ပဥ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်
မေဓာဘိဓံသ သဒ္ဓမ္မဇောတိကမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု
ပြည်ဆရာတော်

ရေးသားပြုစီရင်အပ်သော

(ငါးရင့်ငါးဆယ်)

ဇာတ်ပျိုတော်နိသယ

ပထမအုပ်

(ကေကနိပါတ်အစ-တိုကနိပါတ်အဆုံး)

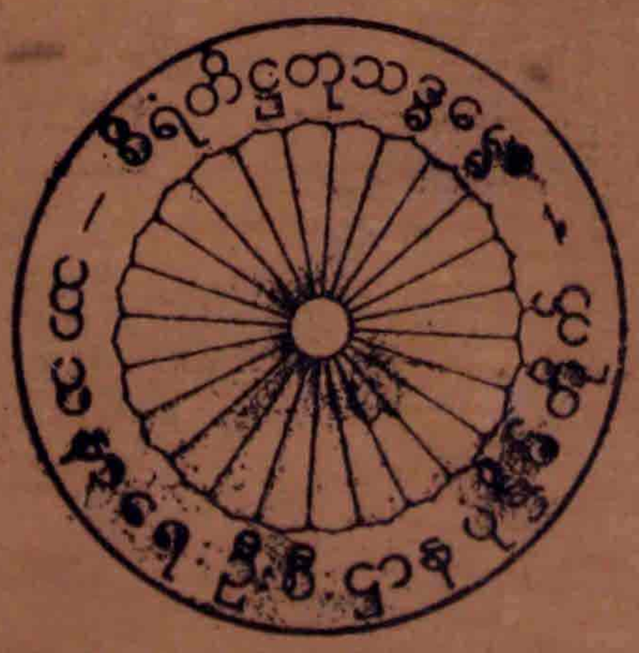

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ-၂၅၂၉ ကောဇော-၁၃၄၇ ခရစ်-၁၉၈၅

၁၈၁၀၉

ပဥ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်
မေဓာဘိဝံသ သဒ္ဓမ္မဇောတိကမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု
ပြည်ဆရာတော်
ရေးသားပြုစီရင်အပ်သော
(ငါးရာ့ငါးဆယ်)

ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ

ပထမအုပ်

(ကကနိပါတ်အစ-တိုကနိပါတ်အဆုံး)

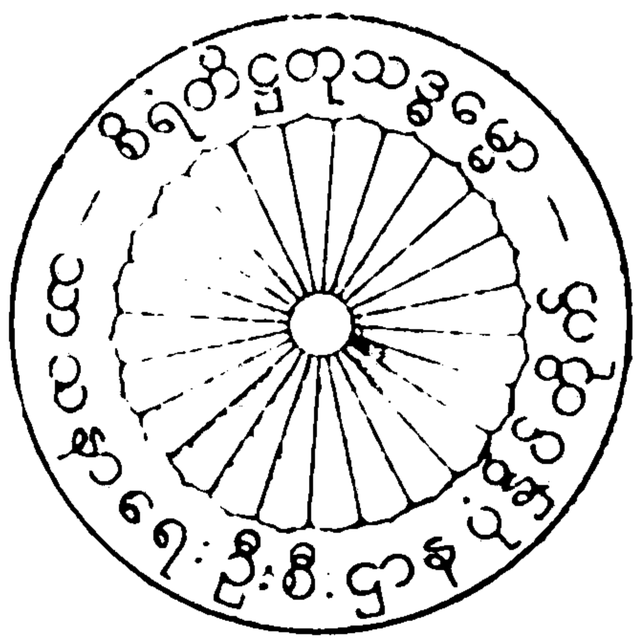

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ-၂၅၂၉ ကောဇာ-၁၃၄၇ ခရစ်-၁၉၈၅

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာမေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ဝ၂၄၀၅/ဝ၂၅၂၇)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

မဟာဘိဝံသသဒ္ဓမ္မဝေမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု၊

ညောင်ကန်ဆရာတော်

ရေးသားပြုစိရင်အပ်သော

{ ငါးရာ့ငါးဆယ် }

ဇာတ်ပါဠိတော်ဝန်သျှင်။

{ ပဌမအုပ် }

ပါဠိဆရာဦးဖြေ-ကြိုးကြပ်ဖြင်ဆင်ပုံရိုက်သည်။

၁၂၆၉ ခု။ဝါးခါင်လ။

ရန်ကုန်မြို့။

၂၅ လမ်းစဆုံတန်း-တိုက်နံပါတ် { ၁၇-၁၈ }

ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်-ဝိဇ္ဇကတ်ပုံနှိပ်တိုက်။

1907.

121

(ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ်)

နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာ အပြား

သတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် ငါးမန်း, လှိုင်း, ဝဲ စသော ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ထူပြောလှသည့် လမ်းမဆုံး ကမ်းမမြင် သမုဒ္ဒရာပင်လယ် ပြင်သို့ ကျရောက်နေသည့်အလား သံသရာပြင်သို့ ကျရောက်မျောပါး၍ နေကြရာ ညည်။ ထိုဒုက္ခိတသတ္တဝါတို့အား ဆိပ်ကမ်းနှင့်တူသော နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကြည်းကုန်းထက်သို့ တိုင်အောင် ကယ်တင်မည်ဟူသော အဓိကာရဆန္ဒဇော်ပြင်းလှန်းသောကြောင့် ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် လက်ထက်မှစ၍ တစ်ကမ္ဘာ နှစ်ကမ္ဘာအား ဖြင့် ရေတွက်သော် ကမ္ဘာပေါင်း လေးသောင်းတိုင်အောင် ပါရမီဟူသမျှ အကြွင်းအကျန် မရှိ အံ့မခန်းနိုင် မတုပ မယှဉ်သာနိုင်အောင် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူပြီးမှ ပုဒိအာ ဟူသော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မြက်ကို ရရှိတော်မူသော ဂေါတမရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ယင်းဉာဏ်တော်သုံးပါးကို ရရှိပြီးခြိန်မှစ၍ (ဗုဒ္ဓဂ်စွ) အဆုံးအမ-သာသနာကိစ္စ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ဒေသ ဓမ္မရေးရာ အမှုန်တရားဟောကြားပြသမှု ကိစ္စမျှားနှင့်သာ အချိန်ကို ကုန်ဆုံးစေတော်မူခဲ့ရာ သက်တော်ရှစ်ဆယ်တွင် ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓသက်ကာမ်းအနေအားဖြင့် လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာမျှသာ ဖြစ်၍ ကြာမြင့်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပဲ အလွန်ဘိုတောင်းသော နှစ်ပရိစ္ဆေဒမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒအရေအတွက် နည်းပင်နည်းငြားသော်လည်း လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာလေးသောင်းနှင့် တင်းလောက်က ရည်မှန်းဆုံးဖြတ်တော်မူခြင်းအတိုင်း မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် အမှုန်တရားကို ဟောပြောကယ်တင်တော်မူသောကြောင့် ကျတ်တမ်းဝင်သော ဒုက္ခိတသတ္တဝါတို့မှာကား သခွေ်မက အသခွေ်ယျ မရေတွက်နိုင်အောင်ပင် ရှိပေသည်။

ထိုသို့ မြက်စွာဘုရားရှင်သည် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့အား ဟောကြားဆုံးမ ပညတ်အပ်သော တရားဒေသနာတို့သည်လည်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်း တခုတည်းသော အနှစ်သာရကိုသာ ဦးတည်ချက်ရှိပေသည်။ ဘုံကြောင့် မြက်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ထိုထိုပဋိဂ္ဂဟဗုဒ္ဓဝစနတို့သည် "ဝိမုတ္တိရသ" အားဖြင့် တမျိုးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ယင်းတမျိုး

တည်းမှ အာဆင့်ဆင့်ခဲ့ချလျှင် ဓမ္မ, ဝိနယအားဖြင့်နှစ်ပါး၊ ပဌမ ဗုဒ္ဓဝစန, မဇ္ဈိမ ဗုဒ္ဓဝစန, ပစ္ဆိမ ဗုဒ္ဓဝစနအားဖြင့် သုံးပါး၊ ပိဋကအားဖြင့် သုံးသွယ်၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်၊ အင်္ဂါအားဖြင့် ကိုးတန်၊ မမ္မကွန္ဓာအားဖြင့် ရှစ်သောင်းလေးထောင် တည်ပို့ပေသည်။

ဇာတ်ပါဠိတော် ပါဌဇာတ်ပါဠိတော်

ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်ဘိုင် ဓဟာကြွားဒတာ်မှသည့် ဗုဒ္ဓဝစနပို့ဘွင် ဇာတ်ပါဠိတော်သည် မမ္မ,ဝိနယ နှစ်မျိုးအနက် ဓမ္မပါဝင်သည်။ ဝစနသုံးပါးတွင် မဇ္ဈိမ ဗုဒ္ဓဝစနဖြစ်၍ ပိဋကသုံးသွယ်တွင် သုတ္တန်ပိဋက ဖြစ်ပေသည်။ နိကာယ်ငါးရပ်တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်၌လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါကိုးဘန်တွင် ခုနစ်ခုမြောက် "ဇာတက" ဟူသော အင်္ဂါ၌လည်းကောင်း ပါဝင်၏။ မမ္မကွန္ဓာဘို့ဘွင် နှစ်သောင်းတထောင်ရှိသော အဒ္ဓိအစုထဲ၌ ပါဝင်သည်။

"ဇာတ်ပါဠိတော်" ဟူသော စကားရပ်၌ ' 'ဇာတ် "ဟူသော အခေါ် အခေါ်သည် "ဇာတက" ဟူသော ပါဠိမှ ဆင်းသက်သော ပါဠိသက် ဝေါဟာရဖြစ်ပါသည်။ ဇာတက-၏ အဓိပ္ပာယ်ပုံစံ (ဇာတ+ကော။ ကေသဒ္ဒေ) "ဇာတံ ကိယတိ ကဆိယဘိ ဇေတနာတိ ဇာတကံ"။ ဇေတန၊ ကျိုကားဖြင့်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ဘူးလေပြီးသောအဖြစ်ကို။ ကိယတိ ကထိ ယတိ၊ဆိုအပ်၏။ကွတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်မည်၏– ဟု ဇာတကဝိသေသနိကျမ်း ဝိဂြိုဟ်အရ အတိတ်ကဖြစ်ဖူးသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြောဆိုသော အကြောင်းအရာ-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

ထို့ပြင်– "ဇာတံ ဘူတံ ပုရာဝုတ္ထံ ဘာဝဒတာ ပုဗ္ဗစရိတံ ကာယတိ ကထေတိ ပကာသေတီတိ ဇာတကံ"ဟု သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ပထမအုပ် (၁၀၇)၌လည်း ဖွင့်ဆိုပါသေးသည်။ ထိုဖွင့်ဆိုချက်အရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရှေးကနေခဲ့ဖူးသော မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေးက အကျင့်ကို ပြတတ်သောကြောင့် ဇာတ်မည်၏ဟုလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိပါသည်။ သဘောချင်းအတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း သာရတ္ထဒီပနီဋီကာဆရာ၏ ဖွင့်ဆိုချက်ကပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပါသည်။

"ပါဠိတော်" ဟူသော အခေါ်သည်လည်း ပါဠိမြန်မာ ထောနှာ တဲ့စပ်၍ခေါ်ဆိုထားသော စကားဖြစ်သည်။ ပါဠိ–၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ နှုတ်တော်မှ ထွက်သော စကားအစဉ်ကို ပါဠိ-ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းစကားတော်များကို မာဂဓဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် စာပေများကိုလည်း ပါဠိ-ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ယင်းဘုရားစကားတော်(ပါဠိ)နှင့် အခြားသောပါဠိဘာသာ= မာဂဓဘာသာများဖြင့် ရေးသားထားသော အဋ္ဌကထာ, ဋီကာစသော်ကျမ်း

များသည် မတူကွဲပြားခြားနားသည်ကို ထင်ရှားစေလိုသည့်အတွက် ပါဠိ-ဟူသော ပုဒ်၏နောက်၌ "တော်"ဟု ရိုသေသမှု အမှန်အမြတ်ပြုလျက် မြန်မာအခေါ်သက်သက်ဖြင့် တွဲဖက်ကာ "ပါဠိတော်"ဟု ရှေးရှေးကပင် အစဉ်အလာအရ ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဘုရားအလောင်းတော်၏ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာဖြစ်သော ဇာတ်ပါဠိတော်ကို ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော် ဟူ၍လည်း ရှေးဆရာ့ဆရာ အဆက်ဆက်က ရေးသားခေါ်ဆိုမှု ပြုခဲ့ကြသဖြင့် ပါဠိဇာတ် ဟု အမည်တမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဇာတ်ပါဠိတော်နှင့် ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်သည် အတူတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပါဠိဇာတ်ဟု ခေါ်ဆိုရေးသားမှု၌ ပါဠိ ဟူသော ပုဒ်သည် (ပဋ+ဏ)ရွတ်ဖတ်ခြင်း, ဖတ်စာ, ပါဋိဟု အနက်သုံးမျိုးရှိ၍ ဤနေရာ၌ ရွတ်ဖတ်ခြင်း ဖတ်စာဟူသော အနက်ကို ယူသင့်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိဇာတ်ဟူသည် ဖတ်သင့်မှတ်သင့်စေအပ်သော (ဘုရားအလောင်းတော်၏) အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်း (ဝတ္ထု)ဟု ဆိုအပ်ပေသည်။

ဇာတ်တော်ဟောကြားပုံ

ဇာတ်ပါဠိတော်ကို ဂါထာ တပုဒ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂါထာများစွာဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်၍ အကြောင်းအာရုံလျော်စွာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူပါသည်။ ဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် (နိဗ္ဗဒ·ဝါ)အမြဲသီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အဟောများ၍ အချို့ဇာတ်တော်များကို ဝေဠုဝန်ကျောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း၊ ရွာကြီး ရွာငယ် အသွယ်သွယ်၌လည်းကောင်း၊ ဒေသစာရီကြွမြန်းတော်မူမှုဉာဏ် ခရီးအကြား လမ်းခုလပ်၌လည်းကောင်း အလျဉ်းသင့် အကြောင်းပေါ်လာသလို အချိန်အခါ ဒေသမရွေး ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အခြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားတော်မူသည့်အခါ၌ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရှေ့ကဖြစ်ဖူး တွေ့ကြုံဖူး နေခဲ့ဖူးသော ဘဝများစွာထဲက ဆီလျော်သော ဘဝဖြစ်စဉ် အပ္ပဟုပ္ပတ်ဇာတ်ကိုသာ ပုဗ္ဗေနိဝါ-သာနုဿတိဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ရွေးချယ်ကာ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမှန်စင်စစ်မူကား လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်ကပင် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သော ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဟဝဇာတ်တော်များသည် ဂဏန်းပြ၍ ရေတွက်ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိအောင် များပြားမည်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့မကုန်ခန်းနိုင်သော ကိုယ်တော်မြတ်၏ အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ကိုယ်တော်တိုင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်ဖြင့်

ဆင်ခြင်တွေးထင် သိမြင်တော်မူလင့်ကစား အနီးစပ်ဆုံးကမ္ဘာမှ ဖြစ်နည်ဘဝ တခုစီကိုသာ အကြောင်း(နိဒါန်း)အားလျော်စွာ ဆင်ခြင်၍ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များတွင် ဤဘဒ္ဒကမ္ပာက ဘုရားလောင်းဘဝ ဖြစ်စဉ်များကိုသာ ဟောကြားတော်မူသော ဇာတ်ကများ၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ပာအထက်ကဖြစ်သော ဇာတ်က အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပေသည်။ ထို အကြောင်းကို သတင်းဒီကပုစ္ဆာ ဝိသဇ္ဇနာကျမ်း၌ မန်လည်ဆရာဘေဘီကြီးက "ဇာတ်ငါးဇာတ်သာ ရှေးကမ္ဘာ၌ဖြစ်သည်။ ကြွင်းသောဇာတ်တို့ကား ဤကမ္ဘာ၌သာ ဖြစ်ကုန်၏"ဟု ရေးသား ဖြေဆိုထားခြင်းကို တွေ့ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၏ ဖြည့်ကျင့်စဉ် ဇာတ်တော်များသည် စရိယဂုဏ်တော်များဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်သည် အနန္တ အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်မြတ်၏ စရိယဂုဏ်တော်များကို ကုန်ဆုံးအောင် ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဟောကြားပြသရန် ဗဟုသုတများပြားလှပေသည်။

ဇာတ်တော်များစီစဉ်ပုံ

ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတ်တော်များကို ဂါထာတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်စသည် မသတ်မှတ်ပဲ အလျဉ်းသင့်သလို ဟောတော်မူသော ဇာတ်တော်များစွာတို့ကို ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက်(ပဉ္စသတိက)ရဟန္တာငါးရာ ပဌမသင်္ဂါယနာ တင်သောအခါကျမှ သင်္ဂါယနာဝင် ဓမ္မဓရတို့က ဂါထာတစ်ပုဒ်သာရှိသော ဇာတ်များကို ဧကကနိပါတ်ဟုလည်းကောင်း၊ ဂါထာနှစ်ပုဒ်ရှိသော ဇာတ်များကို ဒုကနိပါတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ဤသို့စသည်ဖြင့် ဂါထာပေါင်း ထူ·ထောင်ရှိသည့် မဟာနိပါတ်ဘိုင်အောင် ရွေးချယ်ကန့်သတ် အမည်တပ်ကာ သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဧကကနိပါတ်ကစတင်၍ ဟောကြားခြင်းကြောင့် ဧကကနိပါတ်ကို ပဌမထား၍ သင်္ဂါယနာတင်တော်မူကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီက ဗိမ္မိသာရမင်းအား "ဘုရားဖြစ်သည့်အခါ မင်းကြီးထံသို့ ပဌမဆုံးကြွလာပါမည်"ဟု ဝန်ခံချက်နှင့်အညီ ဘုရားဖြစ်၍ ခြောက်လအကြာတွင်းမှာ ကဿပဦးနှောင်သုံးဦးနှင့် တပည့်ရဟန္တာ တစ်ထောင်နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်သို့ကြွ၍ ဂါထာပေါင်း ၁၉၃-ဂါထာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာဖြစ်သည့် မဟာနိပါတ် နာဝရဒဇာတ်တော်ကို ပထမဆုံး ဟောတော်မူခဲ့ပေသည်။

ဇာတ်တော်များအရေအတွက်

ယင်းဇာတ်တော်များကို သင်္ဂါယနာတင်စဉ်အလိုက် ရေတွက်သော်—

(၁) ကေကနိပါတ်၌ ဇာတ်တော်ပေါင်း (၁၅၀)
(၂) ဒုကနိပါတ်၌ (၁၀၀)
(၃) တိကနိပါတ်၌ (၅၀)
(၄) စတုက္ကနိပါတ်၌ (၅၀)
(၅) ပဉ္စကနိပါတ်၌ (၂၅)
(၆) ဆက္ကနိပါတ်၌ (၂၀)
(၇) သတ္တကနိပါတ်၌ (၂၁)
(၈) အဋ္ဌကနိပါတ်၌ (၁၀)
(၉) နဝကနိပါတ်၌ (၁၂)
(၁၀) ဒသကနိပါတ်၌ (၁၄)
(၁၁) ဧကာဒသကနိပါတ်၌(၉)
(၁၂) ဒွါဒသကနိပါတ်၌ (၁၀)
(၁၃) တေရသကနိပါတ်၌ (၁၀)
(၁၄) ပကိဏ္ဏကနိပါတ်၌ (၁၃)
(၁၅) ဝီသတိနိပါတ်၌ (၁၄)
(၁၆) တိံသနိပါတ်၌ (၁၀)
(၁၇) စတ္တာလီသနိပါတ်၌ (၅)
(၁၈) ပဏ္ဏာသနိပါတ်၌ (၃)
(၁၉) သဋ္ဌိနိပါတ်၌ (၂)
(၂၀) သတ္တတိနိပါတ်၌ (၂)
(၂၁) အသီတိနိပါတ်၌ (၅)
(၂၂) မဟာနိပါတ်၌ (၁၀)–

အားဖြင့် စုစုပေါင်း (၅၄၇) ငါးရာလေးဆယ် ခုနစ်ဇာတ် ရှိလေသည်။ ဂါထာအရေအတွက်အားဖြင့် ၆၆၆၆- ဂါထာ ရှိပေသည်။

"ငါးရာ့ငါးဆယ်" ဟု ခေါ်ဆိုနေကြခြင်းသည် ဥိနသင်္ဂြာနည်းဖြင့် (ဝါစာသိလိဋ္ဌ=) စကားပြေဖြစ်ရန် (သု-ခုစ္ဆာရဏ=) ပြောဆိုလွယ်ကူစေရန် ခေါ်ဆိုကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနှင့် ဇာတ်ဋ္ဌကာ

ပိဋကသုံးပုံကို မဇ္ဈိမဒေသ၌ အာဂုံနှုတ်တက် သုံးကြိမ်နှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ပေထက်အက္ခရာတစ်ကြိမ် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သင်္ဂါယနာတင်ပြီးနောက် သာသနာနှစ် ၉၁၁- ပြည့်နှစ်၊ ခေတ္တရာသက္ကရာဇ် ၂၆၆-ခုနှစ် (ခေတ္တရာသက္ကရာဇ်

ဆိုသည်မှာ ဒေါဒေါရသ ကိန်းဖြိုပြီးနောက် ခ ဆ ပဥ္စ ကိန်းမပြိုမီအတွင်း သက္ကရာဇ်ဖြစ်သည်) သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမ္မိဠ်၌ မဟာနာမ မင်း၊ တမ္ဗဒီပတိုင်း အရိမဒ္ဒနာ ပုဂံပြည်၌ သေဠလည်ကြောင် မင်းတို့ နန်းတက်နေချိန်တွင် ထို ဇာတ် ပါဠိတော်ကို အာကျယ်ဖွင့်ဆိုသော ဇာတ်အဋ္ဌကထာခေါ် ပါဠဇာတ် အဋ္ဌကထာကျမ်းသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်းကျမ်းကဲ့ ရေးသားသော မဒ္ဓထရိမှာ အဋ္ဌကထာ ကျမ်းပေါင်းများစွာကို ပြုစီရင်ခဲ့သော အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ မထေရ်မြတ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ မထေရ်မြတ်သည် ရာဝဏ ရာဇဓာနီ, တမ္ဗပဏ္ဏိ, သီဟဠ လင်္ကာဒီပ (ယခုအခေါ် သီရိလင်္ကာ) အမည်ခါ မျိုးဋ္ဌိသော သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမ္မိဠ် တောင်ဘက် ဒေဝါနုပိယတိဿ- ခေါ် မရုပိယတိဿမင်း တည်ဆောက်သည့် မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သီတင်းသုံးခတော်မူစဉ် သီဟိုဠ်အကွာရာနှင့် ရိုနှင့်ပြီးသော အဋ္ဌကထာ ကျမ်းများကို မြန်မာ အကွာရာ (ပါဠိ=) မာဂဓဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယခုနှစ်မှ ပြန်၍ ရေသော် နှစ်ပေါင်း ၁၇၅၉ နှစ်တိုင် ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

ယင်း ဇာတ်အဋ္ဌကထာ အပါအဝင် မြန်မာအကွာရာ ပါဠိဘာသာရေး ပိဋကတ် ပါဠိတော် အင်္ဂကထာဋီကာ အစုံသုံးဆယ်သည် (မြန်မာနိုင်ငံ) သုဝဏ္ဏဘူမိ သဆိုပြုသည်သို့ ဓမ္မပါလမင်း လင်္ကာဒက်ဘွင် ရောက်ရှိ၍ အနော်ရထာမင်းစော လင်္ကာဆက်တွင် ပုဂံပြည်သို့ ရောက်ရှိကာ သာသနာစည်ပင် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပေါ်ပြီးနောက် အဋ္ဌကထာကို ဖွင့်ဆိုသော ၅၅၀-ဇာတ် ဋီကာ ပါဠဇာတ်ဋီကာ ခေါ် ဇာတ်ဋီကာ သည်လည်း သီဟိုဠ်နိုင်ငံ၌ ပေါ် ထွန်းခဲ့သည်။ ယင်းဋီကာကို လိနတ္ထပကာသနီဋီကာဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ဇေးသားသောမထေရ်မှာ အနုရာဓမ္မိဠ်အနောက် ဗဒရတိတ္ထကျောင်း၌ သီတင်း သုံးတော်မူသော ဒမ္မဋ်ဓမ္မပါလမထေရ် ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲသည့် နေတော် ဂဝလကို ချဝင်သမိုင်း စာတမ်း၀င်၌ မတွေ့မိပါ။ သို့ရာတွင် ထိုအရှင်မြတ် မထေရ်သည်ပင် ရေးသားသည့် "ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာ" ကုံးကားရပ်ကို မဟာဝံသ ဒုတိယပိုင်း (စူဠဝံသ)အဆော်း ၀၄ ရှိ ဆင်္ဂမကိဿာ, ၃၅-၃၆ ဂါထာတို့ ဖြင့် ဆက်စပ်၍ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သီဟိုဠ်ဆရာတော် အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ္တက မှတ်ချက် ပြုသည်ကို ရေးထားသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နိဿယ ပထမအုပ် နိဒါန်းတွင် တွေ့ရပါ သည်။ ဆရာတော် ဗုဒ္ဓဒတ္တသည် ၁၉၆၂-ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူပါသည်။ ဆရာ တော် မှတ်ချက်ပြုပုံအရဆိုလျှင် ဇရစ်သက္ကရာဇ် ၉၅၁ မှ ၉၇၂ ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်၍ သာသနာတော် ၁၅-၁၆ ရာစု နှစ်များအတွင်းလောက်မှာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဇာတ်ဦးကာမှတပါး မြန်မာနိုင်ငံ၌ မန္တလေးမြို့ မောင်းထောင်တိုက်နေ "ပညာသာမိကဝိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု" တံဆိပ်တော်ရ ဒုတိယမောင်း ထောင်ဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀-ပြည့်နှစ်တွင် ရေးသားသော ဇာတ်ဦးကာတစောင်ရှိသေးသည်။ ယင်းဦးကာကို "အသမ္မေဟဝိလာသိနီ" ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

ဇာတ်ဂဏ္ဌိ

"ဇာတ်ဂဏ္ဌိ" ကျမ်းကို အင်းဝခေတ် သက္ကရာဇ် ဂဝဌ-ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သော စစ်ကိုင်းမြို့ ထူပါရုံစေတီတော် ဒါယကာ နရပတိမင်းလက်ထက်၌ ပိဇယာ-ပူရမြို့, ပင်းယမြို့ဟု နှစ်မည်ရသော မြို့၏တောင်ဘက် စကားအင်းရွာဇာတိ ရှင်အရိယဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ မထေရ်ပြုစုခဲ့ပေသည်။ ထိုဂဏ္ဌိကကျမ်းသည် ဇာတ်ပါဠိတော်, အဋ္ဌကထာ, ဋီကာကျမ်းတို့၌ မဖွင့်ပြသော မရှင်းလင်းသော ခက်ဆစ်ပုဒ် ဝါကျများကို ပါဠိနှင့်မြန်မာ စကားပြေနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ရောနှော၍ ထပ်မံရှင်းလင်း ဖွင့်ဆိုရေးသားထားသော ကျမ်းဖြစ်ပေသည်။ "ဇာတကဝိ-သောဓနီကျမ်း" ဟု အမည်တွင်ပါသည်။

နိဿယများအကြောင်း

နိဿယ။ ။ရှေးပုဂံခေတ်ဦးမှ စတင်ခဲ့သောသာသနာသည် နောက်ခေတ် မင်း အဆက်ဆက်တို့၌များသောအားဖြင့်မင်းနှင့် သာသနာ သာသနာ နှင့်ပြည်သူ တစပ်တည်းတည်ရှိသော သာသနာခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယိုမင်းအဆက်ဆက်တို့သည် ပါဠိဘာသာစာပေများကို အလေးဂရုပြုကာ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ရှင်ရဟန်းများသာမက မင်းနှင့်တကွ နန်းတွင်းမှထမ်းများနှင့် တောင်သူ လယ်သမားအလုပ်သမား ကုန်သည်ပွဲစားများပါ ပါမကျန် ပါဠိဘာသာကို သင်ကြားမှတ်သားသော အလေ့အထ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဠိဘာသာဖြင့်သာရှိသော ပိဋကတ်တော်များကို သင်ကြားမှတ်သား ပို့ချလေ့လာရာ၌ ပါဠိ၏အရသာ အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို တပုဒ်ချင်းစီ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အတွက် ပါဠိကျမ်းတော် ဆရာတော်ကြီးများက ပါဠိအက္ခရာ တစ်လုံးတစ်ပုဒ်, နှစ်လုံး တပုဒ် စသည်ဖြင့် ပုဒ်အသီးသီးခွဲခြားရှင်း ပါဠိတပုဒ်ကို မြန်မာလိုတစ်ခွန်းစီ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖေါ်ဆောင်ခရားသားတော် မူကြလေသည်။

ထိုသို့ ပါဠိတစ်ပုဒ်ကို မြန်မာလိုတစ်ခွန်းစီ အလိုလိုပြန်ဆို ရေးသားခြင်းကို "နိဿ" ဟု ခေါ်ဆိုရေးသားခဲ့ကြလေသည်။ "နိဿ" ဟူသော အရေးအသားသည် မြန်ဝေါဟာရစကားသံဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါဠိဘာသာဖြင့်ရေးလျှင် "နိဿယ" ဟု ရေးရပေမည်။ "နိဿ"၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ (နိသီ+အ)

မှီရာ, မှီခိုအားထားရာဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ယင်းမှီခိုရာကို မြန်မာဝေါဟာရ ပါဠိပျက် အရေးအသားအားဖြင့် နိဿယသည်း, နိဿရည်း, နိဿရေည်း, နိဿုည်း စသည်ဖြင့် ပုံစံခတ်ကပင် ပေစာကျောက်စာများ၌ အမျိုးမျိုးရေးသားခဲ့ကြသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပေသည်။

မြန်မာပြန်။ ။ထိုသို့ ပါဠိတစ်ချက် မြန်မာတစ်ချက် ရေးသားသော နည်းသည် မြန်မာပြန် အမျိုးအစားများတွင် တစ်မျိုးအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ ပါဠိကို မြန်မာပြန်ဆိုရာ၌ အမျိုးအစားအားဖြင့်-

၁။ နိဿယ ပြန်ဆိုနည်း၊
၂။ ပါဠိမဖက် မြန်မာသက်သက် တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုနည်း၊
၃။ ဝတ္ထုစကားပြေ ပြန်ဆိုနည်း၊
၄။ ပျို့, ကဗျာ, လင်္ကာစသည်တို့ဖြင့် ပဲ့ဆိုသီကုံး ပြန်ဆိုနည်း၊

ဟူ၍ လေးမျိုးရှိနာတွင် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သော နိဿယ ပြန်ဆိုနည်းကား ပကတိပါဠိပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်မူရင်း အကဲ့ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ယနေ့တိုင် သာသနာလောကခွဲ လက်ကိုင်ပြုနေကြရလေသည်။

၁။ ထိုနိဿယကျမ်းများကို ဆရာတော်များအသီးအသီး ပြန်ဆိုကြစဉ် ပြန်ဆိုရေးသားပုံ အကျဉ်းအကျယ်နှင့် အမူအရာဟန်ပန်ကိုလိုက်၍ အကျဉ်းနည်းပြန်ဆိုလျှင် "နိဿယနံ ကျဉ်း" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါနည်း အဘိဓာန်, ဆန်း, အလင်္ကာနည်း, အဋ္ဌကထာနည်းများနှင့်တကွ အဓိပ္ပာယ်အမှာစကားများဖြင့် အကျယ်ပြန်ဆိုလျှင် "နိဿယ နံကျယ်" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လွယ်မည်ဟု ထင်ရသော ပုဒ်များကို ပါဠိအတိုင်းသာရေး၍ ခက်ခဲမည်ဟု ယူဆသောပုဒ်ကို သာ ရှေးချယ်ကာ မကျဉ်းမကျယ် အနက်ပေးရေးသားလျှင် "နိဿယနံပျောက်" ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြပေသည်။ ["နံ" ဟူသော ပေါဠိထာစကားသည် "အနက်" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။]

ထို့အပြင် ရှေးဟောခါက ပုရပိုက်မှာ ဆရာတော်များ၏ ရေးပြီးသားကျမ်းများကို ပေစာရေးက ထပ်မံ၍ပေမှာရေးကူးလေ့ရှိကြသည်၊ တခါတရံ ပုရပိုက်မှာ မရေးပဲ ဆရာတော်ကိုယ်ဘိုင်ဒူးပေါ် ပေတင်၍ ဒူးပြီးရေးသောနိဿယများလည်း ရှိသေးသည်။ ဤကဲ့ သို့ရေးသောနိဿယကို လက်ပင်ပန်းစွာ ရေးရသောကြောင့် "လက်နံးနံသဲ့ယ" ဟုလည်း ခေါ်ကြပေသေးသည်။ ဤနည်းအတူ နိဿယကို "နံစောင်နိဿယ" ချနက်နိဿယ"စသည်ဖြင့် ရေးသားသည့်အပေါ် တင်စား ခေါ်ပေါ်သော နိဿယ ဝေါဟာရတို့သည်ကား များလှဘိသည်။

၂။ ပါဠိမဖက် မြန်မာသက်သက် တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုနည်းသည် (ပါဠိအရှိအတိုင်း အပိုအလိုမပါ၊ ထပ်လျှင် ထပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မြုပ်ထားလျှင် မြုပ်ထားသည့်အတိုင်း) ပြန်ဆိုနည်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဝတ္ထုစကားပြေ ပြန်ဆိုနည်းသည်ကား–ယခုခေတ်၌ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ပထမအမျိုးမှာ ရှေးခေတ်ရေးနည်းအတိုင်း ပါဠိ၌ထပ်နေသော ထောင့်နေသော ငုတ်နေသော ပုဒ်ဝါကျများကို သင့်သလိုမြုပ်၍ ဖြေ၍ ဖော်၍ဖြင့်စေ, အပိုမဆွင်း လိုရင်းရောက်အောင် အကျဉ်းချုံး၍ ဖွဲ့စေ ပါဠိ၏ ဆိုလိုရင်း အကြောင်းအရာ မပျက်စေပဲ ပြန်ဆိုသော နည်းမျိုးဖြစ်၍ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပါဠိ၌ရှိ ရင်းစဲ့ အကြောင်းအရာ အသွားအလာ အားလုံးကို မှတ်သားပြီးနောက် မိမိတို့သဘောအတိုင်း ဖတ်ကောင်းအောင် ပါဠိပုဒ်ဝါကျ တိုက်ရိုက်မပါသော စကားလုံးမြောက်မြားစွာတို့ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် ထည့်သွင်းကာ အညွှန့်တပ် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားသော နည်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

၄။ ပျို., ကဗျာ, လင်္ကာစသည်တို့ဖြင့် သီကုံးပြန်ဆိုနည်းကား သိသာပေပြီ။ ရှေးခေတ်စာဆို အကျော်တို့ ဇာတ်တော်များစွာတို့ကို ပျို., ကဗျာ, လင်္ကာ, တို့ဖြင့်သီကုံးရေးသားခဲ့ကြသည်မှာ ရသမြောက်စာပေများဖြစ်၍ ယနေ့တိုင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းများတွင် ပြဋ္ဌာန်းကျမ်းစာအဖြစ် သင်ကြားပို့ချလျက် ရှိပေသည်။

နိဿယအစ ပုဂံက။ ။ရှေးဆရာတော်များသည် ပါဠိဘာသာဖြင့်သာ ရှိသော ပိဋကတ်တော် ကျမ်းများကို များသောအားဖြင့် နိဿယပြန်ဆိုထားပြီးဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုနိဿယကျမ်းများကို အမှီပြု၍ ဘာသာပြန်နည်းအမျိုးမျိုးကို ရေးသားပြန်ဘူးကြလေသည်။ ထို့အပြင် ပါဠိဘာသာစာပေလေ့လာသင်ကြား ကျင့်သုံးကြသော ပရိယတ္တိဘာသာနာနှင့် ပဋိပတ္တိသာသနာလောကဌ် နိဿယများမှ မည်သည့် ပါဠိပုဒ်က မည်သည့်အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်သည်ဟူသော လိုရင်းအနှစ်သာရများကိုလည်း ရရှိစေပါသည်။

ထို့ကြောင့် နိဿယ စနစ်ကို တီထွင်ဖန်တီးသော ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးသည် အလွန်ကြီးမားလှသည်။ ယင်းနိဿယစနစ်ကိုမည်သည့်သက္ကရာဇ် မည်သည့်ဖောင်းလက်ထက် မည်သည့်ဆရာတော်က မည်သည့်ကျမ်းကို စတင်၍ တီထွင်ခဲ့သည်ကိုမူကား လေ့လာရှာဖွေ၍ မရရှိခဲ့ပါချေ။ လေ့လာသိရသမျှမှာကား–မိုင်းခိုင်းမြို့ဟား ပိဋကတ်တော်အုပ် မင်းကြီးမဟာသီရိဇေယျသူပြုစုသော "ပိဋကတ်တော်သမိုင်း" အရ (ဆပဋ္ဌကိန်းဖြိုပြီးနောက်) ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၅၅ ခုနှစ် နန်းတက်သော သံရိတြိဘဝနာဒိတျာပဝရပဏ္ဍိတ သုဓမ္မရာဇာမဟာ

ဓိပတိ နရပတိစည်သူ တံဆိပ်နာမံခံသော အလောင်းစည်သူ မင်းလက်ထက် ထီးလင်းမြို့ စိရင်စု ပေါင်လောင်ရှာဇာတိ ရှင်မဟာကဿပ ပုဂံမြို့တောင် ဧရိုးတတိုင်ကျော်ကွာ တောရကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ခုဒ္ဒသိက္ခာ အဋ္ဌကထာ နိဿယကို စီရင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းပိဋကတ်တော်သမိုင်းရှိ နိဿယစာရင်းများတွင် ပါဠိတော်နိဿယ ၁၀-ကျမ်း၊ အဋ္ဌကထာနိဿယ ၅-ကျမ်းနှင့် လက်သန်းဋီကာနိဿယ ၄-ကျမ်းတို့ကို မည်သည့်သက္ကရာဇ် မည်သည့်မင်းလက်ထက် မည်သည့်ဆရာတော် စီရင်သည်ဟု ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည့် အတွက် ထိုခုဒ္ဒသိက္ခာအဋ္ဌကထာနိဿယ (ဟောင်း)ထက် စောသောနိဿယ ရှိကောင်းရှိမည်လားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိပေတော့သည်။

နိဿယကျမ်းအဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာပုံ။ ။နိဿယစနစ်သည် ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ပုဂံခေတ်က စတင်ခဲ့သည်ကို သိသာပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်အခါက ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာများ၏ နိဿယများ အနည်းငယ်မျသာရှိ၍ ပြည့်စုံစွာ မရှိသေးခေျ။ နောင်းခေတ် အဆက်ဆက်တွင်မူ တဖြေ့ဖြေ့နှင့် နိဿယကျမ်းများ ပြည့်စုံစွာ ပေါ်ထွက်ခဲ့ပေသည်။ နိဿယသည် ပုဂံပြည် တိမ်းပါးပျက်စီးအုံဆဲဆဲ နောက်ဆုံး ပိုင်းကာလ သက္ကရာဇ် ၆၀၇-ခုနှစ်လောက်တွင်မှ ဒီဃနိကာယ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာအစုံ နိဿယများ ပုဂံမြို့ပေါ်မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့၍ ပုဂံခေတ်၏ နောက် ဆုံးနိဿယများဟု ဆိုသင့်ပေသည်။ ထိုမှတဖန် နိဿယသုံမိုင်းစုံသည် အင်းဝ ခေတ် ပထမပိုင်းကာလ သက္ကရာဇ် ၇၆၁-ခုနှစ်တွင် နေကျိုးပါဠိတော်နိဿယနှင့် သက္ကရာဇ် ၉၁၂-ခုနှစ်ဟွင် အာဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာနိဿယ ကုမ်း ၂-ကျမ်း ပေါ်လာပေသည်။ (အာဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟနိဿယကျမ်းမှာ ရတနာပုံခေတ်အထိ နိဿယကျမ်းပေါင်း ၂၁ ကျော်ကို ကျမဲးပြုပုဂ္ဂိုလ်ဆရာတော် အသီးသီးက မူအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုစုလာခဲ့သဖြင့် အများဆုံးနိဿယဖွဲ့သော ကျမ်းဟုဆိုရပေ မည်။) ထိုနောက် သာသနာစည်ပင်ထွန်းက းလာသည်နှင့်အမျ နိဿယကျမ်း များလည်း အင်းဝခေတ်မှစ၍ ကုန်းဘောင်ခေတ် းထိ ကျယ်ပြန့်စွာ အဖြာဖြာ အမြား ပေါ်ထွန်းလ ခဲ့ပေရာ နိကာယ်ငါးရပ်ပါဠိဘော်နှင့် အဋ္ဌကထာနိဿယ အစုံတို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ် (စစ်ကိုင်းမင်း) ဘကြီးဘော်မင်းလက်ထက် တွင်မှ အစုံအလင်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် နိဿယာမရှိသေးသော အဋ္ဌကထာ ဋီကာ အနည်းအကျဉ်းရှိသည်၊ နိုင်ငံရေးသမိုင်းစဉ်အရဆိုလျှင် ခေတ်အသီးသီး တို့၌ တိုင်းပြည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းသာယာစွာဖြင့် တည်ရှိနေချိန်တွင် ပြုစုရသော ပိဋကစာခေပကျမဲးဂန်များရှိသလို နန်းဘွင်းခေရးမှစ၍ တိုင်းနိုင်ငံအန္ဒုံ အပြား မငြိမ်မသက် သူတသူကို ယံတမင်းနှင့် သွေးချောင်းစီးတမျ သတ်ဖြတ်

တိုက်ခိုက်လုယက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အကြပ်အတည်းများကြားမှ သာသနာတော်အတွက် ပြုစုပေါ်ထွက်လာခဲ့ရသော ပိဋကစာပေကျမ်းဂန်များလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။

ပေ၏နိဂုံး။ ။ပိဋကစာပေအတိုးအတက်ဆုံး သာသနာ စည်ပင်ထွန်းကား ဆုံးအချိန်ကား ရာဇဝင်သမိုင်းမှတ်တမ်းများမှ လေ့လာသိရှိချက်အရ ကုန်းဘောင်နောက်ဆုံးခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်ဟု ဆိုရပါမည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် သံသာတော်ပေါင်း ၆-သိန်း ၉-သောင်းကျော်ရှိ၍ မန္တလေးမြို့တွင် ဘုရင်ကိုးကွယ်သော ဘဲ့တံဆိပ်ရ ဆရာတော်ပေါင်း ဂဝ-ခန့်ရှိခဲ့သည်။ စာသင်တိုက်ကြီးပေါင်း ၁၇၉-တိုက်တွင် စာချဆရာတော် ၃၀၀၀-ခန့်ကို အမှီပြု၍ စာလိုက် သံဃာပေါင်းမှာ ခြောက်သောင်းကျော်ရှိခဲ့သည်။
(အမရပူရမြို့သံဃာမဟာသေး)

ထိုသို့ သာသနာစည်ပင်ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာမှာ ပြည်မြန်မာ၏ ကံကြမ္မာဆိုး ကြုံခဲ့ရသော သံပေါမင်းအား အင်္ဂလိပ်များဖမ်းဆီးသည့်အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းတ၌ ခုလုံးရှိ ပြဋိုက်၌ ပေပုရပိုက်များထည့်သည့် စာတိုက်သေတ္တာကြီးများအားလုံးကို အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် စစ်သားနှင့် နောက်ပါလူများစုက အဖိုးတန်ရတနာများ ရှာဖွေယူဆောင်ကြသဖြင့် ပေစာများ ပုရပိုက်များ အစည်းပျက် အခေါက်ပြေလျက် ပရမ်းပတာ ဖယိုဖရဲ ကျန်ခဲ့၏။ နောက်နှစ်ဘုင် သန့်ရှင်းရေးအတွက် အမှိုက်လှည်းကုလားများက ယင်းပေစာပုရပိုက်များကို စုပုံ၍မီးရှို့ပစ်ကြလေသည်။ ထိုဒဏ်ကြောင်းကို တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၁-ရက်နေ့တွင် တောင်ခွင်မင်းကြီးသိရသဖြင့် ပေပုရပိုက်များကို မီးမမှို့ရန် ဘောင်းပန်မေတ္တာရပ်ခံစာကို စာရေးဝန်ကြီး ဦးမြဲအား ကာနယ် စခလေဒင်ဝံသွေ အားပေးခိုင်းသဖြင့် ကာနယ်စခလေဒင်က မည်သူမျှ ပေပုရပိုက်များကို မီ ရှို့ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ယူငင်ခြင်း မပြုလုပ်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန် တားဆီးခဲ့ရသည်၊ နောင်အခါ၌ နွားလှည်းအင်းရေ ငါးဆယ်ကျော်တိုက်လောက်ရှိသော နန်းတွင်းရှိ ကြွင်းကျန်သည့် ပေပုရပိုက်ထန်းပူးစာများကို ရန်ကုန်အာကာင်းဝန်ရုံးကြီးသို့ ယူဆောင်စားသောသည်၊ ဤသည်တို့မှာ မြန်မာပြည်၏ယဉ်ကျေးမှုစာပေအနုပညာနှင့် အဖိုးတန် သာသနာ့အမွေအနှစ်တို့ ဆုံးပါးခဲ့ရခြင်းနှင့် ပေါနိ သာယာသမိုင်း ပေခေတ်၏ နိဂုံးပိုင်း အခြေအနေကို သုံးသပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယနှင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

ဇာတ်ပါဠိကော်နိသယသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် ထဲတွင် ၂-အုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ၁-အုပ် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

၁။ ပထမထွက်သော ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယဟောင်းကိုသက္ကရာဇ်-၁၁၉၉-မှ ၁၂၀၀-ခုနှစ်အတွင်း အမရပူရမြို့တွင် နန်းစံသော သာယာဝတီ (ရွှေဘို)မင်း လက်ထက်၌ အမရပူရမြို့ မြောက်ဘက် ကတိုးတိုက်နေ "သာသနဝံသသိရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု" ကြံခင်းဆရာတော်စီရင်သည်။

၂။ ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယသစ် ကို သက္ကရာဇ် ၁၂၂၁-ခုနှစ် နန်းတက်သော မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် မိုင်းခိုင်းမြို့စား သံတော်ဆင့်အမတ် "သိရိဇေယ္ယသူ" နှင့် တောင်သာမြို့စား ဒီဿာပါမောက္ခမင်းဆရာကြီးတို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်အရ "ပြည်ဆရာတော်" စီရင်သည်။

၃။ ယင်းနောက် ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော် (ဇကနိပါတ်မှ မဟာနိပါတ်အထိ တအုပ်လုံး) နိဿယကို သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈-ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတောင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္ဓီလျှောက်ထားချက်အရ မန္တလေးတောင်အနီး အဘယာရာမမိုးထိကျောင်း တိုက်၌ သံတင်းသုံးသော ဆရာတော် ရှင်ဇာဂရ မထေရ် စီရင်သည်။ ယင်းကို စာချုနက်၊ မိုးထိမူဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယများမှာ အမရပူရ ပထမမြို့နန်း ဖန်ဆင်းတည် ထောင် စိုးစံအောင်သော ဂုနန်းဟောင်နန်းရှိ သတိုးရိပ်မြို့ ပဒုံမင်းတရားကြီး (ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း)လက်ထက်တော်တွင် ယခင်က နိဿယပြန်ဆိုပြီးသော ငါးရှဉ့် ငါးဆယ်နိပါတ်တော်များ အစုံအလင်မရှိသေးသည့်အပြင် ရှိရင်းစွဲဇာတ်နိဿယ များလည်း အရေးအသား မသေမချာရှိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီး က ပုဒ်ခနပါဠိသားအနက်အဓိပ္ပာယ် အရေးအသား မှန်ကန်သေချာစွာရှိ အောင် မဟာဒါန်ဝန်အား ဆရာတော်တို့ထံမှာ လျှောက်ထား၍ ရေးသား ပြုစုပြီး ဆက်သွင်းစေဟု သက္ကရာဇ် ၁၁၄၀-ခုနှစ်၊ နတ်ခတ်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့ ရွှေလွှတ်တော်သို့ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်သဖြင့် မဟာဒါန်ဝန်က ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်အသီးသီးတို့ဆံ တောင်းပန်လျှောက်ကားရာမှ ဇာတ်ကားယ်ပေါင်း ၅၁၇-ဇတ်ပါဝင်သော ဇကနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ်အထိ နိပါတ်ပေါင်း ၂၁-ခုကို ဆရာတော်ကြီး ၁၃-ပါးဘို့က အသီးသီးတာဝန် ဝေခဲ့ပြီး ပုဒ်နေ ပါဠိထား အကွက်ရာ ဂါထာ ဆန်းဂိုဏ်း ယှဉ်နှိုင်းသုတ်သင် ပြင်ဆင်ဝေဖန်မှု ကာ နိဿယ ပြန်ဆိုရေးသား ချီးမြှောက်ခံတော် မူကြသည်ကား—

၁။ ဘောင်တွင်းဆရာတော် ဦးကေတု ဇကနိပါတ် (သာသနာ ၂၃၂၇-ခု တွင် ပြုစုသော ဇာတ် အဋ္ဌကထာနိဒါန်း အာနုဇ်ကို "ဇာတတ္ထကိန်သယ" ဟု ခေါ်ကြသည်။)

၂။ ပလိုင်းဆရာတော်–ဒုကနိပါတ်

၃။ မဲထီးဆရာတော်–တိကနိပါတ်

၄။ ရွှေတောင်ဆရာတော်–စတုက္ကနှင့် ပဥ္စကနိပါတ်
၅။ တောင်လေးလုံးဆရာတော်–ဆက္ကနှင့် သတ္တကနိပါတ်
၆။ ကတိုးဆရာတော်–အဋ္ဌကနှင့် နဝကနိပါတ်
၇။ ပထမ ဗားကရာဆရာတော်–ဒသနိပါတ်နှင့် ကောဒသနိပါတ်
၈။ ဆုံထားဆရာတော်–ဒွါဒသနှင့် တေရသနိပါတ်
၉။ မောင်းထောင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်–ပကိဏ္ဏကနိပါတ်
၁၀။ မုံတောဆရာတော်–ဝိသတိနှင့် တိံသနိပါတ်
၁၁။ ညောင်ကန်ဆရာတော်–စတ္တာလီသနှင့် ပဏ္ဏာသနိပါတ်
၁၂။ မင်းရွာဆရာတော်–သင်္ဌိနှင့် သတ္တတိနိပါတ်
၁၃။ ပထမဆင်တဲဆရာတော်—အသီတိနိပါတ်

ဟူ၍ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီး ၁၃-ပါးတို့က အသီးအသီး ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယမျှားကို ဖရေးသားကြပါသည်။

ထို့နောက် ဤဘိုးကော်ဘုရား လက်ထက်၌ပင် ဧကကနိပါတ်မှ အသီဟိနိပါတ်အထိ ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယမျှားကို ပခန်းကြီးမြို့ စီရင်စု ဝက်ခုတ်ရွာ ဇာတိ "မဏိသာရခေ္ဍ မဟာခမ္မရဋ္ဌဂုရု" ဆရာတော် ဦးရင်သည်။

မဟာနိပါတ် ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ အဋ္ဌကထာနိဿယကို ပခန်းကြီးမြို့စီရင်စု မြို့ဝင်ရွာ အမည်မသိ မထေရ် စီရင်ခဲ့သည်။

အချို့ဆရာများက ဧကနိပါတ်မှစ၍ မဟာနိပါတ်အဆုံးအထိ ဇာတ်အဋ္ဌကထာအားလုံးကို ဝက်ခုတ်ဆရာတော်က နိဿယပြန်ဆိုကြောင်း ရေးသားကြသည်။

ထို့ပြင်မဟာနိပါတ်(ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့)အဋ္ဌကထာနိဿကို ၁၁၂၅မှ ၁၁၃၃ အတွင်း နန်းစံသော ဆင်ဖြူရှင်မင်းလက်ထက်တွင် ပင်းတလဲမြို့ စီရင်စု လှည်းကူးမရွာ ဇာတိ ဒန္ဒဘိုင်ဆရာတော် ရှင်ဂုဏာလင်္ကာရ မထေရ်စီရင်ခဲ့သည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော်များ

ယခု သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယကား မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် ပြည်ဆရာတော်ရေးသား စီရင်သော ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယ (သစ်) ဖြင့်ပါသည်။ ထိုပြဿ်ဆရာတော်သည် ညောင်ကန် ဆရာတော်များအနက် တပါး အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိစေရန် ညောင်ကန်ဆရာတော်များစာရင်းကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၂၃-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ မင်းလှ သီရိသီဟသူ ရေးသားကောက်နုတ်အပ်သော ဆရာတော်များ ဦးရေစာရင်းအရ ညောင်ကန်ဆရာတော်များသည်—

၁။ ရှင်ပုညသေဋ္ဌ (ဦးပျော်) ၁၀၉၂-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။

၂။ ရှင်သဒ္ဓမ္မရံသီ (ဦးညွန့်) ၁၁၁၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။

၃။ ရှင်ကဝိန္ဒ (ဦးရောင်) ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ၁၁၁၅-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။

၄။ ရှင်ပုညရံသီ (ဦးပိုး) အုတ်ကျောင်းဆရာတော်၊ ၁၁၄၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။

၅။ ရှင်ဇမ္ဗုဓဇ (ဦးပုတ်) ဒုဘဲယအုတ်ကျောင်းဆရာတော်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ ဆရာတော် ဦးပုတ်ဟု အမျိုးမျိုးခေါ်ကြသည်။ ၁၁၄၉-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။

၆။ ရှင်မေဓာလင်္ကာရ (ဦးဟိုး) ပြည်ဆရာတော်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် ၁၁၅၀-ပြည့်နှစ် ဖွားမြင်သည်။

၇။ ရှင်ဒီပ (ဦးကံ) ၁၁၆၂-ခုနှစ် ဖွားမြင်သည်။

ဟူ၍ ၇-နှစ်ပါး ရှိခဲ့ရာတွင် အလယ်ဆရာတော် ၅-ပါးသည် သာသနာလောကၦ အလွန်တရာ ကျော်စော ထင်ရှား ကျေးဇူးများလှသော ဆရာတော်ကြီးများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီး ၇-ပါးအပြင် ဟသံတမြို့ မြစ်ကွေ့ဆရာတော် ရှင်ပညာဝံသ ရေးသားသော ပြဋ္ဌာန်ဆရာတော် အတ္ထုပ္ပတ္တိဋ္ဌ ညောင်ကန်ဆရာတော် ၁၂-ပါး ပြဆိုထားသေးကြောင်း သိရသည်။

ဤနိဿယ ဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိအချုပ်

ဤဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကို ရေးသားပြုစုတော်မူသော ဆရာတော်သည် ညောင်ကန်ဆရာတော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြည်ဆရာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်ရှားကျော်စောသော ဆရာတော် ရှင်မေဓာလင်္ကာရ ဖြစ်ပါသည်၊ ဤနိဿယကျမ်းပြု ဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိကိုအချုပ်အားဖြင့် ရှာဖွေထုတ်နုတ် ရေးသားတင်ပြပါမည်။

ပြည်, ညောင်ကန်ဆရာတော် လောင်းလျှာကို သက္ကရာဇ် ၁၁၅၀-ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၇-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် အလုံမြို့ကျေး ညောင်ကန်ရွာ အဘဦးဖြူ အမိ ဒေါ်ညွန့်တို့မှ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူသော သားရတနာဖြစ်ပါသည်။ လူအမည် မောင်ကျီး ဟု ခေါ်ပါသည်။(အခြို့က ဦးကျီးညိုဟု တွင်သည်ဆို၏။)

ဆရာတော် လောင်းလျှာကို အသက် ၁၂-နှစ်အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေပြု၍ ရှင်အမည် "ရှင်မေဓာ" ဟု မှည့်ခေါ်ပါသည်။ ရှင်သာမဏေအဖြစ် ၃-ဝါရှိသောအခါ အသက်စေ့သည့် အချိန်တွင် ရဟန်းပြု၍ ရဟန်းဘွဲ့တော် "ရှင်မေဓာလင်္ကာရ" ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် မေဓာလင်္ကာရသည် ရတနာပုရအဝန်းတည်နန်းတည် မင်းတရားကြီးလက်ထက် ရွှေမြို့တော် မြောက်ထောင့် မဟာအောင်မြေဘုံစံ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဝယ် သီတင်းသုံးတော်မူသော ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးပိုးထံတွင် စာပေကျမ်းဂန် သင်ကြားပို့ချကာ နေတော်မူသည်။

ညီတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက် အမရပူရ ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သော အခါ ရွှေမြို့တော် အရှေ့တောင်ယွန်းအရပ်တွင် မင်းဘရားကြီး၏ သားတော် "ပြည်မင်းသား"က တိုက်တာအသစ်တည်ထောင်ကာ ဝါဆိုကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကိုးကွယ်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ "ပြည်ဆရာတော်" ဟု ထင်ရှားသည်

နောက်တဖန် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် သီရိမဟာမင်္ဂလာဒေဝီဘွဲ့ခံ မြောက်-နန်းမတော် မိဖုရားသည် မန္တလေးမြို့ မြောက်ပြင်၌ မဏ္ဍလာရာမ ကမ္ပည်းတပ်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ထောင်၍ ပြည့်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို တင်လှူသည်။ ဆရာတော် မေဓာလင်္ကာရသည် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သီလ သမာဓိ ပညာ ဟိရိသြတ္တပ္ပနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဇြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဆရာတော် စဉ်ဆက်တို့ ချီးမွမ်းတော်မူကြသည်။ သက်တော် ၇၅-နှစ်၊ သင်္ကြာ (ဝါ)ဟော် ၅၅၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၂၅-ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၃-ရက်နေ့တွင် ဘဝနတ်နန်း စံမြန်းတော်မူသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကား "မေဓာဘိပတ္ထိတဓမ္မမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု" နှင့် "မေဓာဘိဝံသ သီရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု" တံဆိပ်တော် ၂-ထပ်ရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ရေးသားပြုစုသော ကျမ်းများ

ဆရာတော်သည် သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်တော်မူယင်း သာသနာအတွက် ကျေးဇူးများသော အောက်ပါကျမ်းများကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။

(က) ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယ (သစ်) (မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်)
(ခ) အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနိဿယ ။
(ဂ) ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ (ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက်)
(ဃ) သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ- ။
(င) မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာနိဿယ- ။

(စ) ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ နိဿယသစ်၊
(ဆ) ဋီကာကျော် နိဿယသစ်၊
(ဇ) ခန္ဓဝိဘာဝနီ ဋီကာပါဠ်၊
(ဈ) ကစ္စာယနသဂ္ဂဟပတ္ထဒီပနီ၊
(ည) သဒ္ဒဗ္ဗဘေဒစိန္တာနိဿယ၊
(ဋ) သမ္မန္ဓစိန္တာ နိဿယ၊
(ဌ) ကစ္စာယနသာရ နိဿယ၊
(ဍ) ဓာတုမာလာ လက်သန်းပါဠ်နိဿယ-

စသော ကျမ်းများစဉ်ကို ရေးသားစီရင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ (စ-မှ ဈ-အထိ ကျမ်းများကို ပိဋကတ်တော်သမိုင်းဘွင် ရေးသား ဖော်ပြ ဆားသည်ကို မတွေ့ပါ။)

ညောင်ကန်ဆရာတော်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာ ညောင်ကန်ရွာကျောင်း၌ သီ ကင်းသုံးဖူး၍လည်းဓကာင်း၊ ညောင်ကန်ရွာ ဇာတိဖြစ်၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြဟန်ဘူပါသည်။ ဆရာတော်သည် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် ဖွားမြင်တော်မူပြီး ဘကြီးတော်မင်း, သာယာဝတီမင်းနှင့် ပုဂံမင်းတို့ ကို ကျော်လွန်ကာ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် ပျံလွန်တော်မူပါသည်။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအာသီသ

ပြည်ဆရာတော်၏ပေမူ ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကို ရှေးအခါက ပုံနှိပ်တိုက် အသီးသီးက အထပ်ထပ်စက်တင်ပုံနှိပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်းရှည် ညောင်း၍ နောင်းလာသောအခါတွင် ပုံနှိပ်ပြီးစာအုပ်များမှာ သုတေသီနှဖဲ့ စာသင်သားတို့ အဆက်ဆက် အသုံးပြုသူများလှသဖြင့် စုတဲ့ပြတ်ခြင်း သို့မဟုတ် ခြောား ပိုးကိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှားပါးမှုအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်၊ ယခု အခါတွင် ရှာဖွေမရပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ရှာဖွေ၍ ရှိနိုင်သော်လည်း ဆွေးမြေ့ပိန်ရှမ်း သော စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့်သာ ရရှိနေပေသည်။

ရှေးဟုရင်များခေတ် ပေခေတ်က ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများ၏ စာပေတို့သည် မူဟောင်း မူးကောင်း မူရင်းများဖြစ်သဖြင့် သာသနာတော် အတွက် လွန်စွာအကျိုးများခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ တန်ဖိုးကြီးမား အကျိုးများသော ရရှိရန်ခဲယဉ်းသော မူဟောင်း မူကောင်း မူရင်းများကို သာသနာငါးထောင်တည်တံ့ခိုးအတွက် ရည်မြော်၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓ၏နှိုတိစကား ဆုံးမကြားသော သင်ခန်းစာ များကို ရဟန်းရှင်လူ့ဘို့ ပေးလာဖတ်ရှု သင်ကြားပို့ချ မှတ်သားမှုတို့ဖြင့် ဗဟု

သုတ တိုးပွားရှု ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် ဤနှစ်တန်အကျိုးများစေရန် ရည်သန်သော အားဖြင့်လည်းကောင်း(နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိချုပ်နှင့် နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်ဟောင်း)ဆရာကြီး ဦးလှမောင်(M.A, M.S, B.L) က သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ယင်းဇာတ် ပါဠိတော်နိဿယ စာအုပ်အဟောင်း အနှမ်း သုံးအုပ်ကို လည်း ပေးအပ်ပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးလှမောင် ပေးအပ်သော နိဿယစာမူကို မူရင်းမပျက်စေရန် သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ နဂို ရှိရင်းစွဲ စာသားအတိုင်း ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး လစ်သိုစက်ကြီးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနိဿယသစ် ရေးသားပုံ

ပြည်ဆရာတော်၏ နိဿယများသည် စီစဉ်ပုံ အရေးအသား ပြန်ဆိုချက်ကောင်းသဖြင့် နောက်နောက် နိဿယကျမ်းပြု ဆရာများသည် ပြည်ဆရာတော်၏ နိဿယကျမ်းများကို စံမှီပြုစုကြရပေသည်။ ဤဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယကျမ်းကို ပြုစုပုံမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ဖြစ်ရပ် ဆုံးမအပ်သောသင်ခန်းစာများကို ပါဠိတော်မူရင်းဂါထာအတိုင်း ဖတ်ရှုမှတ်သားနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ရေးသားပြုစုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်သည် ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်ကြောင်းကိုစုံလင်စွာ မဖော်ပြတော့ပဲ အကျဉ်းချုံး၍ စကားစပ်မိရုံမျှသာ ဖော်ပြပြီးနောက် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွင် ပါဝင်သည့် မှတ်သားဖွယ် ဂါထာများကို နိဿယပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ နိတိစကား မှတ်သားဖွယ် ပါဠိများ ဂါထာများကို စုစည်း၍ မှတ်သားမိစေရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် ကျယ်ဂန်းမည့် စိုးသောကြောင့် အတိတ်ဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်ပေါင်းခန်းတို့ကိုလည်း ချန်လှပ်၍ ရေးသားထားပါသည်။

ဆရာတော်သည် နိဿယပြန်ဆိုရုံမျှသာမဟုတ်ပဲ သောတုဇနတို့ အကျိုးများစေရန်အတွက် ဂါထာတွင်ရှိသော ပါဠိများထဲမှ ခက်ခဲသည့် ပါဠိပုဒ်များကို ဆင္ဆကဆာဖွင့် ဋီကာဖွင့်တို့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်၍ ပြဆိုခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလင်္ကာနည်း ဆန်းနည်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပုဒ်,ဓာတ်,ပစ္စည်းအရ ကောက် (ယုဂ်ပြီးပုံ) ပုဒ်ပြီးပုံ အစီအရင်ကို ပြခြင်း ဟူသော သဒ္ဒါနည်းဖြင့်လည်းကောင်း ရေးသားစီရင်ထားသော နိဿယကျမ်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဤနိဿယကျမ်းကို လေ့လာမှတ်ရှု သင်ကြားမှုပြုကြသော ရဟန်း ရှင် လူ ခပ်သိမ်းသူတို့သည် ကာလက်လျာပတ်လုံး ကျင့်သုံးသင့်

သော ဤနိဿယကျမ်းလာ ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်တို့ကို လေ့လာသင်ကြား ဗဟုသုတပွားရှိ မှတ်သားမိရုံမျှသာ မဖြစ်စေပဲ လေ့လာသင်ကြားမှတ်သားမိသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်နိုင်ကြပါစေသော်။

စိရံ တိဋ္ဌတု သဒ္ဓမ္မော

မမွာစရိယ-ဦးတင့်အောင်

ဒုတိယ-ကျမ်းပြုမှူး

သာသနာရေးဦးစီးဌာန

ကမ္ဘာအေး

သာသနာ ၂၅၂၄ ကောင်းသာရ-သုဒ္ဓ-ခုန္ဒစ၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆန်း ၅-ရက် (၂၂-၇-၈၀)

ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်မာတိကာ။

ဇာတ်စဉ် နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။	ဇာတ်စဉ် နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
	{၁-အပဏ္ဏကဝဂ်}		{၃-ကုရုဂံဝဂ်}
၁	အပဏ္ဏက။	၂၁	ကုရုဂံ။
၂	ဝဏ္ဏုပထ။	၂၂	ကုက္ကုရ။
၃	သေရိဝ။ (သေရိဝဝါဏိဇ)	၂၃	ဂေါဓိယသိန္ဓဝ။
၄	ဗျဥ္ဇသေဋ္ဌိ။	၂၄	အာဇည။
၅	တဏ္ဍုဇုနဒ္ဒိ။	၂၅	တိဏ္ဍ။
၆	ဒေဝဓမ္မ။	၂၆	မဟိဠ္ဍာမုခ။
၇	ကဠဝါဟန။	၂၇	အာဘိဏ္ဍ။
၈	ဂါမဏိ။	၂၈	နန္ဒိဝိသာလ။
၉	ဒေဝဓုတ။ (မယ္ဈဒေဝ)	၂၉	ကဏ္ဍ။
၁၀	သုခဝိဟာရီ။	၃၀	မုနိက။
	{၂-ဆိဃဝဂ်}		{၄-ကုဏာဝကဝဂ်}
၁၁	လက္ခဏ။	၃၁	ကုလာဝက။
၁၂	နိဂ္ရောဓ။	၃၂	နန္ဒ။
၁၃	ကဏ္ဍိ။	၃၃	သမ္မောဒမာန။
၁၄	ဝါတမိဂ။	၃၄	မဏ္ဍ။
၁၅	ခရာဒိယ။	၃၅	ဝဠုက။
၁၆	တိပလ္လတ္ထ။	၃၆	သကုဏ။
၁၇	မာလုတ။	၃၇	တိတ္တိရ။
၁၈	မတကဘတ္တ။	၃၈	ဗက။
၁၉	အာယာစိတဘတ္တ။	၃၉	နန္ဒ။
၂၀	နဠပါန။	၄၀	ခဒိရင်္ဂါရ။

စာတ်စဉ်နံပါတ်။	စာတ်အမည်။
	{၅-အတ္ထကာမဝဂ်}
၄၁	လောသက။
၄၂	ကပေါတ။
၄၃	ဝေဠုဂ်က။
၄၄	မကသ။
၄၅	ရောဟိဏီ။
၄၆	အာရာမဒူသက။
၄၇	ဝါရဏီဒူသက။
၄၈	ဝေဒဗ္ဘ။
၄၉	နက္ခတ္တ။
၅၀	ဒုမ္မေဓ(လောကတ္ထရိယ)။
	{၆-အာဆိသဝဂ်}
၅၁	မဟာသိလဝ။
၅၂	ဗျဂ္ဃနက။
၅၃	ပုဏ္ဏပါတိ။
၅၄	ကိံဖလ။
၅၅	ပဉ္စာဝုဓ။
၅၆	ကဉ္စနက္ခန္ဓ။
၅၇	ဝါနရိန္ဒ။
၅၈	တယောဓမ္မ။
၅၉	ဘေရိဝါဒက။
၆၀	သဝိဓမ။
	{၇-ဒုတ်ထိဝဂ်}
၆၁	အသာတမန္တ။
၆၂	အတ္ထာဘူတာဘာတ။
၆၃	တက္ကပဏ္ဍိတ။
၆၄	ဒုရာဇာန။

စာတ်စဉ်နံပါတ်။	စာတ်အမည်။
၆၅	အနဘိရတိ။
၆၆	မုဒုလက္ခဏ။
၆၇	ဥစ္ဆင်္ဂ်။
၆၈	သာကေတ။
၆၉	ဝိသဝန္တ။
၇၀	ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ။
	{၈-ဝရဏဝဂ်}
၇၁	ဝရဏ။
၇၂	သိလဝနာဂရောဓ။
၇၃	သစ္စင်္ကိရ။
၇၄	ရက္ခဝမ္မ။
၇၅	မစ္ဆ။
၇၆	အသင်္ကယ။
၇၇	မဟာသုဝိန။
၇၈	ဇာလိသ။
၇၉	ခရဿရ။
၈၀	ဘီမသေန။
	{၉-အပါယိမ္ဟဝဂ်}
၈၁	သုရာပါန။
၈၂	ဓိတ္တဝိန္ဒက။
၈၃	ကာဠကဏ္ဏီ။
၈၄	အတ္ထဿဒ္ဓါရ။
၈၅	ကိံပက္က။
၈၆	သိလဝီမံသက။
၈၇	မင်္ဂလ။
၈၈	သာရမ္ဘ။

ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။	ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၈၉	ကုဟာက။		{၁၂-ဟဋ္ဌိဝဂ်}
၉၀	အကတညူ။	၁၁၁	ဂဒြိဘပဥ္စ။
		၁၁၂	အမရာဒေဝီပဥ္စ။
	{၁၀-လိတ္တာဝဂ်}	၁၁၃	သိဂ်ါလ။
၉၁	လိတ္တာ။	၁၁၄	မိတစိန္တီ။
၉၂	မဟာသာရ။	၁၁၅	လောလသာသိက။
၉၃	ဝိဿာသဘောဇနှ။	၁၁၆	ဒုဇ္ဇစ။
၉၄	လောမဟံသ။	၁၁၇	တိတ္တိရ။
၉၅	မဟာသုဒဿနှ။	၁၁၈	ဝဋ္ဋက။
၉၆	တေဇဝပတ္တာ။	၁၁၉	အကာဇရိဝိ။
၉၇	နာမသိဒ္ဓိ။	၁၂၀	ဗန္ဓနမောက္ခ။
၉၈	ကုဋဝါဏိဇ။		{၁၃-သရိက္ခဝဂ်}
၉၉	ပရောသဟာသ။		{ကုသနာဠိဝဂ်}
၁၀၀	အသာတရူပ။	၁၂၁	ကုသနာဠိ။
		၁၂၂	ဒုမ္မေဓ။
	{၁၁-ပရောဟာသဝဂ်}	၁၂၃	နဂ်ိထိသ။
၁၀၁	ပရောသတ။	၁၂၄	အမ္ဗ။
၁၀၂	ပဏ္ဍိက။	၁၂၅	ကဋာဟက။
၁၀၃	ဝေဓိ။	၁၂၆	အသိလက္ခဏ။
၁၀၄	မိတ္တဝိန္ဒက။	၁၂၇	ကလဏ္ဍုက။
၁၀၅	ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌ။	၁၂၈	ဗိဠာရဝတ။
၁၀၆	ဥဒဉ္စနိ။	၁၂၉	အဋ္ဌိကဘာရဒ္ဒါဇ။
၁၀၇	သာဠိတက။ (သာလိတ္တ(၃၂)	၁၃၀	ကောသိယ။
၁၀၈	ဇဝဟိယ။		{၁၄-အသမ္မဒါနဝဂ်}
၁၀၉	ကုဏ္ဍကပ္ပဝ။	၁၃၁	အသမ္မဒါန။
၁၁၀	သဇ္ဇသာဟာရက။	၁၃၂	ဘီရုက။

ဝေါဟာရ	ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်
ကုန်ပါတော့	ပြီးဆုံးပါတော့
ခေတ်ပြိုင်	ဒီခေတ်မှာ
ခေတ်ကြီးခေတ်ဝေး	ခေတ်အဆက်ဆက်

{ပုံ-၁}

ငါးရုပ်သေးစာတန်း

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ ဖတ်ရှုရန် ငါးရုပ်သေးစာတန်းလေး တစ်ခုကို ရေးသားပေးထားပါသည်။ ဤစာတန်းလေးကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြနိုင်ကြပါစေ။

ငါးရုပ်သေးတို့သည် ရေကန်ကြီးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ရေကန်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသည်။ ရေကန်ကြီးတွင် ရေများစွာ ရှိသည်။ ရေကန်ကြီးတွင် ငါးရုပ်သေးများ အပြားအားဖြင့် နေထိုင်ကြသည်။ ငါးရုပ်သေးများသည် ရေကန်ကြီးတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြသည်။ ရေကန်ကြီးတွင် ရေညှိများ ပေါက်ရောက်နေသည်။ ရေညှိများသည် ငါးရုပ်သေးများ၏ အစားအစာ ဖြစ်သည်။ ငါးရုပ်သေးများသည် ရေညှိများကို စားသုံးကြသည်။ ရေညှိများသည် ရေကန်ကြီးတွင် ပေါများသ

ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၁၇၃	မက္ကဋ္ဌ။
၁၇၄	ဒုဿိယမက္ကဋ္ဌ။
၁၇၅	အာဒိစ္စုပဋ္ဌာန။
၁၇၆	ကဋ္ဌဝါဟမုဋ္ဌိ။
၁၇၇	တိန္ဒုကဿ။
၁၇၈	ကစ္ဆပ။
၁၇၉	သတဓမ္မ။
၁၈၀	ဒုဒ္ဒဒ။
	{၄-အသဒိသဝဂ်}
၁၈၁	အသဒိသ။
၁၈၂	သင်္ခါမဂဝစရ။
၁၈၃	ဝါလောဒကဿ။
၁၈၄	ဂိရိဒတ္တ။
၁၈၅	အနဘိရတိ။
၁၈၆	ဒဓိဝါဟန။
၁၈၇	စတုမဋ္ဌ။
၁၈၈	သိဟကောဋ္ဌု။
၁၈၉	သိဟစမ္မ။
၁၉၀	သိလာနိသဒ္ဒ။
	{၅-ရုဟကဝဂ်}
၁၉၁	ရုဟက။
၁၉၂	သိရိကာဠကဏ္ဏီ။
၁၉၃	ပုဉ္ဇပဒုမ။
၁၉၄	မင်္ဂလစောရ။
၁၉၅	ပဒုတပဏ္ဍရ။
၁၉၆	ဝလာဟက။
၁၉၇	သိဂ္ဂါသိဂ္ဂ။

ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၁၉၈	ရာဓ။
၁၉၉	ဂဟပတိ။
၂၀၀	သာရဒသိလ။
	{၆-ဒဠ္ဠဝဂ်}
၂၀၁	ဗန္ဓနာဂါရ။
၂၀၂	ကေဠိသိလ။
၂၀၃	ခန္ဓ။
၂၀၄	ဇိဂုစ္ဆ။
၂၀၅	ဂင်္ဂေယျ။
၂၀၆	ကုရုဂ်ဓိဂ။
၂၀၇	အဿဂ။
၂၀၈	သံသုမာရ။
၂၀၉	ကုက္ကုဋ္ဌ
၂၁၀	ကန္ဒလဂ။
	{၇-ဇိဂုဏ္ဆာထမ္ဘဝဂ်}
၂၁၁	သောမဒတ္တ။
၂၁၂	ဥမ္မဒန္တိဇာတ်။
၂၁၃	ကုရု။
၂၁၄	ပုဏ္ဏာနဒီ။
၂၁၅	ကစ္ဆပ။
၂၁၆	မဿု။
၂၁၇	သေဋ္ဌိ။
၂၁၈	ကုဋဝါဏိဇ။
၂၁၉	ဂရဟိတ။
၂၂၀	ဝမ္မဝဂ။
	{၈-ကာသာဝဝဂ်}
၂၂၁	ကာသာဝ။

ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၂၂၂	ရုဇနဒ္ဒိယ။
၂၂၃	ပုဒ္ဓဘတ္တာ။
၂၂၄	ကုန္တိလ။
၂၂၅	ခန္တိဝဏ္ဏော။
၂၂၆	ကောသိယ။
၂၂၇	ဂုထပါဏ။
၂၂၈	ကာမနီတ။
၂၂၉	ပလာယိတ။
၂၃၀	ဒုတိယပလာယိတ။
	{၉-ဥပါဟနဝဂ်}
၂၃၁	ဥပါဟန။
၂၃၂	ဗိဇာဂုဇာ။
၂၃၃	ဗိကဏ္ဏက။
၂၃၄	အသိတာဘူ။
၂၃၅	ဝဋ္ဋနဒ။
၂၃၆	ဗက။

ဇာတ်စဉ်နံပါတ်။	ဇာတ်အမည်။
၂၃၇	သာကေတ။
၂၃၈	ဇကေပဒ။
၂၃၉	ဟရိတမဏ္ဍူ။ကာ။
၂၄၀	မဟာဗိဂ်လ။
	{၁၀-သိဂ်ာလဝဂ်}
၂၄၁	သဇ္ဇဒါဠ်။
၂၄၂	သုနခ။
၂၄၃	ဂုတ္တိလ။
၂၄၄	ဗိဂတိဆွဲ။
၂၄၅	မှလပရိယာယ။
၂၄၆	ဗာဇဝေါဒါဒ။
၂၄၇	ပါဒဉ္ဇလိ။
၂၄၈	ကိံသုကောပမ။
၂၄၉	သာလက။
၂၅၀	ကဗိ။

တိကနိပါတ်။

	{၁-သက်ပ္ပဝဂ်}
၂၅၁	သက်ပ္ပရာဂ။
၂၅၂	တိလဝုဋ္ဌိ။
၂၅၃	မကိုကတ္တု။
၂၅၄	ကုဏ္ဍကသိန္ဓဝ။
၂၅၅	သုက။
၂၅၆	ဇဋ္ဌဒပါန။
၂၅၇	ဂါမဏိစန္ဒ။

၂၅၈	မန္ဓာတု။
၂၅၉	တိရိဋိဝစ္ဆ။
၂၆၀	ဒုတ။
	{၂-ပဒုမဝဂ်}
၂၆၁	ပဒုမ။
၂၆၂	ရဒ္ဓပါဏိ။
၂၆၃	ဗျဥ္ဇပလောဘန။
၂၆၄	မဟာပနာဒ။

စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။	စာတ်စဉ် နံပါတ်။	စာတ်အမည်။
၂၆၅	ချရပ်။	၂၀၃	ဝဆုကိသူကရ။
၂၆၆	ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝ။	၂၀၄	သိရိ။
၂၆၇	ကုဋ္ဌိရ။(ကက္ကဋ)	၂၀၅	မဏ်ဃံသ။
၂၆၈	အာရာမဒူသက။	၂၀၆	သာလူက။
၂၆၉	သုဇာတ။	၂၀၇	လာဘဂရဟ။
၂၇၀	ဥလူက။	၂၀၈	မဆွဲဒြါန။
	{၃-အရည်ဝဂ်}	၂၀၉	နာနာဆန္ဒ။
၂၇၁	ဥဒပါနဒူသက။	၂၉၀	သိလဝိမံသ။
၂၇၂	ဗျယ်။		{၅-ကုမ္ဘဝဂ်}
၂၇၃	ကဆ္ဆပ။		
၂၇၄	လောလ။	၂၉၁	သုရာယဒူ။
၂၇၅	ရုစိရ။	၂၉၂	သုပတ္တ။
၂၇၆	ဂရုဓမ္မ။	၂၉၃	ကာယနိပ္ပိန္ဓ။
၂၇၇	ရောမက။	၂၉၄	ဇမ္ဗုခါဒက။
၂၇၈	မဟိံသရာဇ။	၂၉၅	အန္ဓ။
၂၇၉	သတပတ္တ။	၂၉၆	သမုဒ္ဒ။
၂၈၀	ပဒုမဒူသက။	၂၉၇	ကာမဝိလာပ။
	{၄-အင်္ကုရဝဂ်}	၂၉၈	ဥဒုမ္ဗရ။
၂၈၁	အင်္ကုရ။	၂၉၉	ကောမာရပုတ္တ။
၂၈၂	သေယျ။	၃၀၀	ဝက။

ပဏာမဂါထာ

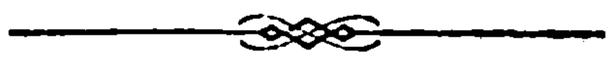

ဇာတိကောဋိသဟဿေသဟိ၊ပမာဏရဟိတံဟိတံ။
လောကဿလောကနာထေန၊ကတံယေနမဟာသိနာ။ ။
တဿပါဒေနမဿိတ္ဝာ၊ကတ္ဝာဓမ္မဿစ္ဆလိံ။
သံဃစ္ဆေပဒိမာနေတ္ဝာ၊သဗ္ဗဿမ္မာနဘာဇနံ။ ။
နမဿနာဒိနောအဿ၊ပုညဿရတနတ္တယေ။
ပဝတ္တိဿာနုဘာဝေန၊ဆေတ္ဝာသဗ္ဗဥပဒ္ဒဝေ။ ။
တံတံကာရဏမာဂမ္မ၊ဒေသိတာနိဇတိမတာ။
အပဏ္ဏကာဒိနိပုဏ္ဏာ၊ဇာတကာနိမဟာသိနာ။ ။
ယာနိယေသုစိရံသဏ္ဌာ၊လောကနိတ္ထရဏတ္ထိကော။
အနန္တေဇောဓိသမ္ပာရေ၊ပရိပါစေသိနာယကော။ ။
တာနိသဗ္ဗာနိကေဏ္ဏေ၊အာရောပေန္တေဟိသင်္ဂဟံ။
ဇာတကံနာမသင်္ခိတံ၊ဓမ္မသင်္ဂါဟကေဟိယံ။ ။
ဗုဒ္ဓဝံသဿဇေတဿ၊ဇုဠ္လာနေနစရဋ္ဌိတိ။
ယာစိတောအာဘိဂတ္တွာန၊ဓိရေနသတ္ထုဒဿိနာ။ ။
ပဒီဃောသအမစ္စေန၊ဖိုင်းခိုင်းနဂရဘောဂိနာ။
ဒိဿာပါမောက္ခစေရေန၊တောင်သာနဂရဘောဂိနာ။ ။
မဟာပုရိသစရိယာနံ၊အာနုဘာဝံအစိန္တိယံ။
တဿဝိဇောတယန္တဿ၊ဇာတကဿတ္ထနိဿယံ။ ။
လဒ္ဓါပဒေသနိဿာယ၊ကရိဿာမိဟိတာဝဟံ။
ဝိပလ္လတ္ထုပဒက္ခရံ၊သောဓေတ္ဝာနသာရကန္တိ။ ။

အဟံ၊ငါသည်။ဇာတိကောဋိသဟဿေသဟိဝါ၊ရတိပဒိသန္နေဖြင့်ပိုင်းခြားအပ်သောအဖြစ် ဘဝကုန်ရောအထောင်တို့ဖြင့်လည်း။ အပရိမိတ္တံနှံ၊မပိုင်းခြားနိုင်သည်ကို။ ကတ္ဝာ၊ပြု၍။ တနည်း။ ဇာတိကောဋိသဟဿေသဟိဝါ၊ ရတိပဒိသန္နေဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော ဘဝကုန်ရောအထောင်တို့ဖြင့်

လည်း။ အပရိန္တိန္နကာလံ၊ မင့်ိင်းခြားနိုင်သောကာလပတ်လုံး။ ပလောက
သ၊သတ္တလောကဏ်။ ပမာဏရဟိတံ၊နှိုင်းရှည့်ကြောင်းပမာဏမှကင်း
သော။ဟိတံ၊အစိုးအပွါးကို။လောကနာထေန၊လူသုံးပါးတို့၏ကိုးကွယ်
ရာဖြစ်တော်မူသော။ ယေနမဟာသိနာ၊အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။က
တံ၊ပြုတော်မူအပ်ပြီ။ ။တသ္မာဒိသသ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသောဂုဏ်နှင့်
ပြည့်စုံသောသဘောရှိတော်မူသော။ မဟာသိနော၊မြတ်စွာဘုရား၏။ပါ
ဒေ၊ခြေတော်တို့ကို။နမသ္သိတ္ဝာ နမဿာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ နမသ္သိတ္ဝာ၊ရှိခိုးပြီး
၍။ ဓမ္မသစ၊ဆယ်ပါးသောတရားတော်အားလည်း။ အဠလိ၊လက်အုပ်
ကို။ဝါ၊အဠလိ အဠလိပဂ္ဂဟံ၊လက်အုပ်ချီခြင်းကို။ကတ္ဝာ ကရောမိ၊ပြုပါ
၏။ကတ္ဝာ၊ပြုပြီး၍။ သဗ္ဗသမ္မာနဘာဇနံ၊အလုံးစုံသော သတ္တလောက၏
မြတ်နိုးပူဇော်ခြင်း၏ တည်ရာဖြစ်သော။ သံဃဿ၊ရှစ်ယောက်သော ပရ
မတ္ထသံဃာ, သမ္မုတိသံဃာတော်ကိုလည်း။ ပဋိမာနေတ္ဝာ ပဋိမာနေမိ၊
မြတ်နိုးကော်ရော်ပူဇော်ပါ၏။ပဋိမာနေတ္ဝာ၊မြတ်နိုးကော်ရော်ပူဇော်ပြီး
၍။ ။ရတနတ္တယေ၊ရတနာတို့၏သုံးပါးတို့၏ အပေါင်း၌။ပဝတ္တာသေ၊ဖြစ်
သော။ နမသ္သနာဒိနော၊ရှိခိုးခြင်းအစရှိသော။ဝါ၊ရှိခိုးခြင်း လက်အုပ်ချီ
ခြင်းပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ အသ္သပုညသ၊ဤသို့သောကု
သိုလ်၏။အာနုဘာဝေန၊အာနုဘော်ဖြင့်။သဗ္ဗေ၊ကုန်အောင်ရုံကုန်သော။
ဥပဒ္ဒဝေ၊ ကပ်ရှိပ်စက်တတ်သောဥပဒ်ဘေးဒဏ်အန္တရာယ်တို့ကို။ ဆေ
တ္ဝာ၊ဖြတ်ပယ်ပြီး၍။ ။တံတံကာရဏံ၊တိုထွိတို့ကိုတဘန်ကွယ်ပြုနေ
ခြင်းအစရှိသောထိုထိုအကြောင်းကို။ အာဂမ္မ၊အကြောင်းပြု၍။ အပဏ္ဏ
ကာဒိနိ၊ အပဏ္ဏကဇာတ် အစရှိကုန်သော။ ယာနိဇာတကာနိ၊အကြင်
ဇာတ်တော်တို့ကို။ ဇိတိမတာ၊အဆင်းတော် အရောင်, ဥာဏ်တော် အ
ရောင်နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ မဟာသိနာ၊မြတ်စွာဘုရားသည်။
ပုရာ၊သင်္ကာယနာမတင်မိဂျေးကာလ၌။ဒေသိတာနိ၊ဟောတော်မူအပ်ကုန်
ပြီ။ ။ယေသုဇာတကေသု၊အကြင်ဇာတ်တော်တို့၌။လောကနိဿရဏာထိ
ကော၊သတ္တလောကကို ဝဋ်ဒုက္ခမှထုတ်ဆယ်ကယ်တင်လိုသော သမ္မာ
သန္ဓရှိတော်မူသော။ နာယကော၊လူသုံးပါးတို့ကို နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ပို့တော်မူ
ပေတတ်သော။ သတ္ထာ၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ အနန္တေ၊အဆုံးအပိုင်းအ
ခြား မရှိကုန်သော။ ဇေဝိသမ္ဘာရေ၊ အရဟာဇ္ဇမဂ်ဉာဏ် သဗ္ဗညုတ
ညာဏ်၏အဆောံအဦဖြစ်ကုန်သော ပါရမီစာဂစရိယတို့ကို။ စိရံ၊ရှည်

မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး။ပရိပါစေသိ၊ရင့်စေတော်မူပြီ။ ။သဗ္ဗဉာဒိ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော။တာဒိဇာတကာဒိ၊ထိုဇာတ်တော်တို့ကို။ကေစ်၍၊ အဘိုးတရုထည်းပြု၍။ သင်္ဂီဟံ၊ သင်္ဂါယနာသို့။ အာရောပေန္တော်၊တင်တော်မူကုန်သော။ ဓမ္မသင်္ဂါဟကေဟိ၊သုတ်အဘိဓမ္မာပိနည်းကိုသင်္ဂါယနာတင်ကုန်သောအသျှင်မဟာကဿပအစရှိကုန်သော မဟာထေရ်တို့သည်။ယံပကရဏံ၊အကြင်ကျမ်းကို။ဇာတကံနာမ၊ဇာတ်အမည်ရှိ၏၍ဟူ၍။သကိတုံ၊သင်္ဂါယနာတင်အပ်ပြီ။ ။ဗုဒ္ဓဝံသသာ၊ဘုရားအနွယ်တော်ကိုပြတတ်သော။ ဇေတသဇာတကသာ၊ထိုဇာတ်တော်ဇာ၏။ စိရဋ္ဌိတိံ၊ငါး ထောင်ရှည်ကြာ ကာလပတ်လုံး တည်ခြင်းကို။ ဇာနဆွေနှောန၊ကောင်းမြတ်သောအလိုသမ္မာဆန္ဒရှိထသော။ ဓိရေန၊သဘောအမှန် လျင်မြန်စွာမှတ်နိုင်ဆောင်နိုင်သောပညာရှိထသော။သတ္ထုဒဿိနာ၊ဝိဒူကတ်ကျမ်းလော ကီကျမ်းတို့၌ မြင်စွမ်းနိုင်သောပညာမျက်စိရှိထသော။ (ဤဝိသေသနနှစ်ချက်ကို ကတ္တားနှစ်ချက်၌စပ်)။ ဖိုင်းခိုင်းနဂရဘောဂိနာ၊ ဖိုင်းခိုင်းမြို့စား ဖြစ်ထသော။ပဒိုဃောသအမတ္တေန၊သာသနာ့ဒါယကာ တရားမင်းသည် လက်ရင်းစေသုံးအပ်သောသံတော်ဆင့်အမတ်သည်၎င်း။တောင်သာ နဂရဘောဂိနာ၊တောင်သာမြို့စားဖြစ်ထသော။ဒိသာပါမောက္ခာစေရေန၊ ဒိသာပါမောက္ခဟုထင်ရှားကြောင်သော ဇကရာဇ်မင်းဆရာသည်၎င်း။ အဘိဂတ္တိုဒနာ၊ရှေး၌ဆည်းကပ်၍။ ယာစိတောဝ၊တောင်းပန်အပ်သော။အဟံ၊ငါသည်။ ။မဟာပုရိသစရိယာနံ၊ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်ကုန်သောဘုရားလောင်းအကျင့်တော်တို့၏။ အစိန္တိယံ၊မကြံစည်အပ်မကြံစည်နိုင်မကြံစည်ကောင်းသော။အာနုဘာဝံ၊အစွမ်းအာနုဘော်ကို။ဓိဇောတယန္တသာ၊အထူးထူးအပြားပြားပြတတ်ထသော။ဇာတကသာ၊ ရှေးအဖြစ်အပ္ပဋိပတ္တိတော်ကိုဟောရာဇာတ်ကျမ်း၏။အတ္ထနိသယံ၊အနက်၏မှီရာမြန်မာဘာသာနိသျကျမ်းကို။ ။လင်္ခါပဒေသံ၊မဟာသယောစသည်တို့၌ ဒုဿိုကွဒိုပ်စက်လျက်လည်း အသက်ကိုပမာဏမထား ကျားမင်းပုဏ္ဏာရိက်သို့စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါလျက်၊ထိုရွာ၌ရွာဆရာကောင်းထံကျိုးနှံကပ်ဆည်း၊ ရအပ်သောနဉ်းကောင်းလက်ဆုပ်ဥပဒေသကို။နိသာယနိသယံကတွာ၊ အမှီပြု၍။ ဝိပလ္လတ္ထပဒက္ခရံ၊ဘေဝံပြန်ပျက်စီးသောပုဒ်အက္ခရာကို။ သာရကံ၊မှန်ကန်သောဘောကောင်းမှန်စွာလျှင်။သောဓေတွာ နာ၊အဋ္ဌကထာဝိကာနိဂုတ္တိကျမ်း ရုံစပ်နိုင်းညှိ မှုရင်းထိအောင်သုတ်သင်

၍။ဟိတာဝဟံ၊သောတုဇနတို့၏ အစီးအပွါးကိုဆောင်နိုင်သည်ကို။က
တွာ၊ပြု၍။ကရိဿာမိ၊စိရင်ပေအံ့။ဣတိ၊ဤသည်လျှင် ရတနတ္တယပဏာ
မစသည်ကိုဆိုရာဂန္ထာရမ္ဘစကားရပ်အပြီးသတ်တည်း။ ။

ဇိနေန္ဒြမတ္ထောဘသကုမ္ဘစာရိနိ၊ဇိနောရသာနံမုခပက်ဖောင်ဒိနိ။
သရသွတိမေမုခဂန္ဓဂန္ဓိနိ၊ရမတွနာယာသသဒ္ထသူဒနိ။ ။

ဇိနေန္ဒြမတ္ထောဘသကုမ္ဘစာရိနိ၊မာရ၏ငါးပါးကိုအောင်တော်မူပြီးသည်
ဖြစ်၍ လောကသုံးပါးခွါအစိုးရတော်မူသော ဂုစ်ပါးသောပရိသတ်တို့၏
အလယ်၌ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ အမြဲနှစ်ရစ်သောဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့် တူတော်မူ
သောမြတ်စွာဘုရား၏ ပါးစောင်နှစ်ဘက်မှဆင်းသက် လျှောက်၍ အာ
သောက်ယိုစီးသောဆင်မြန်နှင့် တူသောသူ တပါးတို့၏ မာန်ရစ်ခြင်းစ
သည်တို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းဌါစွမ်းနိုင်သော မကြောက်မ့ရွံ့ဆိုအပ်သောစ
ကားတော်သံခွါဖြစ်ခြင်းအလေ့ရှိထ၏သော။ဇိနောရသာနံ၊ငါးမာရ်အောင်
မြင်သုံးလူ့ဂုဏ်၏ရွှေရင်တော်နှစ်သားရင်းစစ်ဖြစ်ကုန်သော အသျှင်သာရိ
ပုတ္တရာအသျှင်မဟါကဿပအစရှိကုန်သေါအသျှင်မြတ်တို့၏။မုခပက်
ဖောင်ဒိနိ၊ ခံတွင်းတော်တည်းဟူသော ပုဏ္ဏာရိက်ကြာတိုက်ခွါ ကောင်းစွာ
နေလျက်အနက်သဒ္ဒါအရသာကိုကောင်းစွာ ယူဆောင်တတ်သည်ဖြစ်
၍ပကတိသောပုဏ္ဏာရိက်ကြာတိုက်ခွါကောင်းစွာနေလျက် ပန်းရက်အရ
သာကို ယူဆောင်တတ်သောဝိတုန်းနှင့်တူသည်မူလည်း ဖြစ်ထသော။
ဂဇ္ဈတိနိ၊မြတ်စွာဘုရား၏စကားတော်သံတည်းဟူသောနတ်ယောက်ျားနှင့်
ပေါင်းယှဉ်ခြင်းကြောင့် ယူအပ်သောနေယျတ်နိတတ်အစရှိသော မြတ်
သောအနက်တည်းဟူသော သားကောင်းရတနာကို ဘွဲ့ကာနိုးသော
ကိုယ်ဝန်ရှိထသော။ သရသွတိ၊သူရဿတိနတ်ဘွဲးတည်းဟူသောဝိဇ္ဇ
ကတ်သုံးပုံသည်။ ဝါ၊ဝိဇ္ဇကတ်သုံးပုံတည်းဟူသောသူရဿတိနတ်ဘွဲး
သည်။အနာယာသာ၊ ငြိုငြင်ပင်ပန်းခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ မေ၊ငါ၏။ မုခ
ဂဇ္ဈေ၊ ခံတွင်းတည်းဟူသော ပုဏ္ဏာရိက်ကြာတိုက်ခွါ။ ဝါ၊ပုဏ္ဏာရိက်ကြာ
တိုက်တည်းဟူသောခံတွင်းခွါ။ သဒ္ထသူဒနိ၊မိမိ၏နေယျတ်နိတတ်အစ
ရှိသောမြတ်သော အနက်တည်းဟူသော ရွှေတုံးရွှေခဲ သားရတနာကို
ကောင်းစွာဘွဲ့ကာလျက်။ရမတု၊ဖွယ်လျော်ပါလတ္တည့်။ ။

ရာတိပါဠိတော်သို့။

(၁-ကေနိပါတ်)

၁-အပဏ္ဏကဇာတ်။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

(၁) ဤအပဏ္ဏကဇာတ်ဓမ္မဒေသနာကိုသဗ္ဗညုဂုရင်တော်ဘုရားသည် သါဝတ္ထိပြည်ကိုဆွမ်းခံအမှီပြု၍ဧတဝဂ်နကျောင်းကြီးဦးနေတော်မူစဉ်၊ ကျောင်းကြီးဒါယကာ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသောတိတ္ထိတပည့်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူသည်။

အ-ပဏ္ဏကံ ဌာန-မေကေ၊ဒုတိယံ အာဟု တက္ကိကာ။
ဇေတ-ဒညာယ မေဓာဝိ၊တံ ဂဏ္ဍေယျ အ-ပဏ္ဏကံ။ ၁ ။

(၁) ဂဟပတိ၊အနာထပိဏ်သူဌေး။ဇေကေ၊ဘုရားလောင်းအကြီးအကဲရှိကုန်သောအမျိုးကုန်သောပညာရှိကုန်သည်တို့သည်။ အပဏ္ဏကံ၊စင်စစ်စီးပွါးချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မချွတ်မယွင်းဆင်းရဲခြင်းမှထွက်မြောက်စေတတ်သော။ ဌာန်၊အကြောင်းကို။ဂဏ္ဍေ သူ၊ယူကုန်ပြီ။ ယေဟန၊အကြင်အမြေအမြင်နည်းကုန်သော သူတို့သည်ကား။ တက္ကိကာ၊ဒိဋ္ဌိဘေတရှိကုန်သော သူတို့သည်ကား။ တမ္ပိ၊ထိုအပဏ္ဏကံ၊ဒုတိယံ၊ဒုတိယအကြိမ်မြောက်သော။ အာဟု၊ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တေမ

☞ အစဝဂ်ကနိုးကားဖော်ပြသည်နှုတ်ကပ်၊အဆုံးဂ်ကနိုးကားဂါထာဝေရနုတ်က်။
ကမ္မည်းလိုင်နှံကွင်းအိုင်းမှဂ်ကနိုးလည်းဟိန္ဒီဟော်ဂါထာနုတ်ကပ်ဝင်တည်း။

နုသဿ၊ တိုအမြေ့အမြင်နည်းသောလှည်းကုန်သည်မိုက် အကြိုးအမှုးရှိ ကုန်သောသူတို့သည်။ဒုတိယံ၊အပဏ္ဏကဌာနနိယျာနိကပဌမအကြောင်း မှန့်စရဖြောက်ဖြစ်သော။ဌာနံ၊အပြစ်မကင်း ဆွတ်ယွင်းမှားမှေံသောအ နိယျာနိက ဆင်းရဲခြင်းမှမထွက်မြောက်စေတတ်သော အကြောင်းကို။ အဂ္ဂဟေသုံ၊ယူကုန်ပြီ။ မေဓာဝိ၊ထက်မြက်သန့်ရှင်းသော ပညာရှိသော သူသည်။ဇေတံ၊ထိုအပဏ္ဏက,တက္ကဂါဟအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ဖြစ်အကျိုးအ ပြစ်ပွါးစီးခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို။အညာယ၊ယထာဘူတပညာဖြင့်ဆိ ၍။တံအပဏ္ဏကံ၊ ထိုစင်စစ်စီးပွါးချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သည့်အဖြစ် ကြောင့်မချွတ်မယွင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ ထွက်မြောက် စေတတ်သော အ ကြောင်းကို။ဂဏ္ဍေယျ၊ယူရာ၏။ ။

ထိုဂါထာ၌ သရဏာဂုံသုံးပါးငါးပါးသောသိလ ပါတိမောက္ခသံဝရ သိလ,ဣန္ဒြိယသံဝရသိလ, အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသိလ, ပစ္စယပဋိသေဝန,ဟူ သောအလုံးစုံသောစတုပါရိသုဒ္ဓိသိလ၊ ဣန္ဒြိယသုဂုတ္တဒွါရတာ,ဘော ဇနမတ္တညုတာ,ဇာဂရိယာနုယောဂ,ဈာန်,ဝိပဿနာ,အာဘိညာဉ်, သ မာပတ်, အရိယမဂ်, အရိယဖိုလ်ဟူသော ဤအလုံးစုံသည် အပဏ္ဏက ဌာနမည်၏။ ဤအပဏ္ဏက အကျင့်မည်သည်ကား၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,ဘုရားသားတော်တို့၏အကျင့်တည်း။ခပ်သိမ်းကုန် သောဘုရားတို့သည်အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ကျင့်၍ မြိုတ်ဝိရိယ ဖြင့်ပါရမီတို့ကိုဖြည့်ကုန်၍ ဗောဓိပင်၏အရပ်၌ဘုရားဖြစ်ကုန်၏။ပစ္စေ ကဗုဒ္ဓါတို့သည် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားသား တော်တို့သည်လည်း သာဝကပါရမီဉာဏ်ကို သိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည်အပဏ္ဏကအကျင့်ကိုသာလျှင်ယူရာ၏။ဤသို့မြတ်စွာဘုရား သည်သိတင်းသည်တို့အားသုံးပါးသောကုလသမ္ဗန္ဓတို့ကိုဂုဏ်း၊ကာမာ ဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ဋ္ဌမဈာန်ဆယ်တို့၌သမ္ဗန္ဓတို့ကိုဂုဏ်းပြပြီး၍ အ ဆုံးခိုအရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုပေးတတ်သောအကျင့်သည် အ ပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏။ လေးပါးကုန်သောအပါယ်တို့၌ဂုဏ်း၊ ငါးပါးကုန် သော ယုတ်သော အမျိုးတို့၌ဂုဏ်း ဖြစ်ခြင်းကို ပေးတတ်သော အကျင့် သည်ပဏ္ဏကအကျင့်မည်၏ဟူ၍ အပဏ္ဏကဒေသနာကို ပြတော် မူပြီး၍ အလွန်လေးပါးကုန်သောသစ္စာတို့ကို တဆဲ့ခြောက်ပါးကုန်သော အခြင်း အရာတို့ဖြင့်ပြတော်မူ၏။ သစ္စာလေးပါးကို ပြသည်၏အဆုံးခို အလုံးစုံ

လည်းပြစ်ကုန်သော ထိုငါးရောကုန်သောတိရစ္ဆာန်တို့၏တပည့်ဖြစ်ဘူးကုန်သောသိတင်းသည်တို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်ကုန်၏။ ။အဝိရဒ္ဓေါအပဏ္ဏကော။ ။အာဘိဓာန်။ ။ပဏ္ဏဗျဝဟာရတ္ထုတီသူ။ကွေ့။ ဝိရဒ္ဓဝေါဟာရေနနပဏ္ဏာပေတိတျပဏ္ဏကော။ ။ဂုင်းဦးကာ။ ။အပဏ္ဏကဇာတကံပဌမံ။ ။

၂-ဝဏ္ဏပထဇာတ်။

(၂) လူနတ်ဗြဟ္မာဆုံးမနာ၍၊သတ္ထာမည်ရှိ၊စောမုနိသည်၊အကိလာသုနော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝဏ္ဏပထဇာတ်ဓမ္မဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းဦးနေတော်မူစဉ်၊ လျှော့လွှတ်သောဝိရိယရှိသော တဦးသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကိလာသုနော ဝဏ္ဏ-ပထေ ခဏန္တာ၊ဥဒ၊ဂ်ဏော တတ္ထ ပပံ အဝိန္ဒုံ။ ဇဝံမုနိ ဝိရိယ-ဗလူ၊ပပန္နော၊အ-ကိလာသု ဝိန္ဒေ ဟဒယာသေ သန္တိ ံ။ ၂။ (၂) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။အ-ကိလာသုနော၊အပျင်းမရှိစိစိကျပ်ကျပ်အားထုတ်အပ်သောလုံ့လရှိကုန်သောလည်းကုန်သည်တို့သည်။ဗဏ္ဏ-ပထေ၊သဲခရိုး၌။ ခဏန္တာ၊တူးကုန်လတ်သော်။အဂ်ဏော၊လူတို့၏သွားလာရာမြေအပြင်ဖြစ်သော။တတ္ထ တံသို့ဝဏ္ဏပထေ၊ထိုသဲခရိုး၌။ ပပံ၊ ပွါးတက်သောများစွာသောရေကို။အဝိန္ဒုံ၊ရကုန်ပြီ။ ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ဝိရိယဗလူ၊ပပန္နော၊သည်းသောဝိရိယ ကာယဗလနှင့်ပြည့်စုံသော။ အ-ကိလာသု၊အပျင်းမရှိသော။မုနိ၊ပညာရှိသောရဟန်းသည်။ဟဒယာသေ၊စိတ်၏။ သန္တိ ံ၊ငြိမ်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော ဈာန်ဝိပဿနာပညာအာဘိညာဉ်အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဟူဆိုအပ်သောအဂ္ဂိယာဟ္ဂိုဏ်တရားကို။ဝိန္ဒေ၊ရ၏။ ။ဥဒါတိနိုပါတော။ ။ပဝရံ အာပံပပံ၊မဟောဒကန္တိ အဏ္ဏော။ ။ အနောင်အာကျော၊စပ်လေသင်္ခရုပ်။ ။မုနိသည်၊အဂါရိယမုနိ၊အနဂါရိယမုနိ၊သေက္ခမုနိ၊အသေက္ခမုနိ၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓမုနိ၊ မုနိမုနိဟူ၍များသောအပြားရှိ၏။ထိုမုနိတို့တွင် ရအပ်ပြီးသောဖိုလ်၊ ထိအပ်ပြီးသောသာသနာရှိသောလူသည်အဂါရိယမုနိမည်၏။ ထိုသို့သောဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် အနဂါရိယမုနိမည်၏။ သေက္ခဂုနစ်ယောဝံသည်

ဇကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃)

သေက္ခမုနိမည်၏။ရဟန္တာသည်အသေက္ခမုနိမည်၏။ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓမုနိမည်၏။ သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်မုနိမုနိမည်၏။ဤအာ ရာဒ္ဓအာလုံးစုံသော မုနိကိုယူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့်မုနိဟူ၍သိအပ်၏။ ။အဓိပ္ပါယ်ကား။ ထိုကုန်သည်တို့သည်မပျင်းမရိကုန်သည်ဖြစ်၍သဲခရိုးဒွီကူးကုန်လတ်သော် ရေကိုရကုန်၏သို့၊ထို့အတူဤသာသနာတော်၌လည်း မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လပြုသော ပညာရှိသောရဟန်းသည် ဤစျာန်အစရှိသည် အပြားရှိသောစိတ်၏ငြိမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောဘရားကိုရ၏။ ရဟန်း၊သင်သည် ရှေးဒွီရေမျှ၏အကျိုးငှါ လုံ့လပြု၍ ယခုအခါဒွီ ဤသို့သဘောရှိသောမဂ် ဖိုလ်ကိုပေးတတ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော သာသနာဒွီဝိုရိယကိုအဘဲ့ကြောင့်လျော့ဘိသနည်းဟူလိုသော်။ ။ဤသို့ဓမ္မဒေသနာတော်ကိုပြုပြီး၍သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြတော်မူ၏။သစ္စာလေးပါး ကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံးဒွီလျော့သောဝိရိယရှိသောရဟန်းသည်မြတ် သောအရဟတ္တဖိုလ်ဒွီတည်လေ၏။ ။ဝဏ္ဏုပထဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၃-သေရိဝဝါဏိဇာတ်။

(၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်။ဇာဓစေနံဝိရာဇေသိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သေရိဝဝါဏိဇတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဒွီနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော လျော့သောဝိရိယရှိသည် သာလျင်ဖြစ်သောရဟန်းကိုပင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ဇာဓ စေနံ ဝိရာဇေသိ၊သ·ဒ္ဓမ္မသာ နိယာမကံ။
စိရံ တွံ အနုတပ္ပေသိ၊သေရိဝါ·ယံ·ဝ ဝါဏိဇော။ ၃ ။

(၃) သေရိဝေါ၊သေရိဝအမည်ရှိသော။ အယံဝါဏိဇော၊၌ ရွဲကုန်သည်မိုက်သည်။ အနုတပ္ပတိဇ္ဈ၀၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ တွံ၊သင်သည်။ ဇာဓ၊၌သာသနာတော်ဒွီ။ သ·ဒ္ဓမ္မသာ၊သူတော်ကောင်းတရား၏။ နိယာမကံ၊ မှတ်ကြောင်း မြဲကြောင်းဖြစ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ကို။စေဝိရာဇေသိ၊ အကယ်၍ရွံတ်ယွင်းစေအံ့။စိရံ၊အခါလေးမြင့်။အနုတပ္ပေသိ၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ။အဓိပ္ပါယ်

ကား။ ရှေးဦးသေရိဝ အမည်ရှိသော ရွဲကုန်သည်သည် အဘိုးတဆိန်း ထိုက်သော ဖွေးခွက်ကိုမရ၍ ထိုဖွေးခွက်ကိုယူအံ့သောငှါ လုံ့လကိုမပြု မူ၍ ထိုဖွေးခွက်မှယုတ်သည်ဖြစ်၍ အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ရ၏။ ထို့အတူ သင်သည်လည်း ဤသာသနာတော်၌စပ်သော ဖွေးခွက်နှင့်တူသောအရိ ယမဂ်ကိုလျော့သောဝိရိယရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်မရ၍ထိုအရိယမဂ်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍အဘန်တလဲလဲအစဉ်စိုးရိမ်ရလတ္တံ့။ ဝိရိယကိုအကယ် ၍မလျော့လတ္တံ့၊ ပညာရှိသော ရွဲကုန်သည်သည် ဖွေးခွက်ကိုရ၏သို့၊ ထို့ အတူ ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ကိုးပါးအပြားရှိသည်လည်းဖြစ်သော လောကုတ္တရာတရားကိုရလတ္တံ့ဟူလိုသော်။ ။ဤသို့လျှင်ထိုရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့်ဒေသနာတော်၏အထွတ်ကို ယူ လျက်၊ ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ပြတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြ တော်မူ၏။ သစ္စာကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လျော့သောဝိရိယရှိသော ရဟန်းသည်မြတ်သောအရဟတ္တဖိုလ်၌တည်၏)။ ။သေရိဝဇာတကံ တတိယံ။ ။

(၄) နတ်နှင့် တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရား သည်။အပ္ပကေနဝိမေဓာဝိ၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သော ဤဓမ္မဒေသနာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအဓိပ္ပြု၍ ဇီဝကဏ္ဍ အမွေဝန် ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ စူဠပန်ထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

အပ္ပကေန ဝိ မေဓာဝိ၊ပါဘဒေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဒ္ဒါပေတိ အတ္တာနံ၊အဏုံ အဂ္ဂိံ·ဝ သ·န္ဓမံ။ ၄ ။

(၄) ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။ အဏု၊အနည်းငယ်သော။အဂ္ဂိ၊မီး ကို။သ·န္ဓမံသန္ဓမန္တော၊နှိုက်သိုးလေဖြင့်မှုတ်လျက်။ မဟန်္တံ၊ကြီးစွာသော။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓံ၊မီးပုံကို။ ကရောတိဇာဝ၊ပြု၏သို့။ ဝိစက္ခဏော၊ကုန်သွယ်ခြင်း၌ ဥပါယ်အရေးအရာလိမ်မာမြေမြှင်သော။ မေဓာဝိ၊ပညာရှိသည်။ အပ္ပ ကေနဝိ၊ အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊အရင်းဥစ္စာဖြင့်။ မ ဟန်္တံ၊များစွာသော။ ဓနဉ္စ၊အတိုးအပွါးဥစ္စာကိုလည်း။ ယသဉ္စ၊အခြံအရံ ကိုလည်း၊ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ဖြစ်စေ၍။ တတ္ထ၊ထိုမျှားပွာသောဥစ္စာအခြံအရံ၌။

အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။သမုဒ္ဒါပေတိ၊တည်စေ၏။ ။(၅)သို့မြတ်စွဲဘုရား သည်ဖူးပန်သည်ငါ့ကိုမှီ၍ယခုဆာခါဒွိတရားတို့ဒွိတရားတို့ဖြင့်မြတ်သည် ၏အဖြစ်သို့ရောဲသည်သာလျှင် မဟုတ်သေး။ဝှေးဒွိလည်း စည်းစိမ်တို့ဒွိ စည်းစိမ်တို့ဖြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ရောဲဘူးပြီဟု၊၅)သို့သောဒေသနာ တော်ဖြင့်ဘော်ပြတော်မူ၏)။ ။ဖူဠေသဒ္ဓါဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၅-တတ္တုလနာဠိဇာတ်။

(၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား သည်၊ကိုယ်အယ္ယိတိတတ္တုလနာဠိကာ၊အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆါ ဆင်အပ်သော ၅)တတ္တုလနာဠိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေ တော်မူစဉ်၊ဃာဠုဒါယီမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိုယ်အယ္ယိတိ တတ္တုလ-နာဠိကာ-ယံ၊အသဿနမူလာယ ဝဒေဟိ ရာဇ။ ဗါရာဏသိံ သန္ဓရ-ဗါဟိရတော၊အယ-မယ္ယိတိ တတ္တုလ-နာဠိကာ။ ၅။

(၅) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ အသဿနံ၊မြင်းတို့၏။ မူလာယ၊ အဘိုးဌါ။ ပဝတ္တာ၊ဖြစ်သော။ အယံတတ္တုလနာဠိကာ၊ ၅)တကွမ်းစား သောဆန်သည်။ ကိုယ်အယ္ယိတိ၊ အဘယ်မျှ ထိုက်သနည်း။ ဝဒေဟိ၊ဆို လော့။အယံတတ္တုလနာဠိကာ၊၅)ဆန်တကွမ်းစားသည်။ သန္ဓရ-ဗာဟိ ရတော သန္ဓရ-ဗာဟိံ၊အတွင်းဆပန့်တကွသော။ ဗာရာဏသိံ၊ဗာ ရာဏသိပြည်ကို။အယ္ယ တိ၊အကယ်ပင်ထိုက်သည်မှန်သလော။ ။(အ သဿနကား၊ အရိယသစ္စာနဒဿနံ,ကဲ့သို့နိဂ္ဂဟိတ်ကျ၊ကျသမျှကိုအ နက်ပေးရာဘော်။ ။ထိုအခါမင်းသည်ရဟန်သည်ဖြစ်၍ထိုအဘိုးပြတ် သောယောကျ်ားမိုက်ကိုအဘိုးပြတ်အရာမှချထား၍ဘုရားလောင်းအား သာလျှင်အဘိုးပြတ်အရာပေး၏)။ ။တတ္တုလနာဠိဇာတကံပဉ္စမံ။ ။

၆-ဒေဝဓမ္မဇာတ်။

(၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ် စွာဘုရားသည်၊ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၅)ဒေဝဓမ္မဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူ

စဉ်းမထင်ရှားသောမျှားသော ဥစ္စာရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဟိရိ-သြတ္တပ္ပ-သမ္ပန္နာ၊သုက္က-ဓမ္မ-သမာဟိတာ။
သန္တော သ·ပ္ပုရိသာ လောကေ၊ဒေဝ-ဓမ္မာ·တိ ဝုစ္စရေ။ (၆)

(၆) လောကေ၊ သတ္တလောကဋ္ဌ။ ဟိရိ-သြတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ ကာယဒု စရိုက်စသည်တို့မှ ရှက်တတ်စက်ဆုပ်ရွံရှာတတ်သော ဟိရိတရား,ကာယဒုစရိုက်စသည်တို့မှထိတ်လန့်ကြောက်ရွံတတ်သော သြတ္တပ္ပတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။သုက္က-ဓမ္မ-သမာဟိတာ၊ ဟိရိ,သြတ္တပ္ပကိုအာရုံးပြု၍ကျင့်အပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ သန္တော၊ ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့သော ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးအမှုရှိကုန်သော။ သ·ပ္ပုရိသာ၊ ကတညုကတဝေဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ဟင့်တယ်သော ယောကျ်ား မြတ်တို့ကို။ဒေဝဓမ္မာတိ၊ သမ္မုတိနတ်ဥပပတ္တိနတ်ဝိသုဒ္ဓိနတ်ကြီးသုံးပါးတို့၏အကျင့်တရားရှိကုန်သော သူမြတ်တို့ဟူ၍။ ဝုစ္စရေ၊ဘုရားအာစရိယသော အရိယာတို့ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏။ ။(သမ္မုတိနတ်ဥပပတ္တိနတ်ဝိသုဒ္ဓိနတ်တို့၏အကျင့်တရားတို့သည် ဒေဝဓမ္မတို့မည်ကုန်၏။ ထိုတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းဒေဝဓမ္မမည်ကုန်သေး၏။ ထို.ကြောင့်ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်ဖြင့် ဒေဝဓမ္မတို့ကိုပြတော်မူလိုရကား၊သန္တောသပ္ပုရိသာလောကေ၊ ဒေဝဓမ္မာတိဝုစ္စရေ,ဟုဟောတော်မူ၏)။ ။ဒေဝဓမ္မဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ။

၇-ကဋ္ဌဝါဟာနဇာတ်။

(၇) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆိုးမတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရားသည်၊ပုတ္တောတျာဟံမဟာရာဇ၊ အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဋ္ဌဝါဟာနဇာတ်ကို ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ဝါသဘခတ္ထိယကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုတ္တော·တျာ·ဟံ မဟာ-ရာဇ၊တွံ မံ ပေါသ ဇနာ·ဓိပ။
အညေ ဝိ ဒေဝေါ ပေါသေတိ၊ကိဠ ဒေဝေါ သကံ ပဇံ။ ၇ ။

(၇) ဇနာ·ဓိပ၊လူတို့ကိုအစိုးရသော။မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တေ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ ပုတ္တော၊သားတော်တည်း။

တွံ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ပေါသ၊မွေးမြူတော်မူပါလော့။ ဒေဝေါ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။အညေပိ၊သွေးစပ်သည်မှတပါး သောမျှးမတ်ကျေးကျွန်စသောသူတို့ကိုသော်လည်း။ပေါသေတိ၊မွေးမြူတုံသေး၏။ ဒေဝေါ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ သကံပဇံ၊မိမိရင်သွေးတော်စစ်ဖြစ် သောအကျွန်ုပ်ကို။ကိဉ္စ၊အဘို့မူ၍။နပေါသေတိ၊ မွေးမြူတော်မမူလျှည့်အံ့ နည်း။ ။(သားမည်သည်ကား၊အတြဇသား၊ခေတြဇသား၊ အန္တေဝါသိကသား၊ ဒိန္နကသားဟူ၍ လေးပါးအပြားရှိ၏။ထိုလေးပါးတို့တွင် မိမိ ကိုယ်ကိုစွဲ၍ဖြစ်သောသား သည်အတြဇသားမည်၏။အိပ်ရာအပြင်ပလျှင် အစရှိသည်တို့၌ဖြစ်သောသား သည် ခေတြဇသား မည်၏။အထံ၌ အတတ်သင်သောသားသည် အန္တေဝါသိကသားမည်၏။ မွေးစားစိမ့်သော ဌါပေးအပ်သောသားသည် ဒိန္နကသားမည်၏။ထိုလေးပါးတို့တွင်၌အ ရာ၌အတြဇသားကိုရည်၍၊ပုတ္တောဝ,ဟုဆိုသတည်း။ ။ကိဉ္စ,ကစ္စိ,နစ္စ ထွေရှိသည်ကားသင့်သည်ချည်း။ဂရဟာအံ့ရှိသောကိဉ္စ,ကစ္စိ,သဒ္ဒါဖြင့် နပေါသေတိ,ဟူသောအတ္ထကိုသိရသတဘည်း။ ကိဉ္စိ,ဟုအဆို့စာရှိသည် ကားမသင့်)။ ။ကဉ္စဝါဟနဇာတကံသတ္တမံ။ ။

၈-ဂါမဏိဇာတ်။

(၈) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာ ဘုရားသည်၊အဝိအတရမာနာနံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤဂါမဏိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ လျှံသောဝိရိယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိ အတရမာနာနံ၊ဖလာ.သာ.ဝ သ.မိဏ္ဍာတိ။
ဝိပက္ကာ-ဗြဟ္မ-စရိယော.သ္မိ၊ဇဝံ ဇာနာဟိ ဂါမဏိ။ ၈ ။

(၈) အတရမာနာနံ၊ပညာရှိတို့၏အဆုံးအမ၌တည်လျက် အဆော တလျင်မပြုမူ၍မြေဝရွက်ထောက်လှမ်းညာဏ်စွမ်းကူပင့်အသင့်အားဖြင့်အ မှုကိုပြုကုန်သောသူတို့အား။(အဝိကါးနိပါတ်မှသာ)။ဖလာ.သာ၊တောင့် တသောအာသာ၏ အကျိုးသည်။ သမိဏ္ဍာတိဝ၊ ပြည့်စုံသည်သာ လျှင်တည်း။ဂါမဏိ၊ပြည်သူ.အဝိပတိဂါမဏိ။ အဟံ၊ငါသည်။ဝိပက္ကာ-ဗြဟ္မ-စရိယော၊အကျိုးဖြစ်ပြီး၍မှည့်ပြီးကျက်ပြီးသောလေးပါးသော သင်္ဂဟ

ဝတ္ထုဟုဆိုအပ်သောမြတ်သောအကျင့်ရှိသည်။ အဆို့၊ ဖြစ်လတ်ပြီ။ ငေံ၊ ဤသို့။ တို့၊ သင်သည်။ ဏာနုဟိ၊ သိလော့။ ။(အို ဂါမဏိ၊ သင်သည်ထိုအကြောင်းကိုဤသို့သိသိလော့။ ဆရာကိုမှီ၍ အစ်ကိုတရာကိုလွန်၍ ဤကြီးစွာသောမင်းအဖြစ်သို့သင်သည်ရောံ့၏ဟု ဝမ်းမြောက်သောစကားကိုကျူးရင့်၏)။ ။ဂါမဏိဏာတကံအဋ္ဌမံ။ ။

၉-မယ္ဃဒေဝဏ္ဏဝတ္ထု။

(၉) နတ်နှင့်တကွသောလူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥတ္တမဂ်ရုဟာမယ္ခံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မယ္ဃဒေဝဏ္ဏဝတ်ကို၊ ဧတဝဓနကျောင်းကြီး၌နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥတ္တမ-ဂ်-ရုဟာ မယ္ခံ၊ ဣမေ ဏာတာ ဝယော-ဟရာ။
ဒေဝ-ဒူတာ ပါတု-ဘူတာ၊ပဗ္ဗဇ္ဇာ-သမယော မမ။ ၉ ။

(၉) ဘဝန္တောအမစ္စာ၊ အို အမတ်တို့။ မယ္ခံ၊ ငါ၏။ ဣမေဥတ္တမဂ်ရုဟာ၊ ဤမြတ်သောအဂ်ါဟုဆိုအပ်သော ဦးခေါင်း၌ ရောက်သောဆံတို့သည်။ ဝယော-ဟရာ၊ တတိယအရွယ်သို့ ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပလိတာ၊ (ထည့်)။ ဖြူငှက်ပြာအမွေးပွေးပွေးဖြူကုန်သည်။ ဏာတာ၊ ဖြစ်ကုန်လတ်ပြီ။ ဒေဝ-ဒူတာ၊ သေမင်း၏တမန်တို့သည်၊ နတ်နှင့်တူသောတမန်တို့သည်၊ ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဖြစ်သောဘုရားလောင်း၏ တမန်တို့သည်။ ပါတု-ဘူတာ၊ လုံ့ဒဏ်စိုက်သကဲ့သို့ဦးခေါင်း၌ထင်ရှားဖြစ်ကုန်ပြီ။ မမ၊ ငါ၏။ ပဗ္ဗဇ္ဇာသမယော၊ ရဟန်းပြုကာတန်လတ်ပြီ။ ။(မယ္ခံ ဒေဝမင်းသည်ဤသို့ဆို၍ထိုနေ့၌လျှင်မင်းအဖြစ်ကိုပယ်နှုတ်၍ရသေ့ရဟန်းပြု၍ထိုမယ္ခံဒေဝသရက် ဥယျာဉ်၌လျှင်နေလျက်၊ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင်ပတ်လုံးဖြာဟွဝိဟာရတရားလေ့ပါးတို့ကိုပွါးစေ၍ မယုတ်သောဈာန်၌ တည်လျက်၊ ထိုဘဝမှရတော့၍ဖြူပဟွဲ့ပြည်၌ဖြစ်၍တဘန်ဖြာဟွဲ့ပြည်မှရတော့၍ မိဓိလာပြည်၌လျှင်နိမိတ်မဉ်သောမင်းဖြစ်၍ ဆုတ်နစ်သောဝိမဲဘအန္တလိက္ခိုပွန့်၍၊ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌လျှင်ရဟန်းပြု၍ဖြာဟွဝိဟာရတရားတို့ကိုပွါးစေ၍တဘန်ဖြာဟွဲ့ပြည်သို့လား၏)။ ။ဒေဝဒူတဇာတကံနဝမံ။ ။

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၀)

၁၀-သုခဝိဟာရိဇာတ်။

(၁၀) နှတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယခုအခါရက္ခန်္ဓာ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုခဝိဟာရိဇာတ်ကို၊အနုဝိယမြို့ကိုအမှီပြု၍ အနုဝိယသရက်ဥယျာဉ်၌နေတော်မူစဉ်၊ ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသောဘဒ္ဒိယမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယ·ခု အညေ နံ ရက္ခန္တိ၊ယော စ အညေ နံ ရက္ခတိ။
သ ဝေ ရာဇ သုခံ သေတိ၊ကာမေသု အနပေခဝါ။ ၁၀ ။

(၁၀)ရာဇ၊မင်းမြတ်။ယခု၊အကြင်သူကိုလည်း။အညေ၊တပါးကုန်သော သူတို့သည်။နံရက္ခန္တိ၊မစောင့်ရှောက်ရကုန်။ယော စ၊အကြင်သူသည်လည်း။ အညေ၊တပါးကုန်သောသူတို့ကို။ နံရက္ခတိ၊မစောင့်ရှောက်တတ်။ကာမေ သု၊ဝတ္ထုကာမကိလေသကာမတို့၌။အနပေခဝါ၊ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော။ သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။ (သုခံသေတိ,ဟူသောပုဒ်သည်အဋ္ဌိးအမြတ်ဖြစ်သောဈာန်ရှိယာပုထုဇဉ်တပါး ကိုသာလျှင်ပြသောပုဒ်တည်း။ စင်စစ်ကား၊ချမ်းသာစွာအိပ်ရကာသာ လျှင်မဟုတ်သေး။ ဤသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ချမ်းသာစွာ သွားရ၏၊ချမ်းသာစွာရပ်ရ၏၊ချမ်းသာစွာထိုင်ရ၏၊ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။ ဤသို့ခပ်သိမ်းသောဈာန်ရှိယာပုထုဇဉ်ချမ်းသာသည်သာလျှင်ဖြစ်၏)။ ။ သုခဝိဟာရိဇာတကံဒသမံ။ ။အပဏ္ဏကဝဂ္ဂေါပဌမော။ ။တဿုဒါနံ။

အပဏ္ဏကံ ဝဏ္ဏပထံ၊သေရိဝံ ဟုဉ္ဇသေဠ့ စ။
တဏ္ဍုလံ ဒေဝဓမ္မဉ္စ၊ကဠဝါဟန ဂါမဏီ။
မဃဒေဝံ ဇဟာရိ·တိ၊ပဏ္ဍိတော ဒသ ဇာတကာ။ ။

၁၁-လက္ခဏဇာတ်။

(၁၁) နှတ်နှင့်ဝကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောမြတ် ဗွာဘုရားသည်၊ပေသကိသိလတံ့,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤလက္ခဏဇာတ်ကို၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း

တော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ဟောတိ သိလဝတံ အတ္ထော၊ပဒိုသန္ဓေါရ-ဝုတ္တိနံ။
လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တိ၊ဉာတိ-သံဃ-ပုရက္ခိတံ။
အထ ပဿသိ-ံမံ ကာဠံ၊သု-ဝိဟိနံ-ဝ ဉာတိဘိ။၁၁။

(၁၁) သိလဝတံ၊ကောင်းသောအကျင့်သိလရှိကုန်သော။ပဒိုသန္ဓေါရ-ဝုတ္တိနံ၊ ဓမ္မ ပဒိုသန္ဓေါရ,အာဓိသ ပဒိုသန္ဓေါရ, ဟူသော ဖြစ်ခြင်းရှိကုန် သော သူတို့အား။အတ္ထော၊အစီးအပွါးသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဉာတိ-သံ ဃ-ပုရက္ခိတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အာယန္တိ၊ လာလတ်သော။ လက္ခဏံ၊လက္ခဏာကို။ပဿ၊ ရှုလော့။ အထ၊ထိုသို့မဟုတ်။ဉာတိဘိ၊ဆွေ မျိုးအပေါင်းတို့မှ။သုဝိဟိနံ-ဝ၊အလွန်ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်သဉ်ဖြစ်၍လျှင်။ ဂကောံ၊ တကောင်ထိုးတည်း။ အာယန္တိ၊လာသော။ ဤမံကာဠံ၊ဤကာ ဠမည်သောသမင်ကို။ပဿသိ၊ရှုလော့။ ။(ဤဂါထာဒ္ဋ္ဌမကောင်းသည် မှကြဉ်စေခြင်း အာဆုံးအမ၏အစွမ်းအားဖြင့်ဓမ္မပဒိုသန္ဓေါရကိုသိအပ်၏။ ကျက်စားရာသို့သွားခြင်း၊ နာသူတို့အားလုပ်ကျွေးခြင်း၊တရားနှင့်လျော် စွာစောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် အာဓိသပဒိုသန္ဓေါရကို သိအပ်၏။ ဤနှစ်ပါးသော ပဒိုသန္ဓေါရ၌ တည်ကုန်သောကောင်းသော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပညာရှိတို့အား အစီးအပွါး မည်သည်ဖြစ်၏၊ ဆိုလို သည်)။ ။လက္ခဏစောတကံပဌမံ။ ။

၁၂-နိဂြောဓစောတ်။

(၁၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိဂြောဓမေဝ သေဝေယျ,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနိဂြောဓစောတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်ဇေ တဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်၊ကုမာရကဿပမထေရ်၏ အမိကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နိဂြောဓ.မေဝ သေဝေယျ၊နဲ သာခ.မုပသံ-ဝသေ။
နိဂြောဓဿိ မတံ သေယျော၊ယဉ္စေ သာခဿိ ဇီဝိတံ။၁၂။

(၁၂) ပုတ္တ၊ချ၊ဂ်သား။နိဂြောဓ·မေဝ၊နိဂြောဓသမင်ကိုသာလျှင်။ဟိ တကာမော၊အစီးအပွားကိုလိုသောသူသည်။သေဝေယျ၊ဖြဲဝဲရာ၏။ သာ ခံ၊သာဓသမင်ကို။ နဥပသံဝသေ၊မဖြဲဝဲရာ။ နိဂြောဓဘ်ဲ၊နိဂြောဓသမင် မင်းဏ်ခြေရင်းဦ။မတံ၊သေခြင်းသည်လည်း။သေယျ၊ကောင်းမြတ်၏။ သာဓဘ်ဲ၊သာဓသမင်မင်းဏ်ထံဦ။ဇိဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းသည်။ ယဉ္စေ သေယျာနသေယျာ၊ မမြတ်။ ။ယဉ္စေ,ကား ငဋိသေဓဒ္ဒံဂ်ိသောနိ ပါတ်ပုဒ်။သေယျာလည်း လိင်သုံးပါးဦပင်ထင်သည်။ ။ဓမ္မေနအလာ ဘောယော၊ယောစ လာဘော အဓမ္မိကော။ အလာဘောဓမ္မိကောသေ ယျော၊ယဉ္စေလာဘောအဓမ္မိကော။ ။ဒုဗ္ဘေဓိပသံသာစ၊ဝိညူဟိ ဂရုဟာစယော။ဝိညူဟိ ဂရုဟာသေယျော၊ယဉ္စေဗာလပသံသနာ။ ။ သဒ္ဒနီတိဤသို့စသည်ဖျားစွာဆောင်၏။သာဓဘ်ဦနိဂ္ဂဟိတ်ကျသည်)။ ။ နိဂြောဒဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၃-ကဏ္ဍိဇာတ်။

(၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓိရတ္ထု၊ကဏ္ဍိနံသလ္လံ, အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကဏ္ဍိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး ဦဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းသည်ဖြားယောင်းအပ်သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဓိ·ရတ္ထု၊ ကဏ္ဍိနံ သလ္လံ၊ပုရိသံ ဂါဠ္ဟ-ဝေဓိနံ။
ဓိ·ရတ္ထု၊ တံ ဇန-ပဒံ၊ယတ္ထိ·ကြိ-ပရိဏာယိကာ။
တေ စာဝိ ဓိက္ကိတာ သတ္တာ၊ယေ ဇုတ္ထိနံ ဝသံ ဂတာ။၁၃၊

(၁၃) ဘဝန္တော၊ တောတောင်စောင့်တတ် အသျှင်နတ်တို့။ လော ကော၊လူ့ရွာ၌။ သလ္လံ၊ဗူးဝင်တတ်သော။ ကဏ္ဍိနံ၊မြားရှိထသော။(သလ္လံ ကားကဏ္ဍာ၏ဝိသေသနတည်း။ကဏ္ဍိ၏ဝိသေသနမဟုတ်။ယထာရူပေ သည်အဓိန္နာ၏ဝိသေသနဖြစ်၏သို့တည်း)။ ။တနည်းကား။ ကဏ္ဍိနံ၊အ ထူးထူးအပြားပြားစိုးသွားတတ်သော မြားရှိထသော။ သလ္လံ၊ ကုမုဒြာ ကြာရွက်သဏ္ဌာန်အပြင်ရှိ၍ အဖြောင့်သာလျှင် ဗူးဝင်သောလံ့ချန်တံဗူး လည်းရှိထသော။ ဂါဠ္ဟ-ဝေဓိနံ၊ ရက်စက်စိမ်းကား သနားခြင်းကင်း၍

ပြင်းစွာ ထိုးပစ်တတ်ထသော။ ပုရိသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော အမှုရှိသော
ယောကျ်ားကို။ ဒီ၊ ထွဒ်ဘွယ်သည်။အတ္ထ၊ ဖြစ်စေလေ့။တနည်း။ပုရိသံ
ပုရိသဿ၊ယောကျ်ား၏။ ဒီ၊တွဒ်ဘွယ်သည်။ဝါ၊ ရှံဘွယ်သည်။အတ္ထ၊
ဖြစ်၏။(ဒိရတ္ထ၊မံဟုတိကာယံ,ဠွကဲ့သို့ ဂရဟာအနက်ရှိသောဒိသဒ္ဒါ၏အ
ဿဉ်ဆင်္ခြိအနက်ဠွဒုတိယာသက်သတည်း)။ယတ္ထ၊အကြင်ဇနပုဒ်၌။ဇာတိ၊
မိန်းမသည်။ ပရိဏာယိကာ၊ကြီးကဲစိုးအုပ် မင်းလုပ်၏။ တံဇနပဒံ၊ထို
မိန်းမ မင်းမှသော ဇနပုဒ်ကိုလည်း။ ဒီ၊ထွဒ်ဘွယ်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်စေ
လေ့။ယေသတ္တာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ဇာတိနံ၊မိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊အ
လိုနှင်ံသို့။ ဂတာ၊မိန္ဆွဲမှားမိုက်နှားသို့လိုက်ကုန်၏။တေစာပိ၊ ထိုမိန်းမ
နှင်ံသို့လိုက်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း။ ဒိဂ္ဂိတာဂရဟိတာ၊ကဲ့ရဲ့အပ်
ကုန်၏။ တနည်း။ ဒိဂ္ဂိတာသဒ္ဒေတဒိဂ္ဂာရော၊ထွဒ်ထွ ပြုဘွယ် အခြင်း
အရာရှိကုန်၏။(ဂြားအနက်ကား အဋ္ဌကထာ။ နေဝံကားဋီကာ)။ ။ဤ
သို့ဘုရားလောင်းသည် တဂါထာဖြင့် သူတပါးတို့အားသနားကရုဏာ
ကင်းသဖြင့် သေခြင်းဆင်းရဲကို ဖြစ်စေခြင်း၊မိန်းမ ကြီးကဲစိုးအုပ်မင်း
လုပ်၍ စိရင်သောဇနပုဒ်၊ကာမရတိအားဖြင့် မိန်းမနှင်ံသို့ လိုက်ခသော
သတ္တဝါ။ဤသုံးပါးသောဂရေဟာဝတ္ထုတို့ကိုပြ၍တောအုပ်ကို ပဲ့တင်ထပ်
စေလျက် ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်စမျှပါယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောတော်မူ
လေပြီ။ ။ကဏ္ဍိဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၄-ဝါတဓိဂဇာတ်။

(၁၄) နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နကိုရတ္ထိရသေဟိပါဝိယော, အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတဓိဂဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိ
ပြည့် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ စူဠဒိဏ္ဍပါတိ
ကတိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နကိုရ·တ္ထိ ရသေဟိ ပါဝိယော၊အာဝါသေဟိ ဝ သန္ထဝေဟိ ဝါ။
ဝါတ-မိဂံ ဂဟန-နိသိတံ၊
ဂသ·မာနသံ ရသေဟိ သဗ္ဗယော။ဂဒ္ဒ။

(၁၄) ဘဝန္တောဇာဒိအမတ်များတို့။ လောကေလုံ့ဆွဲခြင်း။ ရသေဟိ၊ ဇိဂ္ဂါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်ကုန်သော ချို, ချဉ်, စပ်, ငန်, အဖန်, အခါး, ခြောက်ပါးရသာတို့ကို၌တပ်စွန်းကုန်သောရသတဏှာတို့အောင်။ ဟါဝိယော၊အထူးသဖြင့်ယုတ်မာသောသဘောတရားသည်။ နတ္ထိကိရ၊မရှိသဘတ်။အယံ၊ ဤဇိဂ္ဂါဝိညာဉ်ဖြင့် ခံစားအပ်သော အရသာ၌ တပ်သောတဏှာသည်။ အာဝါသေဟိဝါ၊ အရိပ်အာဝါသနေရာတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘတို့ အောက်၎င်း။သန္ထဝေဟိဝါ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ တပ်စွန်းသောလောဘတို့အောင်း။ ပါပတရာကိရ၊ အဆအရာအဆအထောင် အဆအသိန်းအားဖြင့်လွန်၍ ယုယ်မာသတတ်။ ဘဝန္တော၊ အိုအမတ်များတို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ရသာနံ၊ ရသတဏှာတို့၏။ ပါဝိယာဘာဝံ၊အလွန်ယုတ်မာသည့်အဖြစ်ကို။ ပသဃထ၊ရှုကြကုန်လော့။ ဂဟန-နိသိတံ၊ တောချုံကို မှီထသော။ဝါတမိဂံ၊ဝါတမိဂမည်ရခေါ်တွင်တောသမင်ကို။သဇ္ဇယော၊ သဇ္ဇယအမည်ရှိသောဥယျာဉ်စောင့်သည်။ ရသေဟိ၊ပျားလူးမြက်အရသာတို့ဖြင့်။ဝသံ၊မိမိအလိုသို့။အာနေသိ၊ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ။(ဤသို့မင်းသည် ရသတဏှာ၏အပြစ်ကိုဟော၏။ ဟောပြီး၍ကား ထိုသမင်ကို တောသို့လျှင်ပို့စေ၏။ ။ဤဂါထာသည်ဝေတာလိဂါထာဖြစ်၍ ဒုတိယပါဒ၌အာဝါသေဟိဝ,ဟု၊ရဿရှုတ်။ တိဋ္ဌံစဂံနိသိန္နောဝသယာနော,ကဲ့သို့တည်း။ တတိယပါဒ၌။သရလောပေါယမနရာဒိသုဝါ,ဟူသောသုတ်ဖြင့် သရကို ချေ၍ဂဟ္ဟနိသိတံ,ရှုတ်သော်ဆန်းသင့်၏။သို့သော်လည်း စာစောင်အများဂိုရကားလျစ်လျ။ရှုအပ်၏)။ ။ဝါတမိဂဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၄။

၁၅-ခရာဒိယဇာတ်။

(၁၅) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဋ္ဌကွဂ္ဂါရံခရာဒိယေ,အစဂ္ဂိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤ ခရာဒိယ ဇာတ်ကို၊ ဆိုနိုင်ခက်သော မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဋ္ဌ-ကွဂ္ဂါရံ ခရာဒိယေ၊ဗိုဂံ ဝက်ာ-တိဝက်ိုနံ။
သတ္ထာဟိ ကာလာ-တိက္ကန္တံ၊ နံ နံ ဩဝဒိတု-သဟော။၁၅။

(၁၅) ခရာဒိယော၊ခရာဒိယမည်သော်ဤမ။ အဟံ၊ငါကား။ အဋ္ဌ-ကွဲရံ၊ခွါရှစ်ချက်ရှိထသော။ဝက်ဝ-တိဝက်ဝံနှံ၊အရင်းခွံကော်၍အဖျားခွံအလွန်ကော်သော ဦးချိုရော်ထသော။ သတ္တဟိ ကာလေဟိ၊ ချုနစ်ကြိမ်မြော်သောဆုံးမရာကာလတို့ဖြင့်။ဩဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။(ထည့်)။အတိက္ကံ်၊လွန်ထသော။ ။(သတ္တဟိကာလာတိက္ကန္တံ်သတ္တဟိဩဝါဒကာလေဟိဩဝါဒံ အတိက္ကန်။အဋ္ဌကထာ။ဤအလို၊ကာလေအတိက္ကန်၊ဖြတ်၍ဟိအကျေးကြိုသည်။ဩဝါဒံကားပါဋ္ဌသေသ။ ဇိကာခွံကား။သတ္တဟိကာလေဟိတိက္ကန္တံ်သတ္တဝိဓဩဝါဒဒါနကာလံဩဝါဒံဝါ အတိက္ကန်၊ဟူ၏)။ ။နံမိဂံ၊ထိုဆုံးမခက်သောဒုဗ္ဘစသမင်ကို။ ဩဝဒိတုံ၊ဆုံးမခြင်းငှာ။ နဉ်သဟော၊ အားမထုတ်ပြီ။ (ဤစကားဖြင့်သင့်သားဆုံးမခက်သောသမင်ကို ဆုံးမခြင်းငှါ ငါ့အားစိတ်မျှလည်းမဖြစ်ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ကို၏။ ။ခရာဒိယစောတကံပဋ္ဌမံ။၁၅။

၁၆-တိပလ္လတ္တစောတ်။

(၁၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မိဂံတိပလ္လတ္တ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ တိပလ္လတ္တစောတ်ကို၊ကောသမ္ဗီပြည် ဆိုးတောကျောင်းဒွါ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အကျင့်သိက္ခာကိုအလိုရှိသောရဟုလာထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိဂံ တိ-ပလ္လတ္တ·မနေ·က-မာယံ၊အဋ္ဌ·ကွဲရံ အဒ္ဓ·ရတ္တာ·ပ-ပါယိ°။
ဇကေန သောတေန ဆမ·ဿသန္တော၊
ဆဟိ ကာလာဟိ·တိဘောတိ ဘာဂိနေယျော။၁၆။

(၁၆) ဘာဂိနိ၊နှမ၊အဟံ၊ငါသည်။ တိ-ပလ္လတ္တံ၊နံပါးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် အိပ်ခြင်းအဖြောင့်အိပ်ခြင်း၏အစွမ်းအားဖြင့် သုံးပါးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့် အိပ်ခြင်းရှိထသော။ အနေက-မာယံ၊များသောလှည့်ပတ်ခြင်းရှိထသော။ အဋ္ဌ·ကွဲရံ၊ခွါရှစ်ချနှင့်ပြည့်စုံထသော။ အဒ္ဓ-ရတ္တာ·ပ-ပါယိ°၊ည၌ဦးယံကိုလွန်၍ သန်းခေါင်ယံမှတောကလာ၍ရောက်သော်လ့ရှိထသော။တနည်းကား။သန်းခေါင်ယံ၌ ရောက်သော်လ့ရှိထသော။မိဂံ၊ငါ့တူသမင်ကို။မိဂ-မာယံ၊မိဂမာယာကို။ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ သင်စေဖြို။ကထံ၊

အသိုသင်စေသနဉ်းဟူမှုကား။ယထာ၊အကြင်သို့သေါအခြင်းအရာအား
ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော ငါ့တူသမင်သည်။ ဧကေနသောတေန၊ မြေ၌ကပ်
သောဘက်သောနှာခေါင်းဖြင့်သာ။ ဆမာဆမာယ၊မြေ၌။(ယကျေ)။
အသသန္တော၊ ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်။ ဆဟိ၊အခြေလေးဘက်တို့
ကိုဆန့်၍နံပါးတဘက်ဖြင့်အိပ်ခြင်း, ခွါတို့ဖြင့်မြေကိုယက်ခြင်း, လျှာကို
တွဲလျားကျစေခြင်း, ဝမ်းကိုဖူးဖူးရောင်စေခြင်း, ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို
လွှတ်ခြင်း, ထွက်သက်ဝင်သက်လေကို ချုပ်ခြင်း, ဟုဆိုအပ်ကုန်သော
ခြေဝံပါးကုန်သော။ကလာဟိ၊အဘို့တို့ဖြင့်။ တနုညီးကား။ဆဟိ၊ခြေဖြင့်
မြေကိုယူ၍ဖျော်ရှင်ခြင်း, တွန်းခြင်း, နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌လွန်းယက်ရာကို
ဖြစ်စေခြင်း, ဝမ်းကိုအထက်သို့တက်စေခြင်း, အောံသို့ရှိုက်စေခြင်း, ဟု
ဆိုအပ်ကုန်သော ခြေဝံပါးကုန်သော။ ကလာဟိ၊အဘို့တို့ဖြင့်။ လုဒ္ဒကံ၊
မှဆိုးကို။ အတိဘောတိအဇ္ဈောတ္ထရတိ၊လွှမ်းမိုးနှိပ်စီး၏။(လှည့်ပတ်နှိပ်စီး၏
ဟူလိုသည်)။ တထာ၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ မိဂမာယံ၊မိဂမာ
ယာကို။ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊သင်စေပြီ။ ။(ဆမာသသန္တော,ဠ၊ဆမာအသ
သန္တော,ဖြတ်။ယကားကျေသည်။ဆဟိကလာဟိတိဘောတိ,ဠ၊ဆဟိက
လာဟိအတိဘောတိ,ဖြတ်။ဤစတုဏ္ဏဟိဒကားသြပစ္စန္တသကလက္ခဏာ
ရှိသည်။ ။ဆမာယံအသသန္တောဆဟိကလာဟိလုဒ္ဒကံအတိဘောတိ၊
ဆဟိကောဠာသေဟိအဇ္ဈောတ္ထရတိဝန္ဓေတိတိအတ္ထော။ ။အဠ္ဌက
ထာ)။ ။တနုညီး။ဘောတိ၊အိုနှမ။အဟံ၊ငါသည်။အဠ္ဌ-ကွ၌ရုံ၊သော။တိ
ပလ္လင်္ကံ၊ သော။ အဠ္ဌရတ္တာဝပဟိယိ်ံ၊သော။ မိဂံ၊ငါ့တူသမင်ကို။ ဥဂ္ဂဏှာ
ပေသိ၊သင်စေပြီ။ ကထံ၊ကား။ယထာ၊ဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော၊ငါ့တူသမင်
သည်။ ဧကေနသောတေန၊ဖြင့်သော်။ဆမာဆမာယ၊မြေ၌။အသသန္တော၊
လျက်။ဆဟိ၊ဆိုအပ်ပြီးသောအကြောင်းခြောက်ပါးတို့ဖြင့်။လုဒ္ဒကံ၊ဟို
ကလာဟိတိ ကလာဟိသတိဝါ့သတိ၊လှည့်ပတ်နှိုင်းလတ္တံ့။ တထာ၊ထို
အခြင်းဖြင့်။ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊သင်စေပြီ။ ။(ဆဟိကလာဟိတိဠိသုပိန
ယေသုဒသိတောဟိဆဟိ ကာရဏောဟိ ကလာဟိတိ ကလာဟိသတိ
လုဒ္ဒကံဝါ့သတိတိ အတ္ထော။ဘောတိတိ ဘဂိနိ့အာလပတိ။ အဠ္ဌက
ထာနေဝံနုညီး။ ။ပလ္လင်္ကံဝုစ္စတိသယနံ။ ။ပလ္လောပတိတောအတ္တာ
အတ္တဘာဝေါ ဇေတသ္မိန့်ပလ္လင်္ကံ။ပြု။ဇေတသ္မိ့သယနေ၊ ထိုအိပ်သောဏ္ဍရိ
ယာပုဂ္ဂိုဠ်။ပလ္လောပတိတော၊တုံးလုံးလည်းသော။အတ္တာအတ္တဘာဝေါ၊

အတ္တဘောသည်။အတ္ထိ၊ဂိရိ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။တံသယနံ၊သည်။ ပလ္လင်္ကံ၊မည်၏)။ ။တိပလ္လင်္ကဇာတကံဆင်္ခေပံ။၁၆။

၁၇-မာလုတဇာတ်။

(၁၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ ကာလေဝါယဒိဝါ ဇုဏ္ဏော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမာလုတဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တောထွက်ကြီးရဟန်း နှစ်ယောဒံတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကာဠေ ဝါ ယဒိ ဝါ ဇုဏ္ဏော၊ယဒိ ဝါယတိ မာလုတော၊
ဝါတ-ဇာနိ ဟိ သိတာနိ၊ဥဘော-ဏ္ဍ မ-ပရာဇိတာ။၁၇။

(၁၇) သိဟဗျဂ္ဃါ၊ခြင်္သေ့နှင့် ကျားမင်းနှစ်ပါးတို့။သိတာနိ၊အချမ်းတို့သည်။ဟိယသ္မာ၊ကြောင့်။ဝါတ-ဇာနိ၊လေကြောင့်ဖြစ်ကုန်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ မာလုတော်၊လေသည်။ကာဠေဝါ၊လဆုတ်၌မူလည်း။ဝါယတိ၊လာအံ့။ယဒိ၊ထိမျှ။ ဇုဏ္ဏော၊ဆွနှင်းခြင်းမူလည်း။ ဝါယတိ၊လာအံ့။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ သိတံ၊ချမ်းခြင်းသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ဥဘော၊နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဇီဏ္ဏ၊ဤပြဿနာ၌။အ-ပရာဇိတာ၊မရှုံးကြကုန်။ ။မာလုတဇာတကံသတ္တမံ။၁၇။

၁၈-မတကဘတ္တဇာတ်။

(၁၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ဇေဝံစေသတ္တာဇာနေယျုံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မတကဘတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မတကဘတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေဝံ စေ သတ္တာ ဇာနေယျုံ၊ဒုက္ခာ-ယံ ဇာတိ သမ္ဘဝေါ။
နု ပါဏော ပါဏိနံ ဟညေ၊ပါဏာ-ဃာတီ ဟိ သော စတိ။၁၈။

(၁၈) ဘဲဝန္တော၊အိုအချင်းတို့။ပါဏာ-ဃာတီ၊သတ္တ ဝါဂိုသတ်သော သူသည်။ စတ္ထုသုအပါယေသု၊အပါယ်လေးပါးတို့၌။မဟာ-ဒုက္ခံ၊ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို။ အနုဘဝမာနော၊ခံရလျက်။ ဒီဃ-ရတ္တံ၊အခါလေးမြင့်။ ဟိယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။သေဘတိ၊စိုးရိမ်ရှိ၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အယံဇာတိ၊ထိုထိုဘဝ၌ ဤသို့သဘောရှိသောပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်ဌင်း။ အယံသမ္ဘဝေါ၊ဤမသိမလိပ်မာစဉ်မနွမိန္ဒစသောအစဉ်အားဖြင့်ကြီးပွါးခြင်း သည်ဌင်း။ ဒုက္ခာ၊ အိုခြင်း,နာခြင်း,သေခြင်း, မုန်းသော သူတို့နှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်း,ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း, လက်ခြေပြတ်ခြင်း, အစရှိကုန်သော ဆင်းရဲတို့၏တည်ရာဖြစ်၏။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊သတ္တဝါတို့သည်။ စေဇာနေယျုံ၊ အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့။ ပါဏော၊သတ္တဝါသည်။ပါဏိနံ၊သတ္တဝါကို။နဟညေ၊မသတ်ရာ။ ။(ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ငရဲဘေးဖြင့်ခြိမ်းခြောက်၍တရားဟောပြီ။ လူတို့သည်ထိုတရားကို နာရကုန်သည်ဖြစ်၍ငရဲဘေးမှကြောက်ကုန်၍ပါဏာတိပါတမှကြဉ်ကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည်လည်းတရားဟော၍ လူမျှားကိုသိလ၌တည်စေ၍ကံအားလျော်စွာလားဏ်။လူမျှားသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏)။ ။မတကဘတ္တာဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၈။

၁၉-အာယာစိတဘတ္တာဇာတ်။

(၁၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သစေမေဿေပေစ္ဆမေဿေ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တနုံးဆာဆင်အပ်သော ဤအာယာစိတဘတ္တာဇာတ်ကို၊ ဇေဝေဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ နတ်တို့အားတောင်းပန်ခြင်းရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ခြင်းအမှုကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သစေ မေဿေ ပေစ္ဆ မေဿေ၊မေစ္ဆမာနော ဟိ ဗဒ္ဓါတိ။
နဟော.ဝံ ဓိရာ မေစ္ဆန်္တိ၊မေတ္တိ ဗာလသ ဗန္ဓနံ။၁၉။

(၁၉) ဘောပုရိသ၊အိုယောကျ်ား။တို့၊ သင်သည်။သစေမေဿေ၊အကယ်၍ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်လိုငြားအံ့။ပေစ္ဆ၊တမလွန်ဘဝ၌။ မေဿေ၊လွတ်အောင်ပြုရာ၏။ဟိယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။မေစ္ဆမာနော၊ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ဝန်ခံ

ခြင်းမှ လွတ်စေသောသူသည်။ ဗဇ္ဈတိ၊ မကောင်းမှုမိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဓိရော၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေခြင်းဖြင့်။နမဂ္ဂစ္ဆန္တိ၊ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်သည်ကိုမပြုကုန်။ဗာလဿ၊ သူမိုက်၏။မုတ္တိ၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေခြင်းသည်ကား။ ဗန္ဓနံ၊ မကောင်းမှုမိကြောင်းနှောင့်ယှက်ကြောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။(ဘုရားလောင်းရက္ခစိုးနတ်သည်ဤသို့တရားဟော၏။ထိုအခါမှစ၍ လူတို့သည်ပါဏာတိပါတမှကြဉ်ကုန်လျက်တရားကိုကျင့်ကုန်၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေကုန်၏)။ ။အာယာစိတဘဏ္ဍဇာတကံနဝမံ။၁၉။

၂၀-နဋ္ဌပါနဇာတ်။

(၂၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒိသွာပဒမနုတိဿံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌နဋ္ဌပါနဇာတ်ကို။ ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီကြွတော်မူလတ်သော်၊နဋ္ဌကပါနရွာသို့ရောက်၍ နဋ္ဌကပါနရောက်နားဆပ်သွားတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကျေးရိုးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒိသွာ ပဒ-မနုတိဿံ၊ဒိသွာ နော-ဘရိတံ ပဒံ၊
နဋ္ဌေန ဝါရိ ဓိဿာမ၊ နစမံ တွံ ဝဓိဿသိ။၂၀။

(၂၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ကဓိ-ရာဇာ၊မျှော်မင်းသည်။တဿာပေါက္ခရဏိယာ၊ထိုရေကန်၌။ဥတ္တိဿံ၊တက်သော။ ပဒံ၊ခြေရာကို။ အ-ဒိသွာ၊မမြင်မူ၍။ ။(နဉတ္တိဿံအနုတ္တိဿံ,ပြုငြားသော်လည်း၊အသဒ္ဓဘောဇိ,ကဲ့သို့အယုတ္တသမာသ်ဖြစ်၍ဒိသွာဟူသောကြိယာကို မြစ်သတည်း။ ဤသို့ယူမှ၊သောကဓိရာဇာတသာပေါက္ခရဏိယာ ဇကပို့ဉတ္တိဿံပဒံ နာဒ္ဒသ၊ သြတိဿံပဒမေဝအဒ္ဒသ၊ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့်ညီအံ့သတည်း)။ ။သြဘရိတံ၊သက်သော။ ပဒံ၊ခြေရာကိုသာ။ ဒိသွာန၊ မြင်၍။ အယံ၊ဤရေကန်ကား။အဒ္ဓါ၊မချွတ်။အမနုဿ-ပရိဂ္ဂဟိဘာ-တိ၊ဘီလူးစောင့်သောရေကန်ဟု။ ဥတ္တွာ၊အတတ်သိ၍။ ဇေတန၊ထိုဘီလူးနှင့်။သင်္ခိ၊တကွ။ သလ္လပန္တော၊စကားပြောလို၍။ နဋ္ဌေန၊ကျေးရိုးဖြင့်။ ဝါရိ၊ရေကို။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဓိဿာမ၊သောက်ရကုန့်။ဧဝံ၊ဤသို့ကျေးရိုးဖြင့်ရေသောက်လတ်သော်။သ-ပရိ

သံ၊ပရိသတ်နှင့်တကွသော။(ထည့်)။မံ၊ငါ့ကို။တွံ၊သင်သည်။နစဝဓိသ
သိ၊အလျင်းမသတ်ရလတ္တံ့။ဣတိ၊ဤသို့။အာဟ ဆိုဏ်။ ။(ဘုရားလောင်း
သည်ဤသို့ဆိုပြီး၍ဤရေကန်ကိုရံ၍ရေဝံသောအလုံးစုံကုန်သောကျွန်တို့
သည်တပေါ်ထည်းဂိုသည်ဖြစ်စေကုန်သလည်းဟုဓိဋ္ဌာန်ဏ်။ထိုအခါမှစ
၍ထိုရေကန်ကိုရံ၍ ရေဝံကုန်သောအလုံးစုံသောထိုကျွန်တို့သည်လည်း
တပေါ်ထည်းသာဂိုသည်ဖြစ်ကုန်ဏ်)။ ။နဠပါနဇာတကံဒသမံ။၂၀။
သိဏဝဂ္ဂေါဒုတိယော။ ။တာသဒုဒါနုံ။ ။

နိဂြောဓံ လက္ခဏံ ကတ္တိ၊ဝါတမိဂံ ခရာဒိယံ။
တိပလ္လတ္တံ မာလုတဉ္စ၊မတဘတ္တ အာယာစိတံ၊နဠပါန·နိ တေ ဒသ။ ။

၂၁-ကုရုဂ်ဇာတ်။

(၂၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုမြတ်ဖွားဘုရားသည်၊ဉာတမေတံ ကုရုဂ်သ,အစဂ္ဂိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကုရုဂ်ဇာတ်ကို၊ဝေဠုကျောင်းဦးနေတော်
မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။၂၁။

ဉာတ·မေဘံ ကုရုဂ်သ၊ယံ တွံ သေပဏ္ဏော သိယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဏော ဂစ္ဆာမိ၊နမေ တေ ရုစ္စတေ၊ဖလံ။၂၁။

(၂၁) သေပဏ္ဏော၊ယမနေပင်။ တွံ၊သင်သည်။ ယံသိယျသိ၊အကြင်
ငါ့ရွေးသို့သစ်သီးကိုဖရိဖရဲကြဏ်။ ။(သိယျသိတိဝိကိရေသိ။ဋီကာ)။ ။
ဇေတံ၊ထိုအကြောင်းကို။ ကုရုဂ်သ၊ဆတ်သည်။ ဉာတံ၊သိအပ်ပြီ။ တ
နည်း။ဇေတံ၊ထိုအကြောင်းသည်။ ကုရုဂ်သ၊ဆတ်အား။ဉာတံ၊ထင်ရှား
ပြီ။မေ၊ငါသည်။ တေ၊သင်သစ်ပင်ဏ်။ဖလံ၊အသီးကို။နရုစ္စတေ၊မနှစ်သက်
အပ်။ တနည်း။တေ၊သင်သစ်ပင်ဏ်။ဖလံ၊အသီးသည်။ မေ၊ငါအား။နရုစ္စ
တေနရုစိ်ဉပ္ပါဒေတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။သေပဏ္ဏော၊ယမနေပင်။အ
ဟံ၊ငါသည်။အညံ၊တပါးသောသစ်ပင်သို့။ဂစ္ဆာမိ၊သွားအံ့။ ၊ကုရုဂ်ဇာ
တကံပဌမံ။ ။

၂၂-ကုက္ကုရဇာတ်။

(၂၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတော် သော

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယေကုက္ကုရာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုရဇာတ်ကို၊ ဧတေတဝဒန်ကျောင်းဌာနေ တော်မူစဉ်၊ ဆွမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယေ ကုက္ကုရာ ရာဇ-ကုလမှိ ဝဒ္ဓါ၊ကေါလေယျကါ ဝဏ္ဏ-ဗလူ·ပပန္နာ။ တေ·မေနဝဏ္ဏာမယ·မတ္ထဝဏ္ဏိ၊နာ·ယံသဃစ္စါဒုဗ္ဘလဃာတိကါယံ။ ၂၂။

(၂၂) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေကုက္ကုရာ၊ အကြင်ခွေး ဟိုသည်။ ရာဇ-ကုလမှိ၊မင်းအိမ်၌။ဝဒ္ဓါ၊ကြီးကုန်၏။ ကောလေယျကာ၊ မင်းအိမ်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဏ္ဏ-ဗလူ·ပပန္နာ၊အဆင်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံကုန် ၏။တေမေတေဇ္ဇမေ၊ထိုခွေးတို့ကား။ နဝဏ္ဏာ၊မသတ်အပ်ကုန်သောခွေး တို့တည်း။ မယံ၊ငါတို့သည်သာ။ ဝဏ္ဏာ၊သတ်အပ် ကုန်သော ခွေးတို့ သည်။အသ္မာ၊ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ၊ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။သံဃစ္စာ၊အ လုံးစုံသောခွေးတို့အား ဆက်ဆံသောသတ်ခြင်းသည်။ နာ၊မဟုတ်ခဲ့။ အ ယံ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား။ ဒုဗ္ဘလ-ဃာတိကာ၊ အရှင်အစောင့်အ ရှောက်မရှိအားနည်း၍ မျက်နှာငယ်သောခွေးတို့ကိုသာ သတ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်ခဲ့၏။ ။(သဃစ္စာနာမသာဓါရဏာမာရဏံ။ဒိုကာ။ ။ဃာ တာဧဝဃစ္စာ။ သာဓာရဏာဃစ္စာ သဃ,စ္စာ,ပြု။ သံဒ္ဓိနိဂ္ဂဟိတ် ကျေ သည်။ ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ဃာတိကာယံဟောသကား။ ဤအလို သော်၊ဃစ္စာရှိရမည်။ ဝဇာဒိဟိသုတ်ဖြင့်စိုရင်၍ ဃစ္ဆာသော်လည်း ရှိ ကောင်း၏)။ ။ကုက္ကုရဇာတကံဒုတိယံ။ ၂၂။

၂၃-ဂေါဇာနိယသိန္ဓဝဇာတ်-၂၃။

(၂၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အဝိပသေနသေမာနော,အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဇာနိယသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဧတေတဝန် ကျောင်းဌာနေတော်မူစဉ်၊လျှော့သေါဝိရိယရှိသောတယောဒံသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိ ပသေန သေမာနော၊သလ္လေဘိ သလ္လလိ-ကတော။
သေယျော·ဝ ဝဋ္ဋဝါ ဂေါဇော၊ယဿ္ဒ မ·ညော·ဝ သာရထိ။ ၂၃။

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်

(၂၃) သာဂေတိ၊ မြင်းစီးသူရဲ။ သင်္ကေတိ၊ မြားတို့ဖြင့်။ သင်္ကမ်-ကတော၊ စူးဝင်ထွင်းသွားသော မြားရာဒဏ်ချက်ရှိသည်ကို ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍။ ။(ဤဒွိသင်္ကသဒ္ဒါသည် မြားစူးထွင်းသွားသော အရာအဆာဒဏ်ချက်ကိုဟောသည်။ သင်္ကေတအသင်္ကထိတိသင်္ကလိ၊ ဤပစ္စည်းသက်၍လအာဂ္ဂရာလာ။တနည်း။လိပစ္စည်းသက်)။ ။ဝါ၊ထိုးပစ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ။(သင်္ကေတိသင်္ကလိကတောတိသင်္ကေဟိဝဒ္ဓေါ။အဋ္ဌကထာ)။ ။ပဿနံ၊လက်ျာနံပါးဖြင့်။ သေမာနောအပိ၊ လျောင်းငြားသော်လည်း။ ဂေါဇောဝ၊ဂေါဇာနိယ သိန္ဓောမြင်းသည်သာလျှင်။ ဝဠဝါ၊မြင်းယုတ်ထက်။သေယျော၊မြတ်သေး၏။ကသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။မ·ညေ·ဝ၊ငါ့ကိုသာလျှင်။ယုဇ္ဈ၊ကလော့။ ။(မြင်းစီးသူရဲသည်ဘုရားလောင်းကိုထစေ၍၊ မြားမှန်ရာကို ဘွဲ့စည်း၍ ကောင်းစွာ ချပ်တန်းဆာတို့ဖြင့်ဘွဲ့၍ မြင်း၏ကျောကုန်းခွစီး၍ ခုနစ်ရပြော်သော ဗိုလ်ရကိုဖျက်၍ ခုနစ်ယောဒမြောသောမင်းကိုအဝှာင်ဘမ်း၍ ဗိုလ်ပါအား ပေးအပ်၏။ ဘုရားလောင်းကိုလည်းမင်းအိမ်တံခါးသို့ဆောင်ကုန်၏။ မင်းသည်ဘုရားလောင်းကိုရှာအံ့သောငှါထွက်၏။ဘုရားလောင်းသည်မင်းကို၊မင်းကြီး။ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကိုမသတ်ပါကုန်လင့်။ သစ္စာဆိုစေ၍လွှတ်ပါကုန်လော့၊ ငါ့အားဂုဏ်း မြင်းစီးသူရဲအားဂုဏ်း ပေးအပ်သော စည်စိမ်ကို မြင်းစီးသူရဲအားသာလျှင်ပေးကုန်လော့။ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကိုဘမ်း၍ပေးပေသောသူရဲကိုဖျက်ခြင်းငှါမသင့်။သင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း အလှူပေးကုန်လော့၊ သီလစောင့်ကုန်လော့၊ တရားသဖြင့်မင်းပြုကုန်လော့ဟုဆို၏။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် မင်းအားအရဏ်းအမကိုပေ,ပြီးသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းအား ဘွဲ့အပ်သော ချပ်တန်းဆာကိုဖြေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ချပ်တန်းဆာကိုဖြစ်လျှင်ချု(ပ်၏)။ ။ဂေါဇာနိယသိန္ဓဝဇာတကံတတိယံ။၂၃။

---

(၂၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်မှာဘုရားသည်၊ယဒါယဒါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤအာစရိယဇာတ်ကို၊ဧတေတဝနကျောင်းတော်၌နေတော်မူ

စဉ်၊လျော့သောဝိရိယရှိသော ရဟန်းကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ယဒါ ယဒါ ယတ္ထ ယဒါ၊ယတ္ထ ယတ္ထ ယဒါ ယဒါ။
အာဇညော ကုရုတေ ဝေဂံ၊ဟာယန္တိ တတ္ထ ဝါဠဝါ။ ၂၄။

(၂၄) သာဂေထိ၊ရထားစီးသူရဲ။ ယဒါယဒါ၊ပုဗ္ဗန္ဟစသည်တို့ထွင်အ ကြင်အကြင်သို့သဘောရှိသောကာလ၌။ ယတ္ထ၊ခရီးမှလည်းဖြစ်စေစစ် မြေမှလည်းဖြစ်စေ အကြင်သို့သဘောရှိသောအရပ်၌။ယဒါ၊အကြင်သို့ သဘောရှိသောခဏ၌။ ယတ္ထယတ္ထ၊သူရဲသိမ်းစုဖို့လ်ထုသုနှစ်ပါးတို့၏အ စွမ်းဖြင့် အကြင်အကြင်သဘောရှိသော များကုန်သောစစ်ထိုးရာတို့၌။ ယဒါယဒါ၊ လက်နက်ဒဏ်ချက်ကို ရသောကာလမှလည်း ဖြစ်စေ မရ သောကာလမှလည်းဖြစ်စေအကြင်အကြင်သို့သောကာလ၌။အာဇဉ်ညော၊ ရထားထိန်း၏စိတ်နှစ်သက်သောအကြောင်းကို သိတတ်သောသဘော ရှိသော သိန္ဓောမြင်း သည်သာလျှင်။ ဝေဂံ၊သည်းသော လုံ့လကို။ ကုရု တော၊ပြု၏။ တတ္ထတတ္ထို့ ဝေဂေကရိယာမာနေ၊ ထိုသည်းသောလုံ့လကိုပြု အပ်သည်ရှိသော်။ ဝါဠဝါ၊မြင်းညံ့မြင်းယုတ်တို့သည်။ ဟာယန္တိ၊ယုတ် ကုန်၏။ တာသွာ၊ထို့ကြောင့်။ ဇာမသို့ရထေ၊ဤရထား၌။ မညော၊ငါ့ကို သာလျှင်။ယောဇေဟိ၊ကလော့။ ။အာဇဉ်ဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၄။

၂၅-တိတ္ထဇာတ်။

(၂၅) နတ်နှင့်တကွသော ထေရကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဇ္ဇညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အညမညဟိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤတိတ္ထဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော် မူစဉ်၊တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အတူနေ တပည့်ဖြစ်သော တယောံသော ရွှေပန်းထိမ်သည်သား ရဟန်းကို အာ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အညမညဟိ တိတ္ထေဟိ၊အာသံ ပါယေဟိ သာရထိ။
အစ္ဆာ.သနသ သုဟိတော၊ပါယာသသိ တပ္ပတိ။ ၂၅။

(၂၅) သာရထိ၊မြင်းထိန်း။အစ္ဆာ.သနသအစ္ဆာသနေန၊အလွန်စား

၂၀ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၂၆)

အပ်သော။ပါယာသဿပါယာသေနဝိ၊ဃနာထမင်းဖြင့်လည်း။ သုဟိ တောဝေသည်ဖြစ်၍။တပ္ပတိ၊ရောင့်ရဲ၏။ အညမညဟိအညဟိအညဟိ၊ တပါးတပါးကုန်သော။ တိတ္ထေဟိ၊ရေဆိပ်တို့ဖြင့်။ အာသံ၊မင်္ဂလာဖြင်းကို၊ပါယေဟိ၊ချီးစေသောက်စေလော့။ ။တိတ္ထဇာတကံပဉ္စမံ။၂၅။

၂၆-မဟိဠာမုခဇာတ်။

(၂၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပုရာဏစောရာနဝေစနိသမ္မ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟိဠာမုခဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ပုရာဏ စောရာန ဝေစော နိသမ္မ၊မဟိဠာမုခေါ ပေါထယ·မန္တဂါရိ။
သု-သညုတာနံ ဟိ ဝေစော နိသမ္မ၊ဂဗှ·ဏ္ဍမော သဗ္ဗ-ဂုဏောသု အဠ္ဌာ။ ၂၆။

(၂၆) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ မဟိဠာမုခေါ၊ဆင်မြီမျက် နှာနှင့်တူသောမျက်နှာရှိသောဆင်သည်။ ပုရာဏံ၊ဂျေးမဆွတ်။စောရာနံ၊ ခိုးသူတို့၏။ဝေစော၊စကားကို။ နိသမ္မ၊ကြား၍။ ပေါထယံပေါထယန္တော၊ ပုတ်သတ်လျက်။အန္တစာရိအန္တစာရိ၊အတုကျင့်၏။ဂဗှ·ဏ္ဍမော၊မဟိဠာမုခဆင်မြတ်သည်။သု-သညုတာနံဟိ၊ကောင်းစွာကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုစောင့်ရှောက်သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏လျှင်။ဝေစော၊စကားကို။ နိသမ္မ၊ကြား၍။ သဗ္ဗ-ဂုဏောသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောကျေးဇူးတို့၌။ အဠ္ဌာအဠ္ဌာသိ၊တည်၏။ ။(မင်းသည် တိရစ္ဆာန်၏လည်းအလိုကိုသိပေ၏ဟုဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေး၏)။ ။မဟိဠာမုခဇာတကံဆဋ္ဌံ။၂၆။

၂၇-အာဘိတ္ထရဇာတ်။

(၂၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာလံကဗဒ္ဓံပဒါတဝေ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အာဘိတ္ထရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊ တယောသောသိတင်းသည်ကိုဌင်း မထေရ်ကြီးကိုဌင်း အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ·လံ ကဗဋ္ဌံ ပဒါတဝေါ၊နု ဝိဏ္ဏံ နု ကုသေ နု ဃံသိတုံ။
မညာမိ အာဘိဏှ-ဒဿနာ၊နာဂေါ သွဟာ·မကာသိ ကုက္ကုရော။ ၂၇။

(၂၇) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်သည်။ကဗဋ္ဌံ၊ရှေးဦးဗွာပေးအပ်သောထမင်းလုပ်ကို။ပဒါတဝေ ပအာဒါတဝေါ၊ယူခြင်းငှါ။နာလံအာသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ဝိဏ္ဏံ၊လုံး၍ပေးအပ်သေါထမင်းဆုပ်ကို။ပဒါတဝေါ၊ယူခြင်းငှါ။ နာလံအာသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ကုသေ၊စားစိမ့်သောဌါပေးအပ်ကုန်သောမြက်တို့ကို။ ပဒါတဝေါ၊ယူခြင်းငှါ။နာလံအာသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။ ဃံသိတုံ၊ရေချိုးသောကာလ၌ ကိုယ်ကိုပွတ်ခြင်းငှါ။ နာလံအာသမတ္ထော၊မစွမ်းနိုင်။နာဂေါ၊မင်္ဂလာဆင်တော်သည်။ အာဘိဏှ-ဒဿနာ၊မပြတ်မြင်သဖြင့်။ ကုက္ကုရော၊ခွေးခို။ သွဟံ၊ချစ်ခြင်းကို။အကာသိမညာဒိ၊ပြုဖို့ဟုအကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ။အာဘိဏှဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၇။

၂၈-နန္ဒိဝိသာလဇာတ်။

(၂၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊မနုညမေဝဘာသေယျ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတွင်နေတော်မူစဉ်၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မနုညမေဝ ဘာသေယျ၊နာ·မနုညံ ကုဒါစနံ။
မနုညံ ဘာသမာနဿ၊ဂရုံ ဘာရံ ဥဒွဟိ၊
ဝန·မ္ဗု နံ အလဿော်သိ၊တေန စ·ဏ္ဍ-မနော အဟု။ ၂၈။

(၂၈) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ပရေန၊တပါးသောသူနှင့်။သဒ္ဒိ၊တကွ။ဘာသမာနော၊ဆိုသောသူသည်။ မနုညမေဝ၊နှစ်သက်ဘွယ်သောစကားကို သာလျှင်။ဘာသေယျ၊ဆိုရာ၏။ အ-မနုညံ၊မနှစ်သက်ဘွယ်သော စကားကို။ကုဒါစနံ၊တရံတဆစ်မျှ။နဘာသေယျ၊မဆိုရာ။မနုညံ၊နှစ်သက်ဘွယ်သောစကားကို။ဘာသမာနဿ၊ဆိုသောပုဏ္ဏားဏ်။ဂရုံ၊လေးသော။ဘာရံ၊လှည်းဟရာကို။ ဥဒွဟိ၊ငင်၍လည်စေပြီ။နံ၊ထိုပုဏ္ဏားကို။ ဝန·မ္ဗု၊ဥစ္စာ

ကိုဃည်း။ အလင်္ကာသိ၊ ရစေပြီ။ ပြာဟ္မဏော၊ပုဏ္ဏားသည်။ တေန၊ထို့ကြောင့်။အတ္တ-မနော၊နှစ်သက်သည်။အဟု၊ဖြစ်ပြီ။ ။နဒ္ဒိဝိသာလဇာတကံအဋ္ဌမံ။၂၈။

၂၉-ကဏ္ဍဇာတ်။

(၂၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ယတော၊ယတော၊ဂရု၊ဂုရုံ၊အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍဇာတ်ကို၊ ဧတဝဒနကျောင်းဒွါရေတော်မူစဉ်၊ယဓိက်ပြာဒိုဟာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော၊ယတော၊ဂရု၊ဂုရုံ၊ယတော၊ဂန္ဟိ၊ရ-ဝတ္တနိ။
တဒ၊သုဂါ၊ကဏ္ဍံ၊ယုဇ္ဈန်း၊သွာသု၊တံ၊ဝဟတေ၊ဂုရုံ။၂၉။

(၂၉) ယတော၊ယတော၊အကြင်အကြင်အရပ်၌။ဂုရုံ၊ဝန်သည်။ဂရု၊လေးသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ အညော၊တပါးကုန်သော။ ဗလိဗဒ္ဒါ၊နွားဗိုက်တို့သည်။ဥက္ခိပိတုံ၊ချီခြင်းငှါ။နသက္ကောန်း၊မတတ်နိုင်ကုန်။ယတော၊အကြင်အရပ်၌။ဥဒက-စိက္ခလ္လ-မဟာပ္ပတာယဝါ၊ရေညွန်များသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ဝိသမ-ထိန်း-တဒု-ဘာဝေနဝါ၊ မညီမညွတ်ပြတ်သောကမ်းပါးပြတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ဂန္ဟိ၊ရ-ဝတ္တနိ၊ သွားခြင်းငှာနက်နဲခဲယဉ်းသောခရီးသည်။ပေါဘိ၊ဖြစ်၏။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ အညော၊တပါးကုန်သော။ ဗလိဗဒ္ဒေ၊ဝန်ဆောင်နွားတို့ကို။ အပနေတွာ၊ပယ်၍။ကဏ္ဍ်၊မျက်စဉ်းတောင်သို့ အရောင်ထက်လက်မည်းနက်သောအဆင်းရှိသော အယျိကကာဠကအမည်ရှိသော နွားဥသဘကို။ ယုဇ္ဈန်း၊ကကုန်၏။သော၊ထိုအယျိကကာဠကနွားဥသဘသည်။တံ၊ထိုဂုရုံ၊ထိုလေးငွာသောဝန်ကို။ဝဟထေ၊ရွက်ဆောင်၏။ ။ကဏ္ဍဇာတကံနဝမံ။၂၉။

၃၀-မုနိကဇာတ်။

(၃၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊မာ မုနိကဿ ဝိဟယိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမုနိကဇာတ်ကို၊ဧကဝဒနကျောင်းဒွါရေတော်

မှုစဉ်၊အပျိုကြီးဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မာ မုနိကဿ ဗိဟယိ၊အာတုရ·နွာနိ ဘုဉ္ဇတိ။
အပ္ပေါ·သုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ဧတံ ဒိဃာ·ယု-လက္ခဏံ။၃၀။

(၃၀) တာတစူဠဥလောဟိတ၊ညိထွေးစူဠဥလောဟိတ။မုနိကဿ၊မုနိကဗျိ။ ဘောဇနံ၊အစာကို။မာဗိဟယိ၊မချစ်လင့်။ မုနိကော၊မုနိကဿည်။ အာတုရ·နွာနိ၊သေဆုံသောထမင်းတို့ကို။ဘုဉ္ဇတိ၊စားဗျိ။ တွံ၊သင်သည်။ အပ္ပေါ·သုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့သည်ဖြစ်၍။ဘုသံ၊ဖွဲကို။ခါဒ၊စားလော့။ ဧတံ၊ထိုဖွဲကိုစားခြင်းသည်။ဒိဃာ·ယု-လက္ခဏံ၊အသက်ရှည်ခြင်းလက္ခဏာတည်း။ ။မုနိကဇာတကံဒသမံ။၃၀။ကုရုဂ်ဝဂ္ဂါတတိယော။ ။ တဿုဒါနံ။ ။

ကုရုဂ်ံ ကုက္ကုရဇ္ဇော၊ဂေါဇာနိယဉ္စ အာဇညံ။
တိတ္ထံ မဟိဠာမုခါ·ဘိဏှံ၊နဒ္ဒိ ကဏ္ဍဉ္စ မုနိကံ။ ။

(၃၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ကုလာဝကာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုလာဝကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်၊မစ်မူ၍ ရဂ်ိုသေဝံသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ကုလာဝကာ မာတလိ သိမ္မလိသဒ္ဒိ၊ဤသာ-မုခေန·ပဗိဝဇ္ဇယာသု။
ကာမံ စဇာမ အသုရေသု ပါဏံ၊မာ မေ ဒိဇာ ဝိက္ကုလတာ အဟေသုံ။ ။

(၃၁) မာတလိ၊မာတလိ။သိမ္မလိသဒ္ဒိ၊လက်ပံပင်၌။ကုလာဝကာ၊ဂဠုန်ငယ်တို့သည်။ဒွိတာ၊တည်ကုန်၏။ ဤသာ-မုခေန၊ရထားသနဲဦးဖြင့်။ပဗိဝဇ္ဇယာသု၊ရှောင်ကြဉ်ပါလော့။ကာမံ၊စင်စစ်။ အသုရေသု၊အသုရာတို့၌။ ပါဏံ၊အသက်ကို။ စဇာမ၊စွန့်ကြကုန်အံ့။ ဇာမေဒိဇာ၊ ဤဂဠုန်ဌကဲ့ငယ်တို့သည်။ဝိက္ကုလတာ၊ပျက်စီးသောအဆိုက်ရှိကုန်သည်။မာအဟေသုံ၊မဖြစ်စေကုန်လင့်။ ။ကုလာဝကဇာတကံပဉ္စမံ။၃၁။

၃၂ ကေနိယါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၃၂)

၃၂-နဗ္ဗဇာတ်-၃၂။

(၃၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဒံမနုည်,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနဗ္ဗဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းဠိ နေတော်မူစဉ်၊ များစွာသောဘဏ္ဍာရိသော တယောံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ရဒံ မနုည် ရုစိယာ စ ဝိဠိ၊ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္နိဘာ စ ဂိဝါ။
ဗျာမ-မတ္တာနိ စ ပေဆနာနိ၊နဗ္ဗေန တေ ဓိတရံ နောဒဒါမိ။ ။

(၃၂) မောရာဉဒေါင်း။တော၊သင်၏။ရဒံ၊တွန်သံသဉ်။မနုည်၊သာယာ၏။ ဝိဠိစ၊ကျောက်ကုန်းသည်လည်း။ရုစိယာ၊နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂိဝါစ၊လည်သည်လည်း။ဝေဠုရိယ-ဝဏ္ဏ-သန္နိဘာ၊ကျောက်မျက် ရွဲမြည်ဩအဆင်းနှင့်တူ၏။ပေဆနာနိစ၊မြီးဆံတို့သည်လည်း။ ဗျာမ-မတ္တာနိ၊တလံမျှလောံပေါက် ရောံရှည်သွယ်ကြည့်စဘွယ်ရှိကုန်၏။အထ၊ ထိုသို့သဉ်းပေးလောံ၊လျော် ပတ်အင်္ဂါ၊ပြည့်စုံပါလျက်။ (ထည့်)။ နဗ္ဗေန၊အရှက်အကြောံကင်း၍က ခြင်းကြောင့်။ တော၊သင်အား။ မမ၊ငါ၏။ ဓိတရံ၊သို့းကို။ နောဒဒါမိ၊ ငါ မပေး။ ။နဗ္ဗဇာတကံဒုတိယံ။၃၂။

၃၃-သမ္မောဒမာနဇာတ်။

(၃၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သမ္မောဒမာနာဂန္ဆန္တိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသမ္မောဒမာနဇာတ်ကို၊ ကဝိ၃၀တ် ပြဲညကိုမှီ၍နိဂြောဓာရုံကျောင်းဠိ နေတော်မူစဉ်၊ ခေါင်းခုပုဆိုးကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောခိုက်ရန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သ.မ္မောဒမာနာ ဂန္ဆန္တိ၊ဇာလ.မာဒါယ ပက္ခိနော။
ယဒါ တေ ဝိဝဒိသန္တိ၊တဒါ ဇေဟိန္တိ မေ ဝသံ။၃၃။

(၃၃) ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မ။သမ္မောဒမာနာ၊ညီညွတ်ဝမ်းမြောံကုန်သည်ဖြစ်၍။ပက္ခိနော၊ငုံးတို့သည်။ဇာလံ၊ကွန်ကို။အာဒါယ၊ယူ၍။ဂန္ဆန္တိ၊သွားကုန်၏။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ တေ၊ထိုငုံးတို့သည်။ ဝိဝဒိသန္တိ၊ခိုက်ရန်ဖြစ်

ကုန်လတ္တံ့။ဘဒါ၊ထိုအခါ၌။တေ၊ထိုဝုံးတို့သည်။မေ၊ငါ၏။ဝသံ၊အလိုသို့။
ဖေါ်နို့၊ရောံကုန်လတ္တံ့။ ။သမ္မောဒမာနဇာတကံတတိယံ။၃၃။

၃၄-မဿုဇာတ်-၃၄။

(၃၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်ရှိသည်၊ နမံသိတံနမံဥဏ္ဏံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မဿုဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်း၌နေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နမံသိတံ နမံ ဥဏ္ဏံ၊နမံဇာလသ္မိ ဗာဓနံ။
ယဿ မံ မညတေ မန္ဒို၊အညံ သော ရတိယာ ဂတော။

(၃၄) မံ၊ငါ့ကို။ သိတံ၊ ရေမှထုတ်သောကာလ၌ဖြစ်သော အချမ်းသည်။နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။ မံ၊ငါ့ကို။ ဥဏ္ဏံ၊ မီးကျိုးတို့၌ကင်ခြင်းလျှင် အာရုံးရှိသောအပူသည်။ နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။မံ၊ငါ့ကို။ ဇာလသ္မိံ၊ကွန်၌။ ဗာဓနံ၊တံကျင်လှံမတို့ဖြင့်ထိုး၍ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။နဗာဓတိ၊မနှိပ်စက်။ စဇကန္တေနေ၊စင်စစ်သဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။မ ဆို၊ငါးမသည်။ သေ၊ထိုငါသည်။ အညံ၊ငါမှတပါးသောငါးမသို့။ရတိယာ၊ကာမဂုဏ်၌ ဇေဠလျှင်သဖြင့်။ ဂတော၊လိုက်လေပြီ။ဣတိ၊ဤသို့။ယံမညတေ၊အကြင်အောံမေ့မိလိမ့်။တဒေဝ၊ထိုငါးမအား ဖြစ်လတ္တံ့သော အောံမေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ငါ့ကို။ဗာဓတိ၊နှိပ်စက်၏။ ။မဿုဇာတကံစတုတ္ထံ။၃၄။

၃၅-ဝနကဇာတ်-၃၅။

(၃၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသမ္ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်ရှိသည်၊ သန္တိပကွာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝနကဇာတ်ကို၊မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီကြွတော်မူစဉ်၊တောမီး၏ငြိမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သန္တိ ပကွာ အ-ပတနာ၊သန္တိ ပါဒါ အ-ဝဠုနာ။
မာတာ ပိတာ စ နိက္ခန္တာ၊ဇာတ-ဝေဒ ပဋိက္ကမ။၃၅။

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၆)

(၃၅) ဇာတဝေဒ၊တောဒိး၊မယ္ဘံ၊ငံ!အား၊ငါ၏။ပက္ခာ၊အတောင်တို့သည်။ သန္တိ၊ဂိုဂ္ဂုန်၏။ တေ၊ထိုငါ၏ အတောင်တို့သည်။အ-ပတနာ၊နှသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်လွှားလွှား ပျံသွားနိုင်ခြင်း၏အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။ ပါဒါ၊ခြေတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ဂိုဂ္ဂုန်၏။ တေ၊ထိုခြေတို့သဉ်။အ-ဝဠုနာ၊ဆွဖြူလျင်လျားသွားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်ကုန်ခဲ့သေး။ ။(သန္တိပက္ခာအပတနာတိ မယ္ဘံပက္ခာနာမအထိုဥပလက္ခဏံ၊ နောစခေါသက္ကာဇေတဟိ ဥပ္ပတိတုံ အာကာသေဂမနာနိ အပတနာ, စသော အဋ္ဌကထာကိုရှု၍ ဤအနက်ကိုကြံ။ဆရာတို့ကား။ မယ္ဘံ၊ငါ!အား။ ပက္ခာ၊တို့သည်။သန္တိ၊ကုန်၏။ဇေတဟိ၊ထိုအတောင်တို့ဖြင့်။ အပတနာ၊ မပျံနိုင်ကုန်,ဟု၊ယောဇနာကုန်၏။ မယ္ဘံကား ဇကဝစ်။ အပတနာကား ဗဟုဝစ်ဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်သည်)။ မေ၊ငါ၏။ မာတာပိတာစ၊ မိဘတို့သည်လည်း။နိက္ခန္တာ၊ ကိုယ့်ထက် သားကို မချစ်၍ ပစ်သွား ကုန်ပြီ။ တွံ၊သင်သည်။ပနိုက္ကမ၊ဘဲလေလေဉ့။ ။(သစ္စာကို ပြုတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အနျိုကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်၊အနျိုကုန်သော ရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံ၊အနျိုကုန်သောရဟန်းတို့သည်အနာဂံ၊ အနျိုကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏ဟုသိအပ်၏)။ ။ဝဋ္ဋကဇာတကံ ပဉ္စမံ။၃၅။

၃၆-သကုဏဇာတ်-၃၆။

(၃၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံနိသိတာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သကုဏဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဒီးလောင်သောကျောင်းရှိသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ နိသိတာ ဇဂတိ-ရဟံ ဝိဟာ-ဂံမာ၊သွာ-ယံ အဂ္ဂိ-ပမုဉ္စတိ။
ဒိသာ ဘဇထ ဝက္ကင်္ဂါ၊ဇာတံ သရဏဇေတာ ဘယံ။၃၆။

(၃၆) ဝက္ကင်္ဂါ၊ ဌက်အပေါင်းတို့။ယံဇဂတိရဟံ၊အကြင်သစ်ပင်ကြီးကို။ဝိဟာဂ်မာ၊ဌက်တို့သည်။ နိသိတာ၊မှီခိုနေကုန်၏။ သွာယံသော အယံ ဇဂတိရပေါ၊ထိုသစ်ပင်ကြီးသည်။အဂ္ဂိ၊ဒီးကို။ ပမုဉ္စတိ၊လွှတ်

၏။အမှာကံ၊ငါတို့အား။သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သစ်ပင်မှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ တဆ္ဍာ၊ထို့ကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်တို့ သည်။ဒိသာ၊အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့။ဘဇထ၊သွားကြကုန်လော့။ ။ သကုဏဇာတကံဆဋ္ဌံ။၃၆။

---

(၃၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ယေဝုဏ္ဍမပစာယနွှိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌တိတ္တိရစ္ဆာတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြဉ်သို့သွား၍သျှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား အိပ်ရာနေရာကို မရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ ဝုဏ္ဍ·မပစာယနွှိ၊နရာ ဓမ္မသ ကောဝိဒါ။
ဒိဋ္ဌေ·ဝ ဓမ္မေ ပါသံသာ၊သမ္မရာယေ စ သုဂ္ဂတိ်။၃၇။

(၃၇) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဓမ္မသ၊ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော် သောတရား၌။ ကောဝိဒါ၊ လိမ္မာ ကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့ သည်။ဝုဏ်၊ကြီးသောသူကို။အပစာယနွှိ၊ပူဇော်ကုန်၏။ တေ၊ထိုသူတို့ သည်။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ၊မျက်မှောက်သောကိုယ်၏အဖြစ်၌လျှင်၊ပါသံသာ၊ ချီး မွမ်းခြင်းဌာထိုက်ကုန်၏။သမ္မရာယေစ၊တမလွန်ဘဝ၌လည်း။ သုဂတိ်၊ သုဂတိသို့။ယနွှိ၊ရောက်ကုန်၏။ ။တိတ္တိရစ္ဆာတကံသတ္တမံ။၃၇။

---

(၃၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမထော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နာဠွန်ကံနိကတိပ္ပညော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဗကဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်း၌နေတော်မူ စဉ်၊သက်နှံးစီးပွါးပြုသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ·ဠွန် နိကတိ·ပ္ပညော၊နိကတ္ဟာ သုခ·မေဓတိ။
အာရာဓေတိ ကတိ·ပ္ပညော၊ဗကော ကက္ကဋကာ·ဓိဝ။၃၈။

(၃၈) ဘဝန္တော၊အို့နတ်မျိုးတို့။နိကတိပ္ပညော၊ ကောင်းကျိုးစဉ်းလဲ

ယ့ည်စ့်စားဉာဏ်ရေဝံသောသူသည်။ နိကဏ္ဌာ၊ကောံကျစ်စဉ်းလဲ ယ့ည်စ့် ပတ်သောအမှုဖြင့်။ အစ္စန္တံ၊စင်စစ်။ ဝါ၊ အစ္စန္တံနိစ္စကာလံ၊ အမြဲကာလ ပတ်လုံး။သုခံသုခဆ္ဍိ ယော၀၊ချမ်းသာ၌သာလျှင်။နဇေတိ၊မတည်နိုင်။ ။ (စင်စစ်သော်ကား မိမိအမှု အကုသိုလ်ပတ်မိ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောံအံ့ သည်မရှိတ်ဟူလို)။ ။ကတိပ္ပညော၊ကောံကျစ်စဉ်းလဲယ့ည်စ့်စားဉာဏ် ရေဝံသောသူသည်။အတ္တာနာ၊မိမိသည်။ ကတ-ပါပသ၊ ပြုအပ်သောမ ကောင်းမှု၏။ဖလံ၊မကောင်းသောအကျိုးကို။ (ထည့်)။အာရာဓေတိ၊အ တုံ့ရမည်မရှိတ်တည်း။ ကိမိ၀၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမှုကား။ဗကော၊ ကောံကျစ်စဉ်းလဲသော ဗျိုင်းလိပ်သည်။ ကက္ကဋုကာ၊မိမိထက် အလိပ် သာပြန်သောဗဋ္ဌနိမှ။ဂိဝ-ဆ္ဆေဒံ၊လည်ပြတ်ခြင်းသို့။ပါပုဏာတိဇ္ဈ၀၊ရော် ၏သို့။ဧ၀ံတထာ၊ထို့အတူ။ သောကေရာဋိကော၊ ထိုကောံကျစ်စဉ်းလဲ သောလူလိပ်သည်။ အတ္တာနာ၊မိမိသည်။ကတ-ပါပတော၊ ပြုအပ်သောမ ကောင်းမှုမှ။ ဒိဋ္ဌေ၀ဓမ္မေ၀၊မျက်မြင်ပစ္စက္ခ၌ဘ၀၌သာလျှင်၎င်း။ သမ္ပ ရာယေ၀၊တမလွန်လောကသံသရာ၌၎င်း။ ဘယံ၊အင်မတန်သောဘေး ကို။အာရာဓေတိ၊ရမည်မရှိတ်တည်း။ ။ဗကဇာတကံအဋ္ဌမံ။၃ဂ။

၃၉-နန္ဒဇာတ်-၃၉။

(၃၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မညေသော၀ဏ္ဏယောရာသိ,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနန္ဒဇာတ်ကို၊ဇေတ၀နကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အတူနေတပည့်ကိုအကြောင်း ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မညေ သော၀ဏ္ဏယော ရာသိ၊သော၀ဏ္ဏ-မာလာ စ နန္ဒကော။
ယတ္ထ ဒါသော အာမ-ဇာတော၊ဠိတော ထူလာနိ ဂဇ္ဈတိ။ ၃၉။

(၃၉) တာတ၊ချစ်သား။ ယတ္ထ၊ အကြောင်အရပ်၌။ အာမ-ဇာတော၊ အိမ်ပေါက်ကျွန်မသားဖြစ်သော။ ။(အာမအဟံ၀ေါဒါဆိတိ၀ံဒါသ ဗျံ ဥပဂတာဒါသီ၊ အာမဒါသိယာဇာတောအာမဒါသိဇာတော, ဆိုလို လျက်ဒါသိကျေ၍အာမဇာတော,နေသည်)။ ။နန္ဒကော၊နန္ဒမည်သော။ ကကား သညာကိုဟောသည်)။ ။ဒါသော၊ ကျွန်သည်။ ဠိတော၊ရပ်

လျက်။ထူလာနိ၊ကြွမ်းကြွေတ်သောစကားတို့ကို။ ဂဇ္ဇတိ၊ဆိုဇ်။တထ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်။ သောဝဏ္ဏယော၊ရတနာတို့၏အစုဖြစ်သော။ရာသိ၊ အစုသည်၎င်း။ သောဝဏ္ဏ-မာလာစ၊ရွှေပန်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ရှိဇ်။ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေမညာမိ၊ငါထင်၏။ ။(သုန္ဒရော၀ဏ္ဏော ဇေတောသန္တိသု ဝဏ္ဏောနိ,ပြု၍၊ ရဇတမဏိကဉ္စနပဝါဠစသော ရတနာတို့ကိုဤအရောင်သု ဝဏ္ဏောနိ,ဟုလိုအပ်ကုန်၏။ရွှေတရထည်းကိုသာလိုအပ်သည်မဟုတ်။သု ဝဏ္ဏောနံရာသိသော၀ဏ္ဏောယော၊ဤကား၀ိသေသန။ ရာသိကားသာမည ဖြစ်၍ ၀ိသေသန၀ိသေသျဖြစ်ကြသတည်း)။ ။နန္ဒဇာတကံန၀မံ။၃၉။

၄၀-ခဒိရဂ်ါရဇာတ်-၄၀။

(၄၀) နတ်နှင့်တကွသော ဃောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ကာမံပတာမိနိရယံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခဒိရဂ်ါရဇာတ်ကို၊ဧတေ ဝနံကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ကာမံ ပတာမိ နိရယံ၊ဥဒ္ဓံ ပါဒေါ အဝံ-သိရော၊
နာ.နရိယံ ကရိသာမိ၊ဟန္ဒ ဝိဏ္ဏံ ပဒိဋ္ဌဟာ။၄၀။

(၄၀) ဘန္တေ၊အသျှင်ဘုရား။ နိရယံ၊ဒိုးကျိုးတွင်းဟုဆို အပ်သော ငရဲသို့။ဥဒ္ဓံပါဒေါ၊အထက်၌ ခြေရှိသည်ဖြစ်၍။အဝံ-သိရော၊ဦးစေဝံ။ကာ မံ၊စင်စစ်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ပတာမိ၊ကျဉ်ဒုးအံ့။တထာဝိ၊ထိုသို့ကျ သော်လည်း။အာန.ရိယံ၊ မသူတော်တို့သည်ပြုအပ်သော အလှူမပေးခြင်း သိဟ်မစောင့်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နကရိဿာမိ၊မပြုအံ့။တု မှော၊အသျှင်ဘုရားတို့သည်။ဟန္ဒ၊လွတ်လွတ်။ ဝိဏ္ဏံ၊ဆွမ်းကို။ပဒိဋ္ဌဟာ၊ခံ ကော်မူပါလေ၁။ ။(ဤသို့ဆို၍ဘုရားလောင်းသည်မြှိမြှိစွာသောဆော် တည်ခြင်းဖြင့်ဆွမ်းခွက်ကိုကိုင်၍ မိုးကျိုးတွင်း၏အထက်ဖြင့်သွားသည် ရှိသော်၊ထို ခဏာ၌လျှင်အတောင်ရှစ် ဆယ်နှက် သောမိုးကျိုးတွင်း၏ အ ပြင်မှ အဆင့်ဆင့်ရောက်သော ပွင့်ချပ်တရာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ် သောအပွင့်ရှိသောတရုသောပဒုမာပင်သည်ပေါက်၍ ဘုရားလောင်း ၏ခြေတို့ကိုခံ၏။ ထိုပဒုမာပွင့်မှပြည်တောင်းကြီးအတိုင်းအရှည်ရှိသော

ဝတ်မုံသည်တက်၍ဘုရားလောင်း၏ ထိပ်ထက်၌တည်၍ အလုံးစုံသော ကိုယ်ကိုယ်အေမှုနှင့်ပြင်သွန်းကြဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ပဒုမာ၏အချက်၌ရပ်၍ အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိသောဘောဇဉ် ကိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်၌တည်စေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်ထို ဆွမ်းကို ခံ၍ အနုမောဒနာပြု၍ သပိတ်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်၍ လူများ၏မြင်စဉ် လျင်မိမိသည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော တိမ်လွှာအစဉ်ကိုနင်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ဟိမဝန္တာသို့သာလျင်ကြွတော်မူ၏။မာဂဓနိုတ်သားသည်လည်းစစ်ရှုံး၍ နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ရောက်၍မိမိနေရာသို့သာလျင်သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်းပဒုမာကြာ၏ အချက်၌ရပ်လျက် လူများအားဒါနသိလက်ခိုျးမွမ်းသဖြင့်တရားဟော၍ လူများသည်ခြံရံလျက် ဝိမိအိပ်သို့သာလျင်ဝင်၍ အာသက်ထက်ဆုံးဒါန အစရှိသောကောင်းမွတို့ကိုပြု၍ကံအားလျော်စွာလား၏)။ ။ခဒိရင်္ဂါရ ဇာတကံဒသမံ။၄၀။ကုလာဝကဝဂ္ဂါစတုတ္ထော။ ။တာသုဒါနံ။ ။

ကုလာဝကဋ္ဌနစ္ဆဋ္ဌ၊သမ္မောဒ-မဋ္ဌ-ဝန္ဒုကံ။
သကုဏံ တိတ္တိရံ ဗကံ၊နန္ဒဋ္ဌ ခဒိရင်္ဂါရံ။ ။

၄၁-လောသကဇာတ်-၄၁။

(၄၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမဿ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌လောသကဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းဌာနေတော်မူစဉ်၊လောသကတိဿမည်သော မထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊
သြဝဇ္ဈမာနော နုကရောတိ သာသနံ။
အဇာယ ပါဒမောလမ္ဘ၊မိတ္တကော ဝိယ သောစတိ။၄၁။

(၄၁) ယော၊အကြင်သူသည်။အတ္ထ-ကာမဿ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူသည်။သြဝဇ္ဈမာနော၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိ၍ နှုးညံ့သောစိတ်ဖြင့်ဆုံးမအပ်လျက်။အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ဟိ

တာ·နုကပြိနော၊အကျိုးစိပ္ပါးဖြင့်စောင့်ရှောံပေတတ်သောသူ၏။ သာသ
နံ၊အဆုံးအမကို။နကရောတိ၊မလိုက်နာ၊သော၊ထိုသူသည်။နိစ္စ-ကာလံ၊အ
ခါခပ်သိမ်း။ သောစတိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ကောဝိယ၊အဘယ်သူကဲ့သို့နည်းဟူ
မူကား။မိတ္တကော၊မိတ္တဝိန္ဒကသည်။(ဝိန္ဒကျ)။အဇာယ၊ဆိတ်မ၏။ ပါဒံ၊
ခြေကို။ သြလမ္ဘ၊ဆွဲ၍။သောစတိဝိယ၊စိုးရိမ်ရ၏သို့တည်း။ ။လောသ
ကဇာတကံပဌမံ။၄၁။

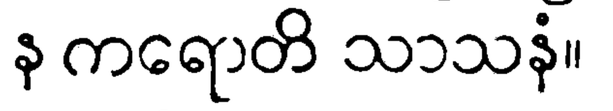

၄၂-ကပေါတဇာတ်-၄၂။

(၄၂) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောအတ္ထ-ကာမဿ,အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကပေါဟဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း ၌နေတော်မူစဉ်၊တယောံသောလျှပ် ပေါ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ·နုကမ္ပိနော၊
သြဝဒ္ဓမာနော နကရောတိ သာသနံ။
ကပေါတကဿ ဝစနံ အ-ကတ္တွာ၊
အမိတ္တ-ဟတ္ထတ္ထ-ဂတော·ဝ သေတိ။၄၂။

(၄၂) ယော၊အကြင်သူသည်။အတ္ထ-ကာမဿ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအ လိုရှိသော။ ဟိတာ·နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောံပေ တတ် သောသူသည်။သြဝဒ္ဓမာနော၊ဆုံးမအပ်လျက်။အတ္ထ-ကာမဿ၊အကျိုး စီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊အကျိုးစီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောံ ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။နကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ထိုသူသည်။ ကပေါ တကဿ၊ခို၏။ ဝစနံ၊ ဆုံးမကံမြွန်သောစ ကားကို။ အ-ကတ္တွာ၊မလိုက်နာမူ၍။ အမိတ္တ-ဟတ္ထတ္ထဂတော၊အကျိုးစီး ပွါးမဲ့ကို ပြုတတ်သောရန်သူ၏လက်အနီးသို့ရောံသော။ကာကောဝိယ၊ ကျီးကဲ့သို့။အနု-သောစမိနော၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်လျက်။သေတိ၊အိပ် ရ၏။ ။(အမိတ္တဟတ္ထတ္ထဂတောဝသေတိတိ အမိတ္တဿနံ အနတ္ထ ကာရ ကာနံ ဒက္ခပ္ပါဒနကဝုဋ္ဌလာနံ ဟတ္ထတ္ထံ ဟတ္ထပဇ်ဂတော၊ အဋ္ဌကထာ

၄၀ ဇကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၃)

ဘွင့်ရကား ဟတ္ထဂတောသာမလို၊ဟတ္ထတ္ထဂတောလိုသည်။ ရှိမှလည်း ဂါထာပြည့်စုံသည်)။ ။ကပေါတဇာတကံဒုတိယံ။၄၂။

၄၃-ဝေဠုကဇာတ်-၄၃။

(၄၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယော အတ္ထကာမဿ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝေဠုကဇာတ်ကို၊သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော် မူစဉ်၊ တယောဝံသော ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အတ္ထ-ကာမဿ ဟိတာ-နုကမ္ပိနော၊
သြဝဇ္ဈမာနော နုကရောတိ သာသနံ။
ဇဝံ ဧသော နိဟတော သေတိ၊ဝေဠုကဿ ယထာ ဝိတာ။၄၃။

(၄၃) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထ-ကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိသော။ ဟိတာ·နုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွါးဖြင့်စောင့်ရှောက်သောသူသည်။ သြဝဇ္ဈမာနော၊ဆုံးမလျက်။အတ္ထ-ကာမဿ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊အကျိုး စီးပွါးဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေတတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ နုကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ထိုသူသည်။ဝေဠုကဿ၊ဝါးခေါင်းခွပွေးစားအပ်သည်ဖြစ်၍ ဝေဠုကမည်သောမြွေ၏။ဝိတာ၊အဘရသေ့သည်။ နိဟတော၊သားဝေဠုကကိုက်သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။သေတိယထာ၊အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဇဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ နိဟတော၊ သေလျက်။ သေတိ၊ဘံဝင်ရ၏။ ။ဝေဠုကဇာတကံတတိယံ။၄၃။

၄၄-မကသဇာတ်-၄၄။

(၄၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအမိတ္တော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမကသဇာတ်ကို၊ မဂဓတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ

ကြွတော်မူသည်ရှိသော်၊ တခုသောရွာငယ်၌ မိုက်ကွဲသောရွာသားလူတို့သည် မှက်တို့ကိုထိုးကုန်အံ့ဟု၊ အချင်းချင်း ထိုးကုန်၍ငင်း ပုတ်ခတ်ကုန်၍ငင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောဲကုန်သည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-ဓိတ္တော မတိယာ ဥပေတော၊
နဲ တွေ့·ဝ ဓိတ္တော မတိ-ဝိ·ပ္ပဟိနော။
မကသံ ဝဓိဿန္တို့ ဇွေ-မူဂေါ၊
ပုတ္တော ဝိတု အတ္တိ ဒဉ္ဇတ္တမ·ဂ်ံ ။၄၄။

(၄၄) ဃောကော၊ လူ့·ရွာ၌။ မတိယာ၊ပညာနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသော။ အ-ဓိတ္တော၊ ရန်သူသည်။ သေယျော၊ ဖြတ်သေး၏။ မတိ-ဝိပ္ပဟိနော၊ ပညာမှကင်းသော။ ဓိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။နဲ တွေ့·ဝ သေယျော၊ မဖြတ်သလျင်ကတည်း။ ဇွေ-မူဂေါ၊တံတွေးယိုသော ခံတွင်းရှိသော လူမိုက်သည်။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်လျက်လည်း။မကသံ၊မှက်ကို။ဝဓိဿန္တိ၊သတ်အံ့။ဇူတိ၊ဤသို့နှလုံးသွင်း၍။ပိတု၊အဘ၏။ဥတ္တမ·ဂ်ံ၊ဦးခေါင်းကို။ အတ္တိ ဒ၊နှစ်စိတ်ခွဲလေပြီ။ ။မကသဇာတကံစတုတ္ထံ။၄၄။

(၄၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေယျောအဓိတ္တော, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရောဟိနီဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တယောံသောကျွန်မကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သေယျော အ-ဓိတ္တော မေဓာဝိ၊ယ·ဆ္မေ ဗာလာ·နုကမ္မကော။
ပဿ ရောဟိနိကံ ဇဋ္ဌိ၊မာတရံ ဟတ္ထဲဂဉ် သောစတိ။၄၅။

(၄၅) ဘော၊အချင်းတို့။ လောကော၊ လူ့·ရွာ၌။ ယံဆ္မေ ယောနှမ ဗာလော၊အကြင်လူမိုက်မည်သည်။အနုကမ္မကော၊အစဉ်စောင့်ရှောက်သနားတတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ဟောန္တော၊ဖြစ်စေကာမူ။တေတော၊ထိုမိုက်သောအဆွေခင်ပွန်းထက်။သတ-ဂုဏော၊ အဆအာရာဖြင့်ဂုဏ်း။ သ

ဟဿ-ဂုဏော၊ အဆအထောင်ဖြင့်ဂုဏ်း။ မေဓာဝိ၊ ပညာရှိသော သူ သည်။အ-မိတ္တော၊ရန်သူဖြစ်စေကာမှု။သေယျော၊မြတ်၏။ ။(ယန္တိ လိုက် ဝိပဿိသောကတော။စေတိနာမတ္တေနိပါတော၊ယောနာမဗာလော အနု ကမ္မကော၊တတောသတဂုဏောနသဟဿဂုဏောနပဏ္ဍိတောအမိတ္တော ဟောန္တောဝိ သေယျောယေဝါတိအတ္ထော။ အဋ္ဌကထာ)။ တနုည်းကား။ ဘော၊အချင်းတို့။ဇော၊လူ.ရွာ၌။မေဓါဝိ၊ပညာရှိသောသူသည်။အ-မိတ္တော၊ရန်သူဖြစ်စေကာမှု။ သေယျော၊မြတ်၏။ဗာလော၊သူမိုက်သည်။ အနုကမ္မကော၊အစဉ်စောင့်ရှောက်သနားတတ်သောအဆွေခင်ပွန်းသည်။ စေဟောန္တော၊အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမှု။ယံသေယျောနောသေယျော၊မ မြတ်။ ။(အထဝါ ယန္တိ ပဒိုသေဓတ္ထေနိပါတော၊ နောစေဗာလာနုကမ္မ ကောတိအတ္ထော၊ အဋ္ဌကထာ။ ဤအနက်နှစ်ပါးကိုနှလုံးထား။ သဒ္ဒနိတိ ဆရာကား၊ယဉ္စေကား ပဒိုသေဓတ္ထေနိပါတသမုဒါယဟူ၏)။ ။တုမ္ဟေ၊ သင်တို့သည်။ ဇဗ္ဗိ၊အဆင်အခြင်ပညာနည်းသော။ရောဟိနိကံ၊ရောဟိ နိအမည်ရှိသောကျွန်မကို။ ပဿ ပဿထ၊ရှုကြ၊ကုန်လော့။အယံ၊ဤရော ဟိနိသည်။မာတရံ၊အမိကို၊ဟတ္ထဲဒနာ၊သတ်၍။ သောစတိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ ။ ရောဟိနိဇာတကံပဉ္စမံ။၄ ၅။

၄၆-အာရာမဒူသကဇာတ်-၄၆။

(၄၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နဝေအနုတ္ထကုသလေန,အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အာရာမဒူသကဇာတ်ကို၊တရသောကော သဇရွာငယ်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဥယျာဉ်စောင့်သူငယ်ကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဝေ အနု·တ္ထ-ကုသလေန၊အတ္ထ-စရိယာ သုခါ·ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု·မ္မေဓော၊ကဝိ အာရာမိကော ယထာ။၄၆။

(၄၆) ဘော၊အချင်းတို့။ အနု·တ္ထ-ကုသလေန၊အကျိုးစီးပွါး၌ မလိမ် မာသောသူသည်။ အတ္ထ-စရိယာ၊ချမ်းသာနှစ်ပါးအကျိုးစီးပွါးကို ကျင့် ခြင်းသည်။ နဝေ သုခါ·ဝဟာ၊ ချမ်းသာကိုရွှင်ဆောင်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်။

အာရာမိကော၊ဥယျာဉ်စောင့်ဖြစ်သော။ ကဝိ၊မျော်သည်။ အတ္ထံ၊အက္ခိုး စီးပွါးကို။ကရိဿာမိတိ၊ပြုအံ့ဟူ၍။ အတ္ထံ၊အက္ခိုးစီးပွါးကို။ ဟာပေတိ ယထာ၊ ယုတ်စေသကဲ့သို့။ ဒု-မ္မေဓော၊ပညာနည်းသောသူသည်။ အတ္ထံ၊ အက္ခိုးစီးပွါးကို။ဟာပေတိ၊ယုတ်စေတတ်၏။ ။အာရာမဒူသကဇာတ ကံဆဋ္ဌံ။၄၆။

၄၇-ဝါရဂါမိဒူသကဇာတ်-၄၇။

(၄၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နဝေအနတ္ထကုသလေန,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါရဂါမိဒူသကဇာတ်ကို၊ ဖေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သေကိုဖျက်ဆီးတတ်သောသူ ကိုအကြောင်းပြု၍၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဝေ အန-တ္ထ-ကုသလေန၊အတ္ထ-စရိယာ သုခါ-ဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒု-မ္မေဓော၊ကောဏ္ဍညော ဝါရဂါ ယထာ။၄၇။

(၄၇) ဘော၊အချင်းတို့။အန-တ္ထ-ကုသလေန၊အက္ခိုးစီးပွါးမဲ့မလိမ်မာသောသူသည်။အတ္ထ-စရိယာ၊ချမ်းသာနှစ်ပါးအက္ခိုးစီးပွါးကိုကျင့်ခြင်းသည်။နသုခါ-ဝဟာ။ချမ်းသာကိုရွှင်ဆောင်ခြင်းငါမတတ်နိုင်။ကောဏ္ဍညော၊ကောဏ္ဍညအမည်ရှိသောတပည့်သည်။အတ္ထံ၊အက္ခိုးစီးပွါးကို။ ကရိဿာမိတိ၊ပြုအံ့ဟူ၍။လောဏံ၊ဆားကို။ ပက္ခိပိတွာ၊ခတ်၍။ဝါရဂါ၊ သေကို။ ဝိနာသေတိယထာ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ ဇဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ သဗ္ဗေါဝိ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ဒု-မ္မေဓော၊ပညာနည်းသောသူသည်။ အတ္ထံ၊ အက္ခိုးစီးပွါးကို။ ဟာပေတိ၊ယုတ်စေ၏။ ။ဝါရဂါမိဒူသကဇာတကံသတ္တမံ။၄၇။

၄၈-ဝေဒဗ္ဘဇာတ်-၄၈။

(၄၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အနုပါယေနယောအတ္ထံ,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဒဗ္ဘဇာတ်ကို၊ ဖေတဝန်ကျောင်း

၄၄ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၉)

ကြီးဦးနှံနေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

အနု.ပါယေန် ယော အတ္ထံ၊ဇာနာတိ သော ဝိဟာညတိ။
စေတာ ဟနိ်ံ သု ဝေဒဗ္ဗံ၊သဗ္ဗေ တေ ဗျသနံ.မဂ္ဂါ။၄၈။

(၄၈) ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနု.ပါယေန်၊ မဟုတ်သော အကြောင်းဖြင့်။ ဝါ၊မသင့်မလျော်သောအကြောင်းဖြင့်။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။ဇာနာတိ၊အလိုရှိ၏။ သော၊ထိုသူသည်။ဝိဟာညတိ၊ပင်ပန်း၏။ ဝါ၊ကြံဖွံ့သောပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။စေတာ၊စေတတ်ိုင်းသားခိုးသူတို့ သည်။ဝေဒဗ္ဗံ၊ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကို။ဟနိ်ံ သု၊သတ်ဘူးကုန်ပြီ။ တေသဗ္ဗေ၊ထို အလုံးစုံသောတဝေါင့်တယောံသော သူတို့သည်လည်း။ ဗျသနံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။အဂ္ဂါ၊ရောံဘူးကုန်ပြီ။ ။ဝေဒဗ္ဗဇာတကံအဋ္ဌမံ။၄၈။

၄၉-နက္ခတ္တဇာတ်-၄၉။

(၄၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဘွားတော်မူသည်။ နက္ခတ်ပဋိမာနေနှံ့,အစဉ်ရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနက္ခတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောအာဇီဝကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နက္ခတ်ံ ပဋိမာနေနှံ့၊အတ္ထော ဗာလံ ဥပစ္စဂါ။
အတ္ထော အတ္ထသ နက္ခတ်ံ၊ကိ ံ ကရိဿန္တိ တာဒရကာ။၄၉။

(၄၉) နက္ခတ်ံ၊နက္ခတ်ကို။ ပဋိမာနေနှံ့၊ငံ့လင့်သော။ ဗာလံ၊သူမိုက်ကို။အတ္ထော၊သတ္ထိသို့ကိုရခြင်းဟူသောအကျိုးသည်။ ဥပစ္စဂါ၊လွန်ဘူးလေပြီ။အတ္ထော၊ရအပ်သောအကျိုးစီးပွါးသည်။အတ္ထသ၊လိုအပ်သော အကျိုးစီးပွါး၏။ နက္ခတ်ံ၊နက္ခတ်မည်၏။ တာဒရကာ၊ကောင်းကင်ကြယ် တို့သည်။ကိ ံ အတ္ထံ၊အဘယ်အကျိုးစီးပွါးကို။ကရိဿန္တိ၊ပြုစေနိုင်ကုန် လတ္တံ့နည်း။ ။နက္ခတ္တဇာတကံနဝမံ။၄၉။

၅၀-လောကတ္ထစရိယစာတ်-၅၀။

(၅၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒုမ္မေဓာနံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုမ္မေဓစာတ်ကို၊ ဧတေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လောက၏အကျိုးစီးပွါးကို ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒု·မ္မေဓာနံ သဟသေန၊ယညော မံ ဥပ-ယာစိတော၊
ဣဒါနိ ခေါ·ဟံ ယဇိဿာမိ၊ဗဟုအ-ဓိဂေါ ဇနော။၅၀။

(၅၀) ဒု·မ္မေဓာနံ၊ ပညာမရှိ ကုန်သောသူတို့၏။ သဟသေန၊အာထောင်ဖြင့်။ ယညော၊ယဇ်ကို။ မေ၊ငါသည်။ဥပ-ယာစိတော၊ပူဇော်အံ့ဟုညောင်စောင့်နတ်သို့ကပ်၍တောင်းပန်အပ်၏။ ဣဒါနိခေါ၊ယခုအခါ၌လျှင်။အဟံ၊ငါသည်။ ယဇိဿာမိ၊ပူဇော်အံ့။ဗဟု၊များစွာသော။ ဇနော၊လူအပေါင်းသည်။အ-ဓိဂေါ၊တရားမစောင့်။ ။လောကတ္ထစရိယစာတကံဒသမံ။၅၀။အတ္ထကာမဝဂ္ဂါပန္နမော။တဿုဒါနံ။ ။

လောသကတိဿ ကပေါတံ၊ဝေဠုကံ မကသဒ္ဒိစ။
ရောဟိနိ အာရာမဒူသံ၊ဝါရဏီဒူသ ဝေဒဇ္ဈံ။နက္ခတ္တံ ဒုမ္မေဓံ ဒသမံ။

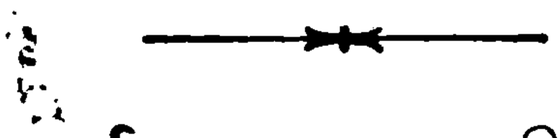

၆-အာသိသဝဂ်။ ၅၁-မဟာသိလဝဇာတ်-၅၁။

(၅၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အာသိသေထေဝပုရိသော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာသိလဝဇာတ်ကို၊ ဧတေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှဉ်သောဗိရိယရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာသိသေထေ·ဝ ပုရိသော၊နှ နိဒ္ဒိန္နေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါ·ဟံ အတ္တာနံ၊ယထာ ဇာနိံ တထာ အဟု။၅၁။

(၅၁) ပုရိသော၊ လူမိန်းမမဟုတ်သော ယောကျ်ားကောင်းစင်စစ်ဖြစ်သောသူသည်။ဝေံ၊ဤသို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။အဟံ၊ငါသည်။ စိရိ

ယံ၊ဝိရိယကို။အာရဘန္တော၊အားထုတ်လတ်မူ။ဣမမ္မာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲမှ။ မုစ္စိဿာမိ၊လွတ်ရအံ့။ဣတိ၊ဤသို့။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။ ဝိရိယ-ဗလေန၊ဝိရိယ အစွမ်းဖြင့်။ အာဆိသေထ-ဝ အာသိသံ ကရောတေဝ၊ အာသာတောင့်တပြုသင့်ထ့သည်သာတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ဥပါယ်၌လိမ်မာသော ပညာရှိသည်။ ယုတ္တ-ပတ္တ-ဋ္ဌာနေ၊သင့်တင့်လျော်ပတ်သောအရာ၌။ ဝိရိယံ၊ဝိရိယကို။ကရောန္တော၊ပြုလတ်သော်။ အဟံ၊ငါသည်။ ဣမမ္မာဝိရိယံ သာ၊ဤလုံ့လ၏။ဖလံ၊အကျိုးကို။ နလဘိဿာမိ၊မရလတ္တံ့၊ဣတိ၊ဤသို့။ နဒီဗွိန္နေယျ၊မငြိုးငွေ့မဆန့်ကျင်ရာ။ (အာသာဖြတ်ခြင်းကို မပြုရာဟူလို။ ဝေါကာနိပါတ်မျှသာတည်း)။ တနည်းသော်တုံ။ဝေါ၊သင်တို့၏။သာမိကော၊အရှင်ဖြစ်သော။(ထည့်)။အဟံ၊ငါသည်။အဟုအဇ္ဈာ၊ယနေ့၊အတ္တာနံ၊ငါ၏ကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။ ကိံပဿာမိ၊ အဘယ်သို့မြင်ရသနည်းဟူမူကား။ အဟံ၊ငါသည်။အာဝါဒေ၊တွင်း၌။နိဟတော၊ ဒိုးသူတို့မြှုပ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တမှာဒုက္ခာ၊တိုဆင်းရဲမှ။မုစ္စိတွာ၊လွတ်၍။ ပုန၊တဘန်။အတ္တာနော၊မိမိ၏။ရဇ္ဇသမ္မတ္တိံ၊မင်းစည်းစိမ်ကို။ ယထာ ယံဇာတိံ၊အကြင်အလိုရှိပြီ။ တနည်း။ ယထာယေန ဥပါယေန၊ အကြင်ဥပါယ်ဖြင့်။ ဇာတိံ၊အလိုရှိပြီ။တထာ၊ထိုအလိုရှိတိုင်း။ ဝါ၊တထာတေနဥပါယေန၊ ထိုဥပါယ်ဖြင့်။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ ဇာမံသမ္မတ္တိံ၊ ဤမင်းစည်းစိမ်သို့။ ပတ္တုံ၊ရောက်ပြန်သော။ အတ္တာနံ၊ထီးဖြူလွှားလွှ ကျင်းစံပလျက် တိုးတက်သောကြက်သရေရှိသောငါ၏ကိုယ်ကို။ပဿာမိ၊မြင်ရ၏။တနည်းသော်တုံ။အဟံ၊ငါသည်။ပုဇ္ဇေ၊ရှေး၌။အတ္ထံ၊အစီးအပွါးကို။ယထာ၊အကြင်သို့သောအခြင်းဖြင့်။ ဇာမံ၊အလိုရှိပြီ။ တထာ၊ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ မေ၊ငါ၏။အတ္ထော၊အစီးအပွါးသည်။အဟု၊ဖြစ်လတ်ပြီ။ ။မဟာသီလဝဇာတကံပဌမံ။၅၁။

၅၂-ဗျဂ္ဃနကဇာတ်-၅၂။

(၅၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝါယာမေထဝပုရိသော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠဗျဂ္ဃနကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှဉ်သောဝိရိယရှိသောရဟန်းကိုပင်လျှင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါယာမေထေ•ဝ ပုရိသေ၊နှ နိပ္ဖိန္နေယျ ပဏ္ဍိတော၊
ပဿာမိ ဝေါ•ဟံ အတ္တာနံ၊ဥဒကာ ထလ•မု ဏ္ဍတံ။ ၅ ၂ ။

(၁၂) ပုရိသော၊ လူမိန်းမမဟုတ်သော ယောကျ်ားကောင်းစင်စစ် ဖြစ်သောသူသည်။ ဇဝံ၊ဤ သို့သောနည်းဥပါယ်ဖြင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ဝိရိယံ၊လုံ့လကို။အာရဘန္တော၊အားထုတ်လတ်မူ။ ဣမမ္မာဒုက္ခာ၊ဤဆင်းရဲမှ။ မုစ္စိဿာမိ၊လွတ်အံ့။ဣတိ၊ဤသို့နှလုံးမယွင်သံကြြိမ်ခက်သို့တက်တက် ခေါက်ခေါက်လှံမစောင့်မူ၍။ ဝါယာမေထေဝ ဝါယာမံကရောတေဝ၊ နေဝံသို့မဆုတ်၊ ကျက်ရဲရုတ်သို့ အားထုတ်လုံ့လ ပြုသင့်လှသည်သာတည်း။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။ယုတ္တပတ္တဋ္ဌာနေ၊ သင့်တင့်လျော်ပတ်သောအရာ၌။ဝိရိယံ၊လုံ့လကို။ကရောန္တော၊ပြုလတ်သော်။ အဟံ၊ငါသည်။ ဣမမဿဝိရိယဿ၊ဤလုံ့လ၏။ ဖလံ၊အကျိုးကို။နလဘိဿာမိ၊မရရာ။ ဣတိ၊ဤသို့။ နနိပ္ဖိန္နေယျ၊မပြီးငြွေ့မဆန့်ကျင်ရာ။ ။(မှိုင်တိုင်လက်ချလုံ့လ မလျော့ရာဟူလို)။ ။ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အားထုတ်ရာ၏ဟု ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဥဒကာ၊မမြင်ကပ်းခြေ၊ ပင်လယ်ရေမှ။ ထလံ၊ကြည်းသို့။ ဥဒ္ဓတံ၊မလန့်မကြေဘဲ ကူးခပ်မြဲ၍ရေဝေပေါ်လိုရာ မင်းချမ်းသာတိုင်အောင်ထုတ်ဆောင်အပ်ပြီး၊သော။အတ္တာနံ၊ငါ၏ကိုယ်ကို။ပဿာမိ၊မျက်မှောက်မှောံမြင်ရ၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်မပျင်းကြိုးကုတ်အားထုတ်ရာ၏ဟု ငါဆိုပေသတည်း။ ။စူဠဇနကဇာတကံဒုတိယံ။ ၁၂ ။

၁၃-ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်-၁၃။

(၁၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ တထေဝ ပုဏ္ဏာပါတိယော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အဆိပ်ခတ်သောဆေးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တထေ•ဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော၊အညာ•ယံ ဝတ္တုတေ ကထာ။
အာ-ကာရဏောန ဇာနာမိ၊နှ စာ•ယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ။ ၁၃ ။

(၁၃) ပါတိယော၊သေခွက်တို့သည်။ တ၊ထ•ဝ၊ထိုဂျေးငါမြင်သည့်နှင့်အတူသာလျှင်။ပုဏ္ဏာ၊ပြည့်ကုန်၏။ယာ အယံကထာ၊အကြင် သူ တို့

သေကိုချီးမွမ်းသောစကားသည်။ဝတ္တွတော၊ဖြစ်၏။ သာကထာ၊ထိုစကားသည်။ အညာ၊ မြင်သည်မှ တပါးဖြစ်၍။ အ-ဘူတာ၊ မဟုတ် မမှန်ခဲ့။ (ထည့်)။ အာ-ကာရဏေန အာရက ကာရဏောန၊အမြင်နှင့်အပြော သဘောဝေးကြသောအကြောင်းကြောင့်။ စဇကန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အာယံသုရာ၊ဤသေသည်။နဘန္မိကာ၊မကောင်းဟူ၍။ဇာနာမိ၊ငါသိရ၏။ ။ ပုဏ္ဏာပါတိဇာတကံတတိယံ။၅၃။

၁၄-ဂဒိံဖလဇာတ်-၁၄။

(၁၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာယံရကွေဒုရာရှုဟော၊အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ကိ်ဖလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသော သစ်သီး၌လိမ်မာသော သိတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ ယံ. ရကွော ဒုရာ.ရှုဟော၊နာ.ဝိ ဂါမတော အာရကာ။
အာ-ကာရဏောန ဇာနာမိ၊နာ.ယံ သာဒု-ဖလော ဒုမော။၁၄။

(၁၄) အယံရကွော၊၍သစ်ပင်သည်။ ဒုရာ.ရှုဟော။ ငြိုငြင်သဖြင့်တက်အပ်သည်။ နာ၊မဟုတ်ခဲ့။ ဂါမတော၊ရွာမှ။ အာရကာဝိ၊ ဝေးသည်လည်း။နာ၊မဟုတ်ခဲ့။အာ-ကာရဏောန၊အလွန်ဖြစ်သော ၍အကြောင်းနှစ်ပါးကြောင့်။ (အာသည် အတိသယအနက်ကိုဟောသတည်း။အ, ဂိုမှဝဒ္ဓိအနက်ကြီ)။အယံရကွော၊၍သစ်ပင်သည်။ သာဒု-ဖလော၊ချိုမြိန်ကောင်းမွန်သောအသီးဂိုသော။ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။နာ၊မဟုတ်တန်ရာ။ ဣတိ၊၍သို့။အဟံ၊ငါသည်။ဇာနာမိ၊သိ၏။ ။ကိ်ဖလဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၄။

၁၅-ပဠောဝဒဇာတ်-၁၅။

(၁၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယော အလိနေန စိတ္တေန,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆင်ဆာဆင်အပ်သော၍ပဠောဝဒဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသော လျှော့သောဝိရိယ၌ရှိသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော အ-လိနေန စိတ္တေန၊အ-လိန-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-ကွေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏော အနုပုဗ္ဗေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကွယံ။ ၅၅။

(၅၅) ယောနရော၊အကြင်သူသည်။အ-လိနေန၊ကျားဆင်ခြင်သော်၊ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း၊ဆုတ်လေ့မရှိ၊ပကတိအားဖြင့်မတွန့်တိုသော။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ အလိန-မနသော အလိနဏ္ဍာ သယော၀၊ မတွန့်တိုသော အလိုအဏ္ဍာသယရှိသည်သာလျှင်။ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ၊ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ပတ္တိယာ၊ရောက်သည်သာတည်း။ ။ပဏ္ဍာဝုဓဇာတကံပဉ္စမံ။ ၅၅။

---

(၅၆) နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောပဟဋ္ဌေနစိတ္တေန, အစရှိသော၈၊ထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၅၂ကဏ္ဍနကွန္ဒဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊ပဟဋ္ဌ-မနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-ကွေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏော အနုပုဗ္ဗေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-ကွယံ။ ၅၆။

(၅၆) ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။ ပဟဋ္ဌေန၊နှံ့ကျူးစေတတ်သောနိဝရဏကင်းသဖြင့် ကြည်လင်ရွှင်လန်းသော။စိတ္တေန၊စိတ်ဖြင့်။ပဟဋ္ဌ-မနသော၊နိဝရဏကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ဦးပြိုးသောဆွေစင်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပ၍ ကြည်လင်ရွှင်လန်းသောစိတ်ရှိသည်သာလျှင်။ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ယောဂက္ခေမဿ၊ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့်ဘေးကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ရောက်သည်သာတည်း။ ကုသလံ၊အကြောင်းမရှိသော။ ဓမ္မံ၊သုံး

ဆဲ့ခုနစ်ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝေတိ၊ပွါးစေ၏"သဒ္ဓေါ ရော၊ထိ သူသည်။အနုပဗ္ဗေန၊သိဃဝိသုဒ္ဓိစသေါအစဉ်ဖြင့်။သဗ္ဗ-သံယောဓေန-ကွယ်၊အလုံးစုံသောသံယောဇဉ်တရားတို့၏ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သောအရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ပါပုဏော၊ရေဝံသည်သာတည်း။ ။ ကဗ္ဗုနကွန္ဓဇာတကံဆဋ္ဌံ။၅၆။

၅၇-ဝါနရိန္ဒဇာတ်-၅၇။

(၅၇) နတ်နှင့်တကွသော လူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယသေတစတုရောဓမ္မာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါနရိန္ဒဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌါလုံ့လဖြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသေ·တေ စတုရော ဓမ္မာ၊ဝါနရိ·န္ဒ ယထာ တဝေ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဓိတိ စာဂေါ၊ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။၅၇။

(၅၇) ဝါနရိ·န္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလားဘွန်အားကြီးခြင်းသင်မျှဝံမင်း။ တဝေ၊သျှင်မျှဝံမင်းအား။သစ္စံ၊အမှန်ဆိုသောဝစီသစ္စာဌင်း။ဓမ္မော၊ဤသို့ပြုသော်မှဉ်သောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့.ဟုအမြော်အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာဌင်း။ ဓိတိ၊သဲကြီးဦးခက်၊တစက်မဆုတ်၊အားထုတ်မပြတ်၊မြတ်သောလုံ့လဌင်း။ စာဂေါ၊ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မတွန့်၊ဖွဲ့နှဲ့စားဝံ့ခြင်းဌင်း။ဣတိ၊ဤသို့။စတုရော၊လေးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ကျေးဇူးတရားတို့သည်။အတ္ထိယထာ၊ရှိကုန်၏သို့။ယသ၊သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူအားလည်း။ ဇတေစတုရောဓမ္မာ၊ ဤလေးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။အတ္ထိ၊ရှိကုန်ငြားအံ့။တွံ၊အသင်မျှဝံမင်းသည်။မံ၊ရန်သူဖြစ်သောငါ့ကို။ အတိဝတ္တတိ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။ သော၀ိ၊ထို့သင်မှတပါးလေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသောသူသည်လည်း။ဒိဋ္ဌံ၊ရန်သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ဝါနရိန္ဒဇာတကံသတ္တမံ။၅၇။

၅၈-တယောဓမ္မဇာတ်-၅၈။

(၅၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယသေတော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌တယောဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဘုါ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသေ.တေ စ တယော ဓမ္မာ၊ဝါနုရိ.နှ ယထာ တဝ။
ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာ၊ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။ ၅၈။

(၅၈) ဝါနုရိ.နှ၊မျော်မင်း။ တဝ၊သင်မျော်မင်း၏။အန္တာနေ၊ကိုယ်တွင်း၌။ ဒက္ခိယံဒက္ခဘာဝေါ၊ ရောဝံလာသောဘေးဘျမ်းကိုလွှမ်းမိုးမှုတ်လွှင့်ခြင်းဘုါသိလိမ်မာသည့် ပညာပူးပွတ်မြတ်သော လုံ့လဌင်း။ သူရိယံသူရဘာဝေါ။ ပဗ္ဗာဝုဓ,ဝိရုရအမတ်သို့လန့်ဖြတ်မဲ့မော သူရဲဘောဌင်း။ ပညာ၊မတ်မဟော်သို့၊ မြော်မြင်ရေးရာ၊လိမ်မာကြီသိုး၊ ကြိုးကျယ်သော ပညာဌင်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ တယောဓမ္မာ၊ သုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။အတ္ထိယထာ၊ရှိကုန်၏။ ယသစ၊ သင်မှတပါးအမှတ်မရှိသသူအားလည်း။ဧတေတယောဓမ္မာ၊ဤသုံးပါးသော ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ရှိကုန်ငြားအံ့။တွံ၊အသျှင်မျော်မင်းသည်။မံ၊ရှေ့သူဖြစ်သောငါ့ကို။ အဘိဝတ္တာသိယထာ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။သောဝိ၊ ထိုသင်မှတပါးသုံးပါးသောကျေးဇူးတရားရှိသော သူသည်လည်း။ ဒိဋ္ဌံ၊ရှေ့သူကို။ အတိဝတ္တိတိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။တယောဓမ္မဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၅၈။

၅၉.ဘေရိဝါဒကဇာတ်-၅၉။

(၅၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝမေဝမေ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘေရိဝါဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယေဝံသောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝမေ ဝမေ နဝ.တိ-ဝမေ၊အတိ-ဝန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဝန္တဿ ဟိ သတံ လဒ္ဓံ၊အတိ-ဝန္တဿ နဝဆိတံ။ ၅၉။

(၁၉) ပုတ္တာ၊ချစ်သား။ဘေရိ၊စည်ကို။ ဝမေဝမေ၊ဖြည်းညင်းသာယာ ရံခါရံခါတိုးကာတိုးရာ၏။နောနဝမေ၊အလျင်းမတိုးရသည်ကား၊မဟုတ်။ (ဗျတိရေကပြုန်)။ ပန၊ထိုသို့တိုးသော်လည်း။ (ထည့်)။နာ.တိ-ဝမေ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာမတိုးရာ။ ဟိကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့် နည်းဟူမူကား။အတိ-ဝန္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍ မပြတ်ပြင်းစွာတိုးခြင်းသည်။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသောမကောင်းကျိုးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ဟိ၊ အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုဘွင့်လှစ်၍ဆိုအံ့။ (ထည့်)။ ဝန္တေန၊အွေးမြိုတော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညင်းသာယာငါတိုးခြင်းဖြင့်။ သတံ၊အရာသောသပြာကို။လဒ္ဓံ၊ရအပ်ပြီ။ အတိ-ဝန္တေန၊အာဘစကားကို နားမထောင်လျင်း၊ပျင်းပြစွာသင်တိုးခြင်းဖြင့်။ တံ၊ထိုရေပြိုးသပြာတရာ အစုကို။ဇာဒါနိ၊ယသ္မာ။(ထည့်)။နာသိတံ၊ဗျက်ဆိုးအပ်ခဲ့ပြီ။ ။ဘေရိဝါဒကဇာတကံနဝမံ၊ ၅၉။

၆၀-သဒ်ဝမဇာတ်-၆၀။

(၆၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဝမေဝမေ,အစဉ်သေဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သဒ်ဝမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝမေ ဝမေ နာ.တိ-ဝမေ၊အတိ-ဝန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဝန္တေနာ.ဓိဂတာ ဘောဂါ၊တေ တာဝတော ဝိဝဓိ ဝမံ။၆၀။

(၆၀) တာတ၊ဘခင်။သဒ်၊ခရုသင်းကို။ဝမေဝမေ၊ဖြည်းညင်းသာယာရံခါရံခါမှုတ်ကားမှုတ်ရာ၏။နောနဝမေ၊အလျင်းမမှုတ်ရသည်ကားမဟုတ်။(ဗျတိရေကပြုန်)။ပန၊ထိုသို့မှုတ်သော်လည်း။(ထည့်)။နာတိဝမေ၊ အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွါမမှုတ်ရာ။ဟိကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့် နည်းဟူမူကား။ အတိ-ဝန္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကိုလွန်၍မပြတ်ပြင်းစွာမှုတ်ခြင်းသည်။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ပါပကံ၊ယုတ်သောမကောင်းကျိုးသည်။ ဇာတံ၊ဖြစ်၏။ ဟိ၊အကျိုးနှင့်အပြစ်ကိုဘွင့်လှစ်၍ဆိုအံ့။(ထည့်)။ဝန္တေန၊ အွေးမြိုတော်ပွဲသဘင်အတွင်းဖြည်းညင်းသာယာ ငါမှုတ်သဖြင့်။ယေဘော

ဂါ၊အကြောင်စည်းစိမ်တို့ကို။အဓိဂတာ၊ရုအပ်ကုန်ပြီ။ တောဘောဂေ၊ထိုရ
အပ်ပြီးသောစည်းစိမ်တို့ကို။ တာတော၊ဘခင်သည်။ ဓမ်ဓမန္တော၊ပြင်း
စွာမပြတ်မှုတ်သည်ဖြစ်၍။ဣဒါနိ၊ယာ၀။(ထည့်)။ဝိခဓိ၊ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ။ ။
သဒ်ဓမစာတကံဒသမံ။ ။အာသိသဝဂ္ဂါဆဋ္ဌော။တာသုဒါနံ။ ။

မဟာသိလဝ-စနကံ၊ပုဏ္ဏာပါတိစ ကိ်ဖလံ။
ပစ္စာဝုစ-ကစ္စနကွန်၊ဝါနရိန်ဒ တယောဓမ်ဖံ၊ဘေရိဝါဒ-သဒ်ဓမံ။ ။

၆၁-အသာတမန္တစာတ်-၆၁။

(၆၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အာသာလောကိုထွေယော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အာသာတမန္တစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီးဒ္ဓသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထာတော်၌ ငြိုးငွေ့သောရဟန်း
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသာ လောကိ.ထွေယော နာမ၊ဝေလာ တာသံ နဝိဇ္ဇတိ။
သာရတ္တာ စ ပဂ္ဂာ စ၊ဆိဒ္ဒ သဗ္ဗ.ညူသော ယထာ။
တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိသာဓိ၊ဝိဝေက.မနုဗြူဟယံ။၆၁။

(၆၁) လောကေ၊လူ့ရွာ၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊မိန်းမတို့မည်သည်။ အ
သာအသတိယော၊သူတော်မဟုတ်ယုတ်မါစွါကုန်၏။ဝါ၊မိမိ၌တပ်သော
စိတ်ရှိကုန်သောသူတို့အား ဆင်းရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်၏။ဝါ၊ဆင်းရဲ၏
တည်ရာဝတ္ထုအကြောင်းဖြစ်ကုန်၏။ တာသံ၊ထိုမိန်းမတို့အား။ဝေလာ၊
ကပ်းသည်။ဝါ၊စောင့်ရှောံခြင်းဟူဆိုအပ်သော အဂိုင်းအခြားသည်။ နဝိဇ္ဇံတိ၊မရှိ။ သာရတ္တာစ၊ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့၌ လွန်စွာတပ်မက်
ကပ်ငြိတတ်ကုန်သည်ၛင်း။ပဂ္ဂာစ၊ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးဖြာလွန်စွါကြမ်း
ကြုတ်ကုန်သည်ၛင်း။ဆိဒ္ဒ၊မိုးသည်။ သဗ္ဗ.ညူသောယထာ၊စင်ကြယ်သည်
မစင်ကြယ်သည်မဟူ၊ အလုံးစုံကိုစားတတ်၏သို့။သဗ္ဗ.ညူ သာ၊ဟိနှုက္ကဋ္ဌ၊
ငွေ့ငွေ့သမျှကို၊ဖိဂုန္တမရှိ၊ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်သုံးဆောင်မှိုဝ်
တတ်ကုန်၏။အမှ၊မိခင်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တာ၊ထိုယုတ်မာလွန်စွာဆင်း
ရဲကိုသာပေးတတ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို။ဟိတွာ၊စွန့်၍။ပဗ္ဗဇိသာဓိ၊ရ
ဟန်းပြုအံ့။ဝိဝေကံ၊ကိလေသဝိဝေက,စိတ္တဝိဝေကကို။အနုဗြူဟယံအနုဗြူဟ

ဟယန္တော၊ပွါးစေလျက်။ပြဟ္မလောကပရာယဏော၊ပြဟ္မဉ့ပြည်သို့လား
သည်။ဘဝိဿာမိ၊ဖြစ်အံ့။ ။အသာတမန္တဇာတကံပဌမံ။၄၁။

၄၂-အဏ္ဏာဘူတဇာတ်-၄၂။

(၄၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယံပြာဟ္မဏောအဝါဒေသိ,အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သော၌အဏ္ဏာဘူတဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သောရဟန်း
ကိုပင်လျှင်အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ ပြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊စိဏ် သ-မုခ-ဝေဠိတော။
အဏ္ဏ-ဘူတာ ဘတာ ဘရိယာ၊တာသု ကော ဇာတု ဝိဿသေ။၄၂။

(၄၂) ယံယေနကာရဏောန၊ အကြင်လှည့်ပတ်လိုသောအကြောင်း
ကြောင့်။ပြာဟ္မဏော၊ပုဏ္ဏားသည်။သမုခဝေဠိတော၊မျက်နှာနှင့်တကွ
ထူစွာသောပုဆိုးဖြင့်ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ စိဏ်၊စောင်းကို။
အဝါဒေသိ၊တီး၏။ တံကာရဏံ၊ထိုလှည့်ပတ်သောအကြောင်းကို။နဇာ
နာသိ၊မသိ။ဘရိယာ၊မယားကို။ အဏ္ဏာဘူတာဘဟာ၊မျိုးကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍
အမိဝမ်းခွါမဘွားမီကာလမွေးမြူအပ်၏။ တာသု၊ထိအမိဝမ်းမှစ၍စောင့်
ရှောက်ပါလျက်ဘေဝံပြုနိုင်းသို့ရောက်ကုန်သေါမယားတို့၌။ကော၊အဘယ်
မည်သောပညာရှိသည်။ ဇာတု၊စင်စစ်။ ဝိဿသေ၊ဤမိန်းမသည် ငါ၌
ဘေဝံပြုနိုင်းမရှိရာဟုအကျုံးဝင်သောအားဖြင့်ယုံကြည်ရာအံ့နည်း။ ။
အဏ္ဏာဘူတဇာတကံဒုတိယံ။၄၂။

၄၃-တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်-၄၃။

(၄၃) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောဓနာအကတညုစ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌တက္ကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သောရဟန်းကိုပင် အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကံ်ာဓနာ အ-ကတညူ စ၊ပိသုဏာ ပိတ္တ-ဘေဒိကာ။
ဇြဟ္မ-စရိယံ စရ ဘိက္ခု၊သော သုခံ နု ဝိဟာယသိ။၄၃။

(၄၃) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။ဇာတိယောနာမ၊ဖိန်းမတို့မည်သည်ကား။ကော ဓနာ၊အမျက်ထွက်လေ့ရှိကုန်၏။အ-ကတညူစ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မ ဆိတတ်ကုန်။ပိသုဏာစ၊ချောပစ်ခြင်းကိုလည်းပြုတတ်ကုန်၏။ပိတ္တ-ဘေ ဒိကာစ၊အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း ဖျက်ဆီးဟတ်ကုန်၏။ တို့၊သင်သည်။ ဇြဟ္မ-စရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရ၊ကျင့်လေ့။ သောတို့၊ထိုမြတ် သောအကျင့်ကိုကျင့်သောသင်သည်။သုခံ၊ဗျာန်မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို။နု ဒ ဟာယသိ၊မစွန့်ရလတ္တံ့။ ။တက္ကပဏ္ဍိတဇာတကံ်တတိယံ။၄၃။

၄၄-ဒုရာဇာနဇာတ်-၄၄။

(၄၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊မါသုနဒ္ဒီဇူရွတိမံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌ဒုရာဇာနဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊တယော်သောသိတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

မာ သု နဒ္ဒီ ဇူ ရွတိ မံ၊မာသု သောစိ နု ိ.ရွတိ။
ထိနံ ဘာဂေါ ဒုရာ.ဇာနော၊မရွသေ.ဂေါ.ဒကေ ဂတံ။၄၄။

(၄၄) မာဏော၊လူလင်။အယံ်၊၌မိန်းမသည်။ မံ၊ငါ့ကို။ဇူ ရွတိ၊အလို ရှိ၏ဟူ၍။မာသုနဒ္ဒီ၊မနှစ်သက်လင့်။(သုကားနိပါတ်မှသာ)။ ။အယံ်၊၌ မိန်းမသည်။မံ၊ငါ့ကို။နဇူ ရွတိ၊အလိုမရှိဟူ၍။မာသုသောစိ၊မစိုးရိမ်လင့်။ ဥဒဏော၊ရေ၌။မရွသေ၊ငါး၏။ဂတံ၊သွားရာလမ်းခရီးကို။ဒုရာဇာနံဇူဝ၊သိ နိုင်ခဲ၏သို့။ဇေဝံတထာ၊ထို့အတူ။ထိနံ၊မိန်းမတို့၏။ဘာဂေါအဇ္ဈာသယော၊ အလိုကို။ဒုရာ.ဇာနော၊ဇူထွေမာယာဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍သိနိုင်ခဲ၏။ ။ ဒုရာဇာနဇာတကံ်စတုတ္ထံ။၄၄။

၄၅-အနဘိရတိဇာတ်-၄၅။

(၄၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယထာနဒီစပဏ္ဍေဝစ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အနာဘိရတိဇာတ်ကို၊ ဧတဝဒန်ကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ထိုအခြားမဲ့ဖြစ်သောဇာတ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော သိတင်း သည်နှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သိတင်း သည်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ နဒီ စ ပဇ္ဇော စ၊ပါနာ.ဂါရံ သဘာ ပပါ။
၎ဝံ လောကိ.ထ္ထိယော နာမ၊နာ.သံ ကုဏ္ဍိနိ္ဒ ပဏ္ဍိတာ။၄၅။

(၄၅) နဒီ၊ဖြစ်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ပဇ္ဇော၊ခရိုးသည်။သဗ္ဗသာဓာရဏောယထာ၊သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပါနာ.ဂါရံ၊ သေတင်းကုပ်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏံယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ သဘာ၊ဇရပ်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပပါ၊ရေအိုးစင်သည်၊ သဗ္ဗသာဓာရဏာယထာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။မာဏဝ၊မောင်လူလင်။၎ဝံတထာ၊ထို့အတူ။ လောကေ၊လူ.ရွာ၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်လည်း။ သဗ္ဗသာဓာရဏာဝ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်သည်သာတည်း။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အာသံဣတ္ထိနံ၊ထိုမိန်းမတို့အား။ ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ နကုဏ္ဍိနိ့၊ အမျက် မထွက်ကြကုန်။ ။အနာဘိရတိဇာတကံ ပဉ္စမံ။၄၅။

၄၆-မုဒုလက္ခဏဇာတ်-၄၆။

(၄၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသေအမျိုးသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

၎ကော ဣဿ ပုရေ အာသိ၊အ-လဒ္ဓါ မုဒု-လက္ခဏံ။
ယတော လဒ္ဓါ အဇ္ဇဝရ.ဘ်ိ၊ဣဿာ ဣဿံ ဝိဇာယထ။၄၆။

(၄၆) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ မယ်၊ငါအား။မုဒုလက္ခဏံ၊ မုဒုလက္ခဏာအမည်ရှိသောမိဘုရားကို။အလဒ္ဓါ၊မရဖို။ပုရေ၊ရှေးကာလ

၌။ဧကာဇ္ကဿာ၊မဒုလက္ခဏာကိုငါရမှုကားကောင်းလေ့ဖွဲ့ဟုတရသော အလိုရမ္မက်သည်။အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ယတော၊အကြောင်းအခါ၌။ မေ၊ငါသည်။ အဋ္ဌာရ·ကို၊ ကျယ်သောတင့်တယ်သော မျက်စိရှိသောမဒုလက္ခဏာမိ ဘုရားကို။လဒ္ဓါ၊ရအပ်၏။အထ၊ထိုသို့ရသောအခါ၌။မေ၊ငါ၏။သာဇ္ကဿာ၊ ထိုရှေးအခါ၌ဖြစ်သောအလိုရမ္မက်သည်။ ဇ္ကဿံ၊အိမ်ကိုအလိုရှိသောတ ဏှာ,အဆေဝံအဉ်ကို အလိုရှိသောတဏှာ, အသုံးအဆောင်ကို အလိုရှိ သောတဏှာ, ဤသို့စသည် မတတ်နိုင်အောင်အဆင့်ဆင့်တိုးပွါး၍များ ပြားသောအလိုရမ္မက်ကို။ ဝိဇာယထဓနေတိဥပ္ပါဒေတိ၊ဖြစ်စေ၏။ သာ တဏှာ၊ ထိုအဆင့်ဆင့်ပွါးများသောတဏှာရမ္မက်သည်။ မေ၊ငါအား။ အပါယတော၊အပါယ်မှ။သိသံ၊ဦးခေါင်းကို။ ဥက္ခိပိတုံ၊မြှောက်ခြင်းငှါ။နဒဿတိ၊မပေးလတ္တံ့။မေ၊ငါအား။ဇ္ကမာယ၊ဤမဒုလက္ခဏာမိဘုရားဖြင့်။ အလံ၊တံ်ပြီ။ဝါ၊အလိုမရှိပြီ။တွညော၊အသျှင်မင်းကြီးသည်ပင်လျှင်။ တ ဝဘာရိယံ၊ အသျှင်မင်းကြီး့မိဘုရားကို။ ဂဏှ၊ယူကာမှု။ အဟံပန၊ငါမူ ကား။ဟိမဝန္တံ၊ဟိမဝန္တာသို့။ဂမိဿာမိ၊ပြေးတော့အံ့။ ။(ဤသို့ဆို၍ထို ခဏာ၌လျှင်ကွယ်သောစျာန်ကိုဖြစ်စေ၍၊ ကောင်းကင်၌နေလျက်တရား ဟော၍ မင်းအား၌ဆုံးအမကိုပေးပြီးလျှင်ကောင်းကင်ဖြင့်သာလျှင်ဟိ မဝန္တာသို့သွား၍တဘန်လူ,ပြည်သို့မလာပြီ။ထိုဟိမဝန္တာ၌သာလျှင်ဖြဟ္မ ဝိဟာရတို့ကိုပွါးစေလျက်မယုတ်သောစျာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြဟ္မဒေဝပြည်၌ ဖြစ်၏)။ ။မဒုလက္ခဏဇာတကံဆဋ္ဌံ။၆၆။

၆၇-ဥဿုဂ်ဇာတ်-၆၇။

(၆၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ဥဿုဂ်ဒေဝမေပုတ္တောဟူသော,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဥဿုဂ်ဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောဇနပုဒ်၌ နေသောမိန်းမကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥဿုဂ်ေ ဒဝ မေ ပုတ္တောၤပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိ။
တ·ဿ ဒေသိ နဲ ပဿာမိၤယတော သော·ဒရိယံ နဲယေ။၆၇။

(၆၇) ဒေဝၤမင်းကြီး။ဥဿုဂ်၊ခေါ်ဝေါ်ခဲ့၏။ ဓာကသဒိသော-ဝၤဟင်း

ရွက်နှင့်အတူသာလျှင်။ မေ၊ကျွန်တော်မသည်။ ပုတ္တော၊သားကို။ သု-လ
ဘော၊ရလွယ်၏။ပထေ၊ခရိုး၌။ ဓာဝန္တိ ယာ၊သွားစဉ်ပင်လျှင်။ပတိ၊လင်
ကို။သု-လဘော်၊ရလွယ်ပါ၏။ယတော၊အကြောင်အရပ်မှ။အဟံ၊ကျွန်တော်
မသည်။ သော.ဒရိယံ၊တမိဝမ်းခေါင်းအောင်းဘက်ဖြစ်သောမောင်ကို။
အာနယော၊အာနေယျံ၊ဆောင်ယူရာ၏။ တန္တွဒေသံ၊ထို အမိဝမ်းခေါင်းဟု
ဆိုအပ်သောအရပ်တပါး်ကို။နပသဿာမိ။ မိခင်ဘခင်လွန်ပြီဖြစ်၍မမြင်ရ
ပါ။တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ကျွန်တော်မအား။ ဘာတရံဝေ၊မောင်ကို
သာလျှင်။ဒေထ၊ပေးတော်မူပါကုန်။ ။(မင်းကြီးသည်ဤမိန်းမကားမှန်
သောစကားကိုသာဆို၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးယောဲ
ကုန်သောသူတို့ကို နှောင်အိမ်မှ ဆောင်၍ပေး၏။ ။ဥစ္ဆဂေ်,လိုသည်။
ဥစ္ဆဂေ်,မလို။ဥဂ္ဂေးသဇာတ်။သင်္ဂေါဘွင့်၊ဏာပစ္စဉ်း၊သကိုဆ၊ဇကိုဂ၊ဆ
ကိုအသဒိသဒွေဘော်၊နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ဥသဇ္ဇုတိဝ်ထွေပဒ္ဒာဒိအလင်္ကာ
ရဝတ်ထွေ။တိဥစ္ဆဂေ်ါ။ဝ်ထွေကာယပဒေသေ၌။ ပဒ္ဓာဒိအလင်္ကာရဝတ်ထွေ၊ပု
ဆိုးစသောတန်းဆာဝတ်ထွေသည်။ဥသဇ္ဇုတိ၊ငြိတတ်၏။ဇုတိ၊ကြောင့်။ဥစ္ဆ
ဂေါ၊မည်၏။ငြိရာခါး။ဥစ္ဆဂေ်တိကဒိယံ။ဇာတ်ငိုကာ)။ ။ဥစ္ဆဂ်ဇာတ
ကံသတ္တမံ။၄၇။

၄၈-သာကေတဇာတ်-၄၈။

(၄၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သာကေတဇာတ်ကို၊ သာကေတမြို့ကိုအမှီပြု၍ အဖွဲ့နအမည်ရှိသောဥယျာဉ်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တံယော်သောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊စိတ္တ.ဇ္ဈာ.ဝိ ပသိဒတိ။
အ-ဒိဋ္ဌ-ပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ကာမံ တသ္မိံ ဝိ ဝိဿသေ။၄၉။

(၄၉) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ အ-ဒိဋ္ဌ-ပုဗ္ဗကေ၊ဤဘဝရှေးဌမမြင်ဘူးသော။ ယသ္မိံ ပေါသေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိဋ္ဌမတ္တေယေဝ၊မြင်ကာမျှ၌လျှင်။ မနော၊နှလုံးသည်။ နိဝိသတိ၊ချစ်သောအားဖြင့်တည်၏။စိတ္တဇ္ဈာဝိ၊စိတ်သည်ဇည်း။ပသီဒတိ၊ကြည်ညို၏။ တသ္မိံ ဝိပေါသေ၊ ထိုဤဘဝရှေး

ကမမြင်ဘုံးသောပုဂ္ဂိုလ်၌လည်း။ ကာမံ၊စင်စစ်။ အနုဘူတ-ပုဗ္ဗ-သိန္ဓေ ဟာနေဝ၊ဂ္ဂေးဒ္ဓိလေ့ကျက် ဘူးဖြစ်ဘူးသောချစ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝိဿသေ၊အကျွမ်းဝင်ရာ၏။ ။သာကေတနော်တကံအဋ္ဌမံ။၆၈။

၆၉-ဝိသဝန္ဆနော်-၆၉။

(၆၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓိရတ္ထု၊တံဝိသံဝန်္တံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝိသဝန္ဆနော်တ်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အာသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဓိရ·တ္ထု၊ တံ ဝိသံ ဝန်္တံ၊ယ-မဟံ ဇိဝိတ-ကာရဏာ။
ဝန်္တံ ပစ္စာ·ဟာရိဿာမိ၊မတံ မေ ဇိဝိတာ ဝရံ။၆၉။

(၆၉) ဝေန္တ၊ဆေးသမား။အဟံ၊ငါသည်။ဝန်္တံ၊အန်လေပြီးသော။ယံ ဝိသံ၊အကြင်အဆိပ်ကို။ဇိဝိတ-ကာရဏာ၊ အသက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပစ္စာ·ဟာရိဿာမိ၊တဘန်မျိုရအံ့။. ဝန်္တံ၊အန်ပြီးသော၊ တံဝိသံ တဿဝိသဿ၊ထိ အဆိပ်၏။ဓိ၊ထို့ဘွယ်သည်။အတ္ထု၊ဖြစ်၏။ တနည်း။ ဝန်္တံ၊အန်ပြီးသော၊တံဝိသံ၊ထိ အဆိပ်ကို။ ဓိရတ္ထု၊ထို့ထို့ပြု၏။ဝါ၊စကဆုပ်ရုံရာပေ။ ။(ဓိရတ္ထု။တိဂရဟတ္ထေနိပါတော။အဋ္ဌကထာ)။ ။မေ၊ငါအား၊၏။မတံ၊သေခြင်းသည်။ ဇိဝိတာ၊အသက်ရှင်ခြင်းထက်။ ဝရံ၊ မြတ်၏။ ။ဝိသဝန္ဆနောတကံနဝမံ။၆၉။

၇၀-ကုဒါလပဏ္ဍိတော်-၇၀။

(၇၀) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ နတ်ဖိတ်သာဓုဖိတ်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကုဒါလဖော်ကို၊ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဆင်ထိန်းသားဖြစ်သော စိတ္တဟတ္ထိမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဲ တံ ဖိတံ သာဓု ဖိတံ၊ယံ ဖိတံ အဝဖိယတိ။
တံ ခေါ ဖိတံ သာဓု ဖိတံ။ယံ ဖိတံ နဲ၁·ဝဖိယတိ။၇၀။

(၇၀) မဟာရာဇာ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ပစ္စာမိတ္တော့၊ ရန်သူတို့ကို။ပ ရာဇိနိတ္တွာ၊ရှုံးစေ၍။ရဋ္ဌံ၊တိုင်းနိုင်ငံကို။ ယံဇိတံ၊ အကြင်အောင်အပ်ပြီ။ ပဒိုလဋ္ဌံ၊ရအပ်ပြီ။ ပုနပိ၊တဘန်လည်း။ တေဟိပစ္စာမိတ္တော့ဟိ၊ထိုရန်သူတို့ သည်။အဝဇိယတိ၊ မိမိတို့အားငွင့်သာပြန်သဖြင့်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ထိုအောင်အပ်သောတိုင်းနိုင်ငံသည်။ သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းစွာ အောင်အပ်သည်မည်သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ပုနအဝဇိယနတော၊ရန်သူတဘန်အောင်ပြန်အပ်သည့်အဖြစ် ကြောင့်တည်း။ တနည်း။ ယံဇိတံ၊ အကြင်အောင်ခြင်းကို။ အဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်အောင်ပြန်အပ်၏။ တံဇိတံ၊ထိုအောင်ခြင်းသည်။ နသာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမမည်။ ယံဇိတံ၊အကြင်အောင်ခြင်းကို။နာဝဇိယတိ၊ ရန်သူသည်တဘန်မအောင်အပ်။တံခေါဇိတံ၊ထိုအောင်ခြင်းသည်လျှင်။သာဓုဇိတံ၊ကောင်းသောအောင်ခြင်းမည်၏။။ ။ ကုဒါလပဏ္ဍိတဇာတကံဒသမံ။ ။ဇာတ္ထိဝဂ္ဂါသတ္တမော။တသ္သုဒါနံ။ ။ အသာတမန္တ-ဏ္ဍာဘူတံ၊တက္ကပဏ္ဍိ-ဒုရာဇာနံ။ အနာဘိရတိ-မဒုလက္ခဏံ၊ဥဿဏ်ပ်ိစ သာကေတံ၊ဝိသဝန်္တံ ကုဒါလကံ။ ။

၇၁-ဝရုဏဇာတ်-၇၁။

(၇၁) နတ်နှင့် တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောပုဇ္ဇေကရကိယာနှ်, အစရှိသောဂါ ထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဝရုဏဇာတ်ကို၊ဧတဝဏ္ဏနကျောင်း ကြီးဒွိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိသမထေရ်ကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပုဇ္ဇေ ကရကိယာနှ်၊ပစ္စာ သော ကာတု.မိစ္ဆတိ။
ဝရုဏ-ကဋ္ဌ-ဘဇ္ဇော.ဝ။သ ပစ္စာ.မနု-တပ္ပတိ။၇၁။

(၇၁) ယော၊အကြင်သူသည်။ ပုဇ္ဇေ၊ ရှေးလက်ဦးမဆွဋ္ဌ်။ ကရကိ ယာနှ်၊ပြုအပ်သောအမှုတို့ကို။ပစ္စာသော၊နောင်မှ။(သောကားပစ္ဆဗိဝိဘတ် ၏ကာရိယတည်း)။တနည်း။ယောသော၊အကြင်သူသည်။ပုဇ္ဇေ၊ဦး။ ကရ ကိယာနှ်၊တို့ကို။ ပစ္စာ၊နောင်မှ။ ကာတုံ၊ပြုခြင်းငှါ။ မိစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုလက်ဦးမဆွပြုရမည်ကိုနောက်မှပြုခြင်းငှါ အလိုရှိသောသူ

သည်။ ဝံရဏာ-ကဋ္ဌ-ဘဇ္ဇော.ဝါခံတာက်ထင်းစိမ်းချိုးသော လုလင်ပျိုးကဲ့သို့။ပစ္ဆာ၊နောက်၌။အနု-တပ္ပတိ၊အဘန်တလဲလဲစိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။ ။ဝရဏာဇာတကံပဌမံ။၎၁။

၎၂-သိလဝနာဂရာဇဇာတ်-၎၂။

(၎၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ အကတညုသပေါသသ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိလဝနာဂရာဇဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးဌာသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-ကတညုဿ ပေါသဿ၊နိစ္စံ ဝိဝရ-ဒဿိနော။
သဗ္ဗ.ဗ္ဗေ ပထဝိ' ဒဇ္ဇာ၊နေ.ဝ နံ အာဘိ-ရာဓယေ။ ။

(၎၂) အ-ကတညုဿ၊သူ့.ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သော။ နိစ္စံ၊အမြဲ။ ဝိဝရ-ဒဿိနော၊အဆွင့်ကိုရှာလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ယောကျ်ားအား။ သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော။ ပထဝိ'၊မြေအပြင်ကိုအစိုးရသော စကြဝတေးမင်းအဖြစ်ကို။စေဒဇ္ဇာ၊အကယ်၍ပေးငြားအံ့။နံ၊ထိုယောကျ်ားကို။နေဝအာဘိရာဓယေ၊မနှစ်သက်စေနိုင်ရာ။ ။သိလဝနာဂရာဇဇာတကံဒုတိယံ။၎၂။

၎၃-သစ္စံကိရဇာတ်-၎၃။

(၎၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်။ သစ္စံကိရေဝမာဟံသ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသစ္စံကိရဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏ဘုရားကိုသတ်ခြင်းဌာ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သစ္စံ ကိရေ.ဝ.မာဟံသု၊နရာ ဇကေ္ခိယာ ဇာ္ဈ၀။
ကဋ္ဌံ နိဍ္ဍ၀ိတံ သေယျော၊နံ တေ ဝေ.ကစ္ခိယော နရော။၎၃။

(၎၃) နိဍ္ဍ၀ိတံ၊ ဆယ်တင်အပ်သော။ ကဋ္ဌံ၊ရေခွဲမျောသော ထင်းသည်။ သေယျော၊မြတ်သေး၏။ ဥတ္တရိတော၊ ဆယ်တင်ဆောင်ယူအပ်

သော။(ထည့်)။ ၎ကစ္ဆိယော၊အဿိသော။ နရော၊အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားယုတ်သည်။ နတွေဝ သေယျော၊မမြတ်သည်သာတည်း။၎ဝံ၊ဤသို့။ ဇာဓ၊ဤလူ့ရွာ၌။ ဝဒမာနာ၊ဆိုကုန်သော။ ၎ကစ္ဆိယာ၊အဿိကုန်သော။ နရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သစ္စံ၊မှန်သောစကားကို။ အာဟံသုကိရ၊ဆိုကုန်သတတ်။ ။(၎ကစ္ဆမေဝ၎ကစ္ဆိယာ၊ဇာယပစ္စည်းကားသွယ်)။ ။သစ္စံကိရဇာတကံတတိယံ။၇၃။

၇၄-ရုက္ခဓမ္မဇာတ်-၇၄။

(၇၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုသမ္မဟုလာဉာတိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရုက္ခဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအခါ၌ ကိုယ်တော်၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ဖြစ်လတ္တံ့သော ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းကိုသိတော်မူ၍ကောင်းကင်သို့ပျံတက်တော်မူ၍ ရောဟိနီဖြစ်၏အထက်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲသဖြင့် နေတော်မူပြီးလျှင် ညှိသောရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော် မူ၍ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍ကောင်းကင်မှသက်တော်မူပြီးလျှင်မြစ်နားနီနေတော်မူလျက်ထိုခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓု သမ္မဟုလာ ဉာတိ၊အဝိ ရုက္ခာ အရညေ-ဇာ။
ဝါတော ဝဟတိ ၎က·ဠံ၊ဇြဟ္မဒတ်ံ ဝိ ဝနပ္ပတိံ ။၇၄။

(၇၄) သမ္မဟုလာ၊ စည်းရုံးညီညာ များစွာကုန်သော။ ဉာတိ ဉာတကာ၊ဆွေမျိုးတို့သည်။ သာဓု၊တင့်တယ်ကောင်းမြတ် ချီးမွမ်း အပ်ကုန်၏။ ။(ဂုန်သူတပါးမဖျက်ဆီးနိုင်ဟူလို)။အရညေ-ဇာ၊ တောခွေရံကုန်သော။ရုက္ခာအဝိ၊သစ်ပင်တို့သော်လည်း။ သမ္မဟုလာ၊များကုန်မှကား။ သာဓု၊ကောင်းကုန်၏။ ၎ကစ္ဆံ၊တပင်ထည်းသားတည်သော။ ဇြဟ္မဒတ်ံ၊ကြီးစွာသော။ဝနပ္ပတိပ္ပိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကိုသော်လည်း။ ဝါတော၊လေသည်။ဝဟတိ၊လှည်းနိုင်၏။ ။(သစ်ထီးကိုလေညှင်းဆဲသည်ဟူလို)။ ။ ရုက္ခဓမ္မဇာတကံစတုတ္ထံ။၇၄။

၇၅-မဆ္ဆဇာတ်-၇၅။

(၇၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အာဘိတ္ထုနယ ပဋိပန္နေ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မဆ္ဆဇာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိုယ်တော်သည် ရွာစေအပ်သော ဓိမ်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာဘိတ္ထုနယ ပဋိပန္နေ၊နိဓိ ကာကဿ နဿသယ။
ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊မ.ဗ္ဗ သောကာ ပမောစယ။၇၅။

(၇၅) ပဋိပန္နေ၊ ပဋိပန္နေနတ်မင်း။ အာဘိတ္ထ နယ၊ထစ်ကြိုးလော့။ ကာကဿ၊ကျီး၏။နိဓိ၊ဥစ္စာဒိုးသဘွယ်ဖြစ်သောညွှန်ခွင်တည်သောငါးကို။ နဿယ၊ကျီးမစားအောင် ရေလွှမ်းသောအားဖြင့် ဖျက်ဆီးလော့။ကာကံ၊ကျီးကို။သောကာယ၊စိုးရိမ်ခြင်းဟူသောဒိုးဖြင့်။ ရန္ဓေဟိ၊ကျက်စေလော့။ ။(ရန္ဓ ပါကေ။ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ။သဒ္ဒနီတိ၊ရန္ဓေဟိ,ဂှိသည်ကားပါဠိပျက်)။မ.ဗ္ဗ၊သိလဂှိသောငါ့ကိုဂုဏ်း။မမ၊ငါ၏။ဥာတကေစ၊ဆွမျိုးတို့ကိုဂုဏ်း။သောကာ၊စိုး ရိမ်ခြင်းမှ။ပမောစယ၊လွတ်စေလော့။ ။ စကာရော သဗ္ဗိတ္ထာနတ္ထေဟာ။မ.ဗ္ဗ မမညာတကေစ သဗ္ဗေဝ ဇာမမှာ မရဏာသောကာမောစေဟိ။အဋ္ဌကထာ။ မစ္ဆေသောကာ,ဂှိသည်ကား၊ အဋ္ဌကထာနှင့်မညီ)။ ။မဆ္ဆဇာတကံပဉ္စမံ။၇၅။

၇၆-အသက်ဇာတ်-၇၆။

(၇၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အသက်ယောမှိဂါမမှိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသက်ယ ဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်းကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော သဝဏ်ထိုးမြှုံ၌နေသော သိတင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသက်ယော·မှိ ဂါမမှိ၊အရညေ နတ္ထိ မေ ဘယံ။
ဥဒုံ မဂ္ဂံ သမာ·ရုဇ္ဇော၊မေတ္တာယ ကရဏာယ စ။၇၆။

(၇၆) ဘောန္တော သတ္ထ ဝါသိနော၊အိုလ့ညှိုးကုန်သည်တို့။အဟံ၊ငါ

သည်။ဂါမမှိ၊ရွာ၌။အ သက်ိယော၊ ရှုံ့ရာခြင်းမရှိသည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။မေ၊ ငါ့အား။အရည့်၊တော၌။ဘယံ၊ကြောက်ခြင်းသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။မေတ္တာယ၊ မောတ္တာစျာန်ဖြင့်ရင်း။ကရဏာယစ၊ကရဏာစျာန်ဖြင့်ရင်း။ ဥဖ္ဓံ၊ဖြောင့် စွာ။မဂ္ဂံ၊ဖြတ္မှာ့ပြည်ခရိုးသို့။ သမာရူဠ္ဟော၊ ကောင်းစွာတက်၏။ ။အ သက်ိယဇာတကံဆဋ္ဌံ။၇ ၆။

၇၇-မဟာသုဝိနဇာတ်-၇၇။

(၇၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊လာဗုနိ သိဒန္တိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မဟာသုဝိနဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊တဆဲ့ခြေဝံချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အဿော စ ကံသော သိင်္ဂါလိ စ ကုမ္ဘော။
ပေါက္ခရဏီ စ အ-ပါက-စန္ဒနံ။ ။
ဃာဗုနိ သိဒန္တိ ဆိလာ ပ္လဝန္တိ။ ။
မဏ္ဍူကိယော ကဏှ-သပ္ပေ ဂိလန္တိ၊
ကာကံ သုပဏ္ဏော ပရိဝါရယန္တိ။
တသာ ဝကာ ဇဋ္ဌကာနံ ဘယာတိ၊
ဗိပရိယာသော ဝတ္တတိ နယိ·ဓ·မဏ္ဍိ။၇ ၇။

(၇၇) ဥသဘာ၊နွားနက်ဥသဘလေးခုတို့သည်ဒွေ့အံ့သောအခြင်း အရာကိုပြု၍ဘဲကုန်၏။ ရုက္ခာ၊ငယ်စွာကုန်သောသစ်ပင်ချုံတို့သည် ပွင့် ကုန်သိးကုန်၏။ဂါဝိယော၊နွားမကြီးတို့သည်ယနေ့မွေးသော နွားမငယ် ၏နို့ကိုစို့ကုန်၏။ဂဝါစ၊လှည်းခွ ကအပ်ကုန်သော နွှဲစို့နွှဲစွါ နွားငယ်တို့ သည်ဝန်ကို မရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်။ အဿော၊နှစ်ဘက်မျက်နှာရှိသော မြင်းသည်နှစ်ဘက်သောခံတွင်းဖြင့်အစာကိုစား၏။ ကံသော၊အဘိုးတ ဆိန်းထိုက်သောရွှေလင်ပန်းကို ဤခွကျင်ငယ်စွန့်လေ့ဟု မြွေခွေးအား ဆော်နှင်း၏။ သိင်္ဂါလိစ၊အထက်ကကျစ်အပ်သောလွန်ကိုအော်ကမြွေ ခွေးမစား၏။ကုမ္ဘော၊အချည်းနှီးသောအိုးတို့ဖြင့် ဖြိုရံအပ်သောရေပြည့်

အိုးခွဲသံရေလောင်းဏ်။ ပေါက္ခရဏီစ၊ ရေကန်အလယ်ခွ ရေတို့သည် နေဝံကုန်၍အနားခွရေတို့သည်ကြည်ကုန်ဏ်။အပါက်၊တလုံးထည်းသော အိုးဖြင့်ချက်အပ်သောထမင်းသည်သုံးရုအားဖြင့်ကျက်ဏ်။ စန္ဒနံ၊အတိုး တသိန်းထိုက်သောစန္ဒကူးနံ့သာကို ရက်တက်ရည်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား ဏ်။လာဗူနိ၊ဗူးတောင်းတို့သည်။ သိဒန္တိ၊ရေခွဲနပ်ကုန်ဏ်။ သိလာ၊ကျောက် ဖြာကြီးတို့သည်။ ပ္လဝန္တိ၊ရေခွဲပေါ်ကုန်ဏ်။မဏ္ဍူ။ကိယော၊ဘားမငယ်တို့ သည်။ကဏ္ဏ-သပ္ပေ၊မြွေဟောက်တို့ကို။ ဂိလန္တိ၊မျိုကုန်ဏ်။ ကာကံ၊ကျီး ကို။သုဝဏ္ဏော၊ရွှေဟသ်ာတို့သည်။ ပဂိဝါရယန္တိ၊ခြံရံကုန်ဏ်။ တသာ၊သူ တပါးတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော။ ဝကာ၊ကျား သစ်တို့သည်။ဇွေကာနံ၊ဆိတ်တို့မှ။ ဘယာ၊ကြောံကုန်ဏ်။ ဝါ၊ကြောံကုန် သည်ဖြစ်၍။ ပလာယိတွာ၊ပြေးကုန်၍။ ဂုမ္ဗဂဟနာနိ၊ တောချုံထူရာအ ရပ်တို့သို့။ပဝိသိတွာ၊ဝင်၍။ နိလိယိ ံသု၊ ပုန်းကုန်ဏ်။ ။(ဟိကာရော ပနေတ္ထနိပါတမတ္တမေဝ)။ ။ဤသို့လျှင်ဘုရားလောင်းရသေ့သည်လည်း ထိုတဆဲ့ခြောံချက်အိပ်မက်တို့ဏ် ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခပန္ဆိုမဘဝ၌ သဗ္ဗ ညုသျှင်တော်ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင် အ ကျယ်အားဖြင့်အပြီးတိုင်သောအကျိုးကို ဟောပြီး၍ အဆုံးခွ မင်းကြီး လျှော်ဆိုသဉ်မဟုတ် ကိုယ်တိုင်ထုတ်အပ်သော၊ဝိပရိယာယေဝတ္တာတိ နယိဓမတ္ထိ၊ဟူသောစကားကိုဟောသတည်း။ ။(ဤစကားကားဘုရား လောင်းရသေ့ဟောသောစကားတည်း)။ ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်း ကြီး။အယံ၊ ဤငါဆိုအပ်ပြီးသောအနက်အဓိပ္ပါယ်သည်ကား။ ဣမေသံ သုဝိနာနံ၊ဤတဆဲ့ခြောံချက် အိပ်မက်ကြီးတို့ဏ်။ နိဗ္ဗတ္တိ၊အပြီးတိုင်သော အကျိုးတည်း။ပန၊ဗျတိရိက်ဂိုဆိုဦးအံ့။ တေသံ၊ထိုတဆဲ့ခြောံချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို။ပန်ိ ဃသာတထ္ထောယ၊ တားမြစ်ကွယ်ကာခြင်းငှာ။ယံဇ တံယညကမ္မံ၊ အကြင် ထိုပုဏ္ဏားတို့ဆိုအပ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှု သည်။ ဝတ္တတိ၊ဖြစ်ဏ်။ဘံယညကမ္မံ၊ထိုတဦးကိုသဘ်၍ တဦးကိုကုစား ကြောင်းဖြစ်သော ယဇ်ပူဇော်သောအမှုသည်။(ဤကားပါဠိသေသ)။ဝိ ပရိယာယော ဝိပရိဘတော ဝိပလ္လာသေန၊ ဘောက်ပြန်သော အားဖြင့်။ ဝတ္တတိ၊ဖြစ်ဏ်။ဇုဒါနိပန၊ယခုမျက်မြင်ပစ္စက္ခဖြစ်ကား။ တဝဝါ၊သင်ဏ်ဝင်း။ မမဝါ၊ငါဏ်ဝင်း။ ကာလေ၊ လက်ထက်ခွ။ (ဤကားပါဠိသေသ)။ ဇုဝဇုမ ဆို့ပုရိသယုဂေ၊ဤသတ္တဝါတို့ အသက်ပမာဏာသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ဖြစ်

စဉ်။ ၎တေသံသုဝိနာနံ၊ထိုတဆဲ့ခြောံချက်သော အိပ်မက်တို့ဏ်။ နိပ္ပတ္တိ၊ အပြီးတိုင်သော အကျိုးသည်။ နအတ္ထိ၊ မဖြစ်သေးဘူး။ (ယုဂကားယုဂ်ပေါတဉ်း။ကလိယုဂ်ဟူသကဲ့သို့မှတ်၊ယုဂ်ဟူသည်လည်း၊အာယုပ္ပမာဏာကိုဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ပုရိသာနံအာယုပ္ပမာဏော၀တ္တာမာနေတိ ၀ုတ္တံပေါတိ,ဟု၊ဇာတ်ဒိုကာမိန့်သကား။ ။သု၀ဏ္ဏ,သုဗဏ္ဏ,ကားအတ္ထအတူတူ။ ဤအဋ္ဌကထာအလို,ဣဿရဟသ်ာကို ပေါသည်။ ဝိမာန၀တ္ထု၊ အဋ္ဌကထာအလို,ဂဠုန်ကိုပေါသည်။ဝိမာန၀တ္ထု၊အဋ္ဌကထာ၌၊သု၀ဏ္ဏာသဒ္ဒါဏ်အနက်ကိုထုတ်ရာ၀ယ်။ ကာကံ သု၀ဏ္ဏာပရိ၀ါရယန္တိတိ အာဒိသုဂရုဇ္ဇေ,ဟု၊မိန့်သည်ကိုရှု။ ။ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်ရှိသေသ်သဂ်ါယနာတင်ကုန်သောသခင်မြတ်တို့ကိုသည်ဥသဘာ,အစ၊စန္ဒနအဆုံးသုံးပဒတို့ကိုအဋ္ဌကထာသို့တင်၍၊လာဗုန်,စသောလေးပဒတို့ကိုတရေသောဂါထာပြု၍ဇကနိပါတ်ပါဠိသို့တင်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့်လာဗုန်သိ ဒန္တိတိ ဇုဒ်သတ္ထာ ဇေတ၀နေ ဝိဟရန္တော,အစရှိသည်ကို မိန့်သကား။ယင်းသို့ဖြစ်၍ဥသဘာရကဿာ,အစရှိသောသုံးပဒသဉ်ပါဋ္ဌဇာတ်ပါဠိနှင့်ရှိပြန်သည်ကားနောံဆရာများ စကားပြည့်စုံအောင် သွတ်ပြန်သည်ဟုမှတ်ရာသည်။ထို့ကြောင့်နှစ်ဂါထာဖြစ်၍ဤဇာတ်သည် ဒုကနိပါတ်နှင့်ရှိသင့်ရာသည်။ ဤဇကနိပါတ်နှင့်မရှိသင့်ရာပဟူသောစောဒနာသည် နွင့်မရ။ ဝိပရိယာဒေယာ ၀တ္တာတိနယိ၀မတ္ထိ,ဟူသော ဤစကားသည်လည်း ဘုရားလောင်းရသေ့ပေါသောစကားဖြစ်၍ပြည့်စုံအောင် နောံဆရာများသွတ်ထား၍ ငါးပဒဖြစ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်၊လာဗုန်တိ အာဒိနိ စတ္တာရိပဒါနိဇကံဂါထံကတွာဇကနိပါတပါဠိ အာရောပေသုံ,ဟူသော အဋ္ဌကထာနှင့်မတန်သည်)။ ။မဟာသုဝိနဇာတကံသတ္တမံ။၇၇။

၇၈-ဇုလ္လိသဇာတ်-၇၈။

(၇၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥဘောခဇ္ဇော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဇုလ္လိသဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မစ္ဆရိယသို့ဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ပေါတော်မူ၏။ ။

ဥဘောခဇ္ဇော ဥဘောကုဏီ၊ဥဘော၀ိသမ-စက္ခုကော။
ဥဘိန္နံ ဗိဠ္ဠကာဇာတာ၊နော-ဟံ ပဿာမိ ဇုလ္လိသံ။၇၈။

(၇၈) မဟာ-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ဥဘော၊နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ခဇ္ဇ၊ခြေခွင်ကုန်၏။ဥဘော၊နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ကုဏ်၊လက်ကောံကုန်၏။ ဥဘော၊နှစ်ဦးသောသူတို့သည်။ ဝိသမ-စက္ခု၊ကာ၊မညီမညွတ်သော မျက်လုံးရှိကုန်၏။ ဝါ၊မျက်စိဖွေကုန်၏။ ဝါ၊ဟောံတွင်းအာချောင်နက်သော မျက်စိ ရှိကုန်၏။ ။(ကေကရာတိ ဂန္ဓိရ- စက္ခု၊ကာ။ ဇာတ်ဋီကာ)။ဥဘိန္နံ၊နှစ်ဦးသောသူတို့အား။ပိဋ္ဌကာ၊ဦးခေါင်းခွံမွဲတို့သည်။ ဇာတာ၊ရောံကုန်၏။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အယံ၊ဤသူသည်။ဇူလ္လိသောတိ၊ဇူလ္လိသသူဌေးပင်ဟူ၍။ဇူလ္လိသံ၊ဇူလ္လိသကို။နုပသဿာမိ၊မြင်၍မသိနိုင်။ (ဇာတ္ထနံအတ္ထဇာတိ သယတညှး။ နာဟံ ပသဿာမိတိ အယံ ဇူလ္လိသောတိ နဇာနာမိ။ဇာတ်ဋီကာ)။ ။ဇူလ္လိသဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၇ ၈။

၇၉-ခရေသရေဇာတ်-၇၉။

(၇၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွဲဘုရားသည်၊ယတော၊ဝိလုတ္ထာစဟတာစဂါ၀ေါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤခရေသရေဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောအမတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတော ဝိလုတ္ထာ စ ဟတာ စ ဂါ၀ေါ၊
ဒမ္မာနိ ဂေဟာနိ ဇနော စ နိတော။
အထော·ဂမာ ပုတ္တ-ဟတာယ ပုတ္တော၊
ခရ·သရံ ဒိန္နိမံ ဝါဒယန္တော။ ၇ ၉။

(၇၉) ဘော၊အချင်းတို့။ ယတော၊အကြောင်းအခါ၌။ ဝိလုတ္ထာစ၊ခိုးသူတို့ဥစ္စာကို လုယက်အပ်ကုန် ဖြီးသည်လည်း။ ဟာန်၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဂါ၀ေါ၊နွားတို့ကို။ ဟတာစ၊အသားကို စားအံ့သောငှါ သတ်အပ်ကုန်ဖြီးသည်လည်း။ဟာန်၊ဖြစ်ကုန်၏။ဂေဟာနိ၊အိမ်တို့ကို။ဒမ္မာနိစ၊မီးတို့ကိုအပ်ကုန်ဖြီးသည်လည်း။ဟာန်၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဇနော၊ရွာသူရွာသားအပေါင်းကို။နိတော၊သုံးခပ်၍ဆောင်ယူအပ်ဖြီးသည်လည်း။ ဟာတိ၊ဖြစ်၏။အထ၊ထိုအခါ၌။ ပုတ္တ ဟတာယ၊တရားသတ်၍သေဖြီးသောသားရှိသောဖိန်းမ၏။ပုတ္တော၊သားဖြစ်သောအရှက်အကြောက်မရှိ ဟိရိသြတ္တပ

ကင်းသောရွာစားပျက်သည်။ ခရသဿရံ၊ကြမ်းသောအသံရှိ၏သော။ ဒိန္နိ
မံ၊စည်ကြိုးကို။ ဝါဒယန္တော၊တီးလျက်။ အာဂမာ၊လာလတ်ပြီ။ ။(ဟ
တောပုတ္တောယသာတိဟတပုတ္တာ။ ။ယသာ၊အကြင်မိန်းမအား။
ဟတော၊တရားသည်သတ်အပ်သော။ ပုတ္တော၊ဟိရိသြတ္တပ္ပကင်းသော
သားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇူတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။သာ၊ထိုမိန်းမသည်။ ဟ
တပုတ္တာ၊ဟတပုတ္တမည်၏။ အလျာဟိတော,ကဲသို့ရှေးနေ့ပြန်၍ပုတ္တဟ
တာ,ရှိလေသည်။ ။ပုတ္တာဟတာယပုတ္တောတိဟတပုတ္တောယပုတ္တော၊
နိလ္လဇ္ဇောတိအတ္ထော။ဆိန္နဟိရောတ္တပ္ပသဟိမာတာနာမနတ္ထိ။ဇူတိသော
တသာဇိဝန္တော၀ိ ပုတ္တဋ္ဌာနေနတိဋ္ဌတိတိ ဟတပုတ္တောယပုတ္တောနာမ
ဟောတိ။အဋ္ဌကထာ။တရားကိုမကျင့်တရားကိုဖျက်ဆီးသောသူသည်
တရားသတ်၍သေသည်မည်၏။ ။ဓမ္မောဟဝေဟတောဟန်၊နာဟ
တောဟန်ကိဉ္စနံ။တသ္မာဟ်ဓမ္မံနဟနေ၊ဟတံဓမ္မောဟတောဟန်။ "ဤ
ကားသာဓကပါဠိ။ ။ဟတော၊သတ်အပ်ဖျက်ဆီးအပ်သော။ဓမ္မော၊
တရားသည်။ ဟဝေ၊စင်စစ်။ ဟန်၊ မိမိကိုသတ်သူဖျက်ဆီးသူကို
လက်တုံ့ပြန်သကဲ့သို့ သတ်တတ် ဖျက်ဆီးတတ်ချေ၏။ အဟတော၊မ
သတ်အပ်မဖျက်ဆီးအပ်သော။ဓမ္မော၊တရားသည်။ကိဉ္စနံ၊တစုံတယောံ
သောသူကို။ နဟန်၊ မသတ်တတ်မဖျက်ဆီးတတ်ပေ။ တသ္မာဟိ၊ထို့
ကြောင့်လျှင်။ ဓမ္မံ၊တရားကို။ နဟနေ၊ မသတ်မဖျက်ဆီးရာ။ ဟတော၊
သတ်အပ်ဖျက်ဆီးအပ်သော။ ဓမ္မော၊တရားသည်။ ဟတံ၊မိမိကိုသတ်
သူ ဖျက်ဆီးသူကို။ဟန်၊လက်တုံ့ပြန်သကဲ့သို့သတ်တတ်ဖျက်ဆီး
တတ်ချေ၏)။ ။ခရသဿရဇာတကံနဝမံ။၇၉။

၈၀-ဘိမ္ဘသေနဇာတ်-၈၀။

(၈၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယံတေဝိကတ္ထိတံပုရေ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘိမ္ဘသေနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောသူတပါးတို့အား ရှုတ်ချ
တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ ဇတ ဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊အထ တေ ပုတိသရာ သဇန္တိ ပဿဲ။
ဥဘယံ နု သမေတိ ဘိမ္ဘသေန၊ယုဒ္ဓ-ကထာ စ ဇုဒ္ဓ တေ ဝိဟာညံ။၈၀။

(၈၀) ဘိမ္မသေနဘိမ္မ၊သေနံ။ တေတာယာ၊သင်သည်။ ပုရော်စစ်ကြီး မတွေ့မီရှေးကာလ၌။ ယံဝိကတ္ထိတံ၊ အကြင် သူတပါးတို့အား ရွတ်ချသောစကားကို။ဝါ၊မိမိကိုယ်ကိုချီးမွမ်းပလွှား ဝါကြွားသောစကားကို။ (ကတ္ထသိလာဃာယံ။ခာတုမာလာ)။ ဂုတ္တံ၊ဆိုအပ်ပြီ၊အထ၊ထိုသို့စစ်ကြီး မတွေ့မီကာလ, သမ္မဟိုးစုံးဘက်မဲ့ကြိုးလျက်။ ပန္ဆာ၊နေဝံပြိုးယခုဗိုလ်ထု နိုး၍စစ်ကြီးတွေ့သောကာလ၌။တော၊သင်အား။ပုတိသရာ၊ပုပ်သေါကျင် ကြီးကျင်ယင်တို့သည်။သင်္ခန်း၊ယိုစီးကုန်၏။တေ၊သင်၏။ ယာဒ္ဓကထာစ၊ တောင်လိုဘိစိုး၍စစ်ကြီးရေဝံသော်လည်းငါမရှောင်ခေါင်၊ခေါင်ထိုးပစ် အံ့ဟူသောစစ်မက်စကားသည်ၵင်း။ ဝိဟာညွှ၊စစ်ရေးရေဝံက ကြေဝံ ထိတ်လန့်လျက် ဆင်ကုံးကိုဖျက်ဆီးသော အခြင်းအရာသို့ ရေဝံသော ပင်ပန်းခြင်းသည်ၵင်း။ ဇာဒံဘယံ၊ဤရှေးအမှု နေဝံအမှုနှစ်ပါးသည်။နသမေတိ၊မည်ကြလေ။ ။ဘိမ္မဟု,မွသံယုဂ်နှင့်ရှိမှသြပစ္စနှသကဂါထာမှန်သည်။ဘိမ္မောယကွောဘိမ္မာသေနာ,စသည်တို့၌လည်းဤနည်းမှတ်)။ ။ ဘိမ္မသေနဇာတကံဒသမံ။၈၀။ဝရဏဝဂ္ဂါအဋ္ဌမော။တာသုဒါနံ။

ဝရဏံ သိလဝနာဂံ၊သစ္စံကိရ-ရက္ခဓမ္မံ။
မန္ဆရာဇာ အသက်ိယံ၊မဟာသုပိန-ဇာလိသံ။
ခရဿရံ ဘိမ္မသေန။ ။

၈၁-သုရာပါနဇာတ်-၈၁။

(၈၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အပါယိမှအနိစ္စိမှ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် စာန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုရာပါနဇာတ်ကို၊ကောသမ္ဗီပြည်ကို အမှီပြု၍ဃောသိတာရုံကျောင်းဌာသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဂတမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အပါယိမှ အနစ္စိမှ၊အဂါယိမှ ဂုဒ္ဒိမှ စ။
ဝိသည်-ကရဏ်ိ ဝိတွာ၊ဒိဋ္ဌာ နာ.ဟုမှ ဝါနုရာ။၈၁။

(၈၁) အာစရိယ၊ဆရာ။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သုရံ၊သေကို။အပါယိမှ၊သေံလည်းသေံကုန်ပြီ။ ။(မှာသဿသရဿတွံ။ရူပသိဒ္ဓိ။ ။ ဝိတွာ၊သေံပြီး၍။အနစ္စိမှ၊ရပ်ပြိုင်ပွဲသို့နဲ့ကာ ကလည်းကကုန်ပြီ။အဂါ

ယိမှ၊သိလည်းသိကုန်ပြီ။ ရဒ်မှစ၊တဘန်နှလုံးမသာ၍ငိုလည်းငိုကုန်ပြီ။ ဝိ
သညိကရဏ်ိ၊ သညာကင်း၍ရူးသွပ်ခြင်းကို ပြုတတ်သောသေကို။ ဝိ
ဝွာ၊သေဝံကုန်၍။ဒိဋ္ဌာ၊ပစ္စက္ခမျက်မှောဝံထင်ထင်မြင်အပ်ကုန်သော။ ဝါ
နရာ၊မျော်တို့သည်။ ယံနာဟုမှ၊အကြင်မဖြစ်ပေကုန်သေး။ ဇတဒေဝ၊ထို
ပစ္စက္ခမျက်မှောဝံ မျောက်မဖြစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သာရ၊ကောင်းလေ
သေး၏။ ။(သေကိုသော်၍ပစ္စက္ခမျက်မှောဝံမျော်မဖြစ်သည်အကောင်း
မှတ်ရမည်ဟူလို)။ ။သုရာပါနဇာတကံပဌမံ။၈၁။

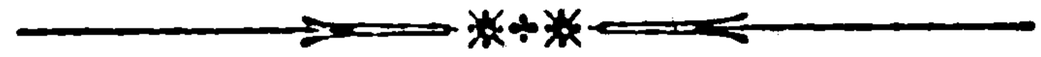

၈၂-မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်-၈၂။

(၈၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အတိက္ကမ္မရမဏက်,အစဉ်ရှိသော၈ါထာပုန်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ တယောံသောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်း
ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကမ္မ ရမဏက်၊သဒါ-မတ္တ·ဆ္ဗ ဒုဘက်။
သွာ·သိ ပါသာဏ·မာသိနော၊ယသ္မာ ဇိဝံ နံ မောက္ခသိ။၈၂။

(၈၂) မိတ္တဝိန္ဒက၊မိတ္တဝိန္ဒက။ သောတို့၊ထိုသင်သည်။ ရမဏကဆ္ဆ၊ ဖလ်ပြာသာဒ်ကိုဂင်း။ သဒါမတ္တဆ္ဆ၊ ငွေပြာသာဒ်ကိုဂင်း။ ဒုဘကဆ္ဆ၊ပတ္တ
မြားပြာသာဒ်ကိုဂင်း။အတိက္ကမ္မ၊လွန်ခဲ့၍။ပါသာဏမာသိနော၊ သင်တုန်း
စက်သို့ရောက်၍တည်သည်။ အာသိ၊ဖြစ်၏။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ ယာ
ဝ၊အကြင်မျှလောံ။တေ၊သင်၏။ပါပံ၊မကောင်းမှုသည်။ နဒိယျတိ၊မကုန်
သေး။ဝေါဝ၊ထိုမျှလောံ။ဇိဝံ၊အသက်ရှင်လျက်။ခုရစက္ကာ၊သင်တုန်းစက်
မှ။နမောက္ခသိ၊မလွတ်ရလတ္တံ့။ ။(ရမဏကန္တိုတဆို့ကာလေ ဖလိ
ကဿနာမံ။ ဖလိကပါသာဒဆ္ဆအတိက္ကန္တောသိတိဒိပေတိ။ သဒါမတ္တန္တို
ရဇကဿနာမံ။ ဒုဘကန္တိုမဏိနော နာမံ။ ပါသာဏမာသိနောတိ ခုရ
စက္ကဿနာမံ။ ခုရစက္ကံနာမ ပါသာဏမယံဝါဟောတိမဏိမယံဝါ၊တံပ
နပါသာဏမယမေဝ။ သောစတေနအာသိနောအာဘိနိဝိဋ္ဌောအဏ္ဏာတ္ထ
ဌော။ အဋ္ဌကထာ)။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကံဒုတိယံ။၈၂။

၈၃-ကာဠကဏ္ဏိဇာတ်-၈၃။

(၈၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ မိတ္တောဟဝေသတ္တုပဒေနဟောတိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာဠကဏ္ဏိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိဘင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏တယောံသော အဆွေခင်ပွန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိတ္တော ဟဝေ သတ္တ-ပဒေန ဟောတိ၊
သဟာယော ပန ဒွါဒသကေန ဟောတိ။
မာသ.ဏ္ဍ-မာသေန စ ဥာတိ ဟောတိ၊
တတ္ထ.တ္တရိ အတ္တ-သမော ဒိ ဟောတိ။
သော.ဟံ ကထံ အတ္တ-သုခဿ ဟေတု၊
စိရ-သန္ဓဝံ ကာဠကဏ္ဏော ဇဟေယျံ။၈၃။

(၈၃) ဘော၊အချင်းတို့။သတ္တ-ပဒေန၊အတ္ထတကွဟုနှစ်ဘွားလွှမ်း၍ သွားဘူးသဖြင့်။မိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။(ဟ ဝေတိနိပါတမတ္တံ)။ ။ပန၊ထိုမှတပါး။ဒွါဒသကေန၊ ဆယ်ရက်တဆဲ့နှစ် ရက်မျှအတ္ထတကွနေဘူးသဖြင့်။သဟာယော၊ အပေါင်းအဘော်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မာသ.ဏ္ဍ-မာသေနစ၊တလ တလခွဲ အတ္ထတကွပေါင်း ဘက်နေဘူးသဖြင့်ကား။ဥာတိ၊ဆွေမျိုးနှင့်တူသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တ တ္ထတ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်ပေါင်းဘက် နေဘူးမူကား။ အတ္တ-သမောပိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။သောအဟံ၊ထိုငါသည်။အတ္တ သုခဿ၊ကိုယ်ချမ်းသာ၏။ဟေတု၊အကြောင်းကြောင့်။ စိရသန္ဓဝံ၊ရှည် ဖြင့်စွာပေါင်းဘက်ဘူးသော။ကာဠကဏ္ဏော်၊ကာဠကဏ္ဏိအမည်ရှိသော သွေးသောံကို။ကထံဇဟေယျံ၊အသို့နှန်းရအံ့နည်း။ ။ကာဠကဏ္ဏိဇာ ဟကံတတိယံ။၈၃။

၈၄-အတ္ထဿဒွါရဇာတ်-၈၄။

(၈၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာရောဂျမိန္ဓေပရမ္ဗလာဘံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအတ္ထဿဒွါရဇာတ်ကို၊ဇေတ

ဝန်ကျောင်းကြီးဠ္ဍသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောအကျိုးငှိုး ပွါးဠ္ဍလိမ်မာသောအမျိုးသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာရောဂျ·မိဿ္ဆေ ပရမဠ္ဘ·လာဘံ၊ သိလ·ဠ္ဘ ဇဋ္ဌါ·နေ-မထဲ သုတ·ဠ္ဘ။
ဓမ္မာ·နေ-ဝတ္ထိ·ဠ္ဘ အ-လိနတ·ဠ္ဘ၊အတ္ထသ ဒ္ဓါရာ ပမုခါဆဋ္ဌေ·တေ။၈၄။

(၈၄) တာတ၊ချစ်သား။ ပဌမေဝ၊ လက်ဦးစွာလျှင်။(ထည့်)။အာရောဂျံ၊အနာကင်းသည်၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော။ပရမံ၊မြတ်သော။ ။ (စကာရောနိပါတမတ္တံ့,အဋ္ဌကထာဟူသည်ကား၊ဂျှးဦးဖြစ်၍ပေါင်းစရာဆည်းစရာမရှိသေး၍ဆိုသည်။သည်ကိုရည်၍ဥာဿ်ဠ္ဍဇဋ္ဌဠ္ဍဠ္ဍစကိုအဋ္ဌာနပယုဂ်ယူ၍ဓမ္မဠ္ဘ,ဟုယှဉ်လေသည်။ဤဠ္ဍမူကား၊သိလဠ္ဘ,စသည်ဖြင့်အသီးအသီးရှိပြီးရကား အဋ္ဌာနပယုဂ်မယူမူ၍၊စကာရောနိပါတမတ္တံ့,ဟူလေသည်)။ ။လာဘံ၊လာဘ်ကို။ဇ္ဈေ၊အလိုရှိရာ၏။ သိလဠ္ဘ၊ကိုယ်ကျင့်သိလကိုလည်း။ဇ္ဈေ၊အလိုရှိရာ၏။ (ဇ္ဈဓိနာလောကစာရိတ္တံ့ဒေသတိ)။ဇဋ္ဌါနုမတဠ္ဘ၊ပညာရှိတို့၏အဆုံးအမသြဝါဒကိုလည်း။ဇ္ဈေ၊အလိုရှိရာ၏။သုတဠ္ဘ၊ အကြားအမြင်ဇဟာသုတကိုလည်း။ ဇ္ဈေ၊အလိုရှိရာ၏။ ဓမ္မာနုဝတ္တိဠ္ဘ၊သုစရိုက်တရားသုံးပါးကို အစဉ်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း။ ဇ္ဈေ၊အလိုရှိရာ၏။ အလိနတဠ္ဘ၊မပျင်းမရိသည်၏အဖြစ် မတွန့်တိုသည်၏အဖြစ်ဟူသောလုံ့လကိုလည်း။ ဇ္ဈေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဇေတဆ၊ ဤခြေဝံပါးသောတရားတို့သည်။အတ္ထသ၊လောကီလောကုတ္တရာစီးပွါး၏။ပမုခါ၊အကြိုးအမြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဒ္ဓါရာ၊ အကြောင်းတို့တည်း။ ။အတ္ထသဒ္ဓါရဇာတကံစတုတ္ထံ။၈၄။

၈၅-ကိံပက္ကဇာတ်-၈၅။

(၈၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာယတိံဒေါသံနာညာယ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကိံပက္က ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဠ္ဍသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသောသာသနာတော်ဠ္ဍပြီးငွေ့.သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အာယတိံ ဒေါသံ နာ·ညာယ၊ယော ကာမေ ပဇိဿေဝတိ။
ဝိပါက·န္တေ ဟန္တိ နံ၊ကိံပက္က-မိဝ ဘက္ခိတံ။၈၅။

(၈၅) ယော၊အကြင်သူသည်။ အာယတိ၊နောင်အခါ၌။ ဒေါသံ၊အ
ပြစ်ကို။ နာညာယနအညာယ၊မသိမူ၍။ ကာမေ၊ဝတ္ထုကာမကိလေသာ
ကာမတို့ကို။ပဋိသေဝတိ၊မှီဝဲ၏။ ဘက္ခိတံ၊စားအပ်သော။ ကိံ ပက္ကံ-မိဝ၊
အဆိပ်သီးကဲ့သို့။ နံ၊ထိုသူကို ။တေ၊ထိုဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့
သည်။ဝိပါက-နွေ့၊ အကျိုးဖြစ်သောကာလဟူသော အဆုံး၌။ ဟနန္တိ၊
သတ်တတ်ကုန်၏။ ။ကိံ ပက္ကဇာတကံ ပဉ္စမံ။၈၅။

၈၆-သိလဝိမံသနဇာတ်-၈၆။

(၈၆) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိလံကိုရေ၀ကလျာဏံ, အစရှိသော ဂါ
ထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သိလဝိမံသနဇာတ်ကို၊ဧတေတဝဓ
ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သိလကို စုံစမ်းတတ်သောတ
ယောံသောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သိလံ ကိံရေ-၀ ကလျာဏံ၊သိလံ ဓလောကေ အနု-တ္တရံ။
ပဿ ယောရေ-ဝိသော နာဂေါ၊သိလ၀ါ-တိ နု ဟညတိ။၈၆။

(၈၆) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ လောကော၊လူ့ဓ္ဓါတ်၌။သိလံ၄
၀၊ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် မလွန်ကျူး၊ခြင်းဟူသိုအပ်သောအာစာရသိလ
သည်သာလျှင်။ကလျာဏံကိရေ၊ကောင်း သဟတ်၊သိလံ၄၀၊သိလသည်
သာလျှင်။ အနု-တ္တရံ၊ အတုမရှိအလုံးမုံသော ကျေးဇူးကို ပေးတတ်၏။
ပဿ၊ ရှုပါလော့။ယောရေ-ဝိသော။ ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိသော။ နာဂေါ၊
ဖြွေကိုစင်လျက်။အ-ဒုံသက-ဝိဟေဌန-မတ္တကေန၊မကိုက်ခြင်းမည်သည်းဆဲ
ခြင်းမျှဖြင့်။သိလ၀ါ-တိ၊သိလရှိသောဖြွေဟူ၍။ ပဿံသိတော၊ ချီးမွမ်းအပ်
၏။ နဟညတိ၊သတ်သည်းလည်းမသတ်သည်းဆဲအပ်။ ။သိလဝိမံသန ဇာတကံ
ဆဋ္ဌံ။၈၆။

၈၇-မဂိလဇာတ်-၈၇။

(၈၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယသဓမဂိလာသမ္ဗဟတာ,အစရှိသောဂါ

၇၄ ၎ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၈၇)

ထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မင်္ဂလာဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်း ကြီးဠ္ဍသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောအဝတ်လက္ခဏာဘတ် တတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယသ္မာ မင်္ဂလာ သမ္မဟတာသေ၊
ဥပ္ပါတာ သုဝိနာ စ လက္ခဏာ စ။
သ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္တော၊
ယုဂ-ယောဂါ-ဓဂတော နု ဇာတု-မေတိ။၈၇။

(၈၇) ဖြာဟူထာ၊ပုဏ္ဏား။ယသ္မာ၊အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။မင်္ဂ လာ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ၊သုတမင်္ဂလာ၊မုတမင်္ဂလာတို့ကို။သမ္မဟတာ၊ဖြတ်အပ် ကုန်ပြီ။ဥပ္ပါတာ၊စန္ဒဂ္ဂါဟ၊သူရိယဂ္ဂါဟ၊နက္ခတ္တဂ္ဂါဟ၊ဥက္ကာပါတ၊ဒိသာ ဒာဟဟု ဆိုအပ်သောဥပါတ်ကြီး ငါးပါး တို့ကိုဂုဏ်း။(စန္ဒဂ္ဂါဟော၊ လ ကြတ်ခြင်းသည်။ဝါ၊လကိုရာဟုဘမ်းခြင်းသည်။ဇေဝ္ဗပေါ၊ဤသို့အကျိုး အပြစ်ကိုပေးတတ်သောသဘောရှိသည်။ ဘဝိသတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ဇေဝ္ဗ ပေါသူရဂ္ဂါဟော၊ဇေဝ္ဗပေါနက္ခတ္တဂ္ဂါဟော၊ဇေဝ္ဗပေါဥက္ကာပါတော၊ဥ ကြာကျခြင်း။(ဥက္ကာပါတောတိမဟန္တာရကာနံပတနံ။ဇေဝ္ဗပေါဒိသာ ဒာဟော၊ အရပ်မျက်နှာလောင်ခြင်း။ ဝါ၊ကြိတ်ထခြင်း။ ဤကားဥပါတ် ကြီးငါးပါးတည်း)။ သုဝိနာစ၊ အထူးထူးအပြားသော အိပ်မက်တို့ကို ၎င်း။ လက္ခဏာစ၊သုဘလက္ခဏာ၊ဒုဗ္ဘလက္ခဏာ၊ဇာတ္တိလက္ခဏာ၊စသော လက္ခဏာတို့ကိုဂုဏ်း။သမ္မဟတာ၊ကောင်းစွာဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။(သေကား အနက်မရှိ)။ ဤဥပ္ပါတစသည်တို့ကြောင့် မိမိ၏မင်္ဂလ, အမင်္ဂလကိုမယုံ ကြည်။ရတနာတွယဂုဏ, ကမ္မ,ကမ္မဖလကိုသာယုံကြည်သည်ဟူလို)။ ။ သော၊ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မင်္ဂလ-ဒေါသ-ဝိတိဝတ္တော၊ကောတ္ဟဟ လမင်္ဂလာ၏ အပြစ်ကိုလွန်သည်ဖြစ်၍။ ယုဂယောဂါဓဂတော၊ကောဓ, ဥပနာဟ၊မက္ခ,ပလာသ၊ဤသို့စသောနှည်းဖြင့် အစုံအစုံပြု၍ ဟောအပ် သောကိလေသာ၊ကာမယောဂ၊ဘဝယောဂ၊ဒိဋ္ဌိယောဂ၊အဝိဇ္ဇာယောဂ ဟူသောလေးပါးသောယောဂတို့ကိုလွှမ်းမိုးနှိပ်နှင်းနှိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဇာ တု၊စင်စစ်။ဣမံလောကံ။ ဤလောကသို့။ နုတော်၊ပဋိသန္ဓေနေသောအား ဖြင့်တဘာနံမလာရဖြို့။ ။မင်္ဂလဇာတကံသတ္တမံ။၈၇။

၁၈-သာဂရမ္ဘဇာတ်-၁၈။

(၁၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကလျာဏမေဝမုဠ္ဠိယျ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသာဂရမ္ဘဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဠိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလျာဏိ-မေဝ မုဠ္ဠိယျာနံ ဟိ မုဠ္ဠိယျ ပါဠိကံ။

မောက္ခော ကလျာဏိယာ သာဂရာမတ္တာ တပ္ပတိ ပါဠိကံ။၁၈။

(၁၈) ဘိက္ခဝေ၊ရဟာန်းတို့။ ကလျာဏိမေဝ၊မေသာဝါဒစသည်အပြစ်လေးပါးမှလွတ်သော ကောင်းမြတ်သော အပြစ်ကင်းသောစကားကိုသာလျှင်။ မုဠ္ဠိယျ၊ လွတ်ရာ၏။ဟိ၊ဗျတိရိတ်ကိုဆိုအံ့။ပါဠိကံ၊ယုတ်မာစွာသောအပြိုယ,အမနာပစကားကို။ နမုဠ္ဠိယျ၊မဆိုရာ။ ကလျာဏိယာ၊အင်္ဂါလေးတန်ညီ၍ဝိယမနာပဖြစ်သောစကားကို။မောက္ခော၊လွတ်ခြင်းဆိုခြင်းသည်။လောဓကေ၊လူ့ရွာ၌။ သာဂရာ၊ကောင်း၏။ ပါဠိကံ၊အင်္ဂါလေးတန်မပွန်၊အလွန်ယုတ်မာကြမ်းကြုတ်စွာအမနာပစကားကို။မုတ္တာ၊လွတ်ဆိုသောကြောင့်။ သောပုဂ္ဂလော၊ထိုစကားရှုန့်ကြမ်းသွမ်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။တပ္ပတိ၊ပူပန်ရ၏။ ။သာဂရမ္ဘဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၈။

၁၉-ကုဟကဇာတ်-၁၉။

(၁၉) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဝါစာဝကိရတေအာဆိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဟကဇာတ်ကို,ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဠိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောအုံဘွယ်သရဲကိုဖြစ်ဧတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါစာ.ဝ ကိရ တေ အာဆိ၊သဏ္ဌာ သဒိလ-ဘာဏိနော။

တိဏ-မတ္တေ အသဇ္ဇိတ္ထော၊နော စ နိက္ခ-သတံ ဟရံ။၁၉။

(၁၉) ကူဋဇဋိလ၊ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောရသော့။သဒိလဘာဏိနောသဒိလံမုဒုဝစနံဝဒန္တသ၊ ရဟန်းတို့အားမြက်မှုဖြစ်သော်ထည်းအဒိန္နာဒါနကိုယူခြင်းဌါမအပ်ဟု နူးညံ့သာယာသောစကားကို ဆိုသော။

တေ၊သင်၏။ ဝါစာဝ၊ စကားသည်သာလျှင်။ သဏ္ဌာ၊သိမ်းမွေပြေပြစ်
ချောညက်သည်။အာသိကိရ၊ဖြစ်သတတ်။ ကူဋဂေါဠိလ။ကောံကျစ်စဉ်း
လဲသောရသေ့။တိဏာ-မတ္တော၊တရသောသက်ငယ်ချောင်းမျှ၌။ ကုက္ကုစ္စံ၊
အထိုထိုကို။ကုရုမာနော၊ပြုသော။ တုံ၊သင်သည်။အ-သဒ္ဓိတ္တောအလင်္ကေ၊
ကပ်ငြိခြင်းကင်းသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ခဲ့၏။နိက္ခသတံ၊ရွှေစင်နိက္ခတရာကို။
ဟရံဟရန္တော၊ခိုးသော။တုံ၊သင်သည်။ အသဒ္ဓိတ္တောအလင်္ကေ၊ ကပ်ငြိ
ခြင်းကင်းသည်။နောစအာသိ၊မဖြစ်ပါခဲ့။ ။ကုပဟကဇာတကံနဝမံ။၈၉။

၉၀-အကတညုဇာတ်-၉၀။

(၉၀)။ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောပုဗ္ဗေကတကလျာဏော,အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကတညုဇာတ်ကို၊ဇေတဝန
ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကို အ
ကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ပုဗ္ဗေ ကတ-ကလျာဏော၊ကတ ဇ္ဇော နာ-၀-ဗုဒ္ဓါတိ။
ပန္ထာ ကိစ္ဆေ သ-မု-ပ္ပန္နေ၊ကတ္တာရံ နာ-ဓိ-ဂစ္ဆတိ။၉၀။

(၉၀) ယောကောစိ၊ခတ္တိယံပြာဟ္မဏာစသည်တို့တွင်အကြင်အမှတ်
မရှိသောသူသည်။ပုဗ္ဗေ၊လက်ဦးမဆွဖူ၌။ကတကလျာဏော၊သူကပါးတို့
သည် ပြုအပ်သော ကောင်းမြတ်သော ကျေးဇူးဥပကာရရှိသည်။ က
တ-ဇ္ဇော၊သူတပါးတို့သည် ပြီးစေအပ်သောအမှုကိစ္စရှိသည်။ ဟုတွေ၊
ဖြစ်လျက်။ တုံ၊ထိုသူတပါးတို့သည် ဒိဗ္ဗမနုဿပြဟ္မဘူးသောကျေးဇူးဥပကာရ
အမှုကိစ္စကို။နာ၀ဗုဒ္ဓါတိ၊မသိ။သောပုရိသော၊ရှေးကပြုဘူးသူ့ကျေးဇူး
ကိုထိမ်မြုံးလျှို့ဝှက်ထိုလူပျက်သည်။ ပန္ထာ၊နေ့ကာလ၌။ကိစ္ဆေ၊ဒိဗ္ဗအမှု
ကိစ္စသည်။သမုပ္ပန္နေ၊ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ကတ္တာရံ၊ထိုကိစ္စကိုပြုမည့်
သူကို။နာဓိဂစ္ဆတိ၊မရပြီ။ ။အကတညုဇာတကံဒသမံ။၉၀။အပါယိမှ
ဝဂ္ဂါနဝမော။၉၀။တသ္သုဒ္ဒါနံ။ ။

သုရာပါနံ ဒိတ္တဝိနှံ၊ကာဠကဏ္ဏိ အတ္ထဒ္ဒါရံ။
ကိံပက္က-သီလဝိမံသံ၊မင်္ဂလဗ္ဗာဝိ သာရမ္ဘံကုဟာကံ အကတညု စ။ ။

၉၁-လိတ္တဇာတ်-၉၁။

(၉၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသင့်ညှုမြတ်ဗွာဘုရားသည်၊လိတ္တံပရမေနတေဇသာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလိတ္တဇာတ်ကို၊ဧတဝဓနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပစ္ဆဝေက္ခနာမဆင်ခြင်မူ၍ပစ္ဆည်းလေးပါးကိုသုံးဆောင်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ဂိလ·မက္ခံ ပုရိသော နံ ဗုဒ္ဓတိ။
ဂိလ ရေ ဂိလ ပါပ-ဓုတ္တကာ၊ပစ္ဆာ တေ ကဋုကံ ဘဝိဿတိ။၉၁။

(၉၁) ရေပါပဓုတ္တက၊ ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အနှိကြူးသသူ။ ပရမေနတေဇသာ ဥတ္တမတေဇသမွေနှေန၊ ထက်ဝန်းသောတန်းခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဝိသေန၊ လတ်တလောသေစေတတ်သောအဆိပ်ဖြင့်။(ထည့်)။ လိတ္တံ၊လိမ်းကျံအပ်သော။အက္ခံ၊ကြွေအနှံကို။ဂိလံဂိလန္တော၊မျိုသော။ ပုရိသော၊အနှံကြူးသောယောကျ်ားသည်။ နံဗုဒ္ဓတိ၊ဤသို့ပြုလမည်ဟုမသိ။ ရေ၊ဟယ်သူယုတ်။ဂိလ၊မျိုလေဦး။ ပါပဓုတ္တက၊ဟယ်ယုတ်မာစွာသော အနှိကြူးသသူ။ဂိလ၊မျိုလေဦး။ပစ္ဆာ၊နောင်မှ။ တေ၊သင်အား။ဝိသံ၊အဆိပ်သည်။ ကဋုကံ၊တက်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။(ဝေတာလိဂါထာ)။ ။လိတ္တဇာတကံပဌမံ။၉၁။

၉၂-မဟာသာရဇာတ်-၉၂။

(၉၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သင့်ညှုမြတ်ဗွာဘုရားသည်။ဥက္ကုဋ္ဌေသူရမိစ္ဆနိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤမဟာသာရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝဓနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဥက္ကဋ္ဌေ သူရ·မိစ္ဆနိ၊မနိသု အ-ကုတ္ထဟလံ။
ဝိယ·ဠ အနန္ဒ-ပါနမှိ၊အထြေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတံ။၉၂။

(၉၂) ဥက္ကဋ္ဌေဥဘတောဇ္ဈ။ဋ္ဌေသင်္ဂါမေ၊စစ်ကြီးနှစ်ဘက်ဆိုင်ဖြိုင်တက်သော စစ်ပွဲသည်။ ဝတ္တမာနေ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ သူရံ၊ထိပ်ထက်မိုးကြိုးထစ်သော်လည်းမနစ်မဆုတ်စုတ်စုတ်ခဲသောသူကို။မိစ္ဆနိ၊

အလိုရှိကုန်၏။ ။(တသို့ဥ္စိ ခဏေဝေဂ္ဂပေါသက်ါမယောဇဓောပဇ္ဇေ တဇ္ဇောဇ္ဈန်ဆို့တဇ္ဇောဟောတိ)။ ။မန်ိသု၊ရေးကြိုးခွင့်ကျယ်ပြုံဘွယ် ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော်။အကုတ္တဟာလံ၊ဖရိဖရဲသောစကားကို မဆို နှုတ်ဝေခွင့်သသူကို။ဇ္ဈန်ဆို့ဆိ၊အလိုရှိကုန်၏။အန္ဓ-ပါနဖ္ဒိစ၊ထမင်းအဝေဖျေါ်စားကောင်းသေဘံဘွယ်ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ဝိယံ၊စားဘော်သေဘံဘက်ဖြစ်၍ ချစ်မြတ်နိုးသောသူကို။ဇ္ဈန်ဆို့ဆိ၊အလိုရှိကုန်၏။ အထွေ၊လျှို့ဝှက် နက်နဲသော တစုံတရသော အကြောင်းတစုံတရသော ပြဿနာသည်။ဇာတေစ၊ဖြစ်လတ်သော်ကား။ ပဏ္ဍိတံ၊မဟော်,သေနက,ဝိရုဂ္ဂ, သို့ ဗုဒ္ဓဉာဏ်ပိုင် ထိုးထွင်းနိုင်သောပညာရှိကို။ ဇ္ဈန်ဆို့ဆိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ ။မဟာသာရဇာတကံဒုတိယံ။၉၂။

၉၃-ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်-၉၃။

(၉၃) နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နဝိဿသေအဝိဿဋ္ဌေ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အကျွမ်းဝင်သောသူတို့သည် ပေးအပ်သောဘောဇဉ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နဝိဿသေ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ဝိဿဋ္ဌေ ဝိ နဝိဿသေ။
ဝိဿာသာ ဘယ·မန္ဒေတိ၊သိဟံ·ဝ မိဂ-မာတုယာ။၉၃။

(၉၃) ဘောန္တော၊အချင်းတို့။ အ-ဝိဿဋ္ဌေ၊ ရဲရဲရဲခြင်းမကင်းသောသူ၌။ ဝါ၊ရှေးကအကျွမ်းမဝင်ဘူးသောသူ၌။ နဝိဿသေ၊အကျွမ်းမဝင်ရာ။ဝိဿဋ္ဌေပိ၊ ရဲရဲရဲခြင်းကင်းသောသူ၌လည်း။ ဝါ၊ရှေးကအကျွမ်းဝင်ဘူးသောသူ၌သော်လည်း။ နဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မိဂ-မာတုယာ၊ပြောင်မမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။သိဟံ၊ခြင်သေ့ကို။ အန္ဓေတိဇ္ဈ၀၊အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့။ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ ဝိဿာသာ၊ အကျွမ်းတဝင်ပြုခြင်းကြောင့်။ဝါ၊အကျွမ်းတဝင်ပြုအပ်သောသူမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။အန္ဓေတိ၊အစဉ်လိုက်တတ်၏။ ။ဝိဿာသဘောဇနဇာတကံတတိယံ။၉၃။

၉၄-လောမဟံသဇာတ်-၉၄။

(၉၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သောတတ္တော သောစိနောစေဝ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော့်လောမဟံသဇာတ်ကို၊ ဝေသာ လိပြည်ကိုအဖို့ပြု၍ပဋိကအမည်ရှိသောသိတင်းသည်သည် ဆောံအပ် သောကျောင်း၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သုနက္ခတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သောတတ္တော သောသိနော စေဝ၊ဇကော ဘိသနကေ ဝနေ။
နဂ္ဂေါ နု စ·ဂ္ဂိ,မာသိနော၊ဇသနာ-ပသုတော မုနိ။၉၄။

(၉၄) သောတတ္တောသုတတ္တော၊နေပုဗ္ဗဒ်အလွန်အပူခံနိုင်သည်ဌင်း။ သောသိနောစေဝ၊အလွန်အချမ်းခံနိုင်သည်ဌင်း။ ဇကော၊ တယော်ဝထီး တည်း။ဘိသနကေ၊ကြော်မက်ဘွယ်သော၊ဝနေ။တောအုပ်၌။နဂ္ဂေါ၊ချမ်း သော်လည်းအဝတ်မဝတ်သည်ဌင်း။နစအဂ္ဂိမာသိနော၊ချမ်းသော်လည်း မီးမလှုံသည်ဌင်း။ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ဇသနာ-ပသုတော၊ မြတ်သောအကျင့် ကိုရှာခြင်း၌လုံ့လပြုသော။ မုနိ၊ မောနဟုဆိုအပ်သောပညာအကျိုးဌာ ကျင့်သောရဟန်းဟူ၍လောကသည်ချီးမွမ်းအပ်သောရဟန်းသည်။ အ ပေဟာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ။(၌သို့လျှင်မမြတ်သောအကျင့်ဖြစ်လျက်မြတ်သော အကျင့်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဂ်ါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောကိုယ်ကို ပူပန်စေတတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်၍ဘုရားလောင်းသည်သေခါနီးကာ လ၌ထင်လာသောငရဲနိမိတ်ကိုမြင်၍ ၌ကိုယ်ကိုပူပန်စေတတ်သောအ ကျင့်သည်ကားစင်စစ်လျှင်အကျိုးမရှိဟုသိ၍ထိုခဏ၌ပင်လျှင်ထိုမိစ္ဆာ အယူကိုဖျက်၍သမ္မာအယူကိုယူ၍နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ ။လောမဟံသ ဇာတကံစတုတ္ထံ။၉၄။

၉၅-မဟာသုဒဿနဇာတ်-၉၅။

(၉၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အနိစ္စာဝတသင်္ခါရာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော့်မဟာသုဒဿနဇာတ်ကို၊ ပဂိုနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿ။ (၉၅)

ရာဇာဉ်စောင်းခွဲလျောင်းတော်မူလျက်အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်၊ အသျှင်ဘုရား၊ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့ငယ်ခွဲပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါလင့်ဟုလျှောဆိုအပ်သောစကားကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-နိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ဝာနိရုဇ္ဈန္တိ၊တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။၉၅။

(၉၅) ဘန္ဒေ၊အသျှင်မသုဘဒ္ဒါဒေဝီ။သင်္ခါရာ၊ကံ,စိတ်,ဥတု,အာဟာရ,တည်းဟူသောအကြောင်းတရားတို့သည်အညီအညွတ်ပေါင်းစု၍ပြုအပ်ကုန်သော၊သဝိညာဏက,အဝိညာဏက,ခန္ဓာ,အာယတန,စသောသင်္ခါရတရားကုန်အောင်ရုံတို့သည်။အနိစ္စာဝတ၊မမြဲ ကုန်သည်တိသာတည်း။ ကသ္မာ၊ အဘဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ တေသဇ္ဇေ၊သဝိညာဏက,အဝိညာဏက, ခန္ဓာ, အာယတန,စသောထိုတရားကုန်အောင်ရုံတို့သည်။ဥပ္ပါဒ-ဝယ-ဓမ္မိနော၊ဖြစ်ခြင်းသဘောပျက်ခြင်းသဘော ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အနိစ္စာတိ၊ မမြဲကုန်သည်ချည်းတည်းဟူ၊ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊သိအပ်ကုန်၏။ ယသ္မာစ၊ အကြင်ကြောင့်ကား။ အနိစ္စာ၊မြဲသောသင်္ခါရတရားကြိုးကြာ:မရှိကုန်။ တသ္မာ၊ထိုသို့မြဲသောသင်္ခါရတရားကြိုးကြားမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ဝာ၊အကြောင်းညီက ဖြစ်ကုန်ကြ၍သာလျှင်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ဥပါဒေနဲ့ဘင်္ဂသို့ ရောက်၍ ဘေဒံပြုနိုင်ကုန်လျက်ချုပ်ပျက်ကုန်လည်း ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့ချုပ်ပျက်ကုန်သည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့်။ သဇ္ဇဝိ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။ဣမေသင်္ခါရာ၊ ဤသင်္ခါရတို့သည်။အနိစ္စာ၊အလားမြဲမှုမရှိနိစ္စမရှိ မမြဲကုန်သည်တိသာတည်း။ တေသံသင်္ခါရာနံ၊ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏။ ဝူပသမော၊ ဝဋ်မြစ်မှုလပြုတ်ရာဖြစ်၍ စင်စစ် ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင်။သုခေါ၊ချမ်းသာစင်စစ်ဖြစ်ပေသည်တကား။ ။မဟာသုဒဿနဇာတကံပဉ္စမံ။၉၅။

၉၆-တေသပတ္တဇာတ်-၉၆။

(၉၆) နတ်နှင့်တကွသောသူတော်ကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဇ္ဈ

ညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊သမတိတ္တိုကံ် အနဝဿသကံ, အစရှိသောဂါ
ထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတေလပတ္တဇာတ်ကို၊ကောသမ္ဗီ
တိုင်းဌေသတကမည်သောနိဂုံးကိုအမှီပြု၍တရားတော်အုပ်ဌသိတင်း
သုံးနေတော်မူလျက်, ဟောတော်မူအပ်သော ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သမ-တိတ္တိုကံ် အနဝဿသကံ၊တေလ-ပတ္တံ် ယထာ ပရိဟရေယျ။
ဇေဝံ သ-စိတ္တာ-မနု-ရက္ခေ၊ပတ္တယာနော ဒိသံ အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ။၉၆။

(၉၆) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။အနဝဿသကံ၊တာဘန်မလောင်းမစွက်
အပ်သည်ကိုပြု၍။ သမ-တိတ္တိုကံ်၊အတွင်းအနားရေးနှင့် အမျှ ဆိပြည့်
သော။ တေလ-ပတ္တံ်၊ ဆီခွက်ကို။ ပုရိသော၊ သေဘေးမှ ကြောံသော
ယောကျ်ားသည်။ပရိဟရေယျယထာ၊ဆောင်သွားရာ၏သို့။ဇေဝံတထာ၊
ထို့အတူ။အ-ဂတ-ပုဗ္ဗံ၊အစမထင်သံသရာ၌ တခါတရံမရေဝံဘူးသော။
ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အောင်မြေအရပ်သို့။ ပတ္တယာနော၊ရောံလိမ္မာမှုး
တောင့်ဝံ့သော။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ ယောဂါဝစရော၊ယောဂါဝ
စရပုဂ္ဂိုလ်သည်။သ-စိတ္တံ၊အာရုံတော်ရာပြေးသွား၍ မြူးစားရိုင်းပြဆုံးမ
နိုင်ခက်သောမိမိစိတ်ကို။အနုရက္ခေ အနုရက္ခေယျ၊တမှဟုတ်မျှအပအာ
ရုံ၌မကျက်စားစေဘဲအမြဲမပြတ်စောင့်ရှောံရာ၏။ ။တေလပတ္တဇာတ
ကံဆဋ္ဌံ။၉၆။

၉၇-နာမသိဒ္ဓိဇာတ်-၉၇။

(၉၇) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ဇိဝကမ္ဗမတံဒိသွာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤနာမသိဒ္ဓိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အမည်ဖြင့်ဖြိုးခြင်းကိုအာဗေဒိကသော တယော
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇိဝကံ-မ္ဗ မတံ ဒိသွာ၊နေ-ပါလိ-မ္ဗ ဒုဂ္ဂတိံ။
ပဏ္ဍိက-မ္ဗ ဝနေ မုဠှံ၊ပါပဓောဟ ပုနရာ-ဂတော။၉၇။

(၉၇) ဇိဝကမ္ဗ၊သေကိုခဉ်ကိုလည်း။မတံ၊သေသည်ကို။နေ-ပါလိမ္ဗ၊
သူငယ်မကိုလည်း။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ဆင်းရဲသည်ကို။ပဏ္ဍိကမ္ဗ၊ လေမ်းကိုလည်း။

၈၂ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၉၈)

ဝနေ၊တောဒ္ဓိ။မှဉ္ဇံ၊လမ်းမှား၊သည်ကို။ဒိသွာ၊မြင်၍။ ပါပကော၊ငယ်တ်မာသည်။ ပုနရာဂတော၊အာမည်ဒ္ဓလျစ်လျှ။ဖြစ်၍ တဘန်ဆရာ့ထံသို့ပြန်လာ၏။ ။နာမသိဒ္ဓိဇာတကံသတ္တမံ။၉၇။

၉၈-ကုဋ္ဌဝါဏိဇာတ်-၉၈။

(၉၈) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဝတ္ထိခေါပဏ္ဍိတောနာမ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကုဋ္ဌဝါဏိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော စဉ်းလဲသောကုန်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဝတ္ထိ ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမ၊နှ တွေ့.ဝ အတိ-ပဏ္ဍိတော။
အတိ-ပဏ္ဍိတေန ပုတ္တေန၊မနုဿိ ဥပကုဋ္ဌိတော။၉၈။

(၉၈) ဇုမသို့ လောကော၊ ဤလူ ရွာ၌။ ပဏ္ဍိတောနာမ။ အကြောင်းမဟုတ်သည်ဟုတ်သည်ကိုသိတတ်၍ ပညာရှိမည်သောသူသည်။ သာဝတ္ထိခေါ၊ကောင်းလှပေ၏။အတိပဏ္ဍိတော၊အမည်မျှဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟူဆိုအပ်သောယောကျ်ားစဉ်းလဲသည်။ နတွေ့ဝသာဝတ္ထိမကောင်းသည်သာတည်း။ အတိပဏ္ဍိတေန၊ အမည်မျှဖြင့် အတိပဏ္ဍိတဟု ဆိုအပ်သော။ ပုတ္တေန၊စဉ်းလဲသောသားကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ မနုံ၊စဉ်းငယ်အားဖြင့်။ဥပကုဋ္ဌိတော၊ကိုယ်တချမ်းမိုးလောင်သည်။အဗျိ၊ဖြစ်၏။ (မနုံ,ကားဤသတ္ထဝါစကနိပါတ်ပုဒ်တည်း)။ ။ကုဋ္ဌဝါဏိဇာတကံအဋ္ဌမံ။၉၈။

၉၉-ပရောသဟဿဇာတ်-၉၉။

(၉၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပရောသဟဿမိုသမာဂတာနုံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပရောသဟဿဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ပုထုဇဉ်တို့မြေးအပ်သောပြဿနာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပရော-သဟာသပ္မိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဒေယျုံ ဟေ ဝသေ-သတံ အ-ပညာ။
ဇကော၀ သေယျော ပုရိသော သ-ပညော၊
ယော ဘာသိတာသေ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။၉၉။

(၉၉) သမာဂတာနံ၊စည်းဝေးကုန်သောသူတို့၏။ပရော-သဟာသပ္မိ၊ ဟထောင်ထက် အလွန်သည်လည်း။ စေသိယာ၊အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ အ-ပညာ၊အသိပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ထိုတထောင်မကသောသူတို့ သည်။ဝသေ-ဘတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ကန္ဒေယျုံ၊ငိုကုန်ငြားအံ့။ ရောဒမာနာပိ၊ ငိုကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံဝါ၊ အနက်ကိုရင်း။ ကာရဏံဝါ၊အကြောင်းကိုရင်း။နေဝဇာနေယျုံ၊မသိနိုင်ကုန်ရာ။ ယော၊အကြင်သူသည်ကား။ဘာသိတသေ၊ဆိုအပ်သောစကား၏။အတ္ထံ၊အနက်ကို။ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။သ-ပညော၊ပညာရှိသော။ဇကော၊တယောသော။သေယျော၊တထောင်မကထိဗာလတို့ ထက်မြတ်၏။ ။ပရောသဟာသဇာတကံနဝမံ။၉၉။

၁၀၀-အသာတရူပဇာတ်-၁၀၀။

(၁၀၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊အသာတံသာတရူပေန,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသာတရူပဇာတ်ကို၊ကုဿိုယမြို့ကို အမှီပြု၍၊ကုဿိုယမည်သောဥယျာဉ်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကောဋိယ မင်းသို့ဖြစ်သော သုပ္ပဂါသာ မည်သော သိတင်းသည်မကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သာတံ သာတ-ရူပေန၊ဝိယ-ရူပေန အ.ပ္ပိယံ။
ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ပမတ္တာ.မတိဝတ္တာတိ-၁၀၀။

(၁၀၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ အ-သာတံ၊မသာယာအပ်သော သဘောတရားသည်။သာတ-ရူပေန။သာယာအပ်သောသဘော၏အတုအယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တာတိ၊နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၏။အ.ပ္ပိယံ၊မချစ်မမြတ်နိုးအပ်သောသဘောသဉ္ဇာ။ ဝိယ-ရူပေန၊ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောသဘော၏အတုအယောင်ဖြင့်။ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တာတိ၊နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး၏။ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲသည်။ သုခဿ၊ချမ်းသာ၏။

ရှုပေန၊အတုအယောင်ဖြင့်။ ပမတ္တံ၊မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးတတ်၏။ ။အသာတရူပဇာတကံဒသမံ။၁၀၀။လိတ္တဝဂ္ဂါဒသမော။တာသုဒါနံ။ ။

လိတ္တ-တေဇံ မဟာသာရံ၊ဝိဿာသ-လောမဟံသနံ။
သုဒဿန-တေလပတ္တံ၊နာမသိဒ္ဓိ ကုဋုဝါကိဇံ။
ပရောသဟဿ-အာသာတရူပံ။ ။

၁၀၁-ပရောသတဇာတ်-၁၀၁။

(၁၀၁) ပရော-သတံ စေဝိ သမာဂတာနံ၊
ဗျာယေယျုံ တေ ဝဿ-သတံ အ-ပညာ။
ဇကော·ဝ သေယျော ပုရိသော သ-ပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။၁၀၁။

ဟူသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌၊ပရောသတဇာတ် သည်ဝတ္ထု၊အားဖြင့်၎င်းအဖြေအားဖြင့်၎င်း ဇာတ်ပေါင်းအားဖြင့်၎င်း ပ ရောသဟဿဇာတ်နှင့်တူသလျှင်ကတည်း။ထိုစကားသည်မှန်၏။ ၌ပ ရောသတဇာတ်၌ သက်သက်ဗျာယေယျုံ ဟူသောပုဒ်မျှသည်သာလျှင် ထူး၏။ ။

(၁၀၁) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရဉ်သွဲ့တို့။သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေး လာကုန်သောသူတို့၏။ ပရော-သတံ၊ တရာထက်အလွန်သည်။ စေဝိသိ ယာ၊အကယ်၍လည်းဖြစ်ငြားအံ့။အ-ပညာ၊ပညာမရှိကုန်သော။တေ၊ထို တရာထက်အလွန်များစွာသော သူတို့သည်။ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာ ပတ်လုံး။ စေဝိဗျာယေယျုံ၊အကယ်၍ကြည့်ကုန်ငြားအံ့။ ဝါ၊ရုံစမ်းဆင် ခြင်ကုန်ငြားအံ့။ သြလော ကေန္တာဝိ၊ ကြည့်ကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံဝါ၊ အကျိုးကိုလည်း။ကာရဏံဝါ၊အကြောင်းကိုလည်း။နပသဿန္တိ၊မမြင်နိုင်ကုန်။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယော၊အကြင်သူသည်။ ဘာသိတဿ၊ဆိုအပ်သော စကား၏။အတ္ထံ၊အနက်ကို။ဝိဇာနာတိ၊သိ၏။ သ-ပညော၊ ပညာရှိသော။ ဇကော၊တယောံသော။ သောပုရိသော၀၊ထိုယောကျ်ားသည်သာလျှင်။ သေယျော၊တရာမကလူ့ဗာလတို့ထက်မြတ်၏။ ။ပရောသတဇာတကံ ပဌမံ။၁၀၁။

၁၀၂-ပဏ္ဏာသကဓောတ်-၁၀၂။

(၁၀၂) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယောဒကွဖုဋ္ဌာယဘဝေယျတာဏံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပဏ္ဏာသကဓောတ်ကို၊ ဧတေ ဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဟင်းရွက်ရောင်း၍ အသက်မွေးသောသိတင်းသည်တယောံကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဒုက္ခ-ဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊
သောမေ ပိတာ ဒုဿို ဝနေ ကရောတိ။
သာ ကဿ ကန္ဒာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
ယော တာယိတာ သော သဟာသာ ကရောတိ။၁၀၂။

(၁၀၂) ယောပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ဒုက္ခ-ဖုဋ္ဌာယ၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနှိပ်စက်အပ်သည်ရှိသော်။ဝါ၊ဆင်းရဲတွေ့သည်ရှိသော်။တာဏံ၊ စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာကိုးကွယ်ရာသည်။ဘဝေယျ၊ဖြစ်ရာ၏။ မေ၊ငါ၏။ သောပိတာ၊ထိုအဘသည်။ ဝနေ၊လူသူမနှီးတောကြီးအလယ်၌။ ဒုဿိ မိတ္တာဒုဿိကမ်ဓံ၊အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသောအမှုကို။ကရောတိ၊ပြု၏။ ။ (မိတ္တာဒုဿိကမ်ဓံ, ဆိုအပ်လျက်ဝတ္တာသဒ္ဒါပြု၍ဒုဿိ, နေသည်)။ယောပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ တာယိတာ၊စောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်၏။ သောပိတာ၊ထိုအဘသည်။ ဝနဿမဇ္ဈေ၊လူသူမနှီးတောကြီးအလယ်၌။ သဟာသာသာသာဟသံ၊နှိုင်ထက်မှုသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။ သာဒုဟံ၊ထိုငါသည်။ ကဿ၊အဘယ်သူ၏အထံ၌။ကန္ဒာမိ၊ငိုရှုံးနည်း။ ။ပဏ္ဏာသကဓောတကံဒုတိယံ။၁၀၂။

၁၀၃-ဝေဓိဓောတ်-၁၀၃။

(၁၀၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယထွေဓိနံဝသတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဓိဓောတ်ကို၊ဧတေဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အနာထပိဏ်သူဌေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယတ္ထ ဝေရိ နိဝသတိ၊နှ ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော၁။
ဇက-ရတ္တံ ဒွိ-ရတ္တံ ဝါ၊ဒုက္ခံ ဝသတိ ဝေရိသု။၁၀၃။

(၁၀၃) ဝေရိသု၊ရန်သူပေါင်တို့၌။ဇက-ရတ္တံ၊တရက်ငင်း။ဒွိ-ရတ္တံ ဝါ၊နှစ်ရက်ငင်း။ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲစွာ။ဝသတိ၊နေရ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ဝေရိ၊ရန်သူသည်။နိဝသတိ၊နေ၏။တတ္ထ၊ထိုရန်သူနေရာအရပ်၌။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။နဝသေ၊မနေရာ။ ။ဝေရိစာတကံတတိယံ။၁၀၃။

၁၀၄-မိတ္တဝိန္ဒကစာတ်-၁၀၄။

(၁၀၄) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓသြမြတ်စွာဘုရားသည်၊ စတုတ္ထိအင်္ဂဏ္ဍာဂမာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်ဟန်းဆောဆင်အပ်သော၌မိတ္တဝိန္ဒကစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းဌာနေတော်မူစဉ်၊ဆိုနိုင်ခက်သောတယေဝံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

စတုတ္ထိ အင်္ဂ·ဏ္ဍာဂမာ၊အဌာဘိ ဝါဒိ သောဠသ။
သောဠသာဘိ စ ဗာ·တ္တိံ သ၊အတ္တိဿံ စက္က·မာသဒေါ။
ဇုဿ္ဆာ·ဟာဒုသ ပေါသသ၊စက္ခံ ဘမတိ မတ္ထကေ။၁၀၄။

(၁၀၄) ဘော၊ အိုအချင်း။သမုဒ္ဒနှင့်ရေ၊ သမုဒ္ဒြာ၏ အလယ်၌။ စတသော၊လေးယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေပြတ္တာမတို့ကို။ လဘိတ္ထာ၊ရပြီး၍။ စတုတ္ထိ·ထိုလေးယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေ ပြတ္တာမတို့ဖြင့်။ အ-သန္တေ၌၊မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ဂစ္ဆံ၊သွားလတ်၍။အင်္ဂ၊ရှစ်ယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေပြတ္တာမတို့ကို။ အဏ္ဏာဂမာ၊ သင်ရ၏။ အင်္ဂဘိဝါဒိ၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သောဗိမါနနေပြတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။အ-သန္တေ၌၊မရောင့်ရဲပြန်သည်ဖြစ်၍။ဂတ်ကဲ့၊သွားလတ်ပြန်၍။သောဠသ။ တက္ကိုပ်ခြေဝံယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေပြတ္တာမတို့ကို။ အဏ္ဏာဂမာ၊ရပြန်၏။ သောဠသာဘိစ၊တက္ကိုပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေပြတ္တာမတို့ဖြင့်လည်း။ အ-သန္တေ၌၊မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ဂတ်ကဲ့၊သွားလတ်ပြန်၍။ဗာ၊တ္တိံ·သ၊သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သောဗိမာန်နေပြတ္တာမတို့ကို။ အဏ္ဏာဂမာ၊ရပြန်၏။ အတ္တိဿံအတ္တိဿံအတြအတြ ဇုဿ္ဆာဟာဒုသ္သာ၊ ထိုထိုအာဝဇ်၌ တောင့်တ တပ်မက်သည်ဖြစ်၍။ ဇုဒါနိ၊

ယသုအခါ၌။စက္ကံ၊သင်တုန်းသွားကဲ့သို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသို့။အာသ
ဒေါ၊ရောံလတ်ပြီ။ဣ ဆွာဟဒုဿ၊ရမ္မက်ကဏ္ဍာသည်ဆောင်အပ်သော။
ပေါသဿ၊ ဆင်းရဲစရာ ကြမ္မာမွေအပ်သော သင်္ဂြိ။ မထွေး၊ ထိပ်
ထက်၌။စက္ကံ၊သင်တုန်းသွားသို့ထက်သောသံစက်ဝန်းသည်။ဘမတိ၊မိုး
ပန်းပမာဖွဲးဖွဲးမိုးမိုးသွေးစိုးစေလျက်လည်၏။ ။(ဂြိုးဇာတ်၌ပါသော
ဏာစက်၊ဤဇာတ်၌အယစက်)။ ။မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၀၄။

၁၀၅-ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတ်-၁၀၅။

(၁၀၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇဟုံပေတံဝနေကဋ္ဌံ,အစရှိသောဂါထာပုန် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတ်ကို၊ ဧဇေတဝန် ကျောင်း ကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသော ထိတ်လန့်တတ်သောရ ဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇဟုံ ပေ·တံ ဝနေ ကဋ္ဌံ၊ဝါတော ဘဇ္ဇတိ ဒုဇ္ဇလံ။
တသ ဧစ ဘာယသိ နာဂ၊ကိသော နန္ဒ ဘဝိဿသိ။၁၀၅။

(၁၀၅) နာဂ၊ဆင်ကြီး။ ဝနေ၊တော၌။ ဒုဇ္ဇလံ၊အားနည်းသော၊ယံ ကဋ္ဌံ၊အကြောင်သစ်ခက်ခြောက်ကို။ဝါတော၊လေသည်။ ဘဇ္ဇတိ၊ချိုးဖျက် ၏။ဧတံကဋ္ဌံ၊ ထိုသစ်ခက်ခြောက်သည်။ ဇဟုံဝိဇဟုံဧဝ၊ များသည်သော တည်း။တွံ၊သင်သည်။တသ၊ထိုသစ်ခက်ကျိုးကဲ့သော်အသံမှ။ စသာ ယတိ၊အကယ်၍ ကြောက်သည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံသန္တေ၊ ဤသို့ရွတ်ရွတ်သံ ကြားတိုင်းကြောက်သည်ရှိသော်။ နိစ္စံဘီတော၊ အမြဲကြောက်ရသည် ဖြစ်၍။(ထည့်)။ကိသော၊အသားအသွေးခန်းခြောက်၍ကြိုးလှီသည်။ နန္ဒ၊ စင်စစ်။ဘဝိဿသိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ ။ဒုဇ္ဇလကဋ္ဌဇာတကံပဉ္စမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဥဒဉ္စနိဇာတ်-၁၀၆။

(၁၀၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊သုခကံ ဝတ မံဇီဝံ, အစရှိသော ဂါထာပုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒဉ္စနိဇာတ်ကို ဧဇေတဝန်ကျောင်းကြီး

ဒွိဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပ္ပိုကြိုးပြားယောင်းသောရဟန်းကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သုခကံ ဝတ ဓံ ဇီဝိတေနမဓာနာ ဥဒဉ္စနိ။
စောရိ ဇာယ.ပုဝါဒေနဲ့တေလံ လောဏ.ဆွ ယာစတိ။၁၀၆။

(၁၀၆) တာတာဘာခင်၊တုမှာကံ၊ဘခင်တို့၏။ သန္တိ့ကောအာထံ၌။သု
ခကံချမ်းသာပွာ။ဇိဝံဇိဝန်္တံ့၊အသက်မွေးသော။မံ၊ငါ့ကို။ပစမာနာ၊ပူပန်
စေတတ်သော။ဝါ၊ဘးလိုရာရာကိုခွင့်ပြုတ်စေတတ်သော။ဥဒဉ္စနိ၊အလို
ရှိရာရာကိုဆောင်ယူတတ်ဘဉ်ဖြစ်ခဲ့ရောင်အိုးနှင့်တူသော။ ဇာယ.ပုဝါ
ဒေနဲ့၊မယားဟူသောအမည်ဖြင့်။ ဓောရှိ၊သိလဉ္စာကိုဖိုးယူတတ်သော
ဖိုးသူမသည်။ဥပလာပေတွာ၊ဖြားယောင်း၍။(ထည့်)။တေလဆွ၊ဆီကိုဂုဏ်း။
လောဏဆွ၊ဆားကိုဂုဏ်း။အညဲ့၊ခြီဆားမှတပါးအလိုရှိသမျှကိုဂုဏ်း။ယာ
စတိ၊မနေမနားအားပါးမနာ တောင်းတတ်ဟူ၏။ ။(သုခကံခွိုက,ကား
သွဏ္ဍ)။ ။ပစမာနာတိ၊ကာယဝါစာမနောယိယ် ခါဒိတုကာမာဟောတိတံ
တံပစမာနာ။ ဥဒဟံအဆွတ်ဟောယောတိဥဒဉ္စနိ၊စာဠိဝေါဝဟာရပုဂ္ဂ
ဝါ ဥဒကဥသိဆွမ်းစသဒ္ဒိကာဒယောတံနာမံ၊သာပနဥဒဉ္စနိဝိယဥဒဉ္စနိ။ဥဒကံ
ဝိယစာဒ္ဒိကာယံဒေယျနေပေါနအတ္ထိကာဟောတိတံတံအာကာရုဟိယော၀ါ
တိအတ္ထော၊ဓောရှိဇာယပုဝါဒေနဲ့တိ ဘဒ္ဒိယာနာမေန ဇကောစောရိမံမ
ဇုရဝစနေနဥပလာပေတွာတတ္ထနေကွာတောလံလောဏဆွယံအညဒ္ဒိုက္ခဲ့ဖွဲ့
တိတံသဒ္ဒိယာစတိ။ ဒါသိဝိယကပ္ပကာရံဝိယကတွာအာဟရာပေတိတိ။
အဋ္ဌကထာ။ ။ဥဒဉ္စနိဇာတကံသင်္ဘံ။၁၀၆။

၁၀၇-သာလိတ္ထကဇာတ်-၁၀၇။

(၁၀၇) နတ်နှင့်တကွယောလောကကိုသုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ သာဓုခေါ်သိပ္ပကံနာမ,အာစရိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်ဒေသနာတော်သော၌သာလိတ္ထကဇာတ်ကို၊ဧတဝဒနကျောင်း
ကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပေါဝံသော ကျေဉ်စရုစ်ပစ်တတ်
သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သာဓုခေါ သိပ္ပကံနာမ၊အာဒိ ယာဒိသ-ကိဒိသံ။
ပဿ ခဠု.ပုဟာရေန၊လဒ္ဓါ ဂါမာ စတု.ဒ္ဒိသာ။၁၀၇။

(၁၀၇) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဒိသကိဒိသံအဝိ၊အမှတ်မရှိဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားဖြစ်သော်လည်း။ (ယံဝါတံဝါ,ကဲ့သို့အနိယမအနက်ကိုဟောသည်)။ဆိပ္ပကံနာမ၊အတတ်မည်သည်ကား။သာဓုခေါသာဓုဇဝေ၊အကျိုးစီးပွါးကိုပြီးစေတတ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းသည်သာတည်း။ ခဠံ၊ခြေခွင်သောငဆွံကို။ပဿ၊ရှုပါလော့။ဣမံနာ၊ဤငဆွံသည်။(ထဋ္ဌ)။ ပဟာရေန၊ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။(ခဠုပဟာရေန,ကား၊စိရပ္ပဝါသိံ,ကဲ့သို့ ရပ်ပြီးသည့်)။ တနည်း။ ခဠုခဠုန၊ဤငဆွံသည်။ပဟာရေန၊ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။ (ဤနည်းဌိခဠုကားအဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသတည်း)။ စတုဒ္ဒိသာ၊မြို့တော်အရပ်လေးမျက်နှာဌိရှိကုန်သေ။ကါမာ၊အလွန်တဆိန်းထွက်သေါ ရွာကြီးလေးရွာတို့ကို။လဒ္ဓါ၊ရအပ်ကုန်ပြီ။ ။(ပဿခဠုပဟာရေနာတိ ပဿမဟာရာဇ ဣမံနာ ခဠုဝိဌသပ္ပိနာ အဇလဏ္ဍိကပဟာရေနစတုဒ္ဒိသာစတ္တာရောဂါမာလဒ္ဓါ။ဤအဌကထာဌိဣမံနာခဠုဝိဌသပ္ပိနာ,ကားခဠုဏ်အဘွင့်ဖြစ်၍အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသမှတ်ရာသည်)။ ။သာလိင္ဂ်ကဇာတကံသတ္တမံ။၁၀၇။

၁၀၈-ဗာဟိယဇာတ်-၁၀၈။

(၁၀၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ သိက္ခေယျသိက္ခိတဗ္ဗာနိ,အပဉ်ိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပဲသော်ဤဗာဟိယဇာတ်ကို ဟောသော်ပြည့်ကိုမှီ၍ မဟာဝုန်စုလစ်မွန်းချွန်တင်သော ကျောင်းကြီးဌိ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောလိဿဆိုမင်းကိုအားကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သန္တိ တ.ဿဒ္ဓိနော ဇနာ။
ဗာဟိယာ ဟိ သု-ဟဒေန၊ရာဇဝန.မဘိရာဓယိ။၁၀၈။

(၁၀၈) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊သင်အပ်သော အဟတ်တို့ကို။သိက္ခေယျ၊သင်ရာ၏။ တဿဒ္ဓိနော၊ထိုအတတ်ဌိအလိုဆန္ဒရှိကုန်သော။ ဇနာ၊လူတို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဟိသစ်စံ၊မှန်၏။ဗာဟိယာ၊မြို့ပဌိပေါက်ဘွားသော ဇနပုန်သူသည်။သုဟဒေန၊ဟိရိသြတ္တပ္ပကိုမစွန့်မူ၍ ဗုံးလွှမ်းသောအမှုအရာဖြင့် ချမ်းသာစွာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းဖြင့်။ရာဇာနံ၊မင်းကြီး ကို။အဘိရာဓယိ၊နှစ်သက်စေပြီ။ ။(ပြည့်ရှင်မင်း

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၀၉)

ကြီးကိုနှစ်သက်စေ၍ ဤစည်းစိမ်သို့ရောံသည်ဟူလို။ သုခေနဟာဒေါသုဟာဒေါ။ဟာဒကရိသုဿဂ္ဂေတိခေတူ)။ ။ဗာဟိယဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၀၈။

၁၀၉-ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်-၁၀၉။

(၁၀၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယထာနှေပုရိသောဟောတိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်ကို၊ သာဝတ္ထိပြည်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မဟာဒုဂ္ဂတကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထ·နှေ ပုရိသော ဟောတိ၊တထ·နှေ တဿ ဒေဝတာ။
အာဟရေ·တံ ကုဏ္ဍ-ပူဝံ၊မာ မေ ဘာဂံ ဝိနာသယ။၁၀၉။

(၁၀၉) ဘောပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ ပုရိသော၊ နတ်ကိုကိုးကွယ်သောသူသည်။ ယထ·နှေ၊အကြင်သို့သဘောရှိသော အာဟာရကိုစားသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တဿ၊ထိုကိုးကွယ်သောဒါယကာ၏။ ဒေဝတာ၊နတ်သည်။တထ·နှေ၊ထိုသို့သဘောရှိသောဒါယကာစားသောအာဟာရကိုစား၏သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တံ့၊သင်သည်။ဧတံကုဏ္ဍပူဝံ၊ထိုဆန်ကွဲမုံ့ကို။ အာဟရ၊ဆောင်ခဲ့လော့။မေ၊ငါ၏။ ဘာဂံ၊အဘို့အရာကို။ မာဝိနာသယ၊မပျက်စီးစေလင့်။ ။ကုဏ္ဍကပူဝဇာတကံနဝမံ။၁၀၉။

၁၁၀-သဗ္ဗသံဟာရကဇာတ်-၁၁၀။

(၁၁၀) သဗ္ဗသံဟာရကောနတ္ထိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သဗ္ဗသံဟာရကပဋ္ဌာသည် ခပ်သိမ်းသောအချင်းအရာအားဖြင့်မဟော်ဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

သဗ္ဗ-သံဟာရကော နတ္ထိ၊သုဒ္ဓံ ကင်္ခ် ပဝါယတိ။
အလိကံ ဘာသတိ·ယံ ဂုတ္တိ၊သစ္စ·မာဟ မဟာလိကာ။၁၁၀။

(၁၁၀) ပဏ္ဍိတ၊ သုခမိန်။ သဗ္ဗသံဟာရကော၊ သဗ္ဗသံဟာရကနံ့သာသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။သုဒ္ဓံ၊သက်သက်။ ကင်္ခ်၊ရှိရှားခါးပွင့်အနံ့သည်သာလျင်။ဝါ၊ဥပါသကာနံ့သည်သာလျင်။ ပဝါယတိ၊လွှင့်၏။အယံဂုတ္တိ၊ဤခိုး

စားတတ်သော မိန်းမငယ်သည်။ အလိုကံ၊ပျက်ကွယ်သောစကားကို။ ဘာသတိ၊ဆို၏။ အယံမဟာလွိကာ၊ ဤမိန်းမကြီးသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သော စကားကို။အာဟာ၊ဆို၏။ ။(သဗ္ဗသံဟာရကောနာမသဗ္ဗဂန္ဓေဟိယော ဇေတွာကတဂန္ဓော။ ။အလုံးစုံသောနံ့သာတို့ကိုတပေါင်းထည်းပေါင်း စု၍ပြုအပ်သော နံ့သာ ဟူလိုသည်)။ ။သဗ္ဗသံဟာရကပဋ္ဌောဒသ မော။၁၁၀။ပရောသဟာသဝဂ္ဂေါကောဒသမော။တာသုဒါနံ။ ။

ပရောသတဉ္စ ပဏ္ဏာိကံ၊ဝေရိစ ဒိတ္တာဝိန္ဒကံ။
ဒုဗ္ဘလဉ္စ ဥဒဉ္စနိ၊သာလိတ္တံဝိစ ဗာဟိယံ။ကုဏ္ဍာပူဝ-သဗ္ဗသံဟာရကံ။ ။

၁၁၁-ဂန္ဒြိဘပဋ္ဌာတ်-၁၁၁။

(၁၁၁) ဟံစိတုဝံဇဝမညာသိ၊ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂန္ဒြိဘပဋ္ဌာသည် မဟာဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ဟံစိ တုဝံ ဇဝ.မညာသိသေယျော၊ပုတ္တေန ပိတာတိရာဇသေဋ္ဌ။
ဟန္ဒ.သတရဿ တေ အယံ၊အဿတရဿဟိဂန္ဒြိဘေါဝိတာ။၁၁၁။

(၁၁၁) ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်းမြတ်။ ဟံစိယဒိ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊သင်မင်းမြတ်သည်။ ပုတ္တေန၊သားထက်။ ပိတာ၊အဘသည်။သေယျော၊မြတ်၏။ ဇဝံ၊ ဤသို့။ မညာသိ၊အော်မှေတော်မူ၏။ ။(ဟံစိပုဂ္ဂလောဥပလဿတိ, ကဲ့သို့။ ဟံစိတုဝံဇဝမညာသိသေယျော၌၊ဟံသိမလို၊ဟံစိ,လို၏။ အဋ္ဌက ထာ၌လည်းယဒိဟူ၏။ ဟံစိနှင့်ယဒိကားအနက်တူတည်း။ ဟန္ဒိရှိသော်လည်းမထောင်းတာ။ဝဂ္ဂန္ဆရော်သည်သာထူးသည်။မညာသိဒီဃရော်သည်။မညသိရှိသော်လည်းသင့်သည်ပင်)။ ။ဟန္ဒ၊ယသ။တေ၊သင်မင်းမြတ်အား။အဿတရဿ၊အဿတို့ရှင်မြင်းထက်။ အယံ၊ဤမြည်းသည်။ သေယျော၊မြတ်သည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေလော့။ဟိကဆ္ဌာ၊ အဘဲ့ကြောင့် နည်းဟူမူကား။ဂန္ဒိဘော၊မြည်းသည်။အဿတရဿ၊ အဿတို့ရှင်မြင်း၏။ပိတာ၊အဘသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ထို့သို့အဘဖြစ် သောကြောင့်။သေယျော၊မြတ်သည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေလော့။ ။ဂန္ဒြိဘပဋ္ဌောပဋ္ဌမော။၁၁၁။

၉၂ ၎ကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၁၂)

၁၁၂-အမရာဒေဝိပဥ္ဇာတ်-၁၁၂။

(၁၁၂) ယေနသတ္တုဒိလဂ်ါစ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအမရာဒေဝိပဥ္စာသည်လည်း ထိုမဟာဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ယေန သတ္တု-ဒိလဂ်ါ စ၊ဒိ-ဂုဏာ-ပလာသော စ ပုဂ္ဂိတော။
ယေန ဒဒါမိ တေန ဝဒါမိ၊ယေန နဒါမိ တေန နဝဒါမိ။
ဧသ မဂ္ဂေါ ယဝ-မဂ္ဂါကဿ၊ဧတံ ဆန္နေ-ပထံ ဝိဇာနာဟိ။ ၁၁၂ ။

(၁၁၂) သာမိ၊အရှင်။ ယေနယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ သတ္တုဒိလဂ်ါစ၊မုံ့လုံးဆေးပဒုံးဆေးတို့သည်ဂုင်း။ ပုဂ္ဂိတော၊ ပွင့်သော။ဒိဂုဏာပလာသောစ၊အရွက်နှစ်ဆင့်ရှိသောပင်လယ်ကသစ်ပင်သည်ဂုင်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တေနတတ္ထ၊ထိုအရပ်သို့။ဂစ္ဆာ၊သွား၍။ ယေန၊ အကြင်လက်ဖြင့်။ဒဒါမိ၊ပေး၏။ တေန၊ထိုပေးသောလက်ဖြင့်။ ဝဒါမိ၊ဆို၏။ ယေန၊ အကြင်လက်ဖြင့်။နဒဒါမိ၊မပေး၊တေန၊ထိုမပေးသောလက်ဖြင့်။နဝဒါမိ၊မဆို။ဧသဧသော၊၌ခရိုးသည်လျှင်။ ယဝမဂ္ဂါကဿ၊ ယဝမဂ္ဂါကဂ္ဂါ၌ တည်သောငါတို့အိမ်၏။မဂ္ဂေါ၊ခရိုးတည်း။ဧတံဆန္နေပထံ၊ ဤဖုံးကွယ်သောခရိုးကို။ဝါ၊ဤဖုံးကွယ်သောအကြောင်းကို။ဝိဇာနာဟိ၊သိလော့။ ။အမရာဒေဝိပဥ္စောဒသမိယော။၁၁၂။

၁၁၃-သိဂ်ါလဇာတ်-၁၁၃။

(၁၁၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သဒ္ဒဟာသိသိဂ်ါလသည်, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသိဂ်ါလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သဒ္ဒဟာသိ သိဂ်ါလသ၊သုရာ-ဗိတသ ဇြာဟ္မဏာ။
သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိ၊ကုတော ကံသ-သတာ ဒုဝေ။ ။

(၁၁၃) ဇြာဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏားသုရာဗိတသ၊သေသေသံသော။သိဂ်ါလသ၊မြေခွေး၏။ဝစနံ၊စကားကို။တွံ၊သင်သည်။သဒ္ဒဟာသိသဒ္ဒဟာသိ၊ယုံကြည်သလော။(အယမေဝဝါပါဠေါ,ဟု၊အဋ္ဌကထာရှိ၏။နဂိဏ်းသော်

ကားမလွတ်)။ ။တသ၊ထိုမြေခွေးအား။သိပ္ပံကာနံ၊ယေဘုယ်သွားတို့၏။ သတံ၊အရာသည်လည်း။နတ္ထိ၊မရှိ။ ဒုဝေကံသ-သတာ၊ငွေအသပြာနှစ်ရာ တို့သည်ကား။ကုတောအတ္ထိ၊အဘယ်မှာရှိတုံအံ့နည်း။ ။သိင်္ဂါလဓာ တကံတတိယံ။၁၁၃။

၁၁၄-မိတစိန္တီဓာတ်-၁၁၄။

(၁၁၄) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဗဟုစိန္တီအပ္ပစိန္တီ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမိတစိန္တီဓာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နှစ်ယောက်ကုန်သောအသက်ကြီးကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟု-စိန္တီ အပ္ပ-စိန္တီ၊ဉာဏော ဇာလေ အဗဇ္ဈရေ။
မိတ-စိန္တီ ပမောစေသိ၊ဉာဏော တတ္ထ သမာဂတာ။ ။

(၁၁၄) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဗဟုစိန္တီ၊အကြိုအစဉ်များသောဗဟုစိန္တီမည်သောငါးသည်ၛင်း။အပ္ပစိန္တီ။ အကြိုအစဉ်နည်းသောအပ္ပစိန္တီမည်သောငါးသည်ၛင်း။ဉာဏော၊နှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။ဇာလေ၊ပိုက်၌။ အဗဇ္ဈရေ၊မိကုန်၏။မိတစိန္တီ၊ပညာဖြင့်နှိုင်းရှည့်ကြံစည်လေ့ရှိသောမိတစိန္တီမည်သောငါးသည်။ပမောစေသိ၊လွတ်စေ၏။လဒ္ဓဖိုတာ၊ အသက်ကိုရကုန်သော။ဉာဏော၊နှစ်ကောင်သောငါးတို့သည်။ တတ္ထဉဒကော၊ထိုရေ၌။သမာဂတာ၊မိတစိန္တီငါးနှင့်တဘန်ပေါင်းမိပြန်ကုန်၏။ ။မိတစိန္တီဓာတကံစတုတ္ထံ။၁၁၄။

၁၁၅-အနုသာသိကဓာတ်-၁၁၅။

(၁၁၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယာယဉ်ကျေးမနူသာသတိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အနုသာသိကဓာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဆုံးမတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၁၅)

ယာ.ယညော.မနုသာသတိ၊သယံ ထောလုပ္ပ-စာရိနိ။
သာ.ယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိ၊ဟတာ စက္ကေန သာဆိကာ။၁၁၅။

(၁၁၅) ဘဝန္တေသာသကုဏာ၊ဒိဋ္ဌဂက်အပေါင်းတို့။ယာသါဆိကာ၊အကြင်ဆုံးမတတ်သောဌက်မသည်။ ။(ယကာရောပဒသန္ဓိကရော။အဋ္ဌကထာဟူ၏။ယာအယံဖြစ်သော်လည်းမထောင်းတာ။(သာယံနှင့်တော်၏)။ ။ သယံ၊မိမိသည်။လောလုပ္ပ-စာရိနိ၊ လျှပ်ပေါ်သောအကျင့်ရှိသည်။သမာနာ။ဖြစ်လျက်။ အညော၊တပါးသောဌက်တို့ကို။ အနုသာသတိ၊ဆုံးမ၏။ သာယံသာအယံသာဆိကာ၊ထိုဆုံးမတတ်သောဤဌက်မသည်။စက္ကေန၊ထွည်းဘိုးသည်။ဟတာ၊နင်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပက္ခိကာဝိဟတပက္ခာ၊ပြတ်သောအတောင်ရှိသည်ဖြစ်၍၊သေတိ၊အိပ်ရ၏။ ။အနုသာဆိကဇာတကံပဉ္စမံ။၁၁၅။

၁၁၆-ဒုဇ္ဇစဇာတ်-၁၁၆။

(၁၁၆) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဇ္ဇညျမြတ်စွါဘုရားသည်၊အတိက္ကရမကရ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုဇ္ဇစဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အတိက္ကရ.မကရာ.စရိယ၊မယှံ ပေ.တံ နု ဂုဏ္ဍတိ။
စတုဏ္ဏေ လဃိယိတ္ထာန၊ပဠုမာယ.သိ အာဝုတော။၁၁၆။

(၁၁၆) အာစရိယ၊ဆရာ။တို့၊သင်သည်။အဇ္ဇ၊ယနေ့၊အတိက္ကရံ၊လွန်၍ပြုခြင်းကို။အကရ၊ပြုဘိ၏။ဇေတံ၊ဤအမှုကို။ မယှံဝိ၊ငါ့အား သော်လည်း။ နဂုဏ္ဍတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ စတုဏ္ဏေ၊လေးခရမြောက် သောထံ သွားဒွိ။အပတိတ္ထာ၊မကျမူ၍။ အတ္တာနံ၊ကိုယ်ကို။ လဃိယိတ္ထာန၊ချုန်လွှားစေ၍။ပဠုမာယ၊ငါးခရမြောက်သောသံသည်။ အာဝုတော၊ငါးတံစို့ဖြင့်သိသကဲ့သို့ထိုးသိအပ်သည်။အဆိ၊ဖြစ်၏။ ။ဒုဇ္ဇစဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁၁၆။

၁၁၇--တိတ္တိရဇာတ်-၁၁၇။

(၁၁၇) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အစ္ဆုဂ္ဂတာတိလပတာ,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္တိရစ္ဆာတ်ကို၊ဧတဝဓိကျောင်း ကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အစ္ဆု·ဂ္ဂတာ·တိလပကာ၊အတိဝေလံ ပဘာသိတာ။
ဝါစာ ဟနတိ ဒုမ္မေဓံ၊တိတ္တိရံ·ဝါ·တိဝသိတံ။၁၁၇။

(၁၁၇) ဘဝန္တော်တာပသာ၊အိုရဿေတ္ထ။ အတိဝသိဘံ၊ အတ္ထိုင်း အရှည်ကိုလွန်၍ တွန်သော။ တိတ္တိရံ၊ခါကို။ ရတံ၊ ပါပါတွန်သောအသံ သည်။(ထည့်)။ဟနတိဖျက်၊သတ်သကဲ့သို့။ဒုမ္မေဓံ၊ပညာနည်းသေါသူကို။ အစ္ဆုဂ္ဂတာ၊အလွန်တက်၍ဆိုအပ်သော။အတိလပကာ၊ အဘန်ဘန်လျှင် အလွန်ဆိုအပ်သောသဘောရှိသော။ အတိဝေလံ၊ကမ်းအပိုင်းအခြားပ မာဏကိုလွန်၍။ ပဘာသိတာ၊ တဘွားဘွားဆိုအပ်သော။ ဝါစာ၊ပါပါစ ကားသည်။ဟနတိ၊သတ်၏။ ။တိတ္တိရစ္ဆာတကံသတ္တမံ။၁၁၇။

၁၁၈--ဝန်ကဇာတ်-၁၁၈။

(၁၁၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာစိန္တယန္တောပုရိသော,အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သေါဤဝန်ကဇာတ်ကို၊ဧတဝဓိကျောင်းကြီး ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဥတ္တရသူဌေးသားကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

နာ·စိန္တယန္တော ပုရိသော၊ဝိသေသ·မဓိဂစ္ဆတိ။
စိန္တိတသာ ဖလံ ပသ္သ၊မုတ္တော·သိ ဝဓ-ဗန္ဓနာ။၁၁၈။

(၁၁၈) ဘောန္တော်ဝန်ကာ၊အိုငုံးများတို့။အစိန္တယန္တော၊ဤမည်သော ဥပါယ်ဖြင့်ဤဒုက္ခမှလွတ်အုံဟုမကြံမစည်သော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ား သည်။ ဝိသေသံ၊ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းဟူသောအကျိုး ဝိသေသကို။ နအဓိ ဂစ္ဆတိ၊မရ။တနည်း။ ပုရိသော၊ဗိန်မမဟုတ်သောယောကျ်ားဖြစ်လျက်။ အစိန္တယန္တော၊ ဤမည်သောဥပါယ်ဖြင့် ဤဒုက္ခမှလွတ်အုံဟု မကြံမစည် ဂုတ်တုတ်နေ သောသူသည်။ ဝိသေသံ၊ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းဟူသောအ ကျိုးဝိသေသကို။ နအဓိဂစ္ဆတိ၊မရ။ စိန္တိတသာ၊ ယခုအခါကြံအပ်သော

အမှုဇ်။ဖလံ၊အကျိုးကို။ပဿ၊ရှုပါလော့။တေနဝဥပါယေန၊ထိုသို့ကြိုစည်အပ်သော ဥပါယ်ဖြင့်လျှင်။ (ထည့်)။ အဟံ၊ငါသည်။ဝဓ-ဗန္ဓန၁၊သတ်ခြင်းနှောင်ဘွဲ့ခြင်းမှ။မေတ္တော၊လွတ်သည်။အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ ။ဝန္ဒကဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၁၀။

၁၁၉-အကာလရဝိဇာတ်-၁၁၉။

(၁၁၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓသူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အမာတာဝိတရဿံဝဒ္ဓါ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအကာလရဝိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသော အချိန်မဟုတ်သည်၌အသံပြုတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-မာတာ-ဝိတရ-သံဝဒ္ဓါ၊အနာ၊စေရ-ကုလေ ဝသံ။

နာ၊ယံ ကာလံ အ-ကာလံ ဝါ၊အဘိဇာနာတိ ကုက္ကုဋော။၁၁၉။

(၁၁၉) ဘောန္တော်မာဏဝါ၊အိုလုလင်တို့။အမာတာဝိတရ-သံဝဒ္ဓါ၊ ပိတာတို့ကိုမှီလျက်မိဘတို့အဆုံးအမကိုယူ၍ မကြီးရသော။ အနာစေရကုလေဝသံ၊ဆရာ့ကျောင်း၌နှံးကောင်းဥပဒေသင်၍မနေဘူးသော။အယံကုက္ကုဋော၊ဤကြွက်သည်။ (ဤကားအဓိပ္ပါယတည်)။တနည်း။ အာစေရကုလေ၊ဆရာ့ကျောင်း၌။အ ဝသံအဝသန္တော၊ကျင့်စရာနည်းနာဥပဒေကိုခံယူ၍မနေဘူးသော။ (အနာစေရကုလေကားအယူတည်သမာသ်ဖြစ်၍ အသဒ္ဓဘောဇိ,ကဲ့သို့ဝသံ,ဟူသောကြိယာကိုမြစ်သတည်း။ဝသံ,ကားအန္တေပစ္စည်းအဆုံးရှိသောပုဒ်ဖြစ်၍၊အာစေရကုလေ,ဟူသောရှေးပုဒ်နှင့်သမာသ်မဖြစ်ကောင်း)။ ။အယံကုက္ကုဋော၊ဤကြွက်သည်။ကာလံဝါ၊တွန်ခါဟုတ်သည်ကိုဂုဏ်။အကာလံဝါ၊တွန်ခါမဟုတ်သည်ကိုဂုဏ်။နအဘိဇာနာတိ၊မသိ။ ။အကာလရဝိဇာတကံနဝမံ။၁၁၉။

၁၂၀-ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်-၁၂၀။

(၁၂၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓသူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဗန္ဓနာဘယ္ဟဗ္ဘဒ္ဓါနိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း

ကြီးခဲ့သိတဲ်ငးသုံးနေတော်မှုစဉ်၊စိစ္ဆမာနဝိကာကိုအကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

အ- ဗန္ဓဲာ တတ္ထ ဗန္ဓိုန်္ဂါ၊ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။
ဗန္ဓဲာ ဝိ တတ္ထ မုစ္စန်္ဂါ၊ယတ္ထ ဓိရာ ပဘာသရေ။၁၂၀။

(၁၂၀) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယတ္ထ၊အကြင်အမှုဌ်။ဗာ လာ၊ သူဖိုက်တို့သည်။ ပဘာသရေ၊ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ထိုသူဖိုက်တို့ဆို သောအမှုဌ်။ အဗန္ဓဲာဝိ၊ နှောင့်ဖွဲ့ခြင်းငှါ မသင့်သောသူတို့ကို လည်း။ ဗန္ဓိုန်္ဂါ၊နှောင့်ဖွဲ့အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊အကြင်အမှုဌ်။ဓိရာ၊ပညာရှိတို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပညာရှိတို့ဆိုသောအမှုဌ်။ ဗန္ဓဲာဝိ၊အ နှောင်အဖွဲ့ ခံရကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မုစ္စန်္ဂါ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန်၏၊ ။ဗန္ဓနမောက္ခဇာတကံဒသမံ။၁၂၀။ဟံစိဝံဂ္ဂါဒ္ဓါဒသ မော။တသ္သဒါနံ။ ။

ဂန္ဒြဘပဥ္စာ အမရာ၊သိဂ်ါလံ ဓိတရိန္ဒိ စ။
အနုသာသိက-ဒုဗ္ဘဝံ၊တိတ္တိရံ ဝနုကံပုနဲ၊အကာလရဝိ-ဗန္ဓနံ။ ။

(၁၂၁) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကရေ သရိကျွာ, အစရှိသောဂါထာပုန် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုသနာဠိဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီးခဲ့သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေးဇ်၏ အဆွေခင်ပွန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကရေ သရိကျွာ အထဝါ ဝိ သေဋ္ဌော၊
နိဟိနကော ဝါဝိ ကရေယျ ဇေကော။
ကရေယျု၊ မေတေ ဗျသနေ ဥတ္တမ-ဍ္ဍံ၊
ယထာ အဟံ ကုသနာဠိ ရုစာယံ။၁၂၁။

(၁၂၁) ဘောန္တော၁ဒေဝတာယော၊အသျင်နတ်တို့။သရိကျွာဝိ၊အ အမျိုးစည်းစိမ်စသောအားဖြင့်ကိုယ်နှင့်တူသောသူသည်လည်း။ ဝိတ္တ-ဝမ်္မံ၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်ဘရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ အထဝါ၊က ထွေသော်တုံ။သေဋ္ဌာဝိ၊ အမျိုးစည်း စိမ်စသောအားဖြင့်ကိုယ် ထက်

လွန်မြတ်သောသူသည်ထည်း။ မိတ္တ-ဓမ္မံ၊အဆွခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်တရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ ၎ကောဇကေစ္စော၊အ၌ဟူသော။ နိဟိနကောဝါဒိ၊ကိုယ့်အောက်ယုတ်သောသူသည်လည်း။မိတ္တဓမ္မံ၊အဆွခင်ပွန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်တရားကို။ကရေ၊ပြုရာ၏။ ။(ထို့ကြောင့်အလုံးစုံသောထိုသူတို့ကိုထည်းအဆွခင်ပွန်းပြုရာသတည်းဟုပြသဘည်း)။ ကိ်ကာရဏာ၊ အာဘဲ့ကြောင့်နဉ်းဟူမူကား။ (ထည့်)။၎တေ၊အယုတ်အလတ်အမြတ်ဖြစ်ကုန်သောထိုသူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ဆွခင်ပွန်း၏ ပျက်စီးခြင်းသည်။ ဥပ္ပန္နေ၊ဖြစ်ထတ်သော်။ ဥတ္တမံ၊မြတ်သော။အတ္ထံ၊အစီးအပွါးကို။ ကရေ ယျုံ၊ပြုကုန်ရာ၏။ ။(ကာယိကစေတသိကဒုက္ခမ္မထိုသဟာယကိုလွတ်စေကုန်ရာသတည်းဟူလိုသည်)။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဟိနောဝါ၊ကိုယ့်အောက်ယုတ်သောသူကိုသော်ထည်း။ မိတ္တော၊အဆွခင်ပွန်းကို။ကာတဗ္ဗော၊ပြုသင့်သည်သာတည်း။ ဇာတရေ၊ကိုယ်နှင့်ရည်တူကိုယ့်ထက်အမြတ်ဖြစ်သောသူတို့ကို၊ပရေဝ၊အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း။ ။(ဤဥပစာကိုအခြားမရှာ၊မိမိကိုပင်ပြုလိုရကား။ ၊ယထာအဟံကုသနာဒိုရစာဟံ,ဟူသောစတုဏ္ဍပါဒကိုဆိုသတည်း။ ။ဤစတုဏ္ဍပါဒကားအာပါတလိကသက္ခဏာရှိသည်)။ ။ရုစာယံ၊ရုစာအမည်ရှိသောမင်္ဂလာသစ်ပင်၌။နိဗ္ဗတ္တာဒေဝတာ၊ဖြစ်သောနတ်ဟုဆိုအပ်သော။(ထည့်)။အဟံ၊ငါသည်ဌင်း။ ကုသနာဒိုစ၊ဘုန်းတန်းခိုးနည်းသောသမန်းဗုတ်ကျ။။ရုံ၌ဖြစ်သော၍နတ်သည်ဌင်း။ ဝါ၊ကုသနာဒိုမည် သောသစ်ပင်၌ ဖြစ်သော၍နတ်သည်ဌင်း။(ကုသနာဒိုတိဇံနာမကောရုက္ခော၊ဇာတ်ဋီကာ)။ ။တေမယံ၊ထိုငါတို့သည်။မိတ္တသန္ထဝံ၊မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ကရိမ္ဟယထာ၊ပြုကုန်၏သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ဒုက္ခာ၊ဆင်းရဲမှ။မုစ္စိတုကာမေဟိ၊ လွတ်လိုကုန်သော။ အညေဟိဝါ၊တပါးသောသူတို့သည်လည်း။ဟိနောဝါ၊ကိုယ့်အောက်ပင်ယုတ်သော်လည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသောသူကို။မိတ္တော၊ အဆွခင်ပွန်းကို။ကာတဗ္ဗော၊ပြုအပ်၏။ ။ကုသနာဒိုဇာတကံပဌမံ။၁၂၁။

၁၂၂-ဒုမ္မေဓဇာတ်-၁၂၂။

(၁၂၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သောသမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ ယသံလဒ္ဓါနဒုမ္မေဓော,အစရှိသောဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒုမ္မဝဇာတ်ကို၊ ဧတံဝန်ကျောင်း ကြီးဒွိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ယသံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓော၊အန•ဏွံ စရတိ အတ္တနော။
အတ္တနော စ ပရေသ•ဉ္စ၊ဟိ ံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ။၁၂၂။

(၁၂၂) မဟာ-ရာဇာမင်းကြီး။ တာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့ သဘောရှိသော။(ထည့်)။ တံ့ဝိယဒိသတိတိတာဒိသော,ပြု။ သောဝိယဒိသတိ, မပြုလင့်။တုမှ၏ကာရိယ တ,ဖြစ်သည်)။ဒုမ္မေဓော၊ ပညာနည်းသောသူသည်။ယသံ၊ပြည့်စုံသောအဂြိအရံကို။ လဒ္ဓါန၊ရ၍။အတ္တနော၊မိမိ၏။အန ဏွံ၊အကျိုးမဲ့ကို။ စရတိ၊ကျင့်၏။ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုသင့် မပြုသင့်သည်ကို။အဇာနန္တော၊မသိရကား။အတ္တနောစ၊မိမိ၏ရင်း။ ပရေသဉ္စ၊သူတပါး တို့၏ရင်း။ဟိ ံသာယ၊ ပင်ပန်းငြိုငြင်ခြင်းဆင်းရဲ ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ကျင့်တတ်၏။ ။(ဟိ ံသာဝုစ္စတိကိလမနံ၊ တဒတ္ထဝါယဇေဝံပဋိ ပဇ္ဇတိ။အဋ္ဌကထာ)။ ။ဒုမ္မဝဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၂၃-နဂ်လိသဇာတ်-၁၂၃။

(၁၂၃) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အသဗ္ဘဏ္ဍဂိ ံဝါစံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနဂ်လိသဇာတ်ကို၊ ဧတံဝန်ကျောင်း ကြီးဒွိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လာဠုဒါယိမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သဗ္ဘဏ္ဍ-ဂိ ံဝါစံ၊ဗာလော သဗ္ဘဏ္ဍ ဘာသတိ။
နာ•ယံ ဒဓိ နဂ်လိသံ၊ဒဓိ•ပွယံ မညတိ နဂ်လိသံ။၁၂၃။

(၁၂၃) ဘော၊အချင်းတို့။ဗာလော၊ အသိပညာ နဲ့.စွာသောသူမိုက် သည်။အသဗ္ဘဏ္ဍဂိ ံ၊ဥပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အလုံးရုံသောဥပမေယျဒွိမ ဝင်စကောင်းသော။ဝါစံ၊စကားကို။ ။(ဃဋဒါဒိုက်းဖြစ်သောကြောင့် ဂဗိ ဂါဗိ ်နှစ်ထွေရှိသင့်၏။ သို့သော်လည်းဤအရာတွင်ဂဗိ ်ရှိမှဆန်းသင့် သည်)။ ။သဗ္ဘဏ္ဍ၊အလုံးရုံသောဥပမေယျဒွိ။ဘာသတိ၊ ဆို၏။ (။ဒဓိ

နာမကိဒိသန္တိပုဠ္ဍောဝိ သေယျထာဝိနဂ်လိသာတိဝဒတေဝ,ဟူလို)။ ။ ၎ဝံ၊ ဤသို့သေယျထာဝိ နဂ်လိသာဟူ၍။ ဝဒန္တောဝိ၊ ဆိုသော်လည်း။ (ထည့်)။ အယံဒဓိ၊ဤနို့ဓမ်းသည်။နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူသည်။နဟောတိ၊ မဟုတ်နိုင်ခဲ့။ တနည်း။ ဒဓိ၊ နို့ဓမ်းသည်။ နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူ၏။၎ဝံ၊ဤသို့။ နော၊ငါတို့အား။ ဝဒန္တော၊ဆိုသော။အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့.စွာသောသူသည်။အသဗ္ဗတ္ထဂမိ၊ဉပမာ၏အစွမ်းအားဖြင့်အလုံးစုံသောဥပမေယျဒွိမဝင်စကောင်းသော။ဝါစံ၊စကားကို။သဗ္ဗတ္ထ၊အလုံးစုံသောဥပမေယျဒွိ။ဘာသတိ၊ဆိုဘိ၏။ (ဤနည်းဒွိ,နောအယံဖြတ်)။ကိံကာရဏာ၊အဘဲ့ကြောင့်ဆိုသနည်းဟူမူကား။ ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့.စွာသောသူသည်။ဒဓိံဝါ၊နို့ဓမ်းကိုလည်း။ နဂ်လိသံ၊ထွန်သန့်နှင့်တူ၏ဟူ၍သာလျှင်။မညတိ၊အောံမ့်၏။(ဒဓိပွယံဒဓိဝါအယံဖြတ်။စိရပ္ပဝါသိ်,ကဲ့သို့မှတ် ။ ။တနည်း။အယံဗာလော၊ဤအသိပညာနဲ့.စွာသောသူသည်။ဒဓိပွယံ၊နို့ဓမ်းနို့.ရည်ကို။ နဂ်လိသံ၊ ထွန်သန့်နှင့်တူ၏ဟူ၍။မညတိ၊မှတ်ထင်၏။ ။(ဤနည်းဒွိ။ဒဓိ-နို့.ဓမ်း၊ပယ-နို့.ရည်ဟော။နွေဘော်ရောက်၍၊ဒဓိပွယံ,ဂျိသည်)။ ။နဂ်လိသဇာတကံ တတိယံ။၁၂၃။

၁၂၄--အမ္ဗဇာတ်-၁၂၄။

(၁၂၄) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝါယာမေထဝပုရိသော,အစဉ်ရှိသော၀၊ ထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အမ္ဗဇာတ်ကို၊ ဧတဝဝန်ကျောင်းကြီးဒွိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တပါးသော၀တ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝါယာမေထေ·ဝ ပုရိသော၊နှ နိဗ္ဗိန္နေယျ ပဏ္ဍိတော။ ။
ဝါယာမသ ဖလံ ပသ်သ၊ဘုတ္တာ အမ္ဗာ အနိတိဟံ။၁၂၄။

(၁၂၄) ဘောန္တော်တာပသာ၊အိုရဉ်သေ့တို့။ ပုရိသော၊ယောကျ်ား ဟုတ်သောသူသည်။အတ္တနော၊ဗိမိ၏။ဝတ္တပ္ပဋိရဏာဒိကော၊ ဝတ်ကိုဖြည့်ခြင်းအစရှိသော။ ကမ္မေ၊အမှုဒွိ။ (ထည့်)။ဝါယာမေထေဝ ဝါယာမံ က

ရောတော်ဝ၊ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မချစ်၊အနုပစ်လျှင်၊ မဖြစ်မနေရ၊ နေ့ညကြိုးကုတ်၊အားထုတ်လုံ့လ၊ပြုသင့်လှသည်သာ။ပဏ္ဍိတော၊အမြေ့ အမြင်ပညာရှိသောသူသည်။နေ့နိုဗ္ဗိန္ဒေယျ၊မိုဒ့်သရိုး၊လုံ့လချို့လျက်၊မရက် စသိုး၊ အပျင်းကြိုး၍၊ မငြိုးမငွေ့ မပေါ့စားရာ။ ။(ဤသို့ ဘုရားလောင်း သည်ဤဝါယာမမည်သည် အကျိုးရှိသည်သာဖြစ်၏ဟု,ရဿေအပေါင်း ကိုဟောပြောလို၍၊ဝါယာမသဖလံပသာ,ဟူသတည်း)။ ဝါယာမသာ၊ အပတ်တကုတ်အားထုတ်လုံ့လဝါယာမ၏။ဖလံ၊အကျိုးကို။ပသာ၊ရှုပါ လော့။ ။(အဘယ်သို့သောအကျိုးနည်းဟူဘွယ်ရှိရကား။ ဘုတ္တာအမ္မာ အနိတိဟံ,ဟူသည်)။ ။ဣမေဟိပဉ္စဟိ ဣသိသတေဟိ၊ဤငါးရာသောရဿေတို့သည်။သယံ၊ကိုယ်တိုင်။အရညံ့၊တောသို့။ အဂတ်ဝါ၊မသွားမူ၍။ ၎ကသာ၊ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောတဦးသောရဿေ၏။အတ္ထာယ၊အကျိုးငှါ။ အာနိတာ၊သားငှက်တို့သည် ဆောင်အပ်ကုန်သော။ အမ္မာ၊သရက်သီး တို့ကို။ဘုတ္တာ၊စားအပ်ကုန်ပြီ။ ။(အမ္မာကား၊ ဒေသနာမတ္တာသာတည်း။ ငှက်ပျော၀ိန္ဒစသော ရသင့်သမျှကိုယူ)။ ဣဒံ၊ ဤသို့တောသို့ မသွား အာ လွယ်သာစားသေံ ရခြင်းသည်။ ဝါယာမသာ၊လုံ့လ၏။ ဖလံ၊အကျိုး တည်း။ ။(ထိုအကျိုးသည်မျက်မှောက်ပစ္စက္ခဟုတ်ပါ၏လော။ဤသို့ဖြစ် ပြီတဲ့ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့,ဟု၊သူတပါး အဆင့်စကားဖြင့်နှုတ်သမိုးပါးရှုံ့သကဲ့ သို့မှတ်ရမည်လော, စောကြောဘွယ် ရှိသောကြောင့်၊အနိတိဟံ,ဟု၊ ပေါပြန်ရသည်)။တစ္ဆဓေ၊ထိုအကျိုးသည်လည်း။အနိတိဟံ ဣတိအဟ ဣတိအဟာတိဇဝံဣတိဟိတိဟေနဂဟေတဗ္ဗံနဟောတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့ ဤသို့ဖြစ်ပြီတဲ့,ဟု၊ ဣတိဟဣတိဟ, ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည်မ ဟုတ်။ဝါ၊အနိတိဟံဣတိအာဟဣတိအာဟာတိဇဝံ ဣတိဟိတိဟေနဂ ဟေတဗ္ဗံနဟောတိ ၊ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်ဤသို့ဆိုဘူးသတတ်,ဟု၊လက် ဆင့်ကမ်းသော ဣတိအာဟဣတိအာဟ၊ပြောစကားမျှဖြင့် မှတ်ရသည် မဟုတ်)။ ဇတံဖလံ၊ဤအကျိုးကို။ ပစ္စက္ခမေဝ၊မျက်မြင်ပစ္စက္ခပင်လျှင်။ ပသာ၊ရှုလော့။ ။(ဣတိအာဟဣတိအာဟာတိဇဝံဣတိဟဣတိဟေနဂဟေ တဗ္ဗံဣတိဟံ၊ ဣတိအာဟတရကျေသည်။ ဝိစိတြဲ့ဟိတဗ္ဗိတရတ္တိ, ဟူရ ကားတဗ္ဗိတ်ပုန်၊နဣတိဟံအနိတိဟံ။ တဗ္ဗိတ်အတွင်းငှါသော သမာသ် ပုန်)။ ။အမ္မစောတကံစတုတ္ထံ။၁၂၄။

၁၀၂ ၎ကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၂၅)

၁၂၅-ကဉ္စာဟကဇာတ်-၁၂၅။

(၁၂၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗဟုံပိသောဝိကတ္ထေယျ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌ကဉ္စာဟကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောရွတ်ချသော စကားကိုဆိုတတ်သောပျာနိုးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗဟုံ ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊အညံ ဇနပဒံ ဂတော။
အန္ဓာ·ဂတ္ဝါန ဒုသေယျ။ဘုဉ္ဇ ဘောဂေ ကဉ္စာဟက။၁၂၅။

(၁၂၅) ယော၊အကြင်သူသည်။အညံဇနပဒံ၊မိမိ၏ဘွားရာမြေမှတပါးသောဇနပုဒ်သို့။ဂတော၊ရောံသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သော၊ထိုတပါးသောဇနပုဒ်သို့ရောံသောသူသည်။ တတ္ထ၊ထိုမိမိအမျိုးဇာတ်ကိုမသိရာအရပ်၌။ ဗဟုံပိ၊များစွာလည်း။ ဝိကတ္ထေယျ၊ချုတ်ချယ်ရွတ်ချသော စကားကိုဆိုရာ၏။သာမိကော၊သခင်သည်။အန္ဓာဂတ္ဝါန၊ဤသို့တဘန်လာပြန်လတ်၍။ဒုသေယျ၊ဟုက်ဆိုးရာ၏။ကဉ္စာဟက၊ကဉ္စာဟက။ဘောဂေ၊စည်းစိမ်တို့ကို။ဘုဉ္ဇ၊ခံစားလော့။ ။ကဉ္စာဟကဇာတ်ပဉ္စမံ။၁၂၅။

၁၂၆-အသိလက္ခဏဇာတ်-၁၂၆။

(၁၂၆) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ တထေဝေကသကလျာဏံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အသိလက္ခဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏သနံလျှက်လက္ခဏာဘတ်တတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တထေ·ဝေ·ကသ ကလျာဏံ၊တထေ·ဝေ·ကသ ပါပကံ။
တသ္မာ သဗ္ဗံ နု ကလျာဏံ၊သဗ္ဗံ ဝါဝိ နု ပါပကံ။၁၂၆။

(၁၂၆) အာစရိယ၊ဆရာ။တထေဝ တဒေဝ၊ထို့ချေဆတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင်။ဇကသ၊အချို့သူအား။ ကလျာဏံ၊ကောင်း၏။တထေဝ တဒေဝ၊ထို့ချေဆတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင်။ ဇကသ၊အချို့သူအား။ပါပကံ၊ယုတ်မာ၏။ ။(တထေဝေကသောတိတဒေဝဇကသ၊အယမေဝဝါပါ

ဌေါ။ဒုတိယပဒေဝိဇေသေဝနယော။အဋ္ဌကထာ)။ ။တသ္မာ၊ထိုံ့ကြောင့်။ သဗ္ဗံ၊အလုံးစုံသော ချေဆတ်ခြင်းသည်။ နကလျာဏံ၊ကောင်းသည် မဟုတ်။ သဗ္ဗံဝါဝိ၊အလုံးစုံသောချေဆတ်ခြင်းသည်လည်း။နပါပကံ၊ယုတ်မာသည်မဟုတ်။ ။(ဤဒေသနာဖြင့်လောကသည်သမုတ်အပ်ကုန်သော ကလျာဏ,ပါပက,တို့၏ကေန်မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကိုပြသတည်း)။ ။ အသိလက္ခဏာဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁၂၆။

၁၂၇-ကလဏ္ဍုကဇာတ်။

(၁၂၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ တေဒေသာတာနိဝတ္ထု။နိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလဏ္ဍုက ဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောရှုတ်ချသော စကားကိုဆိုတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တေ ဒေသာ တာနိဝတ္ထု။နိ၊အဟ·ဆု ဝန-ဂေါစရော။

အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏ္ဍေယျုံ၊ပါဝ ဒိရံ ကလဏ္ဍုကာ။၁၂၇။

(၁၂၇) (ဤဂါထာ၌ တေ,တာနိ,တို့ကား၊ ပသိဒ္ဓဝိသယ တ,သဒ္ဒါတို့တည်း။ပသိဒ္ဓဝိသယဟူသည်၊ဝဒန္တာပုဂ္ဂိုလ်အားထင်ရှားပြီးသောအနက်လျှင်အရာရှိသောတသဒ္ဒါဟူလိုသည်။မထင်ရှားသေါသုဏာန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အားယဖြင့်ဘွင့်၍အနက်ဆိုရာ၏)။ ။ကလဏ္ဍုကာ၊ကလဏ္ဍုကာယဆိုသော အမိဝမ်းဟူသောအကြင်အရပ်တို့၌။တေ၊သင်သည်။ဝသိတံ ဝသနံ ကတံ၊ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိုပြုအပ်ပြီ။တေဒေသာ၊ထိုအရပ်တို့သည်။ခတ္တိယဓိတာဒိနံ၊မင်းသွေးစသည်တို့၏။ကုစ္ဆိ ဒေသာ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော အရပ်တို့သည်။ နာ၊မဟုတ်ကုန်။ ယတ္ထဝါ၊အကြင်တည်ရာ ဝတ္ထုတို့၌မူလည်း။ တွံ၊သင်သည်။ ပတိဋ္ဌိတော၊တည်၏။ တာနိဝတ္ထု။နိ၊ထိုဝတ္ထုတို့သည်။ ခတ္တိယဓိတာဒိနံ၊မင်းသွေးစသည်တို့၏။ကုစ္ဆိ ဝတ္ထု။နိ၊ဝမ်းခေါင်းဟူသော တည်ရာဝတ္ထုတို့သည်။နာ၊မဟုတ်ကုန်။ ။(ဤကဲ့သို့သောအရာ၌တ၏အနက်ကားအကျည်းတည်း။ယ,၏အနက်ကားအကျယ်တည်း။တ,၏အနက်ကားအနိယမတည်း။ယ,၏အနက်ကားနိယမတည်း။ သုဏာန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အားမထင်ရှားကွယ်ဝှက်သေါတ၏အနက်ကိုထင်ရှားသိသာအောင်ဟ

ဏ်အနက်ဖြင့်ဘော်ပြဘွင့်ဆိုရသည်။စင်စစ်မူကားသင်သည်ကျွန်မဝမ်းဌ်ပဒိုသန္ဓေလည်းနေဏ်၊တည်လည်းတည်ဏ်ဟူလိုသည်)။ ။ဝနဂါစရော၊တောအရင်လျှင်ကျက်စားရာရှိသော။ အဟဉ္စ၊ငါမူကား။ တိရစ္ဆာနဘူတောဝိ၊တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း။ငတမတ္ထံ၊ဤအကြောင်းကို။ ဇာနာမိ၊သိဏ်။(စ,ကားဝိသေသတ္ထတည်း။ သင့်ပရိသတ်မသိသကဲ့သို့မဟုတ်၊ငါမူကားသိဏ်ဟူလို။တနည်း။ အဟဉ္စ၊ငါသည်လည်း၊ပေးမူအကြောင်းကိုသင်သာသိသည်မဟုတ်ငါလည်းသိသတည်းဟုပေါင်းသတည်း)။ ။ငံ၊ဤသို့။အနာစာရံ၊ယုတ်မာသောအကျင့်ကို။ စရမာနံ၊ကျင့်သည်ကို။ မယာ၊ငါသည်။ဂတ္တိဝါ၊သွား၍။ အာရောစိတေ၊ကြားအပ်သည်ရှိသော်၊သာမိကာ၊သင့်သခင်တို့သည်။အနုဝိစ္စ၊သိ၍။ ။(အနုဝိစ္စကြိယာသည်ကတ္တားနှင့်မကင်းရာသောကြောင့် သာမိကာကတ္တားလာရာသည်။ သကမ္မကဓာတ်ဖြစ်၍ ကံကိုငဲ့သောကြောင့်၊ ငံအနာစာရံစရမာနံ,ဟု ကံလာရာသည်။သခင်သည်ဧဝံဂဒိမဟုတ်၍ အိမ်ကမသိရာသောကြောင့် မယာဂတ္တိဝါအာရောစိတေ,ဟု၊မ,ရဖြန်သည်။ဤသို့အနုဝိစ္စတရုဖြင့်ဤအနက်စုကို ဉာဏ်ဖြင့်ရှာရာသောကြောင့်၊ စ,ကား ပိုလွန်သည်ဟု မဆိုသာ။ဤကဲ့သို့မြွေ၊ပ်သောအရာ၌ဤနည်းအတူမှတ်ရာသည်)။ ။တာဒေတွာဒေဝ၊ကြွမ်လုံးလွှဲကနဖြင့်ရိုက်နှက်၍ငင်း။ လက္ခဏာဟတံ၊သံပူအပ်၍ကျွန်အမှတ် လက္ခဏာတံဆိပ်ခတ်ခြင်းကို။ ဂတွာစ၊ပြု၍ငင်း။တံ၊သင့်ကို။ ဂဏ္ဍေယျုံ၊ယူဆောင်ကုန်လတ္တံ့။တာသူဝ၊ထို ကြောင့်။အတ္တနော၊မိမိ၏။ပမာဏံ၊ပမာဏကို။ ဥတွာ၊သိ၍။ သေဋ္ဌိဓီတာယ၊သူဌေးသိဒ်း၏။သိသေဋိုးခေါင်းဌ်။ အ-နုဋ္ဌုဟိတွာ၊မထွေးမူ၍။ ဒီဂံ၊နှိုရည်ကို။ ဒိဝ၊သော်လော့။ ။ကလဏ္ဍုကဇာတကံသတ္တမံ။၁၂၇။

၁၂၈-ဖိဋ္ဌာရဝတဇာတ်-၁၂၈။

(၁၂၈) နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောဝေဓမ္မဓံကတွာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဖိဋ္ဌာရဝတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီးဌ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောအုံဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယော ဝေ ဓမ္မ-ဓံ ကတွာ၊နိဂ္ဂဠ္ဆော ပါပ-မာစရေ။
ဝိဿာသယိတွာ ဘူတာနိ၊ဗိဇ္ဇာရံ နာမ တံ ဝတ်။၁၂၈။

(၁၂၈) ယောယောကောစိ၊ခတ္တိယဗြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင် အမှတ်မရှိသောသူသည်။ ဝေ၊စင်စစ်။ဓမ္မ-ဓံ၊ဆယ်ပါးသောကုသလ ကမ္မပထတရားတည်းဟူသောတန်းခွန်ကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ ဘူတာနိ၊သတ္တဝါတို့ကို။ ဝိဿာသယိတွာ၊ဤမြေခွေးကား သိလရှိ၏ဟူသော အမှတ်ဖြင့်အကျွမ်းဝင်စေ၍။နိဂ္ဂဠ္ဆော၊လျှို့ဝှက်လျက်။ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။ အာစရေ၊ကျင့်၏။တံဝတံ၊တရားတန်းခွန်ဆောံ၍ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှုကိုပြုသောသင်၏ ထိုအကျင့်သည်။ ဗိဇ္ဇာရံနာမကောခို်ကဝတံနာမ၊ စည်းလဲသောအကျင့်မည်၏။ ။ဗိဇ္ဇာရဝတၳာတကံအဋ္ဌမံ။၁၂၈။

၁၂၉-အင်္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇာတ်-၁၂၉။

(၁၂၉) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နာယံဆိခါပုညဟောတူ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအင်္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နာ.ယံ သိခါ ပုညာ-ဟောတူ၊ယာသ-ဟောတူ အယံ သိခါ။
နာ.ဂ်ါဠ္ဟ-ဂဏာနံ ယာတိ၊အလ.ဏ္ဍေ ဟောတူ အင်္ဂိက။၁၂၉။

(၁၂၉) အင်္ဂိက၊အင်္ဂိက။ပုညဟောတူ၊ကောင်းမှုဟူသောအကြောင်းကြောင့်။အယံသိခါ၊ဤဦးစွန်းကို။နာ ဌဝိတာ၊သင်ထားအပ်သည်မဟုတ်။ ယာသ-ဟောတူ၊စားလို သောံလိုသော အကြောင်းကြောင့်။ အယံသိခါ၊ ဤဦးစွန်းကို။ဌဝိတာ၊သင်ထားအပ်၏။အယံမှသိက-ဂဏော၊ဤကြွက်အပေါင်းသည်။အဂ်ါဠ္ဟ-ဂဏာနံ၊လက်ချောင်းရေတွက်ခြင်းသို့။နာ ယာတိနာ ဥပဂစ္ဆတိ၊မရောံ။နာ ပုဏရေတိ၊မပြည့်စေ။ (ပရိကွယံ၊ကုန်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ရောံ၏။ ဟူလိုသည်)။တေ၊သင်၏။အဂ်ါဠ္ဟဂဏာနံ၊လက်ချောင်းရေတွက်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေတော့။ တေနာ၊ထိုသင်၏ လက်ချောင်းရေတွက်ခြင်းဖြင့်။အလံ၊တံပြီ။ ။(နဂ်ါဠ္ဟ-ဂဏာနံ၊အပြီးရေတွက်ခြင်းသို့။ ယာတိ၊ရောံ၏။ပေးသည်ကား။ ။အယံ မှသိကဂဏောအဂ်ါဠ္ဟဂဏာ

နံ နှ ဂန္ဆတိ နှ ဥပေတိ နှ ပူရေတိ၊ပရိက္ခယံ ဂန္ဆတိတိ အတ္ထော, ဟူသော အဋ္ဌကထာ။ ။အင်္ဂုဂဏနှင့်အင်္ဂုလိဂဏနံ။ ။ဤကာတို့နှင့်မညီ)။ ။ အင်္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇာတကံနှဝမံ။၁၂၉။

၁၃၀-ကောသိယဇာတ်-၁၃၀။

(၁၃၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယထာဝါစာစဘုဒ္ဓဿသူ, အစရိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောဒံသော မာတုဂါမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထာ ဝါစာ စ ဘုဒ္ဓဿသူ၊ယထာ ဘုတ္တာ·ဒ္ဓ ဗျာဟရ။
ဥဘယံတေ နှ သမေတိ၊ဝါစာ ဘုတ္တာ·ဒ္ဓ ကောသိယေ။၁၃၀။

(၁၃၀) ကောသိယေ၊ကောသိယအမ္ဗယ်ဖြစ်သောပုဏ္ဏားမ။ယထာ ဝါစာစ၊ငါ့အား လေနာထိုးကျင်၏ဟု ဆိုသော စကားနှင့်အညီလည်း။ ဘုဒ္ဓဿသူ၊ဆေးကိုစားလော့။ ယထာဘုတ္တာဒ္ဓ၊စားသည်နှင့် ညီစွာလည်း။ ဗျာဟရ၊အနာကင်းပြီဟုဆိုလော့။ဝတ္တာ၊အနာကင်းပြီဆို၍။ ကမ္ဗံ၊အိပ်ရှဉ့် ပြာဘွယ်ကိစ္စကို။ကရောဟိ၊ပြုလော့။ တေ၊သင်၏။ ဝါစာစ၊စကားသည်ဌင်း။ ဘုတ္တာဒ္ဓ၊အစားသည်ဌင်း။ ဥဘယံ၊နှစ်ပါးစုံသည်။ နှ သမေတိ၊မညီကြ။ ။ကောသိယဇာတကံဒသမံ။ ၁၃၀ ။ကုသနာဠိဝဂ္ဂါတရသမော။တာသုဒါနံ။ ။

ကုသနာဠိစ ဒုမ္မေဓံ၊နဂ်လိသ.မ္မ-ကဠာဟံ။
အသိလက္ခဏ-ကလဏ္ဍုကံ၊ဗိဠာရ.ဂ္ဂိက-ကောသိယံ။ ။

၁၄-အသမ္မဒါနဝဂ်။ ။

၁၃၁-အသမ္မဒါနဇာတ်-၁၃၁။

(၁၃၁) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊အသမ္မဒါနေနိတရိတရဿ,အစရိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌အသမ္မဒါနဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း

ကြီးခွဲသိုတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သမ္မဒါနေနိ.တရိ.တရသ၊
ဗာဏသသ မိတ္တာနံ ကလိ ဘဝတ္တိ။
တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသ.မဆု-မာနံ၊
မာ မေ မိတ္တိ ဇိယိတ္ထ သဿတာ.ယံ။၁၃၁။

(၁၃၁) ဘန္ဒေ၊သျှင်မ။အ-သမ္မဒါနေန အ.ဂ္ဂဟဏေန၊အဆွေခင်ပွန်းပေးသောလက်ဆောင်ကိုမယူခြင်းကြောင့်။ဣတရိ.တရသ၊အမှတ်မရှိဖြတ်သည်မှတပါးယုတ်သော ယုတ်သည်မှတပါးဖြတ်သော။ဗာလဿ၊သူဗိုက်အား။မိတ္တာနံ၊အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်တည်းဟူသောချစ်ခြင်းသဘောတို့သည်။ ကလိ၊ရှုံးပါး ပျက်စီးကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ မေ၊ငါ့အား။မိတ္တိ၊အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်တည်းဟူသောချစ်ခြင်းသဘောသည်။ မာဇိယိတ္ထ၊မပျက်စီးပါစေလင့်။ အယံ၊ဤအဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်တည်းဟူသော ချစ်ခြင်း သဘောသည်။သဿတော၊မြဲသည်။ဟောတု၊ဖြစ်ပစေ။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးပိုက်၍။(ထည့်)။အဆု-မာနံ၊တတ္ထမ္ဗမ္ဗသော။ ဘုသံ၊စပါးဖျင်းကို။ဟရာမိ၊ယူခဲ့၏။ ။(ဣတရော စ ဣတရော စ ဣတရိတရော၊သမာဟာရ ဒွန္ဒေါ ကတ္ထစိ ပုလ္လိင်္ဂမိစ္ဆန္တိ သဒ္ဒဗ္ဗိဒ္ဒူ။ အညသမာနဉ်,ဟူသောပုဒ်၏အနက်ကိုကျလျှင်၊ဣတရိတရပုဒ်၏အနက်ကိုကျလမည်။ ။ရှစ်ကွမ်းစားသည်မာနမည်၏။ လေးကွမ်းစားသည်မာနဝက်ဖြစ်၍တုမ္ဗမည်၏။ ထို့ကြောင့်၊ဘုသံအဆုမာနံ,ကို၊ကေပလာသတုမ္ဗံ,ဟုအဋ္ဌကထာဘွင့်သည်)။ ။အသမ္မဒါနဇာတကံပဌမံ။၁၃၁။

၁၃၂-ဘီရုကဇာတ်-၁၃၂။

(၁၃၂) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ကုသလူပဒေသဓိတိယာဒဋ္ဌာယဝ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဘီရုကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးခွဲ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇပါလ ပညောင်ပင်ရင်းခွဲမာရ်မင်းသို့တို့၏ဖြားယောင်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

ကုသလူ·ပဒေသေ ဒိတိယာဒဠ္ဠာယ စ၊
ဒမ-နိဝတ္တိတတ္တာ ဘယ-ဘိရုတာယ စ။
နှ ရက္ခသိနံ ဝသမာ·ဂမိမ္ဟသေ၊
သ သောတ္ထိ-ဘာဝေါ မဟာတာ ဘယေန မေ။၁၃၂။

(၁၃၂) ကုသလူ·ပဒေသေ၊ အတိတ်အနာဂတ်ကိုမြော်မြင်သောအသျှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အဆုံးအမ၌။ ဒဠ္ဠာယ၊သံကြိမ်ခက်သို့ မပျက်စေဘဲမြဲမြံစွာသော။ဒိတိယာစ၊တည်တန့်သောသမာဓိ မပြတ်ဖြစ်သောဝိရိယကြောင့်ဂုဏ်း။ဘယဘိရုတာယစ၊စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်း ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ရောက်သောကြီးစွာသောကြောက်လန့်ခြင်းကြောင့်။ အနိဝတ္တိတတ္တာစ၊မဆုတ်နစ်သည့်၏အဖြစ်ကြောင့်ဂုဏ်း။ရက္ခသိနံ၊ဘီလူးမတို့၏။ဝသံ၊နိုင်ငံသို့။ နအာဂမိမ္ဟသေ၊မလိုက်ကုန်။မေ၊ငါ့အား။ မဟာတာ၊ကြီးစွာသော။ ဘယေန၊ဘေးမှ။သသော သောတ္ထိ-ဘာဝေါ၊ထိုချမ်းသာသည်၏အဖြစ်သည်။ဇာတော၊ဖြစ်လတ်သတည်း။ ။(ပရိတ္တာဘယသည်ဘယမည်၏။ မဟာဘယသည်ဘိရုတာမည်၏။ဒိတိသဒ္ဒါသည်သမာဓိ,ဝိရိယ,နှစ်ပါးကိုဟော၏)။ ။ဘိရုကဇာတကံဒုတိယံ။၁၃၂။

၁၃၃-ဃတာသနဇာတ်-၁၃၃။

(၁၃၃) နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ခေမံယဟိ်,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဃတာသနဇာတ်ကို၊ဇေကဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောံသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ခေမံ ယဟိ် တတ္ထ အရိ ဥဒ္ဓရိတော၊
ဒကာသ မဇ္ဈေ ဇလိတော ဃတာသနော။
နှ အဇ္ဇ ဝါသော မဟိယာ မဟိ-ရုဟော၊
ဒိသာ ဘဇေဒ္ဓါ သရဏာ·ဇ္ဇ နော ဘယံ။၁၃၃။

(၁၃၃) ဘောန္တောသကုဏာ၊အိုဌက်တို့။ယဟိ်၊အကြင်ရေအပြင်၌။ ခေမံ၊ဘေးမရှိ။တတ္ထ၊ထိုဘေးမရှိရာရေအပြင်၌။အရိ၊မီးဟူသော ရန်သူသည်။ ဥဒ္ဓရိတော၊ဥဒ္ဓိတော၊ထတက်လတ်ပြီ။ ဒကာသ၊ရေ၏။ မဇ္ဈေ၊အ

လယ်၌။ဃံတာသနော၊ဓိးသည်။ ဇလိတော၊ပြောင်ပြောင်တော်လတ်ပြီ။ အဇ္ဈ၊ယာ၊ချ။နော၊ငါတို့အား။မဟိယာ၊မြေမှု။ဇာတော၊ပေါက်သော။ မဟိရုဟော၊သစ်ပင်၌။ ဝါသော၊နေရခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ အဇ္ဈ၊ယာ၊ချ။နော၊ငါတို့အား။ သရဏာ၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒိသာ၊ထိုထို အရပ်မျက်နှာတို့သို့။ဘဇဇ္ဝေါ၊ပျံသွားကြလေကုန်။ ။(ပန္နဒိဇ္ဝေါဝိဘာတ်)။ ။ဃတာသနဇာတကံတတိယံ။၁၃၃။

၁၃၄-ဈာနသောဓနဇာတ်-၁၃၄။

(၁၃၄)။ နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယေသညိနော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌ဈာနသောဓနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သံကိစ္စနိဂ္ဂဟတံခါး၌ ကိုယ်တော်သည်အကျဉ်းအားဖြင့်မေးတော်မူသောပြဿနာကို သျှင်သာရိပုတ္တရာသည်အကျယ်အားဖြင့်ဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယေ သညိနော တေ ဝိ ဒုဂ္ဂတာ၊ယေ ဝိ အ-သညိနော တေ ဝိ ဒုဂ္ဂတာ။ ဇေတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယ၊တံ သမာပတ္တိ-သုခံ အန.ဂ်ဏံ။၁၃၄။

(၁၃၄) ဘောန္တော်တာပသာ၊ အိုရဲ့သေ့တို့။ ယေ သတ္တာ၊အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ သညိနော၊ သညာရှိကုန်၏။ တေဝိ၊ ထိုသတ္တဝါတို့ သည်လည်း။ ဒုဂ္ဂတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ ယေဝိသတ္တာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့ သည်လည်း။ အ-သညိနော၊သညာမရှိကုန်။ တေဝိ၊ထိုသတ္တဝါတို့သည် ထည်း။ဒုဂ္ဂတာ၊ဆင်းရဲကုန်၏။ဇေတံဥဘယံ၊ထိုနှစ်ပါးသောသညီဘဝ, အသညီဘဝကို။ဝိဝဇ္ဇယ၊ကြဉ်လေ့။တံသမာပတ္တိသုခံ၊ထိုနေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ချမ်းသာသည်။အန.ဂ်ဏံ၊အပြစ်မရှိ။ ။ဈာနသောဓနဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၃၄။

၁၃၅-စန္ဒာဘဇာတ်-၁၃၅။

(၁၃၅) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ စန္ဒာဘံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌စန္ဒာဘဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး

နေတော်မူစဉ်၊ သက်ဿနဂိုရ် တံခါးဦး သျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ လျှင်ပြဿနာဖြေခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

စန္ဒာ.ဘံ သူရိယာ.ဘ.ဥ္စ၊ယော.ဓ ပညာယ ဂါဓတိ။
အ-ဝိတက္ကေန ဗျာနေန၊ဟောတိ အာဘဿရ.ပဂေါ။၁၃၅။

(၁၃၅) ဘောန္တော်တာပသာ၊ဒိုရ်ဧသေတ္ထိ။ ဇုဓ၊ဤလု.ပြည်၌။ယော ပုဂ္ဂလော၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စန္ဒာ.ဘ.ဥ္စ၊လရောင်အတူပြုသောဩဒါတ ကသိဏ်းကိုဆိုင်း။ သူရိယာ.ဘ.ဥ္စ၊နေရောင်စတေ ဇ္ဇေသော ဝိတက သိဏ်းကိုဆိုင်း။ ပညာယ၊ဘာဝနာပညာဖြင့်။ ဂါဓတိ၊ သက်ဝင်နှိုင်၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တထာဂတ္တာ၊ ထိုသို့ ဩဒါတ က သိဏ်း,ဝိတကသိဏ်း,နှစ်ပါးကိုအဝါးဝစွါလေ့လာသည်ကိုပြု၍။လဒ္ဓေ နု၊ရအပ်သော။အ-ဝိတက္ကေန၊ဝိတက်ကင်းသော။ ဗျာနေန၊ ဒုတိယဈာန်ဖြင့်။အာဘဿရပဂေါ၊အာဘဿရဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လားသည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။စန္ဒာဘဇာတကံပဉ္စမံ။၁၃၅။

၁၃၆-သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်-၁၃၆။

(၁၃၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယံလဒ္ဓံတေနတုဋ္ဌဗ္ဗံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ၍ သုဝဏ္ဏဟံသ ဇာတ်ကို၊ ဧဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထုလ္လနန္ဒာ အမည်ရှိသော ရဟန်းမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊အတိလောဘော ဟိ ပါပကော။
ဟံသ-ရာဇံ ဂဟေတွာန၊သုဝဏ္ဏော ပရိ ဟာယထ။၁၃၆။

(၁၃၆) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယံ၊အကြင်ဝတ္ထုကို။ လဒ္ဓံ၊ရအပ်၏။ တေန၊ထိုရသောဝတ္ထုဖြင့်။ တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ရောင့်ရဲအပ်၏။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ အတိ လော၊အလွန်လောဘကြီးသောသူသည်။ပါပကော၊ယုတ်မာ၏။ ဟံသ-ရာဇံ၊ဟာသ်ဝမင်းကို။ဂဟေတွာန၊ဘမ်းယူ၍။သုဝဏ္ဏော၊ရွှေမှ။ ပရိဟာယထ၊ယုတ်ဘူးလေပြီ။ ။သုဝဏ္ဏဟံသဇာတကံဆဋ္ဌံ။၁၃၆။

၁၃၇-ဗဇ္ဇုဇောတ်-၁၃၇။

(၁၃၇) နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယထ္ထေ ကောဏ္ဍဘတေဗဇ္ဈု, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဗဇ္ဈုဇောတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကာဏမာတာသိက္ခာပုဒ်ကိုအာကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ယထ္ထေ·ကော လဘတေ ဗဇ္ဈု၊ဒုတိယော တထ္ထ ဇာယတိ။
တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ ဣဒ·ကွေ ဗဇ္ဈုကာ ဗိလံ။၁၃၇။

(၁၃၇) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယထ္ထ၊အကြင်ရွာဆိုးကုန်း အရပ်၌။ ဇကောဗဇ္ဈု၊တခုသောကြောင်သည်။မူသိကံဝါ၊ကြွက်ကိုဌင်း။မံသံဝါ၊ အသားကိုဌင်း။လဘတေ၊ရ၏။ တထ္ထ၊ထိုရရာဖြစ်သော ရွာဆိုးကုန်းအရပ်၌။ ဒုတိယောပိ၊နှစ်ခုမြောက်သော ကြောင် သည်လည်း။ဇာယတိ၊ပေါ်လာပြန်၏။ တထာ၊ထို့အတူ၊(ထည့်)။ တတိယောစ၊သုံးခုမြောက်သော ကြောင်သည်ဌင်း။ စတုတ္ထောစ၊ လေးခုမြောက်သော ကြောင်သည်ဌင်း။ ဇာယတိ၊ပေါ်လာပြန်၏။ဇဝံ၊ဤသို့။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ တေစတ္တာရောဗဇ္ဈုကာ၊ ထိုလေးကောင်သော ကြောင် တို့သည်။ အဟောသုံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုတွာစပန၊ဖြစ်ပြီး၍ကား။ဒိဝသေဒိဝသေ၊နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၌။ မံသံ၊အသားကို။ ခါဒန္တာ၊စားကုန်လျက်။ တေဗဇ္ဈုကာ၊ ထိုကြောင်လေးကောင်တို့သည်။ဣဒံဗိလံ၊ဤဗလ်ဂူကို။ ဥဂ္ဂေန၊ရင်ဖြင့်။ပဟာရိတွာ၊ခတ်မိ၍။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ရောက်ဘူးလေကုန်ပြီ။ (ဣဒံတေ ပဗ္ဈုကာဗိလံ,ဟူသောဤစကားသည် ဝဒန္တုပုဂ္ဂိုလ်သည်သိလေပြီးသော အကျယ်အနက်ကိုနှလုံးဒ္ဓိဋ်၍ အကြွင်းထားလျက်အကျဉ်းသာနှုတ်ဖြက်၍ဆိုအပ်သောဝစနသေသစကားမျိုးတည်း။ဥပမာကားသေသေဝံကြွေးသည် သေဝံနေကြဖြစ်သောသေတင်းကုပ်သို့သွား၍၊သေရှိ၏လော၊ယနေ့သေဝံရပါအံ့လော,ဟုမေးသည်ရှိသော်၊သေရောင်းသောသူက၊သေရှိ၏၊ ဝင်သာဝင်ခဲ့၊သေသေဝံရလမည်၊ ငါ့အားအဘိုးပေး၍အလိုရှိသမျှသေဝံ၍သွားလေ,ဟုသောအကျယ်အနက်ကိုနှလုံးဒ္ဓိဋ်၍,ပဝိသသုရံ,ဟု၊ အကျဉ်းမျှဆိုလျှင်ပင်။ ပဝိသ၊ဝင်ခဲ့။သုရံ၊သေ။ ဤမျှသောအကျဉ်းအနက်ကိုဆိသည်မဟုတ်။ သုရံ၊သေသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ပဝိသ၊ဝင်သာဝင်ခဲ့။ မှ

လံ၊သေဘိုးကို။ဒတွာ၊ငါ့အားဂြိုးဦးစွာပေး၍။ ယထာရုစိ၊အလိုရှိတိုင်း။ သုရုံ၊သေကို။ပိတွာ၊သေဝံ၍။ဂန္ဆ၊သွားပါလေမောင်မင်း။ ဤသို့အကျယ် အနက်ကိုဆိုသကဲ့သို့တည်း)။ ။ဗဇ္ဇုဇာတကံသတ္တမံ။၁၃၇။

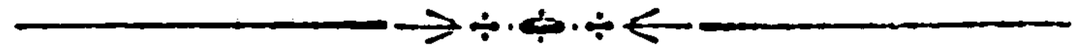

၁၃၈-ဂေါဓဇာတ်-၁၃၈။

(၁၃၈) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ကိန္နော့ဇဋာဟိဒုမ္မဓ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဓဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော တယောသံသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ကိ.န္တော့ ဇဋာဟိ ဒုမ္မဓ၊ကိ.န္တော့ အဇိန-သာဋိယာ။
အဉ္ဇနဝေ.န္တော့ ဂဟနံ၊ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသိ။၁၃၈။

(၁၃၈) ဒုမ္မဓ၊ပညာနည်းသောရဿေ့မိုက်။ယာဇေတာဇနာ၊အကြင်ဆံကျစ်တို့ကို။ပဇ္ဇဖိတေန၊ရဿေ့ရဟန်းပြုသောသူသည်။ ဓာရေတဗ္ဗာ၊ဆောင်အပ်ကုန်၏။ ပဇ္ဇဇ္ဇာ-ဂုဏ-ရဟိတသ၊ ရဟန်းကျေးဇူးမှကင်းသော။တေ၊သင်အား။ တာဟိဇဋာဟိ၊ ထိုရဿေ့ ရဟန်းမြတ်တို့သည် ဆောင်အပ်သောဆံကျစ်တို့ဖြင့်။ကိ်၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ဟဒယဉ္စဏ ဝိကသ၊ ထိုသစ်နက်ရအား လျော်ကပ်တတ်သော။ သံဝရသ၊စောင့်စည်းခြင်း၏။အဘာဝကာလတော၊မရှိသောကာလမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။တေ၊သံဝရသိလမရှိသောသင်အား။ အဇိန-သာဋိယာ၊သစ်နက်ရေဖြင့်။ ကိ်၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။တေ၊သင်၏။ အဉ္ဇနဝေ၊မှောင်မဲသောစိတ်နှလုံးသည်။ ဂဟနံပဒိဿန္တိ၊ရာဂဒေါသမောဟဟူသောချုံစေးပျစ်သည် အရစ်ရစ်အပတ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ လိင်္ဂဟာထောန၊ သစ်နက်ရေလျော်တော်ဆံကျစ်စသော ရဿေ့အသွင်ကို ယူသဖြင့်။ဗာဟိရံ၊အပဖြစ်သောကိုယ်ကို။ ပရိမဇ္ဇသိ၊သုတ်သင်ပြုပြင်အရောင်တင်၏။ ။(အဆိပ်ဖြင့်ပြည့်သောဓိုးစရည်းကဲ့သို့၎င်း၊ဖြွေဟော်ပြည့်သောတောင်ပိုကဲ့သို့၎င်း၊မစင်ပြည့်သောဆေးချယ်သောဓိုးကဲ့သို့၎င်း၊ သင်၏ကိုယ်သည် အပကသာ ဆံကျစ်သစ်နက်ရေလျော်တဖုံးလွှမ်း၍

ပြေပြစ်သည်၊အတွင်းတရားစိတ်နှလုံးကားဆိုဝါးသည်ဟူလို)။ ။ဂါ
ဓဇာတကံအဋ္ဌမံ။၁၃၈။

၁၃၉-ဥဘတောဘဒ္ဓဇာတ်-၁၃၉။

(၁၃၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗ
ညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ အကျိုးဘိန္နေါပဒေါနဋ္ဌော,အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဘတောဘဒ္ဓဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်
ကျောင်းကြီးဌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

အကျိ ဘိန္နေါ ပဒေါ နဋ္ဌော၊သဒိ ဂဂေဟ စ ဘဏ္ဍာနံ။
ဥဘတော ပဒုဋ္ဌ ကမ္မန္တာ၊ဥဒကမှိ ထလမှိ စ။၁၃၉။

(၁၃၉) ဘေဝုရိသ၊အိုယောကျ်ား။တေ၊သင်၏။အကျိ၊မျက်စိနှစ်လုံး
သည်။ဘိန္နေါ၊ပေါက်၏။ပဒေါ၊ပုဆိုးသည်။ နဋ္ဌော၊ပျောက်၏။ဂေဟော
စ၊အိမ်ရှိလည်း။ဘရိယာယ၊သင့်မယား၊သည်။ သဒိသဒိယာ၊အိမ်နီးချင်း
အဆွေခင်ပွန်းမနှင့်။သဒ္ဓိံ၊တကွ။(ထည့်)။ ဘဏ္ဍာနံ၊ခိုက်ရန်ကို။ကတံ၊ပြု
အပ်၏။ဥဒကမှိစ၊ရေ၌ငင်း။ ထလမှိစ၊ကြည်း၌ငင်း။ဥဘတောဥဘောသု
ဌာနေသု၊ကြည်းရေအရပ်နှစ်ပါးတို့၌လည်း။ကမ္မန္တာ၊သင်၏အမှုတို့သည်။
ပဒုဋ္ဌာ၊ပျက်စီးကုန်၏။ ။(ဤဂါထာ၌သဒိဂေဟော၊၌လည်း။သဒိ၊မယား
သည်။ဘဏ္ဍာနံ၊ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ပေးကြသည်ကား။ သဒိဂေဟော
ဘဏ္ဍာနန္တိ သဒိနာမသဟာယိကာ၊ တဿာစဂေဟဘဝေ ဘရိယာယ
ဘဏ္ဍာနံကတံ,ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့်မညီ။ မယားကိုပင်ယူလို၍သဒိနာ
မသဟာယိကာ,ဘွင့်သည်ဟူငြားအံ့။ ။သာဝိသဘရိယာကလဟံက
တွာကသစ် အပစ္စာသိသနဘာဝံကရိသာဒိတိ ဇကော်ယောဝကဏ္ဍော
တာလပဏ္ဏိပဋိဠဲတွာ ဇကံအကျိုံဥက္ခလိမံသိယာအဋ္ဌိတွာ ကုက္ကုရံအင်္ဂ
နာဒါယပဋိဝိသကဃရံအဂမာသိ။ ဇထနံဇကောသဟာယိကာဝေမာဟ,
ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့် မယား မဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။ အကျို
ပင်ဇကဝစ်ဆိုသော်လည်း။နွေ့ပိအကျိုနှိဘိန္နနှိ,ဟူသော ရှေ့စကားဖြင့်
မျက်စိနှစ်လုံး ပျက်ကြောင်း သိသာသည်)။ ။ဥဘတောဘဒ္ဓဇာတ
ကံနဝမံ။၁၃၉။

၁၁၄ ဇကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၄၀)

၁၄၀-ကာကဇာတ်-၁၄၀။

(၁၄၀) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နိစ္စံဥဇ္ဈိဂ္ဂဟဒယာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကာကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ၏အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နိစ္စံ ဥဇ္ဈိဂ္ဂ-ဟဒယာ၊သမ္ဗ-လောက-ဝိဟေသကာ။
တသ္မာ နေသံ ဝသော နတ္ထိ၊ကာကာနံ-မှာက ဥာတိနံ။၁၄၀။

(၁၄၀) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ကာကာနာမ၊ကျီးတို့မည်သည်ကား။(ထည့်)။နိစ္စံ၊အမြဲ။ ဥဇ္ဈိဂ္ဂ-ဟဒယာ၊ထိတ်လန့်သောနှလုံးရှိကုန်၏။သမ္ဗ-လောက-ဝိဟေသကာ၊ခပ်သိမ်းသောသူတို့ ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အမှာကံ၊ငါတို့၏။ဥာတိနံ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံကာကာနံ၊ထိုကျီးတို့အား။ဝသော၊အဆိမည်သည်။နတ္ထိ၊ရှိပြီမဟုတ်။ နတ္ထိ,ဟုဝတ္တုမာနဝိဘတ်ဖြင့်ဆိုသော်လည်းရှိမြဲမဟုတ်သောသဘောကိုပြသောအရာဖြစ်၍၊ အတိတ်၌လည်း ရှိဘူးသည် မဟုတ်၊ အနာဂတ်၌ထည်းရှိလတ္တံ့သည်မဟုတ်ဟုကာလသုံးပါးကိုယူရာ၏။ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌။ကာကာနံဝသာနာမနတ္ထိ၊ အတိတေပိနဘူတပုဗ္ဗာ၊အနာဂတေပိနဘဝိဿန္တိ,ဟူသည်)။ ။ကာကဇာတကံ ဒသမံ။၄.၀။အသမ္ဘဒါန ဝဂ္ဂေါ ဒုန္ဒသမော။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

အသမ္ဘဒါန-ဘိရုကံ၊ဃတာသန-စျာနသောဓံ။
စန္ဒာဘံ သုဝဏ္ဏဟံသံ၊ဗဇ္ဇု ဂေါရု-ဘတောဘင်္ဂံ။
ကာကရာဇာတိ တေ ဒသ။ ။

၁၅-ကကဏ္ဌကဝဂ်။

၁၄၁-ဂေါဓဇာတ်-၁၄၁။

(၁၄၁) နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ပါပဓနသံသေဝိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဂေါဓဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ

တင်းသိုးနေတော်မူစဉ်။ တယောဝံသော ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောအဆွေခင်ပွန်းကိုပေါင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နံ ပါပ-ဇန-သံသေဝိ၊အစ္ဆန္ဒ-သုခ·မေဓတိ။

ဂေါဓက္ကုလံ ကကဏ္ဌကာ၊ကလိ ပါပေတိ အတ္တာနံ။၁၄၁။

(၁၄၁) ဘော၊အချင်းတို့။ပါပဇနသံသေဝိ၊ယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့်ပေါင်းဘက်သသူသည်။အစ္ဆန္ဒ-သုခံ၊စင်စစ်မပြတ်ဖြစ်သောချမ်းသာကို။နဇေတိ၊မရ။ကိုမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဂေါဓက္ကုလံ၊ပွတ်မျိုးသည်။ ကကဏ္ဌကာ၊အဆွေခင်ပွန်းယုတ်ပုတ်သင်မှ။သုခံ၊ချမ်းသာကို။နဇေတိဣဝ၊မရဏ်၊သို့တည်း။ ပါပ ဇန-သံသေဝိ၊ယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘက်သသူသည်။ အတ္တာနံ၌၊ မိမိကိုယ်ကိုဂုဏ်း။ အညေစ၊ မိမိမှတပါး၊အတူတကွနေသမျှသောသူတို့ကိုဂုဏ်း။ ကလိ ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပေတိ၊ရောံ့စေတတ်၏။ ။(ဤဂါထာ၌ဣဣ၀,နှင့်စ,ဂမျမာနံ)။ ။ဂေါဓဇာတကံ ပဌမံ။၁၄၁။

၁၄၂-သိင်္ဂါလဇာတ်-၁၄၂။

(၁၄၂) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇေတဝန်ဟိတေ ဒုရာဇာနံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင် အပ်သော၌သိင်္ဂါလဇာတ်ကို၊ ဝေဒူဝနံကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌာ လုံ့လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇေတံ ဟိတေ ဒုရာ·ဇာနံ၊ယံ သေသိ မတ-သာယိကံ။

ယသ တေ ကမ္ပမာနသ၊ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော နု မုစ္စတိ။၁၄၂။

(၁၄၂) ဘောပုရိသ၊အို ယောကျ်ား။တို့၊သင်သည်။ယံယေနကာရဏေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ မတ-သာယိကံ၊သူသေကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းကို။သေသိ၊အိပ်၏။ကမ္ပမာနသ၊ငင်အပ်သော။ ယသ္မာတေ၊အကြင်သင်၏။ ဟတ္ထာ၊လက်မှ။ ဒဏ္ဍော၊ ဆောက်ပုတ်သည်။ နုမုစ္စတိ၊မလွတ်။တေ၊သင်၏။ဇေတံကာရဏာ၊ ထိုအကြောင်းကို။ဒုရာ·ဇာနံ၊ သိနိုင်ခဲ၏။ ။သိင်္ဂါလဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၄၂။

၁၁၆ ကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၄၃)

၁၄၃-ဝိရောစနဇာတ်-၁၇၃။

(၁၄၃) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ လသိစတေနိပ္ပဒ်တာ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရောစနဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီးဒ္ဓသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်သည် ဂယာသီသဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားကိစ္စကိုပြသည်၏အဖြစ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လသိ စ တေနိပ္ပဒ်တာ၊မတ္ထကော စ ပဒါလိ၊တာ။

သဗ္ဗာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊အဇ္ဇ ခေါ တွံ ဝိရောစသိ၊၁၄၃။

(၁၄၃) ဇမ္မဲကာ၊ မြေခွေး။ တေ၊သင်၏။ လသိစ၊ဦးနှောက်သည်လည်း။ နိပ္ပဒ်တာ၊ထွက်၏။ မတ္ထကောစ၊ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ပဒါလိတေ၊ကွဲ၏။တေ၊သင်၏။သဗ္ဗာ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဖါသုကာ၊နံ့ရိုးတို့သည်။ဘဂ္ဂါ၊ ကျိုးကုန်ပြီ။အဇ္ဇခေါ၊ယခုလျှင်။တွံ၊သင်သည်။ဝိရောစသိ၊ စမ္ပါယ်မြို့ရုံးချုန်လော့။ ။ဝိရောစနဇာတကံ တတိယံ။၁၄၃။

၁၄၄-နက်ခ္ဍဇာဓာ-၁၄၄။

(၁၄၄) နတ်နှင့် တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇဟုမွေတံ့အသင်္ဘကိုဇာတဝေဒ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤနက်ခ္ဍဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဒ္ဓသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တက္ကတွန်းတို့၏ မိန္ဓာအကျင့်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဇဟု·မွေတံ့ အ-သင်္ဘကိုဇ၊ဇာတဝေဒ၊ယ·နှံ့ ဝါလဓိနာ·ဘိပူဇယာမ။

မံသာရဟာဿ နတ္ထ·ဇ္ဈ မံသံ၊နက်ခ္ဍံ့ ပိ ဘဝံ ပဒိဋ္ဌဟာတု။၁၄၄။

(၁၄၄) အ-သင်္ဘကို၊ သူတော်မဟုတ်ယုတ်မာစွာသော။ ဇာတဝေဒ၊ မီး။ယံယေနကာရဏောနှ၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။တံ၊သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ဝါလဓိနာ၊နွားမြီးဖြင့်။ အဘိပူဇယာမ၊ပူဇော်ကုန်၏။ဧတံဝိ၊ ဤနွားမြီးသည်လည်း။ ဇဟုံ၊မျှားသေး၏။ မံသာ·ရဟာဿ၊ အသားဖြင့်ပူဇော်ထိုက်သောသူအား။ အဇ္ဇ၊ယခု။ မံသံ၊ပူဇော်ဘွယ် အသားသည်။ နတ္ထိ၊မရှိပြီ။ဘဝံ၊အသျှင်မီးသည်။နက်ခ္ဍံ့ပိ၊နွားမြီးကိုလည်း။ ပဒိဋ္ဌဟာတု။ ခံလော့။ ။(ဩပမ္မသန္ဓသကဂါထာ)။ ။နက်ခ္ဍဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၁၄၄။

၁၄၅-ရာဇောတ်-၁၄၅။

(၁၄၅) နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊နတ္ထံရာဇပိစ္စာနာသိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ရာဇောတ်ကို၊ဖောတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

နတ္ထံ ရာဇ ပိစ္စာနာသိ၊ အဆု-ရံတွေ အနာ·ဂတေ။
အဗျယတံ ပိလပသိ၊ပိရတွေ ကောသိယာယနေ။၁၄၅။

(၁၄၅) ရာဇ၊ညိတွေးရာဇ။ တွံ၊သင်သည်။ နပိစ္စာနာသိ။ မသိ။အဆု ရတွေ၊သန်းခေါင်းယံသည်။ အနာ·ဂတေ၊မရောက်မိပဋမယံ၌ပင်လျှင်။ ဇွေကာ၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော။စနာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးစားသွားလာတတ်ကုန်သောသူတို့သည်။အာဂတာ၊လာကုန်ပြီ။ ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ကိတွေကာ၊အဘယ်မျှလောံကုန်သောသူတို့သည်။ အာဂမိဿန္တိ၊လာကုန်လတ္တံ့ဟူ၍။ကော၊အဘယ်သူသည်။ စာနာတိ၊သိနိုင်လိမ့်နည်း။တွံ၊ ညိတွေးသည်။ အဗျယတံအဗျတ္တာပိလာပံ၊မလိမ်မာသောသူ၏စကားကို။ ပိလပသိ၊ ပြောဆိုဘိ၏။ ကောသိယာယနေကောသိယာယနီ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သောငါတို့အမိပုဏ္ဏားမသည်၊ ပိရတွေပိရတ္တာ၊ ငါတို့အဘပုဏ္ဏားခွါချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်းကင်းလတ်ပြီ။ ။(အကယ်၍ငါတို့အဘခွါချစ်ခင်ခြင်း သည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ယုတ်မာသော အကျင့်ကိုငါတို့အမိမကျင့်ရာဟူလို။ ။ပိရတွေကောသိယာယနေ,၊ကား၊ပိရတ္တာကောသိယာယနီဆိုအပ်လျက်သုခစွာရဏအကျိုးငှါပိပရိတ်ပြု၍ ပိရတွေကောသိယာယနေ,ဆိုသတည်း။ ။သုတွေသုခစွာရဏာထွေမကွဲခလောပေါပိပရိတတာစ။ ။ခွါသဒ္ဒါပဒိုပဒါ၊ခွဒ္ဒါပဒိုပဒါ။ပ။ ပိရတ္တာကောသိယာယနီ။ ။သဒ္ဒနီတိ)။ ။ရာဇောတကံ ပဌမံ။ ။

၁၄၆-ကာကဇာတ်-၁၄၆။

(၁၄၆) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝိနုဟနုကာသန္တာ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကာကဇာတ်ကို၊ ဖောတဝန်ကျောင်း

ကြီးခြင် သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ များစွာကုန်သောအသက်ကြီးကုန်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အဝိနှ ဟနုကာ သန္တာ၊မုခ·ဒ္ဓ ပရိသုဿတိ။
သြရမာမ နှ ပါရေမ၊ပ္ပုရတော·ဝ မဟောဒဓိ။၁၄၆။

(၁၄၆) အမ္မော၊အိုကျိုးတို့။မယံ ၊ငါတို့သည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ဗ လေန၊အစွမ်းဖြင့်။မဟာသမုဒ္ဒါ၊မဟာသမုဒ္ဒြာမှ။ဥဒကံ၊ရေကို။ သြရမာမ၊နွှတ်သိမ်းဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါကုန်၏။ နှပါရေမ၊အပြီးအဆုံးသို့ရောက်အောင်မတတ်နိုင်ကုန်ခဲ့။အဝိ၊စင်စစ်မူကား။နောအမ္မာကံ၊ငါတို့၏။ ဟနုကာ၊မေးတို့သည်။ သန္တာ ကိလန္တာ၊ ပင်ပန်းကုန်ပြီ။မုခဒ္ဓ၊ ခံတွင်းသည်လည်း။ ပရိသုဿတိ၊ခြောက်သွေ့၏။မဟောဒဓိ၊သမုဒ္ဒြာရေသည်။ ပ္ပုရတေ၀။ ပြည့်မြဲပြည့်သည်သာတည်း။ ။(အဝိနုကိုအဝိနောဖြတ်၊နောကိုအမ္မာကံဘွင့်။ဒိဃံသန္တာသယောဇနံ,ဒ္ဓကဲ့သို့ဤဒ္ဓသန္တာ,သဒ္ဒါသည်ကိုလည်းအနက်ကိုဟောသည်။နှပါရေမ,ဒ္ဓ၊ပါရတိရကမ္မသမတ္တိယံ။ ကမ္မသမတ္တိနာမကမ္မဿပရိနိဋ္ဌာပနံ၊သဒ္ဒဒိတိကိုရှု၍အနက်ဆိုသည်)။ ။သမုဒ္ဒကာကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ။

၁၄၇-ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်-၁၄၇။

(၁၄၇) နတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ နယိဒံဒုက္ခံအဒုံဒုက္ခံ အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီးဒ္ဓသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသော ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏- ။

နယိ·ဒံ ဒုက္ခံ အဒုံ ဒုက္ခံ၊ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသော။
ယံ သာမာ ပုပ္ဖ-ရုဇ္ဇေန၊ကတ္တိကံ နာ·နုဘောသတိ။၁၄၇။

(၁၄၁) သူလေ၊တံကျင်ဒ္ဓ။ ဝေဓနုပစ္စယာ၊ထိုးလျှိုခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ယဉ္စကာယိကစေတသိကဒုက္ခံ၊ အကြင်ကာယိကစေတသိကဒုက္ခသည်လည်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဝါယသော၊ကျိုးသည်။မံ၊ငါ့ကို။ ယံတုဒတိ၊အကြင်သံတံကျင်နှင့်တူသောနှုတ်သီးဖြင့်ထိုးဆွပ်၏။ သဗ္ဗံပိ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ဇာဒံ၊ ဤတံကျင်ထိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောဆင်း

ရဲ့,ကျိုးထိုးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောဆင်းရဲသည်။မယ္ဒံ၊ငါအား။ နဒုက္ခံ၊ဒုက္ခ
မဟုတ်သေးဘူး။ ။(အဘယ်ဒုက္ခသည်ဒုက္ခကြိုးနည်းမေးဘွယ်ရှိရကား။
ယံသာမာ,စသည်ကိုဆိုသတည်း)။ သာမာ၊ ရွှေသောအဆင်းရှိသောမ
ယားသည်။ပုပ္ပရတ္တေနာ၊ဝတ်ပန်းပုဆိုးအဝတ်ဖြင့်။ကတ္တိကံ၊တန်ဆောင်
မှန်းလပွဲသဘင်ကို။ယံနာနူဘောသတိ၊ အကြင်မခံစားရခြင်းသည်ဖြစ်
လတ္တံ့။ အနုဇေတံဇေဝ၊ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။မယ္ဒံ၊ငါ၏။ ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲ
ကြီးစွာတည်း။ဟိသဒ္ဒံ၊မှန်၏။ ဇေတဒေဝ၊ထိုဆင်းရဲသည်သာလျှင်။မံ၊ငါ့
ကို။ဗာဓတိ၊နှိပ်စက်၏။ ။ပုပ္ပရတ္တဇာတကံသတ္တမံ။၁၄၇။

၁၄၈-ဆိုက်ကဏ္ဍာတ်-၁၄၈။

(၁၄၈) နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ နာဟံပုနနစပုန,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဆိုက်ကဏ္ဍာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်။ကိလေသာကိုနှိပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

နာ.ဟံ ပုန နစ ပုန၊န စာဝိ အ-ပုနပ္ပုနံ။
ဟတ္ထိ-ဇောန်ိ ပဝေက္ခာမိ၊တထာ ဟိ ဘယ-တဇ္ဇိတော။၁၄၈။

(၁၄၈) အဟံ၊ငါဖြေဆေးအိုသည်။ဣတော၊၌ယသဆင်ဝမ်းခေါင်း မှထွက်သောကာလမှ။ ပုန၊တဘာန်။ ဟတ္ထိ-ဇောန်ိ၊ဆင်ကောင်သို့။နပ ဝေက္ခာမိ၊မဝင်အံ့။ တတော၊ထိုမဝင်အံ့ဟုဆိုသောအကြိမ်မှ။ ပုနစ၊တ ဘာန်လည်း။ဟတ္ထိ-ဇောန်ိ၊ဆင်ကောင်သို့။နပဝေက္ခာမိ၊မဝင်အံ့။တတော စာဝိ၊ထိုမဝင်အံ့ဟုနှစ်ကြိမ်ဆိုသည်မှလည်း။ အပုနပ္ပုနံ၊အကြိမ်ကြိမ်အ ဘာန်ဘာန်လည်း။ဟတ္ထိ-ဇောန်ိ၊ဆင်ကောင်သို့။နပဝေက္ခာမိ၊မဝင်အံ့။ကို် ကာရဏာ၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူကား။အဟံ၊ငါဖြေဆေး အိုသည်။ဣမမဿိ်ံ ယောဝပဝေသနေ၊ဤဆင်ကောင်၌ဝင်ခြင်းကြောင့်သာ လျှင်။ဘယ-တဇ္ဇိတော၊သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်ရ၏။တထာဟိတတော၎ ဝ၊ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်။နပဝေက္ခာမိ၊မဝင်ပေအံ့။ ။အပုနပ္ပုနံ,၌,အကား နိပါတမတ္တသာ)။ ။ဆိုက်ကဏ္ဍာတက် အဋ္ဌမံ။၁၄၈။

၁၂၀ ငကေနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၄၉)

၁၄၉-ငကပဏ္ဏဇာတ်-၁၄၉။

(၁၄၉) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ ငကပဏ္ဏောအယံရကွေ၁,အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤငကပဏ္ဏဇာတ်ကို၊ဝေသာလိပြည်ကို မှီ၍ မဟာဝုန်၌ရလစ်မွန်းသျှန်တပ်သောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ဝေသာလိပြည်၌ဒုဗ္ဘလိသွေဝိမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ငကေ-ပဏ္ဏော အယံ ရကွေ၁၊နု ဘုမျာ စတုရ.ဂ်ိုလေး။
ဖလေန ဝိသ-ကပ္ပေန၊မဟာ.ယံ ကိ ဘဝိဿတိ။၁၄၉။

(၁၄၉) ဘောတာပသ၊အိုသျှင်ရသေ့။ အယံရကွေ၁၊ဤသစ်ပင်ငယ် သည်။ ငကေ-ပဏ္ဏော၊နုံပါးတဘက်တဘက်၌တရွက်စိသာရှိသေး၏။ဘု မျာဘူမိယာ၊မြေမှ။နုစတုရ.ဂ်ိုလော၊လက်လေးသစ်မျှမကွာသေးလျက်။ တိတ္တကေန၊ခါးစွာသော။ပဏ္ဏေန၊အရွက်နှင့်။သမန္နာဂတော၊ပြည့်စုံ၏။ အယံ၊ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။မဟာ၊ကြီး သည်ရှိသော်။ကိ ဘဝိဿတိ၊အ သို့ဖြစ်လတ္တံ့.နည်း။ ဖလေန၊အသီးအရှောသည်။ ဝိသ-ကပ္ပေန၊လတ်တ လောသေစေတတ်သောအဆိပ်နှင့်တူသည်။ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ တဒါ၊ ထိုကြိုး၍အသီးသီးသောအခါ၌။ အဒ္ဓါ၊မချွတ်။ မနုဿ-မာရကော၊ လူ ကို သတ်တတ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့.။ ။ငကပဏ္ဏဇာတကံ နဝမံ။၁၄၉။

၁၅၀-သဋ္ဌိဝဿာတ်-၁၅၀။

(၁၅၀) နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗ ညုမြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ အသန်္ကယောပဂ္ဂဏ္ဍာတိ,အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသဋ္ဌိဝဿာတ်ကို၊ ဝေဇ္ဇဝန်ကျောင်း ကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အဇာဟသတ်မင်း၏ သူတော်မဟုတ် သောသူကိုချီးမြှောက်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အ-သန်္ကံ ယော ပဂ္ဂဏ္ဍာတိ၊အ-သန်္ကံ စူ.ပသေဝတိ။
တ.မေဝ ဃာသံ ကုရုတော၊ဗျ္ဃေါ သဋ္ဌိဝဿော ယထာ။၁၅၀။

(၁၅၀) ဘောန္တော်မာဏဝ၊ အိုလုင်တို့။ ယော၊ ခတ္တိယစသည်တို့တွင် အကြင်အမှတ်မရှိသော သူသည်။ အ-သန်၊ သူတော်မဟုတ်ဒုဿီလပါပ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောင့်၏။ အ-သန္တ၌၊ သူတော်မ ဟုတ်ဒုဿီလပါပသဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း။ ဥပသေဝတိ၊ မှီဝဲ ဆည်းကပ်၏။ တမေဝ၊ ထိုသူကိုပင်လျှင်။ သေအ-သန္တော၊ ထိုသူတော်မ ဟုတ်ဒုဿီလပါပသဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဃာသံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်း ကို။ ကုရုတေ၊ ပြုတတ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ သင်္ဃိဝ ကော၊ သင်္ဃိဝလုလင်သည် ထစေအပ်ချီးမြှောင့်အပ်သော။ ဗျဿ္ဂါ၊ ကျား သည်။ သင်္ဃိဝမေဝ၊ သင်္ဃိဝလုလင်ကိုပင်လျှင်။ ဇိဝိတာ၊ ဇိဝိတိန္ဒြေမှ။ ဝေါ ရောပေတွာ၊ ချ၍။ ပါတေတိယထာ၊ လည်းစေသကဲ့သို့တည်း။ ။သင်္ဃိဝ ဇာတကံဒသမံ။ ၁၅၀။ ကကဏ္ဌကဝဂ္ဂေါပဏ္ဏဒသမော။ တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ဂေါဓ-ဆိဂ်ါလ-ဝိရောစံ၊ နဂ်ုဒ္ဒ-ရာဓ-ကာကဏ္ဍ။
ပပ္ဖရတ္တဏ္ဍ ဆိဂ်ါလံ၊ ဇကေပဏ္ဏာဏ္ဍသင်္ဃိဝံ။ ။
အထဝဂ္ဂုဒ္ဒါနံ။ ။

အပဏ္ဏကောဆိလဝဂ္ဂေါ၊ ကုရုဝေါစ ကုလာဝကော။
အတ္ထကာမောစ အာဆိသော၊ ဇုတ္တိ ဝရဏ ပါယိဖ္ဂုာ။ ။
လိတ္တော ပရောသတ-ဟံဝိ၊ ကုသနာဠော သမ္မဒါနော။
ကကဏ္ဌကော ပန္နရသ၊ သတပဏ္ဏာသ ဇာတကာ။ ။
ဇေနိပါတော နိဋ္ဌိတော။ ။

၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
သိဒ္ဓံ သိဃံ သမာရဒ္ဓံ၊နမော ဗုဒ္ဓါယ သာဒဓံ။
ဇိန-စက္ကံ စိရံ ဌာတု၊ဇုဋ္ဌံဖိတံသုနိမ္မလံ။ ။

၁-ဒဋ္ဌဝဂ်။

၁၅၁-ရာဇောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒဋ္ဌံဒဋ္ဌဿ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ရာဇောဝါဒဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလ မင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဗာရာဏသီမင်း၏ရထားထိန်းသည် သိလရှိသောသူအားအခွင့်ကို ၎းအံ့ဟုကြံ၍၊ အိုရထားထိန်း၊ သင်တို့မင်း၏ သိလအကျင့်သည် အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်၊ ထိုအခါဗလိကမင်း၏ ရထားထိန်းသည် ၌သည်ကား ငါတို့မင်း၏၊အကျင့်တည်းဟု ဒိဝိမင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုပင်လျှင်ကျေးဇူးဟူ၍ပြလိုရကား။ ။

(၁၅၁) ဒဋ္ဌံ ဒဋ္ဌဿ ဒိပ္ပတိ၊ဗလိကော မဒုနာ မဒုံ။
သာဓုဿိ သာဓုနာ ဇေတိ၊အ-သာဓုဿိ အ-သာဓုနာ။
ဇေတာဒိသော အယံ ရာဇာ၊မဂ္ဂါ ဥယျာဟိ သာရထိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၁) အမ္ဘော်သာရထိ၊အိုရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ဗလိကော၊ ဗလိကမင်းသည်။ ဒဋ္ဌဿ၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောသူ၏။ ဥပရိ၊အပေါ်၌။ ဒဋ္ဌံ၊ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သောမင်းဒဏ်ကို။ ဒိပ္ပတိ၊တင်၏။မဒုံ၊ နူးညံ့သောသူကို။မဒုနာ၊ နူးညံ့သောဥပါယ်ဖြင့်။ ဇေတိ၊အောင်၏။သာဓုဿိ၊သူတော်ကောင်းကိုလည်း။ သာဓုနာ၊ ကောင်းမြတ်သော ဥပါယ်ဖြင့်။ ဇေတိ၊အောင်၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ ဤငါတို့သခင် အရှင်ဗလိကမင်းသည်။ဇေတာဒိသော၊ ဤသို့သိလအာစာရနှင့် ပြည့်

စုံသော်သဘောရှိ၏။ တို့၊သင်သည်။ အတ္တနော၊ပိမိ၏။ ရထံ၊ရထားကို။ မင်္ဂါ၊ခရီးမမှ။ ဥက္ကမာပေတွာ၊ ဘဲစေ၍။ ဥယျာဟိဥပ္ပထေနယာဟိ၊ခရီး မ မဟုတ်ခရီးငယ်ဖြင့်သွားလေလော့။(ငါတို့ပြည့်ရှင်မင်းအား၊ခရီးမကို ပေးလော့ဟူလိုသည်)။ ။

ဗာရာဏသိမင်း၏ရထားထိန်းသည် ပိမိသခင်အရှင်မင်း၏ကျေးဇူး ဂုဏ်ကိုပြလို၍။ ။

(၁၅၂) အ-ကောဓေန ဇိနေ ကောဓံ၊အ-သာဓု သာဓုနာ ဇိနေ။
ဇိနေ ကဒရိယံ ဒါနေန၊သစ္စေနာ·လိက-ဝါဒိနံ။
ဇေတာဒိသော အယံ ရာဇာ၊မင်္ဂါ ဥယျာဟိ သာရထိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၂) အမ္ဟောသာရထိ၊ဒုံရထားထိန်း။ နော၊ငါတို့၏။ ရာဇာ၊ဗာရာဏသိပြည့်ကြီးသနင်း အသျှင်မင်းသည်။ ကောဓံ၊ ဟူးဟူးပြင်းထန်စောင်းမာနအမျက်ထွက်တတ်သောသူကို။ အ-ကောဓေန၊မျက်ဖြေချမ်းငြိမ်းမှုဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တတ်မှု၏။ အ-သာဓုံ၊ယုတ်မာသော အမှုမသူတော်ကို။ သာဓုနာ၊တရားနှင့်လျော်သော သူတော်အကျင့်ဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တတ်မှု၏။ကဒရိယံထဒ္ဓမစ္ဆရိံ၊ခက်ထန်ခိုင်မာသောမစ္ဆေရရှိ၍တစိမပေးလိုဝန်တိုစေးနဲခြင်းကြီးသသူကို။ ဒါနေန၊ပစ္စည်းဝန်ပုပ်၊မသိမ်မြှုပ်ဘဲ၊လက်ဆုတ်ဖြဆန့်၊ပေးကမ်းဖြန့်သဖြင့်။ဇိနေ၊အောင်တတ်မှု၏။ အလိကဝါဒိနံ၊မသူတော်နှုတ်၊ သစ္စာဖြုတ်၍၊မဟုတ်မမှန်၊ ဘေဝံပြန်ဆွတ်ယွင်းဆိုလေ့ရှိသသူကို။ သစ္စေန၊ သတ်သည့်မြားသို့၊ဖြောင့်သားမယွက်၊တည့်တည့်ထွက်လျက်၊တချက်မယုတ်၊ အဟုတ်အမှန်ဆိုသဖြင့်။ ဇိနေ၊အောင်တတ်မှု၏။ သာရထိ၊ရထားထိန်း။ အယံရာဇာ၊ဤငါတို့သခင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဇေတာဒိသော၊ အကောဓေနဇိနေကောဓံ, စသည်ဖြင့်ဆိုအပ်သောဤသို့သောဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသောသဘောရှိ၏။တို့၊သင်သည်။မင်္ဂါ၊ခရီးမမှ။ဥယျာဟိအပဂစ္ဆ၊ရှောင်လွှဲလော့။ ။(ဤဂါထာ၌၊ကုစ္ဆိတောအရိယောကဒရိယော။ကုစ္ဆိတော၊စက်ဆုပ်အပ်သော။အရိယော၊သတ္တဝါတည်း။ကဒရိယော၊စက်ဆုပ်အပ်သောသတ္တဝါ။ ဤ၌အရိယ,သဒ္ဒါသည်သောတာပန်စသော အဋ္ဌပုဂ္ဂလကိုမဟော၊ သတ္တဝါသာမာန်ကိုဟောသည်။ အရကား၊ထဒ္ဓမစ္ဆရိကိုရသတည်း။ထို့ကြောင့်

ကဒရိယံထဒ္ဓမဿဆရိ', ဟု၊ အဒ္ဓကထာဘွင့်သတည်း)။ ။ရာဇောဝါဒဇာတကံပဌမံ။၁၅။

၁၅၂-သိဂ်ါလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ အသမေက္ခိတကမ္မန်, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သိဂ်ါလဇာတ်ကို၊ ကူဋာဂါရကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဝေသာလီပြည်၌နေသောတယောသေါဆတ္တာသည့်သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၅၂) အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မန်၊ တုရိတာ·ဘိနိပါတိနံ။
သာနိ ကမ္မာနိ တပေါ့ဓနံ၊ ဥဏ္ဍံ ·ဝ·ဇ္ဈာဟဉ္စ မေ ခေ။ ။

(၁၅၃) ဤဇာတ်၌၊ မဆင်ခြင်ကုန်မူ၍အလွန်လျင်မြန်စွာပြုကုန်သောသူတို့၏အမှုမည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်တတ်၏ဟု ကဲ့ရဲ့၍ဧးဦးစွာသော်ဤဂါထာကိုဘုရားလောင်းခြင်သည်မင်းဆို၏။ ။မေ ခေ၊ ခံတွင်း၌၊ ခံတွင်းသို့။ အဇ္ဈောဟဉ္စ အဇ္ဈောဟရကိုယံ၊ သွတ်သွင်းမျိုအပ်သော။ ဥဏ္ဍံ၊ ပူသောအာဟာရသည်။ မေ ခမြို့၊ ခံတွင်းကိုဂုဏ်း။ ကဏ္ဌမြို့၊ လည်ကိုဂုဏ်း။ ကုစ္ဆိမြို့၊ ဝမ်းကိုဂုဏ်း။ ဒုဟာဘိဇ္ဈာဝ၊ လောင်၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ တုရိတာဘိနိပါတိနံ၊ အဆောတလျင်ဖြစ်၍၊ ထိုအမှုကို၊ ပြုအံ့ဧးဧး၊ အပြေးအမြန်ကျင့်လေ့ရှိသော။ အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မန်၊ အပြစ်ကိုမရှုမဆုံးစဲမူ၍ပြုအပ်သောအမှုရှိသောသူကို။ (ဆန္ဆကားအနက်မရှိ)။တနည်း။ အ-သမေက္ခိတ-ကမ္မံ၊ အပြစ်ကိုမရှုမဆုံးစဲမူ၍ပြုအပ်သော အမှုရှိသော။ တံပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သာနိကမ္မာနိ၊ ခိမဉ္စွာဖြစ်သော အမှုတို့သည်။ တပေါ့ဓနံ၊ ပူပန်စေတတ်ကုန်၏။ ။(သဿအတ္ထနောဇောနိသာနိ, ဟု၊ ဇာဒံတဋ္ဌိတ်ပြု။တာနိရှိသည်ကား့မလို)။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ ဤသို့ထိုမြွေးသည်ခြင်သည့်သဘောကိုကြား၍အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သွေးပြီဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်လတ်ပြီး၍။ ။

(၁၅၄) သိဟောစ သိဟ-နာဒေန၊ ဒန္ဒရံ အာဟိနာဒယိ။
သုတ္တာ သိဟာသ နိဂ္ဃါသံ၊ သိဂ်ါလော ဒန္ဒရေ ဝသိ'။
ဘိတော သန္တာသ·မာပါဒိ၊ ဟာဒယဗ္ဗ·သ အပ္ပလိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်မူသတည်း။ ။

(၁၁၄) ဥပါသကာဒါယကာ။ သိဟောစ၊သားအမျိုးကို အစိုးရခြင်း ခြသော်မင်းသည်ကား။(စ,ကားဝိသေသတ္ထ)။ ။သိဟ-နာဒေနု၊မိုးကြိုး သံနှင့်တူသောခြသော်သံဖြင့်။ဒန္ဒရံ၊ငွေတောင်ကို။အဘိနာဒယိဇကနိန္နာ ဒံအကာသိ၊ တခဲနက်သောပဲ့တင်သံရှိသည်ကိုပြု၏။ဒန္ဒရေ၊ ဖလိနှင့်ရော သောငွေတောင်ထိပ်၌။ ဝသံဝသန္တော၊နေသော။ သိဂ်ါလော၊မြေခွေး သည်။သိဟာသ၊ခြသော်မင်း၏။ နိဋ္ဌာသံ၊ ပြင်းထန်စွာသောအသံကို။ သုတွာ၊ကြား၍။ ဘီတော၊သေဘေးဖြင့် ကြောံသည်ဖြစ်၍။ သန္တာသံ၊နှလုံးတုန်နှဲ့ထိတ်လန့်ခြင်းသို့။အာပါဒိ၊ရောဂါ၏။ တေနဘယေန၊ထိုသို့ကြီး စွာ ကြောံခြင်းကြောင့်။ အဿ၊ ထိုမြေခွေး၏။ ဟဒယဉ္စ၊ နှလုံးသည် လည်း။အဖလိ၊ကွဲလေ၏။ ။သိဂ်ါလဇာတကံဒုတိယံ။၁၅၂။

၁၅၃-သူကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊စတုပ္ပဒေါအဟံသမ္မ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသူကရဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊မထေရ်အိုတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(ဤဇာတ်၌ဝက်ပုပ်သည်ဦးခေါင်းကိုချ၍စစ်ထိုးခြင်းငှာခြသော်မင်း ကိုခေါ်လိုရကား။ ။

(၁၁၅) စတုပ္ပဒေါ အဟံသမ္မ၊တွံဝိ သမ္မ စတုပ္ပဒေါ။
ဇဟိ သမ္မ နိဝတ္တာသု၊ကိံနု ဘီတော ပလာယသိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၁၅) သမ္မ၊အချင်းခြသော့်။အဟံ၊ငါလည်း။စတုပ္ပဒေါ။အခြေလေး ချောင်းရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြသော့်။တွံဝိ၊ သင်သည်လည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊ ခြေလေးချောင်ရှိသောသားတည်း။သမ္မ၊အချင်းခြသော့်။ဇဟိ၊ လာလေ၃။ တွံ၊သင်သည်။ ဘီတော၊ငါမှကြောက်၍။ပလာယသိကိံနု၊ ပြေးသလော။နိဝတ္တာသု၊ပြန်ခဲ့ဦးလော့။ ။

ယခုတမူကားမစင်စစ်ရန်ယ်၍ စက်ဆုပ်ဘွယ်သောသင်္ခါရကိုယ်ကို နှုတ်ဆိုးဖြင့်ထည်း ကိုက်အံ့သောဌာ မတတ်ကောင်း။ ခြဖြင့်ထည်း

ကျောက်ကန့်အံ့သောဌာမတတ်ကောင်း။ဥပါယ် ထွတ်ရသောသင့်အား
အောင်ခြင်းကိုငါပေးဏ်ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၁၅၆) အသုဒ်.ပ္ပ။တိ-လောမော.သိ၊ဒုဂ္ဂန္ဓော ဝါယိ သုကရ။
သစေ ယုဇ္ဈိတု-ကာမော.သိ၊ဇယံ သမ္မ ဒဒါမိ တေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုခြုံသိ့မင်းဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၆) သမ္မသုကရ။ အချင်းဝက်ပုပ်။ တွံ၊သင်သည်။ အသုဒိပုတိ
လောမော၊ မစင်လူးခြင်းကြောင့် ပုပ်သောအမွေးရှိသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။
ဒုဂ္ဂန္ဓော၊အလိုမရှိအပ်စက်ဆုပ်ဘွယ်သောအနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါယိ၊ပုပ်
နံ့မခံနိုင်လှိုင်၏၊ယုဇ္ဈိတုကာမော၊စစ်ထိုးလိုသည်၊ သစေအဆိ၊ အကယ်
၍ဖြစ်အံ့။ တေ၊ဥပါယ်လွတ်ရပေသောသင့်အား။ဇယံ၊အောင်ခြင်းကို။ဒ
ဒါမိ၊ငါပေး၏။ ။သုကရဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၅၄-ဥရဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇူဂဂုရဂါနံပဝဂေ ပဝိဋ္ဌော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥရဂဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌
ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ စစ်သူကြီးနှစ်ယောက်တို့၏ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို
အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌ ဂဠုန်သည်လိုက်လာသည်ရှိသော်ထိုနဂါးကို လျှော်တေ
သက်နှံးကြားသို့ ဝင်သည်ကိုမြင်၍လျှော်တေ သက်နှံးအား ရှိသေထေး
မြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်မယူမူ၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်ပြီးလျှင်အသျှင်
ဘုရာ'၊အကျွန်ုပ်သည်ဆာမွတ်၏။အသျှင်ဘုရားတို့၏သက်နှံးတော်ကိုယူ
ကုန်လော့။ဤနဂါးကိုစားအံ့၊ဤသို့သောအနက်ကိုပြုနှံ့သောဌာ။ ။

(၁၅၇) ဇူဂဂု-ရဂါနံ ပဝဂေ ပဝိဋ္ဌော၊
သေလသေ ဝဏ္ဏေနပမောက္ခ.ပိန္ဆံ။
ဇြဟ္မဒ္ဒ ဝက္ကံ အပစာယမာနော၊
ဇဘုက္ခိတော နာဝိတရာမိ ဘောတ္တုံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၇) ဘောပဇ္ဇဓိတာ၊ အိုသျင် ရဟန်း။ ဥရဂါနံ၊ ဖြေတကာတို့ ထက်။ ပဝရော၊အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောနဂါးမင်းသည်။ ပမောက္ခံ၊ငါ မှလွတ်ခြင်းကို။ ဇာနဆိုဇာနဆန္တော၊အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။သေလသော၊ပတ္တမြားတုန်းဏ်။ ဝဏ္ဏော၊အသွင်သဏ္ဌာနဖြင့်။ ဇာဓ၊ဤအသျင်ဘုရား သက်နှိုးတော်သို့။ပဝိဋ္ဌော၊ဝင်ဏ်။အဟဉ္စု၊အကျွန်ုပ်မှကား။ (စ,ကားဝိသေသတ္ထ။ နဂါးကဲ့သို့မရှိမသေမဟုတ်၊အကျွန်ုပ်မှကား ရှိသေပါ၏ဟူသောအထူးကိုပြသည်)။ ။တုမှာကံ၊အသျင်ဘုရားတို့၏။ဗြဟ္မဒ်၊မြတ်သော။ ဝက္ကံ၊ လျှောတသကိန်းတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်သည်ဖြစ်၍။ ဇ ဘုကျိတော၊စားလိုသည်။သမာနောဝိ၊ဖြစ်မူလည်း။(ထည့်)။ ဘောတ္တုံ၊ စားခြင်းငှါ။ နောဝိတရာမိ၊မဝံ့ပါ။ ။(ဝက္ကံကား ဝက္ကလံနှင့်အနက်တူသည်။စာယ၊ ပူဇာနိသာမနော၊နိသာမနံသြလောကနံသဝန္တု။စာယတိ အပစာယတိ၊အပစေဗြဟ္မစရိယော၊ ယေဝုဒ္ဓမပစာယန္တိ။ အပစာယမာနောဝမ္ဟံ။ ။ဘောတ္တုံကုန္တိတိ ဇဘုကျိတော၊ဘုဇယသဟရသုပါဒိဟိတုမိစ္ဆထြေသ, ဟူသောသူတ်ဖြင့် ဘုဇဓာတ် နောင်ခပစ္စည်းသက်။ ကောခေစ,ဟူသောသူတ်ဖြင့်ဇကိုကပြု၍ကပ်။ကွစါဒိဝဏ္ဏာနမေကသရာနံဒွေဘာဝေါ,ဟူသော သူတ်ဖြင့် ဘုဘု,ဟူဒွေးဘော်ပြု၍ ဂြေးဘု,ကို အဏ္ဏာသမှည့်၍၊တတိယာဂ္ဂရာလည်း။ ဓာတုပစ္စယေဟိဝိဘတ္တိယော,ဟူသောသူတ်ဖြင့်ပရိဘာသာပြုပြီးမှတပစ္စည်းသက်၍ဇ,အာဂ္ဂရာလာ)။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ရေ၌တည်လျက်ပင်လျှင် ဂဠုန်မင်းအားချီးမွမ်းလို၍။ ။

(၁၅၀) သော ဗြဟ္မ-ဂုတ္တော စိရ.မေဝ ဇိဝ၊
ဒိဗျာ စ တေ ပါတုဘဝန္တု ဘဂ္ဂဝါ။
ယော ဗြဟ္မ-ဝက္ကံ အပစာယမာနော။
ဇဘုကျိတော နောဝိတရာသိ ဘောတ္တုံ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆိုသတည်း။ ။

(၁၅၀) သုပဏ္ဏရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ ယောတွံ၊ အကြင်သင်သည်။ဗြဟ္မဝက္ကံ၊မြတ်သောလျှောတသကိန်းတော်ကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်သည်ဖြစ်၍။ ဇဘုကျိတော၊ စားလို သည်။ သမာနောဝိ၊ ဖြစ်မူဇည်း။ (ထည့်)။ဘောတ္တုံ၊ စားခြင်းငှါ။နောဝိတရာသိ၊မဝံ့ပေ။ ဘဂ္ဂဝါ၊မကျိုးမလွန်ပေ။သောတွံ။ထိုသင်သည်။ ဗြဟ္မ-ဂုတ္တော၊မြတ်သောသကိန်းတော်ကို

စောင့်ရှောက်သည်။ ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ စိရမေဝ၊အခါလေးမြင့်လျှင်။ဇိဝ၊အ
သက်ရှင်စေသော။တေ၊သင်အား။ဒိဗျာ၊နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ ဘက္ခာစ၊
နတ်သုခါအာဟာရတို့သဉ်လည်း။ ပါတုဘဝန္တု၊ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သ
တည်း။ပါဏာတိပါတံ၊ပါဏာတိပါတ်ကို။ကတ္တွာ၊ပြု၍။နာဂ-မံသ-ခါဒ
ကော၊နဂါးအသားကိုစားသည်။ မာအဟောသိ၊မဖြစ်ပါစေသတည်း။
ဥရဂဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၅၅-ဘဂ္ဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်။ ဇိဝဝဿသတံဘဂ္ဂ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဂ္ဂဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အနီး၌
ပသေနဒိကောသလ မင်းကြီးသည် ဆောင်အပ်သောရာဇိကာရုံ၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိုယ်တော်၏ချေတော်မူခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုဘိလူးဆင်းသည်ကိုမြင်၍ ဤဘိလူးသည်
ငါ၏အဘကိုချေစေအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤဘိလူးသည်ချေသဉ်ရှိသော်
အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုသောသူကို စားသောဘိလူးသည်ဖြစ်
လတ္တံ့ဟုနှလုံးပြု၍အဘကိုရည်မှတ်၍။ ။

(၁၅၉) ဇိဝ ဝဿ-သတံ ဘဂ္ဂ၊အပရာနိ စ ဝိသတိ။
မာ မံ ဝိသာစာ ခါဒန္တု၊ဇိဝ တွံ သရဒေါ-သတံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၅၉) ဘဂ္ဂ၊ဘခင်ဘဂ္ဂ။တွံ၊ဘခင်သည်။ဝဿ-သတံ၊ အနှစ်တရာ
ပတ်လုံးရှင်း။အပရာနိ၊ထိုမှတပါးကုန်သော။ဝိသတိစ၊အနှစ်နှစ်ဆယ်တို့
ပတ်လုံးရှင်း။ဇိဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ မံ၊ငါ့ကို။ဝိသာစာ၊လူသားစား
ကြူးဘိလူးတို့သည်။မာခါဒန္တု၊မစားစေကုန်သတည်း။ တွံ၊ဘခင်မှကား။
ဝိသု·တ္တရံ၊နှစ်ဆယ်အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။
ဇိဝ၊အသက်ရှည်စေသော။ ။(ဝိသိတံမံသံအသန္တိ ဘက္ခန္တိတိဝိသိတအ
သာ, ဆိုအပ်လျက်ဝိသောဒရာဒိဂိဏ်းဖြစ်ရကားဝိသိတ၌ဣန္ဒြေနှင့်တကိုချေ
၍အသဒ္ဓါသကိုစ၊အကိုအာဒိဃပြု၍ဝိသာစပြီးသတည်း။ဝိသိတကား မံ

သဏ္ဌိပရိယာယ်ဘည်း။ထို့ကြောင့်ဝိဆိတ်ကိုမံသံဘွင့်ရသည်။ ဝိသော ဒရာဒိ,ဒ္ဓိလည်း၊ဝိသိတာဘက္ခံ ဥဒရံယသာတိ ဝိသိတာဘက္ခောဒရော,ဆို အပ်လျက်၊ မလိုအပ်သည်ကိုချေ၍၊ လိုအပ်သည်ကိုသာ ယူရကား ဝိ သောဒရပြီးသည်။ဘဝေသု ဝန္တဂမနော,ဆိုအပ်လျက်ဘဂဝါ,ပြီး၏သို့ တည်း။ဝိသောဒရာဒိပက္ခေပေန,ဟူသောအဋ္ဌကထာဒ္ဓိလည်း၍သို့သော အဓိပ္ပါယ်ကိုယူမှသဘောကျသည်မှတ်။ ။ယသ၊အကြင်ဘိလူးအား။ဝိ သိတာဘက္ခံ၊အသားလျင်အစာရှိသော။ဥဒရံ၊ဝမ်းသဉ်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ပေး)။

ထိုပုဏ္ဏားသည်ထိုဘိလူးလာလတ်သည်ကိုမြင်၍ဘိလူးသည်အတုံ့ အသက်ရှည်စေသောဟူ၍ မဆိုကုန်သောသူတို့ကို စားတတ်သောဘိ လူးသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ တုံ့၍အသက်ရှည်စေဟုဆိုခြင်းကိုပြုအံ့ ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည်သားကိုအာရုံပြု၍။ ။

(၁၆၀) တံ့ ဝိ ဝဿ-သတံ ဇီဝ၊အပရာနိ စ ဝိသတိ။
ဝိသံ ဝိသာစာ ခါဒန္တ္ဟ၊ဇီဝ တံ့ သရဒေါ-သတံ။ ။

(၁၆၀) ပုတ္တ၊ချစ်သား။တံ့ဝိ၊ချစ်သားသည်ဇည်း။ဝဿ-သတံ၊အ နှစ်တရာပတ်လုံးငင်း။အပရာနိ၊ ထိုမှတပါးကုန်သော။ဝိသတိစ၊အနှစ်နှစ် ဆယ်တို့ပတ်လုံးငင်း။ဇီဝ၊အာသက်ရှည်စေသော။ဝိသာစာ၊လူသား စား ကြူးဘိးလူတို့သည်။ ဝိသံ၊လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ကို။ ခါဒန္တ္ဟ၊စားရစေကုန်သတည်း။ တံ့၊ချစ်သားမူကား။ဝိသု·တ္တရံ၊နှစ်ဆယ် အလွန်ရှိသော။ သရဒေါ-သတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇီဝ၊အာသက်ရှည် စေသော။ ။(ဤဇာတ်၌၊ဇီဝတံ့သရဒေါသတန္တိ့တံ့ပနဝိသုတ္တရံဝဿသ တံဇီဝါဟိ၊ သရဒေါသတဉ္စိဂဏ္ဌိယမာနံဝဿသတမေဝဟောတိ၊တံ ပုရိမေဟိဝိသာယသဒ္ဒိ်ဝိသုတ္တရံဇုဓအဓိပ္ပေတော။ ။ဟူသောအဋ္ဌ ကထာအလို၊သရဒသဒ္ဒါသည်သရဒဥတုကိုဟောသတည်း။သရဒဥတု တရာအရေ အတွက် ရှိကလည်း အနှစ်တရာပင်ဖြစ်၍ အနှစ်တရာဟူ သောအနက်ကိုဆိုသတည်း။ ။ဝဿသံဝစ္ဆရောနိဇ္ဇို၊သရဒေါဟာယ နောသမာ၊ ဤအဘိဓာန်အလို။ဝဿ၊သံဝစ္ဆရ၊သရဒ၊ဟာယန,တို့သည် နှစ်ဟောပရိယာယ်ချည်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရာသည်)။ ။ဘဂ္ဂဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ။

၁၅၆-အလိနစိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
ပွာဘုရားသည်၊ အလိနစိတ္တံနိဿာယ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤအလိနစိတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ
တင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ လုံ့လကို လျှော့သော ရဟန်း တပါးကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၁) အလိနစိတ္တံ နိဿာယ၊ပဟဋ္ဌာ မဟာတိ စမ္ဘု။
ကောသလံ သေနာ-သန္တ္ဟာဋ္ဌံ၊ဇိဝဂ္ဂါဟံ အဂါဟယိ။ ။

(၁၆၂) ဇဝံ နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ဘိက္ခု အာရဒ္ဓ-ဝိရိယော။
ဘာဝယံ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ယောဂ-က္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏော အနုပုဗ္ဗေန၊သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ။ ။

(၁၆၁-၁၆၂) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။မဟာတိ၊များစွာသော။စမ္ဘု၊ဗာရာဏသီ
စစ်သည်အပေါင်းသည်။အလိနစိတ္တံ၊ အလိနစိတ္တမင်းသား‌ကို။ နိဿာ
ယ၊အမှီရ၍။နော၊ငါတို့၏။ ပဋေဏိရဇ်၊အနွယ်စဉ်ဆက်ဖြစ်သောတိုင်း
ပြည်ကို။လဒ္ဓနို၊ရပေတော့မည်ဟု။ပဟဋ္ဌာ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဝမ်းပန်း
တသာဖြစ်လတ်၍။ သေန၊မိမိဥစ္စာဖြစ်သော။ ရဇ္ဇေန၊တိုင်းပြည်ဖြင့်။အ
သန္တ္ဟာဋ္ဌံ၊မရောင့်ရဲမူ၍။ပရရဇ္ဇလောဘေန၊ သူတပါး‌တိုင်းပြည်ကိုရမှက်
ကပ်သဖြင့်။ အာဂတံ၊ ချီလာသော။ကောသလံ၊ ကောသလမင်း‌ကို။ဇိ
ဝဂ္ဂါဟံ၊မသတ်မူ၍အရှင်ဘမ်းသည်ကို။အဂါဟယိယထာ၊ ဆင်မင်း‌ကို
ဘမ်းစေ၏သို့။ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ယောဂက္ခေမဿ၊ယောဂလေးပါး
ဖြင့်ဘေးမရှိရာနိဗ္ဗာန်သို့။ပတ္တိယာ၊ ရောက်ခြင်း၌။ကုသလံ၊အပြစ်မရှိ
ကောင်း ကျိုးချမ်းသာကို ပေးခြင်း လက္ခဏာရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆဲ့ခုနစ်
ပါးသောဗောဓိပက္ခိယတရား‌ကို။ဘာဝယံဘာဝယန္တော၊ ပွါးစေသော။
နိဿယ-သမ္ပန္နော၊ကလျာဏမိတ္တတည်း‌ဟူသောအမှီကောင်းနှင့် ပြည့်
စုံသော။အာရဒ္ဓ-ဝိရိယော၊မနှစ်မဆုတ်အားထုတ်အပ်သော သမ္မပ္ပဓာန
လုံ့လ လေးအင် ပြည့်စုံလင်သော။ ဘိက္ခု၊ ဖြစ်သော သိလရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ဝိပဿနာဉာဏ်မှစ၍အောက်မဂ်အောက်ဖိုလ်
ဉာဏ်အစဉ်အားဖြင့်။ သဗ္ဗ-သံယောဇန-က္ခယံ၊ အလုံးစုံသော သံယော
ဇဉ်တို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်း အရဟတ္တမဂ်၏အဆုံးဌာ ဖြစ်သော အရ

ဟာတ္တွဖြိုလ်သို့။ပါပုဏော၊ရောက်ရာဇ္ဈိ။ ။(စမ္ပအဒနေ၊စားခြင်းဝါးခြင်း။ စမတိ။စမ္ပ။ စမ္ပတိသေနာ။ ဘိက္ခု။တိပရိသုဒ္ဓါဒိဝစနမေတံ။ အဋ္ဌကထာ။ အနုပ္ပန္နာနံ အကုသလာနံဓမ္မာနံအနုပ္ပါဒါယဝါယာမော,စသည်ကို သမ္မပ္ပဓာန်အင်္ဂါလေးပါးယူ)။ ။အလိနစိတ္တဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ။

၁၅၂-ဂုဏာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယေနကာမံ ပဏာမေတိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုဏာဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင် အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပုဆိုးတဆောင်ရဖြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဇာတ်၌၊အကြင်သူသည် ပိမိ၏အထံ၌အကြင်သူ၏နေခြင်းကိုမနှစ်သက်။ ထိုသူသည် ထိုမနှစ်သက်သောသူကို သွားလေလေ့ဟူ၍မနှင်ထုတ်ကောင်းသလော။ ညှဉ်းဆဲခြင်းမည်သည်ကား အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်းဟုဆိုလို၍။ ။

(၁၆၃) ယေန ကာမံ ပဏာမေတိ၊ဓမ္မော ဗလဝတံ ဗိဂိ။
ဥန္နဒ-ဒန္တိ ဝိ ဇာနာဟိ၊ဇာတံ သရဏာတော ဘယံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုမြွေးဆိုသတည်း။ ။

(၁၆၃) ဥန္နဒန္တိ၊အထက်သို့ကောဉ်သွတ်သောအစွယ်ပြူးပြူးရှိသော။ ဗိဂိ၊သားမျှားသနင်းခြသော်မင်း။ ဇာသရော၊အစိုးရသောသူသည်။အတ္တနော၊ဗိမိကို။ သောကံ၊မှိုဝဲခစားသူကို။ ယေန၊ အကြင်အရပ် အဘို့ဖြင့်။ကာမံ၊သွားစေခြင်းငှာအလိုရှိ၏။ တေနဒိသာဘာဂေန၊ထိုအရပ်အဘို့ဖြင့်။ ပဏာမေတိ၊နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဇသော၊ဤသို့အလိုရှိရာနှင်လိုက်ခြင်းသည်။ဗလဝတံ၊အစိုးရလတ်၊အားရှိမြတ်သောသူတို့၏။ ဓမ္မော၊ထုံးစံသဘောတည်း။ ဇာတိ၊ဤသို့။တို့၊ခြသော်မင်းသည်။ ဝိဇာနာဟိ၊ဆိတော်မူလေ့။အမှောက်၊ငါတို့အား။သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။ဇာတံ၊ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တဿ၊ထိုသို့ကိုးကွယ်ရာမှဘေးလာသောကြောင့်။မယံ၊ငါတို့သည်။အတ္တနော၊ဗိမိ၏။ ဝသနဋ္ဌာနမေဝ၊နေမြအရပ်သို့သာလျှင်။ ဂမိဿာမ၊သွားကြကုန်တော့အံ့။

၁၃၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၁၆၄)

(ဗိဂိတိသိဟံအာလပတိ၊သောဟိဗဂရာဇတာယ ဗိဂါအသအတ္ထိတိ ဗိဂိ။ဥန္နဒန္တိတိသိဟမေဝ အာလပတိ၊သောဟိဥန္နတာနံ ဒန္တာနံအတ္ထိတာယဥန္နတာဒန္တာအသအတ္ထိတိဥန္နဒန္တိ။ ။ဟူသောအဋ္ဌကထာကိုရှု၍အနုက်ကိုဆိရာသည်)။ ။တနည်း။သာမိ၊အသျင်ခြသေ့မင်း။ တဝ၊အသျင်ခြသေ့မင်းဇ်။ ဥန္နဒန္တိ၊အထက်သို့ကောဲညွတ်သော အစွယ်ပြူးပြူးဂိုသော။ ဗိဂိ၊ခြသေ့မင်းသည်။ မမ၊ငါဇ်။ ပုတ္တဒါရံ၊သား မယားကို။ တဇ္ဇေန်တိ၊ခြိမ်းခြောံလျက်။ ယေန၊ အကြောင်အကြောင်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ကာမံဇ္ဈတ္တံ ဇ္ဈတိ၊အလိုဂိုဇ်။ တေန၊ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ပဏာမေတိ၊နှင်ထုတ်ဇ်။ဝိဟေဌေတိဝိ၊ညှဉ်းလည်းညှဉ်းဆဲဇ်။ ဇံဝံ၊ဤသို့။တွံ၊အသျင်ခြသေ့မင်းသည်။ဝိဇာနာဟိ။သိတော်မူလော့။ တတ္ထ၊ထိုနိုင်သောသူကိုညှဉ်းဆဲကလူပြုရာ၌။ အမှေဟိ၊ငါတို့သည်။ကိ၊အဘယ်ကို။ ကာတုံ၊ပြုခြင်းငှာ။သက္ကာ၊တတ်ကောင်းတော့အံ့နည်း။ ဇသဇေသော၊ဤသို့နိုင်ထက်ကလူပြုခြင်းသည်။ ဗလဝတံ၊အစိုးရလတ်၊ အားဂို မြတ်သော သူတို့ဇ်။ ဧမ္မော၊ ထုံးစံသဘောတည်း။ ဇ္ဈာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဂဗိသဘမ၊သွားကြကုန်တော့အံ့။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ အမှာကံ၊ငါတို့ဇ်။ သရဏာတော၊ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ဘေးသည်၊ဇာတံ၊ဖြစ်လတ်ပြီ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဂမနမေဝ၊ သွားခြင်းသည်သာလျှင်။ သာဓု၊ကောင်းတော့သည်။ ။(ဤနည်း၌ ခြသေ့မကတ္တားဟောဖြစ်၍ ဗိဂိဥန္နဒန္တိ,ဟု၊ဤ,နှင့်လိုသည်)။ ။

ဤသို့ဆိုသား၊ မြေခွေး စကားကို ကြားလတ်က ခြသေ့မင်းသည်။ သည်းတွင်းကြင်နာသနားဖွာရကားမယားကိုနားသွင်းလို၍။ ။

(၁၆၄) အဝိ စေဝိဒုဗ္ဘလော ဗိတ္တော၊ဗိတ္တ-ဓမ္မေသု တိဋ္ဌတိ။
သော ဉာတကော စ ဗန္ဓု စ၊သော ဗိတ္တော သော စ မေ သခါ။
ဒါဠိနိ မာ·တိမညေ္ဒါ၊ဆိဂံါလော မမ ပါဏ-ဒေါ။ ။

(၁၆၄) ဒါဠိနိ၊ခြသေ့မ။ စေ၊အကယ်၍။ ဒုဗ္ဘလောဝိ၊အားနည်းငြားသော်လည်း။ဗိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဗိတ္တ-ဓမ္မေသု၊အဆွေခင်ပွန်းတို့ဇ်တရားတို့၌။အဝိ တိဋ္ဌတိ၊အကယ်၍ တည်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပေအံ့။ သော၊ထိုအဆွေခင်ပွန်းတရား၌တည်ပေသသူသည်။ ဉာတကော စ၊အ

မျိုးလည်းဖြစ်၏။သော၊ထိုမြွေသည်။မေ၊ငါ၏။ မိတ္တော်စ၊အဆွေခင်ပွန်းလည်းဖြစ်ပေ၏။သော၊ထိုမြွေသည်။မ၊ငါ၏။ သခါစ၊စားဘော်သော်ဘက်လည်းဖြစ်ပေ၏။ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။သိဂ်ါလော၊မြွေသည်။မမ၊ငါ့အား။ ပါဏာ-ဒေါ၊အသက်ကိုပေးပေတတ်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။သဟာယံဝါ၊အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော မြွေခွေးကိုဂုဏ်း။ သဟာယိ်ဝါ၊အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သောမြွေခွေးမကိုဂုဏ်း။ တုမှော်၊သင်တို့သားသမီးတရုတို့သည်။မာ.တိမညဂ္ဂေါ၊မထေမဲ့မြင်မပြုကြကုန်ဟု်။(ပဋ္ဌဒိဂ္ဂေါဝိဘတ်ဖြစ်၍ သဗ္ဗဓာတ်ဖြစ်ရကား ဣ,မလာသင့်။ အဌကထာ၌။ ဘဒ္ဒေဒါဠသမ္ပန္နေဆိဟိမာမယ္ပံ သဟာယိ်ဝါသဟာယံဝါ အတိမညိ့,ဟူသည်ကား။အဓိအကြီးပဌာနဖြစ်၍ ခေါင်းခေါက်၍ဆိုသည်သာ။ပါဋိ၌မာတိမညဂ္ဂေါ,ဟု၊ဗဟုဝစ်ဖြင့်ဟောရကား သားအဓိတရုလုံးကိုပင်ဆုံးမသည်မှတ်ရမည်။ ။အဝိစေဝိ၌တရုသော်အဝိသည် အနုဂ္ဂဟာတ္ထဝိုးဖြော်ခြင်းအနက်ဂ်ိ၏။တရုသော်အဝိသည် သမ္ဟာဝနာတ္ထဝိုးမှမ်းခြင်းအနက်ဂ်ိ၏)။ ။ဂုဏာဇာတကံသတ္တမံ။ ။

၁၅၈-သုဟန္ဒေဝတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ နယိဒံဝိသမဆိုလေန,အစဂ်ိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌်သုဟန္ဒေဝတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဒ္ဓသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သောနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။ထိုအခါဖြဟ္မဒတ်မင်းသည်၊ အဆွေအမတ်ကြီး၊၌်မြင်းစဉ်းလဲနှစ်စီးတို့သည်တပါးကုန်သောမြင်းတို့၏အပေါ်ဒ္ဓသာ ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်းကုန်၏၊နိုင်ထက်ကလူမှုတတ်ကုန်၏။ တပါးကုန်သောမြင်းတို့ကို ကိုက်ကုန်၏။ နာသည်၏အဖြစ်သို့ ရောဝံစေတတ်ကုန်၏။ ယသုအခါဒ္ဓအချင်းချင်းသည်တမူကား၊ ကိုယ်ကိုလျက်ကြကုန်လျက်၊ ဝမ်းမြောဝံဝမ်းသာဖြစ်ကုန်၍ရပ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်အဘယ်မည်သောအကြောင်းကြောင့်တုံနည်းဟု၊ ဘုရားလောင်းကိုမေး၏။ဘုရားလောင်းသည်၊မြတ်သောမင်းကြီး၊၌်မြင်းနှစ်စီးတို့သည်မည်မျှသောအလေ့ရှိကုန်သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ မည်မျှသောသဘောရှိ

သည်လည်းမဖြစ်ကုန်။ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့သည်တူမျှသော အလေ့ရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်၏။တူမျှသောသဘောရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၁၆၅) နယိ.ဒံ ဝိသမ-သိလေန၊သောဏေန သုဟနူ သဟ။
သုဟနူပိ တာဒိသောယေဝ၊ယော သောဏသသ-ဂေါစရော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၆၅) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သုဟနူ'သုဟနူမည်သော မြင်းကြမ်းကြီးသည်။သောဏေန၊သောဏမည်သောမြင်းကြမ်းကြီးနှင့်။ သဟ၊တကွ။ယိဒံယံဇာဒံပေမံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသော၌ချစ်ခြင်းကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။ တံဇာဒံပေမံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော ၌ချစ်ခြင်းကို။အတ္တနော၊မိမိ၏။ဝိသမ-သိလေန၊ မတူမျှသောသဘောအလေ့အားဖြင့်။ နကရောတိ၊မပြု။မဟာရာဇ၊မြတ်သေမင်းကြီး။သောဏော၊သောဏသည်။ ယာဒိသော၊အကြင်သို့သဘောရှိသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။(ထည့်)။ သုဟနူပိ၊သုဟနူသည်လည်း။ တာဒိသောယေဝ၊ ထိုသောဏသဘောနှင့်တူသောသဘောရှိသည်သာလျှင်တည်း။ သောဏသ၊သောဏ၏။ယောသဂေါစရော၊အကြင်မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက် ကျက်စားခြင်းဟူသောမိမိအကျင့်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သုဟနူပိ၊ သုဟနူသည်လည်း။ တံဂေါစရော ယေဝ၊ ထိုသောဏ၏ မြင်းတို့ကိုကိုက်လျက်ကျက်စားခြင်းဟူသောအကျင့်နှင့်တူသောအကျင့်ရှိသည်သာလျှင်တည်း။(ထည့်)။ ။

ထိုအာစာရဂေါစရတို့ကိုကားတပေါင်းတည်းပြု၍ပြခြင်းငှ။ ။

(၁၆၆) ပက္ခဒ္ဒိနာ ပဂဇ္ဇေန၊ နိစ္စံ သန္ဓာန-ခါဒိနာ။
သမေတိ ပါပံ ပါပေန၊သမေတိ အာသတာ အာသံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဘုရားလောင်းရွတ်ဖြန်သတည်း။ ။

(၁၆၆) မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ငယ်တသူ၊ ထိုမြင်းနှစ်စီးတို့တွင်။ပက္ခဒ္ဒိနာ၊မြင်းတပါး၏အပေါ်သို့ ပြေးသွားတက်လွှားခြင်းအလေ့ရှိသော။ပဂဇ္ဇေန၊ကာယကံ၏ရှုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်ခြင်းအစရှိသောဒုဿီလအကျင့်ရှိသော။နိစ္စံ၊အမြဲမပြတ်။သန္ဓာနခါဒိနာ၊မိမိကိုချည်သောကြိုးကိုကိုက်ဖြတ်တတ်သော အလေ့ရှိသော။ပါပေန၊ယုတ်မာစွာသော။ အညတရေန၊တစ်းသောမြင်းနှင့်။သဒ္ဓိ၊တကွ။အညတရဿ၊တစ်းသောမြင်

ဏ်။ပါပံ၊ယုတ်မာသော အကျင့်အာစာရ ဒုဿီလသဘောသည်။ သမေတိ၊ တူကြဏ်။အသတာအနာစာရဂေါစရသမ္ပန္နေန၊ ယုတ်မာသောအကျင့် ယုတ်မာသော ကျက်စားခြင်းဟူသော မသူတော် သဘောနှင့် ပြည့်စုံသော။ အညတရေန၊တယောံသောသူနှင့်။ သဟာ၊တက္ခ။ဣတရသ၊တယောံသောသူဏ်။ အသံအာသာရကမ်ဗံ၊မသူတော်အမှုသည်။သမေတိ၊တူကြဏ်။ ဂူထာဒိနိ၊မစင်စသည်တို့သည်။ ဂူထာဒိဟိ၊မစင်စသည်တို့နှင့်။ သဟာ၊တက္ခ။သံသန္ဒိန္တိ ဣဝ၊နှိုးနှောကုန်ဏ်သို့။သံသန္ဒတိ၊နှိုးနှောကြဏ်။ ။ သုဟနုဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ။

၁၅၉-မောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တက္ကသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥဒေတယံစက္ခုမာဇေကရာဇာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မောရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြိုးငွေ့သောတယောံသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဇေတဝနဥဒေါင်းသည် ညဉ့်ဏ်လင်းလတ်သောအခါ ဇွေတောင်ထိပ်၌နေလျက်၊တက်လတ်သောနေမင်းကိုကြည့်၍မိမိဏ်ကျက်စားရာမြေ၌အစောင့်အရှောံအရံအတားအကျိုးငှါမြတ်သောမန္တရားကိုဆွဲလိုရကား။ ။

(၁၆၇) ဥဒေတ·ယံ စက္ခုမာ ဇေက-ရာဇာ၊
ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏော ပထဝိ·ပ္ပဘာသော။
တံ တံ နမဿာမိ ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိ·ပ္ပဘာသံ၊
တယာ·ဇ္ဇ ဂုတ္တာဝိဟရေမု ဒိဝသံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသောဂါထာကိုရွတ်ဏ်။ ။

(၁၆၇) စက္ခုမာ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့ဏ်မျက်စိရှိထသော။ (သဒ္ဒါနှက်)။ ဝါ၊အလုံးစုံသောစကြဝဠာ၌နေကုန်သောသူတို့အားမျက်စိအဖြင်ကို ပေးတတ်ထသော။ ဇေက-ရာဇာ၊ဖြတ်သောမင်းဖြစ်ထသော။ဝါ၊အပြိုင်မရှိတဦးတည်းသောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏော၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ပထဝိ·ပ္ပဘာသော၊မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။ အယံ ဘာဏကမာ၊ဤနေမင်း

သည်။ ယာဇ္ဇာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဥဒေတိ၊အဂ္ဂေ့ လောကဓာတ်မှ တက်လတ်၏။ တံတဇ္ဇာ၊ထို့ကြောင့်။ ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏံ၊ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ·ပွဘာသံ၊ မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။ တံ၊အသျှင်နေမင်းကို။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမသ္သာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ တယာ၊သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဇာမံဤဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ဒိဝသံ၊နေ့အဘို့ပတ်လုံး။ သုခံ၊မထိဘေးဘျမ်း ချမ်းချမ်းသာသာ။ ဝိဟရေမ၊ ထေးပါးသောဇာရိယာပထ ဝိဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

(၁၆၈) ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဇ္ဈ-ဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော တေ စ မံပါလယန္တု။
နမ·ဏ္ဍု ဗုဒ္ဓါနံ နမ·ဏ္ဍု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော် မူလေကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တို့ကိုဂုဏ်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကိုဂုဏ်းရှိခိုးပြန်၏။ ။(ဇာမံ သောပရိတ္တံ ကတ္တာ၊ မောရော စရတိ သေနာ, ဟူသော ဤနှစ်ပါဒကိုကား၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၈) ဗြာဟ္မဏာ၊မကောင်းမှုကို အပယ်ပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။ သဇ္ဈ-ဓမ္မေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်သော သဒ်တအသဒ်တတရားတို့ကို။ ဝါ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော ခန္ဓာအာယတနဓာတ်တရားတို့ကို။ ဝေဒဂူ၊မိမိဥစ္စာဖြစ်သော သဘာဝလက္ခဏာ, သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် ကိုယ်တော်ဉာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍ သိုးပါးသောမါရ်တို့၏ဦးထိပ်ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍ သောင်းလောကဓာတ်ကိုပဲ့တင်ထပ်စေလျက်ဗောဓိအပြင်၌အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သဇ္ဈညုတညာဏ်သို့ရောက်ကုန်ပြီးထသော။ဝါ၊ သံသရာကို လွန်ကုန်ပြီးထသော။ ယေယာဒိသာ၊ အကြင်သို့သဘောရှိတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သဇ္ဈညုဘုရား သျှင်တော် တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တေတာဒိသာ၊ထိုသို့သဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊သဇ္ဈညုဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဇာမံဤဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ နမောနမက္ကာရံ၊ရှိခိုးခြင်းကို။ သမ္မုခီ ဆန္နဲ့၊စ၊ခံလည်းဆ

ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဇဝံဤသို့။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမသိ တာ၊ ဂိုဒိုးအပ်ကုန်သော။ တေဘာဒိသာ၊ထိုသို့ သဘောဂိုတော် မူကုန် သော။ ဘဂဝန္တော၊သင့်ညူ ဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တု၊စေခြင့်လည်း စောင့်တော်မူစေ ကုန်သတည်း။ ဗုဒ္ဓါနံ၊မင် ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်သင့်ညူတည်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ပဂိုဇ္ဈာန် စံတော် မူကုန်ပြီးသော ဘုရားသျှင်တော်တို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ ဂိုဒိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ တေသညေဝ၊ ထိုဘုရားသျှင် တော်တို့၏သာလျှင်။ ဗောဓိယာ၊မဂ်လေးတန်ဖိုလ်လေးတန်ကို၌ ဉာဏ် ဟုဆိုအပ်သောဗောဓိအား။ နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂိုဒိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော ဝိမုတ္တိဖြင့်သံသရာ ဝန်မှကျွတ်လွတ်တော်မူကုန်ပြီးသော သျှင်တော်ဘုရားတို့အား။ နမော၊ အကျွန်ုပ်၏ဂိုဒိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ တေသံ၊ထိုဘုရား သျှင်တို့၏။ဝိမုတ္တိယာ၊တဒင်္ဂဝိမုတ္တိ, ဝိက္ခမ္ဘနဝိမုတ္တိ,သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ,ပ ဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ, နိဿရဏဝိမုတ္တိ,ဟူ၊ဆိုအပ်သောငါးပါးသော ဝိမုတ္တိ အားလည်း။ နမော၊အကျွန်ုပ်၏ဂိုဒိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သောမောရော၊ ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းသည်။ ဇာတိမဉ္ဇိဒံ သံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ပရိတ္တံ၊ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာ တတ်သောမန္တရားကို။ကတွာ၊ပြု၍။ သေနာ သေနာယ၊ အပွင့်အသီးအစ ရှိသောအထူးထူးအပြားပြားသောအစာကို ရှာအံ့သောဌာ။စရတိ၊သွား ၏။ ။

ရဟန်းတို့၊ထိုရွှေဥဒေါင်းသည် ဤသို့နေ့ပတ်လုံးကျက်စား၍ ညဉ့်အ ခါတောင်ထိပ်၌နေ၍ ဝင်လေသောနေမင်းကို ကြည့်လျက် ဘုရားသျှင် တို့၏ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်ရာအရပ်၌အစောင့်အရှောက် အရံအတား အကျိုးဌာ၊တဘန်မြတ်သောမန္တရားကိုဘွဲ့လိုရကား။ ။

(၁၆၉) အပေတာ.ယံ စက္ခုမာ ဇေကော-ရာဇာ၊

ဟရိ.သေ-ဝဏ္ဏော ပထဝိ.ပ္ပဘာသော၊
တံ တံ နမဿာမိ ဟရိ.သေ-ဝဏ္ဏံ ပထဝိ.ပ္ပဘာသံ၊
တယာဒ္ဓ.ဂုတ္တာ ဝိဟရေမ ရတ္တိံ။ ။
ယေ ဗ္ရာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဇ္ဈ-ဓမ္မေ၊
တေ မေနမော တေ စ မံ ပါလယန္တု။

နမ·ထ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမ·ထ္ထု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။(ဤမံ သော ပရိတ်ကံ ကတ္တာ၊မောရော ဝါသ·မကပ္ပယိ။ ။ဟူသောနှစ်ပါဒကိုလည်းဘုရားအဖြစ်သို့ရောံတော် မူပြီးမှဆက်၍ဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၆၉) စက္ခုမာ၊အလုံးစုံသောစက္ခုဝန္ဒာဒွိနေကုန်သောသူတို့၏မျက် စိရှိထသော။ဧက-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်းဖြစ်ထသော။ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏာ၊ ဣန္ဒြအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ ပထဝိ·ပ္ပဘာသော၊မြေကြီး ကိုထွန်းလင်းစေတတ်ထသော။အယံဘာဏုမာ၊၍နေမင်းသည်။ အပေ တိ၊ဝင်၏။တံတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဟရိ·သ-ဝဏ္ဏံ၊ဣန္ဒြအဆင်းနှင့်တူသေါ အဆင်းရှိထသော၊ ပထဝိ·ပ္ပဘာသံ၊မြေကြီးကို ထွန်းလင်းစေတတ်ထ သော။တံ၊အသျှင်နေမင်းကို။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမသ္သာမိ၊ရှိခိုးပါ၏။ အန္ဓ၊ယနေ့၊တယာ၊သျှင်နေမင်းသည်။ ဂုတ္တာ၊စောင့်ရှောံ အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ဣမံ၍ဒိသံ၊၍သို့သဘောရှိသော။ ရတ္တိ်၊ ညဉ့်အဘို့ပတ်လုံး။ သုခံ၊မထိဘေးဘျမ်း ချမ်းချမ်းသာသာ။ဝိ ဟရေမ၊ လေးပါးသောဣရိယာပထဝိဟာရဖြင့်နေပါလိုကုန်၏။ ။

၍သို့ဘုရားထောင်းသည်၍ဂါထာဖြင့်နေမင်းကိုရှိခိုးပြီး၍။ ။

(၁၇၀) ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗ-ဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော တေ စ မံ ပါလယန္တု။
နမ·ထ္ထု ဗုဒ္ဓါနံ နမ·ထ္ထု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာဖြင့် လွန်တော်မူလေ ကုန်ပြီးသော ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော်မူကုန်ပြီးသောဘုရားသျှင်တို့ကိုဂုဏ်း၊ ဘုရားသျှင်တို့၏ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကိုဂုဏ်းရှိခိုးပြန်၏။ ။

(၁၇၀) ဗြာဟ္မဏာ၊ မကောင်းမှုကို အပယ်ပြုတော်မူကုန်ပြီးထသော။ သဗ္ဗဓမ္မေ၊ကုန်အောင်ရုံကုန်သောသင်္ခတအသင်္ခတတရားတို့ကို။ဝေဒဂူ၊ ဗိမိဉ္စစွာ ဖြစ်သော သဘာဝလက္ခဏာ သာမညလက္ခဏာအားဖြင့် ကိုယ် တော်ဉာဏ်အားထင်ရှားသည်တို့ကိုပြု၍၊ သုံးပါးသောမာရ်တို့၏ဦးထိပ် ကိုနှိပ်နင်းပြီး၍သောင်းလောကဓာတ်ကို ပဲ့ဘင်ထပ်စေလျက်ဗောဓိအ ပြင်၌အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ရောံကုန်ပြီးထသော။ယေ

ယာဒိသာ၊အကြင်သို့သဘောရှိတော်မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊ သင့္ဇာညူ ဘုရားသျှင်ကော်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ တာဒိသာ၊ ထိုသို့သ ဘောရှိတော်မူကုန်သော။ဘဂဝန္တော၊ သင့္ဇာညူဘုရားသျှင်တော်တို့သည်။ မေ၊အာက္ချနုပ်၏။ ဣမံ၌ဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။နမော နမက္ကာရံ၊ရှိခိုး ခြင်းကို။သမ္မုခီ ဆိုအံ့၊စု၊ခံလည်း ခံတော် မူစေကုန်သတည်း။ ဇေဝံ၊ဤသို့။ မယာ၊အာက္ချနုပ်သည်။ နမသတိတာ၊ရှိခိုးအပ်ကုန်သော။ တေ တာဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိတော် မူကုန်သော။ ဘဂဝန္တော၊သင့္ဇာညူ ဘုရားသျှင် တော်တို့သည်။ မံ၊အာက္ချနုပ်ကို။ပါလယန္တု၊စု၊စောင့်လည်းစောင့်ရှောက် တော်မူစေကုန်သတည်း။ ဇုဒ္ဓါနံ၊မင်္ဂလာ ဖိုလ်ဉာဏ် သင့္ဇာညူတညာဏ် နှင့်ပြည့်စုံတော်မူကုန်သောပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကုန်ပြီးသောဘုရားသျှင် တော်တို့အား။နမော၊အာက္ချနုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ တေသညော၊ထို ဘုရားသျှင်တော် တို့၏သာလျှင်။ ဇေဝိယာ၊မင်္ဂလေး တန်ဖိုလ်လေးတန်တို့၌ ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဇေဝိအား။ နမော၊ အာက္ချနုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိမုတ္တာနံ၊အရဟတ္တ ဖိုလ်ဟူသောဝိမုတ္တိဖြင့်သံသရာဝန်မှ ကျွတ်လွတ်တော် မူကုန်ပြီးသော သျှင်တော်ဘုရားတို့အား။နမော၊အာက္ချနုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ် စေသတည်း။ တေသံ၊ထိုဘုရား သျှင်တော်တို့၏။ ဝိမုတ္တိယာ၊ တဒင်္ဂဝိ မုတ္တိ,ဝိက္ခမ္ဘနဝိမုတ္တိ, သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ,ပဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ, နိဿရဏဝိ မုတ္တိ,ဟူ၊ဆိုအပ်သောငါးပါးသောဝိမုတ္တိအား။လည်း။နမော၊အာက္ချနုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။သော မော ရော၊ထိုဣသေဉဒေါင်းမင်းသည်။ဣမံ၌ဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ပရိတ္တံ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှစောင့်ရှောက်ကွယ်ကာတတ်သောမန္တရားကို။ ကတွာ၊ပြု၍။နိဝါသနဋ္ဌာနေ၊ မိမိနေရာ၌တောင်ထိပ်၌။ဝါသံ၊နေခြင်းကို။ အကပ္ပယိ၊ပြုပြီ။ ။(စက္ခုတေသ အတ္ထိတိ စက္ခုမာ။ဇေတသ၊ဤသူ့နေမင်း အား။စက္ခု၊အလုံးစုံသောစက္ခုဉာဏ်နေကုန်သောသူတို့၏ မျက်စိသည်။ အတ္ထိ၊ရှိသည်မည်၏။ ဣတိတဆ္ဌာ၊ဤသို့လူမျှားမျက်စိ သူ့ဝယ်ရှိသည် မည်ပါသောကြောင့်။ သော၊ထိုသူ့၊ငနေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊ စက္ခုမာ မည်၏။အသူ၏မျက်စိကိုမျက်စိဆိုမည်နည်းဟူမူ၊အလင်းကိုမြင်ခြင်းဌာ စပ်းနှိုင်ကုန်သော သကလ စက္ကဝါဠ ဝါဆိမဟာဖန တို့၏ မျက်စိကို မျက်စိဆိုမည်။သလောတိပ်လွှမ်း၍မမြင်စပ်းနှိုင်သသူ့မျက်စိကိုကားမဆို

ကောင်း။ ထိုသကလစက္ကဝါဠဝါသိမဟာဇနတို့၏ မျက်စိသည်သျှင်နေမင်းအားညဉ့်ကိုသူတိမ်း၍ နေ့မပေးဘိ၏သို့ရှိသည်မည်၏။ အကြောင်းမူ။နေမင်းထွတ်မှမြင်နိုင်ကြ၏။ မျက်စိအလင်းကို သျှင်နေမင်းပေးသည်မည်သောကြောင့်တည်း။ ။ဤသို့သောအနက်ကိုဆရာ့လက်ဖြစ်မှတ်ရမည်လောဟူမူ။ ။စက္ခုမာတိ သကလ စက္က ဝါဠ ဝါသိနံ အန္ဓ ကာရံ ဝိဓမိတွာ စက္ခု ပဒီလာဘကရဏေန ယန္တေန တေသံဒိန္နံ စက္ခု၊တေန စက္ခုမာ။ ။ဤသို့ကျေဉ်းကြီးငါးခို အဠကထာဆရာ့နည်းကိုယူ၍သာ ဆိုရသည်။အတ္ထနောမတိမျှမဟုတ်။ ။စက္ခုမာတိ၊စက္ခုမာဟူသောပုဒ်၏။ အတ္ထော၊အနက်ကို။ဝေါ၊ဤသို့။ဝေဒိတဗ္ဗော၊သိအပ်၏။ သကလစက္ကဝါဠဝါသိနံ၊အလုံးစုံသောစက္ခြဝဠာဠိနေကုန်သောသူတို့၏။ အန္ဓကာရံ၊ကန်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော မှောင်ကို။ ဝိဓမိတွာ၊ လွှင့်၍၊လွှင့်သောအားဖြင့်။ စက္ခုပဒီလာဘကရဏေန၊ မျက်စိကိုရခြင်းကို ပြုခြင်းဖြင့်။ဝါ၊ပြုတတ်သော။ယန္တေန၊ နေယာန္တရားသည်။ တေသံ၊ထိုသကလစက္ကဝါဠဝါသိတို့အား။ စက္ခု၊မျက်စိကို။ဒိန္နံ၊ပေးအပ်သည်မည်၏။ တေန၊ ထိုသို့မျက်စိပေးသည်မည်သောကြောင့်။(တနည်း)။ ကေန၊ထိုမိမိသည်ပေးအပ်သောလူမျှဉ်းမျက်စိအားဖြင့်။ သူရိယော၊နေမင်းသည်။ စက္ခုမာ၊လူတို့မျက်စိအပ်၍ထားသကဲ့သို့ရှိသည်မည်၏။ ။တရုသောစကြဝဠာဠိနေတစင်းသာရှိသောကြောင့်၊ဧကရာဇာ,ဟူသည်။ဧက,သဒ္ဒါ အသဟာယတ္ထတည်း။ ။သကလစက္ကဝါဠေအာလောကကရာနံ အန္တရေသဒ္ဓဝိသေဒ္ဓေနဧကရာဇာ။ ။ဤအဋ္ဌကထာအလိုသော်၊သေဒ္ဓတ္ထတည်း။ ။ သေဒ္ဓါသဟာယသဒ်ါည၊တုလျှသွေကော တိလိင်္ကော,ဟု သဒ္ဒဝိဒူတို့လည်းဆိုစကုန်၏။ ။ဟရိနာသမာနော၀ဏ္ဏောယသသောတိ ဟရိ·သ-၀ဏ္ဏော။ ။ဟရိ,သဒ္ဒါသ၀ဏ္ဏော၀ါစက။သမာနကိုသ,ရေး၍နွေးဘော်လာ။ တံတံဒ္ဓိ ဒ္ဓေတံ,ကားပဋ္ဌမိအနက်ဒ္ဓိအံ့တည်း။ နေဝံတံ, ကားတုမှသဒ္ဒါ၏ ကာရိယ ဒုတိယန္တတည်း။ ဒ္ဓေတံ,ကား ပယောဂ၀န္တသဗ္ဗနာမ်၊နေဝံတံ,ကား၀စနသဗ္ဗနာမ်တည်း။နမသသာမိကားနမုဓာတ်နောင်၊နမောတွေသော,သုတ်ဖြင့် အသဲပစ္စည်းသက်ပြီးမှဝိဘတ်သက်၍ ဒီဃရေဝံသည်။နမသသ ၀န္ဓနာယံ,ဟူသောဆရာ့အလို၊နမသဓာတ်ပင်ဆို။ ဝိဟာရေမ,ဦ၊ယျောမဝိဘတ်ကိုမေ,ရေးသည်။ ။ကွစိယျောမသေမှ။ ။ယျောမဝိဘတ္တိယာမေအာဒေသောဟောတိကွစိ။ တယာဖုံ့ဂုတ္တာဝိဟာ

ရေမုဒိဝသံ၊ကထံဇာနေမုတံမယံ၊နနောဒကွေဇုသမ္မုဒ္ဓံကုစ္ဆာဒိ။ ။သဒ္ဒနိ
တိ။ ။လမ်းသွားရင်းမြင်ကောင်းရာရောမြင်ပါစေဟု ရေးလိုက်သည်။
ကျမ်းအရှိသား၊စကားဟိသည်ဟု မဆိုသာ။ ။ဗာဟိတပါပ,ကိုနိုရုတ္တိ
နည်းအားဖြင့်ဤဒွိပြာဟ္မဏာ,ဆိုသည်။ ဝိသုဒ္ဓိပြာဟ္မဏာကိုယူ။ဇာတိမတ္တ
ဘောဝါဒိပြာဟ္မဏာမဟုတ်။ သဇ္ဇုသဝိတာသဝိတေဇမ္မေသဇ္ဇုဝါခန္ဓာ
ယတနဓာတုဇမ္မေ သလက္ခဏာဝသေန အတ္တနောဉာဏသဟ ဝိဒိတေပါ
ကဒ္ဒုကတ္တာ ဂတာတိဿ်ာမာရာနံ မတ္ထကံမဒ္ဒိတ္တာဒသသဟာသိလောက
ဓာတုံဥန္နာဒေတ္တာ ဗောဓိတလေ သမ္မာသမ္ဗောဓိံပတ္တာ သံသာရံဝါအ
တိက္ကန္တာတိဝေဒဂူ,ပြု။ ။သဇ္ဇဓမ္မေ,ကားဝေဒဂူ,ဏိကံတည်း။တေမေန
မောဒ္ဓိ၊တေ,ကားသမ္မုဒိုဆ္ဆန္တေ၊ဟူသောပါဌသေသကိုင့်သောကတ္တားပုဒ်။
ကံပုဒ်ပြု၍နမော,ဒ္ဓိမစပ်ကောင်း။ နမောအယ္ဟာဉ် သမ္မုဒါနိသာနေကောင်း
သည်။ ဝန္ဒနေနမော,ဟူရကား၊နမော,ကားဝန္ဒနာအနက်ကိုဟောသောဒု
တိယန္တနိပါတ်ပုဒ်တည်း။ထို့ကြောင့်၊ဇေတံမမ ဣမံနမက္ကာရံပဋိဆ္ဆန္တေ,ဟု
အဋ္ဌကထာဝိန့်သော်။ နမတ္ထု,ဒ္ဓိနမော,ကားပဋမန္တတည်း။တဒဂ်ဝိမတ္တိ,
ဝိကဒ္ဒမန္တဝိမတ္တိ, သမ္ပဆ္ဆဒဝိမတ္တိ,ပဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမတ္တိ,နိဿရဏဝိမတ္တိ,
ပဋ္ဌပိဝံဝိမတ္တိ)။ ။မောရဇာတကံနဝမံ။ ။

၁၆၀-ဝိနိလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သောသဇ္ဇုည်
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇဝမေဝနုရာဇာနံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိနိလကဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားအတူကိုပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ဝိနိလကသည် ဝိဒေဟာမင်းကိုမြင်၍ ငါ့အားဝိဒေဟာမင်းနှင့်အဘယ်
မှာထူးအံ့နည်း။ ဤဝိဒေဟရာဇ်မင်းသည်သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကသောရ
ထား၌စီး၍မြို့ကိုလှည့်၏။ငါသည်တမူကားဟသ်ကသောရထား၌စီး၍
သွားရ၏ဟုကြံ၍ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလျက်။ ။

(၁၇၁) ၆၀.မေဝ နုရာဇာနံ၊ဝေဒေဟံ ပိထိလ.ဂ္ဂဟံ။

အဿာဝဟန္တိ အာဇညာ၊ယထာ ဟံသာ ဝိနိလကံ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၁) နူ၊ငါ့အကြံရှိသည်ကား။ ဝါ။နူ၊စင်စစ်သဖြင့်။ ဝေဒေဟံ၊ဝိဒေဟတိုင်း၏အရှင်ဖြစ်ထသော။မိထိလဂ္ဂဟံ၊မိထိလာပြည်ကြီး၌ဖွေ့ဆုံဖွေနှန်းသိမ်းမြှုံးစိုးအုပ်လျက်စံနေထသော။ဈာဇာနံ၊မင်းကို။ အာဇညာ၊အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုသိတတ်ကုန်သော။အဿာ၊မြင်းတို့သည်။ဝဟန္တိယထာ၊ဆောင်ကုန်၏သို့။ ဇဝမေဝ၊ထို့အတူရင်းလျှင်၊ ဝိနိလကံ၊ ဝိနိလက အမည်ရှိသော။ မံ၊ငါ့ကို။ ဇာမေဟံသာ၊ ဤဟာသံဘျိုညှိနောင်တို့သည်။ဝဟန္တိ၊ဆောင်ကုန်၏။ ။

ထိုဝိနိလကကိုအဘသည်အမျက်ထွက်၍ သင်သည် ငါ၏သားတို့ထက်လွန်မြတ်သလော။ငါ၏သားတို့ကိုနှိပ်စက်၍ ရထားဦးကကုန်သောသိန္ဓောမြင်းတို့ကိုကဲ့သို့ ပြုဘိ၏။ မိမိ၏ပမာဏကိုမသိ။ ဤအရပ်သည်ကျက်စားရာအရပ်မဟုတ်၊သင်အမိ၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင် သွားလေလော့ဟုမြွှမ်းခြောက်၍။ ။

(၁၇၂)ဝိနိလ ဒုဂ္ဂံ ဘဇသိ၊အ-ဘူမိံ တာတ သေဝသိ။

ဂါမ.ဏ္ဍရာနိ သေဝဿု၊ဇဝံ မာတာ.လယံ တဝ၊ ။

(၁၇၂) တာတ ဝိနိလ၊ အချင်းဝိနိလ။ ဇာမေသံ၊ ဤဟာသံဘျိုညှိနောင်တို့၏။ ဝသေန၊အစွမ်းအားဖြင့်။ တွံ၊သင်သည်။ ဒုဂ္ဂံ၊ရောက်နှိုင်ခဲသောတောင်မြောင်းချောက်ကြားအရပ်သို့။ဘဇသိ၊ရောံလာ၏။ အ-ဘူမိံ၊သင်၏အရာမဟုတ်သောမြေအရပ်ကို။တွံ၊သင်သည်။ သေဝသိ၊ဖြိဝဲလာ၏။တွံ၊သင်သည်။ဂါမ.ဏ္ဍရာနိ၊ရွာစွန်းရွာနားအရပ်တို့ကို။သေဝဿု၊ဖြိဝဲလေလော့။ဇတံ ဂါမ.ဏ္ဍံ၊ ဤမစင်တောအကောင်ပုပ်စွန့်ရာဖြစ်သောရွာစွန်းရွာနားအရပ်သည်။ တဝ၊သင်၏။ မာတာ.လယံ၊ အမိကျီးမနေရာအရပ်တည်း။တွံ၊သင်သည်။တတ္ထ၊ထိုအမိကျီးမနေရာအရပ်သို့။ဂစ္ဆ၊သွားလေလော့။ ။(နုတိပရိဝိတက္ကနိပါတော၊ဇကံသေဝိဝတ္ထုတိယော။ဝိဝိသံနိလံယသာတိဝိနိလော၊အဘဟသံဖြစ်၍အညီသက်သက်မဟုတ်၊ ဖွေဖွေဝါဝါရောလျက်ညီသောအဆင်းရှိရကားဝိနိလမည်သည်။အဝိမ္ဟရသောအမဉ်လည်းမဟုတ်၊အာဘမ္ဟရသောအမဉ်လည်းမဟုတ်၊သူ့ဂုဏ်ပုန်တည်း)။ ။ဝိနိလဇာတကံဒသမံ။ ။ဒဋ္ဌဝဂ္ဂါပဌမော။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ရာဇောဝါဒဗ္ဗ,သိင်္ဂါလံ,၊သူကရံ,ဥရဂံ,ဘဂ္ဂံ,။
အလီနဝိတ္တ,ဂုဏဗ္ဗ,၊ဟနူ,မောရ,ဝိနိလကံ,။ ။

၂-သန္ဓဝဂ်။

၁၆၁-ဣန္ဒသမာနဂါထာဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္ဓဝံကာပုရိသေနကရိယာထ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဣန္ဒသမာနဂါထာဓာတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆုံးမခက်သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသော ယောကျ်ားနှင့်တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းကိုမပြုအပ်ဟုဆို၍။ ။

(၁၇၃) နသန္ဓဝံ ကာ-ပုရိသေန ကရိယာထ၊
အရိယော အနရိယေန ပဇာန.မတ္ထံ။
စိရာ.နုဝုဋ္ဌော ဝိ ကရောတိ ပါပံ၊
ဂဇော ယထာ ဣန္ဒသမာနဂါတ္ထံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၃) ဘဝန္တော၊ အိုရသေ့တို့။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို။ ပဇာနံပဇာနန္တော၊ သိမြင်မြင်သော။ အရိယော၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသောသူသည်။ အနရိယေန၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော။ ကာ-ပုရိသေန၊ ပြင်းထန်အမျက်ထွက်တတ်သည်ဖြစ်၍စင်စစ်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့်။ သန္ဓဝံ၊ တဏ္ဍာအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်း, မိတ်ဘွဲ့သောအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကရိယာထ၊ မပြုရာ။ ကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့်မပြုရာဟုငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ ဣန္ဒသမာနဂါတ္တေန၊ ဣန္ဒသမာနဂါတ္တရသေ့သည်။ ပေါသိယမာနော၊ မွေးအပ်သော။ ဂဇော၊ အမှန်ရစ်သောဆင်သည်။ ဣန္ဒသမာနဂါတ္တံ၊ ဣန္ဒသမာနဂါတ္တရသေ့ကို။ ဟာနန္တော၊ သတ်လျက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အကာသိယထာ၊ ပြု၏သို့။ ဇံတထာ၊ ထို့အတူ။ ယဉ္စ၊ အကြင်ကြောင့်။ အနရိယော၊ သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသောသူသည်။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ အနုဝုဋ္ဌော ဝိ၊ အဘူတကွနေဘူးသော်လည်း။ အဂဏှော တွာ၊ ကာလမြင့်ကြာ အတူတကွနေဘူးသည်ကို မရေတွက်မူ၍။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။ တဉ္စာ၊ ထို့ကြောင့်။ သန္ဓဝံ၊ တဏ္ဍာအားဖြင့်ပေါင်းဘော်ခြင်း, မိတ်ဘွဲ့သောအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ နကရိယာထ၊ မပြုရာ။ ။

မပေါင်းဘော်သင့်သည်ကိုပြုပြီး၍ ယခုအခါ ပေါင်းဘော်ရာသည်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၇၄) ယံ တွေ.ဝ ဇညာ သဒိသော မမ.နွှဲ၊
သိလေန ပညာယ သုတေန စာဝိ။
တေနေ.ဝ မိတ္တိ် ကရိယာထ သန္ဓိ်၊
သုခေါ ဟဝေ သပ္ပုရိသေန သင်္ဂမော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၄) တု၊မပေါင်းဘော်ရာသည်မှတပါး ပေါင်းဘော်ရာသည်ကိုဆို၏။ယံဇဝေ၊အကြင်သူကိုသာလျှင်။အယံ၊ဤသူသည်။ မမံ၊ငါနှင့်။သိလေန၊သီလအားဖြင့်ဂုဏ်း။ ပညာယ၊ပညာအားဖြင့်ဂုဏ်း။သုတေနစာဝိ၊အကြားအမြင်အားဖြင့်ဂုဏ်း။သဒိသော၊တူ၏။ နှုတ်၊ဤသို့။ဇညာဖောနေယျ၊သိရာ၏။ တေနေ.ဝ၊ထိုသူနှင့်သာလျှင်။သန္ဓိ်၊တကွ။ မိတ္တိ်၊မိတ်ဘွဲ့ခြင်းကို။ကရိယာထ၊ပြုရာ၏။ဟဝေ၊စင်စစ်။သပ္ပုရိသေနသောဘဏာပုရိသေန၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အမှုတင့်တယ်သော သူတော်ကောင်းနှင့်။ သင်္ဂမော၊ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။သုခေါ၊ချမ်းသာ၏။ ။(စတ္တာရောအရိယာအာစဝဲရအရိယော, လိင်္ဂအရိယော, ဒဿနအရိယော,ပဋိဝေဓအရိယော,တိ။ တေသုအာစာရအရိယောဇ္ဈဝအဓိပ္ပေတော။ ။ဝသနိဝါသေ၊ဓာတွထ္ထဖြစ်၍အနုဝတ္ထော,ဟုဒန္တဇဆဲသံယုဂ်နှင့်လိုသည်။ ဒေဝါဝုဋ္ဌော,ဦးကား ဝသ,သေဝနေ,ဓာတွထ္ထဖြစ်၍မဒ္ဒဇဋ္ဌ,လိုသည်)။ ။ဇုန္နသမာနေဂါထာ ဇာတကံပဋမံ။ ။

၁၆၂-သိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်ဘုရားသည်၊ နသန္ဓဝသ္မာပရမတ္ထိပါဝိယော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်ကန်းဆာဆင်အပ်သော၌သိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မိုးဟုဇော်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မိမိဟုဇော်သောမိုးသည်ပင်လျှင် မိမိကျောင်းဆောင်ကို လောင်ခဲ့ရကား၊ ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည် ကြောံလန့်တကြား ပြေး၍ အပဒ္ဓရပ်

လျက်စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကို မပြု အပ်။ယခုအခါငါသည် ငြိုငြင်သဖြင့်ဆေးလုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မိုး သောကျောင်းကိုဤမိုးသည်လောင်ခဲ့ပြီဟုဆို၍။ ။

(၁၇၅) နံ သန္ဓဝ·သ္မာ ပရ·မတ္ထိ ပါဝိယော၊
ယော သန္ဓဝေါ ကာ-ပုရိသေန ဟောတိ။
သန္ထဿိတော သဝိနာ ပါယာသေန၊
ကိစ္ဆာ ကတံ ပဏ္ဏာ-ကူဋိံ အဒယ္ဟ ိ။ ။
ဟူသောဂြေးဦးစွာသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၅) ကာပုရိသေန၊စက်ဆုပ်ဘွယ်သောယုတ်မာသသူနှင့်။ယော သန္ဓဝေါ၊အကြင်ပေါင်းဘော်ခြင်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အာဘွာသန္ဓဝါ၊ ထိုစက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိသသူနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းအော်၊ ပရံ၊အလွန်။ ပါဝိ ယော၊အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသောသဘောသည်။ နတ္ထိ၊လောကဓာတ် ဝယ်မရှိပြီ။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်မရှိဟူ၍ငါဆိုသနည်းဟူမူကား။ သဝိ နာ၊ထောပတ်ဖြင့်ရင်း။ ပါယာသေန၊ ဃာနာဖြင့်ရင်း။ သန္ထဿိတော အဝိ၊ ရောင့်ရဲပါစေလျက်လည်း။အယံအဂ္ဂိ၊ဤမိုးသည်။ မယာ၊ငါသည်။ကိစ္ဆာ ကတံ၊ငြိုငြင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပဏ္ဏာ-ကူဋိံ၊သစ်ရွက်မိုးသောကုဋိကို။ အဒယ္ဟ ိ၊ အားပါးမနာ လောင်ခဲ့ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့် ငါဆိုပေသ တည်း။ ။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို၍ အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ် သောသင်ဖြင့် ငါ့အား အလိုမရှိဟုထိုဗိုးကိုရေဖြင့်ငြိမ်းစေ၍ သစ်ခက် ဖြင့်ပုတ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ အတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော်၊ တရုသောအွေးနှင့် တူသောအဆင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာမာအမည်ရှိသောသမင်မ ကို၊ခြသေ့၏ရင်း၊ ကျား၏ရင်း၊ သစ်၏ရင်း မျက်နှာကို လျက်သည်ကို မြင်၍သူတော်ကောင်းတို့နှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းထက်မြတ်ခြင်းမည်သည် မရှိဟုကြံ၍။ ။

(၁၇၆) နံ သန္ဓဝ·သ္မာ ပရ·မတ္ထိ သေယျော၊
ယော သန္ဓဝေါ သပ္ပုရိသေန ဟောတိ။
သိဟသ္သ ဗျဂ္ဃသ္သ စ ဒီပိနော စ၊
သာမာ မုခံ လေဟတိ သန္ဓဝေန။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်သတည်း။ ။

(၁၇၆)သမ္ပုရိသေန၊သူတော်ကောင်းနှင့်။ယောသန္တဝေါ၊အကြင်ပေါင်း ဘော်ရခြင်းသည်။ပေါဘိ၊ဖြစ်၏။ အသ္မာသန္တဝါ၊ထိုသူတော်ကောင်း တို့နှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်းထက်။ ပရံ၊အလွန်။ သေယျော၊အထူးသဖြင့် ဖြတ်သောသဘောသည်။နတ္ထိ၊လောကဓါတ်ဝယ်မရှိ။သိဟာသ၊ခြင်္သေ့ ၏ငြင်း။ ဗျဂ္ဃသစ်၊ကျားဖြူငြင်း။ ဒီပိနောစ၊သစ်ဖြူငြင်း။ မုခံ၊မျက်နှာကို။ သာမာ၊ဖွေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောသမင်မသည်။သန္တဝေန၊ အဘော်ခံမင် ချစ်ခင်မေတ္တာကြောင့်။လေဟတိ၊လျက်၏။ ။(သန္တဿိ တောသပ္ပိနာဟပါယာသေနဒ္ဓအဝိသဒ္ဒါစသဒ္ဒါတို့သည် နိပါတ်ဖြစ်၍ဇော တကမ္မဖြစ်ရကား၊ ထင်ရှားမရှိ သော်လည်း မိမိအနက် မပျော်မပျက် အောင်ယောဇနာသကာလဘော်ရသည်။ ။သန္တဝဇာတကံဒုတိယံ။ ။

၁၆၃-သုသိမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ကာဠဝမိဂါသေတဒန္တာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၍သုသိမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အလိုဆန္ဒကိုညှိညွတ်၍ ယူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသုသိမမင်းသည် ခပ်ဆိပ်းသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင် လျက်ဆင်မင်္ဂလာအားလျော်ပတ်သင့်တင့်သောအဆောံအဦဘဏ္ဍာ ကိုယူစေ၍မင်္ဂလာပြုရာအရပ်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သူ ငယ်အဆောင်အယောင်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍မိမိ၏ပရိသတ် ဖြင့်ခြံရံအပ်သော အဆွေအရံရှိသည်ဖြစ်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ မြတ် သောမင်းကြီး၊သျှင်မင်းကြီးတို့သည်အကျွန်ုပ်တို့၏ငြင်း၊သျှင်မင်းကြီးတို့ ၏ငြင်း အန္ဓယ်ကိုဖျက်၍တပါးကုန်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဆင်မင်္ဂလာကို ပြု စေ၍သင်တို့၏တန်းဆာတို့ကိုငြင်း၊အဆောံအဦတို့ကိုငြင်း ထိုတပါးကုန် သောပုဏ္ဏားတို့အား ပေးဖွဲ့ဟူ၍ ဆိုတော်မူကုန်သည်ဟုကြားရသည် ကားမှန်သလောဟုဆို၍။ ။

(၁၇၇) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာတာဒိ.မေ၊
ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ.ဘိဆန္နာ။

တေ.တေ ဒဒါမိ.တိ သုသိမ ဗြဂ္ဂသိ၊
အနုဿရံ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနုံ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၇) သုသိမ၊မင်းဖြတ်သုသိမ။ တဝ၊သျှင်မင်းဖြတ်၏။သန္တိ ကော၊ အထံတော်၌။ ကာဠာ၊မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊သားမျိုးဖြစ်ကုန်ထသော။သေတ-ဒန္တာ၊ဖြူသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ ပရော-သတံ၊တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ၊ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ ဇာတမေဟတ္ထိ၊ ဤဆင်တော်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။သုသိမ၊မင်းဖြတ်သုသိမ။ တွံ၊သျှင်မင်းဖြတ်သည်။အမှာကဉ္စ၊အကျွန်ုပ်တို့၏ဦးရင်း။ အတ္တာနောစ၊ကိုယ်တော်ဖြတ်၏ဦးရင်း။ ဝံသေ၊အနွယ်၌။ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ၊အဘအဘိုးတို့၏။အါစိက္ခဏံ၊အလေ့အကျက်ကို။အနုဿရံအနုဿရဏ္ဍာ၊အောံမေ့တော်မူနိုင်လျက်ပင်။အမှာကဉ္စ၊အကျွန်ုပ်တို့၏ဦးရင်း။ အတ္တာနောစ၊ကိုယ်တော်ဖြတ်၏ဦးရင်း။ ဝံသံ၊အနွယ်ကို။ နာသေတုံ၊ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ တေ.တေ တေဇေတော၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင်တော်တို့ကို။မယာ၊အကျွန်ုပ်မှ။ အညေသံ၊တပါးကုန်သော။ဗြာဟ္မဏာနံ၊ပုဏ္ဏားတို့အား။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောငှါ။ ဒဒါမိတိ၊ပေးအံ့ဟူ၍။ ဗြဂ္ဂသိကိရ၊ အဖိန့်တော်ပြန်တော်မူသည်ဟု ကြားရသည်ကား။သစ္စံ၊မှန်သလော။ ။

သုသိမမင်းသည်ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၇၈) ကာဠာ မိဂါ သေတ-ဒန္တာ မဒိ.မေ၊
ပရော-သတံ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ။
တေ.တေ ဒဒါမိ.တိ ဝဒါမိ မာဏဝ၊
အနုဿရံ ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနုံ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၁၇၈) မာဏဝ၊မောင်လုလင်။မမ၊ငါ၏။ သန္တိ ကော၊အထံ၌။ကာဠာ၊မည်းညိုကုန်ထသော။ မိဂါ၊သားမျိုး ဖြစ်ကုန်ထသော။ သေတ-ဒန္တာ၊ဖြူသောအစွယ်ရှိကုန်ထသော။ပရော-သတံ၊တရာထက်လွန်ကုန်ထသော။ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နာ၊ရွှေကွန်ရက်ဖြင့်ကောင်းစွာဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်ထသော။ဇာတမေ၊ဤဆင်တော်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်၏။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။

ပေတ္တိ-ဝိတာမဟာနံ၊အဘအဘိုးတို့၏။ကြိယံ၊အမှုကို။အနုဿရံအနုဿရန္တော၊အော်မေ့လျက်။ တေ-တေတေဇေတေ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော ဤဆင်တော်တို့ကို။ တယာ၊သင်မှ။ အညေသံ၊တပါးကုန်သော။ ပြာဟွဏာနံ၊ပုဏ္ဏားတို့အား။ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ၊ မင်္ဂလာပြုစိမ့်သောဌါ။ ဒဒါဒိတိ၊ပေးအံ့ဟူ၍။ဝဒါမိ၊ဆိုသည်ကား။သစ္စမေဝ၊မှန်သလျင်ကတည်း။ ။(ဤဂါထာတို့၌ဌကာဠော,ဟူသောပါဌ်ဖြင့် ဆင်ဖြူ,ဆင်နီ,စသည်မဟုတ်၊ဆင်မည်းအဖြစ်ကိုထိအပ်၏။ဓိဂ,သဒ္ဒါသည်အခြေလေးချောင်းရှိသောသားမျိုးကိုဟောသည်ဖြစ်၍ဓိဂါဆိုသည်။ဇာမေဠ္ဍဇာမ,သည်အစွန့်သဓိပပစ္စက္ခအနက်ကိုဟောသည်ဖြစ်၍။တဝ၊သင်အား,ဟုသမ္ဗဒါနတ္ထယူသည်ရှိသော်၊ နိုင်ငံတော်အတွင်း အဝေးအနီးရှိသမျှကိုရသောကြောင့်၊ သန္တိကေ,ဟူသောပါဌ်သေသကိုထိသာသည်။ ဇာမေ,သည်သဗ္ဗနာမ်ပုဒ်ဖြစ်၍ဝိသေသနဖြစ်ရကား၊ဟတ္ထိ,ဟူသောပဌာနပုဒ်ထည့်ရသည်။ ကြိယာသုည်ကာရကံနာမနတ္ထိ,ဟု၊ပရိဘာသာလာသောကြောင့်ဂုဏ်း၊ ခပ်သိမ်းသော ပဒတ္ထသည်သတ္တာသဘောမကင်းသောကြောင့်ဂုဏ်း၊ ကုသလာဓမ္မာ,ဟောသော်၊သံဝိဇ္ဇန္တိ ကြိယာကိုထိရသကဲ့သို့၊သန္တိ,ဟူသော ကြိယာကိုထိသာသည်။ဒွိသုသဗ္ဗနာမေသုပုဗ္ဗမေဝပဌာနံ,ဟူသောပရိဘာသာကိုအရာခပ်သိမ်းမမှတ်အပ်။ လွန်လေပြီးသည်ကိုစွဲသော ကြောင့်၊ တေ,ဟုဆိုပြီး၍ထိုအတ္ထသဉ်ဖျက်ကွယ်မဟုတ်ပစ္စက္ခဖြစ်သောကြောင့်၊ တေ,ဇေတေ,ဟုနှစ်ထွေဆိုရကား၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော်ဤဆင်တော်တို့ကို ဟုယောဇနာရသည်။ယဿဒါတုကာမောရောစတေဓါရယတေဝါတံ သမ္ဗဒါနံ,ဟူသောကစ္စည်းစာရှိ၍ ဒဒါဒိကြိယာသည် သမ္ဗဒါန်ကို ဒဲ့ရကား၊အရာအားလျော်စွာ ပြာဟွဏာနံ, ဟူသော သမ္ဗဒါန်ကို ထိသာသည်။လုလင်သည်ပုရောဟိတ်သားဖြစ်လျက် သူ့ကိုမပေးခဲ့ရကား၊ အညေသံ,ဟူသောဝိသေသနနှင့်တကွ မယာ,ဟူသောအပါဒါန်ကိုထိသာသည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဆင်ဖြူတော်ကို အဖိုင်လှူသကဲ့သို့မဟုတ်သောကြောင့်၊ မင်္ဂလကရဏတ္ထာယ,ဟူသော ပါဌ်သေသကိုထိသာသည်။ ပေတ္တိဝိတာမဟာနံ,ဟူသောပုဒ်သည်ဝိသေသနကို ဲ့သောကြောင့်၊ဝံသေ,ဟူသော ပါဌ်သေသကို ထည့်ရသည်။ ထိုဝံသေ,ဟူသောသတ္တမီဝိသေသနသည်လည်းသမ္မန္ဓဝိသေသနကိုဲ့သေါကြောင့် ဝဒန္တိပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုအားလျော်စွာ အမှာကမ္မအတ္တနောစ,ဟူသောဆဋ္ဌီ

ဝိသေသနကိုထည့်ပြန်ရသည်။ ပေတ္တိဝိတာမဟာနံ, ဟူသောသမ္ဗန်ကို အနုဿရံ,ဒ္ဓိမစပ်ကောင်း။ အနုဿရံ,သည်လည်းကံကိုငဲ့သောကြောင့်၊ အာစိဏ္ဏံ,ဟူသောပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။အန္ဓယ်ဒ္ဓိအလေ့အကျက် ကိုထိလျက်အောံမေ့နိုင်လျက်တပါးသောပုဏ္ဏားတို့အားပေးခြင်းသည် အန္ဓယ်ကိုဖျက်ဆီး၏ဟူသောအဏ္ဍသည် ပြီးသောကြောင့်၊ဝံသံနာသေ တုံ,ဟူသောပါဌသေသကိုထိသာသည်။ ဗြူဟိ,ကြီယာသည်သူ့ကိုတူ ရုမဆို။ အဆင့်စကား ကြားရသည်ကို လျော်သောကြောင့်၊ အနုဿဝ ထင်စိမ့်သောဌာ၊တူရူပင်မရှိသော်လည်း၊ကိရ,ပုဒ်ကိုထည့်၍ ဗြူဟိကိ ရ,ဟုယောဇနာရသည်။ ထိုစကားသည် အကြားနှင့်တန္တြထိုက်သော စကားဖြစ်၍သစ္စံ,ဟူသော ပါဌသေသကိုထိသာသည်။ ဤသို့အသိုးအ သိုးစိစစ်၍ ရသောကြောင့် ပါဌသေသကိုပိုမိုသည်ဟု မဆိုသာ။အဋ္ဌက ထာနှင့်တိုက်ပါလေ)။ ။သုသိမဇာတကံတတိယံ။ ။

၁၆၄-ဂိဏ္ဍဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဗွာဘုရားသည်။ ယံနူဂိဏ္ဍောယောဇနသတံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂိဏ္ဍဇာတ်ကို ဧတဝဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောမိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုမင်းသည် ဒိုလင်းတ၊လင်းတတို့သည်ကား၊ယူဇနာတရာထက်၌တည်ကုန်၍ သား ကောင်ကိုမြင်ကုန်လျက်၊အဘယ်ကြောင့်သင်သည်မိမိအကျိုးဌာထောင် အပ်သောကြွေကွင်းကိုမမြင်သနည်းဟုမေးလိုရကား။

(၁၇၉) ယံနူဂိဏ္ဍောယောဇန-သတံ၊ကုဏပါနိ အဝေက္ခတိ။
ကသ္မာ ဇာလဉ္စပါသဉ္စ၊အာသဇ္ဇာပိ နဂဏ္ဍိသိ။ ။

ဟူသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၇၉) ဘောဂိဏ္ဍ၊ ဝေးယူဇနာ၊ ချင်တရာက၊ အစာသား၊ ဂ္ဂိ သည်ဖြစ်ကို၊ထစ်ထစ်ထင်ထင်၊ရှုနိုင်မြင်လျက်၊ညွှတ်တွင်ဝိထ၊ဒိုလင်း တ။ဂိဏ္ဍောနဂိဏ္ဍောနာမ၊ လင်းတမည်သည်ကား။ယောဇန-သထံ၊ယူဇ နာတရာကို။အတိက္ကမိတွာ၊လွန်၍။ ဒ္ဓိတာနိ၊တည်ကုန်သော။ကုဏပါနိ၊

အစာသားကောင်တို့ကို။အဝေကွတိ၊ မြင်နိုင်သည်မဟုတ်လော။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။တို့၊သင်သည်။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။ အတ္ထာယ၊အကျိုးငှာ၊ သြဒ္ဓိတံ၊ထောင်အပ်သော။ဇာလဉ္စ၊ပိုက်သို့၎င်း။ပါသဉ္စ၊ကြော့ကွင်းသို့ ၎င်း။အာသဇ္ဇာဝိ၊ရောံ၍လည်း။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်။နဗုဇ္ဈသိ၊ မသိဘိ သနည်း။ ။(ယန္တိ့နိပါတမတ္တံ။နူတိနာမဇ္ဈေနိပါတော,ဟူရကား၊ယံ လွှတ်၍နူကိုနာမဘွင့်၍ယောဇနာသည်။ ။ ထိုဆင်းတသည်ထိုမင်း၏စကားကိုကြား၍။ ။

(၁၈၀) ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟောတိ၊ပေါသော ဇိဝိတ-သင်္ခယေ။
အထ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊အာသဇ္ဇာဝိ နဗုဇ္ဈတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၀) မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ ပေါ သော၊သတ္တဝါသည်။ဇိဝိတသင်္ခယေ၊ အသက်ကုန်အံ့သောအခါသည်။ ပတ္တေ၊ရောံလတ်သော်။ ပရာဘဝေါ၊ပျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ အထ၊ထိုအခါ၌။ သောပေါသော၊ ထိုပျက်စီးလိုသော သတ္တဝါသည်။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။အတ္ထာယ၊အကျိုးငှာ။ သြဒ္ဓိတံ၊ထောင်အပ်သော။ဇာ လဉ္စ၊ပိုက်သို့၎င်း။ပါသဉ္စ၊ကြော့ကွင်းသို့၎င်း။အာသဇ္ဇာဝိ၊ရောံ၍လည်း။ နဗုဇ္ဈတိ၊မသိ။ ။ဂိဇ္ဈာဇာတကံစတုတ္ထံ။ ။

၁၆၅-နကုလဇာတ်။

နတ်နွှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊သင်္ခံ ကတွာအမိတ္တေန,အစဂ္ဂိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤနကုလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အမတ်စစ်သူကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ ဒိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြွေပါကို ထိုအခြင်းဖြင့် ဝပ်၍အိပ်သည်ကို မြင်၍။မြွေပါ၊ သင်အားအဘယ်ကိုလျှင်မှီ၍ ဘေးသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေးလိုရကား။ ။

(၁၈၁) သင်္ခိံ ကတွာ အမိတ္တေန၊အတ္ထာဇေန ဇလာဇုဇ။
ဝိဝရိယ ဒါဠှံ သေသိ၊ကုတော တေ ဘယ-မာဂတံ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးဖွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၁) စလာဗုဇ၊ဖြေပါ။တွံ၊သင်သည်။အမိတွေ့နှ၊ရန်သူဖြစ်သော။ အဏ္ဍစေနှ၊ဖြေနှင့်။ သန္ဓိ၊စေ့စပ်ခြင်းဟူသောမိတ်အဖြစ်ကို။ ကတွာ၊ပြု၍။ဒါဠ္ဟ၊အစွယ်ကို။ဝိဝရိယ၊ဘော်၍။သေသိ၊အိပ်ဇ်။ တေ၊သင်အား။ ကူ တော၊အဘယ်မှ။ဘယံ၊ဘေးသည်။အာဂတံ၊လာသနည်း။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းမေးအပ်သောဖြေပါသည်၊ အသျှင်ရသေ့၊ရန် သူမည်သည်ကို မထေမဲ့မြင်မပြုအပ်။ ရှုဂ္ဂာအပ်သလျှင်ကတည်းဟုဆို လိုရကား။ ။

(၁၈၂) သက်တေ.ဝ အမိတ္တာသ္မိ၊မိတ္တာသ္မိ ဝိနဝိသသေ။

အ-ဘယာ ဘယ.မပ္ပန္နံ၊အဝိ မူလာနိ ကန္တတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၈၂) အယျ၊သျှင်ရသေ့။ အမိတ္တာသ္မိ၊ ရန်သူ၌ရင်း။ မိတ္တာသ္မိပြီ၊ အ ဆေွခင်ပွန်း၌ရင်း။သက်တေ.ဝ၊ရှုဂ္ဂာအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ နဝိသ သေ၊အာက္ကမ်းတဝင်မပြုရာ။ အဘယာ၊ဤသူမှဘေးမဖြစ်ပြီဟု ထင်မှတ် အပ်သောအဆေွခင်ပွန်းမှ။ဥပ္ပန္နံ၊ဖြစ်သော။ဘယံ၊ဘေးသည်။မူလာနိအ ဝိ၊ အမြစ်အရင်းတို့ကိုသော်လည်း။ကန္တတိ၊ဖြတ်တတ်၏။ ။(စရံဇိရ ဏံ ဘေဒံယာတိ ဥပေတိတိစလာဗု။စရံ ဇိရဏံ ဘေဒံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ ယာတိဥပေတိ၊ရောက်တတ်၏။ဣတိတဘ္ဘာ၊ထို့ကြောင့်။စလာဗု၊စလာဗု မည်၏။အရကား။ အဓိဝမ်းဒ္ဓကိန်းသောသတ္တဝါတို့၏ကိုယ်ကိုရစ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းသောသူငယ်အိမ်အချင်းရ၏။ရ,ကြီးကိုလ။ယ,ငယ်ကိုဗ,ပြု၍ စ လာဗု,ပြီးသတည်း။ စလာဗုမိစာတောစလာဗုစော။သူငယ်အိမ်အချင်း ၌ဖြစ်သောသတ္တဝါရသတည်း။ နဣတောဘယံဥပ္ပန္နန္တိ အဘယော, ပြု၍ ဤသူမှဘေးမရှိပြီဟု မှတ်အပ်သော အဆေွခင်ပွန်းကို ရသတည်း။ အ ဆေွခင်ပွန်းမှ ဖြစ်သော ဘေးသည် သနစ်သနာအတွင်းပြင် သိသော ကြောင့် အမြစ်အရင်းကို သော်လည်း ဖြတ်ရကား အားကြီးသည်ဟူ လို)။ ။နကုလစောတကံပဋ္ဌမံ။ ။

၁၆၆-ဥပသာလကစောတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဥပသာလကနာမာနိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဤဥပသါလကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဥပသာလက၁ အမည်ရှိသော သူသေမချဘူးရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော သင်းချိုင်းကိုရှာသော ပုဏ္ဏား ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသော့သည်၊ လုလင်၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်သင်္ဂြိဟ်အပ် ကုန်သောသူတို့၏ အတိုင်းအရှည်သည်မရှိ။ သင်၏ အဘသည်ပင်လျှင် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ဥပသာလက အမည်ရသည်သာ လျှင်ဖြစ်၍၊ ဤတောင်သုံးလုံးတို့၏အကြား၌ ဘဝတသောင့်းလေးထောင် တို့ပတ်လုံးဘုတ်ကြည်းသင်္ဂြိဟ်သည်ကိုခံရဘူးလေ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မြေ၌သုသာန်မဟုတ်ရာ အရပ်ကို၎င်း၊ မသေဘူးရာအရပ်ကို၎င်း ရအံ့သောဌါမတတ်ကောင်းဟုပဒ္ဓေနိဝါသဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်းခြား၍။ ။

(၁၈၃) ဥပသာလက-နာမာနိ၊သဟသာနိ စတုဒ္ဒသ။
အဘိံ ပဒေသေ ဒဿာနိ၊နတ္ထိ လောကေ အနာမတံ။ ။

(၁၈၄) ယမ္ဟိ သစ္စဉ္စ ဓမ္မောစ၊အဟိံသာ သံယမော ဒမော။
ဇေတံ အရိယာ သေဝန္တိ၊ ဇေတံ လောကေ အနာမတံ။ ။

ဟူသော၄စ်ဂါထာကိုဟော၏။ ။

(၁၈၃-၁၈၄) မာဏဝ၊လုလင်။အဘိံ ပဒေသေ၊ ဤအရပ်၌။ဥပသာလက-နာမာနိ၊ ဥပသာလကအမည်ရှိကုန်သော။ စတုဒ္ဒသသဟာသာနိ၊တသောင့်းလေးထောင်ကုန်သေါသူတို့ကို။ဒဿာနိ၊ဘုတ်ကြည်းသင်္ဂြိဟ်အပ် ကုန်ပြီ။လောကေ၊လူ့ပြည်၌။အနာမတံ၊သုသာန်သင်းချိုင်းမဟုတ်သောအ ရပ်မည်သည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ မာဏဝ၊လုလင်။ ယမ္ဟိ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ သစ္စဉ္စ၊ လောကုတ္တရာ၏ ဧရှအာဘိုးဖြစ်သော သစ္စာလေးထွတို့ကို ဝေဘန်နိုင် သောဉာဏ်၎င်း။ ဓမ္မောစ၊ လောကုတ္တရာတရား၎င်း။ အဟိံသာစ၊သူတ ပါးကိုမညှဉ်းဆဲကြောင်းကရုဏာဝင်း။ သံယမောစ၊ ဝိရမိတဗ္ဗဝတ္ထုမှ စောင့်ရှောက်သော သီလသံယမဝင်း။ ဒမောစ၊စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း ဣန္ဒြိယသံဝရသီလဝင်း။ ဣန်ဒုကဏ္ဍာတံ၊ ဤဂုဏ်လေးပါးအ ပေါင်းသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇေတံပုဂ္ဂလံ၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရိယာ၊ဘုရားအစရှိ သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ ဇေတံဂုဏာဇာတံ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော ဂုဏ်လေးပါး အပေါင်းသည်။လောကေ၊လောက၌။ အနာမတံ၊သေခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်ကိုပြီးစေတတ်သည်၏ အဖြစ်

ကြောင်အနာမတမည်၏။ ။အမတံ,ဟူသောပုဒ်၌သုသာန်အရပ်ကိုပင် လျှင်အမဂ််လာကိုမဂ််လာကဲ့သို့ လိုးလွှဲဥပစာရအားဖြင့် အမတဟူ၍ဆို သည်။ ထိုအမတကိုမြစ်၍ အနာမတ,ဟုဆိုရကား။ အနာမတံ၊သုသာန် သင်းချိုင်းမဟုဘ်သောအရပ်မည်သည်,ဟု၊ယောဇနာရသည်။ ဒုတိယ ဂါထာ၊ ဇေတံလောကေ အနာမတံဒ္ဓိကား။ဇေတံလောကေအနာမတန္တိဇဝံ ဂုဏာဓာတံလောကေ အမတာဘာဝသာဓနတောအနာမတံနာမ,ဟု၊အဋ္ဌ ကထာဟူရကား။မတမေဝအမတံ။နတ္ထိအမတံ မရဏံဇေတဿိန္တိ အနာမ တံ။ဇေတဿိ'၊ထိုနိဗ္ဗာန်သည်။ဝါ၊ဇေတဿိ'၊ထိုနိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂတော၊ရအပ် သည်ရှိသော်။အမတံမရဏံ၊သေခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ဣတိတသ္မာ၊ထို့ ကြောင့်။ တံနိဗ္ဗာနံ၊ထိုနိဗ္ဗာန်သည်။ အနာမတံနာမ၊အနာမတမည်၏။ဤ သို့သောနိဗ္ဗစနဖြင့် နိဗ္ဗာန်သည်မရဟု။ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း သစ္စဓမ္မ စသောဇလးပါးသောကျေးဇူးတရားအပေါင်းသည်ဖလုပစာရအားဖြင့် အနာမတမည်သတည်း)။ ။ဥပသာလကဓာတကံဆဋ္ဌံ။ ။

၁၆၇-သမိဒ္ဓိဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ အဘုတ္တာဘိက္ခသိဘိက္ခု၊,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သမိဒ္ဓိဓာတ်ကို၊ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍တ ပေါဒါရုံ ကျောင်း၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ သမိဒ္ဓိမထေရ်ကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော ညဉ့်ပတ်လုံး လုံ့လကို အားထုတ်၍ အရဏ်တက်သောကာလ၌ရေချိုး၍ တထည်သောလျှော် တေသက်နံးကိုဝတ်၍ တထည်သော လျှော်တေ သက်နံးကို လက်ဖြင့် ကိုင်၍ကိုယ်ကိုရေမရှိသည်ကိုပြုလျက်ရင်၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအားဖြင့် တင့်တယ်သောအဖြစ်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောံသော ကိုယ်တော်ကိုကြည့်မိ၍တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသော တယောံသောနတ် သြီးသည်ဘုရားလောင်းကိုပြေားယောင်းလိုရကား။ ။

(၁၀၅) အဘုတ္တာ ဘိက္ခသိ ဘိက္ခု၊နှ ဟိ ဘုတ္တာန ဘိက္ခသိ။

ဘုတ္တာန ဘိက္ခု ဘိက္ခသ္သ၊မာ တံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၅) ဘိက္ခု၊ရဟန်း။တွံ၊သင်သည်။ ဒဟရ-ကာလေ၊ငယ်သောကာလ၌။ ကိလေသကာမ-ဝတ္ထုသန့၊ ကိလေသကာမ၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ဝတ္ထုကာမေ၊ဝတ္ထုကာမတို့ကို။အ-ဘုတ္တာ၊မခံစားမူ၍။ဘိက္ခသိ၊ဆွမ်းခံခြင်းဌာနကျင့်ဘိ၏။ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏။ပဠကာမဂုဏော၊ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ကို။ဘုတ္တာ၊ခံစားပြီး၍။ ဘိက္ခာယ၊ဆွမ်းခံခြင်းဌာ။ စရိတဗ္ဗံနု၊ကျင့်စကောင်းသည်မဟုတ်လော။(ထည့်)။တွံ၊သင်မူကား။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။နု ဘုတ္တာနု၊မခံစားမူ၍သာလျှင်။ ဘိက္ခသိ၊ဆွမ်းခံသောအကျင့်သို့ကပ်ဘိ၏။ဝါ၊ရဟန်းပြုဘိ၏၊ဘိက္ခု၊ရဟန်း။တွံ၊သင်သည်။ဒဟရ-ကာလေ၊ငယ်သောကာလ၌။တာဝ၊ခြေးဦးစွာ။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။ဘုတ္တာနု၊ခံစားပြီး၍။ ပစ္ဆာ၊နောင်မှ။ မဟာလွက-ကာလေ၊အိုမင်းသောကာလ၌။ ဘိက္ခသု၊ဆွမ်းခံသော အကျင့်သို့ ကပ်ဘိလော့။တံ၊သင့်ကို။ကာလော၊ကာမချမ်းသာ ခံစားရာဖြစ်သောဟို့ရွယ်သောကာလသည်။ မာဥပစ္စဂါ၊မလွန်စေလင့်။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နတ်သွေး တရားချသောစကားကိုကြား၍ ဖိမိအာလိုကိုပြုလိုရကား။ ။

(၁၀၆) ကာလံ ဝေါ·ဟံနဇာနာမိ၊ဆန္နော ကာလော နု ဒိဿတိ။
တသ္မာ အ-ဘုတ္တာ ဘိက္ခာမိ၊မာ မံ ကာလော ဥပစ္စဂါ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၆) ဒေဝတေ၊နတ်သွေး။အဟံ၊ငါသည်။ကာလံ၊သေလတ်အံ့သောကာလကို။နု ဇာနာမိ၊မသိခဲ့။မယ္ဟံ၊ငါ့အား။ ကာလော၊ သေလတ်အံ့သောကာလသည်။ ဆန္နော၊မောဟဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။နု ဒိဿတိ၊မထင်ခဲ့။တဆ္ဆာ၊ထို့ကြောင့်။ကာမေ၊ကာမဂုဏ်တို့ကို။အ-ဘုတ္တာ၊မခံစားမူ၍။ မံ၊ငါ့ကို။ကာလော၊ရဟန်းတရားအားထုတ်ရာကာလသည်။ မာဥပစ္စဂါ၊မလွန်ပါစေလင့်ဟု။ အဟံ၊ငါသည်။ ဘိက္ခာမိ၊ဆွမ်းခံသော အကျင့်သို့ကပ်၏။ဝါ၊ရဟန်းပြု၏။ ။သမိဒ္ဓိဇာတကံ သတ္တမံ။၁၆၇။

၁၆၈-သကုဏဃာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုဒ္ဓဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သေနောဗလသာပတမာနော, အစရှိသော ဂါထာပုန်

ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သကၠဏာ္ဍိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း ကြီးဦးဘိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မိမိအလိုအားဖြင့်ဟောအပ်သောသကၠ ဏောဝါဒသုတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဗိလုံးဌက်နှင့်သိန်း, ရှေးအဖြစ်ကိုပြုပြီး၍ ရဟန်းတို့အားကျက်စားရာဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ဟောတော်မူ ၍ဘုရားအဖြစ်သို့ရောံလတ်ပြီး၍။ ။

(၁၀၇) သေနော ဗလသာ ပတမာနော၊လာပံ ဂေါ စ ရ-ဌာယိနံ။

သဟာသာ အဏ္ဏပတ္တော၁၀၊မရဏာ-ဣနေ့နု-ပါဂမိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၁၀၇) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဂေါစရဌာယိနံ၊မိမိနေရာမှထွက်၍ အ စာရာစားခြင်းဌာတော်အပ်အစွန်ဌိတ်ည်ထသော။ လာပံ၊ဗိလုံးဌက်သို့။ သေနော၊သိန်းသည်။ ဗလသာ၊အစွမ်းအားဖြင့်။ပတမာနော၊ထိုးစောက်သော ဌာကျလေသည်ရှိသော်။ သဟာသာ၊လျင်မြန်စွာ။ အဏ္ဏပတ္တော၁၀၊ရောံ လေသလျင်ကတည်း။ တေနကာရဏေန၊ထိုအကြောင်းကြောင့်။ သော သေနော၊ထိသိန်းသည်။မရဏံ၊သေခြင်းသို့။ဥပါဂမိ၊ရောံလေ၏။ ။

ထိုသိန်းသည်သေခြင်းသို့ ရောံသည်ရှိသော်၊ ဗိလုံးဌက်သည် မြေ စိုင်ခဲအကြားမှထွက်၍ စင်စစ်လျင်ငါသည်ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို မြင် အပ်ပြီဟုနှလုံးထား၍ဝမ်းမြောံဝမ်းသာကြီးရင့်လိုရကား။ ။

(၁၀၈) သော-ဟံ နယေန သမ္မန္နော၊ပေတ္တိကေ ဂေါစရေ ရတော။

အ ပေတ-သတ္တု မောဒါမိ၊သမ္မသသိ အတ္ထ-မတ္တနော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုရွတ်၏။

(၁၀၈) နယေန၊ဘေးမှ လွတ်ခြင်းအကြောင်း ဥပါယ်ကို ထိသော ဉာဏ်နှင့်။သမ္မန္နော၊ပြည့်စုံသော။သော အဟံ၊ထိငါသည်။ ပေတ္တိကေ၊ အဘဥ္ဇာဖြစ်သော။ ဂေါစရေ၊ကျက်စားရာအရပ်၌။ရတော၊ဖွဖျော်သည်ရှိသော်။အပေတသတ္တု၊ရန်သူမှကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍။အတ္တနော၊ ငါ၏။အတ္ထံ၊ရောဂါကင်းလွတ်သည့်အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အစီးအပွါး ကို။သမ္မသသိ၊ကောင်းစွာမြင်ခြင်းကြောင့်။မောဒါမိ၊ဝမ်းမြောံရ၏။ ။

သကၠဏာ္ဍိဇာတ်အဋ္ဌမံ။ ၁၆၈။

၁၆၉-အရကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယောဝေမေတ္တေန စိတ္တေန,အစဉ်ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအရကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မေတ္တာသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဘုရားထောင်းအရကဆရာသည် ရသေ့အပေါင်းကိုဆုံးမသည် ရှိသော်၊ ရဟန်းမည်သည်ကား မေတ္တာကို ပွါးစေအပ်၏၊ ကရုဏာကို ပွါးစေအပ်၏၊ မုဒိတာကိုပွါးစေအပ်၏၊ ဥပေက္ခာကိုပွါးစေအပ်၏။ထို စကားမှန်၏။ထိုမေတ္တာစိတ်မည်သည်ကားအပ္ပနာသို့ရောက်သည်ရှိသော် ဖြတ်ပွဲ့ပြည်လားရခြင်းကိုပြီးစေ၏ဟုမေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ပြလိုရကား။ ။

(၁၈၉) ယော ဝေ မေတ္တေန စိတ္တေန၊သဗ္ဗ-လောကာ.နုကမ္ပတိ။
ဥဒ္ဓံ အဓော စ တိရိယံ၊အ.ပ္ပမာဏေန သဗ္ဗသော။ ။
(၁၉၀) အ.ပ္ပမာဏံ ဟိတံ စိတ္တံ၊ပရိပုဏ္ဏံ သုဘာဝိတံ။
ယံ ပမာဏ-ကတံ ကမ္မံ၊နံ တံ တတြာ.ဝသိဿတိ။ ။
ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟော၏။ ။

(၁၈၉-၁၉၀) ဘဝန္တေသောဇုသိဂဏာ၊ အိုရသေ့အပေါင်းတို့။ ယော ယောကော၀ိ၊သမဏ-ဗြာဟ္မဏစသည်တို့တွင်အကြင်အမှတ်မရှိသော သူသည်။ဥဒ္ဓံ၊မြေအပြင်မှနေ၀သညာနာသညာယတနဖြာပွဲ့ပြည် တိုင်အောင်သောအရပ်ဟုဆိုအပ်သောအထက်မျက်နှာသည်၎င်း။ အဓော၊ မြေအပြင်မှ ဥဿဒနိရယတိုင်အောင်သော အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော အောက်မျက်နှာသည်၎င်း။ တိရိယဉ္စ၊လူတို့ပြည်နှံအကြင်မျှထောက်ကူနိုသောစကြ၀ဠာဟု ဆိုအပ်ကုန်သောဘီလာအရပ်မျက်နှာတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဇေတ္တကော၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဌာနေ၊အရပ်၌။ နိဗ္ဗတ္တာ၊ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တ၀ါတို့သည်။ အ-၀ေရာ၊ရန်မရှိကုန်သည်။ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-ဗျာပဇ္ဇာ၊ကြောင့်ကြခြင်းမရှိကုန်သည်။ဟောန္တု၊ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အ-နီဃာ၊ ဆင်းရဲမရှိကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ သုခီ၊

ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်။ဟုတ္တာ၊ဖြစ်ကုန်၍။ အတ္တာနံ၊ကိုယ်ကို။ ပရိဟာရန္တု၊ဆောင်နိုင်စေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ သဗ္ဗသောသဗ္ဗာ-ကာရေန၊ထက်အောံဘိလာအရပ်မျက်နှာဟု ဆိုအပ်သောသုဂတိ,ဒုဂ္ဂတိ,ဖြစ်သေါခပ်ဆိမ်းသောအခြင်းအရာအား ဖြင့်။ အပ္ပမာဏေန၊အတိုင်းအရှည်မရှိသော။ မေတ္တေန၊မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သေါ။ စိတ္တေန၊စိတ်ဖြင့်။ သဗ္ဗလောကံ၊အလုံးစုံသောသတ္တလောကကို။ ဝေ၊စင်စစ်။ အနုကမ္ပတိ၊စောင့်ရှောံ့၏။ ။ တသ၊ထိုသူ၏။ အ-ပ္ပမာဏံ၊အတိုင်းအရှည်မရှိသောသတ္တဝါလျှင်အာရုံရှိသည်ကို။ ကတ္ဝာ၊ပြု၍။ သုဘာဝိတံ၊ကောင်းစွာပွါးစေအပ်သော။ ပရိပုဏ္ဏံ၊ပြည့်စုံစွာသော။ သဗ္ဗသတ္တေသု၊ခပ်ဆိမ်းသောသတ္တဝါတို့၌။ ဟိတံ၊အစီးအပွါးကို အလိုရှိသော။ ယံစိတ္တံ၊ အကြင်ရူပါဝစရစိတ်၌ယှဉ်သောကံသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတြ၊ထိုရူပါဝစရကံ၌။ပမာဏ-ကတံ၊အတိုင်းအရှည်အားဖြင့်ပြုအပ်သော။ ယံကမ္မံ၊အကြင်ကာမာဝစရကံသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တံကမ္မံ၊ထိုကာမာဝစရကံသည်။ နအဝသိဿတိ၊လွှမ်းမိုး၍မတည်နိုင်။အထခေါ၊စင်စစ်သော်ကား။ ရူပါဝစရကမ္မမေဝ၊ရူပါဝစရကံသည်သာလျှင်။ ကာမာဝစရကမ္မံ၊ကာမာဝစရကံကို။အဝသိဿတိ၊လွှမ်းမိုး၍တည်နိုင်၏။ ။အရဂဇာတကံနဝမံ။၁၉၆။

၁၇၀-ကကဏ္ဍကဇာတ်။

နာယံပုရေ ဥန္နမတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကကဏ္ဍကဇာတ်သည် မဟာဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။ ထိုမဟာဇာတ်၌ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည်အောံသို့ မသက်မှု၍တံခါးတိုင်ဖျားဒွါသာလျှင်ဦးခေါင်းထွင်လျက်ဝပ်သောပုတ်သင်ငယ်၏အမှုအရာကိုကြည့်၍၊သုခမိန်၊ဤပုတ်သင်ငယ်သည်ရှေးဒွါကဲ့သို့ယခုအောံသို့မသက်၊အကြောင်းအဘယ်သို့နည်းဟုဘုရားလောင်းကိုမေးလို၍။ ။

(၁၉၁) နာ-ယံပုရေ ဥန္နမတိ၊တောရဏ-ဋ္ဌေကကဏ္ဍကော။
မဟာသဓ ဝိဇာနာဟိ၊ကေန ထဒ္ဓါ ကကဏ္ဍာကော။ ။

ဟူသောရှေးဦးဖွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၁) မဟာသဓ၊ချစ်သားမဟာသဓာသုခမိန်။အယံကကဏ္ဍကော၊ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ ပုရေ၊ရှေးဒွါကဲ့သို့။ နဩတရတိ၊မသက်။

တောရဏ•ဂ္ဂေ၊ တံခါးတိုင်ဖျားခွံ သာလျှင်။ဥန္ဒုမတိ၊မာန်တက်ခဲ့ဏ်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝိဇာနာဟိ၊ ဆိသည်မူလေ့။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်။အာယံကကဏ္ဍကော၊ ဤပုတ်သင်ငယ်သည်။ ထဒ္ဓေါ၊ခက်ထန် သောအဖြစ်သို့ရောက်သနည်း။ ။

မဟော်သဓသုခမိန်သည် မင်းကြီး၏စကားကိုကြား၍၊ မြတ်သော မင်းကြီး၊ သားငါးမသတ်အပ်သော ဥပုသ်နေ့ခွံဟင်းမျိုးကို မရသော ကြောင့် မင်းချင်းသည်လည်ခွံဆွဲအပ်သော ပဲဝက်မျှသောအသပြာကို မှီ၍ ပုတ်သင်ငယ်အားမာန်တက်သည်ဖြစ်ရာ၏ ဟုဆို၍။ ။

(၁၉၂) အ-လဒ္ဓ-ပုဗ္ဗံ-လဒ္ဓါန၊အဆ-မာသံ ကကဏ္ဍကော။
အတိမညတိ ရာဇာနံ၊ဝေဒေဟံ မိထိလဂ္ဂဟံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၁၉၂) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဃံကကဏ္ဍကော၊ဤ ပုတ်သင်ငယ်သည်။အ-လဒ္ဓ-ပုဗ္ဗံ၊မရစဘူးသော။အဆမာသံ။ပဲဝက်သော ဥစ္စာကို။လဒ္ဓါန၊ရသောကြောင့်။မိထိလဂ္ဂဟံ၊မိထိလာပြည်ကြီးခွံ ထီးနန်း ဆိပ်းဖိုက်စံနေတော်မူသော။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟာတိုင်းကို အစိုးရသော။ ရာဇာနံ၊အသျှင်မင်းကြီးကို။အတိမညတိ၊မထေမဲ့မြင်ပြုသတည်း။ ။က ကဏ္ဍကဇာတကံဒသမံ။ ။သန္ဓဝဂ္ဂေါဒုတိယော။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ဇုန္ဓသမာနဂါတ္တဉ္စ,၊သန္ဓဝံ,သုသိမံ,ဂိဏ္ဍံ,။
နကုလံ,ဥပသာဎကံ,၊သမိဒ္ဓိစ,သကုဏာ,ဠိ,။
အရကဉ္စ,ကကဏ္ဍကံ,။ ။

၃-ကလျာဏဝဂ်။

၁၂၁-ကလျာဏဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် တော်ရားသည်၊ ကလျာဏဓမ္မော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလျာဏဓမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးခွံသို့ တင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောနားပင်းသော ယောကျွမကို အာ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ဖြစ်သော ကောင်းသော အသံမည်သည်ကို ကွယ်စေခြင်းငှါမသင့်ဟု ထိုအရပ်မှပြန်၍ မင်းဇ၏အထံသို့သွား၍။ သူ ဌေးကြီး၊ ယခုပင်လျှင်သွား၍ အဘဲ့ကြောင့်တဘန်လာပြန်သနည်းဟုဆို သည်ရှိသော်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်သူအပေါင်းသည်အ ကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုသတတ်ဟု ဆို၍ငိုကြွေး၏။ စင်စစ်သဖြင့်လျှင် ဖြစ် သောကောင်းသောအသံကိုမကွယ်စေအပ်။ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့။ရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်ပြုတော်မူပါလော်ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြအံ့သောဌ။ ။

(၁၉၃) ကလျာဏ-ဓမ္မော·တိယဒါ ဇနိ န္ဒ၊
လောကေ သမညံ့ အနုပါပုဏာတိ။
တသ္မာ နဟိယျထ နရော သ-ပညော။
ဟိရိယာဝိ သန္တော ဓုရ·မာဒိယန္တိ။ ။

(၁၉၄) သာ·ယံ သမညာ ဇာဓ·မဏ္ဍပတ္တာ။
ကလျာဏ-ဓမ္မော·တိ ဇနိ·န္ဒ လောကေ။
တာဟသမေက္ခံ့ ဇာဓ ပဇ္ဇဇိသံ၊
နဟိ မ·ထ္ထိ ဆန္နော ဇာဓ ကာမ-ဘောဂေ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာကိုလျှော်ဌ၏။ ။

(၁၉၃-၁၉၄)ဇနိ·န္ဒ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။လေ၊ကော၊လူ့.ရွာ၌။ နရော၊လူသည်။ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ကလျာဏ-ဓမ္မောတိ၊ကောင်းသော အကျင့်သိလရှိပေသသူဟူ၍။သမညံ၊အမည်ပညတ်ဝေါဟာရသို့။ အနု ပါပုဏာတိ၊ရောဝံ့၏။ သ-ပညော၊ပညာရှိသော၊သောနရော၊ထိုလူသည်။ တသ္မာတတောသမညတော၊ ထိုသိလရှိသသူ ကောင်းသောအကျင့် တရားရှိသသူ ရဟန်းဟူသောအမည် ပညတ်မှ။ နဟိယျထ၊မယုတ် စေရာ။မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သန္တော၊သူတော်ကောင်းတို့မည် သည်ကား။ဟိရိယာဝိ၊အစ္ဆရိတ္တသမုဋ္ဌိတဖြစ်သောဟိရိဖြင့်၎င်း။သြတ္တပ္ပေ နဝိ၊ဇဟိဒ္ဓသမုဋ္ဌိတဖြစ်သောသြတ္တပ္ပဖြင့်၎င်း။ ဓုရံ၊ရဟန်းအဖြစ်တည်း ဟူသောဤဝန်ကြီးကို။အာဒိယန္တိ၊ထမ်းယူကုန်၏။ ။ဇနိ·န္ဒ၊ လူတို့ကိုအ စိုးရသောမင်းမြတ်။ ဇာဓလော ကော၊ ဤလူ့.ရွာ၌၊ ကလျာဏ-ဓမ္မော·တိ၊ ကောင်းသောသိလအကျင့်ရှိပေသသူဟူ၍။ ပဝတ္တာ၊ ကျော်စောကြေ ညာသော။သာအယံသမညာ၊ ထိုရဟန်းဟူသော အမည် နာမပညတ်

သို့။ မေမယာ၊အက္ခန်ပ်သည်။ အစ္စာပတ္တာ၊ ဘုန်းကံအလျောံရှေးရှုရောံ အပ်ပြီ။ (တတိယက္ခရာနှင့်ဂှိမှု။ အဇ္ဇ၊ယနေ့၊ပတ္တာ၊ရောံအပ်ပြီ၊ပေး)။အ ဟံ၊ အက္ခန်ပ်သည်။ တံ၊ထိုဂုဏ်၏အစွမ်းအားဖြင့်ရအပ်သောကောင်း သောအကျင့်တရားဂှိသသူရဟန်းဟူသော အမည်နာမပညတ်ကို။ သ မေကွံ၊ကောင်းစွာရှုလျက်။ ဇာဓ၊ဤလူ့ပြည်၌။ပဇ္ဇဓိသံ၊ရဟန်းပြုအံ့။ဇာ ဓ၊ဤလူ့ပြည်၌။ကာမဘောဂေ၊ကိလေသာကာမဖြင့် ဝဏ္ဏ၊ကာမကိုသုံး ဆောင်ခံစားခြင်း၌။မေ၊အက္ခန်ပ်၏။ ဆန္နော၊အလိုဆန္နသည်။ နဟိအတ္ထိ၊ အလျင်းပင်မဂှိပြီ။ ။ကလျာဏဓမ္မောတကံ ပဌမံ။၁၇၁။

၁၇၂-ဒဒ္ဒရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သောဗုဒ္ဓဉာဏ်ဖြတ် ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောနု သဒ္ဒေနမဟာတာ, အစဂှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဒဒ္ဒရဇာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ထိုခြင်္သေ့တို့၏ ဆိတ်ဆိတ်နေသောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏ သား ဖြစ်သောခြင်္သေ့ငယ်သည် ဤခြင်္သေ့တို့သည်ရောံကုန်၍ခြင်္သေ့တို့၏ ကစားမြူးတူးခြင်းကိုကစားမြူးတူးကုန်စဉ်၊ထိုသတ္တဝါ၏အသံကိုကြား ကုန်၍ဂှက်ခြင်းကြောင့်ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်ကုန်၏။ သားမျိုးကိုအစိုး ရသောခြင်္သေ့မင်း၊အကြင်သတ္တဝါသည်မိမိ၏ အသံဖြင့်မိမိကိုယ်ကိုဆိ စေ၏။ဤသတ္တဝါသည်အဘယ်မည်သောသတ္တဝါနည်းဟုအဘခြင်္သေ့ မင်းကိုမေးလိုရကား။

(၁၉၅) ကောနု သဒ္ဒေန မဟာတာ၊အဘိနာဒေတိ ဒဒ္ဒရံ။

နု သိဟာ ပဋိနာဒန္တိ၊ကော နာမေ.သော မိဂါ.ဓိဘု။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၅) မိဂါ.ဓိဘု၊ သားမျှားသေဒ္ဓနင်းခြင်္သေ့မင်း။ယော၊အကြင် သတ္တဝါသည်။ မဟာတာ၊ သည်းစွာသော။ သဒ္ဒေန၊အသံဖြင့်။ဒဒ္ဒရံ၊ငွေ တောင်ကို။ အဘိနာဒေတိ၊ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။ သော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။

ကောခဲ့၊ အဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ယဿ၊အကြင်သတ္တဝါ၏။ တံသဒ္ဒံ၊ထို အသံကို။သုတ္မာ၊ကြား၍။သိဟာ၊ခြင်္သေ့တို့သည်။ နပဋိနာဒန္တိ၊တာဘန်မ ဟေဝံကုန်။ ဇသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်မည်သော သတ္တဝါနည်း။ ။

ခြင်္သေ့ငယ်စကားကိုကြား၍အဘခြင်္သေ့မင်းသည်။ ။

(၁၉၆) အဓမော မိဂ-ဇာတာနံ၊သိင်္ဂါလော တာတ ဝဿတိ။

ဇာတိ.မသဿ ဇိဂုစ္ဆနော၊တုဏ္ဍိ သိဟာသ မစ္ဆရေ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၆) တာတ၊ချစ်သား။ မိဂ-ဇာတာနံ၊သားမျိုးတို့တွင်။ အဓမော၊ ယုတ်သော။သိင်္ဂါလော၊မြေခွေးသည်။ ဝဿတိ၊ဟောင်၏။ အဿ၊ထို မြေခွေး၏။ဇာတိံ၊အမျိုးကို။ ဇိဂုစ္ဆနော၊ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍။ သိဟာ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်။တုဏ္ဍိ၊ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကုန်၍။သမစ္ဆရေအစ္ဆန္တိ၊နေကုန် ၏။ ။(သန္တိဥပသဂ္ဂမတ္တံ။ ။ဂရုပုဗ္ဗာရဿာရေနေဆွတို့နံ, ဟူသော သုတ်ဖြင့်အန္တိဝါဘတ်ကိုရေ,ပြုသည်။သပစ္စရေ,ဟူ၍လည်းပါဠိရှိ၏။သ မစ္ဆရေရှိမှနိသိဒန္တိ,ဟူသောအနက်ထင်ရှားသည်။ အဓော အမတိဂစ္ဆ တိတိအဓမော,ပြု၍အဓမိတောသု,တို့ခဲ့ကဲ့သို့မသံယုဂ်မရှိစေရာ။တုဏ္ဍိ မောနံ အဿ အတ္ထိတိတုဏ္ဍိ,ဟု၊ဒီဃနှင့်လိုသည်)။ ။ဒဠ္ဠရ ဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၇၂။

၁၇၃-မက္ကဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ထွာဘုရားသည်။ တာတမာဏဝကောဇသော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မက္ကဋဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိ တင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ တယောံသော အုံဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်း၏သားဖြစ်သောရသွေယျသည်မျော်ကိုမြင်၍ မျော် ၏အဖြစ်ကိုမသိသည်ဖြစ်၍ တပါးသောရသွေအိုသည် အချမ်းနှိပ်စက် သည်ဖြစ်၍မီးလှုံအုံ့သောဌာလာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုအောံမေ့၍ အဘဖြစ် သောရသွေအားဆို၍ထိုရသွေအိုကိုသစ်ရွက်ဖြင့် မိုးသောကျောင်းကို ဝင်စေ၍ မီးထွန်စေအုံ့ဟုကြိုး၍အဘကိုခေါ်လိုရကား။ ။

(၁၉၇) တာတ မာဏဝကော ၎သော၊တာလ မူလံ အ ပဿိတော။
အဂါရကဋ္ဌိ·ဒံ အတ္ထိ၊ဟန္ဒ ဒေမ·သ·ဂါရကံ။ ။
ဟူသော်ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၇) တာတ၊ဘဂဝင်။၎သောမာဏဝကော၊ဤသို့ဝါသည်။ ဝါ၊ ရသော့သည်။ တာလမူလံတာလကဋ္ဌန်၊ ထန်းပင်စည်ကို။ အ·ပဿိတော၊မှီ၍ နေ၏။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ဇာတံအဂါရကံ၊ဤရသော့ကျောင်းသည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ဟန္ဒ၊ယခု။အသ၊ထိုရသော့အား။အဂါရကံ၊ကျောင်းကို။ ဒေမ၊ပေး ကုန်အံ့။ ။

ဘုရားထောင်းသည့်သား၏စကားကိုကြားလျှင်ထ၍ သစ်ရွက်ဖြင့်မိုး အပ်သောကျောင်းတံခါးဦးရပ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုသတ္တဝါမျှော်၏ အဖြစ်ကိုထိ၍၊အမောင်၊လူတို့၏မျက်နှာမည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိ သည်မဖြစ်။ဤသတ္တဝါသည်မျှော်တည်း၊ကျောင်းတွင်းသို့မခေါ်အပ်ဟု ဆိုလိုရကား။ ။

(၁၉၈) မာ ခေါ် တုံ တာတ ပက္ကောသိ၊ ဒုဿေယျ နော အဂါရကံ။
နေ·တာဒိသံ မုခံဟောတိ၊ဇြာဟ္မဏသ သုသိလိနော။ ။
ဟူသော်ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၁၉၈) တာတ၊ချစ်သား။ သုသိလိနော၊ ကောင်းသောသိလရှိသော။ ဇြာဟ္မဏသ၊ရသော့၏။ မုခံ၊မျက်နှာသည်။ ၎တာဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိ သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။၎သော၊ဤသတ္တဝါသည်။မက္ကဋော၊မျှော်တည်း။ အယံ၊ဤမျှော်သည်။ ဇာ၀၊ဤကျောင်းတွင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ဝင်လာသည်ရှိ သော်။ နော၊ငါတို့၏။ အဂါရကံ၊ ကျောင်းကို။ ဒုဿေယျ၊ ပျက်ဆီးရာ ၏။တုံ၊သင်သည်။မာ ခေါ်ပက္ကောသိ၊မခေါ်လင့်။ ။မက္ကဋဇာတကံ တတိယံ။၁၇၃။

၁၇၄-ဒု ဘ္ဘိယမက္ကဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ထွာဘုရားသည်၊ အဒမ္မတေ၀ါဂိုပဟူတ၍ပံ့,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဒု ဘ္ဘိယမက္ကဋဇာတ်ကို၊ ဝေဒူ၀ဝန် ကျောင်းဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေ၀ဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ထိုမျောံ၏အမှုအရာကိုဖြင်၍၊ ဟယ်ပျက်ချေ၌ သောမျောံ၊ငါသည်ရေတ်သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းသောသင်အား များစွာသောရေကိုပေး၏။သင်သည် ယခုအခါ၌ ငါ့အားနှုတ်သီးဖြင့်ဘေဝံပြန်သော ဂျာဘွယ်ရှိသည့်ကို ပြုဘိ၏။ ယုတ်မာသောသူအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးပြုခြင်းမည်သည်ကားအကျိုးမဲ့တကားဟုဆိုလို၏။ ။

(၁၉၉) အဒမ္မ တေ ဝါရိ ပဟူတ-ရုပံ၊
ဃမ္မာ·ဘိတတ္တာသ ဝိပါသိတသာ။
သော ဒါနိ ဝိတ္တာန ကိရိ· ကရောသိ၊
အ-သင်္ဂမော ပါပ-ဇနေန သေယျော။ ။

ဟူသောဂေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၉၉) ဟရေဒုဋ္ဌမက္ကဒေ့၊ ဟယ် ပျက်ချေ၌သောမျောံ။ ဃမ္မာ·ဘိတတ္တာသ၊နွေအပူဖြင့် အလွန်ပူပန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပါသိတသာ၊ရေတ်သော။တေ၊သင်အား။ပဟူတရုပံ၊များစွာသော။ ဝါရိ·၊ရေကို။(နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ)။အဒမ္မ၊ပေးကုန်ပြီ။သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ ဒါနိ၊ယခု။ ဝိတ္တာန၊ငါပေးသောရေကိုသောံပြီး၍။မေ ခ-မက္ကဒိုကံ၊သွားကိုဖြည်းပြီလျက်။ မျက်နှာဘေဝံ၍ မျောံအမှုအရာကို။ကရောနော၊ပြုလျက်။ ကိရိ·၊ကိရိကိရိဟူသောအသံကို။ကရောသိ၊ပြုဘိ၏။ ပါပ-ဇနေန၊ယုတ်မာသောသူနှင့်။အ-သင်္ဂမော၊မပေါင်းဘော်ခြင်းသည်သာလျှင်။သေယျော၊ကောင်းမြတ်၏။

ထိုအခေတ္တခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သောမျောံသည် ထိုစကားကိုကြား၍၊သင်သည်ဤမှုဖြင့်သာလျှင် ပြစ်မှားသောအမှုပြီးပြီဟူသော အမှတ်ကိုပြု၏။ယခုအခါ၌သင်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌မစင်ကိုချ၍ သွားအံ့ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၀၀) ကော တေ သုတော ဝါ ဒိဋ္ဌော ဝါ၊သိသဝါ နာမ မက္ကဒေ့။
ဇာဒါနိ ခေါ တံ ဥဟာဒိုး၊သော အဆွာက ဓမ္မတာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၀) ဘောဗြာဟ္မဏ၊အိုပုဏ္ဏား။ သိလဝါ၊သူပြုဘူးသောကျေးဇူးကိုသိတတ်သည်ဖြစ်၍ သိလရှိသော။ မက္ကဒေ့နာမ၊မျောံမည်သည်ကား။အဆွိတိ၊လောကဓါတ်၌ရှိ၏ဟူ၍။တေ၊သင်သည်။ကော၊အဘယ်၌၊အဘယ်မှာ။သုတော ဝါ၊ကြားမှုလည်းကြားဘူးပါသနည်း။ ဒိဋ္ဌော ဝါ၊

မြင်မူလည်းမြင်ဘူးပါသနည်း။ ဣဒါနိခေါ၊ ယဉ္စဒ်လျှင်။ အဟံ၊ငါသည်။ တံ၊ သင့်ခေါင်းပေါ်သို့။ ဥပဟန်း၊ ကျင်ကြီး စွန့်လိုက်ဦးအံ့။ ဇသော၊ ဤသို့ ကျေးဇူးပြုသောသူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်းသည်။ အဆွာကံ၊ မျော်ဖြစ်သောငါတို့၏။ ဓမ္မတာ၊အမျိုးသဘောတည်း။ ။(ကောတေ,ဒ္ဓ ကော,ကားက္ခ,၏အနက်။ ဥဟဒန္တိ ဝိဉ္ဉဝိဟ ဒ္ဓိ ဝိ,ဒ္ဓ ကဲ့သို့ ဥဟန်း,ဒ္ဓဟဒ ဓါတ်ကရိသုဿဂ္ဂအနက်ကိုဟော်သည်။အံဝိဘတ်။အမှာကံ၏မှ,ကိုဆွ, ပြု၍အသွာကံ,ပြီးသည်။ဆန်းအထိုဌာနိဂ္ဂဟိတ်ချ၍အသွာက,နေစေ။ ။ အမှာကမမှေသုနံမှောသ္မတ္တံ့။ ။အသွာကံ၊အမှာကံ။ဝုတ္တိရက္ခဏာဌာနေ ပနအဆ္ဆိ သုဇ္ဈတိဒိသတိ ဇကောရဿဇ္ဈကာရာဒေသဝသေန။ ဇ္ဈဝဟ မန္တ်ဂိမ္ဟိသူတိပဒေဝိယ။ ။သဒ္ဒနီတိ။ ။အမှာကအမှေသုနံ၊အမှာကံအမှေ သုပုဒ်တို့၏။မှော၊မှသည်။သွတ္တံ့၊သွဖြစ်၏။အဆွာကံအမှာကံ၊ငါတို့အား၊ ငါတို့၏။ အသွေသုအမှေသု၊ငါတို့၌။ ဝုတ္တိရက္ခဏာဌာနေပန၊ လဟုကို စောင့်သင့်ရာ၌ကား။ ဇ္ဈဝဟမန္တ်ဂိမ္ဟိသူတိပဒေ၌။ ဇကောရဿ၊၏။ ဇ္ဈ ကာရာဒေသဝသေန၊ဖြင့်။ဒိဿတိဝိယ၊သို့။ဇကောရဿ၊ဖို့။ဇ္ဈကာရာဒေ သဝသေန၊ဖြင့်။ အဆ္ဆိသုဇ္ဈတိ၊ဟူ၍။ ဒိဿတိ၊၏။ ဇကောရဿဇ္ဈကာရာ ဒေသဝသေနကိုပုံပြင်နှစ်ပါးဖွင့်ယှဉ်။ဂုဏ်းအံ့)။ ။ဒုဇ္ဈိယမဇ္ဈဇ္ဈာဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၁၇၄။

၁၇၅-အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗေသုကိရဘူတေသု,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၍အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောသောအုံဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ် သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မျော်သည်ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုမြင်၍ ငါသည် အုံဘွယ်ပြုသည်၏အ ဖြစ်ကိုပြု၍လူတို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ငါ့အားလည်းခဲဘွယ်ကိုငင်း၊ ဘော ဇဉ်ကိုငင်းပေးစေအံ့ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ထိုမျော်သည်ရသေ့တို့၏အကျင့် ကိုကျင့်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရသေ့တို့၏ မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ နေကိုက်ရိုး လျက်သာလျှင် ရပ်၏။ လူတို့သည် ထိုမျော်ကို မြင်၍ သိလက်ိကုန်သော သူတို့၏အထံ၌နေခြင်းကြောင့်သိလက်ိသည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၁) သဇ္ဇေသုကိရ ဘူတေသု၊သန္တိ သိလ-သမာဟိတာ
ပဿ သာခ မိဂံ ဓမ္မံ၊ အာဒိစ္စ·မုပတိဋ္ဌတိ။ ။
ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၁) သဇ္ဇေသု၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဘူတေသု၊သတ္တဝါတို့၌။သိလ သမာဟိတာ၊သီလသမာဓိနှင့်ပြဋ္ဌုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။သန္တိ ကိရ၊ရှိကုန်သတတ်။ဓမ္မံ၊ယုတ်မာသော။သာခမိဂံ၊မျောံကို။ ပဿ၊ရှုလော့။ အယံ၊ဤမျောံသည်။အာဒိစ္စံ၊နေကို။ဥပတိဋ္ဌတိ၊ရှိခိုးလျက်တည်၏။ ။

ဤသို့မျောံ၏ကျေးဇူးကိုဆိုကုန်သောသူတို့ကို ဘုရားလောင်းမြင်၍ သင်တို့သည် လျှပ်ပေါ်သောမျောံ၏သီလအကျင့်ကိုမသိကုန်၍ အရာမ ဟုတ်သည်ဖြစ်သာလျှင်ကြည်ညိုကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၂၀၂) နာ·သ သိလံ ဝိဇာနာထ၊အနုညာယ ပဿံသထ။
အဂ္ဂိဟုတ္တဉ္စ ဥဟာဒံ၊နွေ စ ဘိန္နာ ကမဏ္ဍလူ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၂) ဘောန္တော၊အိုဒါယကာတို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။ အသ၊ထို မျောံယုတ်မာ၏။သိလံ၊သီလကို။ နဝိဇာနာထ၊မသိကုန်။အနုညာယ၊မသိ ကုန်၍။ပဿံသထ၊ချီးမွမ်းကုန်၏။ ဣမိနာပါပ-မက္ကဒ္ဒုန၊ ဤမျောံယုတ်မာ သည်။ အမှာကံ၊ငါတို့၏။ အဂ္ဂိဟုတ္တဉ္စ၊ မီးတင်းကုပ်ကိုလည်း။ ဥဟာဒံ၊ ကျင်ကြီးစွန့်အပ်၏။ နွေကမဏ္ဍလုစ၊ကရားနှစ်ချတို့ကိုလည်း။ ဘိန္နာ၊ခွဲ အပ်ကုန်၏။ ။အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဇာတကံပဉ္စမံ။၁၇၅။

၁၇၆-ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ဗာလေဝတာယံဒုမသာခဂေါစရော, အစရိသောဂါ ထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်မျောံ၏အမှုအရာကိုမြင်၍ဘုရားလောင်းကိုခေါ်၍၊ အိုအ ဆွေ၊မျောံသည် အဘယ်မည်သောအမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ ဘုရား လောင်းသည်၊မြတ်သောမင်းကြီး၊မျောံသည်ကိုမကြည့်ကုန်မူ၍ အနည်း

၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၂၀၃)

ယော်ကိုကြည့်ကုန်သော ပညာမရှိကုန်သော သူဖြိုက်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကိုပြုကုန်မြဲသာလျှင်တည်း။ဤသို့ဆို၍။ ။

(၂၀၃) ဗာလော ဝတာ.ယံဒုမ-သာခ-ဂေါစရော၊
ပညာ ဇနိ.နွနုယိ.မသာ ဝိဇ္ဇတိ။
ကဋ္ဌာယ-မုဋ္ဌိံ အဝကိရိယ ကေဝလံ၊
ဇကော် ကဋ္ဌာယံ ပတိတံ ဂဝေသတိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၃) ဇနိ.နွ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။အယံဒုမ-သာခ-ဂေါစရော၊ ဤသစ်ပင်တို့၏အခက်တို့၌ကျက်စားတတ်သောမျောံသည်။ဗာလော ဝတာ၊ဖိုက်စွဲတကား။ ဇာမသာ၊ဤမျောံအား။ပညာ၊ပညာသည်။ယသ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။နဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အယံဒုမ-သာခ-ဂေါစရော၊ဤမျောံသည်။ကေဝလံ၊အလုံးစုံသော။ကဋ္ဌာယ-မုဋ္ဌိံ၊ပဲဆုပ်ကို။အဝကိရိယ၊ဖရိဖရဲကြဲလိုက်၍။ပတိဘံ၊ကျလေသော။ဇကံကဋ္ဌာယံ၊ပဲတစေ့ကို။ဂဝေသတိ၊ရှာ၏။ ။

ဤသို့ဆိုပြီး၍တဘန်ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောံကိုဥပမာပြု၍မင်းကိုသိစေလိုရကား။ ၊

(၂၀၄) ဇေဝ.မေဝ မယံ ရာဇ၊ယေ စ.ညေအတိလောဘိနော။
အပ္ပေန ဗဟုဓိယျာမ၊ကဋ္ဌာယေနေ.ဝ ဝါနရော။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၄) မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝါနရော၊မျောံသည်။ဇကံကဋ္ဌာယံ၊ပဲတစေ့ကို။ ပရိယေသမာနော၊ ရှာသည်ရှိသော်။ ကဋ္ဌာယေန၊ ပဲတစေ့ကြောင့်။ သဗ္ဗ-ကဋ္ဌာယေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သောပဲတို့မှ။ပရိဟိနောဇာဝ၊ ယုတ်သကဲ့သို့။ဇေဝ.မေဝ၊ဤအတူသာလျှင်။ အတိလောဘိနော၊ အလွန်လောဘကြီးကုန်သော၊အညေ၊တပါးကုန်သေ။ယေဇနော၊အကြောင်သူတို့သည်ၜင်း။မယဉ္စ၊ငါတို့သည်ၜင်း။အပ္ပေန၊အနည်းငယ်သောအကြောင်းကြောင့်။ဗဟုံ၊များစွာသောအကျိုးကို။ဓိယျာမ၊ဖျက်ဆီးကုန်လတ္တံ့။ ။
(ဗဟု,ဒ္ဝိနိဂ္ဂဟိတ်ကျေ)။ ။ကဋ္ဌာယမုဋ္ဌိဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။၁၇၆။

၁၇၇-တိန္ဒုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်

စွာဘုရားသည်၊ဓနုံဟတ္ထကလာပေဟိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌တိန္ဒုကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ပညာပါရမီကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရှစ်သောင်းကုန်သော မျောံတို့သည် လူတို့ကိုဖြင်ကုန်၍သေဘေးမှ ကြောံကုန်ရကား၊မျောံမင်းကိုထား၍ ငါတို့အားတပါးသောကိုးကွယ် ရာသည်မရှိပြီဟုမျောံမင်း၏အထံသို့သွားကုန်၍။ ။

(၂၀၅) ဓနု-ဟတ္ထ-ကလာပေဟိ၊နေတ္တိ သ-ဝရ-ဓာရိဘိ။
သမန္တာ ပရိကိဏ္ဏာမှ၊ကထံ မောက္ခာ ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၅) ဝါနရိ.န္ဒ၊မျောံမင် ။ဓနု-ဟတ္ထ-ကလာပေဟိ၊လေးတောင့်လက် စွဲကုန်ထသော။ နေတ္တိ သ-ဝရ-ဓာရိဘိ၊မြတ်သောသန့်လျက်ကိုဆောင် ကုန်သောသူတို့သည်။ သမန္တာ၊ထက်ဝန်းကျင်မှ။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပရိကိဏ္ဏာမှ၊ဝန်းရံကုန်၏။ ကထံကေနကာရဏေန၊အဘယ်သို့သော အ ကြောင်းဖြင့်။ အမှာကံ၊အကျွန်ုပ်တို့အား။ မောက္ခာ၊သေဘေးမှလွတ် ခြင်းသည်။ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်ပါအံ့နည်း။ ။

ထိုမျောံ၏စကားကိုကြား၍မျောံမင်းသည်၊မကြောံကြကုန်လင့်။ လူ တို့မည်သည်ကားများသောကိစ္စရှိကုန်၏။ယခုလည်းမဆိုမယံသည်သာ ဖြစ်၏။ ငါတို့ကိုသတ်ကုန်အံ့ဟူ၍ဝန်းရံကုန်သော ထိုသူတို့အားဝန်းရံ ခြင်းဟူသော ဤကိစ္စ၏အနှစ်ရာယ်ကို ပြုတတ်သော တပါးသောကိစ္စ သည်ဖြစ်ငြားအံ့လည်းမသိဟုမျောံတို့ကိုနှစ်သိမ့်စေလိုရကား။ ။

(၂၀၆) အပ္ပေဝ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊အတ္ထော ဇာယေထ ကောစိနံ။
အတ္ထိ ရက္ခသ အန္တိနံ၊ခဇ္ဇထ·ညေဝ တိန္ဒုကံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၆) ဘောန္တော ဝါနရ-ဂဏာ၊ဒိုမျောံအပေါင်းတို့။ ဗဟု-ကိစ္စာနံ၊ များသောကိစ္စရှိကုန်သောသူတို့အား။အညော၊တပါးသော။ကောစိ၊တ စုံတခုသော။ အတ္ထော၊အမှုကိစ္စသည်။ အပ္ပေဇာယေထ၊ ဖြစ်ငြားအံ့ လည်းမသိ။ ရက္ခသ၊တည်ပင်၏။ အန္တိနံ၊ မပြတ်သော အသိုးသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။တိန္ဒုကံ၊တည်သိုးကို။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။ ခဇ္ဇထညေဝ၊အ လိုရှိတိုင်းသာလျှင်စားကြကုန်။ ။(ဓနုကလာပဟတ္ထိဟိ,ဆိုလိုလျက်

ဆန်းလိုက်၍ ဓနုဟတ္ထကလာပေဟိ, ဆိုသည်။ နေတ္တိ သ,၌ နိဂ္ဂဟိတ်ရှိမှ သဒ္ဒါဆန်းနှစ်ပါးလိုက်သည်။ ။နိဂ္ဂတောတိ သတောအင်္ဂါလိတောနေတ္တိ သော။ ။အာဘိဓာန်ဋီကာ။ ။သုံးဆဲ့သုံးပန်း။ လက်သစ်ဖြန်းအောင်။ရှည်ခြင်းဆောင်သား။အရောင်ယူမြေဝံ။မရှစောက်တည်း။ ဆင်ပေါက်လည်းပင်း။ပြတ်လျှင်းဘနန်း။မျောမျောသွန်းသား။မြိုက်ချန်းအသွား။သန်လျက်ထားကို။ဝုံစားရဲလှ။ မျိုပြီးမှလျှင်, ဟူသောစကားကိုမှီးလျှင်၊ သုံးဆယ်ထက်သုံးလက်သစ်လွန်သေးဏိမှတ်ရာသည်။ ။ကောစိနံ,၌၊နန္တိ နိဟိတ မတ္တံ။ ခဇ္ဇထညော၀, ၌၊ ခဇ္ဇထဝေဖြတ်၍ ယလာ၊ သယေစ,ကိုယေစ,ဟု ယောဂဝိဘာဂပြု၍၎င်း၊ ယ,ကို ဉ,ပြု၍ နွေးဘော်လာကမပြီးဘဲ နေရတော့မည်မဟုတ်၊ယုတ္တိသာပဒ္ဒာန)။ ။တိန္နဉ္စကဓာတက်သတ္တမံ။ ၁၇၇။

၁၇၀-ကဆ္ဆပဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ဘွာဘုရားသည်၊ ဓနိတ္တံမေဘာဝိတ္တံမေ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကဿပဓာတ်ကို၊ ဓေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောဝံသောယဉ့်အနာရောက်သော အမျိုးဏိသား ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လိပ်သည်ဝေဒနာသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍နေရာအရပ်၌ တပ်စွန်းခြင်းကိုစွန့်အံ့သောဌါမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့သောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောဝံရ၏ဟုဆို၍ငိုကြွေးလိုရကား။ ။

(၂၀၇) ဓနိတ္တံ မေ ဘာဝိတ္တံ မေ၊ဣတိ ပကော် အဝသယိ်။
တံ မံ ပကော်ဝ အန္ဓာဘဝိ၊ယထာဒုဇ္ဇလကံ တထာ။
တံ တံ ဝဒါမိ ဘဂ္ဂဝ၊သုဏောဟိ ဝစန မမ။ ။

(၂၀၈) ဂါမေ ဝါ ယဒိ ဝါ, ရညေ၊သုခံ ယဒြာ.ဓိဂစ္ဆတိ။
တံ ဓနိတ္တံ ဘာဝိတ္တာ၌၊ပုရိသသ ပဓာနတော။
ယမ္ဟိ ဇိဂေဝ တမ္ဟိ ဂစ္ဆေ၊နံ နိကေတ-ဟာတော သိယာ။ ။

ဟူသောဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၀၁-၂၀၈)ဘဂ္ဂဝ၊ဘဂ္ဂဝ။ဣဒံဝုဒ္ဓါနံ၊ဣတိအရပ်သည်။မေ၊ငါ၏။ဓနိတ္တံ၊ဘွားရာအရပ်တည်း။ဣဒံဝုဒ္ဓါနံ၊ဣတိအရပ်သည်။မေ၊ငါ၏။ဘာဝိတ္တံ၊ကြီးပြင်း

ရာအရပ်တည်း။ဣတိဣမိနာကာရဏော၊ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ ပကော်၊ညွှန်၏။ အဝသယိ၊နေမိချေ၏။ တံမံ၊ထိုငါ့ကို။ ပကော်၊ညွှန်သည်။ ဒုဇ္ဇလကံ၊ အားနည်းသောသူကို။ အဇ္ဈာဘဝိယထာ၊ အားရှိသသူနှိပ်စက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ အဇ္ဈာဘဝိ၊နှိပ်စက်၏။ (သေချက်မျက်မှောံရောက်စေသည်ဟူလို)။ တံတာဒ္ဓာ၊ထို့ကြောင့်။တံ၊သင့်ကို။အဟံ၊ငါသည်။ဝဒါမိ၊ဆိုပေအံ့။ဘဂ္ဂဝ၊ဘဂ္ဂဝ။တို့၊သင်သည်။မ မာ၊ငါ၏။ဝစနံ၊စကားကို။သုဏောဟိ၊နာဘိလတ်သေး။ ။ဂါမေဝါ၊ရွာ၌ ဂုင်း။ယဒိ၊ထို့မှို့။ အရညေဝါ၊တော၌ဂုင်း။ ယတြ၊အကြင်အရပ်၌။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၌ ဖြစ်သောချမ်းသာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ရ၏။ တံဌာနံ၊ထို အရပ်သည်။ ပဇာနတော၊ အကျိုးရှိသည် မရှိသည် အကြောင်းဟုတ် သည် မဟုတ်သည်ကိုသိသော။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဇနိတ္တာ၊ ဘွားရာအရပ်သည်ဂုင်း။ ဘဝိတ္တာ၊ကြီးပြင်းရာအရပ်သည်ဂုင်း။ ဟော တိ၊ဖြစ်၏။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။ယမှိ၊အကြင်အရပ်၌။ဇိဏော၊အသက် ရှင်ရာ၏။ တမှိ၊ထိုအရပ်သို့။ ဂစ္ဆေ၊သွားရာ၏။ ဇံ၊ဤသို့။ ဂစ္ဆန္တော၊သွား သည်ရှိသော်။ နိကောတ-ဟတော၊နေရာအရပ်သတ်အပ်သည်။နဘိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ။

ဤသို့ထိုလိပ်သည်ဘုရားလောင်းနှင့်တကွစကားပြောဆိုလျက်သေ ၏။ ။ဘုရားလောင်းသည်ထိုလိပ်ကိုယူ၍အလုံးစုံသောရွာ၌နေကုန် သောသူတို့ကိုစဉ်းဝေးစေပြီးလျှင်။ထို လူတို့ကိုဆုံးမလို၍ဤသို့ဆို၏။အ ချင်းတို့ဤလိပ်ကိုသင်တို့သည်ယူကြကုန်လော့။ ဤလိပ်သည်တပါးကုန် သောငါးလိပ်တို့၏ မြစ်ကြီးသို့သွားလေသောကာလ၌ ပိပိ၏နေရာအရပ် ၌တပ်စွန်းခြင်းကို ဖျက်ဆီးအံ့သောဌာနမတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ထိုငါးလိပ် တို့နှင့်တကွမသွားမူ၍ငါ၏မြစ်ဝယူရာအရပ်သို့ဝင်၍နေ၏။ ထိုအခါငါ သည်မြစ်ကိုယူသည်ရှိသော်၊ လိပ်၏ကျောံကုန်းကို ပေါက်တူးကြီး ဖြင့်ပေါက်မိ၍၊ မြစ်ဝခဲကိုကဲ့သို့ကုန်း၌ကျစေ၏။ ဤလိပ်သည်ပိပိ၏ပြု အပ်သောအမှုကိုအောက်မေ့၍နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်ဝိုင်ကြွး၍သေ၏။ ။ဤ သို့ဤလိပ်သည်ပိပိနေရာအရပ်၌တပ်စွန်းခြင်းကိုပြု၍သေခြင်းသို့ရောက် ၏။သင်တို့သည်လည်းဤလိပ်နှင့်တူကုန်သည်မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ ဤနေ့မှ စ၍ ငါ၏ရွာပါရုံ၊ငါ၏သဒ္ဒါရုံ၊ ငါ၏ဂန္ဓာရုံ၊ငါ၏ရသာရုံ၊ ငါ၏ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ငါ၏သား၊ငါ၏သို့း၊ငါ၏ကျွန်ပိန်းမ၊ငါ၏ကျွန်ယောက်ျားအိုင်းအခြား၊

ငါ၏ဥစ္စာဖွေငွေဟု တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း အသုံးအဆောင်၏အ
စွမ်းအားဖြင့်ရင်း မယူကြကုန်လင့်။ သတ္တဝါသည် တယောက် အထီး
ထည်းသာလျှင် ဘဝသုံးပါးတို့၌ တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။ ဤသို့
လျှင်ဘုရားကဲ့သို့သောတင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လူမျှားအားအဆုံးအမပေး၏။
ထိုအဆုံးအမသည်ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံးကိုပြန့်၍ခြေဝံသေါင်းအတိုင်းအရှည်
ရှိကုန်သော၄စ်တို့ပတ်လုံးတည်း၏။ လူမျှားသည်ဘုရားလောင်း၏အဆုံး
အမ၌တည်၍ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍အသက်၏အဆုံး၌နတ်
ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ထို့အတူ သာလျှင်
ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။ ။ဗွန်းခွါမရက်၊ဇာတိကို
မက်သောကြောင့်၊ ပျက်စီးသောလိပ်အမိုက်ကို၊ နှလုံးပိုက်မိ၊သတိရသ
ဖြင့်။ ဒါနဆိုလဘာဝနာကိုသာ။ ငါ့ဌါမှတ်လျက်၊ မပျက်လမ်းမှန်၊နိဗ္ဗာန်
တိုင်ကောင်းစားလွယ်အောင်အကျယ်ဆိုလိုက်သည်။ ။(ဇာယတိဇ္ဇော
တိဇနိတ္တံ။ ဘဝတိဇ္ဇောတိဘဝိတ္တံ,ဟု၊ အဓိကရဏသာဓဖြစ်၍၊ဝဒါဒိ
ဟိဏိတ္တော,ယောဂဝိဘာဂဖြင့်ဇနိတ္တာ,ဘဝိတ္တာ,ဖြိုးသည်။ ။ပဌမဂါထာ
ခြေဝံပါဒ။ဒုတိယဂါထာလည်းခြေဝံပါဒ။ ၄စ်ဂါထာမျှဖြစ်၍၊ဒုကနိပါတ်
၌ဟောသည်။ ပါဒမျှားသည်ဟု သုံးဂါထာမယူသာ၊ ခြေဝံပါဒဂါထာ
ရှိကြောင်းကို။ ။ဒဏ္ဍာကာစဏ္ဍာဝဠ္ဍာဒိ၊ပါဒေဟိဆဟိတိဟိတု။ဂါထာ
တိစပရဇ္ဇေဝံ၊ဆန္ဒေါသညာပကာသိတာ။ ။ဟုဆန်းကျမ်းဆိုသည်)။
ကဏ္ဍပဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၁၇၀။

၁၇၉-သတဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ် သော သဗ္ဗညု
မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊တဆူအပ္ပဋိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်
အပ်သော၍သတဓမ္မဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ နှစ်ဆွဲတပါး အပြားရှိသော အနေသနကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုသတဓမ္မလုဇင်သည် စင်စစ်လျှင်ငါသည် အနည်းငယ်သောထ
မင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်မလျော်ပတ်သောအမှုကိုပြုအပ်၏၊ ဟု
အလွန်ဖြစ်သောဆိုးရိုင်ခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ငိုကြွေးလိုရကား။ ။

(၂၀၈) တန္ဓ အပ္ပန္ဓ ဥစ္ဆိဒ္ဒံ၊တန္ဓ ကိလ္သေန နောဒါ အဒါ။
သော·ဟံ ဗြာဟ္မဏ-စာတိကော၊ယံ ဘုတ္တံ တဒ္ဓိ ဥဂ္ဂတံ။ ။
ယူသောပဒ္ဓမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၀၉) မယာ၊ငါသည်။ယံဘုတ္တံ၊အကြင်ထမင်းကို။ ဘုတ္တံ၊စား အပ်၏။တံဘုတ္တံ၊ထိုထမင်းသည်။အပ္ပန္ဓ၊အနည်းငယ်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ဥစ္ဆိဒ္ဒန္ဓ၊စားကြွင်းသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တန္ဓ၊ ထိုထမင်း ကိုလည်း။ သောစဏ္ဍာလော၊ထိုခွန်းစဏ္ဍားသည်။အတ္တာနော၊မိမိ၏။ရုစိ ယာ၊အလိုအားဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။ နောအဒါ၊မပေး။ ကိလ္သေန၊ငြိုငြင်ဆင်းရဲ ခြင်းကြောင့်။ အဒါ၊ပေး၏။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ဗြာဟ္မဏ-စာတိ ကော၊ စင်ကြယ်သောပုဏ္ဏားမျိုးခွဲ ဖြစ်သောသူတည်း။တေနေ·ဝ၊ ထို ကြောင့်သာလျှင်။ယံဘုတ္တံ၊အကြင်ထမင်းကို။ဘုတ္တံ၊စားအပ်၏။တဒ္ဓိ၊ထို ထမင်းကိုလည်း။ဥဂ္ဂတံ၊သွေးနှင့်တကွအန်အပ်၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤလွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုပြု တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊မိမိတို့အားမလျော်ပတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားမိ သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သတဓမ္မလုလင်အား ထိုခွန်းစဏ္ဍား၏စားကြွင်း ထမင်းကိုစား၍ ရွှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ နှလုံးသာယာသည်၏ အ ဖြစ်သည်မဖြစ်သကဲ့သို့၊ထို့အတူသာလျှင်၍သာသနာတော်၌အကြင်ရ ဟန်းသည်အနေသနဖြင့် အသက်မွေးလျက် ထိုသို့သော အခြင်းအရာ အားဖြင့်ရအပ်သောပစ္စည်းကိုသုံးဆောင်၏။ဘုရားသည်စက်ဆုပ်အပ် ကဲ့ရဲ့အပ်သောအသက်မွေးခြင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုရဟန်းအား ရွှင်ခြင်းသည်မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ နှလုံးသာယာသည်၏အဖြစ်သည် မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၀) ၎ဝံ ဓမ္မံ နိဂံ ကတွာ၊ယော အ-ဓမ္မေန ဇီဝတိ။
သတဓမ္မော·ဝ လာဘေန၊လဒ္ဓေန ဝိ ဒူ ဒူန္ဓတိ။ ။
ဟူသောနှစ်ရပြေဝံသောအဘိသမ္ဗုဒ္ဓဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သတဓမ္မော၊ သတဓမ္မလုလင်သည်။ ထဒ္ဓေန၊နိပ်စက်ခြင်းကြောင့်ရအပ်သော။ လာဘေန၊ခွန်းစဏ္ဍား၏စား ကြွင်းထမင်းဟူသောလာဘ်ဖြင့်။ ဒူန္ဓတိ၊ဇုတ်မဟုတ်၊ဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့။ ၎ဝံ

တထာ၊ထို့အတူ၊ ဣမသ္မိပ္ပိသာသနေ၊ ဤသာသနာတော်၌လည်း။ ယော ပဗ္ဗဇိတော၊အကြင်ရဟန်းသည်။ ဓမ္မံ၊အာဇီဝပါရိ သုဒ္ဓိသိလဟုဆိုအပ် သောတရားကို။ နိရံကတွာ၊အချည်းနှီးဆိတ်သည်ကိုပြု၍။ ဝါ၊နိရံကတွာ နိဟရိတွာဆဆ္ဆေတွာ၊ ကိုယ်သန္တာန်မှထုတ်လိုက်ပွန့်လိုက်၍။ အဓမ္မေန၊ နှစ်ဆဲ့တပါးသောအနေသနဟုဆိုအပ်သောအဓမ္မဖြင့်။ ဇီဝတိ၊အသက် မွေးဇီ။သောပဗ္ဗဇိတော၊ထိုရဟန်းသည်။နနန္ဒတိ၊ဝမ်းမဝဖြဲ့နိုင်။ ။သ တဓမ္မစာတကံနဝမံ။၁၇၉။

၁၈၀-ဒုဒ္ဒဒစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ဒုဒ္ဒဒံဒဒမာနာနံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဒုဒ္ဒဒစာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊ ဒါယကာအပေါင်းတို့၏ အလှူကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊ ဒါယကာ၊ စိတ်၏ကြည်ညိုခြင်းသည်ရှိသော် ဒါနသည်နည်းသောမည်သည်မရှိဟုဆို၍အနုမောဒနာပြုလိုရကား။ ။

(၂၁၁) ဒုဒ္ဒဒံ ဒဒမာနာနံ၊ဒုက္ကရံ ကမ္မ ကုဗ္ဗတံ။
အ-သန္တော နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊သတံဓမ္မော ဒုရ-နွေယော။ ။

(၂၁၂) တဇ္ဇာ သတ္တ အသတံ၊နာနာ ဟောတိ ဇာတော ဂတိ။
အ-သန္တော နိရယံ ယန္တိ၊သန္တော သဂ္ဂ-ပရာယနာ။ ။

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟော၏။ ။

(၂၁၁-၂၁၂)အာဝုသော၊ဒါယကာတို့။ဒုဒ္ဒဒံ၊လောဘဒေါသမဿွေရှိုင် ငံသို့လိုက်ကုန်သေါအပဏ္ဏိတဇာလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လှူနိုင်ခဲသေါဒါနကို။ ဒဒမာနာနံ၊လှူကုန်သော။ဒုက္ကရံ၊ အပဏ္ဏိတဇာလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြုနိုင် ခဲသော အလှူပေးခြင်းအမှုကို။ ကုဗ္ဗတံ၊ပြုကုန်သော ပညာရှိသူတော် ကောင်းတို့၏။တံကမ္မံ၊ထိုအလှူပေးခြင်းအမှုကို။အသန္တော၊အပဏ္ဏိတဇာ လဟူသားမသူတော်တို့သည်။ နာ-နုကုဗ္ဗန္တိ၊မပြုနိုင်ကုန်။သတံ၊ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့၏။ဓမ္မော၊ အလှူပေးခြင်းဟူသော သဘောကို။အ

ပဏ္ဍိတေဟိ၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူမသူတော်တို့သည်။ ဒုရဒ္ဓနေယော၊ ဤသို့သော အလှူကြောင့်ဤသို့သောကောင်းကျိုးကိုရ၏ဟု၍အကျိုးနှင့် စပ်သောစကား:ဖြင့်သိနိုင်ခဲ၏။ ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဣတော၊ဤဘဝမှ။ပရလောကံ၊ တမလွန်ဘဝသို့။ ဂန္ဆန္တာနံ၊ လားကုန်သော။ သတ္တာ၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ဂုဏ်း။ အသတ္တာ၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူမသူတော် တို့၏ဂုဏ်း။ ဂတိ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဟူသော ဂတိသည်။ နာနာ၊ထူးသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အသန္တော၊အပဏ္ဍိတဗာလလည်းဟူ မသူတော်တို့သည်။ဒါနံ၊ဒါနကို။ အဒတွာ၊မလှူခြင်းကြောင့်။ သီလံ၊သံလကို။ အရက္ခိတွာ၊ မစောင့်ခြင်းကြောင့်။ နိရယံ၊ငရဲကြီးငယ်သို့။ ယန္တိ၊လားရကုန်၏။သန္တော၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ဒါနံ၊ဒါနကို။ ဒတွာ၊လှူ၍။သီလံ၊သီလကို။ရက္ခိတွာ၊စောင့်၍။ဥပေါသထကမ္မံ၊ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို။ကတွာ၊ ပြု၍။ တိဏ်ကိသုစရိတာနိ၊ သုံးပါးသောသုစရိုက်တို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ပြည့်စေ၍။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ဒုဒ္ဒဒဇာတကံဒသမံ။၁၀။ကလျာဏဝဂ္ဂါတ

တိယော။တသ္သုဒ္ဒါနံ။ ။

ကလျာဏဓမ္မံ,ဒဒ္ဒရိ,၊မက္ကဋိ,ဒုဘ္ဘိမက္ကဋိ,။
အာဒိစ္စုပဋ္ဌာနဥ္စေဝ,၊ကဋ္ဌဝါဟမဂ္ဂိ,တိန္ဒုကံ,။
ကဏ္ဍပံ,သတဓမ္မဉ္စ,၊ဒုဒ္ဒဒ,န္တိစတေဒသ။ ။

၁၈၁-အာသဒိသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓနုဂ္ဂဟော အာသဒိသော, အစရိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍အာသဒိသဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မြတ်သော တောထွက်ကော်မူခြင်းကို အာ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤသို့ အာသဒိသမင်းသား သည်ရုန်စပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကိုပြေးစေ၍အောင်မြင်ပြီးသောစစ် ပွဲရှိသဉ်ဖြစ်၍ ရဿ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်ဆေး၏ဟု ပြတော်မူလိုရကား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၃) ဓနုဂ္ဂဟော အာသဒိသော၊ရာဇ-ပုတ္တော မဟာ-ဗ္ဗလော။
ဒုရေ-ပါတိ အင်္ဂဏ-ဝေဒိ၊မဟာ-ကာယ-ပ္ပဒါလနော။ ။

(၂၁၄) သဗ္ဗာ-မိတ္တော ရဏံ ကတွာ၊နု စ ကိဠိ ဝိဟေဌယိ။
ဘာတရံ သောတ္ထိ ကတွာန၊သံယမံ အင်္ဂုပါဂမိ။ ။
ဟူသော၌ နှစ်ပါးသောအာဘိသမ္ဘုဒ္ဓဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၁၃-၂၁၄) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။မဟာ-ဗ္ဗလော၊ကြီးမားသောကာယဗလဉာဏဗလရှိထသော။ ဒုရေ-ပါတိ၊ ဝေးစွာသောစတုမဟာရာဇ်တာဝတိံသာတိုင်အောင်သောအရပ်သို့မြားကိုရောက်စေနိုင်ထသော။ အင်္ဂဏဝေဒိ၊မလွတ်မယွင်းပစ်နိုင်ထသော။ဝါ၊လျပ်တပြက်ခဏ၌လျပ်ရောင်ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်ရှစ်ကြိမ်တိုင်မြားကိုကိုင်၍ပစ်နိုင်ထသော။ မဟာကာယပ္ပဒါလနော၊စမ္ဗ,ဒါရု,လောဟ,အယ,ဝါလိက,ဥဒက,ဖလက,ဟု၊ဆိုအပ်သော ခုနစ်ပါးကြီးမားသော အရုအပေါင်းကို ထုတ်ချင်းထွင်းအောင်ပစ်နိုင်ထသော။ရာဇ-ပုတ္တော၊ ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင်မင်း၏ သားတော်အကြီးဖြစ်ထသော။ အသဒိသော၊ဗလဝိရိယပညာတို့ဖြင့် သူတကာမတူနိုင်သည်ဖြစ်၍ အသဒိသ,မည်ကျော်ရသော။ဓနုဂ္ဂဟော၊လေးသမားကျော်သည်။ ။သဗ္ဗာမိတ္တော၊ခုနစ်ပြည်ထောင်ရန်သူကုန်အောင်တို့ကို။ ရဏံကတွာ၊စစ်ထိုးခြင်းကိုပြု၍။(တနည်း)။ ရဏံကတွာစုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏံကတွာ၊မြို့မှန့်ကဲ့သို့ဖရိဖရဲကွဲပြားလွင့်ပြေးသည်ကိုပြု၍။ ပလာပေဿိ၊ပြေးစေ၏။ ကိဠိစ္ဆိ၊တစုံတယောကိုမျှလည်း။နဝိဟေဌယိ၊သွေးတစက်မျှမထွက်စေဘဲ မညှဉ်းဆဲမနှိပ်စက်။ သော၊ ထိုအသဒိသလေးသမားကျော်သည်။ဘာတရံ၊ညီတော်ကို။သောတ္ထိံ ကတွာန၊ချမ်းသာသည်ကိုပြု၍။သံယမံ၊သီလကိုစောင့်ရှောက်သောရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့။အင်္ဂုပါဂမိ၊ကပ်လေ၏။ ။(အင်္ဂဏဝေဒိတိအဝိရာဓိတဝေဒိ,ဟူသောအဋ္ဌကထာအလို၊အခလိတ,ဆိုလိုလျက်၊အင်္ဂဏ,ဆိုသတည်း။ ။အထဝါအင်္ဂဏံ ဝုစ္စတိဝိဇ္ဇုဠိယာဝေကာဝိဇ္ဇုဠိနိစ္ဆရတိတာဝေ၊တနောဘာသေန သတ္တာဌဝါရေကဏ္ဍာနိဂဟေတွာဝိဇ္ဈတိတိအင်္ဂဏဝေဒိ။ဤအလိုသော်၊အ,ကားခုဒ္ဓကအနက်။နခဏံ အင်္ဂဏံ,ပြု၍ပယ်သောခဏဟုဆိုအပ်သောဝိဇ္ဇုဠိ,ကိုရသတည်း။ အင်္ဂဏောသတ္တာဌဝါရေဝိဇ္ဈတိတိအင်္ဂဏဝေဒိ, ဟူလိုသည်။မဟန္တေကာယေပဒါလေတိတိ မဟန္တေကာယပ္ပဒါလနော,ပြု။ ။

စ,ဒါ,လော,အ။ဝါ,ဥ,ပ။သတ္တာကြီးကာယာ။ ။ထိုခုနှစ်ပါးတို့ထွင်၊တပါး သော လေးသမားသည် စမ္ဘကာယ,ကို ထွင်းဘေဒံစေသည်ရှိသော် မဟိံသစမ္ဘကိုသော်လည်း ထွင်းဘေဒံနိုင်၏။ အသဒိသလေးသမားကျော် မူကားမဟိံသစမ္ဘတို့၏ အထပ်တရာကိုသော်လည်း ထွင်းဘေဒံနိုင်၏။ တပါးသောလေးသမိုးသည်လက်ရှစ်သစ်ထူသောရေသဖန်းပျဉ်,လက် လေးသစ်ထူသော ဝိဒေတဝံပျဉ်ကို ထွင်းဘေဒံနိုင်၏။ အသဒိသလေးသမားကျော်မူကားတစပ်ထည်း ထပ်သောပျဉ်ချပ် တရာကိုသော်လည်း ထွင်းဘေဒံနိုင်၏။ထိုမှတပါးလက်ရှစ်သစ်ထူသောကြေးနီပြား,လက်ရှစ်သစ်ထူသေါသံပြားကိုလည်းထွင်းဘေဒံနိုင်၏။ သဲဖြင့်ပြည့်သောလှည်း, ပျဉ်ချပ်ဖြင့်ပြည့်သောလှည်း,ကော်ရိုးဖြင့် ပြည့်သောလှည်း၏နေ့အဘို့ ဖြင့်မြားကိုသွင်း၍ ရှေ့အဘို့ဖြင့် ထွက်စေနိုင်၏။ ပကတိအားဖြင့်ရေ၌ လေးဥသဘင်္ဂိုင်အောင်မြားကိုပစ်နိုင်၏။ ကြည်းဒွိသော်ကားဥသဘတရာသော်လည်း မလေဝံတာဝတိံသာဘိုင်ရေဝံအောင်ပစ်နိုင်၏)။ ။အသဒိသဇာတကံ ပဌမံ။၁၈၁။

၁၈၂-သင်္ဂါမာဝစရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ထွာဘုရားသည်၊သင်္ဂါမာဝစရော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသင်္ဂါမာဝစရဇာတ်ကို၊ ဇောဘဝန်ကျောင်းကြီးဒွ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဘေးမှကြေဝံရကား မြို့တံခါးသို့ ကပ်အံ့သောဌာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍နေဝံသို့ဆုတ်သောမင်္ဂလာဆင်ကို ဘုရားလောင်းဆင်ဆရာသည် နားရင်းကပ်၍အမောင်ဆင်သည် ခဲရင့်သောဆင်တည်း။ စစ်မြေအပြင်ကို ဒွိပ်နင်း၍ သွားတတ်သောဆင်တည်း။ ဤသို့ သဘောရှိသော အရပ်ဒွိ ဆုတ်ခြင်းမည်သည်ကား သင့်အားမလျော်ပတ်ဟုဆို၍ ဆင်ကိုဆုံးမလိုရကား။ ။

(၂၁၅) သင်္ဂါမာဝစရော သူရော၊ဗဇဝါ ဇွတိ ဝိသုတော။
ကိံ နု တောရဏာမာသဇ္ဇ၊ပဒိုက္ကမသိ ကုဉ္ဇရ။ ။

(၂၁၆) သြမဒ္ဒ ဒိပ္ပံ ပလိဃံ၊ ဧသိကာနိစ အန္ဓာဟ္ဟာ။
တောရဏာနိ စ မဒ္ဒိတွာ၊ ဒိပ္ပံ ပဝိသ ကုဇ္ဇရ။ ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဆို၏။

(၂၁၅-၂၁၆) ကုဇ္ဇရ၊ မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ တွံ၊ သင်သည်။ သင်္ဂါမါဝစရော၊ မိုးကြိုးထစ်သို့၊ ပစ်ခတ်ထိုးခတ်၊ ရဲတ်မျှလက်နက်ရှိသော စစ်ကို နှိပ်နင်း၍ ထွင်းဖောက်သွားတတ်၏။ သူရော၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊ ရုတ်ရုတ်ရဲ၏။ ဗလဝါ၊ ခွန်အားကြီး၏။ ဇာတိ၊ ဥစ္စာသို့။ ဝိသသတော၊ ကျော်စော သောဆင်တည်း။ တောရဏံ၊ တံခါးတိုင်သို့။ အာသဇ္ဇ၊ ရောက်၍။ ကိံ နုပ ဒိုက္ကမသိ၊ အဘဲ့ကြောင့်ဆုတ်ဘိသနည်း။ ။ကုဇ္ဇရ၊ မင်္ဂလာဆင်မြတ်။ ပလိဃံ၊ တံခါးကျဉ်ကို။ သြမဒ္ဒ၊ အောံသို့ချလော့။ ဧသိကာနိစ၊ တံခါးတိုင်တို့ကိုလည်း။ အန္ဓာဟ္ဟာ၊ နုတ်လော့။ တောရဏာနိစ၊ တံခါးပေါင် တို့ကိုလည်း။ မဒ္ဒိတွာ၊ နင်း၍။ ဒိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ ပဝိသ၊ မြို့သို့ဝင်လော့။ ။(မင်္ဂလာဆင်တော်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း၏ တကြိမ်ထည်း သော အဆုံးအမဖြင့်သာလျှင်ပြန်၍ တံခါးတိုင်ကို နှာမောင်းဖြင့်ရစ်၍ ပိမိတို့ ကိုယ်ကဲ့သို့နုတ်၍ တံခါးပေါင်ကိုနင်း၍တံခါးကျည်းကိုချ၍ မြို့တံခါးပေါက်၍ မြို့သို့ဝင်၍ ပြည့်ကိုယူ၍ပေး၏။ ။ဧသိကာနိစအန္ဓာ၊ ဟာတိနဂရန္ဓါရေသေဋ္ဌသရတနံဘူမိယံ ပဝေသေတွာ နိစ္ဆလံကတွာနိ ခါတာဧသိကာ ထမ္ဘာဟာန္တိ၊ တေဝိပ္ပဋိဋ္ဌရလုဒ္ဓာဟိတိ အာဏာပေသိ။ ။ဤအလိသေဿ။ တံခါးတိုင်ကိုဧသိက,ဆိုသည်ဟုသိသာသည်။ ဧသိကောဇ္ဈန္ဓဒိလောထ။(အဘိဓာန်)။ ။တောရဏာနိစမိဒ္ဒိတွာတိနဂရန္ဓါရဿပဒိုသဃ်ဒါတံမဒ္ဒိတွာ,ဟူရဏ်းကားး၊တံခါးပေါင်ကို တောရဏ,ဟုသိသာသည်၊တုရိုင်တိုင်မဟုတ်။ဝိဇ္ဇသဃ်ဒါတကံဒ္ဓါရဇာဟံ။(အဘိဓာန်)။ ။ အန္ဓာဟ္ဟာအဘိပုဇ္ဇဉဟဓာတ်ဖြစ်၍ အသဒ္ဒိသဒ္ဒေးဘော်လိုသည်၊ ဝဟဓာတ်မဟုတ်)။ ။သင်္ဂါမာဝစရောတကံ ဒုတိယံ။၁၀၂။

၁၀၃-ဝါလောဒကဇာတ်။

နှတ်နှင့်တက္ကသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ဝါ ဘုရားသည်၊ဝါလောဒကံအပ္ပရသံနိဟိနံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝါလောဒကဇာတ်ကို၊ဧတရဟိဝေဠုဝနကျောင်းကြီး

၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ငါးရာကုန်သော စားကြွင်းစားတို့ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းကြီးသည်လေသွန်တံခါးမကိုဘွင့်၍ကြည့်သည်ရှိသော်၊ မြည်းတို့၏အမူအရာကိုမြင်၍ အနိုးဒွိတည်သောဘုရားထောင်းကိုခေါ်၍၊ အဆွေအမတ်ကြီး၊ ဤမြည်းတို့သည် မုဒရက်ဘတ်ကိုစစ်သော ရေကိုသောက်ရခြင်းကြောင့် ရစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုန်လွှားပေါက်ကန်သောအားဖြင့်မြည်ကုန်လျက် ပြေးသွားကုန်၏။ သိန္ဓဝအမျိုးဒွိ ဖြစ်ကုန်သော သိန္ဓောမြင်းတို့မူကား အဦးဖြစ်သောအဖျော်ရည်ကိုသောက်ကုန်၍ အသံကင်းလျက်ငြိမ်သက်စွာနေကုန်၏၊မမြူးစားကုန်။ အကြောင်း အသို့နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၁၇) ဝါလော·ဒကံ အပ္ပ-ရသံ နိဟိနံ၊
ဝိတ္ထာ မဒေါ ဇာယတိ ဂန္ဒြဘာနံ။
ဇာမဉ္စ ဝိတ္ထာန ရသံ ပဏီတံ၊မဒေါ နာ သဇ္ဇာယတိ သိန္ဓဝါနံ။ ။
ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၇) ဝယသ၊အဆွေအမတ်ကြီး ။ ဂန္ဒြဘာနံ၊မြည်းတို့အား။နိဟိနံ၊ယုတ်ထသော။ အပ္ပ-ရသံ၊နည်းသောအရသာရှိထသော။ဝါလော·ဒကံ၊ သင်ပန်းလျှော်ဖြင့်ယက်အပ်သောအဝတ်နွမ်းဖြင့်စစ်အပ်သောမုဒရက်ရေကို။ဝိတ္ထာ၊သောက်ရ၍။ မဒေါ၊ရစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ဖြစ်၏။သိန္ဓဝါနံ၊သိန္ဓောအမျိုးဒွိ ဖြစ်ကုန်သောမြင်းတို့အား။ ပဏီတံ၊မွန်မြတ်သော။ ဇာမံရသံ၊ဤမုဒရက်အရည်ကို။ဝိတ္ထာန၊သောက်၍။မဒေါ၊ရစ်ခြင်းသည်။ နာသဇ္ဇာယတိ၊မဖြစ်။ကိံ နုခေါ၊ကာရဏာ၊အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ဤသို့ စိတ္တေး၊ မေးလတ် တုံသော်၊ မတ်သူတော်ကား၊ ထုတ်ဘော်ကြောင်းလျား၊မင်းကြီးအားလျင်၊ကြားလာ်လို၍။ ။

(၂၁၈) အပ္ပံ ဝိဝိတ္ထာန နိဟိန-ဇန္တွော၊
သော မဇ္ဈတော ဧတန ဇနိန္ဒ မဒ္ဒဝ၊
ဒောရယ္ဟ-ဆိလော စ ကုလမ္ဟိ ဇာတော၊
နာ မဇ္ဈတိ အဂ္ဂ-ရသံ ဝိဝိတ္ထာ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၁၈) ဇနိန္ဒ၊လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းမြတ်။ယော၊အကြင်မြည်းအပေါင်းသည်။ နိဟိန-ဇန္တွော၊ယုတ်သောအမျိုးဇာတ်ရှိ၏။သော၊ထိုမြည်း

အပေါင်းသည်။ တေနုနိဟိန-စစ္စဘာဝေန၊ ထိုသို့ယုတ်သော ဇာတ်ရှိသည်၏အဖြစ်သည်။ မုဠ္ဍော၊ခိုးယူဖျက်ဆီးအပ်သော ဟိရိညတ္တုပ ရှိသဉ်ဖြစ်၍။(ဗုဠ္ဍော,ရှိမှု။ဗုဠ္ဍော၊နှိပ်စက်အပ်သဉ်ဖြစ်၍။ပေး)။အပ္ပံ၊နည်းသောအရသာရှိသောမုဒရက်အဖျော်ကို။ဝိဝိတွာန၊သောက်ရ၍။မဇ္ဈတိ၊ရစ်၏။ ကုလဓို၊ မြတ်သောအမျိုးဌ။ ဇာတော၊ဖြစ်သော။ ဝေရယ္ဟ-ဘိလောစ၊ဝန်ကိုဆောင်တတ်သော သဘောသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသောသိန္ဓော မြင်းအပေါင်းသည်ကား။အဂ္ဂ-ရသံ၊ရှေးဦးစွါယူအပ်သောအဦးအဖျားဖြစ်သော မုဒရက်အဖျော်ရည်ကို။ ဝိဝိတွာ၊သောက်ရ၍။ နမဇ္ဈတိ၊မရစ်။ ။(ဝါလောဒကန္တိမကစိဝါလေဟိပရိဿာဝိတံ,ဟူရကားဤဌဝါလ,သည်သားမြီးကိုမဟော၊လျှော်ကိုဟောသတည်း။ သာမည,သည်ဝိသေသကိုလည်း ဟောရကား၊ ဤဌလိရာကို ရအောင် မကစိ,ကိုမ,ရသည်)။ ။ဝါလောဒကဇာတကံ တတိယံ။၁၀၃။

၁၀၄-ဂိရိဒတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဒုဆိတောဂိရိဒတ္တေန,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဂိရိဒတ္တဇာတ်ကို၊ဝေဒူဝဝန်မင်းကျောင်းဌ ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမှီဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ခွင်သောမြင်းထိန်းနှင့်ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ထိုမြင်း၏ ခွင်သောအဖြစ်ကိုဆို၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ပေါင်းဘော်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်မည်သည်ကား ဤသို့ဖြစ်တတ်၏ဟုပြလိုရကား။ ။

(၂၁၉) ဒုဆိတော ဂိရိဒတ္တေန၊ဟယော သဒ္ဓမသ ပဏ္ဍော၀ေါ။
ပေါရာဏံ ပကတိ ဟိတွာ၊တသေ.ဝါ.နုဝိဓိယျတိ။ ။

(၂၁၉) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဂိရိဒတ္တေန၊ မြင်းထိန်းဂိရိဒတ်သည်။ ဒုဆိတော၊ ဟုဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍။ သာမသ၊သာမမည်သောအရှင်မင်းမြတ်၏။ ပဏ္ဍော၀ေါ၊ပဏ္ဍော၀အမည်ရှိသော။ ဟယော၊မင်္ဂလာမြင်းတော်သည်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေးဦးဖြစ်သော။ ပကတိ၊တင့်တယ်

စမ္မာယ်စွာသွားခြင်းသဘောကို။ ဟိတ္တွာ၊စွန့်၍။တသော၀၊ထိုမြင်းထိန်ဂိရိဒတ်၏သာလျှင်။အနုဝိဓိယျတိ၊ မွှေသောအတူသို့လိုက်၍ကျင့်၏။ ။

ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကိုသာမမင်းသည်ယခုထိုမြင်းအား အသို့ပြုရအံ့နည်းဟုမေး၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကောင်းသောသွားခြင်းရှိသောမြင်းထိန်းကိုရ၍ရှေးဦးကောင်းသကဲ့သို့ဖြစ်ထတ်ဟူလိုရကား။ ။

(၂၂၀) သစေစတ္တုဓော ပေါသော၊ဆိခရ-ကာရ-ကပ္ပိတော။

အာနုနေ နံ ဂဟေတ္တွာန၊မတ္တာလေ ပရိဝတ္တယေ။

ဒိပ္ပ-မေဝ ပဟတ္ထိုာန၊တသော-၀ါ-နုဝိဓိယျတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုလျှံ၏။ ။

(၂၂၀) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တ-နုဓော၊ ထိုတင့်တယ်စမ္မာယ်သောသွားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောမြင်းအားလျှံပတ်စွာဖြစ်သော။ ဆိခရ-ကာရ-ကပ္ပိတော၊ကောင်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုပြင်အပ်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသော။ ပေါသော၊မြင်းထိန်း ယောကျ်ားသည်။နံအသီ၊ထိုမင်္ဂလာမြင်းတော်ကို။ အာနုနေ၊ဆက်ကြိုး၌။ဝါ၊နှာရွက်ကြိုး၌။ ဂဟေတ္တွာန၊ကိုင်၍။ မတ္တာလေ၊မြင်းတင်းကုပ်၌။ သစေပရိဝတ္တယေပရိဝတ္တေယျ၊ အကယ်၍ ထွည့်ဇည်သွားငြားအံ့။ အသော၊ မင်္ဂလာမြင်းတော်သည်။ ဒိပ္ပ-မေဝ၊လျင်စွာလျင်။ ခတ္တ-ဘိဘံ၊ခွင်သည်၏ အဖြစ်ကို။ပဟတ္ထိုာန၊ ပျောက်၍။ တသော-၀၊ထိုတင့်တယ် စမ္မာယ်စွာ သွားသောယောကျ်း၏လျှင်။အနုဝိဓိယျတိ၊အတူသို့လိုက်၍ကျင့်လတ္တံ့။ ။(အနုဝိဓိယျတိ,၌၊အနု,ရှေး၊ဝိ,ရှေးရှိသောဓါဓာတ်။ဓါဝိပုဗ္ဗောကရောတျထ္ထေ, ဟူရကား၊ဝိရှေးရှိသောဓာဓာတ်သည်ကရောတိအနုက်ကိုဟောသည်။ တနုဓော,၌တနု,သဒ္ဒါသည်ကိုယ်ကိုဟောသည်မဟုတ်။ တ-သဒ္ဒ။ပပဒအနုရှေးရှိသောဇနဓာတ်ဖြစ်ရကား။ တသာဆိကံါရသအာစာရသမ္ပန္နသသအသသသအနုရူပံဇာတော တ-နုဓော,ပြု။ တင့်တယ်စမ္မာယ်သောသွားခြင်းရှိသောအကျင့်အာစာရနှင့်ပြည့်စုံသောမင်္ဂလာမြင်းတော်အားလျှံပတ်စွာဖြစ်သောမြင်းထိန်းရသည်တည်း။ ။ဆိခရကာရကပ္ပိတော၌၊ဆိခရေနသန္ဓေရေနအာကာရေနကပ္ပိတာကေသမသူအသာတိဆိခရကာရကပ္ပိတော,ပြု။ဆိခရ,သဒ္ဒါသည်သန္ဓေရအနုက်ကိုဟောသတည်း။အထွတ်အဖျားကိုဟောသည်မဟုတ်။ မတ္တာလ,သဒ္ဒါသည်၍အရာ၌မြင်းတင်းကုပ်ကိုဟောသည်။ သဒိနုကတ္တာ၌၊အသမတ္တာလေသု,ဟု

လာသည်။သိဇေစစ,ဠ်စ,ကားဗျတိရေကထ္ထတည်း။ ဗျတိရေကထ္ထောနာမ
ဝိဒေသသထ္ထော,ဟ္ဂုရကား၊ဝိသေသထ္ထကိုဤဠ်ဗျတိရေကထ္ထဆိုသည်)။ ။
ဂိရိဒတ္တဇာတကံ စတုတ္ထံ။၁၈၄။

၁၈၅-အနဘိရတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
ဗွာဘုရားသည်၊ ယထောဒကေအာဝိလေအပ္ပသန္နေ,အစရှိသောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆါဆင်အပ်သေါဤအနဘိရတိဇါတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်း
ကြီးဠ်သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောပုဏ္ဏားဖြစ်သောသတို့
သားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားလုင်သည်ဗေဒင်သုံးပုံကိုကမ်းခပ်ပြီးမှဃရာဝါသကိုပြု၍အိပ်
ထောင်မှုကိုကြံရသဖြင့် နောက်ကျသောစိတ်ရှိရကား ဗေဒင်ကိုပြန်အံ့
သောဌါမစွမ်းနိုင်။ ထိုအခါဆရာသည် မိမိ၏အထံသို့လာသော ပုဏ္ဏား
ကို၊လုင်၊သင်သည်ဗေဒင်တို့ကိုလွဲကျက်အပ်ကုန်၏လော၊ဤသို့မေး၍၊
ဆရာ၊ အိပ်ရာထောင်ခြင်းအမှုကိုယူသောကာလမှစ၍ အာကျွန်ပ်၏စိတ်
သည်နေဝံကျူသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အာကျွန်ပ်သည်ဗေဒင်တို့ကို
ပြန်အံ့သောဌာနမစွမ်းနိုင်။ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော်၊ချစ်သား၊စိတ်သည် နေဝံ
ကျူသည်ရှိသော်လွဲကျက်အပ်ကုန်သော်လည်း ဗေဒင်တို့သည်မထင်
ကုန်။စိတ်သည်မနေဝံကျူသည်ရှိသော်ကားမထင်သောမည်သည်မရှိ၊
ဤသို့ဆိုလိုရကား။ ။

(၂၂၁) ယထော-ဒကေ အာဝိလေ အ-ပ္ပသန္နေ၊
နေ ပဿတိ ဆိဒ္ဒိက-သမ္မုကာ၌။
သက္ခရံ ဝါလုကံ မဿ္ဆ-ဂုမ္ဖံ၊
ဧဝံ အာဝိလမ္ဟိ စိတ္တေနသော ပဿတိ အတ္တ-ဒတ္ထံ ပရ-တ္ထံ။ ။

(၂၂၂)ယထော-ဒကေအသ္ဆေဝိပ္ပသန္နေ၊သော ပဿတိဆိဒ္ဒိက-သမ္မုကံ။
သက္ခရံ ဝါလုကံ မဿ္ဆ- ဂုမ္ဖံ၊
ဧဝံ အနာ-ဝိလမ္ဟိ စိတ္တေသော ပဿတိ အတ္တ-ဒတ္ထံ ပရ-တ္ထံ။ ။
ဟူသော်ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၂၁-၂၂၂) တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်။အာဝိလေကန္ဒမဂါလုလိတော၊တလည်းညွှန်နစ်ဖြင့်နေဝံကျ၊သည်ရှိသေ၏။ အ.ပ္ပသန္နေ၊ထိုသို့တလည်းညွှန်နစ်ဖြစ်သောကြောင့်လျှင် မကြည်လင်သည်ရှိသေ၏။ ဆိုမို့က-သမ္မုကဆ္ဆ၊ရေဝံသွားခရုကိုဂုင်း။ သက္ခရံ၊ကျဝံစရစ်ကိုဂုင်း။ ဝါလုကံ၊သဲကိုဂုင်း။မဆ္ဆ-ဂုမ္ဗ်ံ၊ငါးအပေါင်းကိုဂုင်း။နဲ ပဿတိယထာ၊မမြင်ဏ်သို့။ဝေံတထာ၊ထို့အတူ။ စိတ္တော၊စိတ်သည်။ အာဝိလမ်ဂါ၊ရာဂစသည်တို့ဖြင့်နေဝံကျ၊သည်ရှိသေ၏။ အတ္တ-ဒတ္ထံ၊မိမိအစီးအပွါးကိုဂုင်း။ပရ-တ္ထံ၊သူတပါ့းအစီးအပွါးကိုဂုင်း။ သော ပုဂ်ိသော၊ ထိုရာဂစသည်မကြည်ဝေနေဝံအာဂန္တု၊ရေဝံသောစိတ်ရှိသောယောက်ျားသည်။ နဲ ပဿတိ၊မမြင်နိုင်။ ။တာတ၊ချစ်သား။ဥဒကော၊ရေသည်၊ အန္တော၊ကြည်သည်ရှိသေ၏။ ဝိပ္ပသန္နေ၊အထူးသဖြင့်ကြည်သည်ရှိသေ၏။သော ပုဂ်ိသော၊ထိုခရုရေဝံသွားစသည်ကိုရှာစားသောယောက်ျားသည်။သိမ့်ိကသမ္မုကံ၊ရေဝံသွားခရုကိုဂုင်း။ သက္ခရံ၊ ကျဝံစရစ်ကိုဂုင်း။ ဝါလုကံ၊သဲကိုဂုင်း။ မဆ္ဆ-ဂုမ္ဗ်ံ၊ငါးအပေါင်းကိုဂုင်း။ပဿတိယထာ၊မြင်ဏ်သို့။ဝေံတထာ၊ထို့အတူ။စိတ္တော၊စိတ်သည်။ အနာဝိလမ်ဂါ၊ရာဂစသည် မကြည်ဝေနေဝံ တလည်းပျော်၍မနေဝံကျ၊သည်ရှိသေ၏။ သော ပုဂ်ိသော၊ ထိုအကျိုးစီးပွါးကိုရှာသော ယောက်ျားသည်။ အတ္တ-ဒတ္ထံ၊ မိမိအကျိုးစီးပွါးကိုဂုင်း။ ပရတ္ထံ၊သူတပါ့းအစီးအပွါးကိုဂုင်း။ပဿတိ၊မြင်ဏ်။ ။(ညွှန်ကိုပေါရာဏာကထာတလည်းဆိုသည်။ ။တလည်းနေဝံနစ်။လူးရည်စစ်သေ၏။ တူးပစ်ခဲအင်။ညွှန်ပြောင်းတွင်၌,ဟုရှေးပညာရှိတို့ဆိုစကုန်သည်။ ။သဗ္ဗဂမနေ၊,အာသိ,ဆိမ္မိ,ဟု၊လာသောကြောင့်၊/ဆိမ္မိ,ကားပုဒ်ရင်း။ က,ကားခဒ္ဒကအနက်ကိုဟောသည်။သမတိတိသမ္မုကော၊ ဥကော,ဗန္ဓနော,ဟုရကားသမုဓါတ်ဥက,ပစ္စည်း၊ဓါတ်၏အဆုံး၌ဗ,လာ၍သမ္မုက,ပြီးသည်။ ဂုမ္ဗ,သဒ္ဒါအပေါင်းဟော)။ ။အနာဘိရတိဇာတကံပဋ္ဌမံ။၁၀၅။

၁၀၆-ဒဓိဝါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ဝဏ္ဏဂန္ဓရသူပေတော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပဲသော ဤဒဓိဝါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ဆိ

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဘော်ကိုမှီ
ဝဲသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဒဗိဝါဟနမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍၊ ပညာရှိ၊ဤသရက်
ပင်အားရှေးဦးဖြစ်သော ပူဇော်သက္ကာရမှယုတ်ခြင်းသည်မရှိ။ ဤသို့ဖြစ်
လျက်လည်းထိုသရက်ပင်၏ အဆိုးသည်ခါး၏၊ အကြောင်းကား အဆို
နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၃) ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရ သူ·ပေတော၊အမ္မော·ယံ အဟုဝါ ပုရေ။
တမေဝ ပူဇံ လဘမာနော၊ကေန·မ္မော ကဋုက·ပ္ပထော။ ။

ဟူသောရှေးဦးဖွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၃) ပဏ္ဍိတ၊ပညာရှိ။ အယံအမ္မော၊ ဤသရက်ပင်သည်။ ပုရေ၊
ရှေးဦး။ဝဏ္ဏ-ဂန္ဓ-ရသူပေတော၊အဆင်းအနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။ အ
ဟုဝ၊ဖြစ်သတ္တုင်ကတည်း။ ဣဒါနိ၊ယဓအခါ၌။ တံပူဇံ၊ထိုရှေးဦးပြုမြဲတိုင်း
သောပူဇော်ခြင်းကို။ လဘမာနော၀ဝ၊ ရလျက်လျှင်။ အမ္မော၊ သရက်
သည်။ ကေန၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ကဋုက·ပ္ပထော၊ခါးသောအ
ဆိုးရှိလေသနည်း။ ။

ထိုအခါ ဒဗိဝါဟနမင်းအား အကြောင်းကိုကြားလိုရကား ဘုရား
ထောင်းသည်။ ။

(၂၂၄) ပုစိမန္ဒ-ပရိဝါရော၊အမ္မော တေ ဒဗိဝါဟန။
မူလံ မူထေန သံသဋ္ဌံ၊သာခါ သာခံ နိဝိသရေ။
အသာတ-သန္နိဝါသေန၊တေန·မ္မောကဋုကမ္မထော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၄) ဒဗိဝါဟန၊နွေဝင်းတည်းဟူသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသော
မင်းမြတ်။တေ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ အမ္မော၊မင်္ဂလာ သရက်တော်သည်။
ပုစိမန္ဒ-ပရိဝါရော၊တမာပင်တည်းဟူသော အခြံအရံရှိ၏။ မူလံ၊သရက်
ပင်၏အမြစ်သည်။မူထေန၊တမာပင်၏အမြစ်နှင့်။ သံသဋ္ဌံ၊နှီးနှော၏။သာ
ခါ၊တမာပင်၏အခက်တို့သည်။ သာခံ၊သရက်ပင်၏ အခက်သို့။ နိဝိသ
ရေ၊ဝင်ကုန်၏။ အသာတ-သန္နိဝါသေန၊ မချိုကုန် သောတမာပင်တို့နှင့်
ပေါင်းဘော် ခြင်းတည်း ဟူသော။ တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်း
ကြောင့်။ အမ္မော၊သရက်ပင်သည်။ ကဋုက·ပ္ပထော၊ခါးသော အဆိုးရှိ

ဖြို့။ ။(ဤဒွိကဒုကသဒ္ဒါသည်ကားခါးသောအရသာကိုဟောသတည်း။
စပ်သောအရသာမဟုတ်)။ ။ဒဗိဝါဟနဖာတကံ ဆဋ္ဌံ။၁၀၆။ ။

၁၀၇-စတုမဋ္ဌာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောထောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဘုရားသည်၊ ဥစ္စေဝိဒုဝိမာဂျယ္ဟ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌စတုမဋ္ဌာတ်ကို၊ဖောတဝန်ကျောင်းဒွါသိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းအိုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ ထိုဟသ်ာငယ်တို့သည် သစ်ပင်ဖျားဒွါ နားကုန်၍ ဘုရားထောင်းနှင့် တကွ ပြောဟောကြ ကုန်သည်ရှိထော်၊ မြေခွေးတကောင်သည်ထိုသစ်ပင်အောံဒွါရပ်၍ ထိုဟသ်ာငယ်တို့နှင့်တကွတိုင်ပင်ပြောဟောလိုရကား။ ။

(၂၂၅) ဥစ္စေဝိဒုဝိ.မာဂျယ္ဟ၊မန္ဆယဒ္ဒေါ ရဟော-ဂတာ။
နိစေဿြဂျယ္ဟ မန္ဆဒ္ဒေါ၊မိဂ-ရာဇာဝိ သုသတိ။ ။

ဟူသောဂ္ဂေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၅)ဘောန္တော်ဟံသပေါတကာ၊အိုဟသ်ာငယ်တို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။ဥစ္စေ၊ပြကတော့အားဖြင့်မြင့်သော ဤသစ်ပင်၌။ ဝိဒုဝိ၊အသွေးပေါ်သို့။ အာဂျယ္ဟ၊တက်ကုန်၍။ရဟော-ဂတာ၊ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ကပ်ကုန်၍။ မန္ဆယဒ္ဒေါ၊တိုင်ပင်ပြောဟောကြကုန်၏။နိစေ၊နိမ့်ရာအရပ်သို့။ ဿြဂျယ္ဟ၊ သက်ခဲ့ကုန်၍။မန္ဆဒ္ဒေါ၊တိုင်ပင်ပြောဟောကြလာကုန်ကုန့်သည်ဖြစ်။မိဂရာဇာဝိ၊ သားများသနင်းငါမင်းမြတ်သည်လည်း။သုသတိ၊နှားထောင်လတ္တံ့။ ။

ထိုအခါဟသ်ာငယ်တို့သည်မြေခွေးကို စက်ဆုပ်သဖြင့် ထ၍ဂိဏ္ဍကုန်တောင်သို့သာလျှင်ပျံသွားထကုန်၏။ထိုဟ သ်ာငယ်တို့၏ ပျံသွားသောကာလ၌ဘုရားထောင်းသည်မြေခွေးအား။ ။

(၂၂၆) ယံ သုဝဏ္ဏော သုဝဏ္ဏေန၊ဒေဝေါ ဒေဝေန မန္ဆယော။
ကိံ နုဏ္ဍ စတု-မဋ္ဌသ၊ဗိလံ ပဝိသ ဓမ္မိကာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၆) ဓမ္မိကာ၊ဟယ်မြေခွေး။ သုဝဏ္ဏော၊ ကောင်းသောအဆင်းရှိ

သော ဟာသိ်ာတရသည်။ သုဝဏ္ဏော့နဲ၊ ကောင်းသော အဆင်း ရှိသော ဟာသိ်ာတရှင့်။ ဒေဝေါ၊ နှတ်ဖြစ်သောဟာသိ်ာတရသည်။ ဒေဝေနဲ၊နှတ်ဖြစ်သောဟာသိ်ာတရှင့်။ယံ မန္တယေ၊အကြင်တိုင်ပင်ပြောဆို၏။ထွေ၊ဤပြောဆိုရာ၌။ စတုမဋ္ဌသ၊ကိုယ်,အမျိုး,အသံ,ဂုဏ်,တည်းဟူသောလေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်လှပသော မြွေခွေးအား။ ကိ ံနု၊အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ဇမ္မုကဟယ်မြွေခွေး။တွံ၊သင်သည်။ဒီလံ၊ထွင်းသို့။ပဝိသ-ဝင်လေလော့။ ။(ဒေဝေါ ဒေဝေနာတိ တေ ယော၀ွေဒေဝေ ကတွာကထေတိ။ ။တေယော၀ွေ၊ထိုဟာသိ်ာနှစ်ခုတို့ကိုသာလျှင်။ဒေဝေ၊နှတ်တို့ကို။ကတွာ၊ပြု၍။ကထေတိ၊ဆို၏။။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။စတုမဋ္ဌသ,ဟူသောစကားသည်ချီးမွမ်းယောင်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့သောကြောင့်ချီဆောင့်စကားမည်၏။ စတုမဋ္ဌသလာမကဿ,ဟူသော အဋ္ဌကထာအလို၊ လေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့်ယုတ်သောဟုပေးလိုသည်။ ။ကိ ံတေတ္ထ,ရှိမူ။စတုမဋ္ဌသ၊ထေးပါးသောအင်္ဂါတို့ဖြင့် ကောင်းမြတ်လှပသော။ တေ၊သင် မြွေခွေးအား။ကိ ံ၊အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ပေး)။ ။စတုမဋ္ဌဇာတကံ သတ္တမံ။၁၀၀။

၁၀၀-သိဟကောဋ္ဌုဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိဟဂ်ုလိသိဟနဲခေါ်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသိဟကောဋ္ဌုဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုမြွေခွေးမသား၏အသံကိုကြား၍တပါးသောဘုရားလောင်း၏ဓါတ်တူဖြစ်သေးသားသည်၊ ဘခင်၊ဤခြံသေ့သည် အဆင်းအစရှိသည်တို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တူ၏။ ထိုခြံသေ့ ၏ အသံသည်တမူကား ကျွန်ုပ်တို့မှတပါးသောမြွေခွေးသံနှင့် တူ၏။ဤခြံသေ့သည်အဘယ်မည်သောခြံသေ့နည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၂၂၇) သိဟဂ်ုလိ သိဟ-နဲခေါ၊သိဟ-ပါဒ-ပတိဋ္ဌိတော။

သော သိဟော သိဟ-သဗ်မှိ၊ဇကော နဒတိ အညထာ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၇) တာတ၊ဘခင်။အယံသိဟော၊ဤခြသေ့သည်။သိဟာဂ်ုလို၊ ခြသေ့တို့၏ခြေချောင်းနှင့်တူသောခြေချောင်းလက်ချောင်းရှိ၏။ သိဟာန ခေါ၊ခြသေ့တို့၏ ခြေသည်း လက်သည်းနှင့် တူသောခြေသည်းလက် သည်းရှိ၏၊သိဟ-ပါဒ-ပတိဋ္ဌိတော၊ခြသေ့တို့၏ခြေတို့ဖြင့်သာလျှင် ရပ် ၏။သောသိဟော၊ထိုခြသေ့သည်။ သိဟာသဃိမ်ဗို၊ခြသေ့အပေါင်းခွ်။ ဇ ကော၊တစိုးထည်း။အညထာ၊ ခြသေ့သံမှတပါးသောမြွေခွေးသံဖြင့်။နှ ဒတိ၊မြည်၏။ကော၊အာဘယ်ခြသေ့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်၊ ချစ်သား၊ဤခြသေ့သည် သင်၏ညီတည်း။မြွေခွေးမ၏သားဖြစ်၍ အဆင်းအားဖြင့်ငါနှင့်တူ၏။ အ သံအားဖြင့်အဓိနှင့်တူ၏။ ဤသို့ဆိုပြီးသော်မြွေခွေးမသားကိုခေါ်၍၊ချစ် သား၊ဤနေ့မှစ၍ဤအရပ်၌နေသည်ရှိသော် နည်းသောအသံရှိသည်ဖြစ် ၍နေလော့၊တဘန်အကယ်၍မြည်ပြန်အံ့၊မြွေခွေး၏အဖြစ်ကိုသိပြန်လတ္တံ့. ဟုဆုံးမလိုရကား။ ။

(၂၂၈) မာ တွံ နဒိ ရာဇ-ပုတ္တ၊အပ္ပ သန္ဒေါ ဝနေ ဝသ။

သရေန မာ တံ ဇာနေယျုံ၊နှ ဟိ တေ ပေတ္တိကော သရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၈) ရာဇ-ပုတ္တ၊ ကောသရာ ခြသေ့မင်း၏သား။ တွံ၊သင်သည်။ မာနဒိ၊မမြည်လင့်။အပ္ပ-သန္ဒေါ၊အသံမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝနေ၊တောခွ်။ဝသ၊ နေလော့။ သရေန၊အသံအားဖြင့်။တံ၊သင့်ကို။ မာဇာနေယျုံ။ခွေးဟူ၍မ သိစေကုန်လင့်။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ တေ၊သင်၏။သရော၊အသံသည်။ နပေတ္တိ ကော၊အဘဖြစ်သောခြသေ့မင်း၏အသံနှင့်မတူ။ ။(သိဟကောဏ္ဍဇာ တကံအဋ္ဌမံ။၁၈၀။သိဟကောဋ္ဌဇာတကံရှိသည်ကား ပျက်သည်။ ။ သိဂ်ါလောဇမ္မ၊ကောကောဏ္ဍ၊။ ။(အဘိဓာန်)။ ။ကုသအကြောသေ၊ ထု။တုဝါ။ဟု-ဂုင်း ဒိကာလာသောကြောင့် ပဌမကွရာတုလည်းသင့်၏။ ခြသေ့သားမြွေခွေးဖြစ်သောကြောင့်ဂုင်း၊ ဘတူမိတူဖြစ်သော ကြောင့် ဂုင်းသိဟကောဏ္ဍ၊,ဆိုသည်)။ ။

၁၈၉-သိဟစမ္မဇာတ်။

· နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်

၁၀၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၂၂၉)

စွာဘုရားသည်၊ နေတံသိဟာသနဒိတံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသိဟစမ္မဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောကာလိကဇာတ်ကိုပင်လျှင် အကြောင်းမူ၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသတ္တဝါ၏မြည်းဖ်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၂၂၉) နေ့တံ သိဟာသ နဒိတံ၊ဗျဿသ နစ ဒိဝိနော။

ပါရုတော သိဟ-စမ္မေန၊ဇမ္မော နဒတိ ဂန္ဒိဘော။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၂၉) ဘောန္တော၊ အိုအချင်းတို့။ ဇတံနဒိတံ၊ ထိုအသံသည်။ သိဟာသ၊ခြင်္သေ့၏။နနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။ဗျဿသစ၊ကျား၏လည်း။ နနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။ဒိဝိနောစ၊သစ်၏လည်း။ နနဒိတံ၊အသံမဟုတ်။သိဟ-စမ္မေန၊ခြင်္သေ့ရေဖြင့်။ပါရုတော၊ ရုံအပ်သော။ဇမ္မော၊ယုတ်မာသော။ ဂန္ဒိဘော၊မြည်းသည်။နဒတိ၊မြည်၏။ ။

ရွာ၌နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း၊ထိုသတ္တဝါ၏ မြည်း၏အဖြစ် ကိုသိကုန်၍ အရိုးတို့ကို ကျိုးအောင် ရိုက်နှက်ကုန်သဖြင့် လည်းစေပြီး သော်၊ခြင်္သေ့အရေကိုယူ၍သွားလေကုန်၏။ထို့နောင်မှထိုကုန်သည်တို့ သည်ထာဇတ်၍ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သောထိုမြည်းကိုမြင်၍။ ။

(၂၃၀) စိရံ ဝိ ခေါ တံ ခါဒေယျ၊ဂဒြဘော ဟရိတံ ယဝံ။

ပါရုတော သိဟ-စမ္မေန၊ရဝမာနော၀ နုသယိ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၀) အယံဂန္ဒြဘော၊၌မြည်းသည်။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။ ဂန္ဒြဘ-ဘာဝံ၊မြည်း၏အဖြစ်ကို။အ-ဇာနာပေတွာ၊မသိစေသည်ရှိသော်။သိဟ-စမ္မေန၊ ခြင်္သေ့အရေဖြင့်။ ပါရုတော၊ရုံအပ်သည်ဖြစ်၍။ စိရံဝိခေါ၊မြင့်ရှည်စွာလျှင်။ဟရိတံ၊စိမ်းစိုသော။ယဝံ၊မြေယောကို။ ခါဒေယျ၊စားရလေရာ၏။ ရဝမာနော၀၊ မြည်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နုသယိ၊ဖျက်ဆီးပြီ။ ။(တံခါဒေယျ,ဒ်၌,တံ,ကားနိပါတ်မျှသာ။ ။ဂုဟဒုသာနံဒိဃံ,ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဒိဃပြု၍နုသယိ,ပြီးသည်။ဒိဝါဒိဂိဏ်း ဖြင့်ပြီးသည်မဟုတ်)။ ။သိဟစမ္မဇာတကံနဝမံ။၁၀၉။

၁၉၀-သိလာနိသံသဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ပဿသဒ္ဓါယသိလဿ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသိလာနိသံသဇာတ်ကို၊ ဖောတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောံသောသဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသောဒါယကာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ သမုဒ္ဒါရာစေးငှဲ့နတ်သည်၊ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင် တကွပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကိုပြုအပ်၏၊ ဤဆေတ္တာသည်အား ဤဒါယကာနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်၌သာလျှင် ဆေတ္တာသည်သည်ပျက်စီး လတ္တံ့.ဟုပညာရှိနှင့်ပေါင်းဘော်ရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၃၁) ပဿ သဒ္ဓါယ သိလဿ၊စာဂဿ စ အယံ ဖလံ။
နာဂေါ နာဝါယ ဝဏ္ဏေန၊သဒ္ဓံ ဝဟတု·ပါသကံ။ ။
(၂၃၂) သဒ္ဓါရေဝ၊ သမာသေထ၊သဒ္ဓါ ကုဗ္ဗေထ သန္ထဝံ။
သတံ ဟိ သင်္ဂေါသေန၊သောတ္ထိံ ဂစ္ဆတိ နာဝိတော။ ။
ဟူသော နှစ်ဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

(၂၃၁-၂၃၂) ဘော၊အချင်းတို့။ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လတ္တံ့သား။သဒ္ဓါယစ၊လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သောသဒ္ဓါ၏ဂုဏ်း။သိလဿစ၊ လောကီလောကုတ္တရာဖြစ်သောသိလ၏ဂုဏ်း။ စာဂဿစ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ အပ်သောဝတ္ထုကိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း,ကိလေသာကို စွန့်ခွါခြင်း၏ဂုဏ်း။အယံဖွုန်၊ဤသည်ကား။ဖလံ၊အကျိုးတည်း။(အယံကားလိင်ဖြန်သည်)။ တနည်း။ ဖလံ၊အကျိုးကို။ ပဿပဿထ၊ ကြည့်စမ်းကြပါကုန်။ အယံနာဂေါ၊ဤနဂါးကြီးသည်။နာဝါယ၊သင်္ဘော၏။ ဝဏ္ဏေန၊သဏ္ဌာန်ဖြင့်။သဒ္ဓံ၊ကံကံ၏အကျိုးရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကိုယုံကြည်သော။ဥပါသကံ၊သိတင်းသည်ကို။ ဝဟတိ၊ကြဉ်းဆောင်၏။ ။ပေါသော၊သတ္တဝါသည်။သဒ္ဓါရေဝ၊ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဘော်ရာ၏။ သဒ္ဓါ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္ထဝံ၊ ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ၊ပြုရာ၏။ ဟိ၊အကျိုးကိုဆိုအံ့။သတံ၊ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သင်္ဂေါသေန၊ ပေါင်းဘော် ခြင်းကြောင့်။ နာဝိတော၊

ဆေတ္တာသည်သည်။သောတ္ထိ်ံ၊ချမ်းသာခြင်းသို့။ဂစ္ဆတိ၊ရောဲ၏။ ။သိ
လာနိသံသဇာတကံဒသမံ။၁၉၀။အသဒိသဝဂ္ဂါစတုဏ္ဏော။တာသဒ္ဒါနံ။

အသဒိသဉ္စ,သင်္ဂါမံ,၊ဝါလောဒကံ,ဂိရိဒတ္ထံ,။
နဘိရတိ,ဒဗိဝါဟံ,၊စတုမဋ္ဌံ,သိဃကောတ္ထုံ,။
သိဟစမ္မံ,သိလာနိသံသံ,။ ။

၁၉၁-ရုဟကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
ဗွာဘုရားသည်၊ အဝိရုဟကဆိန္နဝဇ,အစရှိသော၁၀ါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော၌ရုဟကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအမျက်ထွက်ကြောင်းကိုဆို၍ ပုရော
ဟိတ်ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍၊ ဆရာ၊ မိန်းမအားအပြစ်မည်သည်ကားဖြစ်
မြဲလျှင်တည်း။ ပုဏ္ဏားမအား သည်းခံအံ့သောဌါသင့်၏ဟုသည်းခံစိမ့်
ငါသာဌါ။ ။

(၂၃၃) အဝိ ရုဟကဆိန္နဝဇဖိယာ သန္ဓိယတော ပုန။
သန္ဓိယသ္သ ပုရောဟိယာ၊မာ ကောဓသ္သ ဝသံ ဂဒိ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၃) ဘောရုဟက၊အို့ရုဟက။အဝိ၊စင်စစ်။ ဆိန္နဝဇ၊ပြတ်သော်
လည်း။ဖိယာ၊လေးညို့.ကို။ပုန၊တဘန်။သန္ဓိယတော၊ဆက်ပြန်အပ်၏။ ပု
ရောဟိယာ၊ ပုရောဟိန်နှင့်။ သန္ဓိ်၊တကွ။ သန္ဓိယသ္သ၊ ဝေ့စပ်ပြန်ဦးထော့။
ကောဓသ္သ၊အမျက်၏။ ဝသံ၊နှိုင်ငံသို့။ မာဂဒိ၊မလိုက်လင့်။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၂၃၄) ဝိဇ္ဇမာနေသု ဝါကေသု၊ဝိဇ္ဇမာနေသု ကာရိသု။
အညံ ဖိယံ ကရိဿာမိ၊အလညော့ဝ ပုရောဟိယာ။ ။
ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုပုဏ္ဏားလျှောက်၏။ ။

(၂၃၄) မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝါကေသု၊ နှုးညံ့သောလျှော်တို့သည်။
ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ရှိကုန်သော်၎င်း။ကာရိသု၊ လေးညို့.ကိုပြုကုန်သောသူတို့

သည်။ဝိဇ္ဇမာနေသူ၊ရှိကုန်သော်၎င်း။ အညံ့၊တပါးသော။ဇိယံ၊ လေးညှိ့. သစ်ကို။ကရိသသမိ၊ပြုအံ့။ပုရာဏိယံ၊ လေးညှိ့. ဟောင်းနွှင့်တူသော ပုရာဏီဖြင့်။မေ၊အာက္ခနုံပ်အား။အလည်ေ.ဝ၊အလိုမရှိပြီးသလျှင်ကတည်း။ ရူဟကဇာတကံပဌမံ။၁၉၁။

၁၉၂-သိရိကာဋကဏ္ဏိကဇာတ်။

ဇုတ္ထိသိယာရူပဝတီ,ဤသို့အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤသိရိကာဋကဏ္ဏိကဇာတ်သည် မဟာဥမင် ဇာတ်၌ ထင် ရှာဖြစ်ထတ္တံ့။ ။

ထိုမဟာဥမင်ဇာတ်၌ ဝိဒေဟမင်းကြီးသည်။သိန်းသည်အဘယ်သို့ သိရာအံ့နည်း။ ပဉ္စာရှိမဟော်သဓာကို မေးအံ့ဟုကြံ၍၊ထိုမဟော်သဓာ သုခမိန်ကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၃၁) ဇုတ္ထိ သိယာ ရူပဝတီ၊သာ စ သိလဝတီ သိယာ။

ပုရိသော တံ နှ ဇုဋ္ဌေယျ၊သန္ဒိဟာသိ မဟောသဓ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၂) မဟောသဓ၊ချစ်သားမဟော်သဓာ။တို့၊သင်သည်။သန္ဒိဟာ သိ၊ယုံ၏လော။ယာဇုတ္ထိ၊အကြင်မိန်းမသည်။ရူပဝတီ၊အဆင်းရူပကာယ နှတ်နှယ်တပဲလွန်ကဲသောအဆင်းရှိသည်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ သာဇုတ္ထိ၊ ထိုမိန်းမသည်။သိလဝတီစ၊အကျင့်အာစာရသိလနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တံဇုတ္ထိံ၊ ထိုအဆင်းပြင်လျှာသိလာစာရဂုဏ်ပြည့်စုံ သောမိန်းမကို။ ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်။ နဇုဋ္ဌေယျ၊အလိုမရှိသည် ဖြစ်ရာအံ့လော။ ။

မင်းကြီးဆိုသား။ ထိုစကားကို။ကြားလတ်တံ့သော်။ မြေမြင်ရေး ရာ။မတ်လိပ်မာသည်။ ။

(၂၃၃) သန္ဒိဟာသိ မဟာ-ရာဇ၊ပုရိသော ဒုဘဂေါ သိယာ။

သိရိ စ ကာဋကဏ္ဏိ စ၊ နှ သမန္တိ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုလျှောံ၏။ ။

(၂၃၄) မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သန္ဒိဟာသိ၊ယုံပေ၏။ ပုရိ သော၊ယောကျ်ားသည်။ဒုဘဂေါ၊ဘုန်းနှည်းသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။သိ

ရိစ၊ဘုန်းကြောင့်သရေရှိသောသူသည်၎င်း။ကလကဏ္ဏိစ၊ဘုန်းစက်ပါး ရှားဝတ်စားညစ်ပုပ်သူယုတ်သည်၎င်း။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ နသမန္တိ၊ထက်အာကာဘိ,မြို့နှင့်စပ်မျှ,မယှဉ်ကြသို့,တကွညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောံကုန်ရာ။ ။သိရိကာဠကဏ္ဏိကဇာတကံ ဒုတိယံ။၁၉၂။

၁၉၃-စူဠပဒုမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောဇောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ အယမေဝသာအဟမဿိသောနအညော, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠပဒုမဇာတ်ကို၊ ဓမ္မတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြိုးငွေ့သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါပဒုမမင်းသည်၊ အကြင်မိန်းမသည် ငါ့ကို တောင်ကမ်းပါး ပြတ်မှတွန်းချအပ်၏၊ထိုမိန်းမသည်သိလမရှိသောဤမိန်းမပင်တည်း။တပါးမိန်းမမဟုတ်၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ရောံသော ထိုငါမွေးမြူအပ်သောငတုံးသည်လည်း။ဤငတုံးလျှင်ပင်တည်း။တပါးသူမဟုတ်၊ဤသို့ဆိုလို၍။ ။

(၂၃၇) အယမေ.ဝ သာ အဟာ.မဿိ သော အနုညော၊
အယမေ.ဝ သော ဟတ္ထိ.ဆ္ဆိန္နော အနုညော။
ယ.မာဟု ကောမာရ-ပတိ် မမ.ဿိ၊ဝဏ္ဏိ.ထ္ထိယော နတ္ထိ ဇာထ္ထိသု သစ္စံ။ ။
(၂၃၈) ဇာမဿ ဇမ္မံ ရသလေန ဟတ္ထိ၁၊လုဒ္ဒံ ဆဝံ ပါရဒါရူ.ပသေဝိ်။
ဇာမိသာ စ နံ ပါပ-ပတိဗ္ဗတာယ၊ဇီဝဿိ ယာ ဆိန္နထ ကဏ္ဏ-နာသံ။ ။
ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၃၇-၂၃၈) ဘောန္တော အမစ္စာ၊အိုအမတ်တို့။ယာယ၊အကြင်မိန်းမသည်။အဟံ၊ငါ့ကို။ ပဗ္ဗတ-ပပါတိတော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချလိုက်၏။သာဇာထ္ထိ၊ထိုငါ့ကိုတွန်းချသောမိန်းမသည်။အယမေဝ၊၍မိန်းမပင်တည်း။ အနုညော၊တပါးသောမိန်းမမဟုတ်။ တာယ၊ ထိုမိန်းမသည်။ ယောပုရိသော၊အကြင်ယောကျ်ားကို။ပဗ္ဗတပပါတိတော၊တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှတွန်းချအပ်၏။သေပုရိသော၊ထိုတွန်းချအပ်သောယောကျ်ားသည်။အဟံ၊ငါသည်ပင်။အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။အနုညော၊ဓာပါးသောသူမဟုတ်။

သော၊ ဤမိန်းမသည်။ ယံဟာထွန်ဆိန်နှံ၊ အကြင်ပြုတ်သောလက်ခြေနှားနှာ ခေါင်းရှိသောသူယုတ်မာကို။ အယံ၊ ဤယောကျ်ားသည်။ မမံ၊ ငါ၏။ကောမာရပတိ၊ မိဘထိမ်းပြားသော ယေလင်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟုအာဟာ၊ ဆို၏။ သေါဟာထွန်ဆိန်နှော၊ သူ၏ယေလင်ဆိုသောပြုတ်သေါလက်ခြေနှားနှာခေါင်းရှိသောထိုယောကျ်ားသည်။ အယမေဝ၊ ဤသူယုတ်မာပင်တည်း။ အနညော၊ တပါးသောသူမဟုတ်။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ ဝဏ္ဏော၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဣတ္ထိသု၊ မိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ သစ္စာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။လုဒ္ဒံ၊ ရှုံ့ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာထသော။ ဆဝံ၊ ကျေးဖုံးဂုဏ်ကင်းသည်ဖြစ်၍ သူသေနှင့်တူထသော။ ပါရဒါရုပ-သေဝိ၊ သူ့မယားကိုမှဝဲတတ်ထသော။ ဣမမ္ပစ္ဆဓမ္မံ၊ ဤသူယုတ်မာကိုလည်း။ မုသလေန၊ ကြည်ပွေ့ဖြင့်။ ဟတ္ထိဝါ၊ သိသိညက်ညက်ကြေအောင်နှက်၍။ ဒဏ္ဍံ၊ မင်းဒဏ်ကို။ ကရောထ၊ ပြုကြကုန်လော့။ပါပ-ပတိဇ္ဇတာယ၊ ယုတ်မာစွာသောလင်ကိုလုပ်ကျွေးသော။ ဣမိဿာစ၊ ဤသိုလမရှိသောမိန်းမမည်သည်လည်း။ဝါ၊ ၏လည်း။ ။(နံကား နိပါတ်မှ)။ဇိဝ္ဟံ ဆွဲယာ၊ အသက်ရှည်စဉ်လျှင်။ကဏ္ဏနာသံ၊ နှားနှာခေါင်းကို။ဆိန္ဒထ၊ ဖြတ်ကြကုန်လော့။ ။ ဗျဉ်ပနမဇာတကံတတိယံ။၁၉၃။

၁၉၄-မဏိစောရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ နသန္တိဒေဝါ ပဝဿန္တိနံနှင့်, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍မဏိစောရဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဖြတ်စွာဘုရားကို သတ်အံ့သောဌါလုံ့လပြုသောဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါသုဇာတာသည် မိဘ၏သိလကျေးဇူးကိုဆင်ခြင်၍၊ ဤလောကဒ္ဓါသိလရှိကုန်သောသူတို့ကို ညှဉ်း ဆဲတတ်ကုန်သော ယုတ်မာကုန်သောနိုင်ထက်ကလူ မူတတ်သောသူတို့ကိုမြစ်အံ့သောဌါ စွပ်နိုင်ကုန်သောနတ်တို့မည်သည်ကားမရှိကုန်ယောင်ထကား၊ဟုဆိုလို၍။ ။

(၂၃၉) နသန္တိဒေဝါ ပဝဿန္တိနံ နှနှ၊
နဟိနှနှ သန္တိဓုဝလောက-ပါဌာ။

သဟာသာ ကရောန္တောနံ အ-သညတာနံ၊
နဟိ နူန သန္တိ ပဒိုသေဓိတာရော။ ။
ဟူသော၌ပဋမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၃၉) ဣဓဃောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဒေဝါ၊သိလရှိသော သူတို့ကို ကြည့်ရှုတတ်ယုတ်မာသောသူကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နသန္တိနူန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။ ဇဝရူပေသု၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ကိလေသေသု၊ကိစ္စတို့သည်။ ဥပပန္နေသု၊ဖြစ်ကုန်လတ်သော်။ ဒေဝါ၊သိလရှိသောသူတို့ကိုကြည့်ရှုတတ်,ယုတ်မာသောသူတို့ကိုတားမြစ်တတ်ကုန်သော နတ်တို့သည်။ ပဝသန္တိနူန၊ အရပ်တပါး ရှောင်သွား ကုန်ယောင်တကား။ဣဓဃောကေ၊ဤလူ့ရွာ၌။ လောက-ပါလာ၊လူကိုစောင့်တတ်၏ဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော သိလရှိသောသူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်ကုန်သောရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ နဟိသန္တိနူန၊အလျင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။သဟာသာ၊ မဆင်မခြင်အဆောတလျင်အားဖြင့်။ကရောန္တောနံ၊ရုန့်ရင်း ကြမ်းထမ်းသောအမှုကိုပြုတတ်ကုန်သော။ အ-သညတာနံ၊ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုမစောင့်ကုန်သောသူတို့ကို။ ပဒိုသေဓိတာရော၊ ဤကဲ့သို့အမှုကိုမပြုကြကုန်လင့်၊ ဤအမှုကို သင်တို့ပြုခြင်းငှါ ခွင့်မရဟု တားမြစ်တတ်ကုန်သောနတ်တို့သည်။ နဟိသန္တိနူန၊အလျင်းပင်မရှိကုန်ယောင်တကား။ ။

သိကြားမင်းသည်ကောင်းကင်၌ရပ်၍၊ သိကြားမင်းပေးအပ်သော ဤမင်းသည် ဤနေ့မှစ၍ တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြုလတ္တံ့၊ မင်းတရားမစောင့်ရှောက်အပြစ်ကိုထင်စွာပြအံ့။မင်းသည်တရားမစောင့်သည်အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊မရွာသင့်သောကာလ၌မိုးသည်ရွာ၏။ရွာသင့်သေါကာလ၌မရွာ။ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး,အနာနှိပ်စက်ခြင်းဘေး,ထားလက်နက်ဘေး, ဤဘေးသုံးပါးတို့သည် ရောက်လာကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ဤသို့ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၄၀) အ-ကာလေ ဝဿတိ တဿ၊ကာလေ တဿ နဝဿတိ။
သဂ္ဂါ စ စဝတိ ဌာနာ၊နူန သော တာဝတာ ဟတောဝ။ ။
ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၀) တဿ၊ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်ကျင့်သောမင်း၏။ရဇ္ဇေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ဒေဝေါ၊မိုးသည်။ ဝဿန္တော၊ရွာသည်ရှိသော်။ အ-ကာ

လေ၊ကောံတို့မှည့်ရာကာလ,ရိပ်ရာကာလ,နှယ်ရာကာလ,စသောမလျော်ပတ်သောကာလ၌။ ဝဿတိ၊ရွာ၏။ တဿ၊ထိုတရားမစောင့်မဖြောင့်ကျင့်သေါမင်း၏။ရဇ္ဇေ၊တိုင်းနိုင်ငံ၌။ကာလေ၊စိုက်ပျိုးသောကာလ,ကောံနှသောကာလ,အဗုံးကိုယူသောကာလ,ဟူသောလျော်ပတ်သောကာလ၌။ နဝဿတိ၊မရွာ။ အဓမ္မိက-ရာဇာ၊ဂတိတိမ်းပါး တရားမစောင့်သောမင်းသည်။သဂ္ဂါစဌာနာ၊ နတ်ပြည်ကိုရခြင်းမှထည်း။ စဝတိ၊လွတ်ကင်းတတ်၏။(တနည်း)။အဓမ္မိကရာဇာ၊ဂတိတိမ်းပါးတရားမစောင့်သောမင်းသည်။သဂ္ဂေ၊နတ်ပြည်၌။ရဇ္ဇံ၊မင်းအဖြစ်ကို။ကရောန္တော၊ပြုသော်လည်း။ သဂ္ဂါစဌာနာ၊နတ်ပြည်မှသော်လည်း။ စဝတိ၊ရွေ့လျောရ၏။ သော၊ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ တာဝတာဇေ့ကေန၊ ဤမျှ အတိုင်းအာဂ်ည်ဖြင့်။ဟတောနှ၊ပျက်စီးသည်မဟုတ်လော။ ။(တနည်း)။သော၊ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ နှ၊စင်စစ်။တာဝတာ၊ထိုမျှသာ။ နဟတောဟ၊ဆင်းရဲပျက်စီးရာသည်မဟုတ်သေး။ ပန၊စင်စစ်သော်ကား။ အဋ္ဌသုမဟာနိရယေသု၊ငရဲကြီးဂ်စ်ထပ်တို့၌ဖြင်း။ သောဋ္ဌသဋ္ဌသဒ္ဒနိရယေသု၊တဆဲ့ခြောံထပ်သော ဥဿဒ္ဒငရဲတို့၌ဖြင်း။ သော၊ ထိုတရားမစောင့်သောမင်းသည်။ဟညိဿတိ၊ဆင်းရဲပင်ပန်းလတ္တံ့။ ။(ဤနေ့နည်း၌နှ,ကားဇကံသဝါစိ၊ နှ,ကားပဒိုသေဝဝါစိ)။ ။မဏိစောရဇာတကံစတုတ္ထံ။၁၉၄။

၁၉၅-ပဒုတပတ္ထရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ပဒုတပတ္ထရေရမ္မ,အစဂ်ိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော်ပဒုတပတ္ထရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနံးကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤ ထိုအခါမင်းသည်ဘုရားလောင်းကို ခေါ်စေ၍နေရာကိုပေး၍၊ပညာဂ်ိ၊ငါသည်သင့်ကို ပြဿနာမေးအံ့ဟုဆို၍၊ မင်းမြတ်၊ အသျှင်တို့မေးတော်မူကုန်ထော့၊ ဖြေအံ့ဟုဆိုသည်ဂ်ိဃော်၊ပြဿနာကိုမေးလိုရကား။

၁၉၌ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၂၄၁)

(၂၄၁) ပဗ္ဗတ-ပဏ္ဍရေ ရမ္မေ၊ဇာတာ ပေါက္ခရဏီ သိဝါ။
တံ သိင်္ဂါလော အပါပယိ၊ဇာနံ သိဟော ရက္ခိတံ။ ။

ဟူသော၌ပဋမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၁) ပဏ္ဍိတ၊ပညာဂို။ ရမ္မေ၊နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ဂို့သော။ပဗ္ဗတ-ပဏ္ဍရေ၊ ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေရင်းဠ် ပြန့်၍တည်သောမြေအပြင်ဠ်။ သိဝါ၊ ချမ်းငေးချိုမြိန်သောရေနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပေါက္ခရဏီ၊ရေကန်သည်။ ဇာတာ၊ဖြစ်၏။ (တနည်း)။ ပေါက္ခရဏီ၊ကြာတို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မြစ်သည်။ ဇာတာ၊ဖြစ်၏။ တံ၊ထိုရေကန်ကို။ ဝါ၊ထိုမြစ်ကို။ သိဟော၊ ခြင်္သေ့မင်းသည်။ ရက္ခိတံ၊စောင့်ရှောက်အပ်၏ဟူ၍။ ဇာနံဇာနန္တော၊ သိ ထျက်။သိဂဠါလော၊မြေခွေးသည်။အပါပယိ၊သေဘံကောင်းသလော။ ။

ဘုရားလောင်းသည် မွေ့လျော်ထိုမင်း၏နန်းတွင်းသူဠ် အမတ်တယောံ သည်မှားယွင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိ၍။ ။

(၂၄၂) ဝိဝန္တိ စေ မဟာ-ရာဇ၊သာပဒါနိ မဟာ-နဒီ။
နတေန အ-နဒီ ဟောတိ၊ခမသျု ယဒိ တေ ဝိယာ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၂) မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။ မဟာနဒီ၊ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ် သည့်အဖြစ်ကြောင့် ပေါက္ခရဏီဟုရအပ်သောအမည်ရှိသောမြစ်ကြီး ကို။ သာပဒါနိ၊ မြေခွေးသာမဟုတ်သေး ဌက်,ခွေး,ယုန်,ကြောင်,ကြွေ, ပြောင်,ကျား,ဆင်,သမင်, အစရှိသော သားမျိုး တို့သည်။ ဝိဝန္တိ စေ၊ သေဘံကုန်စေကါမူ။တေန၊ထိုအမျှားချိုးသေဘံသုံးစားခြင်းတည်းဟူသေ အကြောင်းကြောင့်။ သာ၊ထိုမြစ်ကြီးသည်။ အ-နဒီ၊ဝမ၊မြစ်မမည်သည်။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ ဉဿိဒ္ဓ၊ဒီဝါ၊အကြောင်းဖြစ်သောမြစ်မည်သည်လည်း။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ဇဝံ၊ဤအတူ။သါဝိ၊ထိုလွန်ကျူးသေဘိန်းမသည်လည်း။ အနိဿိ၊ဘိန်းမမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ ဉဿိဒ္ဓိဝါ၊ကြောင်းကျန်ဖြစ် သောဘိန်းမမည်သည်။ နဟောတိ၊မဟုတ်။ သာဇ္ဇကို၊ထိုဘိန်းမကို။တေ၊ အာသျှင်မင်းမြတ်သည်။ယဒိဝိယာ၊အကယ်၍မြတ်နိုးတော်မူသည်ဖြစ်ခဲ့။ ခမသျု၊သည်းခံတော်မူလော့။ ။ပဗ္ဗတပဏ္ဍရဇာတကံ ပဉ္စမံ။၁၉၅။

၁၉၆-ဝလာဟကဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်၊ယေနကာဟန္တိသြဝါဒ်,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ၅၀ဝလာဟကဓာတ်ကို၊ ဓမ္မတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသောသာသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ ဘိလူးမတို့၏အလိုသို့လိုက်ကုန်သောထိုနှစ်ရှင်းကျိပ်သောကုန်သည်တို့သည်အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေကုန်သကဲ့သို့၊ ဝလာဟကမင်းမြတ်၏စကားကို လိုက်နာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ဒိမိတို့၏တည်ရာအရပ်တို့၌တည်ရာရကုန်သကဲ့သို့၊ထို့အတူသာလျှင် မြတ်ဗွာဘုရားတို့၏အဆုံးအမကိုမလိုက်နာကုန်သောရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်၎င်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၎င်း၊ ဒါယကာယောကျ်ားတို့သည်၎င်း၊ ဒါယိကာမိန်းမတို့သည်၎င်း ငါးပါးအပြားရှိသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်း,ကမ္မကာရဏာပြုရာအရပ်,အစရှိကုန်သောလေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့၌ကြိုးစွာသော ဆင်းရဲသို့ရောက်ကုန်၏။ မြတ်ဗွာဘုရားဆုံးမတိုင်း ကျင့်ကုန်သောသူတို့သည်ကား၊ သုံးပါးကုန်သော ဂဟပတိမဟာသာလ, ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ, ခတ္တိယမဟာသာလ,ဟု ဆိုအပ်သော သူကြွယ်မျိုးတို့သို့၎င်း၊ ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်သို့၎င်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်နှစ်ဆယ်တို့သို့၎င်း ၅၀အရပ်တို့သို့ရောက်၍သေခြင်းကင်းရာမဟာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၍ကြိုးစွာသောချမ်းသာကိုခံစားရကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၄၃) ယေန ကာဟန္တိ သြဝါဒံ၊နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
ဗျသန•ဆေ ဂမိဿန္တိ၊ရက္ခသိဟိ•ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

(၂၄၄) ယေစ ကာဟန္တိ သြဝါဒံ၊နရာ ဗုဒ္ဓေန ဒေသိတံ။
သောတ္ထိ• ပါရံ ဂမိဿန္တိ၊ဝလာဟေန•ဝ ဝါဏိဇာ။ ။

ဟူသော၅၀နှစ်ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၄၃-၂၄၄) ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေန၊ သဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ဟောတော်မူအပ်သော။ သြဝါဒံ၊အဆုံး•အမကို။ နကာဟန္တိ နကရိဿန္တိ၊မပြုကုန်ဝတ္တဘ့၊မလိုက်

နာကုန်လတ္တံ့၊မကျင့်ကုန်လတ္တံ့။ တေနဂ္ဂ၊ထိုသူတို့သည်။ ရက္ခဿိဟိ၊ ဘိလူးမတို့သည်။ပလောဘိတာ၊ဖြားယောင်းအပ်ကုန်သော။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်တို့သည်။ ဗျသနံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိံ သုဏာဝ၊ ရေဝံကုန်ဘူးသကဲ့သို့။ တထာ၊ထို့အတူ။ ဗျသနံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီး ခြင်းသို့။ဂမိဿန္တိ၊ရေဝံကုန်လတ္တံ့။ ။ယေနဂ္ဂ၊အကြင်သူတို့သည် ကား။ ဇုဋ္ဌေန၊သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ဟောတော်မူအပ် သော။သြဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။ ကာဟန္တိ၊ပြုကုန်လတ္တံ့။ တေနဂ္ဂ၊ထိုသူ တို့သည်။ ဝလာဟေန၊ ဝလာဟကမြင်းမြတ်သည်။ အာဂန္တွထ၊ လာကြ ကုန်လော့။ဣတိ၊ဤသို့။ ဝုတ္တော၊ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ တဿ၊ထို ဝလာဟ ကမြင်းမြတ်၏။ဝစနကရော၊စကားကိုလိုက်နာကုန်သော။ ဝါဏိဇာဿု ဝ၊ ကုန်သည်တို့ကဲ့သို့။ သောတ္ထိံ၊ချမ်းသာစွာ။ ပါဂံ၊သံသရာ၏ထိပ်မှာဘက် ကမ်းဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ဂမိဿန္တိ၊ရေဝံကုန်လတ္တံ့။ ။(ကရဿသပစ္စ ယဿကာဟော၊ဟူသော သုတ်ဖြင့် ကရဓာတ်ကိုကာဟ၊ပြု၍၊သ၊ကို လည်းချ၍ကာဟန္တိ၊ပြီးသည်)။ ။ဝလာဟကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၁၉၆။

၁၉၇-မိတ္တာမိတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊နနံဥမ္မယတေဒိသွာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌မိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ခြိုရံကုန်၍၊ အသျှင်၊အ ဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်လျှင် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကို၎င်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကို၎င်း သိအံ့သောဌာ တတ်ကောင်းအံ့နည်းဟု မေးကုန် ၏။ထို ရသေ့တို့အားဘုရားလောင်းသည်၊ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် အဆွေ ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ ရန်သူ၏အဖြစ်ကို၎င်း သိအံ့သောဌာ တတ်ကောင်း၏ဟုကြားလိုရကား။ ။

(၂၄၅) နနံ ဥမ္မယတေ ဒိသွာ၊နစနံ ပဋိနန္ဒတိ။
စက္ခူနိ.သ နဒဓါတိ၊ပဋိလောမဉ္စ ဝတ္တတိ။ ။

(၂၄၆) ဇတေ ဘဝန္တိ အာကာရာ၊အမိတ္တာဆိုံ ပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ အမိတ္တံ စာနေယျ၊ဒိသွာ သုတွာ စ ပဏ္ဍိတော။ ။

ဟူသော၌ဤနှစ်ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၅-၂၄၆) ဘောတာပသာ၊ အိုရသွေတို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ယသ၊အကြင်သူ၏။ အမိတ္တော၊ရနိုသူသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သော၊ထိုရနိုသူဖြစ်သောသူသည်။ နံ၊ထိုရနိုဘက်ဖြစ်သသူကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။နဥမ္မယတော၊မပြုံးမရွှင်။ အဿ၊ထိုရနိုဘက်ဖြစ်သသူ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာစ၊ကြား၍လည်း။ နံ၊ထိုရနိုဘက်ဖြစ်သသူကို။ နပဋိနန္ဒတိ၊မနှစ်သက်။ အဿ၊ထိုရနိုဘက် ဖြစ် သသူအား။ စက္ခူနိ၊ဆိုင်၍ ကြည့်သောမျက်စိတို့ကို။ နဒဒါတိ၊မပေး။အဿ၊ထိုရနိုဘက်ဖြစ်သသူ၏။ပဋိလောမဉ္စ၊ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုလည်း။ဝတ္တတိ၊ကျင့်၏။ ။ယေဟိ၊ အကြင်မပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသောအကြောင်းတို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တာနိ၊ထိုမပြုံးမရွှင်ခြင်း အစရှိသောအကြောင်းတို့ကို။ ဒိသွာ၊မြင်၍ရင်း။ သုတွာစ၊ကြား၍ရင်း။ အယံ၊အသူသည်။ မေ၊ငါ၏။ အမိတ္တော၊ ရနိုသူတည်း။ ဇာတိ၊ဤသို့။ အမိတ္တံ၊ရနိုသူကို။ စာနေယျ၊သိရာ၏။ဇတေအာကာရာ၊မြင်၍ မပြုံးမရွှင်ခြင်းအစရှိသောအကြောင်းတို့သည်။အမိတ္တာဆိုံ၊ရနိုသူ၌။ပတိဋ္ဌာ၊တည်ကုနိသည်။ဘဝန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ (ဖို ဤသံဟာသနေ။ မှယတော၊ဥမ္မယတော၊ဝိမှယတော။ နနံဥမ္မယတောဒိသွာ။ (သဒ္ဒနီတိ)။မှိ၊မှိဝါတ်သည်။ ဤသံဟာသနေ၊ပြင်းစွာမရယ်ခဉ်းငယ်ပြုံးရွှင်ခြင်း၌၊ပေး။ဇ,ဥ,ဝါတ်ကဲ့သို့ပြင်းစွာရယ်ခြင်းကိုမဟာဟူလို)။ ။ မိတ္တာမိတ္တစောတကံ သတ္တမံ။၁၉၇။

၁၉၈-ရာဓစောတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပဝါသာအာဂတောတာတ,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤရာဓစောတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ပြုဖွေသော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားသည်လာလတ်၍ အပင်အပန်းဖြေပြီးလျှင်ဘုရားလောင်းကို၊

ချစ်သားရာဓ၊သင်၏အမိသည် ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သလော၊ မကျင့်သလောဟုမေလိုရကား။ ။

(၂၄၇) ပဝါသာ အာဂတော တာတ၊ဣဒါနိ နံ စိရာ·ဂတော။
ကစ္စိ နု တာတ တေ မာတာ၊နံ အည့·မုပသေဝတိ။ ။
ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၇) တာတရာဓ၊ချစ်သားရာဓ။ အဟံ၊ငါသည်။ ပဝါသာ၊ဝေးပြီးသောအရပ်တပါး၌။ဣဒါနိ၊ယခုပင်လျှင်။အာဂတော၊ရောက်လာသည်။ အမှိ၊ဖြစ်၏။နံစိရာဂတော၊ရောက်သည်မကြာမြင့်သေး။တာတ၊ချစ်သားရာဓ။တေ၊သင်၏။မာတာ၊အမိသည်။ အည့်၊ယောကျ်ားတပါးသို့။ နုဥပသေဝတိကစ္စိ နု၊မမြဲမဝဲကြည့်ရှောင်ပါ၏လော။ ။

ရာဓသည်၊ဘခင်၊ပညာရှိတို့မည်သည်ကားဟုတ်မှန်သည်မှုလည်းဖြစ်စေ၊ မဟုတ်မမှန်သည်မှုလည်းဖြစ်စေ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုမဆောင်တတ်သောစကားမည်သည်ကိုဆိုမြဲမဟုတ်ကုန်ဟုသိစေလိုရကား။ ။

(၂၄၈) နံ ခေါ ပနေ·တံ သုဘဏ်၊ဂိရံ သစ္စာ့·ပသဉ္ဇိတံ။
သယေထ ပေါဋ္ဌပါဒေါ·ဝ၊မံ ပုရေ ဥပကာ္ကထိတော။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၄၈) တာတ၊ဘခင်။ ပဏ္ဍိတေနနာမ၊ ပညာရှိသော သူမည်သည်ကား။ သစ္စာ့·ပသဉ္ဇိတံ၊ဟုတ်မှန်သောသဘောနှင့်စပ်သော်လည်း။ ဇေတံဤဒိသံ၊ ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ အနိယျာနိကံ၊ အကျိုးစီးပွါးကို မဆောင်တတ်သော။(ထည့်)။ ဂိရံ၊စကားကို။ ခေါပန၊စင်စစ်။နံသုဘဏ်၊ နှုတ်ထွက်လွယ်သဖြင့်မဆိုကောင်း။သစ္စံ၊မှန်သော်လည်း။အနိယျာနိကံ၊ အကျိုးစီးပွါးကိုမဆောင်တတ်သောစကားကို။ ဘဏေ့ျာ၊ဆိုသော သူသည်ကား။ ပေါဋ္ဌပါဒေါ၊ပေါဋ္ဌပါဒသည်။ မံမမ၊ငါ၏။ ပုရေ၊ရှေးဦး၊ ကုက္ကုဇ္ဇျာမေ၊မိုးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကာ္ကထိတော၊ အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။ သေတိယထာ၊အိပ်ရ၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ ကုက္ကုဇ္ဇျာမေ၊မိုးနှင့်ရောသောပြာပူ၌။ ဥပကာ္ကထိတော၊ အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းပူလောင်သည်ဖြစ်၍။သယေထ၊အိပ်ရရာ၏။ ။(ဤဂါထာ၌၊ပဏ္ဍိတေနနာမ,ဟူသော ပါဌသေသကတ္တားကို၊သုခေနဘဏိတဗ္ဗံသုဘဏ်,ပြု၍နသုဘဏ်,ဟူသော ကံဟာပုဒ်၌ အဝတ္တာ,ကတ္တားစပ်အပ်၏။ဂိရံ,ဟူသောကံပုဒ်ကိုလည်း၊ဇဉ်းနသုဘဏ် ,ဟူသောပုဒ်၌ဝတ္တာကံစပ်

အပ်၏။ယင်းသို့သော်။ ။ဥတ္တိဝါစာဂိရာဝါဏီ၊ဘာရတိကထိတာဝစိ, ဟု၊နိဃဏ္ဌုကျမ်းဒွိဇ္ဇတ္ထိလိင်လါသည်မဟုတ်လော ဟူမူ။ဂိရန္တိ ဝစနံ၊တံ ဟိယထာဇ္ဇာဒါနိဂိရာဇေဝံတဒါဂိရန္တိ ဝုစ္စတိ။ ။အဋ္ဌကထာ၌ရကား၊ယသ ကာလဒွိဂိရာ,ဟုဇ္ဇတ္ထိလိင်ဆို၏သို့၊ ဤဇာတ်ဝတ္ထုဖြစ်ရာထိုကာလ၌၊ဂိရံ, ဟုနပုံးလိင်ခေါ်ဆိုသည်ဟူလို။ ။သောသုကပေါတကောဓလိင်္ဂံ အနာဒိယိတ္ထာဇေဝမာဟ။ ။ဤအလိုသော်၊ကျေးသားငယ်ရာဓသည်လိင်ကို မယူမူ၍ နပုံးလိင်ဆိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဋ္ဌဗျာမေ,ကားပါဒ္ဓသေသ။ ကုက္ကုဋ္ဌဗျာမောတိအင်္ဂါဓိသကဆာရိကသေသတံနာမံ။ ။ဍီကာဟူရကား၊ကုက္ကုဋ္ဌသည်ပင်ပြာပူကိုဟောလျက်၊ဗျာမောစွက်ပြန်သည်ကား မီးရောသောပြာပူဟုဆိုစေလိုသည်ဟူလို။ ။ကုက္ကုဋ္ဌောတုဏ္ဍာဘာသ္မဘွိံ။ ။(နိဃဏ္ဌု)။ ။ဥပကုထိတော၊/ဥပဂ္ဂေးဂ္ဂိသောကုထဓာတ်။ သုထ, ကုထ,ကထ,ဟိံသာယံ။သောထတိ၊ကောထတိ၊ကထတိ။ ။(ဓာတုမာလာ)။ ။ရာဇောတကံအဋ္ဌမံ။၁၉၈။

၁၉၉-ဂဟပတိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ဥဘယံမေနဓမတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော၌ဂဟပတိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊လူ၏အဖြစ်ကို လည်တမော်မော် မျော်ခြင်းရှိသော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊အိမ်သို့ဝင်၍ ထိုနှစ်ယောကုန်သော သူတို့၏အမှုအရာကိုမြင်၍၊၌အမှုသည်၌မိန်းမယုတ်သည် ပြုအပ်သောဥပါယ်တမည်ဖြစ်လတ္တံ့,ဟုသိလျှင်၊ ရွာသူကြီးကိုခေါ်၍၊အိုရွာသူကြီး။ငါတို့သည် သင်၏နွားအိုအသားကို စားကုန်သည်ရှိသော် ၌လမှုနှစ်လဖြင့်စပါးကို ပေးကုန်အံ့,ဟုဆို၍စားကြကုန်၏။ သင်သည်လခွဲကိုလည်း မလွန်စေမူ ၍ယခုပင်လျှင် အဘဲ့ကြောင့်တောင်းရဘိသနည်း။ သင်သည်၌အမဲအို ကိုတောင်းလိုခြင်း ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်မလော။တပါးသော အကြောင်းကြောင့်ထာသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ငါသည် သင်၏အမှုအရာကို မနှစ်သက်။၌ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုကျင့်သော ယုတ်မာသောသဘောရှိ

သောမိန်းမည်စ်သည် လည်း ကျိုဒ္ဓ စပါးမရှိသည်ကိုဆိုဏ်။ ထိုမိန်းမည်စ်သည် ကျိသို့တက်၍ စပါးသည်မရှိဟုဆိုဏ်။ သင်သည်လည်းပေးလော့ဟု,ဆိုဏ်။နှစ်ယောက်သောသင်တို့ဏ် အမှုအရာကိုငါသည်မနှစ်သက်ဟုထိုအနက်ကိုပြလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၄၉) ဥဘယံ မေ နု ခမတိ၊ဥဘယံ မေ နု ဂုစ္ဆတိ။
ယာ စာ·ယံ ကောဋ္ဌ·မောတိဏ္ဏာ၊နာ·ဒ္ဒသံ ဣတိ ဘာသတိ။ ။

(၂၅၀) တံ တံ ဂါမပတိ ပြဋိ၊ကဒရေ အပ္ပတ္ထိ ဇီဝိတေ။
ဒွေ မာသေ သက်ံရံ ကတွာ၊မံသံ ဇရဂ္ဂဝံ ကိသံ။
အ·ပုတ္တ-ကာလေ စောဒေသိ၊တံ ဝိ မယ္ဟံ နု ဂုစ္ဆတိ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၄၉-၂၅၀) ဂါမပတိ၊ရွာသူကြီး။ ယေနကာရဏေန၊အကြောင်းအကြောင်း။တုမှာကံ၊သင်တို့ဏ်။ ကြိယံ၊ အမှုအရာသည်။ မေ၊ငါ့အား။နုဂုစ္ဆတိရုစိ နုဉ္ဇပါဒေတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ တံတေနကာရဏေန၊ထိုအကြောင်းကြောင့်။တံ၊သင့်ကို။အဟံ၊သည်။ဖြဋိ။မိ၊ဆိုအံ့။အမှာကံ၊ငါတို့ဏ်။ဇီဝိတေ၊အသက်သည်။ကဒရေကသိရေ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်ပင်ပန်းသည်ဂှိသေဝ်။အပ္ပတ္ထိ ံ၊နည်းသဉ်ဂှိသေဝ်။မံသံ၊နွားသားကို။ဂဏ္ဍနွာနံ၊ဝယ်ကုန်သော။အမှာကံ၊ငါတို့အား။ ကိသံ၊ကြိုသော။ဇရဂ္ဂဝံ၊နွားအိုကို။ ဒဒမာနော၊ပေးသော။တွံ၊သင်သည်။ နွိဟိမာသေဟိ၊ နှစ်လတို့ဖြင့်။ မှလံ၊အထိုးကို။ဒါတဗ္ဗံ၊ပေးအပ်ဏ်။ ဣတိဇဝံ၊ဤသို့။ဒွေမာသေ၊ နှစ်လတို့ကို။သက်ံရံ၊ပိုင်းခြားခြင်းကို။ဝါ၊ချိန်းချက်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ကတွာ၊ပြု၍။ အ·ပုတ္တကာဇေ၊ပိုင်းခြားသောကာလမရောဝ်မီလျှင်။စောဒေသိ၊အမဲဘိုးကိုတောင်းလာဏ်။တံဝိ၊ထိုအမှုအရာသည်လည်း။မယ္ဟံ၊ငါ့အား။နုဂုစ္ဆတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ ယာစာယံယာစအယံ၊ အကြောင်မိန်းမည်စ်သည်လည်း။အန္ဓော ကောဋ္ဌေ၊ကျိအတွင်း၌။ဝိဟိနံ၊စပါးတို့ဏ်။နုထွိ-ဘာဝံ၊မရှိသည်ဏ်အဖြစ်ကို။ ဇာနမာနာဝ၊သိလျက်ပင်လျှင်။ အဇာနန္တိဝိယ၊ မသိယောင် ကဲ့သို့။ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။ (ထည့်)။ကောဋ္ဌံ၊ကျိသို့။ ဩတိဏ္ဏော၊သက်၍။ကောဋ္ဌ-ဒ္ဒါရေ၊ကျိတံခါး၌။ဌတွာ၊ရပ်၍။ဝိဟိ ံ၊စပါးကို။နာဒ္ဒသံ နအဒ္ဒသံ၊ မမြင်ပြီ။ဇာတိ၊ဤသို့။ ဘာသတိ၊ဆိုဏ်။တွဉ္စ၊သင်သည်ထဉ်း။အ-ကာဇေ၊လ,ရက်,ချိန်းချက်သော အခါမဟုတ်သည်၌။ယံစောဒေသိ၊အကြောင်တောင်များဏ်။ ဇတံဉ္ဉာယံ၊ ထိုသင်တို့ နှစ်ယောံအမှုအရာ နှစ်ပါး

သည်။မေ၊ငါအား။နခမတိ၊ အသည်းကိုဆွဲသကဲ့သို့ သည်းခံခြင်းကို မဖြစ်စေ၊ထံဉာဘယံ၊ ထိုသင်တို့နှစ်ယောက်အမှုအရာနှစ်ပါးသည်။ မေ၊ငါအား။ နရုဉ္စတိ၊ နှစ်သက် ခြင်းကို မဖြစ်စေ၊ ။ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို ထျက်ရွာသူကြီးကို ဥဿောင်ခွေ ကိုင်ဖြိုးလျှင်ငင်၍ ဤအလယ်ခွသတ်ပုတ်၍ ငါရွာသူကြီးကိုကားဟူ၍ သူဘပါး၏ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းအပ်သော ဥဉ္ဇာခွ ပြစ်မှားကောင်း သလော၊ ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေး သတ်ပုတ်၍အားနည်းသည်ကိုပြုပြီးလျှင် လည်ခွကိုင်၍ အိမ်မှထုတ်လိုက်၍၊ ထိုမိန်းမကိုလည်း ဆဲဆိုဆွဲ၍ ကျိမ်းမှချပြီးလျှင် သတ်ပုတ်၍ တဘန်ဤသို့ သဘောရှိသောအမှုကိုအကယ်၍ပြုပြုနဲ့၊ သိရလတ္တံ့၊ဟူ၍ပြီး၍ခြောက်ဖျ။ ထိုအခါမှစ၍ ရွာသူကြီးသည် ထိုအိမ်ကို ကြည့်အံ့ သောငှါလည်း မဝံ့ လေ။ ထိုမိန်းမသည်လည်း တဘန်စိတ်ဖြင့်မျှသည်း လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်း ငှါမဝံ့လေ။ (ယသဒါတုကာ.မော ရောပဘောဇနသုတော်ဝါ တံသမ္ဘဒါနံ၊ ဟုကစ္ဆည်း စာဘော် ရှိရကား။ နခမတိနရုဉ္စတိ ကြိယာ နှစ်ပါးသည် သမ္ဘဒါနကို ငဲ့သည်ဖြစ်၍၊ မေကို ကတ္တား ပေးလို မလျော်၊ သည်သာမဟုတ်ပေး။ တိပိဘတ်သည် ကတ္တားဟော ဖြစ်ရကား။ အဝတ္တုကတ္တား မသင့်။ နန္ဒသံ နအန္ဒသံဖြတ်၊ သသံယုဂ်မဂ္ဂိုမှ၍။ ဣသာသံယုဂ် ဂိုဇရာသည်၊ ဏံ သုခံဒရဏံ ဝိဒါရဏံ ကဒရံ, ပြု၍၊ ဒုက္ခရရကား။ ။ကဒရဆွေငဆဒ္ဒါလူ ခံကဆိရံ ဘွင့်သည်၊ ။လူခန္တိနုကွံ့, ဂူကာဆင့်သည်၊ ။သင်္ကိုပဂိုဆွေ ခံ၊(အဋ္ဌကထာ)၊ ။သင်္ကိုနှိနှိုနဆွယ်,ဟူ၍ကားသွေးဆောက်ပြန်သည်။ဇရော စသောဂါထာတို့ ဇရဂ္ဂဝေါ,ပြု၍၊ ။ကွစိသမာသန္တကဝဘာနံ မကာရန္တော, ဟူသော သုတ်ဖြင့် ဃမာသ်ပုဒ် အဆုံးဒွဲအ,လာ၊ သြဂံအဝေ, ပြု၍ ဇရဂ္ဂဝေါ, ဖြစ်သည်၊ ။အညောတိ သဒ္ဒန္တရမော၊ အညောအတ္ထဘဒေဟော, ဟူရကား။ ဤဇာတ်၌ သဒ္ဒန္တရမ အဋ္ဌကထာကဓမ္မပဒဋ္ဌကထာသည်၊။ ။ဂဟပတိဇာတကံနဝမံ။၁၉၉။

နတ်နွှဲတကွသောဒေလာကဟုဆိုးခဒေဘာ်မူတက်ခသော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဘုရားသည်၊သဒိရဒဖျံ,အဝဂိုခသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် ဘန်းဆာဂင်အပ်ခသော ဤသာရသိလ ဇာတ်ကို၊ ခဒေဘဝန်ခကျောင်းဒေဘ၌ သိကဘဲးဟိုး ဒနခကာမှ စဉ်၊မထင်ရှားသောဒုဿွားကုအခကြောင်းပြု၍ဟောခဘဝ်မူ၏။

ထိုဒွေးအခါ၌လည်း တဲယောက်သော ပုဏ္ဏားအား လေးယောက်ကုန်သောဦးဘို့သည်ရှိကုန်၏ ထိုလေးယောက်ကုန်သောဦးတို့ကိုယူခဲ့အခါ၌ လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် လေးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်တောင်းကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားသည်အဘယ်သူအားသာလျှင် ပေးအပ်ကုန်သနည်း၊ ဟုမသိသည်ဖြစ်၍ ဆရာကို မေးပြီးလျှင် ပေးသင့်သောသူအားပေးအံ့,ဟုနှလုံးသွင်း၍ ထိုဆရာ၏အထံသို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၅၁) သရိရ ဒဗျံ ဝုစ္စတိ၊သောဇန္ဓံ သာဓု-သိလိယံ၊
ဗြာဟ္မဏံ တေ့ာ-ဝပုဏ္ဏာမ၊က·နွှ် တေသံ ဂနိမ္ဟသေ၊ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၅၁) အာစရိယ၊ဆရာ။ မေ၊အကျွန်ုပ်၏။ ဒိဘရော၊ဘိုးဘို့ကို၊ စတ္တာရော၏နှာ၊လေးယောက်သောသူဘို့သည်။ ပတ္ထေန္တိ၊တောင်းကုန်၏။တေသု၊ထိုလေးယောက်သောသူတို့တွင်၊ ကေသု၊တယောက်သောသူနည်း။ သရိရ-ဒဗျံ၊ တင့်တယ်သော ကိုယ်ခြံသည်၊ ဝါ၊ အဆင်း ထွသည်၏ အဖြစ်သည်၊ သံဝိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏။ ကေသု၊ တယောက်သောသူအား။ ဝုစ္စတိ ဝုစ္စဘာဝေါ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ကေသု၊ တယောက်သောသူအား။ သောဇန္ဓံသုဇာတိဟာ၊ အယ်ဒိုးကောင်းသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဝါ၊အမျိုးမြတ်သည်၏အဖြစ်သည်၊ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ကေသု၊တယောက်သောသူအား၊သာဓု-သိလိယံ၊ ကောင်းသောသိလနှင့်သာပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်သည်၊အတ္ထိ၊ရှိ၏။တေသု၊ထိုအပ်ပြီးသော လေးယောက်သောသူတို့တွင်၊အသုကသနာမ၊ ဤအစည်ရှိသောသူအား။ မေ၊ငါ၌။ တာ၊ထိုဘိုးဘို့ကို၊ ဒါတဗ္ဗာ၊ပေးသင့်ကုန်၏၊ ဆုတ်၊ဤသို့။ အစာနန္တာ၊ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ တုံ့ဖြေးဟူထာဥော၊ အသျှင်ပုဏ္ဏားကိုသာလျှင်။ ပုစ္ဆာမ၊မေးပါကုန်၏၊ဘေသံ၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့တွင်။ ကန္နု၊အဘယ်သူကိုလျှင်။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဝနိမ္ဟသေ၊သမက်ပြုတို့အလိုရှိကုန်ရာ၏နည်း။ ။

ဆရာပုဏ္ဏားသည်ထိုစကားကိုကြားလတ်၍ အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်း အစရှိသောဂုဏ်တို့သည်ရှိပါကုန်သော်လည်း သိလပျက်သောသူကို ကဲ့ရဲ့ဆပ်၏၊ထို့ကြောင့်ငါတို့သည် သိလရှိသောသူ၏အဖြစ်ကိုသာလျှင် နှစ်သက်ဖွယ်ဟု၍အနက်ကိုပြလိုရကား။ ။

(၂၅၂) အဆ္ထော အတ္ထိ သးရီရတ္ထိ၊ ဝုၤဖုဣသ နမော ကဒေရ။
အဆ္ထော အတ္ထိ သုဒၢဘတ္ထိ၊ ယိလံ အသ္မာက ရုဿတိ။ ။

ဟူသော့ဒုတိယာဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၅၂) ဖြာဟ္မဏာပုဏ္ဏား၊ သရီရတ္ထိ၊ ဘင်္ဂတယ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်ခွံလည်း။ အဆ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါးသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိပေသည်သာ ကတည်း။ နတ္ထိတိ၊ မရှိဟူ၍၊ နာဒါဒိ၊ ငါမဆို (တ္တုန်)။ ဝုဖုဣသ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်အား၊ နဒေဝါ၊ ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရေကရေယျ၊ ပြုရာ၏၊ ဟိသစ္စံ၊ မုန်၏၊ ဝုဖုဘာဝေါ၊ အရွယ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်၊ ဝန္ဒနာ–မာနံ၊ ရှိခိုးခြင်းဖြင့်နှိုးခြင်းကို၊ လဘတိ၊ ရဆိုက်၏။ သုဒၢတတ္ထိ၊ ဖြတ်သော အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသောသူဌေလည်း၊ အဆ္ထော၊ အကျိုးစီးပွါးသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိပေသလျင်ကတည်း၊ ပန၊ ထိုသို့ရှိသော်သည်း၊ အသ္မာကံ၊ ငါတို့အား၊ မူကား၊ သိလံ၊ သိလသည်၊ ရုဿတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏၊ ဟိသစ္စံ၊ မုန်၏၊ သိလဝါ၊ သိလရှိသော၊ အာစာရသမ္ပန္နော၊ အကျင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို၊ သရီရ-ဒဗ္ဗ-ဝိရဇဟိတောပိ၊ တင်္ဂတယ် ကောင်းဖြာသော ကိုယ်ဒြဗ်မှ ကင်းသော်သည်း၊ ဝါ၊ အဆင်းပြင်လျှာ မလှပါသော်လည်း။ ပါသံသော၊ ပညာရှိဘို့ချီးမွမ်းထိုက်၏။ ။(သရီရဒဗ္ဗန္တိ သရီရဒဗ္ဗံ, ဧကာဟာရကာဒဗ္ဗ,ဒဗ္ဗ,ကာအနက်တူ။ ဝုဖုဒဗ္ဗံ,ဟုဝုဖု,နောင်ဒဗ္ဗ, ရှိပြုန်သည်ကား အနက်လည်းမသို၊ ဂါထာလည်းပို၍ဒ, ကိုဆိပ်း။ ။ဝုဖုဗ္ဗံဝုဖုဘာဝေါ,ဟု၊ အဌကထာဘွဲ့ရကား ဝုဖုသဘာဒဝါဝုဖုဗ္ဗံ,ပြု၍ ဏျတ္တတာဘာဝေတု, ဟူသောသုတ်၌ တုသဒ္ဒါ, ဖြင့်ဆော, အနက်၌ဗ္ဗ, ပယ္ဗည်းသက်။ ။တုနည်းဆေသင်္ကံ၊ ဏျာဒစ္ဆည်းသက်၍ဝ,အက္ခရာလာ။ ဝ,ကိုဗ, ပြု၍ယ, သို့ကပ်က၊ ဝုဖုဗ္ဗ,ဖြတ်ပြီး၏၊ ။သုန္ဒရာဇာတိအသီသာတိ သုဇာဘော,ပြု၍ ကွဗိသမာသန္တဂတာနုမဂ်ာဇော, ဟူသောသုတ်ဖြင့်အ,လာ၍ သုဇာဘပြီးသည်၊ ။သုဇာတသဘာဝါသောဇွဲ၊ သာဓုသိလိသဘာဝေါသာဓုသိလိယံ,ပြု၊ ဇတွဝ,ကိုတွဲဝေဖြတ်၍ ဝေကဲ့ပြုဟ္မဏာနောင်ယ္ဘဉ်၊ ။ဝနိမ္မသေ,ဒ္ဓိ။ ဝနာဒါတ်၊ဝနိမ္မသေ,ဟု၍ခနဝေါတ်လည်းသင့်၏။ ။မာဘာဟိတဝဓုရန္တိ၊ဝိဇုရသဟဒယံဝနိယ္ယတိတိဇ္ဇေပနဓုဆိုသော်၊ဝနိယ္ယတိတိဟိပဇ္ဇေတိဓုဆိတိ (သဒ္ဒနိတ်)။ ။သာဓုသိလဇာတကံ ဒသမံ၊ ၂၀၀၊ ရှဟဂဝဂ္ဂေါ ပဋ္ဌမော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ၊ ။

ရုဟကံ,ဆိရိကာဠကံ,ပဒုမံ,ပဏ္ဍိစောရကံ,၊
ပဗ္ဗတပတ္ထရ, ဝဿာဟံ,၊ မိတ္တာမိတ္တဉ္စ,ရာဓဉ္စ,၊ ဂဟပတိ,သာရဿိလံ။ ။

၆-ဒဉ္ဇဝဂ်။

၂၀၄-ဗန္ဓနာဂါရဇာတ်။

နတ်နဉ်တက္ကသောဓလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဆုရားသည်၊ နတံဒဉ်ံဗန္ဓနမာဟုဓိရာ, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဗန္ဓနာဂါရဇာတ်ကို၊ဖောဝဝန်ကျောင်းတော်၌သိထင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နှောင်အိမ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါဆုရားလောင်းသည်ထိုဟိမဝန္တာဒွေနလျက်ငါသည်ဖြတ်နိုင်ခဲသော ၍သိုသဘောရှိသည်ဖြစ်သော သားမယားထို၌ ချစ်ခြင်းအနှောင်အဉ်ကြိုးဟုဆိုအပ်သော ကိလေသာ အနှောင်အဉ်ကို ဖြတ်နိုင်ဖို့ဟု ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်လိုရကား၊ ။

(၂၅၃) နတံဒဉ္ဇဗန္ဓနံ.မာဟုဓိရာ၊ယဒါ.ယံ သံဒါရဓ ပဗ္ဗဇဉ္စ။
သာရတ္တ-ရတ္တာ မဏိ-ကုဏ္ဍလေသု၊
ပုတ္တေသု ဒါရေသု စ ယာ အပေက္ခာ၊ ။

(၂၅၄) ဧတံဒဉ္ဇဗန္ဓနံ.မာဟု ဓိရာ၊ဩဟာရိနံ သိထိလဒုပ္ပမုဉ္စံ၊
ဧတမ္ပိ ဆေတ္ဝာန ဝဇန္တိ ဓီရာ၊အနပေက္ခိနော ကာမ-သုခံ ပဟာယ။ ။
ဟူသောဂါထာနှစ်ချုပ်ကိုဆို၏။ ။

(၂၅၃-၂၅၄) အာယသံ၊ သံဖြင့် ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနံ၊ အကြင် သံခြေခြင်း အစရှိသော အနှောင် အဉ်ကွဲ သည်ဌာန်း၊ ဒါဠ္ဟံ၊ သစ်သားဖြင့် ဖြစ်သော၊ ယံဗန္ဓနဉ္စ၊ အကြင် ထိပ်ကျဉ်း အစရှိသော အနှောင် အဉ်ကွဲ သည်ဌာန်း၊ ပဗ္ဗဇံ၊ ပြုဆဲ့ချက်လျှော် အစရှိသည် တို့ဖြင့်ပြုအပ်သော၊ ယံဗန္ဓနဉ္စ၊ အကြင်ကြိုး အနှောင်အဉ်ကွဲသည်ဌာန်း၊ အဏ္ဍဇံ၊ ဂရိဖ်း၊ တံဗန္ဓနံ၊ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အနှောင်အဉ်ကွဲကို၊ ဒဠ္ဟံ မြဲ၏ဟူ၍၊ ဓီရာဓိက္ကတပါပါ၊ စက်ဆုပ်အပ်သော အကုသိုလ် ရှိကုန်သော၊ ဝါ၊ ပညာရှိကုန်သော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကဗောဓိသတ္တာသူမြတ်တို့သည်၊ နအာဟု၊မဆိုကုန်၊ မဏိကုဏ္ဍလေသု၊ ပုတ္တမြားနားဆောင်းတို့၌၊ ဝါ၊ ပုတ္တမြားစိအပ်သော ဣတ္ထီနားဆောင်းတို့၌၊ ယော၊အကြင်သူတို့သည်၊ သာရတ္တ-ရတ္တာ၊လွန်စွာတပ်သောရာဂဖြင့် တပ်

စွန်းတတ်ကုန်၏။ ဘေသံ၊ ထိသူတို့၏။ ယောသာရာဂေါစ၊ အကြင်လွန်စွာတပ်စွန်းခြင်းဟူသော အနှောင် အဘွဲ့ သည်ဌင်း။ တေသံ၊ ထိသူတို့၏။ ပုတ္တ-ဓါရေသု၊ သားမယား တို့၌။ ယာအပေက္ခာစ၊ အကြင် တဏှာ ဟူသော ငဲ့ကွက်ခြင်း အနှောင် အဘွဲ့သည်ဌင်း။ အတ္ထိ၊ ဂှိဒ္ဓိ၊ ။တံဒန္ဓနံ၊ ထိရာဂ တဏှာ ဟူသော အနှောင်အဘွဲ့ကို။ ဒဗ္ဗံ၊ မြစွာဟူ၍၊ ဓိရာဓိက္ကတပါပါ၊ စက်ဆုပ် အပ်သော အကုသိုလ် ဂှိကုန်သော။ ဝါ၊ ပညာဂှိကုန်သော ဆုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝက ဗောဓိသတ္တာ သူမြတ်ဘို့သည်၊ အာဟာ၊ ဆိုတော်မူကုန်၏။ ဩဟာရိနံ၊ အောက် အပါယ် လေးဘုံသို့ ဆောင်တတ်ထသော၊ သိထိလံ၊ နှောင်ဘွဲ့ရာ အရပ်တို့၌ အပေါ်ရေအတွင်းရေ အသားတို့ကိုလည်း မဖြတ်တတ်,သွေးကိုလည်း မထွက်စေတတ်, နှောင်ဘွဲ့သည်၏ အဖြစ်ကဲ့လည်း မသိစေတတ် ကြည်းကြောင်းခရီး ရေကြောင်း ခရီးအစဂှိသည်တို့၌ အမှုတို့ကို ပြုစ်မဲ့သောဌါ ပေးတတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လျော့သော အနှောင်အဘွဲ့ဂှိထသေး။ ဒုပ္ပမုဉ္စံ၊ တကြိမ်မျှလည်း ဖြစ်သော ကိလေသာ၊ရာဂတဏှာ အနှောင်အဘွဲ့စွဲမိကလိပ်ခဲသကဲ့သို့လွတ်စေနိုင်ခဲပြေနိုင်ခဲထသော။ ဇာတိ၊ ထိသို့ပြေနိုင်ခဲ၍ မြတ်စွာသောတဏှာ အနှောင် အဘွဲ့ကို စဉ်လည်း။ ဉာဏ-ခဂ္ဂေန၊ ဉာဏ်ဟူသော သန်လျက်ဖြင့်၊ ဓိရာ၊ ပညာဂှိတို့သည်၊ဆောတွာန၊ဖြတ်၍။ ကာမ-သုခံ၊ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို၊အနပေက္ခိနော၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမဂှိကုန်ဘဲ၊ ပဟာယ၊စွန့်၍၊ ဝဇန္တိ၊ သွားနိုင်ကုန်၏။ ။(ဓိရာတိဓိမာမိက္ကတပါပါတိဓိရာ)။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ။ဓိသဒ္ဒါသည်ဂရုဟာအနက်ကို ဟောသည်၊ ဓိဓိက္ကတပါပါယေသံ အတ္ထိတိဓိရာ, ပြု၊ ယေသံ၊အကြင်သူမြတ်တို့အား၊ ဓိဓိက္ကာဘပါပါ၊ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်အပ်သော အကုသိုလ်ထို့သည်၊ ဝါ၊ထိုထိုပြုအပ်သော အကုသိုလ်တို့သည်၊ သန္တိ၊ဂှိကုန်၏၊ဣတိတဿဌာ၊ထို့ကြောင့်၊ တေ၊ထိသူမြတ်ဘို့သည်၊ဓိရာ၊ဓိဂုမည်ကုန်၏၊ ။ဓိ,ပုဒ်၊ မဇ္ဈေဓိတော၊ရော,ဟူသောသုတ်ဖြင့်ရပစ္စည်းသက်၊ ။ဓိက္ကတပါပါတိဂရဟိတပါပါ။(ဋီကာ)။ ။ဤအဋ္ဌကား ဒုလ္လဘထွဏရခဲသော အဆနှက်တည်း။ ။တနည်းကား၊ဓိပညာယေသံအတ္ထိတိဓိရာ,ပြု။ ။အထဝါ ဓိဂုဟ်ပညာ၊ ထာယပညာယသမန္နာဂတာဓိရာ။ ဗုဒ္ဓါပစ္ဆာက ဗုဒ္ဓါသာဝကာ ဗောဓိသတ္တာစ ဇာမေဓိရာနာမ၊ ။(ဂင်းအဋ္ဌကထာ)။ ။အယသာနိုဗ္ဗတ္တံအာယသံ,ပြု၊ သံခြဲခြင်းလည်ဒွိဒ္ဓပ်ဿ သံကွင်းစလည်ရ(ဆ)။ ။ဗန္ဓနာဂါရစာတကံ ပဌမံ၊ ၂၀၁။

၂၀၂-ကေလိသိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမကော်မူတတ်သော သင့်ညြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ဟိသာကောဠာမယူရာစ,အစဉ်ဒေသဂါထာပုန်ဖြင့်တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကေလိသိလဇာတ်ကို၊ဧတဝဓနကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ဤလွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၂၁၁) ဟိသာ ကောဠာ မယူရာ စ၊ဟတ္ထယော ပသဒါ မဂါ။
သဇ္ဇေ သိဟာသ ဘာယန္တိ၊နုတ္ထိ ကာယသ္မိ တုလျတာ၊ ။

(၂၁၂) ဧဝံ၊မေဝ မနုဿသု၊ဒဟရာ စေ ဗိ ပညဝါ။
သော ဟိ တတ္ထ မဟာ ဟောတိ၊နေ၊ဝ ဗာလော သဓိ ရဝါ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာဘို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၁၁-၂၁၃) ဟိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ကာယတ္ထိ ၊ ကိုယ်၌၊ တုလျတာ၊ နှိုင်းရသည့် အပ်သည့်၏ အဖြစ်သည်၊ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ကသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဟိသာဒ၊ ဟသ်ာတို့သည်ရင်း၊ ကောဠာစ၊ ကြိုးကြာ တို့သည်ရင်း။ မယူရာစ၊ဥဒေါင်းတို့သည်ရင်း။ ဟတ္ထယော၊ ဆင်တို့သည်ရင်း။ ပသဒါစ၊ချွတ်သည်ရင် ၊ မဂါစ၊ ခြင်္သေ့အပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းကုန်သော သားတို့ သည်ရင်း၊ သဇ္ဇေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သိဟာသ၊ ခြင်္သေ့မှ၊ ဘာယန္တိ၊ကြောက်ကုန်၏။ ဧဝံမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်၊ မနုဿသု၊ လူတို့တွင်၊ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဒဟရောဗိ၊ ငယ်သော်လည်း။ ပဉ္ဉဝါ၊ ပညာရှိသည်၊ စေဟောဘိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ သောဟိ၊ ထိုသူသည်သာလျှင်။ တတ္ထ၊ ထိုလူတို့၌၊ မဟာ၊ ကြီးသည်၊ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဗာလော၊ ပညာမရှိသောသူသည်၊ သဓိရဝါ၊ ကိုယ်ကြီးသော်လည်း။ မဟာနာမ၊ ကြီးသော မည်သည်၊ နေ၊ ဝဟောတိ၊ မဖြစ် သလျှင် တည်း၊ တသ္မာ၊သို့ကြောင့်၊ တုဒ္ဒေ၊ သင်တို့သည်။ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယော၊ လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည်၊ သဓိရေန၊ ကိုယ်အားဖြင့်၊ ခုဒ္ဒကောတိ၊ ငယ်သကဲ့သို့၍၊ တံ၊ ထိုလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို၊ ဥဇ္ဇေးနဝိ၊ ဥဇ္ဇော်အားဖြင့်လည်း၊ ခုဒ္ဒကောတိ၊ငယ်၏ဟု၍၊ မာမညိတ္ထ၊ မမှတ်ကြဲလင့်ကုန်၊ ။ကေလိသိလဇာတ်ထကံဒုတိယံ၊ ၂၀၂။

၂၁၃-ခန္ဓာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗုညုဖြတ်ရာဘုရားသည်၊ ဝိနူပက္ခေဟိ မေမေတ္တံ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤခန္ဓာတ်ကို၊ ဗောဝန် ကျောင်းဘော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မဆင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊ ရသေ့တို့၊ သင်တို့သည် လေးပါးကုန်သော မြွေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို အာယ်၍ပွါးစေငြားအံ့၊သင်တို့ကိုမြွေတို့သည်မခဲကုန်ရာ၊ထို့ကြောင့်ယနေ့မှစ၍ လေးပါးကုန်သောမြွေမင်းမျိုးတို့၌၊ ဤသို့မေတ္တာကိုပွါးစေကုန်လော့ဟု ဆို၍၊ ။

(၂၁၇) ဝိရူပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ဇေပထေဟိ မေ၊
ဆပျာပုရတ္တေဟိ မေမေတ္တံ၊မေတ္တံ ကဏှာဂေါတမကေဟိ စ၊ ။
(၂၁၈) အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ဒွိပါဒကေဟိ မေ၊
စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေဟိ မေ၊ ။
(၂၁၉) မာ မံ အပါဒကော ဟိံသိမာ မံ ဟိံသိ ဒွိပါဒကော၊
မာ မံ စတုပ္ပဒေါ ဟိံသိမာ မံ ဟိံသိ ဗဟုပ္ပဒေါ၊ ။
(၂၂၀) သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ၊
သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တု၊မာ ကိဉ္စိ ပါပ·မာဂမာ၊ ။
(၂၂၁) အပ္ပမာဏော ဗုဒ္ဓေါ၊အပ္ပမာဏာ ဓမ္မော၊
အပ္ပမာဏော သံဃော၊ပမာဏာဝန္တာနိ သရီသပါနိ၊
အဟိ ဝိဿိကာ သတပဒီ၊ ဥဏ္ဏနာဘိသရဋ္ဌု မူသိကာ၊ ။
(၂၂၂) ကတာ မေ ရက္ခာ ကတာ မေ ပရိတ္တာ၊ပဋိက္ကမန္တု ဘူတာနိ၊
သော·ဟံ နမော ဘဂဝတော၊နမော သတ္တန္နံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ။

ဟူသော၌ ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၁၇) ဘဝန္တေဘာဂါဘာပသာ၊ အိုရသေ့တို့၊ ထုမြေ၊ သင်တို့သည်၊ ဝိရူပက္ခေဟိ၊ ဝိရူပက္ခ နာဂါးမင်းအပျိုး အမျိုးဖြစ်ကုန်သောမြွေတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ၊ တကွ၊ မေဝါဒါ၏။ မေတ္တာ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ပေါတု၊ ဖြစ်စေသတည်း၊ ဇေပထေဟိ၊ ဇေပထ နာဂါးမင်းအပျိုးဖြစ်ကုန်သော မြွေတို့နှင့်လည်း၊ သဒ္ဓိ၊

ဘက္ခုမေ၊ငါဒ်၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြင့်ဝေသတည်း။ ဆဗျာ
ပုတ္တော်၊ ဆ၊ျာပုတ္တ နဂါးမင်း၏ အမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဖွေတို့နှင့်လည်း။
သင်္ဃံ၊တက္ခု၊ခမေ၊ငါဒ်၏၊ မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ဖြစ်ရေသတည်း။ က
ဏ္ဍာဂေါတမ ကေဏိစ၊ ကဏ္ဍာဂေါဘမ နဂါးမင်း၏ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော်
ဖွေဘို့နှင့်လည်း။ သင်္ဃံ၊တက္ခု၊ မေ၊ငါဒ်၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊
ဖြစ်၊စေသတည်း။ ဇုတိ၊ဤသို့၊မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ပွါး၊စေကြကုန်
လော့၊ ။

(၂၅၈) ဘဝန္တော်တာပသာ၊ အိုရဟန်းတို့၊ တုမှော်၊သင်တို့သည်၊ အပါ
ဒနကဟိ၊အခြေမရှိကုန်သော ဖွေနဂါး၊ငါး၊အစရှိသောသတ္တဝါတို့နှင့်၊သင်္ဃံ၊
တက္ခု၊မေ၊ငါဒ်၏၊မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်။ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဒွိပါဒကော
ဟိ၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သောသတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။သင်္ဃံ၊တက္ခု၊မေ၊ငါဒ်၏၊
မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ စတုပ္ပဒေဟိ၊အခြေလေး
ချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သင်္ဃံ၊ဘက္ခု၊မေ၊ငါဒ်၏၊ မေတ္တံ၊ချစ်
ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ ဗဟုပ္ပဒေဟိ၊များသောအခြေရှိကုန်
သော သတ္တဝါတို့နှင့်လည်း။ သင်္ဃံ၊ဘက္ခု၊ မေ၊ငါဒ်၏၊ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းသည်၊
ဟောတု၊ဖြစ်စေသတည်း။ဇုတိ၊ဤသို့၊မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းကို၊ဘာဝေထ၊ပွါး၊စေ
ကြကုန်လော့၊ ။

(၂၅၉) ဘဝန္တော်တာပသာ၊အိုရဟန်းတို့၊ တုမှော်၊သင်တို့သည်၊မံ၊ငါ့ကို၊
အပါဒကော၊ အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည်၊ မာဟိ်သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသ
တည်း။ ဒွိပါဒကော၊အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း၊မံ၊ငါ့ ကို၊
မာဟိ်သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေလေးချောင်း ရှိသော
သက္ကဝါသည်လည်း၊ မံ၊ငါ့ကို။ မာဟိ်သိ၊ မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။ ဗဟုပ္ပ
ဒေါစ၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည်လည်း၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ မာဟိ်သိ၊ မ
ညှဉ်းဆဲစေသတည်း။ ဇုတိ၊ဤသို့၊မေတ္တံ၊ချစ်ခြင်းကို၊ဘာဝေထ၊ပွါး၊စေကြ
ကုန်လော့၊ ။

(၂၆၀) ဘဝန္တော်တာပသာ၊အိုရဟန်းတို့၊ တုမှော်၊သင်တို့သည်၊သင်္ဃော၊
ခပ်သိမ်း ကုန်သော၊ သတ္တဝါ၊ ဝဏ်ဘရား ခန္ဓာငါးပါး၌ ငြိစွန်းတတ်ကုန်
သော သတ္တဝါ တို့သည်ရှင်း၊ သင်္ဃော၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ပါဏာ၊ ထွက်
သက် ဝင်သက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်ရှင်း၊ သင်္ဃော၊ ခပ်
သိမ်းကုန်သော၊ ဘူတာ၊ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ ကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည်ရှင်း၊

ကေဝလာ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီး ကုန်အောင်ရုံသော သတ္တဝါ တို့သည်၊ သန့်ရှင်း ကုန်ဖြစ်၊ သဗ္ဗေ၊ ချက်ရှိကဲ့သို့ရွေ့ စေ့စေ့ စပ်စပ် မလပ် ကုန်အောင် ရုံသော သတ္တဝါတို့သည်၊ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းသော အာရုံတို့ကို သာလျှင်၊ ပသန္နာ၊ မြင်ကြရစေကုန်သတည်း၊ ဇေတသု၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော သတ္တဝါတို့တွင်၊ ကိုယ်ကဲ့သို့တည်း၊ တစုံတရာ တယောက် မျှသော သတ္တဝါသို့လည်း၊ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသော ဆင်းရဲသည်၊ မာအာဂမာ၊ မရောက်လာပါစေသတည်း၊ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်၊ အဝေရာ၊ ရန်ဆူးရန်ငြောင့် အနှောင့်အရှက် ကင်းကုန်သည်၊ အဗျာပဇ္ဈာ၊ နှလုံးဒုက္ခဗျာပါဒကင်းကုန်သည်၊ သုခီ၊ချမ်းသာခြင်းရှိကုန်သည်၊ နိန္ဒုက္ခာ၊ကိုယ်ဇီဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းကုန်သည်၊ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေ ကုန်သတည်း။ ဇာတိ၊ ဤသို့၊ သဗ္ဗသတ္တာသု၊ ကုန်အောင်ရုံသော သတ္တဝါတို့၌၊ အနောဒိဿက ဝေသန၊မရည်မှတ်သည်ဖြစ် အစွမ်းဖြင့်၊ မေတ္တာ၊ချစ်ခြင်းကို၊ ဘာဝေထ၊ပွါးစေကြကုန်လော့၊ ။

(၂၆၁) ဘဝန္တောတာပသာ၊ အိုရသေ့သို့၊ ဇဋိလ၊ သဗ္ဗညု သျှင်ကော်ဘုရားသည်။အပ္ပမာဏော၊နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊ ဝါ၊မနှိုင်းရှည့်နိုင် မဖိုင်းခြားနိုင်သော ဂေဟုးဝုးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ဒမ္မော၊ဆယ်ပါးသော တရားဘော်သည်၊အပ္ပမာဏော၊နှိုင်းရှည့်ခြင်းကိုပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊ဝါ၊မနှိုင်းရှည့်နိုင် မဖိုင်းခြားနိုင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သံဃော၊ ရှစ်ယောက်သော ပရိသတ်ထဲ သဗ်ဘာဘော်သည်၊ အပ္ပမာဏော၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိ၊ဝါ၊မနှိုင်းရှည့်နိုင် မဖိုင်းခြားနိုင်သော ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ဇာတိ၊ ဤသို့၊ တရေ့၊သင်ဘို့သည်၊ တိဋ္ဌန္တံ ရတနာနံ၊ရတနာသုံးပါးဘို့ဖြစ်။ ဂုဏေ၊ ကျေးဇူးတို့ကို၊ အနုသရေထ၊ အောက်မေ့ကြကုန်လော့၊ ။ဘဝန္တောတာပသာ၊ဇဋိရသေ့တို့။ တုမ္ဟေ၊သင်တို့သည်၊ သဇိ သပါနိ၊ ကောက်ဘဂျက်ဖြင့်၍ သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဝါ၊ ရွရွတွား၍ သွားတတ်ကုန်သေး၊ ဝါ၊ ကိုယ်ဖြင့် သွားဘတ် ကုန်သော၊ ဒီဃစာဘိကာနိ၊ ကြောက်ရှည်မျိုးဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်၊ ပရာဇာဝန္တာနိ၊နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာရှိကုန်၏၊ အဟိဗျိစ္ဆိကာသတပဒီ၊ မြွေ,ကင်းမြီးကောက်, ကင်းခြေမျှားတို့ရင်း၊ ဥဇ္ဇုနာဘိ၊ ချက်မှပိုးမွေးကဲ့သို့ ထွက်သော အမြွှင်ရှိသော ပင့်ကူရင်း၊ သရဗူ၊ တက်တူတို့ရင်း။ မူသိကာ၊ ကြွက်

တို့ရင်း။ ဇုမာနိဘုတာနိ၊ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ပမာဏဝန္တာနိ၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်း ကိုပြုတတ်သော ကိလေသာရှိကုန်၏၊ ဇုမေသတ္တာ၊ ဤကိလေသာ ရှိသော သတ္တဝါ တို့သည်၊ အပ္ပမာဏာနံ၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာမရှိကုန်သော၊ကိဉ္စ်ဂ်ဲရတနာနံ၊ရတနာသုံးပါးတို့၏။ အာနုဘာဝဝန်၊အာနုဘော်ဘော်ဖြင့်၊ရတ္တိဒိဝံ၊နေ့ည၌ပတ်သုံး။ ပရိတ္တာကာမွံ၊စောင့်ရှောက်သော အမှုကို၊ကံရောန္တု၊ပြုစေကုန်သတည်း။ ဇုတိ၊ဤသို့၊ အာဆိသထ၊ဘောင့်တကုန်လေ၊ ။

(၂၆၂) ဘဝန္တောတာပသာ၊ဒိဋ္ဌဓမ္မေ၊ တုမှေ၊ သင်တို့သည်၊ရတနတ္တယဂုဏ်ကြောင့်၊ရတနာသုံးပါးတို့၏ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ အနုဿရန္တေန၊ဒေဝတာနတလဲလဲ၊အာက်မေ့သော၊ဓမ၊အာကွန်ပ်သည့်၊ ရက္ခံ၊အစောင့်အရှောက်ကို၊ ကတာ၊ပြုအပ်ပြီ၊ မေ၊အာကွန်ပ်သည်၊ ပရိတ္တံ၊ဆက်ဝန်းကျင်မှ အရံအတားအကွယ်အကာကို။ကတာ၊ပြုအပ်ပြီ၊ဘုတာနိ၊ငါ၏အကျိုးမဲ့ကိုအလိုရှိသော သတ္တဝါတို့သည်၊ပဋိမက္ကန္တု၊ဘဲစေကုန်သဘည်း၊ဇုတိ၊ဤသို့၊အာသိသထ၊ တောင့်တကုန်လေ၊ ။သာဟံ၊ထိုငါသည်၊ဘဂဝတော၊ ဆုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံဘေဘ်မူသော ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်လေပြီး အတိုးဖြစ်သောသျှင်တော်ဘုရားအား၊ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရောမိ၊ပြု၏။ သတ္တန္နံ၊ခုနစ်ဆူကုန်သော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ဝိပဿိ,သိခီ,စသော သျှင်တော် ဘုရားတို့အား၊ နမော၊ရှိခိုးခြင်းကို၊ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ဇုတိ၊ဤသို့။ နမက္ကာရံ၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရောထ၊ပြုကုန်လေ၊ ။

ဝိရူပက္ခေဟိ, စသော ပဌမ ဂါထာဖြင့် သင်တို့သည် လေးပါးကုန်သော မြွေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွါးစေ ကုန်ငြားအံ့၊ သင်တို့ကို မြွေမကိုက်ရာဟု, အဆုံးအမ ပေးသော အနုသာသနီ အားလျော်စွာ၊ လေးပါးသော မြွေမင်းမျိုးတို့ကို ပြုပြီး၍၊ သင်တို့သည်ကား ထိုလေးပါးသော မြွေမင်းမျိုးတို့၌ မေတ္တာကို ပွါးစေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဒီဃဇာတိကဖြစ်သော မြွေမျိုးတို့သည် သင်တို့ကို မကိုက်ကုန် မည့်ဉီးဆဲကုန် လတ္တံ့. ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးပြီး၍၊ တဘန် အပါဒကေဟိ, စသော ဒုတိယဂါထာကို ဟောပြန်၏၊ ထိုဒုတိယဂါထာ၌၊ အပါဒကေဟိ မေမေတ္တံ, ဟူသော ပဌမပါဒဖြင့် ဩဒိဿ ကပြု၍ ခပ်သိမ်းသော အပါဒက ဒီဃဇာတိက အမျိုးတို့၌ဖြစ်၊ ခဂ္ဂ,ယေသက်သွား,ငါး,အစရှိသည်တို့၌ဖြစ် မေတ္တာဘာ

ဝနာ.ကိုပြု၏၊ မေတ္တံ ဒိပါဒကောဟိမေ, ဟူသော ဒုတိယပါဒဖြင့် အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါလူ, ဘီလူး, ပြိတ္တာ, ဌက်, စသည်တို့ဒွိ မေတ္တာဘာဝနာကိုပြု၏၊ စတုပ္ပဒေဟိ မေမေတ္တံ, ဟူသော တတိယ ပါဒဖြင့်၊ ဆင်, မြင်း, အစရှိသော ခပ်သိမ်းသော အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ဒွိ မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြု၏၊ မေတ္တံဗဟုပ္ပဒေဟိမေ, ဟူသော စတုတ္ထပါဒဖြင့်၊ ဝိစ္ဆိကာသတပဒီ ဥဏ္ဏနာဘိဥ္ဇာလိကဝါဏကာ, ပင့်ခွေ, အစရှိသော အခြေမျှားသော သတ္တဝါဘို့ဒွိ မေတ္တာဘာဝနာ ကိုပြု၏၊ ဥစ္စာလိင်္ဂါတိသသော ၂၁ ဗဟုပါဒါဝါဏကာ၊ ဝိုကာဟူရကား၊ အမွေးထူ၍ အခြေသည်းများ ယားယံ စေတတ်သေးရှု, စသော်သတ္တဝါကို ဆိုလိုသည်။ ။ဤသို့လျှင် သရုပ်အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုပြီး၍၊ ယခုအခါ ဘောင်းပန်းသည်၏ အစွမ်း အားဖြင့် မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပြုလိုရကား၊ မာမံအပါဒကောဟိ'ဆို, စသော တတိယဂါထာကို ဟော၏ပြန်သည်။ ဤတတိယဂါထာဖြင့် ဘောင်းပန် ခယ၍ မေတ္တာကို ပွါးစေကုန်ကြဟု၊ ဩဝါဒ ပေးသည်။ ။ယခုအခါမရည်မှတ်မူ၍ အနောဒိသ အစွမ်းဖြင့် မေတ္တာဘာဝနာကို ပြုလိုရကား၊ သဗ္ဗေသတ္တာ, စသော စတုတ္ထဂါထာကို ဟောပြန်သည်၊သတ္တာ, ပါဏာ,ဘူတာ, တို့သည်ဟူး သန္ဓါမျှသာ ထူးသည်ဖြစ်၍ သာမညအားဖြင့် အလုံးစုံသော သုံးပုန်တို့သည်လည်း ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါကို သိမ်းယူနိုင် ကုန်သည်သာတည်း။ သဗ္ဗေသတ္တာ သဗ္ဗေပါဏာ သဗ္ဗေဘူတာဟု သုံးပုန်တို့ဖြင့် ယူအပ်သော အနုက်ကိုပင် သိမ်းယူ၍ကော ဝလာဟူသောပုန်ဖြင့် ချုပ်ပြန်ရသည်။ ။မာကိဉ္စိပါပမာဂမာတိ ဖေတေသုကိဉ္စိ ကံသတ္တံဒိ ပါပံသာမကံဒုက္ခံ မာအာဂမာ မာဂစ္ဆတု မာပါပုဏာတု၊ ။ဟု-အဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ ကိဉ္စိကံသတ္တံဒိ,ဟု ထံအံ့ကုမ္ဘတ်ရသည်။ ပါပကံ,ဒွိလည်း ယုတ်မာသော ဆင်းရဲသည်, ဟူသော ကတ္တားအံ့ကိုမှတ်ရသည်၊ ဤဂါထာဖြင့် ကုန်အောင်စုံသော သတ္တဝါတို့ဒွိ အနောဒိသ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မေတ္တာကိုပွါးစေကုန်ကြဟု အဆုံးအမပေးပြီး၍၊ ကဘန် သုံးပါးသော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော် တို့ကို တလုံလဲလဲအောက်မေ့စေခြင်းငှါ၊ အပ္ပမာဏောဗုဒ္ဓေါ၊အပ္ပမာဏော ဓမ္မော၊ အပ္ပမာဏော သံဃော, ဟူသော သုံးပါဒကို ဟောပြန်သည်၊ ။တတ္ထပမာတာကရာနံကိထေသာနံ အဘာဝေန ဂုဏာနဉ္စ ပမာဏာဘာဝေန ဗုဒ္ဓရတနံ အပ္ပမာဏံ၊ ။အဋ္ဌကထာယာရကား၊ နိုင်းရှည်ခြင်းကို ပြုထတ်သော ကို

လေသောသည် ပမာဏ မည်၏၊ ထိုနိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ မရှိခြင်းကြောင့် ဘုရားရဟန္တာသည် အပ္ပမာဏ မည်၏။ ။ကိလေသာသည် အဘယ်သို့ နိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သနည်း ဟူမူ၊ တစုံတယောက်သော သတ္တဝါကို ကိုယ်အမှု, နှုတ်အမှု ငြိမသက် သည်ဖြစ်၍၊ ကိုယ်အမှုနှုတ်အမှုမငြိမသက် မဖြစ်မထွက် သေးသည်ဖြစ်၍၊သိမ်ဝန်ဆုပ်ရွံရှိထိလော၊ သောဘာပန်, သကဒါဂံ, စသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်လောဟု ဘွားဘော ဆင်ခြင် လတ်သော်၊ အကြင်ရောအခါ အဝေးထန်သော သစ္စာဥာဏ်ကိုပဲခွပ်စသည်ဖြင့် ရုတ်ဖြတ်ကဖြိန်းဖြိန်းအစေးကျလာ၏သို့ ရာဂ ဒေါသ မာန စသည်ဘို့၏ အာရုံးတွေကြုံလတ်သော်အဆိုင်ထန်သောဖြေပေါဝံ ကိုဆုတ်ဖြင့်ခြောက်ဟ ငေါက်ငေါက်ပါးမျှဉ်းထ၏သို့၊ ရာဂဒေါသမာန စသည် ငေါငေါပေါသာသည်ရှိသော် ဤသူသည် သိလဝန်ကုမာဂုတ်၊ ဒုဿီလတကား။ ဤသူသည် အာရိယာ သောတာပန်, စသည့် မဟုတ်ဟု သိရသောကြောင့်၊ ရာဂစသော ကိုးလသာကို ပမာဏာကို ပြုတတ်သည်ဆိုရသည်း။ ။တနုံည်းသော်တို့၊ ဟောင်းကင်းကို ကက်ပြု၍ ခြင့်တွက်သော် လည်းမကုန်၊ ဘုရားတဆူ့ဂုဏ်ကို ဘုရားထဆူသည် အသက်ထက်ဆုံး ဟောငြား သော်လည်းမကုန်၊ အသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရဟန္တာကို အပ္ပမာဏ,ဟုဆိုရလေသည်း။ ။ဤနည်းကိုဒိသဖြင့် အပ္ပမာဏောခဓမ္မော, အပ္ပမာဏော သံဃော, ဟူသော နှစ်ပါဒဋ္ဌိလည်း အဓိပ္ပါယတ္ထကို သိအပ်၏း။ ။ဤသို့လျှင် ဘုရားဒလောင်း ရသေ့သည် ဤသုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့၌ ကျေးဇူး ဂုဏ်ခတ်ကို အဘန်တလဲလဲအောက်မေ့ကြဉ်ကုန်ဟူဆုံးမ၍၊ သုံးပါးကုန်သောရတနာတို့၏ အပ္ပမာဏဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကိုပြုပြီး၍၊ ယခုအခါ နိုင်းရှည့်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကိလေသာ မျိုးစွာရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ပြခြင်းငှါ။ ပမာဏဝန်ဆာနိ၊ပ၊မူသိကာ,ဟူသော သုံးပါဒတို့ကို ဟောပြန်သည်း။ ။သရိ သပါနိုတိသဒ္ဒဒီဃ ဓာတိကာနံနာမံ, ဟူရကား။ သရိ သပ, ဟူသောအမည်ဆည် အလုံးစုံသောကြောက်ရှည်မျိုးတို့၏အမည်တည်း။ ။သရန္တာဂဆန္တိသရိရေနဝါသပန္တိတိ သရိ သပါ,ပြု၊ သရန္တာတိကုဋိယာဟုတွာ, ဂိကာဆိုရကား။ သရန္တာကောက်ကောက် ကွစ်ကွစ်ဖြစ်ကုန်၍၊ ဂဆန္တိ၊ သွားတတ်ကုန်၏၊ပေး။ ။သရန္တောသပ္ပတိတိသရိ သပေါ၊အသိ၊သံယော ဂလောပေါ၊ အလုတ္တ သမာသောယံ၊ ။ဤအာဘိဝါန်ဂိကာ အဆို၊ သရ

သပ္ပတိဘိဳ့ သရံသပ္ပေါ့, ဆိုလိုလျက်၊ ရ,အစိတ်အာ,ကို ဇာ,ပြု၍ သရိုး၊ပသံ ယုဂ်ကိုချေ၍ သပေါ်။ သရိုးသပေါ့, နေရမည်ဟူလို။ ၊စာအများန္ဒိ သရိ သပ္ပါနိ,ဟု၊ နိဂ္ဂဟိတ်ကင်းလျက် သံယုဂ်နှင့်ချည်း ဂ်ိုကြရကား သဘိထား ရာသည်။ ၊အဟိတိ အာဒိ ဘေသံသရ္ဘပနိဒဿနံ, ဟူရကား ဝိစ္ဆိုက သတပဒိ စသည်ကိုလည်း သရိုးသပ,၏ သရုင်ပင် ဟူလိုသည်။ ယင်းဆို သော် သရိုးသပါနိတိ သဗ္ဗဒ်ဗိယာဇာတိကာနံ, ဟူသောရှေးစကားနှင့် မဆန့် ကျင်သောဟူမူ၊ ရှေးစကားဖြင့်မချသရိုးသပမည်သည်ကိုပြသည်၊ နောက် စကားဖြင့် ကိုက်ခဲ ညှဉ်းဆဲ တတ်သည် ဖြစ်၍ အနုလောမ အပျော် ကဲ့ သို့ အထျော် ယူရမည်ကို ပြသည်ဖြစ်၍ မဆန့်၊ ၊ဥဏ္ဏ နာဘိဘိ မက္ကဋေကော၊ တသဟိ နာဘိတော ဥဏ္ဏာသဒိသံ သုတ္တံ နိက္ခမတိ၊ တသ္မာ ဥဏ္ဏနာဘိတိ ဝုစ္စတိ၊ ၊ဟု အဋ္ဌကထာ.ကို ခြော်၍ အဆိုခဲ့သည်၊ ။ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းရသေ့သည် အကြင်ကြောင့် ထိုသရိုးသပတို့၏ကိုယ် တွင်းဒွါရာဂစသော နှိုင်းရှည့်အပ်သော ကိလေသာတို့သည် ဂ်ိုကုန်၏၊ ထို သို့ဂ်ိုသောကြောင့် ထိုသရိုးသပတို့သည် ပမာဏာဝန်တော့, မည်ကုန်ဖျိဟု ပြ၍ အပ္ပမာဏ, ဖြစ်ကုန်သော သုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့ဖျိ အာနုဘော်ဖြင့် ဤပမာဏာဝန်တော့, ဖြစ်သောသတ္တဝါတို့သည် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက် သောအမှုကို ပြုကြစေကုန် သတည်းဟု၊ ဤသို့သုံးပါးကုန်သော ရတနာ တို့အာဂုဏ်ကို အောက်မေ့ကြကုန်ဟုဆိုပြီး၍၊ထိုဆိုအပ်ပြီးသည်ထက် အ လွန်ပြုအပ်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ၊ ကတာမေ ရက္ခာ, စသော ဆင့်ဩသာန ဂါထာကို ဟောသည်၊ ထိုဂါထာ၌၊ နမောဘဂဝတော, ဟူသော ပါဠိဖြင့် လွန်လေပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံလေပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ကုန်အောင် စုံက အကျဉ်း ချုံး၍ ပြသည်၊ နမော သတ္တာန္နံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ, ဟူသော ပါဠိဖြင့်၊ ဝိပဿီ,စသည်အစဉ်အတိုင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော် မူကုန်ပြီးသော သဗ္ဗညုဘုရား ဝိသေသ, ကံ့ပြသည်၊ ၊ဤဂါထ်ကို ဘုရားလောင်း ရသေ့ ဟောစဉ် ကာလ၊ ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး ရကား၊ ဆန္နံသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ, ဟောသင့်သည် တကားဟူမူ၊ ငါတို့သဗ္ဗညုသခွင်တော် ဘုရား သည် ကိုယ်တော်မြတ် တပည့်သဃ်းတော်တို့အား မန္တန်ရွတ်ပြု၍ ဆောင် ရွက်စိမ့်သောငှါ၊ ဒေတာဝန်ကျောင်းတော်၌ ဟောတော် မူသော ကာလ၊ ကိုယ်တော် မြတ်နှင့် တကွ၊ သတ္တာန်,ဟု ဟောတော် မူသည်၊ အလောင်း တော်ရသေ့ ဟောတော်မူသော ကာလ၌ကား ကိုယ်တော်မြတ် မရှိသေး

ဖြစ်၍၊ ဆန္နံ,ပင်ဟောခေါ်သော် မူရာသည်ဟု မှတ်ရာသည်)။ ။ခန္ဓဖောတ်ကံ ဘတိယံ၊ ၂၀၃၊

ဤဖောတ်ကို ခန္ဓဖောတ်ဟု အဘဲကြောင့် ဆိုသနည်.ဟူမူ၊ ခန္ဓသန္ဓါသည် ရူပက္ခန္ဓော, ဝေဒနာက္ခန္ဓော, စသည်၌ တို့ကဲ့သို့ အပေါင်း အစုကို ဟော သည်။ ဤသမာနဂါထာဖောတ်, ဧသည် တို့ကဲ့သို့ တဦးသော သူကိုသာ အကြောင်းပြု၍ ဟောသည်မဟုတ်၊ ကုန်အောင်စုံသော တပည့်အပေါင်း အစုတို့အား မန္တန်ရွတ်ပြု၍ ဆောင်ဖိုးသောဌါ ဟောတော် မူသောကြောင့် ပရိတ်ကို ခန္ဓပရိတ် ဆိုသတည်း။ ထိုပရိတ် ပါဠိသော ဖောတ်ကိုလည်း ခန္ဓ ဖောတ် ဆိုသတည်း။ ။တနည်း သော်တုံ၊ ဆိုကျွာပုန် အစု အပေါင်းကို ခန္ဓ,ဆိုသည်။ ထိုသိကျွာပုန် အစုအပေါင်းကို ဟောရာ မဟာဝါ, စူဠဝါ, ကျမ်းကို ခန္ဓက, ဆိုသည်၊ ထိုခန္ဓက ကျမ်း၌ လာသော ပရိတ်ကိုကား၊ က, ကိုသိမ်း၍ ခန္ဓ, ဟုဆိုသည်၊ ထိုခန္ဓပရိတ် ပါဠိသော ဖောတ်ကိုလည်း ရှေးနည်းအတူပင် ခန္ဓဖောတ်ဆိုသည်။ ။ဤဖောတ်သည် ခြောက်ဂါထာရှိ သောကြောင့်၊ ဆက္ကနိပါတ်၌ လာသင့်သည် မဟုတ်လော ဟူမူ၊ သို့သော်လည်း၊ အစ၌ ဝိရူပက္ခေဟိ, အစရှိသော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် လေးဦးကုန်သော ဖြေမင်း အမျိုးဘုန်၌ မေတ္တာကံ ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပဌမ နှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်၊ ။တနည်းသော် တုံ၊ ညြဒ်ဿက,အနေဒ်ဿက, အင်္ဂပ်းအားဖြင့် နှစ်ပါးကုန်သော မေတ္တာ ဘာဝနာတို့ကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သန္ဓါပင် များသော်လည်း အဲ့နှစ်ပါးကိုစွဲ၍ ဤဒုကနိပါတ်၌ ဆိုသည်ဟု ဖြေရာသည်၊ ။ဤမှတပါး သော အပြားအားလည်း အကြောင်း ပဝတ္တိနိမိတ်ကဲ့ ပညာရှိတို့ ရှာသင့် သေး၏)။ ။

၂၀၄-ဝိရကဖောတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဘုတ်သော သင့်ညြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝိဝိရကပဒေသသိ, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိရကဖောတ်ကို၊ ဖောတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အတုပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏၊ ။

ထိုအခါသဝိဋ္ဌကဏ်မယားသည် လာလတ်သည်ကို မဖြင်သည်ရှိသော် အကြောင်းကိုသိုင်မဲ့သောငှာ၊ ဝိရကဏ္ဍ၏အထံသို့သွား၍၊ အသျှင်၊ သဝိဋ္ဌကသည်မထင်၊ ထိုသံဃဋ္ဌကသည် အတိမ္မာလျှင်ရှိလေသနည်း၊ ဤသို့မေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၆၃) အဝိ ဝိရက ပသေသသိ၊သကုဏဲ့ မဠု၊ ဘာဏိကံ၊
မယူရ ဂိဝ-သကိ်ာသံ၊ပတိ် မယ္ဘံ သဝိဋ္ဌကံ။ ။

ဟူသော၌ပဋ္ဌမာဒါဆာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၃) ဝိရက၊အသျှင်ဝိရက။မဠု၊ဘာဏိကံ၊ သာယာသောအသံရှိထသော။မယူရ-ဂိဝ-သကိ်ာသံ၊ ဥဒေါင်းလည်နှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော၊ မယ္ဘံ၊ငါ၏။ ပတိ်၊လင်ဖြစ်သော။ သဝိဋ္ဌကံ၊သဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသော၊ သကုဏဲ့၊ငှက်ကို။တွံ၊အသျှင်သည်။ ပသေသသိ၊မြင်ပါ၏လော။ ။(အဝိ,ကား ပုဏ္ဏာအံ့။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝိရကသည် သင်၏လင်သွားရာအရပ်ကို ငါသိ၍ ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၂၆၄) ဥဒက-ထလ-စရသေ ပက္ခိနော၊နိစ္စံ အာမက-မဒ္ဒ-ဘောဇိနော၊
တာသေး-နကရံ သဝိဋ္ဌကော၊သေဝါလေ ပလိဂုဏ္ဌိတော မတော၊ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၄) ကာကိ၊ကျီး။ ဥဒက-ထလ-စရသေ၊ရေကြည်းအရပ်၌ ကျက်စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော။နိစ္စံ၊အမြဲ၊ အာမက-မဒ္ဒ-ဘောဇိနော၊ ငါးစိမ်းကိုစားလေ့ရှိသော။ဘသတာဒိသသော်၊ထိုသို့သသူသော၊ပက္ခိနော၊ငှက်၏၊အနုကရောန္တော၊ အတုပြုသည်ဖြစ်၍၊ အတုပြုခြင်းကြောင့်၊ သဝိဋ္ဌကော၊သင့်လင်သဝိဋ္ဌကသည်။သေဝါလေ၊ဧ့ခ််၌၊ ပလိဂုဏ္ဌိတော၊လွမ်းမိုး အပ်သည်ဖြစ်၍။ဘါ၊ငြိသည်ဖြစ်၍။မတော၊သေလေပြီ၊ ။(ဤဂါထာသည် ဝေသာလိဂါထာဖြစ်၍။သေဝါလေလိုသည်။နှ,ရှိက၊ဂါထာဒိသည်)၊ ။ဝိရကဓာတ်စတုတ္ထံ၊၂၀၄။

၂၀၅-ဂဒရိယဓာတ်၊

နတ်နှင့်တကွ၊သာဒလာကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဆုရှင်းသည်၊သောဘတိမန္ဓာဂ၊ဂေါယျော,အစရှိသောဂါဆာဒုနိဖြင့်တန်း

ဆာဆင်အပ်သော၌ ဂင်္ဂေယျဇာတ်ကို၊ ဖောင်ဝန်ကျောင်းတော်၌ သိုထင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပဉ္စင်းယမ်နှစ်ယောက်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဂင်္ဂါ ယမုနာမြစ်ဦး၌ ဆုံရာအရပ်၌ ဂင်္ဂါ ငါး, ယမုနာ ငါး, နှစ်ရတို့သည် ငါဘင့်တယ်ဖြစ်၏။ သင်သည်မတင့်တယ်ဟု အဆင်းကို အမှီပြုကုန်၍ ငြင်းခုံသည့် ရှိသော်၊ အနီးဖြစ်သော ဂင်္ဂါကမ်းနား၌ နေသော လိပ်ကို မြင်ကုန်၍ ဤလိပ်သည် ငါထို့ဘင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကိုငင်း၊ မတင့်တယ်သည်၏ အဖြစ်ကိုငင်း သိလတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၍၊ ထိုလိပ်သို့ကပ်ကုန်၍၊ အဆွေလိပ်၊ ဂင်္ဂါငါး သည်ဘည်း တင့်တယ် သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား ယမုနာ ငါးသည်တည်း တင့်တယ် သလောဟု မေးကုန်၏။ လိပ်သည် သည်း၊ ဂင်္ဂါငါးသည် သည်း တင့်တယ်ပေ၏၊ ယမုနာငါးသည်လည်း တင့်တယ်ပေ၏၊ 'နှစ်ရလည်း ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့ထက်ကား ငါသည်သာလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် တင့်တယ်၏၊ ဤသို့သောစကို ပြလိုရကား။ ။

(၂၉၅) သောဘတိ မင်္ဂေါ ဂင်္ဂေယျော၊
အထော သောဘတိ ယာမုနော၊
စတုပ္ပဒေါ-ယံ ပုရိသော၊နိဂ္ဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော၊
ဤသာ-မာယတ-ဂိဂေါ၊သင်္ဃော အတိရောစတိ။ ။

ဟူသော်ဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၅) ဂင်္ဂေယျာ၊ ဂင်္ဂါဖြစ်၌ ဖြစ်သော။ မင်္ဂေါ၊ ငါးသည်၊ သောဘတိ၊ တင့်တယ်ပေ၏။ အထော၊ ထိုမှတပါး၊ ယာမုနော၊ ယမုနာမြစ်၌ဖြစ်သော၊ မင်္ဂေါဝိ၊ ငါးသည်လည်း၊ သောဘတိ၊ တင့်တယ်ပေ၏။ စ၊ ထိုငါး နှစ်ဦးတို့ထက် ထူးသည်ကိုဆို၏။ စတုပ္ပဒေါ၊ အဝေါ်၊ လေးချောင်း ရှိထသော၊ နိဂ္ဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော၊ ပြည်ညောင် ပင်ကဲ့သို့ ဝန်းဝန်း စက်စက် ဖြစ်ထသော၊ ဤသာ-မာယတ-ဂိဂေါ၊ ရထားသန် သဘွယ် ရှည်သွယ် ညွတ်ကောဒသော လည်ရှိထသော၊ အယံပုရိသော၊ ဤယောကျ်ား သည်ကား။ သင်္ဃော-ဝ၊ အလုံးစုံကုန်သော သင်တို့ကိုလျှင်၊ အတိရောစတိ၊ လွန်၍တင့်တယ်သေး၏။ ။

ငါးကိုသည်လိပ်၏ စကားကိုကြားကုန်၍၊ အိုလိင်ယုတ်မာ၊ငါတို့သည် မေးအပ်သည်ကိုမဖြေမူ၍တပါးကိုသာလျှင်ဆို၏ဟုကဲ့ရဲ့လို၍၊ ။

(၂၆၆) ယံပုဏ္ဏိတောနတံ အက္ခာသိ၊အညံ အက္ခာသိ ပုဏ္ဏိတော။ အတ္တ-ပသံသကော ပေါသော၊နှာ-ယံ အတ္ထဝါက ရုစ္စတိ။ ။ ဟူသော်၎ုတိယဂါထာကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၂၆၆) အမ္ဟောပါပကန္တုပ၊အိုလိပ်ယုတ်မာ။ ပုဏ္ဏိတော၊ငါတို့မေး အပ်သော။တို့၊သင်သည်။ ယံ၊အကြောင်ပြဿနာကို။ မေ၊ငါတို့သည်။ပုဏ္ဏိတော၊မေးအပ်၏။ တံ၊ထိုမေးအပ်သောပြဿနာကို။နအက္ခာသိ၊မဖြေ။ အညံ၊တပါးကို။ အက္ခာသိ၊ဖြေဆို၏။အတ္တ-ပသံသကော၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမွမ်းတတ်သော။ အယံပေါသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ အမှာကံ၊ငါတို့ အား။ နရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ ။(ဂင်္ဂါယံဇာတော ဂင်္ဂေယျော။ ။ဇာတာဒိနမိမိယာစ, ဟူသောသုတ်၌ စကြိုဟ်ဖြင့်ဏောယျ ပစ္စည်းရောံသည်။ ။ယမုနာယံဇာတောယာမုနော၊ဏပစ္စည်း။နိဂြော ဓောဝိယပရိမဏ္ဍလောပုရိသောသောယံ နိဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော,ပြု။ ။ ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌၊ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလောတိ သုဇာတော နိဂြော ဓောဝိယ ပရိမဏ္ဍလော၊ မိန့်သော ဤအဋ္ဌကထာကို နှလုံးပိုက်မိမူ။ နိ ဂြောဓသပရိမဏ္ဍလောနိဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော၊နိဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော ဇာဝယောရာဇကုမာရော သောယံနိဂြောဓ-ပရိမဏ္ဍလော,ဟုသမာသ် ပါဋိန္ဒ်ရှိသောပဌမာဗဟုဗ္ဗိဟိသမာသဝိဂ္ဂဟသည် ပါဋိအနေ မကျသေး သည်ကိုဆင်ခြင်နိုင်လိမ့်မည်။ ။အနေကျပါဋိအသို့ရှိရာအံ့နည်းဟူမူ။ ။ နိဂြောဓောဇာဝယောရာဇကုမာရောယောရာဇကုမာရောသောယံနိဂြောဓပရိ မဏ္ဍလော၊ဤကားပဌမာဗဟုဗ္ဗိဟိ၊အထဝါ၊ နိဂြောဓသပရိမဏ္ဍလော နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလောဇာဝ ပရိမဏ္ဍလောယသသ ရာဇကုမာရသသောယံ နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော,ဟု၊ ပါဋိအနေကျရှိရာ သည်။ ဤပါဋိပျက်ပြားသည်ကားကာလရှည်လျားလှလေပြီ။ ။ယော ရာဇကုမာရော၊ အကြောင်မင်းသားသည်။နိဂြောဓော၊ပင်စည်ကိုင်းခက်မျ သောပြည်ညောင်ပင်သည်။ ပရိမဏ္ဍလောဇာဝ၊ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ၏ သို့။ပရိမဏ္ဍလော၊အရပ်နှင့်အလိုတော်မျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဇာတိဘဆ္ဌာ၊ထို့ကြောင့်။ သောအယံရာဇကုမာရော၊ ဆံထိမင်းသားသည်။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလဇမည်၏။ နိ ဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပင်စည်ကိုင်းခက်မျှသဉ်ဖြစ်၍ ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ သောပြည်ညောင်ပင်ကဲ့သို့ အရပ်နှင့်အလိုမျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်ရှိ

သောမင်းသား။ အထဝါ၊တနည်းကား။နိဂြောဓသဿ၊ပြည်ညောင်ပင်၏။ ပရိမဏ္ဍလော၊အချင်းချင်းမျှသဖြင့်ဝန်းဝန်းစက်စက်သောပင်စည်ကိုင်းခက်။ဝါ၊ စက်ချသကဲ့သို့ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပြည်ညောင်ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်။ ။ယသ္မာဇကုမာရသ၊အကြင်မင်းသားအား။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလောဇ္ဈဝ၊ပြဉ္ဇညောင်ပင်၏ဝန်းသောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့။ပရိမဏ္ဍလော၊ အရပ်နှင့်အလံမျှသဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်သောကိုယ်သည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဇာတိသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။သောအယံရာဇကုမာရော၊ထိုမင်းသားသည်။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊မည်၏။နိဂြောဓပရိမဏ္ဍလော၊ပြဉ္ဇညောင်ပင်၏ဝန်းဝန်းစက်စက်သောပင်စည်ကိုင်းခက်ကဲ့သို့အရပ်နှင့်အလံမျှသဖြင့် ဝန်းဝန်းစက်စက်သောတင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိသောမင်းသား။ ။ဤအဆုံးအဖြတ်ကို ဒုဇ္ဈဘဖြစ်၍ သံမှိုနှက်သကဲ့သို့စိတ်ထက်မြိုင်ဟာမှတ်ရာသည်။ ။ဤသမာယတဂိဂေါတိ ရထိသံဝိယအာယတဂိဂေါ၊ ဟု-အဋ္ဌကထာဘွင့်ရကား။ဤဆိကာယတဂိဂေါစ၊ဖြူဆံဖြက်ကဲ့သို့ရှည်သောလည်လည်းရှိထသော။ ဟုယောဇနာသည်ကား၊ မကြည့်မရှုကိုင်ကာပြုသောကြောင့် ဂရုပြု၍မမှတ်ရာသည်)။ ။ဂင်္ဂေယျဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၀၅။

၂၀၆-ကုရုဂ်မိဂဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်ဖွာဘုရားသည်။ ဇုဃ်ဝန္ဓမယံပါသံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုရုဂ်မိဂဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခေါက်ရှာဌက်သည် လိပ်ကိုခေါ်၍၊ အဆွေလိပ်၊ သင်အားသွားတို့သည်ရှိကုန်၏။ သင်သည် ဤကြွေ့ကွင်းကိုဖြတ်လေ့၊ငါသည်သွား၍ အကြင်သို့ပြုအပ်သည်ရှိသော် ထိုမူဆိုးသည်မလာလတ္တံ့၊ ထိုသို့ပြုချေဟု။ ဤသို့နှစ်ယောဲကုန်သောငါတို့သည် ပြုအပ်သောလုံ့လဖြင့်ငါတို့၏ အဆွေသည် အသက်ကိုရလတ္တံ့၊ ဤသို့သော အနက်ကို ဖြလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၂၆၇) ဇာဃ် ဝန္ဒမယံ ပါသံ၊ဆိန္ဒ ဒန္တောဘိ ကစ္ဆပ။
အဟံ တထာ ကရိဿာမိ၊ယထာ နေ.ဟိတိ လုဒ္ဒကော။ ။
ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၆၇) ကစ္ဆပ၊အဆွေလိပ်။ ဇာဃ်၊ငါတို့က်တွန်း၏၊တွံ၊သင်သည်။ ဝန္ဒမယံ၊ လုံးစွာကျစ်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ပါသံ၊သားရေကြော့ကွင်းကို။ ဒန္တောဘိ၊သွားတို့ဖြင့်။ဆိန္ဒ၊ဖြတ်ကာမူလော့။အဟံ၊ငါသည်ကား။ ယထာ၊ အကြင်အချင်းဖြင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ လုဒ္ဒကော၊ မူဆိုးသည်။ နေ.ဟိတိ၊နဇဟိတိ၊မလာလတ္တံ့။တထာ၊ထို အချင်းဖြင့်။ကရိဿာမိ၊ပြုချေအံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ဈာန်ရကုန်သောဌက်,လိပ်,တို့အား အဆုံးအမကိုပေးလျက်၊ ငါသည်သင်တို့ကိုမှီ၍ အသက်ကိုရပေ၏။သင်တို့သည်အဆွေဖြစ်သောငါ၏ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုပေ၏။ ယခုအခါ၌မူဆိုးသည် လာလတ်၍ သင်တို့ကိုဘမ်းရာ၏။ ထို့ကြောင့်၊ အဆွေခေါက်ရှာဌက်၊ သင်သည်မိမိ၏သားငယ်တို့ကိုယူ၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားလော့။ အဆွေလိပ် သည်လည်း ရေသို့ဝင်လော့ဟုဆို၏။ ထိုဌက်,လိပ်, တို့သည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၂၆၈) ကစ္ဆပေါ ပါဝိသိ ဝါရိ၊ကုရုဂေါ ပါဝိသိ ဝနံ။
သတပတ္တော ဒုမ.ဂ္ဂမှာ၊ဒူရေ ပုတ္တေ အပါနုယိ။ ။
ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၆၈) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ မယာ၊ငါသည်။သြဝါဒေ၊အဆုံးအမကို။ဒိန္နေ၊ ပေးအပ်ပြီးသည်ရှိသော်။ ကစ္ဆပေါ၊ရေလိပ်သည်။ဝါရိ၊ရေသို့။ပါဝိသိ၊ဝင်ထေပြီ။ ကုရုဂေါ၊ကုရုဂ်မည်သောသား သည်။ဝနံ၊တောသို့။ပါဝိသိ၊ဝင်လေပြီ။ သတပတ္တော၊ခေါက်ရှာဌက်သည် ကား၊ဒုမ.ဂ္ဂမှာ၊ သစ်ပင်ဖျားမှ။ဒူရေ၊ ဝေးသောအရပ်သို့။ ပုတ္တေ၊သား ငယ်တို့ကို။အပါနုယိ၊ဘဲကွါယူဆောင်လေပြီ။ ။(ကစ္ဆေနဝိဝတိတိကစ္ဆပေါ။ ။ကစ္ဆေန၊လက်ကတိုးကြောင်းဖြင့်။ဝိဝတိ၊ရေသေဝံတတ်၏။ပေး။ ။ နေဟိတိကိုနဇဟိတိဖြတ်။ ။ဇဟိတိ,ကား၊သမ္မောဒမာနာဂစ္ဆန္တိ၊ဓာဏမာဒါယပက္ခိနော။ယဒါ တေဝိဝဒိဿန္တိ၊တဒါ ဇဟိန္တိ မေ ဝသံ။ ။ တို့၌ကဲ့သို့ ဇာတ်ဖြင့်ပြီးသည်။ ။ဇာတ်နောင် ဘဝိဿန္တိဝိဘတ်သက်၍၊ဟောတိဿရေဟောဟောဘဝိဿန္တိမိသဿစ။ ။ဟူသော

သုတ်၌စသဒ္ဒါဖြင့်၊ဇာတ်ကိုဟောပြု၊သကိုလည်းချေ၍။ ။ဇာကာရာဂ မောအာသင္ဘဝတုကမ္မိ၊ဟူသောသုတ်ဖြင့်ဇာအာကွာရာလာ၍ရပါပြီးစေ။ ။ ပါဝိသိဟုဒီဃလိုသည်။ ။ကုရုဂ်မိဂေါတိဇေဝံနာမကောမိဂေါ၊ပသဒ မိဂေါတိပိဝဒန္တိ။သတပတ္တောတိသကဏ္ဏ်ဩ၊ဒိကာအလို။သတပတ္တော ကို၊သိန်းပေးလိုသည်)။ ။ကုရုဂ်မိဂဇာတကံဆဋ္ဌံ။၂၀၆။

၂၀၇-အဿကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဗွာဘုရားသည်၊အယမသကရာဇေန,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤအဿကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်းကိုအ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် နှစ်ခုကုန်သောနွား ချေးပိုးဖိုမတို့သည်နွားချေးစိုင်ကိုဘေဝံကုန်လျက် မင်း၏ရှေ့သို့လာစေ ကုန်သတည်းဟု၊ ထိုနှစ်ခုကုန်သောနွားချေးပိုးဖိုမတို့၏လာခြင်းကိုပြု၏။ ထိုနှစ်ခုကုန်သော နွားချေးပိုး ဖိုမတို့သည် ဘုရားလောင်း ဓိဋ္ဌာန်တိုင်း လျှင်လာလတ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုနွားချေးပိုးမကို ပြုလျက်၊ မင်းမြတ်၊ ဤနွားချေးပိုးမသည်သင်မင်းမြတ်၏ ဥပဂိုမည်သောမိဘုရား တည်း။ သင်ကိုစွန့်၍ နွားချေးပိုး အဖို၏နောင်မှ လိုက်၏။ ထိုနွားချေး ပိုးမကိုရကုန်လေ့ဟုဆို၏။အသျှင်ဘုရား၊ဥပဂိုစဉ်လျက် နွားချေးပိုးအ မျိုးဖြစ်လတ္တံ့.ဟူ၍အကျွန်ုပ်သည်မယုံဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ထို နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေအံ့ဟုဆို၍၊ အသျှင်ဘုရား၊ ဆိုစေ ကုန်လေ့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည်မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့်ထို နွားချေးပိုးမကို ဆိုစေသတည်းဟုဓိဋ္ဌာန်၍ ဥပဂိုဟူ၍ခေါ်၏။ နွားချေးပိုး မသည်လူ့ဘာသာဖြင့်၊ အသျှင်ဘုရား၊အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟုဆို၏။ သင် သည်လွန်လေပြီးသောဘဝ၌ အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိ သော်၊အသျှင်ဘုရား၊ အဿကမင်း၏ မိဘုရားဖြစ်သောဥပဂိုအမည်ရှိ သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ယခုအခါ၌သင်သည် အဿကမင်းကိုတည်းချစ် သလော၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား နွားချေးပိုး အဖိုကိုတည်း ချစ်သလောဟု

မေးဏ်။အသျင်ဘုရား၊ထိုအဿကမင်းသည်ဤဘဝ၌ အကျွန်ုပ်ဏ်၏ဝင်ဖြစ်ဏ်။ထိုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်ဤဥယျာဉ်၌အဿကမင်းနှင့်တကွ၊ရူပါရုံ၊သဒ္ဒါရုံ၊ဂန္ဓာရုံ၊ရသာရုံ၊ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကိုခံစားလျက်သွားရဏ်။ ယခုတမူကားဘဝဖုံးလွှမ်းခြင်းဖြစ်သောကာလမှစ၍ ထိုအဿကမင်းသည်အကျွန်ုပ်အား အသို့တော်သနည်း။ထို့ကြောင့်ယခုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်အဿကမင်းကိုသတ်၍ ထိုအဿကမင်းဏ်၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် အကျွန်ုပ်ဏင်ဖြစ်သော နွားချေးပိုးအဖို့၏ခြေတို့ကို လိမ်းချင်ဏ်၏ဟုဆိုလို၍၊ပရိသတ်အထယ်၌လူ့ဘာသာဖြင့်။ ။ ။

(၂၆၉) အယ.မဿက-ရာဇာနံ၊ဒေသော ဝိစရိတော မယာ။
အနုကာမယ-ကာမေန၊ဝိယေန ပတိနော သဟာ။ ။

(၂၇၀) နဝေန သခ-ဒုက္ခေန၊ပေါရာဏံ အဝိဇိယတိ။
တာဒ္ဗာ အဿက-ရညာ.ဝ၊ကိဒ္ဒေါ ဝိယတရော မမ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၆၉-၂၇၀) ဘန္တေ၊သျင်ရဒေသ့။ အယံဒေသော၊ ဤဖွေလျော်ပျော်ဘွယ်ရှိသောဥယျာဉ်အရပ်သည်၊ပုဇ္ဇော၊ရှေးဘဝ၌။ မယာ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အနုကာမယကာမေန၊ချစ်ချင်းချစ်ထသော။ဝါ၊သူ့ကိုချစ်သောအကျွန်ုပ်ကိုသူကလည်းချစ်ထသော။ ဝိယေန၊ရှေးဘဝကအလွန်ချစ်ထသော။ ပတိနော၊ထိုရှေးအတ္တဘောကလင်ဖြစ်ထသော။အဿက-ရာဇာနံ၊ အဿကမင်းနှင့်။သဟာ၊တကွ။ ဝိစရိတော၊ကျင်လည် သွားလာဘူးသော။ ဒေသော၊အရပ်တည်း။ ။ဘန္တေ၊သျင်ရဒေသ့။ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌ကား။နဝေန၊အသစ်ဖြစ်သော။ သခ-ဒုက္ခေန၊ချမ်းသာဆင်းရဲသည်။ပေါရာဏံ၊အဖောင်းဖြစ်သောချမ်းသာဆင်းရဲကို။ ယဿာ၊အကြင်ကြောင့်။အဝိဇိယတိ၊ဖုံးလွှမ်းအပ်ဏ်၏။ (ဤသို့ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ကားလောကဓမ္မတာဖြစ်ဏ်၏)။ တဿာ၊ထို့ကြောင့်။အဿက-ရညာ၊လင်ဖောင်းဖြစ်သောအဿကမင်းထက်။ ကိဒ္ဒေါဝ၊ လင်သစ်ဖြစ်သောနွားချေးပိုးအဖို့ကိုလျှင်။ မမ၊အကျွန်ုပ်သည်။ဝိယတရော၊ အလွန်ချစ်အပ်ဏ်၏။ ။(အနုကာမယကာမေနာတိ မယာတံကာမယမာနာယတေနဲ့ ကာမယမာနေန,ဘွင့်သောအဋ္ဌကထာအလို။ ။တံကာမယတိတိကာမယမာနာ။ ။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။တံ၊ထိုအဿကမင်းကို။ကာမယတိ၊ချစ်ခင်ဏ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ထို

ကြောင့်။အဟံ၊ငါသည်။ ကာမယမာနာ၊မည်၏။ ။မံကာမေတိတိကာမော။ ။ယောရာဇာ၊အကြင်အာသကမင်းသည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ကာမေတိ၊ချစ်ခင်တတ်၏၊ဣတိတဆ္ဌာ၊ထို့ကြောင့်။ သောရာဇာ၊ ထိုအာသကမင်းသည်။ကာမော၊ကာမမည်၏။ ။ကာမယမာနံကာမော ကာမယကာမော,ပြု၍။ ။ကညေကာမယမာနံမံ၊နကာမယသိကိ ံန္တိမံ။ ။ဟူသောပြဿဂ်တို့ဒ္ဌိကဲ့သို့။ ။ကာမယမာနကာမော ,ဆိုအပ်လျက်၊မာနကိုချေ၍ကာမယကာမော,ပြီးသည်။ ။ဓာဓာတ်၏ရှေးအဝိဒ်၏ အာ,သည်မကျေသည်ထည်းရှိ၏။ကျေ၍ပိဓိယတိ,ဟူ၍လည်းရှိသင့်၏။ ။ဤကားမကျေမှုဆန်းသင့်သည်)။ ။အာသကဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၀၇။

၂၀၈-သုသုမာရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ အလမေတေဟိအမ္မေဟိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၍သုသုမာရဇာတ်ကို၊ ဝေဒူဝဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသဗ္ဗညုအား သတ်အံ့သောဌာလုံ့ဏပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မျော်မင်း၊သင်သည်ငါ့အားနှလုံးသားကိုအကယ်၍ပေးအံ့။ ငါသည်သင့်ကိုမသတ်အံ့ဟု မိကျောင်းသည်ဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား ထိုအရပ်သို့ငါ့ကိုဆောင်လေ့၊ ငါသည်သင့်အား သစ်ပင်၌ဆွဲထားသော နှလုံးသားကိုပေးအံ့ဟု၊ ဘုရားလောင်းဆို၏။ ထိုမိကျောင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကိုယူ၍ ထိုရေသဖန်းပင်သို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိကျောင်း၏ကျောံကုန်းမှခုန်၍ရေသဖန်းပင်၌ ထိုင်၍၊ အချင်းမိကျောင်းမိုက်၊သင်သည်သတ္တဝါတို့၏ နှလုံးသားမည်သည်ကား သစ်ပင်ဗျား၌ဖြစ်၏ဟုအမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုက်လေစွတကား။ ငါသည်သင့်ကိုတွယ်သည်စား၏။သင်၏သစ်သီးကြိုးငယ်သည်သင့်အားပင်လျှင်ဖြစ်စေတော့၊ ငါအလိုမရှိပြီ။သင်အား ကိုယ်သာလျှင်ကြိုး၏။ပညာသည်တမူကားမရှိ။ဤသို့ဆို၍ဤအနက်ကိုပြလိုရကား။ ။

(၂၇၁) အလံ မေ.တေဟိ အမ္မေဟိ၊ဇမ္မုဟိ ပနသေဟိ စ။
- ယာနိ ပါဂံ သမုဒ္ဒဿ၀ဂံ မယ္ဘံ ဥဒ္ဒမ္မရော။ ။

(၂၇၂) မဟာတိ ဝတ တေ ဗောန္ဒိုးနှ စ ပညာ တဒုဝိကာ။
သုသုမာရ ဝဠွိတော မေ၊ဂစ္ဆ ဒါနိ ယထာ-သုခံ။ ။
ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၂၇၁-၂၇၂) သုသုမာရ၊မိကျောင်း။သမုဒ္ဒသာ၊ဂင်္ဂါ၏။ပါရံ၊ထိုမှာဘက်၌။ယာနိ၊အကြင်သရက်သီးအစရှိသည်တို့ကို။တယာ၊သင်သည်။နိန္ဒိဋ္ဌာနိ၊ညွှန်ပြအပ်ကုန်၏။ဇေတဟိအမ္မေဟိ၊ထိုသရက်သီးတို့ဖြင့်ငင်း။ဇေတဟိဇမ္မ။ဟိ၊ ထိုသပြေသီးတို့ဖြင့်ငင်း။ ဇေတဟိပနသေဟိစ၊ထိုဝိန္ဒသီးတို့ဖြင့်ငင်း။မေ၊ငါ့အား။အလံ၊အလိုမရှိပြီ။မယ္ဘံ၊ငါ့အါး၊ဥဒုမ္ဗရော၊ရေသဖန်းသီးသည်သာလျှင်။ဝဂံ၊ကောင်းမြတ်၏။ ။သုသုမာရ၊မိကျောင်း။ဝတ၊စင်စစ်။တေ၊သင်၏။ ဗောန္ဒိ၊ကိုယ်သည်သာလျှင်။ မဟာတိ၊ကြီး၏။ တဒုဝိကာတ သသသရိရသအနုဆွဝိကာ၊ ထိုကြီးသောကိုယ်အားလျော်ပတ်သော။ပညာစ၊ပညာမူကား။နတ္ထိ၊မရှိ၊တံ့၊သင့်ကို။ မေ၊ငါသည်။ဝဠွိတော၊ထွည့်ပတ်အပ်သည်။ အသိ၊ဖြစ်ပြီ။ ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တံ့၊သင်သည်။ယထာ-သုခံ၊ချမ်းသာသည့်အလျော်။ဝါ၊အလိုအလျော်။ဂစ္ဆ၊သွားထစမောင်မင်း။ ။(ဤဇာတ်၌ဂင်္ဂါကိုပင်သမုဒ္ဒသဆိုသည်။ ။ဝရောဒေဝါဒိကေ ဇာတ္ဌေ၊ ဇာမာတရိ ပတိမ္ဟိစ။ ဥတ္တမေ ဝါစ္ဆလိဂေါ်သော၊ဝရံမန္ဒပ္ပိယေ ဗျယံ။ ။ဤဂါထာအလို၊ဝရောဟုဆိုသင့်လျက်။သုန္ဒရံမနောတို့ကဲ့သို့နပုံးဆိုသည်။ ။သသတိတိသသု။သသုဝဝသုသု။ ။မာရေတိတိမာရော၊သုသုဝဝမာရောသုသုမာရော။ ။(အဘိဇာန်ဋီကာ)။ ။ တနည်း။ ။သုသုတိသဒ္ဒံ ကရောန္တောမာရေတိတိသုသုမာရော။သုသုကမာရော,ဆိုလိုလျက်၊က,ကျသည်။ ။သုသုကောသုသုမာရေစ၊ဗာလကေစဥလုဝိန်၊ဆိုသောကြောင့်၊က,ကျကြောင်းကိုဆိုသာသည်။ ။ သုသုဂဒ္ဒကေပါဏောမာရေတိတိသုသုမာရော။ ။ဤကားအပဒါန်အဋ္ဌကထာအလို)။ ။သုသုမာရဇာတကံ အဋ္ဌမံ။၂၀၈။

၂၀၉-ကုက္ကုဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ထွာဘုရားသည်၊ဒိဋ္ဌာမယာဝနေရကွာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဋဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထိ

တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သောအသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အတူနေတပည့်ဖြစ်သောပန္ထင်းငယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မူဆိုးသည်ကိုယ်ကို သစ်ခက်သစ်ရွက်နှုတ်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ အဘန်တလဲလဲကြော့ကွင်းတံကိုဆင်း၊ ကြော့ကွင်းကိုဆင်းထောင်၏။ကြက်သည်ထိုမူဆိုးကိုရှက်စေလိုသည်ဖြစ်၍လူ့စကားကိုပြောက်၍။ ။

(၂၇၃) ဒိဋ္ဌာ မယာ ဝနေ ဂုက္ခာ၊အသကဏ္ဏာ ဝိဘေဒကာ။
နု တာနိ ဇဝံ သက္ကန္တိ၊ယထာ တွံ ဂုက္ခ သက္ကသိ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၃) သမ္မဂုက္ခ၊အချင်းသစ်ပင်။ဝနေ၊တော၌။အသကဏ္ဏာဂုက္ခာစ၊အင်ကြင်းပင်တို့ကိုဆင်း။ ဝိဘေဒကာဂုက္ခာစ၊သစ်ဆိမ့်ပင် တို့ကိုဆင်း။ မယာ၊ငါသည်။ဒိဋ္ဌာ၊မြင်ဘူးကုန်ပြီ။ ဇတာနိ၊ထိုသစ်ပင်တို့သည်ကား။ တွံ၊သင်သစ်ပင်သည်။သက္ကသိယထာ၊ထိုမှ၌မှတရွရွ ရွေ့သကဲ့သို့။ ဇဝံ တထာ၊ထို့အတူ။နုသက္ကန္တိ၊ထို့မှ၌မှမရွေ့ပါကုန်တကား။ ။

၌သို့ဆို၍ ထိုကြက်သည်တပါးသောအရပ်သို့ပြေးသွားလေ၏။ ထိုကြက်ပြေးသွားသောကာလ၌မူဆိုးသည်။ ။

(၂၇၄) ပုရာဏ-ကုက္ကုဠော အယံ၊ဘိတ္တွာ ပဇ္ဇ ရ.မာဂတော။
ကုသလော ဝါဠ-ပါသာနံ၊အပက္ကမတိ ဘာသတိ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၄) ပဇ္ဇရံ၊လှောင်သောဆောင်းကို။ဘိတ္တွာ၊ဘေဒံ၍။အာဂတော၊လာသော။အယံပုရာဏကုက္ကုဠော၊၌ကြက်ဟောင်းသည်။ဝါဠ-ပါသာနံ၊သားမြီးကြော့ကွင်းတို့၌။ကုသလော၊လိမ္မာသည်ဖြစ်၍။အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။ဇဠိတုံ၊မိစိမ့်သောဥ။အဒတွာ၊မပေးမူ၍။(ထည့်)။ အပက္ကမတိ စ၊ကြော့ကွင်းမှရှောင်လည်းရှောင်၏။ ဘာသတိစ၊ငါ့ကိုလည်းလူ့ဘာသာဖြင့်ဆိုလည်းဆို၏။ဘာသိတွာ၊ဆိုပြီး၍။ပလာတော၊ပြေးလေ၏။ ။ အသသကဏ္ဏာအသသကဏ္ဏာ။ အသသ၊မြင်း၏။ ကဏ္ဏာ၊နားတည်း။အသကဏ္ဏာ၊မြင်း၏နား။ ၌သို့သောဝစနဏ္ဍကို ပြုမူလည်း၊ပံကတိသော မြင်း၏နားကို ၌အရာ၌မယူကောင်း။ ။ယထာကထဉ္စိ ဗျပတ္တိ၊ရဉ္ဇိယာအဏ္ဍနိဿယော။ ဇာတိရဉ္ဇိပဆိဒ္ဓေန၊ဗျပတ္တိ ယေနကေန

၀။ ။ဟု-သန္ဓ၀ိဒုဘို့ဆိုရကား ရွှဲဒြိအားဖြင့် အင်ကြင်းပင်ကို ဤဒြိအသ
ကဏ္ဍာ,ဆိုသည်)။ ။ကုက္ကုဒဇာတကံနဝမံ၊၂၉၀။

၂၁၀-ကလန္ဓကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အမျှော်ကာနာမယံချကျော, အစဂ္ဂိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
ဟန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤကလန္ဓကဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌
သီဘင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ဘုရားအာဘုပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော
တော်မူ၏။

ထိုခဏာန်းသူင ထိုကလန္ဓကဏ်နှာ်သိုးသည်ပြာဘ်၏ မျာ်သုံးတို့ သည်
ထွက်သောအခြင်းအရာသို့ရောက်ကုန်ဏ်။ ဦးခေါင်းသည်ကဲ့ဖ်။ ထိုကလန္ဓ
ကသည်,ပင်စည်၌တည်အံ့သောဌါ မပွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍မြေဆိုက်၍။ ။

(၂၇၅) အမျှော ကော နာမ·ယံ ရုကျော၊ သိန္ဓ-ပတ္တော သ-ကဏ္ဍကော၊
ယဏ္ဍ ကော·ပဟာရေန၊ဥဿမဂ် ပဘိဇ္ဇိတံ။ ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။

(၂၇၅) အမျှော၊အဆွေခဒိရ၀နိယ၊ယဏ္ဍ၊အကြင်သစ်ပင်၌၊ဖကပဟာ
ရေန၊တကြိမ်ပေါက်သဖြင့်၊ဥဿမဂ်၊ဝါဖ်ဒြိဦးခေါင်းသည်၊ ဘိဘိဇ္ဇိတံ၊ခြဏ်။
၀ါကဲ့ဏ်၊ သကဏ္ဍကော၊ အဆူဃည်းဂျိထသော၊ သိန္ဓပတ္တော၊ သေးသိန
သော်အရွက်လည်းဂျိထသော၊ အယံရုကျော၊ ဤသစ်ပင်သည်ကား၊ ကော
နာမ၊အဘယ်သစ်ပင်နည်း၊ ။

ထိုကလန္ဓကဏ်စကားကိုကြား၍ခဒိရ၀နိယသည်၊ ။

(၂၇၆) အစာဂို ဝတာ·ယံ ဘိက္ခဒံ ဝနာနိ၊
ကဋ္ဌ·ဂ္ဂ-ရုက္ခေသု အ-သာရကေသု၊
အထာ·သဒါခဒိရံ ဇာတိ-သာရံ၊
ယဏ္ဍ·ဘိဒါ ဂရုဠော ဥဿမဂ်၊ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။

(၂၇၆) ဘောကလန္ဓက၊ အိုကလန္ဓက၊ ဂရုဠော၊ ဌက်မြတ်ဖြစ်သော၊
အယံ ဤမိုသော၊ ဤသို့သဘော ဂျိုသော၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ဝနာနိ၊ အနှစ်မ
ဂျိကုန်သော လက်ပံတော, ကသစ်တောတို့ကို၊ ဘိက္ခဒံ ဘိက္ခုဒန္တော၊ ဟူင်း

ဘေားက်လျက်။ အ-သာရကောသု၊အနှစ်မဲ့ကုန်သော လက်ပံ,ကသစ်,အစဝ်ရှိ ကုန်သော။ ကဉ္စဂ္ဂရုဇကဲ့သုဝနကဉ္စရုက္ခဇောသောသူ၊ တောထင်း အရသာ ဖြစ်ကုန်သောသစ်ငှင်တို့ဦး၊ဝတ၊ငင်စစ်၊အစာရိ၊ကျက်စား၍ဖလပြု၊အထ၊ ထိုနောင်မှ၊ဇာတိ-သာရံ၊ငယ်သောအခါမှစ၍ ဇာတ်အားဖြင့်အနှစ်ရှိသော၊ ခဒိရံ၊ ရှားဘာသို့၊ အာသဒါ၊ ရောက်လာပြီ၊ ပါပုဏိတွာ၊ ရောက်လာပြီး၍၊ ယထွာ၊ အကြင်သစ်ပင်၌၊ တွံ၊သင်သည်၊ ဥဒ္ဓုမဂ်ံ၊ ဦးခေါင်းကို၊ အဿ ဒါအဘိန္နယိ၊ခွဲပြီ။ ဧသောသာရရုက္ခော၊ ဤအနှစ်ပြည့်စုံ၍ တင်ဘင်မာသော သစ်ပင်သည်၊ ခဒိရောနာမ၊ ရှားပင် မည်၏။ ။(သိန္နပဇ္ဇောတိ သုရမ ပဇ္ဇော၊ ။သိန္နံ, သန္ဓါသေးသိန်သောအိုးကို ဟောသည်၊ ။ဂရုဇ္ဇောတိ သကုဇော၊ သဗ္ဗသကုဏာနံ ဟောတံ် သဂါရဝ သပ္ပဋိသဝစနံ။ ။ဒာဠှ ကဆာဟုရကား။ ဂရုဇ္ဇော၊ဌက်ခြင်းတည်း၊ ဟု-သာမန်ပေးသည်၊ ဂဠုနိကို ဤအရာ၌မလို)။ ။ကလန္ဒကဓာဘကံဒသမံ၊၂၁၀၊ဒဠ္ဠဝဂ္ဂေါဆဋ္ဌော၊ ။ တဿ·ဠ္ဠါနံ၊ ။

ဗန္ဓနာဂါရံ,ကေလိသိထံ,ဓနံ,ဝိဂရှ,ဂဂ်ေယျံ,၊
ကုရုဂ်,မဿကဠေဝ,၊သုသုမာရဂိရွ,ကုက္ကုဋံ၊
ကလန္ဒက,ဆိုထေဒသ၊ ။

၇-ဗိရထာထူဇမ္ဘကဝဂ်။

၂၁၁-သောမဒတ္တဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွးသာ လောကကို ဆုံးမတော် မူဘတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာ ဘုရားသည်၊ အကာသိရောဂံ, အစဝ်ရှိသော ဂါထာ ပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤသောမဒတ္တဇာတ်ကို၊ဖေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိဘင်း သုံး နေတော် မူစဉ်၊ လာဂ္ဂေါဒါယိ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

ဘုခင်၊သင်သည် မင်းဖြစ်အထံသို့သွား၍၊မင်းဖြောက်၊ အသျှင်သည်အောင် ဘေဉ်မူစေသဘည်း ဘုဆို၍၊

ဒွေ ပေ ဂေါ်ဏာ မဟာ-ရာဇာ၊ယေထိ ခေတ္တံ ကာသာမဒေသ၊
တေသုကောသေ မတော ဒေဝ၊ဒုတိယံ ဒေထိ ခတ္တိယ၊ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုရွတ်ဆိုနားကိုတောင်းလေ့ဟု၊သောမဒတ္တသည် အ
တကိုဤဂါထာကိုသင်းစ၏။ ။

မဟာ ရာဇာမင်းမြတ်၊မေ၊အကျွန်ုပ်အား၊ဒွေဂါထာ၊နွားနှစ်ရှ ကိုသည်၊
သန်၊ ဂိုကုန်၏၊ ယေဟိ၊ အကြင်နွားနှစ်ရှင့်ဖြင့်။ မယံ၊အ ကွန်ုပ်တို့သည်၊
ခေကြံ၊လယ်ကို၊ ကသောမသေ၊ထွန်ကုန်၏။ ဒေဝ၊မင်းမြတ်၊ တေသူ၊ထိုနွား
နှစ်ရှ ကိုတွင်း၊ ကော၊ဘရသည်၊ မတော၊သေဖြစ်၊ခတ္တိယ၊မင်းမြတ်၊ ဒုတိယံ၊
အဘော်ဖြစ်သောနွားကို၊ ဂဏ္ဍ၊ ယူ၊တော်မူလော့၊ ။

ဤသို့ပုဏ္ဏားသည် တနှစ်သည်သဖြင့်ဂါထာကို လေ့လာသည်ကိုပြု၍၊
ဆုရားခံလောင်းကို၊ ချစ်သား သောမဒတ်၊ ဂါထာသည် လေ့လာသည် ဖြစ်
ပြီ၊ ယခုအခါငါသည် အမှတ်မရှိသောသူ၏ အထံ၌ ဆိုအံ့သောငှါ စွမ်း
နိုင်အံ့၊ ငါ့ ဂိုမင်း၏အထံသို့ ဆောင်ခံလေဟုဆို၏။ ဘုရားခံလောင်းသည်၊ ဘ
ခင်၊ကောင်းပြီဟုဆို၍၊ သင့်တင့်လျော်ကပတ်သောလက်ဆောင်ကို ယူခ
၍ အဘကိုမင်း၏အထံသို့ဆောင်၏၊ ပုဏ္ဏားသည်၊မင်းမြတ်၊ အသျှင်သည်
အောင်စေ သတည်းဟုဆို၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်၏။ မင်းသည်၊ သော
မဒတ်၊ဤပုဏ္ဏားသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့တော်ကြသနည်းဟုမေး၏။ မင်း
မြတ်၊အကျွန်ုပ်၏အဘဘည်းဟု၊သောမဒတ်သည်လျှောက်၏။အဘယ်အမှု
ကြောင့်လာသနည်းဟုမင်းသည်မေး၏၊ထိုခဏာ၌ပုဏ္ဏားသည်နွားကိုတောင်း
အံ့သောငှါ။ ။

ဒွေ မေ ဂေါဏာ မဟာ-ရာဇ၊ယေဟိ ခေတွံ ကာသာမသေ၊
တေသုကော မတော ဒေဝ၊ဒုတိယံ ဂဏ္ဍ ခတ္တိယ၊ ။

ဟူသော်ဤဂါထာကိုဆို၏။ ။

မဟာ- ရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ ငေ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ဒွေဂါထာ၊ နွားနှစ်ရှတို့
သည်၊ သန်၊ ဂိုကုန်၏၊ ယေဟိ၊ အကြင် နွားနှစ်ရှင့်ဖြင့်၊ ခေကြံ၊ လယ်
ကို၊ ကသောမသေ၊ ထွန်ပါကုန်၏။ ဒေဝ၊ မင်းမြတ်၊ တေသူ၊ ထိုနွား နှစ်ရှ
တို့တွင်၊ ကော၊ နွားတရသည်၊ မတော၊ သေဖြစ်၊ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်၊ ဒုတိ
ယံ၊ အဘော်ဖြစ်သောနွားကို၊ ဂဏ္ဍ၊ ယူ၊တော်မူလော့၊ ။(ဤဆိုအပ်ပြီး
သော နှစ်ဂါထာသည့် လိုရင်းပဉ္စာန စကားမဟုတ်၊ ပုဇ္ဈကဘွဲ့ အနုသန္ဓေ
ဟုဖြစ်၍ အဋ္ဌကထာ၌ သင်္ဂါယနာ တင်သည်၊ ။ပါဠိတော် ပါဠိဘော်၌
လာသော ဂါထာမဟုတ်သေး ဘူး၊ ။မင်းသည်၊ ပုဏ္ဏားသည့် ဆွတ်ယင်း၍
ဆိုသည်ဖြစ်အဖြစ်ကိုသိ၍ ရယ်ခြင်းကိုပြု၏၊ သောမဒတ်သင်တို့အိပ်၌နွား

တို့သည် များကုန်ယောင် တကားဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ နွားတို့ကို အသျှင်မင်းမြတ်တို့သည်ပေးတော်မူအပ်ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ဟုသော မဒတ်သည် လျှောက်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား နှစ်သက်၍ ပုဏ္ဏားအား တဆဲ့ခြောက်ရာသော နွားတို့ကိုလည်း၊ တန်းဆာဘဏ္ဍာတို့ကိုလည်း၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ နေသောရွာကိုလည်း မြောက်သော ပေးခြင်းဖြင့် ပေးလိုက်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ပုဏ္ဏားကိုလွှတ်လိုက်၏၊ ပုဏ္ဏားသည်ကိုယ်လုံးပြွေသော သိန္နောဖြင်းဘ်ဖြင့် ကအပ်သောရထားကိုစီး၍ များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ရွာသို့သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် အဘနှင့်တကွရထား၌စီး၍ သွားသည်ရှိသော်၊ ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်ဘို့ကို တနှစ်ပတ်လုံး လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုရော့၏၊ ထိုသို့ပြုပါ၍ စလျက်တောင်းခြင်းကို ပြီးစေသောကာလ၌သင်တို့၏ နွားကိုမင်းအားပေး၏ဟုဆို၍၊ ။

(၂၇၁) အကာသိယောဂံ ရဝ·မဿမဇ္ဈော၊
သံဝစ္ဆရံ ဗီရဏအဿကဘ္ဘိ၊
ဗျာကာသိ အညံ ပရိသံ ဝိဂယှ၊ နိယျမောတာယတိအပ္ပ-ပညံ၊
ဟူသောရှေးဦးစွာသော၌ဂါထာကိုဆင့်၏။

(၂၇၂) တာတ၊ ဘခင်၊ ရဝံ၊ မပြေတိ၊ အ·ပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့၊ သံဝစ္ဆရံ၊ တနှစ်ပတ်လုံး၊ ဗီရဏအဿကသ္ဘိ၊ ဗီရဏထဏ္ဍုလသုသာနဿ်၊ ယောဂံ၊ လေ့ကျက်ခြင်းကို၊ အကာသိ၊ပြု၏။ ပန၊ ထိုသို့လျက်၊ ပရိသံ၊ ပရိသတ်သို့၊ ဝိဂယှ၊ဝင်၍၊ အညံ၊ဘပါးကို၊ ဗျာကာသိ၊ဆို၏၊အပ္ပပညံ၊ ပညာနည်းသောသူကို၊ နိယမော၊ အမြဲ လေ့ကျက် ခြင်းသည်၊ နတာယတိ၊ မစောင့်ရှောက်၊ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းအိုစကားကိုကြား၍ပုဏ္ဏားသည်၊ ။
(၂၇၃) ဒွယံ ယာစကော တာဘာ၊သောမဒတ္တ နိဂဏ္ဌကိ၊
အ-လာဘံ ဓန-လာဘံ ဝါ၊ဇဝံ ဓမ္မာ ဟိ ယာစနာ၊ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏၊ ။

(၂၇၃) တာတ၊သောမဒတ္တ၊ ချစ်သားသောမဒတ်၊ ဓနံ၊ဥစ္စာကို၊ ယာစ့ကော၊ တောင်းသောသူသည်၊ အ-လာဘံဝါ၊ မရခြင်းသို့ဌင်း။ ဓန-လာဘံဝါ၊ဥစ္စာရခြင်းသို့ဌင်း၊ အုတ်၊ဤသို့၊ ဒွယံ၊နှစ်ပါးအပြား သို့၊ နိဂဏ္ဌတိ၊ချောက်

တတ်ဏ်၊ဟိသစ္စံ၊မှန်ဇ်၊ယာစနာ၊တောင်းခြင်းသည်၊ဝေံ-ဓမ္မာ၊ဤသို့သတ္တော
ရှိဏ်၊ ။သောမဒတ္တဇာတကံပဌမံ။ ၁၁။

၂၀၂-ဥစ္ဆိဋ္ဌဘတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဘုရားသည်၊အညောဉပရိမောဝဏ္ဏော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဥစ္ဆိဋ္ဌဘတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သံတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းဖြားဒယင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ပုဏ္ဏားမသည်ထိုပုဏ္ဏားလာသည်ကိုမြင်၍ လျင်မြန်စွာဝင်၍၊ထလေ့၊ ပုဏ္ဏားသည်လာ၏ဟုသယောက်လင်ကို ကျိုးကွင်းသို့သွင်း၍ ပုဏ္ဏားသည် ဝင်နေသောကာလ၌လက်ဆေးရေခွက်ကိုဆောင်၍လက်ဆေးရေကိုပေး၍ သယောက်လင်၏ စားကြွင်းဖြစ်သော ဒေးသောထမင်း၏အပေါ် ၌နွေးသော ထမင်းကိုခူး၍ပုဏ္ဏားအားပေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည်ထမင်း၌လက်ကိုဆွ၍ အထက်၌ပူသောအောက်၌ဒေးသောထမင်းကိုမြင်၍ ဤထမင်းသည်ကား တပါးသောသူ၏ စားကြွင်းထမင်းဖြစ်ရာ၏ဘုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ထိုပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏေးမကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၇၉) အညော ဉပရိမော ဝဏ္ဏော၊ အညော ဝဏ္ဏော စ ဟောဒ္ဓိမော၊
ဖြဟ္မကိ ဘေ့ဝ ပုဏ္ဏာမိ၊ကိံ ဟောဒ္ဓာ ကိဉ္စ ဉပရိ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၇၉) ဖြာဟ္မကိ၊ပုဏ္ဏေးမ။ ဘတ္တာသာ၊ထမင်း၏။ ဉပရိမော၊ အထက်၌ဖြစ်သော၊ဝဏ္ဏော၊အခြင်းအရာသဘောလက္ခဏာသည်။ အညော၊ တပါးတည်း။ ဟောဒ္ဓိမော၊အောက်၌ဖြစ်သော၊ ဝဏ္ဏော၏ အခြင်းအရာ သဘောလက္ခဏာသည်ကား။အညော၊တပါးတည်း။ တွေ့ဘူးတွံ့ဝေ၊သင့်ကိုပင်သူငှါ၊ ပုဏ္ဏာမိ၊ငါမေးအံ့၊ဟောဒ္ဓာ၊အောက်၌ဖြစ်သောထမင်းကား။ ကိံ၊အသို့နည်း၊ ဉပရိစ၊အထက်၌ဖြစ်သော ထမင်းကား၊ကိံ၊အသို့နည်း။ ။(ခူးအပ်သော ထမင်းမည်သည်ကား၊အထက်၌ပူးသည်ဖြစ်ရာ၏၊အောက်၌ပူသည်ဖြစ်ရာ၏၊ဤထမင်းမူကား ထိုကဲ့သို့သောဂုဏ်သည်မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့်သင့်ကိုငါမေးအံ့၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အထက်ထမင်းပူသနည်း။ အောက်ထမင်းးသနည်းဟူသိုသဘည်း)၊ ။

ပုဏ္ဏားမသည်ငိမ်ပြီအင်္ဂလာ အမှုထင်ရှားအံ့သည်မှ ကြောက်သော ကြောင့်ပုဏ္ဏားသည်အဘန်တလဲလဲ မေးသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသည် ဖျောင်ဖြန်၏၊ ထိုခဏာ၌နဒုမျိုးဇ်သားအားကျိုး နေစေအပ်သော ယောကျ်း သည် သဖြောက်လင်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤပုဏ္ဏားသည်အိပ်ရှင်ဖြစ်ရာ၏၊ ပုဏ္ဏားမ သည်ဘမူကား ငိမ်ဝပ်သည် ပြုအပ်သော အမှု၏ထင်ရှားအံ့သည့် အဖြစ်မှ ကြောက်သောကြောင့်တရုံဘရသော စကားကိုမဆို၊ယခုငါသည်ဤပုဏ္ဏား မသည်ပြုအပ်သော အမှုကိုထင်ရှားပြု၍ သဖြောက်လင်ကိုကျိုးစေ့နေ့စေ သည်၏အဖြစ်ကိုပုဏ္ဏားအားဆိုအံ့၊ဤသို့သောဒုက္ခကြီးဖြစ်၏၊ကြံပြီး၍၊ထိုနဒု အမျိုး၏သားသည့် ပုဏ္ဏားသည်အိပ်မှထွက်သောကာလမှစ၍ သဖြောက် လင်သည် အိပ်သို့ဝင်ခြင်းကိုငင်၊ အလွန်အကျူး ကျင့်ခြင်းကိုငင်း၊ ထမင်း စားခြင်းကိုငင်း၊ ပုဏ္ဏားမသည် တံခါးဒွါရပ်၍ ခမ်းကိုမျှော်ခြင်းကိုငင်း၊ သ ဖြောင်လင်သည် ကျိုသို့ပင်သည်၏အဖြစ်ကိုငင်း အလုံးစုံသောအကြောင်း ကိုကြားလို၍။ ။

(၂၈၀) အဟံ နဒေ့ာ·သို့ ဘဒ္ဒန္တေ့၊ဘိက္ခကေ့ာ·သို့ ဇာ့ဓေ့ာ·ဂဘော။
အယံ ဟိ ကေ့ာဋ္ဌ·မေ့ာတ်ဏ္ဍော၊အယံ သော တွံ ဂ.ဝေသတိ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆိုဖို့၏။ ။

(၂၈၀) ဘဒ္ဒန္တေ့၊ အိုအသျှင်ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်၊ နဒေ့ာ၊ နဒုအမျိုး သည်၊ အဇ်ဖို့၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခကေ့ာ၊ ထမင်းတောင်းလို၍၊ ဇာ့ဓ၊၌အရပ်ဝယ်၊ အာဂတော၊လာသည်၊ အဘိ့၊ဖြစ်၏။ သော တွံ၊ထိုအသျှင်သည်၊ ဇာ့ဓိနာ၊၌ ထမင်းသည်၊ ကိုသနုခေါ၊ အဘယ်သူ၏လျှင်၊ ဥစ္ဆိဋ္ဌကေ့ာ၊ စားကြွင်းထ မင်းသည်၊ ဘဒိတမ်ဖို့၊ဖြစ်ရာသနည်း။ ဇာတိ၊ ဤသို့၊ ဂတော်သည်၊ ဂ္ဂါ၏၊ ဇာ့မံ ဘတ္တံ၊ ဤထမင်းကို၊ ဘုဥ္ဇန္တော၊စားသော အယံဟိ၊ ဤပုဏ္ဏားမ၏သယော် လင်သည်ကား၊တဝ၊သင်၌၊ ဘဝေယ့၊ကြွဲသောကြောင့်၊ ဧကာဒ္ဒံ၊ကျိုသို့၊ သြဘ်ဆော်ဆွာ၊ ဝင်၏၊ တွံ၊အသျှင်ပုဏ္ဏားသည်၊ နံ၊ထိုသဖြောက်လင်ကို၊ ပ ဋ္ဌာယ၊ဥသျောဉ်၌၊ ဂဟေတွာ၊ကိုင်ဆွဲ၍၊ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်၊ ပုန၊ တဘန်၊ ဝေရွှဲပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပါပံ၊ ယုတ်မာသောအမှုကို၊ နကရောတိ၊ ပြုပံ့၊ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်၊ ဇာနာဟိ၊ သိအောင်မှလိုက် ဆုံးမ လိုက်လေ့၊ ။(ဝဖြော်ဆိုတ်အာကာရော၊ အယံဟိဥပရိမသဿ ဥဏ္ဍာဘာခံ့ ဟေဋ္ဌိမသဿ သိတဘာဝံ ပုန္ဆန္တော ဝေမာဟာ၊ ။အဋ္ဌကထာ ဟူရကား။ ဝဖြော်ဆိုသည့် အာကာရကို ဟောသည်၊ အာကာရဟူသည်ဖြစ်သည်၊ ထမင်း၏

ဟူသည့်အဖြစ် ဖေးသည့်အဖြင့်တည်းဟူသော သဘောလက္ခဏာကို ဆိုလို သည်)။ ဥဆို့ဘာတ္တာဇာတက် ဒုတိယံ။ ၂၂၁။

၂၁၃-ကုရုဖာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူဘတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ဇာသိန်မန္တုရံကတွာ, အစဂ္ဂိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤကုရုဖာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော် မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအစကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အလုံးစုံသောကုရုတိုင်းဌေနကုန်သောနတ်တို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ် ကုန်၍၊ သိလဂ္ဂိကုန်သောရဇသ္ဘေတို့ကို ငြင်းခုံခြင်းကိုပြုစေသဖြင့် မင်းသည် မသင့်သည်ကိုပြုအပ်၏ဟု၊ ကုရုမင်းအား အမျက်ထွက်ကုန်၍ ယုဓနာသုံး ဂဂ္ဂိသောကုရုတိုင်းကိုသမုဒ္ဒရာရေကဲ့လျှံဘက်စေပင်လယ်ဝေစေ၍တိုင်း မဟုတ်သည့်ကဲ့ပြုကုန်၏၊ ဤသို့လျှင်ဘဖေးကောသော ကုရုမင်းကိုအမှီပြု၍ တိုင်းအလုံးဌေနကုန်သောသူတို့သည်လည်းပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏ဟု ဖြတ်စွာဘုရားသည်လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကိုဆောင်ဘော်မူ၍ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၍၊ ။

(၂၀၁) ဇာသိန်၊မန္တုရံကတွာ၊ကုရု-ရာဇာ၊တိ မေ သုတံ၊
ဥဆ္ဆိန္နော သဟ ရဋ္ဌေဟိ၊သရာဇာ ဝိဘဝံ ဂတော။ ။
(၂၀၂) တသ္မာ ဟိ ဆန္ဒာဂမနံ၊နု ပသံသန္တိ ပဏ္ဍိတာ၊
အ-ဒုဋ္ဌ-စိတ္တော ဘာသေယျ၊ဂိရံ ပန္နုပသံဟိတံ၊ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၂၀၁-၂၀၂) မဟာ ရာဇ၊ဖြတ်သောမင်းကြီး၊ပုဇ္ဇ၊ဒွေးဌေ၊ကုရုရာဇာ၊ ကုရုမင်းသည်၊ ဇာသိန်း၊ရဇသ္ဘေဋ္ဌိ၊တို့အား၊ အနုရုဒ်၊မည်ကွဲပြား။ အ ပေါက်အကြားကို၊ ကတ္တာအကာသော်၊ ပြုဟုပြီ၊ ကတ္တာပြုပြီး၍၊ သရာဇာ သောသရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ရဋ္ဌေဟိ၊ တိုင်းနိုင်ငံ သူတို့နှင့်၊ သဟာ၊ တကွ၊ ဥဆ္ဆိန္နော၊အဖြစ် ဒေရင်းပြတ်သတ်၍၊ဝိဘဝံ၊ပျက်စီး၌ခြင်းသို့၊ ဂတောသရောက် လတ်ပြီ၊ ဇာတိဝေဝံ၊ ဤသို့၊ မေ၊ငါသည်၊ သုတံ၊ ကြားဘူး၏၊ ဘသ္မာဟိ၊ ထို ကြောင့်သျှင်၊ ဆန္ဒာဂမနံ၊ ဆန္ဒာဂတိသို့လိုက်ခြင်းကို၊ ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိ သည်၊နုပသံသန္တိ၊ပရိုးမွမ်းကုန်၊အ-ဒုဋ္ဌ-စိတ္တော၊ကိလေသာတို့သည်မပျက်

ဆိုးအပ်သောဗိတ်ရှိသည်၊ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍၊ ပစ္စုပသံဟိတံ၊သဘောမှန်သည် နှင့်စပ်သော၊ဂိုဏ်း၊အာကျိုးအကြောင်းကိုမြင်သောစကားကိုသာ၊ ဘာသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ။(အဒုဋ္ဌစိတ္တောဘိကိလေသေဟိအနုသိတစိတ္တောဟုတ္တာ)။ ။ ကုရုဓောတဏ်ဍ တတိယံ၊၂၁၃။

၂၁၄-ပဉ္စာနုဒိဓာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတာ်သော သမ္ဗုညူဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ပဉ္စသုံးနိမ်ယေနစပေယျမာဟု, အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤပဉ္စာနုဒိ ဓာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သိဘင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်သိဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ တစုံတယောသောသူကိုစေ၍ ဆာရာကို ခေါ်အံ့သောဌါ ငါ့အားမလျော်ပတ်၊ စင်စစ်သော်ကား တသူသောဂါထာကိုဘွဲ့၍ ထန်းရွက်၌ရေးမှတ်၍ ကျိုးသားကိုချက်ငေ၍စာခွေကိုငင်း၊ ကျိုးသားကိုငင်း ပဝါဖြူဖြင့်ထုတ်၍ မင်း၏တံဆိပ်ဖြင့် ခတ်၍ပို့စေအံ့၊ ထိုဆရာလည်းပညာရှိဖြစ်အံ့၊ မှာစာကိုဘတ်၍ ကျိုးသားဖြစ်အဖြစ်ကိုသိ၍ လာလတ္တံ့၊ ပညာမရှိသည်ဖြစ်အံ့ မလာလတ္တံ့.ဟုကြံ၍ထို မင်းသည်၊ ။

(၂၀၂) ပုဏ္ဏံနဒီ ယေန စ ပေယျမာဟု၊
ဇေတံ ယဝံ ယေန စ ဂုယ္ဟ·မာဟု၊
ဒုရံ ဂတံ ယေန စ အဝ္ဘယန္တိ၊
သော တ္ဝာ·ဘဇေတာ ဟန္ဒ စဆဎ္ဍ ဗြာဟ္မဏာ၊ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုထန်းရွက်၌ရေးမှတ်၍စေ၏။ ။

(၂၀၂) ဗြာဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏားး။ ယေန၊ အကြင်ဌာကြောင့်၊ ပုဏ္ဏံ၊ရေဖြင့် ပြည့်သော၊ နဒီ၊ပ၊ မြစ်ကိုလည်း။ ပေယျံ၊ ကမ်းနားဌာရပ်၍ သောက်ခြင်းဌာ စွမ်းနိုင်သော ရေရှိသောမြစ်ဟူ၍၊ အာဟာ၊ဆိုကုန်၏၊ ယေန၊အကြင်ဌာကြောင့်၊ ဇာတံ၊ ရောက်သော၊ ယဝဉ္စ၊ မုယော အစရှိသော စပါ.ပင်နှံကိုလည်း။ ဂုယှံ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်ငြီးသော စပါးပင်ဟူ၍၊ အာဟာ၊ဆိုကုန်၏၊ ယေန၊ အကြင်ကြောင့်၊ ဒုရံ၊ ဝေးသော အရပ်သို့၊ ဂတဉ္စ၊ သွားလေသော အဆွေ

ခင်ဗျန်းကိုလည်း။ အဝှယန္တို့၊ ဧရာက်အံ့ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ သော၊ ထိုဌက်ကို၊ တေ၊သင့်တို့။အာဘာတော၊ပို့လာစေဖို့။ ဟန္ဒ၊ယူဇေသွ့။နံ၊ထိုဌက်ကို၊ဘုဥ္ဇစ၊ စား၊လည်း၊စား၊ဇေသွ့။ ။

မင်းသည် ဤဂါထာကို ယန်းရွက်၌ ရေး၊ပေး၍ ဘုရား၊လောင်း၊အား ပို့ဇေ၏။ ဘုရား၊လောင်းသည် ဒုဗ္ဘာက်ဦးဘတ်၌ မင်းသည် ငါ့ကိုမြင်လိုဖြင့်ဟု ဆို၍၊ ။

(၂၀၄) ယတော မံ သရတိ ရာဇာ၊ဝါ၊ယသံဝိ ပဟောကဒေ၊
ဟိသ-ကောဠု-မယူရာနံ၊အ-သတိယော၊ဝ ပါဝိယော၊ ။

ဟူသော၌ ဒုတိယဂါထာကို ဆို၏။ ။

(၂၀၄) ရာဇာ၊ ထမင်း၊ဘာ၊ခင် ပြည့်ရှင် မင်းသည်၊ ယတော ယဒါကာ ထော်၊ အကြင်ကာလ၌၊ ဝါ၊ယသ-မံသံ၊ ကျီး၊သား၊ကို၊ လအိတ္တာ၊ရ၍၊ ဝါယသံဝိ၊ ကျီး၊သား၊ကို၊ဥဉ်လျက်း ပဟောတ၊ဝေ၊ပို့လာ၊ခြင်း၌၊မံ၊ငါ့ကို၊ သရတိ၊ အောက်မေ့၊တော် မူ၊ပေ၊ဒေသး၏၊ ဟိသာ၊ဒ၊ ဟာသိ၊ဘို့ကိုဂုဏ်း။ ကောဠာ၊ဒ၊ ကြိုး၊ကြာ တို့ကိုဂုဏ်း၊ မယူ၊ရာ၊ဒ၊ ဥဒ္ဒါဂိုင်း တို့ကိုဂုဏ်း၊ ဥ၊ယနိ၊ဘာ၊ ဆက်လာကုန်သည်ရှိ၊ ငေသင်၊ တာနံ၊ ထိုဟာသိ၊, ကြိုး၊ကြာ,ဥဒ္ဒါဂိုင်း,တို့ကို။ ပဟောတ၊ဝေ၊ပို့လာ၊ခြင်း၌၊မံ ငါ့ကို၊ ကသ္မာ၊အ၊ဘဲ့ကြောင့်၊ နသရိသာတိ၊ မအောက်မေ့လေ့အံ့နည်း၊ သရိသတိ၌ပေ၊ အောက်မေ့လေ့အံ့သည့်လျှင်ကား၊ လောကာတို့၊ လူ့ရွာ၌။ အ-သတိယော၊ဝ၊ မအောက်မေ့ခြင်း သည့်သာလျှင်၊ ပါဝိယော၊ ယုတ်မာ၏၊ သတ်၊အောက်မေ့တော် မူခြင်းသည်၊ သေ၌ဘာ၊ ဖြတ်တော်၏။ ။ကနည်းကား ဟိသကောဠုမယူရာနံ၊ ပါသံ၊ ကြိုး၊ကြာ ဥဒ္ဒါဂိုင်း၏၊ မံသံ၊ အသား၊ကို၊ လတိတ္တာ၊ရ၍။ မံ၊ငါ့ကို၊ ကသ္မာ၊အ၊ဘဲ့ကြောင့်၊ နသရိသာတိ၊ မအောက်မေ့လေ့အံ့နည်း၊ သရိသတိ၌ပေ၊ အောက်မေ့လေ့အံ့သည့်သာလျှင်တည်း။ လောကာတို့၊ လူ့ရွာ၌၊ ယံဝါဘံဝါ၊ ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား စား၊ဆာကာင်း ဘောက်ဘွယ်ကို၊ လတိတ္တာ၊ရ၍၊ သရတံနာမ၊ အောက်မေ့ခြင်းမည်သည်၊သူ့ရဲ့၊ဒေ၊ဘာ၊ဂုဏ်း၊ အ-သတိယော၊ဝ၊ မအောက်မေ့ခြင်းသည့် သာလျှင်၊ ပါဝိ၊ယော၊ ယုတ်မာ၏၊ ။(ထိုသို့စား၊ကောင်း ဘောက်ဘွယ်ရသလျက် စား၊ဘော်သောက်ကောက်ဖြစ်သော၌ မအောက်မေ့ မေ့ဒေသည် ခြင်းသည် ငါဟူ၊မင်း၊အား မရှိ၊ပ၊ ငါ့ကို အသျှင်မင်းသည် ကျီး၊သား၊ကို ရလျှင်ပင် ငါ့ကို၊အောက်မေ့ ပေသည်၊ ငါဖြစ်ယာခြင်း၊ကို တောင့်တ၊တော် မူ

ပေသည်၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် သွားအံ့ဟု ထွည်းကစေ၍ မင်းကို ဘုးလေ၏၊ မင်းသည်နှစ်သက်၍ ပုရောဟိတ်အရာ၌ တည်စေ၏။ ။ပုဏ္ဏားဗိ ယေနစပေယျမာဟု၊ ဟူသောပါဠိ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ကာကပေယျနဒီ ဘုသောစကားကို ဆိုကုန်သော သူဘိုသည် အကြင် ဌက်ကြောင့် ခေပြည့်သောမြက်ကို ကာကပေယျဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားဟာဘ်စွဲ၊ ဇရမပြည့်သေးဖြစ်ကိုကာကပေယျ,ဟု၊ သောကဋ္ဌိ မဆိုအပ်၊ အကြင် အခါဋ္ဌကား ဖြစ်ဘယ်ဖြစ်ဘည်၍ လည်ကိုဆန့်ကာကျီးသည် ရေသောက်ခြင်းငှါ ဘတ်ကောင်း၏၊ ထိုအခါဋ္ဌ ရေပြည့်သော ဖြစ်ကို ကာကဒေယျ, ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။အာကံယဝံယေနကုယ္ဘာမာဟု, ဟူသောပါဠိ၌ အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ယဝံသည်ဒေသနာမတွဖြစ်၍ဤဋ္ဌိအလုံးစုံသောကောက်ကိုယူအပ်၏။ ထိုပေါက်သစ်သောကောက်နုသည့် အကြင်ရောအခါ ပိမိအဘွင်းသို့ဝင်သောကျီးကို ဖုံးလွှမ်းခြင်းငှါ ဘက်နိုင်၏၊ ထိအခါ။ ဂုယ္ဘတိ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်၏၊ ဇုတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဂုယ်၊ ဂုယ္ဘမည်၏၊ ကိ၊ အဘယ်ကို၊ ဂုယ္ဘတိ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်သနည်း။ ကာကံ၊ ကျီးကို၊ ဂုယ္ဘာ၊ ဖုံးလွှမ်းနိုင်၏။ ဇုတိ၊ ဤသို့၊ ကာကဿ၊ ကျီးကို၊ ဂုယ်၊ ဖုံးလွှမ်း နိုင်သည်တည်း။ ကာကဂုယ်၊ ကျီးကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်သည်၊ ဤသို့ကာကဂုယ္ဘ, ဟူ၍ကောက်ကိုဆိုကုန်သောသူတို့သည် ဂုယ္ဘ,သဒ္ဒါ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ကျီးကြောင့် ကောက်ကို ကာကဂုယ္ဘ,ဟုဆိုကုန်၏။ ထို့ကြောင့်၊ ယေနစဂုယ္ဘမာဟု, ဟူသောစကားကိုဆိုသဘည်း။ ။ဒုရံဂတံယေနစအဝ္ဘယန္တိ, ပါဠိဝယ် အဓိပ္ပါယ်ကား။ ဝေးသော အရပ်သို့သွား၍ ကွေးကွင်းသော ချက်မြတ် နိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောင့်တ ကုန်သော သူဘိုသည် လာ၍ နားလာသော အကြင် ကျီးကို ဖြင်၍၊ ဤမည်သော ငါ့အချစ်သည် အားဟယ်၍ လာလတ်အံ့၊ ဤကျီးသည် သာသိုက်ပါ၊ အာလိုက်ပါဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏၊ မဆိုဘဲပင် သူ့သဘာဝ အားသောကျီးသံကိုကြား၍၊ ဤကျီးလာလေပြီ အာလေပြီ၊ ဤမည်သော ငါ့အဆွေသည် လာပေကြဲ့ဟု ဆိုကြ ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့်၊ ဒုရံဂတံ ယေနစ အဝ္ဘယန္တိ, ဆိုသတည်း။ ။ဟန္ဒ, ကုဂဏ္ဍ, ဘွင်္ဂသောဧကြောင့်၊ ယော့သုဒလဲ့, ဟူသော အနက်ကို မှတ်ဆပ်သတည်း။ ။ဟိဒါ, ဧသောပါဠိ၌ ဧဋ္ဌမဒ္ဓိကား အဋ္ဌကထာသာစ်ဆို့တည်း။ ။နောက်အနက်ကား။ ။အဋ္ဌကထာယံပနဟိသုဂေါဋ္ဌမယ္ယရာနန္တိ ပါဠ်ဌော၊ သောသုန္ဒရ တရော, ဟူရကား ပေါရာဏာအဋ္ဌကထာအနက်တည်း။ ။အသတိယေဝံပါဌိယောဘိ ယံဝါတံဝါဃ

ဘိတ္ထာသရဏံနာမသုဒ္ဓံရုံလောကတ္ထိပနအာသင်္ကိယောဝပါဒိယော၊အသတိ ကာရဏံယေဝကိန်္ဒလာမဏံ, ဟူရကား။ အသတိဘိ ဝိဇ္ဇမာနေ၊ ဦးကာဘွင့် သည်ကိုဆင်ခြင်)။ ။ပုဏ္ဏနဒီဇာတကံ စတုတ္ထံ၊ ၂၁၄။

၂၁၅-ကစ္ဆပဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကဲ့ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာ ထုရားသည်၊အဝဓိဝတအတ္ထာနံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သောဤကစ္ဆပဇာတ်ကို၊ဇေတဝနံကျောင်းတော်၌သိုက်တင်းသုံးဆယ်တော် မူစဉ်၊ကောကာလိကကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည် ဘုရားလောင်းကဲ့ခေါ်၍ အမတ်အပေါင်းဖြံရံလျက်ထိုအရပ် သို့သွား၍ လိပ်ကဲ့ဖြင်၍ ဘုရားလောင်းကို၊ပညာရှိ၊ဤလိပ်သည့်အသို့ပြု၍ ကျသနည်းဟုမေး၏။ဘုရားလောင်းသည် ငါသည်မင်းကိုဆုံးမလိုသည်ဖြစ် ၍ အကြောင်းကဲ့ ရုံစမ်းလျက်ကြာဖြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံးလျှင် သွား ၏၊ ဤလိပ်သည် ဟသ်ာတို့နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုအပ်သည်ဖြစ် လတ္တံ့။ထိုဟသ်ာ ဘုံသည် ဤလိပ်ကို ဟိမဝန္တာသို့ဆောင်ကုန်အံ့ဟု တုတ် တံကဲ့ကဲ့ကိုစေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့ပျံကုန်သည် ရှိ သော် ဤလိပ်သည် တစုံဝယောက် သောသူ၏ စကားကိုကြား၍ နှုတ်မ စောင့်သည့်အဖြစ်ဖြင့် တစုံဘရာသောစကားကိုဆိုလိုခြင်းကြောင့် တုတ် တံကို လွှတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ဤသို့လွှတ်သည်ရှိသော် ကောင်းကင်မှကျ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်လျှင်ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကြံ၍၊ မင်းမြတ်၊အာ လွန်နှုတ်ကြမ်းကုန်သော အဆုံးမရှိ ပြောဆိုတတ် သောသူတို့ မည်သည် ကား ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ချင်းတည်းဟု ဆို၍၊ ။

(၂၀၅) အဝဓိ ဝတ အတ္ထာနံ၊ကစ္ဆပေါ သေ ပဗျာဟရံ။
သုဒဟိတတ္ထိ ကဋ္ဌသ္မိံ၊ပါစာယ သကိယာ ဝဓိ။ ။

(၂၀၆) တေဝိ ဗိသ္မာ-နရ-စိန-သေဋ္ဌ၊
ဝါစံ ပမုဉ္စေ ကုသလံ နာတိဝေလံ၊
ပဿသ္မ ဗဟု-ဘာဒဆနံ၊ကစ္ဆပံ ဗျသနံ ဂတံ၊ ။

ဟူသော်၎င်းနှစ်ဂါထာဟူကိုဆို၏။ ။

(၂၀၅-၂၀၆) မဟာရာဇမင်းမြတ်၊ သောကဆွေပါ၊ ထိုလိပ်သည်၊ သုဂတိတည်၊ ကောင်းစွာကံကုံ၍ ဗျိုအပ်သောကာဠဆွံ့၊ တုဘံတံခွန်၊ ပဗျာဟာရံ ပဗျာဟာရန္တော၊ နွဲတ်ကိုမဇ္ဈာဒ်၊ ထကားဆိုခြင်းကြောင့်၊ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို၊ အဝဇ်ဝတ္ထုသတ်လေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြံဆိ၏။ သင်္ကယာ၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်သော၊ ဝါစောယာ၊ စကားဖြင့်၊ အဝဇ်၊ ဒိမိကို ပင်မိမိသတ်ဖြင့်၊ ။နှရ-ပ်ရ-သေ ခြင်းလူအပေါင်းတို့သွင်ဖြတ်သောကံလက်သေးအသွင်မင်းဖြစ်၊ ပဏ္ဍိတောဘော၊ ပဉ္ဉာဂိုဏ်သေဘုသည်၊ ဖတ်ဝါထိုအကြောင်းကိုလည်း။ ဒိသွာ၊ မြင်၍၊ ကုသလဝဝါစံ၊ အပြစ်မရှိသောစကားကိုသာယူ၊ ပမုဥ္စ၊ ပြောဆိုရာဖြစ်၊ တတ္ထိဝိ၊ ထိုအပြင်မရှိသောဧကားဌိလည်း၊ အဝဇ်ပေါ်၊ အခါလေးဖြင့်၊ ဝါ၊ ကာလကို လွန်စေ၍။ အာဝိဟဒ္ဒါ၊ ဒီးပိုင်းအဖြာမှ၊ မျှားစွာသောစကားကို၊ နှပမုဠောမကိုရာဇဟု ဘာဝေတန်၊ စကားမျှားခြင်းကြောင့်၊ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ဂတံ၊ ရောက်သော၊ ကဉ္ဆုပံလိပ်ကို၊ ပဿသ၊ မြင်ဖြစ်လော၊ ။(နှက်ဂါတာတို့တွင် ဓနာကိဂါဘာပုဋ္ဌစုဏ္ဏနဝဖြိရော၊ အပရဇ္ဈ ထုဘပဋ္ဌော၊ ကုသလံနာတ်ဝေလံ၊ ဒွိကလုံးရှိသည်၊ ဒြိလာည်း၊ အနက်ပြည့်စုံသည်)။ ။ကဏ္ဍပဇာတ်၊ ၂၀၅။

၂၀၆-မဏ္ဍဇာတ်၊

နာဘိနှင့်တကွသောဓလေးကကုံဆုံးမတော်မူဘုတ်၊သော သင်္ဘဉ္ဇတြိတ်စွာဘုရားသည်၊ နမာယမဂ္ဂိုဘပဟာ, အစဂ္ဂိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဏ္ဍဇာတ်ကို ဇေဘဝနံကျောင်းဟော်၌ သိဘင်းသံးနေတော်မူစဉ်၊ မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသောဇဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌တံငါထိုသည်ကွန်၌ဒိသောငါးကိုဆယ်၍ပူးသောသံအပြင်၌ထားကုန်၍မိုးကျိုး ဦးရှင်းကံကုံကင်၍စားကုန်အံ့ဟုတ် စိုးရွံ့၍သည်ဂို့သော်ငါးသည်ငါးမကိုအာရုံပြု၍ငိုလျက်၊ ။

(၂၀၇) နံ မာယာ·မဂ္ဂိ ဘဝတ်၊နံ သုခေလာ သာဒု·တဏ္ဍိတော၊
ယဉ္စ မံ မညေဘဝန္တိ၊အညံ သော ရတိယာ ဂတော၊ ။

(၂၀၈) သော မံ ဒဗ္ဗာဟ် ဟာဂ·ဂို၊စိတ္တံ ရှု·ပတပေတိ မံ၊
ဇာလိနော မုဉ္စထာ·ယိဂျာမံ၊ နံ ကာဓေမ ဟညတော ကွစိ၊ ။

ဟူဧသာဤနှစ်ဂါထာတို့ကဆိုတော်မူ၏။ ။

(၂၀၇-၂၀၈) ဖောလိနော၊ အသျင် တံငါတို့၊ အယံအာဂိ၊ ဤမီးသည်း မံးငါ့ကို၊ နတပတိ၊ မပူဇေ။ သာရ-တန်ဆို တော၊ ကောင်းစွာ ချွန်အပ်သော။ အယံသူလော၊ ဤတံဖွိသည်သည်း။ မံးငါ့ကို။ နတပတိ၊ မစူးစေ။ ဝါးပူပန် ခြင်းကို မဖြစ်စေ။ သော၊ တိုင်လင် ငါးဖိသည်။ ရတ်ယာ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌ ဆွေလျော် သဖြင့်။ အညံ၊ ငါမှတပါးသော ငါးမနောက်သို့၊ ဂတော၊ လိုက်လေငြား၊ ဆုတ်၊ ဤသို့။ မန်ဆို၊ ငါ့မယား ငါးမသည်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ ယဉ္စမညတော၊ အကြင်အောက်မေ့ ရာလတ္တံ့။ တဒေဝ၊ထိုငါ့မယား ငါးမ၏ အောက်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။မံ၊ငါ့ကို၊ တပတိ၊ပူစေဖို့၊ ။သောဂဂို၊ ထိုငါးမကို တပ်စွန်းခြင်း ဟူသော ရာဂမီးသည်သာလျှင်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ ဒဟတ်၊ လောင်ဖို့၊ စိတ္တဉ္စ၊ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ငါ၏စိတ်သည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို၊ ဥပတပေတိ၊ ပူလောင်စေဖို့။ အယိရာ၊ အသျင်တံငါတို့၊ တုမှေ၊ သင်တို့သည်၊ မံ၊ ငါ့ကို။ မဠွဃ၊ လွတ်ကြပါကုန်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို၊ပဋ္ဌဘော၊တောင့်တသော။ သတ္တော၊သတ္တဝါကို၊ ကွစိ၊တရံတဆစ်၌။ နဟညတော၊ မသက် မညှဉ်းဆဲထိုက်။ ။(ကနည်းကား)။ ။ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်ပဟူသော အဇကြောင်းကြောင့်။ မန်ဆို၊ငါးမသို့၊ အနုဗန္ဓမာနော၊ လိုက်သောသူကို၊ တုမှာဒိသေတိ၊ အသျင်တို့ကဲ့သို့သော သူတို့သည်၊ ကွစိ၊တရံဆစ်၌၊ နဟညတော၊ သတ်ခြင်းငါမထိုက်။ ။(ဖောလာဒေတသံအတ္ထိတိဖောလိနော။ တံငါ ရသတည်း၊ ။ဖောလိနောတိ ကေဝဋ္ဋေ အာလပတိ၊ တေဟိဖောလသ အတ္ထိဘာယဖောသိနောတိဝုဿနို့။(အဋ္ဌကထာ)။ ။မဠွဃထာယိရာမနို့မဠွဃ မေသာဒိနောတိယာစတိ။ ။ဟုအဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ အယိရသည်လသမိ၏ ပရိယာယ်ဟု မှတ်ရာသည်၊ ဝိုးဝါးသာတွေးဆ၍ မှတ်ရသည်မဟုတ်၊ ကျမ်းဂုတ်တုပ် ရှိသည်ကား။ ။ပရိယာဒိနံ ရယာဒိဝဏ္ဏာသယရာဒိဟိပိပရိယာယော၊ ။ပရိယုဒါဟာဆိ, ပထိဂုဒါဟာသိ၊ အရိယသ, အယိရသ။ ဗဟုအာဗာဓော,ဗဟုဒုက္ခော၊ မသကာ, မကသာ။ နအာဘိနေယျ,အနဘိနေယျ။ အရိယာ, အယိရာ၊ အရိယသဒ္ဒေန သာပိဝိဝဏ္ဏေဗွော၊ အရိယောအယိရော၊ သာဓိတိဝိအဏ္ဍော၊ ။ဤသဒ္ဒနိတိ ကျမ်းဂုတ်တုပ် ရှိသတည်း။ ။ဧရိယာဒိနံ၊ ဧရိယ အားဂရှိသည်တို့၏၊ ရှယာဒိဝဏ္ဏာသ၊ ရ,ယ, အစရှိသော ဂဏ္ဏာ၏၊ ယ,ရာဒိဟိ၊ ယ,ရ,အစရှိသည်တို့ဖြင့်၊ဝိပရိယာယော၊ဖွဲ့နွှဲနောက်ပြန်ပြင်းသည်၊ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ သုဗာဒ္ဒံ၊ ။အရိယ သဒ္ဒေန သာဓိဝိ ဝတ္ထုဗွော, ဟုသေသပါဠိနှင့် ဝိသဒ္ဒါ

ဖြင့် ဖသောဘာပန် စသော အဓိယာစစ် ကိုသာ ဆိုအပ်သည့် မဟုတ်၊ အ
ရှင်ကဿပသည်း အဓိယ, ဆိုအပ်၏ ဟုပေါ်၏။ ။ဤအလိုသော်၊ မဒ္ဒထာယိ
ရာဖြစ်၍ သံယုဂ်ကင်း လေသို့သည်း ။အကယ်၍ မဒ္ဒထယိုရာ,ဟု၊ သ
သံးယောဂနှင့် ရှိငြားအံ့၊ အပသို့ရာသည် အယျ၏ ပရိယာယဟု မှတ်အပ်
၏။ မှတ်အပ်၏ ဆိုသော်လည်း မှိုင်ကဲ့သို့ အခြေအမြစ်မရှိသော စကားမ
ဟုတ်၊ ကျမ်းဂုတ်တုပ် ရှိသည်ပင်။ ။ဝန္ဒတေ အယျိရေ ဖြားဟူ၊ (စန္ဒ
ကိန္နရိဇာတ်)၊ ဝန္ဒာမိတေဒေးယျိရေ ပသန္နစိတ္တာ၊ အယျိရေတိ အယျေ။
(သမဂဘဂ်ဇာတ် ။ ။နွဲ့ကြတွေ့ရှိသင့်သေ်လည်း။ ဤနှိုအဋ္ဌကထာကဲ့သို့လိုက်
ဝေျာ၍ သံးယောဂနှင့် မှိ၊ ငံသည်။ ။သရဘဂ်ဇာတ်၌ အယျိရေကို အ
ယေျဘွဲ့ခြင်းသည် ကား သုက,သုဝက၊ သာမိ,သွာမိ, သုပါမိ၊ သင်္ကော,
သင်္ကဝေါထို့ကဲ့သို့၊ အယျ, ဟူသော အပ္ပကွရသည့် အယျိရ,ဟု၊ ဗဟုကွ
ရဖြစ်သည် ဟူလို။ ။အပ္ပကွရာနံ ဗဟုကွာမည ထင်ကြွ။ ။အပ္ပကွရာနံ၊
အကွရာ နည်းသော ပုဒ်ဟု၏။ ဗဟုကွံ၊ အကွရာ များသည်၏ အဖြစ်သည်
ရင်း။ အညထင်ကြွ၊ တပါးသော အက္ခရာ၏ အဖြစ်သည်ရင်း။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏၊သုတဲအံ့၊ ။သရတိ,သုသရတိ၊ သုကေဟိ,သုဝကေဟိ၊ သွာမိ,သု
ဝါမိ၊သာမိနိ,သုဝါမိနိ၊ သင်္ကော,သင်္ကဝေါ၊ မဇ္ဈေ,မာတိယော၊ နွေ,ဒုဝေ၊
တတ္ထာ,တဿထာ၊ပမံ့,ငရုမံ့အစ္ဆ-ဒိ၊ ။ဤကားဥဒါဟရဏ်၊ဖွဲ့ပြအံ့အာဒိ
သဒ္ဒါဖြင့်၊ အယျ,အယျိရ,ပသည်ဟူ၏ကဲ့သို့၊ ။(သဒ္ဒနီတိ)။ ။မဒ္ဓေဇာတ
ကံဆဋ္ဌံ၊၂၁၆၊

၂၁၇-သေဋ္ဌဇာတ်၊

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သင်္ဘဉ္ဉုမြတ်စွာ
ဘုရားသည်၊သင်္ဘောသောကော,အစရှိသော၁၂သောပုနိဘုံဖြင့်ဟန်းဆောဆင်
အပ်သော်လျှင်သေဋ္ဌဇာတ်ကဲ့၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်
မူစဉ်၊တယောက်သော ဟင်းရွက်သည်ဖြစ်သောဒါယကာကို အကြောင်း
ပြု၍ဟောဘော်မူ၏၊ ။

ထိုအခါ၌ ဟင်းရွက် သည်သည်လျှင် ထိုးကို စုံပမ်းအံ့ ဟူ၍တောသို့
ဆောင်၍ ကိုးလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အလုံရှိသကဲ့သို့ပြု၍ လက်၌ကိုင်၏၊
ထိုအခါ၌ငိုလတ်သောထိုထိုးကို၊အဘသည်၊ ။

(၂၀၉) သဗ္ဗော လောကော အတ္တမနော အဟောသိ၊
အ-ကောဝိဒါ ဂါမ-ဓမ္မာသေ သေဋ္ဌိ။
ကောမာရိကာ ဖာဖ တဝ-ဇ္ဈ ဓမ္မော၊
ယံ တွံ ဂဟိတာ ပပနေ ပရောဒသိ။ ။
ဟူသော်ကြောင့်လည်းကောင်းတည်း။ ။

(၂၀၉) အမှု၊ အဓိ။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ လောကော၊ သတ္တဝါသည်၊ တိသဒ္ဒကာမဇသဝနာဝ၊ ထိုကာမဂုဏ်ကို မှီဝဲခြင်းငှါ၊ အတ္တမနော၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိသည်၊ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ သေဋ္ဌိ၊ ချစ်သို့။ သေဋ္ဌိ။ တွံပန၊ သင်သည်ဘမူကား။ ဂါမ-ဓမ္မာသေ၊ ရွာသူကို၏ အကျင့်၌။ အ-ကောဝိဒါ၊ အာဘယ်ကြောင့် မလိမ္မာဘိသနည်း၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ပဝနေ၊ ဘောအရှင်၌၊ မယာ၊ ငါသည်။ သန္ဓာဝဝသေန၊ ပေါင်းဘော်လိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဂဟိတာ၊ လက်၌ကိုင်အပ်သည်ရှိသော်။ ယံပရောဒသိ၊ အကြင်ငိုးဖို၊ အဇ္ဈ-ယာ၊ ဖေးဖေးသော၊ ဤသို့ငိုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော၊ ဘဝ၊ သင်၏။ ဓမ္မော၊ သဘာသည်။ ဟော၊ အသို့နည်း၊ (ထင်သို့)။ တွံ၊ သင်သည်၊ ကောမာရိကာနာမ၊ ကုမာရိကစင်စစ်ဖြစ်သော သဘောလော၊ ဖွတိ၊ ဤသို့။ ဂုန္ဆတိ၊ မေးအံ့၏၊ ။

ထိုပကားဂ်ကြား၍ သုငယ်မသည်၊ ဘခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် သုငယ်မ ဟုတ်သလျင်ကတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ဓမဆရုံအကျင့်မည်သည်ကို မသိဟု ဆို၍ငိုခြင်းကြောင့်လော်၊ ။

(၂၉၀) ယောဒုက္ခ-ဗုဠ္ဟာယ ဘဂ ယျ ဟာဏံ၊
သော မေ ပိတာ ဒုက္ခိ ဝနေ ကရောတိ၊
သာ ကာသ ကန္ဒာမိ ဝနသ္မ မဇ္ဈေ၊
ယော တာယိဘာ သော သဟာသံ ကရောတိ၊ ။
ဟူသော်ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏၊ ။

(၂၉၀) တာဘ၊ ဘခင်၊ ယောပိတာ၊ အကြင် အဘသည်၊ ဒုက္ခ-ဗုဠ္ဟာယ၊ဆင်းရဲ၍ကြွေသည်ရှိသော်၊ တာဏံ၊ ဧစောင့်ရှောက်သည်၊ ဘဂဝယျ၊ ဖြစ်ရာ၏၊ သော ပိတာ၊ထိုအဘသည်၊ ဝနေ၊လူသူမဲ့ဒုံး တောကြီးအရပ်၌၊ ဒုက္ခိ၊ ကဲ့ယ်မှဖြစ်၊ သာသို့လွန်လွန်ကုန်း၊ ပြင်မှားခြင်းကို (နိဂ္ဂဟိတ်ကျေ ။ ကရောတိ ကတံမည်တိ၊ ပြုကောင်းအံ့ဟု ထင်မှတ်အံ့၊ သာဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်၊ ဝနသ္မ၊တောအရပ်၏၊ မဇ္ဈေ၊အလယ်၌၊ ကာသ၊အဘယ်သူ၏၊ သန္ဓိ ကော၊

အထိဒ်၊ တာထာဂဟာထာတ္ထာယ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုယူဇုံသောငှါ၊ ကန္တာ
ဝိုင်ပါရဇုံနည်း။ ယောဝိဟာ၊ အကြင်အဘသည်၊ ဘာယိထာ၊ စောင့်ရှောက်
ထိုက်၏၊ သောဝိ ဟ၊ ထိုစောင့်ရှောက်ရမည့်အဘသည်သူငှါ၊ သဟာသံ
သာဟာသံ၊ နှိုင်ဆက်ကလူအမျှသွယ်ဖြင့်ရှုနှိုင်းသောအမှုဟူ၊ ကရောတိ၊ ပြု
အံ့ကြံခဲ့ဘိ၏။ ။သေဋ္ဌစောတဆံသတ္တမံ၂၁၂ ။

၂၁၀-ကုဋုဝါကိစ္စောတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကီ ဆုံးမတော်မူကတ်သော သဗ္ဗညုဗုဒ်တ
စ္စာဆုရှားသည်၊ သဠာယတနသောင့်ငြိမ်း, အစဉ်သေဝကါဇာဉန်ဖြင့် ထန်း
ဆာဆင်အပ်သောကြောင့် ကုဋုဝါကိစ္စောတ်ကို၊ ဗောဝန်ကျောင်းတော်၌ သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပေါဂါသောကုန်သည်စင်းလဲကိုအကြောင်းပြု
၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အသျှင်၊ အာကာသန္ဉင်္စာယတနဈာန်ဟူသည် ထိုသုံ့အိမ်ခဲ့ သံထွန်သွားငါးရာတို့ကို ထား
အပ်ကုန်၏၊ ထိုသုသည်လင်္ကာထွန်သွားတို့ကိုကြွက်စားအပ်ကုန်
ဖြစ်ဟူ၍၊ ဤသည်ကား လင်္ကာထွန်သွားဟူကို စားကုန်သောကြွက်တို့၏
မစင်ဝသည်းဟူမစင်ကဲ့သို့။ အသျှင်၊ ကြွက်တို့သည်ထွန်သွားတို့ကိုစားယူ
၍ စားနိုင်ကုန်အံ့ စွန့်တို့သည်လည်း သုဂတဘုံကိုရောက်နိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ကြွက်
ကိုသည်ထွန်သွားတို့ကိုအကယ်၍မစားနိုင်ကုန်အံ့၊ စွန့်တို့သည်လည်း ထိုသု
ဂတဘုံကို မရောက်နိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသူသည်ကား သင့်ထွန်သွားဟူကို ကြွက်တို့
သည် ခဲစားကုန်ဖြစ်ဟူ၍ဆို၏၊ ထိုကြွက်တို့ခဲသည်၏ အဖြစ်ကဲ့သို့ပင်း မခဲ
သည်၏အဖြစ်ကိုဆင်းသိပါကုန်လော့။ ဘရားကိုဆုံးဖြတ်စေတော်မူပါကုန်လော့
ဟုဆို၏၊ ဆုရားလောင်းသည်ထိုကုန်သည်၏အတုစင်းလဲသည်၏အဖြစ်ကို
သိ၍ထိစေအံ့ဟူ၍၊ ဤကုန်သည်သည်ကြီးအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော်၍ သင်
သည်ကောင်းစွာကြီးစားပါဟုဆို၍။ ။

(၂၉၁) သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓသာဒေ့ယျပိဏ္ဍံ သုခိနော့ကံ၊
ပဘင်္ဂုနိုကံ ပဉ်္စကုဋုသာ ကုဋုံ
ဖာလံ ဒေစ ခါဒေယျုံ မှုဘိရာဓာ၊
ကသ္မာ ကုမာရံ ကုလသာနံ ဟာရေယျုံ။

(၂၉၂) ကူဋသ ဟိသန္တိ.ဓ ကူဋ-ကူဋာ၊
ဘဝန္တိ စာဝိ နိကတိနော နိကတ္ဝာ။
ဒေဟိ ပုတ္တနုဠ္ဟ ဖါလ-နဠ္ဟသ ဖါလံ၊
မာ တေ ပုတ္တ.မဟာသိ ဖါလ-နဠ္ဟော။ ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုဏ်။ ။

(၂၉၁-၂၉၂) ဘဏော၊အချင်း။တယာ၊သင်သည်။သဠ္ဟသ၊စဉ်းလဲသော သူဏ်။ဣဒံသာဠ္ဟေယျံ၊ဤအတူစဉ်းလဲသည်ဏ်အဖြစ်ကို။ သုစိန္တိတံ၊ လှထွက်ကြံအပ်ဏ်။ ကူဋသ၊ကောံကျစ်သော သူဏ်။ ပဒိကူဋံ၊ အတူကောံကျစ်သည်ဏ်အဖြစ်ကို။ ကတ္ဝာ၊ပြု၍။ ပစ္ဆောဒ္ဓိတံပဒိဩဒ္ဓိတံ၊ကောက်ကျစ်တူပြု၍ ကြော့အပ်ဏ်။ ဝါ၊ တဘန်လက်တုံ့ပြန်၍ ကြော့အပ်ဏ်။ ဖါလံ၊သံထွန်သွားကို။ မုဆိကာ၊ကြွက်တို့သည်။ စေခါဒေယျုံ၊အကယ်၍ စားနိုင်ကုန်အံ့။ကုမာရံ၊သူငယ်ကို။ကုလလာ၊ငွေ့နံတို့သည်။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်။နဟရေယျုံ၊မချိနိုင်ချေကုန်အံ့နည်း။ ဟရေယျုံဝေ၊ ချိနိုင်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ။ဣဓလောကော၊ဤလူ့ပြည်၌။ကူဋသ၊ကောံသောသူဏ်။ကူဋ-ကူဋာ၊ကောံတုံ့ကောံကုန်သောသူတို့သည်။သန္တိ ဟိ၊ ရှိကုန်ရာသလျှင်ကတည်း။ နိကတိနော၊ စဉ်းလဲတတ်သောသူကို။ နိကတ္ဝာနိကတိယာ၊ အတူစဉ်းလဲသောအမှုကို။ ကာရကာစာဝိ၊ ပြုတတ်သောသူတို့သည်လည်း။ဘဝန္တိ၊ရှိကုန်သည်သာတည်း။ ပုတ္တနုဠ္ဟ၊သားပျော်သောယောကျ်ား၊ဖါလ-နဠ္ဟသ၊ ထွန်သွားပျော်သ သူအား။ ဖါလံ၊ထွန်သွားကို။ဒေဟိ၊ပေးပေ။ဖါလ-နဠ္ဟော၊ ထွန်သွားပျော်သောသူသည်။ တေ၊သင်ဏ်။ပုတ္တံ၊သားကို။မာအဟာသိ၊ဆောင်ယူ၍မသွားစေလင့်။ ။
(သဠ္ဟကောတဝေဟိ ဘာသံကိလေသေသုစ။သဠ္ဟတိ။သဠ္ဟော။သဠ္ဟောတိ ကောရှိကော။ ။သန္ဒိဋ္ဌိကဓိရကား။သဠ္ဟသ,ဟု၊မုဒ္ဒဇဠ္ဟ,နှင့်လိုသည်။ ။ ဥပဒုနုဠ္ဟနေသု။ ဒေတိ၊ဥဠ္ဟေတိ။ ပါသံဆေဠ္ဟံတိပါသဏ္ဍာ။ ။သန္ဒိဋ္ဌိတိလာရကား၊တတိယကွဲရာဒု,နှင့်လိုသည်)။ ။ကူဋဝါကိဇာတကံ အဋ္ဌမံ။၂၁၈။

၂၁၉-ဂရဟိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်

၂၄၂ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၂၉၃)

စွာဘုရားသည်၊ ဟိရညည်မေ,သုဝဏ္ဏမေ,အစရှိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌ဂရဟိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသံသောသာသနာတော်၌ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းကိုထိုမျှံတို့သည် လူ့ပြည်၌လူတို့၏ ဖြစ်သောအမူအရာမည်သည်ကိုသင်တို့သည်သိကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့အား ထည်းပြောဆိုကုန်လော့၊ငါတို့သည်နာလိုကုန်၏ဟုဆိုကြကုန်၏။လူတို့၏အမူအရာကိုသင်တို့သည် ငါ့ကိုမမေးကြကုန်ထင့်ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆိုလတ်သည်ရှိသော်၊ ဆိုပါကုန်ဦးလော့၊နာလိုကုန်၏ဟုမျှံတို့သည်ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း၊အချင်းတို့၊လူတို့မည်သည်ကား၊မင်းတို့သည်၎င်း၊ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း၊ ငါ့ဉစ္စာငါ့ဉစ္စာဟူ၍သာလျှင်ဆိုကုန်လျက်၊ဖြစ်ကုန်၍အတည်မရှိသော သဘောကြောင့် အနိစ္စ၏အဖြစ်ကိုမသိကြကုန်။ယခုအခါ၌ထိုအလွန်မိုက်သောလူတို့၏အကြောင်းကိုသင်တို့သည်နားထောင်ကုန်လော့ဟုဆို၍။ ။

(၂၉၃) ဟိရညံ့ မေ သုဝဏ္ဏံ့ မေ၊ဇသော ရတ္တိ့ ဒိဝါ ကထာ။
ဒုမ္မေဓာနံ့ မနုဿာနံ့၊အရိယ-ဓမ္မံ့ အ-ပဿတံ့။ ။
(၂၉၄) ဒွေ ဒွေ ဂဟပတေယျာဂေဟေ၊ဇကောတတ္ထအ-မဿုကော။
လမ္မ-ထ္ထနော ဝေဏိ-ကတော၊အထော အကံ်ိတ-ကဏ္ဏကော။
ကီတော ဓနေန ဗဟုနာ၊သော တံ ဝိတုဒတေ ဇနံ့။ ။
ဟူသော၌ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။
(၂၉၃-၂၉၄) ဘဝန္တော၊အချင်းမျှံအပေါင်းတို့။ဒုမ္မေဓာနံ့၊ပညာမရှိကုန်သော။ အရိယ-ဓမ္မံ့၊ဘုရားအစရှိသောအရိယာတို့၏တရားကို။ဝါ၊ အပြစ်ကင်းသောကိုးပါးသောလောကုတ္တရာတရားကို။အ-ပဿတံ့ အ-ပသန္တာနံ့၊မမြင်ကုန်ထသော။မနုဿာနံ့၊လူတို့၏။ရတ္တိ့၊ည၌၌ရှင်း။ဒိဝါ၊ နေ့၌ရှင်း။ကထာ၊မပြတ်ပြောသောစကားသည်ကား။မေ၊ငါ၏။ ဟိရညံ့၊ ငွေ။မေ၊ငါ၏။သုဝဏ္ဏံ့၊ရွှေ။ဇာတိ၊ဤသို့။သောကထာ၊ဤငါ့ငွေငါ့ရွှေဟူ၍ဆိုသောစကားသာလျှင်တည်း။ အညံ့၊ ငါ့ငွေငါ့ရွှေပြောသည်မှတပါးကို။ တော၊ထိုအိမ်ရှင်တို့သည်။ပဋိဂ္ဂဟဉာဏ၊ငါးပါးသောခန္ဓာတို့သည်။ အနိစ္စာဒ်အမြဲမရှိကုန်။ဟုတွာ၊အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်၍။ နဘဝန္တိ၊အရှည်မတည်ပျက်စီးကုန်၏။ ဇာတိ၊ဤသို့။နဇာနန္တိ၊မသိကုန်။တနည်း။ အညာ၊

ငါ့ငွေငါ့ရွှေပြောသည်မှတပါးသော။ အနီစွံဝါ၊အနီစွပ်ဟူ၍၎င်း။ ဒုက္ခံဝိ
ဒုက္ခဟူ၍၎င်း။ ဣတိ၊ဤသို့။ တေသံ၊ ထိုအိမ်ရှင်နေသောသူတို့အား။ က
ထာနာမ၊အနီစွဒုက္ခနှင့်စပ်သောစကားမည်သည်။ နတ္ထေဝ၊အလျှင်းပင်
မရှိခဲ့။ ဂရေဟ၊အိမ်ရှင်။ နွေနွေ၊ နှစ်ယောံနှစ်ယောံကုန်သော။ ဂဟပတ
ယော၊ အိမ်ရှင်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ယောံကုန်သော
အိမ်ရှင်တို့တွင်။ ဇေဿော၊တယောံသော်အိမ်ရှင်သည်ကား။ အ-မသု
ကော၊မုတ်ဆိတ်ကြွင်စွယ်လည်းမရှိ။ လမ္ဗ ဏ္ဍနော၊ရှည်သောသားမြွတ်
လည်းရှိ၏။ဝေဏိကတော၊အထူးထူးအပြားပြား အခြင်းအရာအားဖြင့်
ထုံးအပ်သော ဆံထုံးလည်းရှိ၏။ အထော၊ ထိုမျှ။။ အက်ိတ-ကဏ္ဏ
ကော၊နားခွောင်းပန်ဆင်ဝတ်စရာဘောက်အပ်သောနားလည်းရှိ၏။ ဗ
ဟုနာ၊များစွာသော။ ဓနေန၊အတွင်းဥစ္စာဖြင့်။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်
အပ်၏။ တာနည်းကား။ဗဟုနာဗဟုံ၊များစွာသော။ ဓနေနဓနံ၊ဥစ္စာကို။မာ
တာပိတူနံ၊သူ့မိသူ့ဘတို့အား။ဒတ္ဝာ၊ပေး၍။ ကိတော၊ဝယ်ယူဆောင်
အပ်၏။သော၊ထိုအဘိုးဥစ္စာများစွာပေး၍ ဝယ်အပ်သောအိမ်ရှင်တဦး
သည်။တံဇနံ၊ထိုကျွန်အမှုလုပ်အစရှိသောသူကို။ ဝိတုဒတော၊ဟယ်ကျွန်
ပျက်၊ နင်သည်အမှုကိုမပြုကောင်းသလောဟု နှုတ်သိမ်းလွှဲဖြင့်ထိုးတတ်
၏။ ။ဇေဝံ၊ဤသို့။လောကေ၊လူ့ပြည်၌။အတိဝိယ၊အလွန်လျှင်။အ-ယုတ္တံ၊
မသင့်ဟူ၍။ ဗေဓိသတ္တော၊ဘုရားလောင်းသည်။ မနုဿလောကံ၊လူ့
ပြည်အရပ်ကို။ ဂရဟိ၊ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ တံ၊ ထိုဘုရားလောင်း လူတို့
ကြောင်းကြားပြောစကားကို။သုတ္ဝာ၊ကြား၍။ သဗ္ဗေ၊ကုန်အောင်စုံကုန်
သော။ ဝါနရာ၊မျောံတို့သည်။မာကထေထမာကထေထ၊တံပါ တံပါ မ
ပြောပါ ကုန်လင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အသောတမ္ဘယုတ္တကံ၊ မကြား
ကောင်းမနာသာယုတ်မာသောစကားဆိုးကို။ အသုမှာတိ၊ကြားရကုန်
၏ဟူ။ ဥဘောဟိဟတ္ထေဟိ၊လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်။ ကဏ္ဏော၊နားနှစ်ဘက်
တို့ကို။ဒဠှံ၊ကြပ်ကြပ်။ပိဒဟိ၊သ၊ပိတ်ကုန်၏။ ဇာမဆို့ဒ္ဓါနေ၊ဤကျောံဗျာ
အရပ်၌။အမှေဟိ၊ငါတို့သည်။ ဇာဒံအ-ယုတ္တံ၊ဤစကားညစ်စကားယုတ်
ကို။သုတံ၊ကြားအပ်၏။ဇာတိ၊ ဤသို့။တံဒ္ဓါနံ၊ထိုအရပ်ကို။ ဝိဂရဟိတွာ၊
အထူးထူးအပြားပြားကဲ့ရဲ့၍။ အညတ္ထ၊တပါးသောအရပ်သို့။အဂမံသု၊
သွားကြလေကုန်၏။သောဝိဋ္ဌပါသာဏော၊ထိကျောံဗျာသည်။ဂရဟိတ
ဝိဋ္ဌပါသာဏောယေဝနာမ၊ မျောံတို့ကဲ့ရဲ့ရာကျောံဗျာဟူသောအမည်

၂၄၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿယ။ (၂၉၅)

ရှိသည်သာလျှင်။ဇာတောကိရ၊ဖြစ်သတတ်။ ။(ဇဝံစသည်ကားအဋ္ဌကထာစကား)။ ။ဂရုဟိတဇာတကံ နဝမံ။၂၁၉။

၂၂၀-ဝမ္မဝဇဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊သုဇိဝိတရူပေါဆိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝမ္မဝဇဇာတ်ကို၊ဝေဒူဝနကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်၏သတ်အံ့သောဌာလုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်တစုံတယောံသောသူအားမကြားမူ၍ပြာသာဒ်မှသက်၍အဦးဘွင့်သောတံခါးဖြင့်လျှင်မြို့မှထွက်၍တောသို့ဝင်၍ တရားသောသစ်ပင်ရင်း၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ လောကဓံတရားရှစ်ပါး နှိပ်စက်လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သဘောကိုဆင်ခြင်လျက်နေ၏။ဆိကြားသည်ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ထောသားမူဆိုးကဲ့သို့ဖြစ်၍ဘုရားလောင်းသို့ကပ်လေ၍၊ပုဏ္ဏား၊သင်သည်နှုးညံ့သိပ်မွေ့သောသဘောရှိလျက်အလွန်ဆင်းရဲသော သဘောရှိဘိသကဲ့သို့ ဤတောသို့ဝင်၍အဘယ်ပြုလျက်နေသနည်း၊ဤအနက်ကိုမေးလိုရကား။ ။

(၂၉၅) သုခံ ဇိဝိတ-ရူပေါ.သိ၊ရဋ္ဌာ ဝိဝန.မာဂတော။
သော ဇကေကော ရုက္ခ-မူလေ၊ကပဏော ဝိယ ဈာယသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၅) ပြာဟဗ္ဘဏာ၊ပုဏ္ဏား။တွံ၊သင်သည်။ သုခံသုခေန၊ချမ်းသာသဖြင့်။ဇိဝိတ-ရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သဘောရှိသည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။ သောတွံ၊ထိုသင်သည်။ရဋ္ဌာ၊ပြည့်သောလူရိုးမြို့ရွာအရပ်မှ။ဝိဝနံနိဂ္ဂဒကဋ္ဌာနံအရည်၊ရေမရှိသော တောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ဝင်လတ်၍။ရုက္ခ-မူလေ၊သစ်ပင်ရင်း၌။ကပဏောဝိယ၊အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ဇကေကော၊တယောံအထီးထီး။ နိသိန္နော၊နေလျက်။ဈာယသိ၊ကြံမှိုင်၏။ ကိံနာမ၊အဘယ်မည်သောအမှုကိုလျှင်။စိန္တေသိ၊ကြံဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၂၉၆) သုခံ ဇီဝိတ-ရူပေါ.သ္ဒိ၊ရဠ္ဟာ ဝိဝနံ.မာဂတော။
သော ဇကေကော ရက္ခ-မ္ဟလေ၊
ကပဏော ဝိယ ဘျာယာမိ သတံ ဝမ္မံအနုဿရံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၂၉၆) သမ္မ၊အဆွေ။ဇတံ၊ဤသင်ဆိုသောစကားသည်။ သစ္စံ၊မှန်ပေ၏။အဟံ၊ငါသည်။ သုခံ၊ချမ်းသာစွာ။ ဝါ၊သုခံသုခေန၊ ချမ်းသာသဖြင့်။ ဇီဝိတ-ရူပေါ၊ အသက်ရှည်သော သဘောရှိသည်။ အတ္ထိ၊ဖြစ်၏။ သောအဟံ၊ထိုငါသည်။ရဠ္ဟာ၊ပြည့်သောလူရှိရာမြို့ရွာအရပ်မှ။ ဝိဝနံ နိရဒကဠာနံအရည်၊ရေမရှိသောတောကြီးအရပ်သို့။ အာဂတော၊ဝင်လတ်၍။ရက္ခ-မ္ဟလေ၊သစ်ပင်ရင်းခို။ကပဏောဝိယ၊အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ဇကေကော၊တယောံထီးထီး။ နိသိန္နော၊နေလျက်။ဘျာယာမိ၊ကြံမှိုင်၏။ သတံ၊ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကဟူဆိုအပ်သော သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဝမ္မံ၊ လာဘာလာဘစသောလောကဓံတရားရှစ်ပါးသည်နှိပ်စက်သော်လည်းမတုန်လှုပ်ခြင်းဟူဆိုအပ်သော တရားသဘောကို။အနုဿရံ အနုဿရန္တော၊ အဘန်တလဲလဲအော်မြဲလျက်။ နိသိန္နော၊နေသည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။ ။(ဝိဝနံဒ္ဓဝနံ,ကားရေကိုဟောသည်။ဝိဂတံဝနံဉဒကံဇေတ္တောတိဝိဝနံ,ပြု။ရေမရှိရာတောကိုရသတည်း။ထို့ကြောင့်မဟုတ်လော။ နိရုဒကဠာနံအရည်,ဟု၊အဋ္ဌကထာဘွင့်သတည်း။ကိ်နာမေတံ စိန္တေသိ,ကားပါဠိသေသတည်း။ဇတံကားအနက်မရှိ။တွံ၊သင်သည်။စိန္တေသိ၊ကြံ၏။ဇထံ၊ဤသင်ကြံသောအကြံသည်။ကိ်နာမ၊အဘယ်အကြံနည်း။ဤသို့ပေးမှုအနက်ရှိ၏။ကိ်နာမေတံစိန္တေသိကားပါဠိသေသမဟုတ်။ ဘျာယသိ၏အဘွင့်ဆိုခြားအံ့။ပါဠိသေသဟုတ်ကြောင်းကိုဆိုပေအံ့၊ဒုတိယဂါထာအဘွင့်၌ ကပဏောဝိယဘျာယာမိ,ဘွင့်ပြီး၍။ယံပနဝဒေသိ ကိ်နာမေတံစိန္တေသိတိသန္တေပဝေဒေမိ၊ ဟုအနုသန္ဓေအသစ်တက်ပြန်သောကြောင့်ပါဠိသေသဖြစ်ကြောင်းကိုဆိုရသတည်း။ ဤနှစ်ဂါထာသာ ပါဠိဓာတ်ဝယ်ဇာရှိသတည်း။ ယာရအာခါအဋ္ဌကထာဠီလာသည်ကိုလည်းသိသာအောင်ဖိုးဇဉ်းဆိုလိုက်အံ့။ ။ထိုအခါဠီထိုဘုရားလောင်းကိုသိကြားမင်းသည်၊ပုဏ္ဏားဤသို့သူတော်ကောင်းတို့၏သဘောကိုဆင်ခြင်သည်ဖြစ်လတ်သော် သင်သည်ဤအရပ်ဠ အဘဲ့ကြောင့် နေဘိသနည်းဟု

ဆိုး၏။ အဆွေ၊ မင်းသည် လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ကိုဆောင်စေ၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်ကို ရအံ့သောဌါမစွမ်းနိုင်။ ထိုငါသည်သူတပါး၏လက်ခွဲသေသဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း။တောသို့ဝင်၍ ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသေခြင်းဖြင့် သေအံ့ဟုကြံ၍ ဤသို့လာ၍နေ၏ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ ပုဏ္ဏားငါသည် ဆိုကြားနှတ်မင်းတည်း၊ငါသည် သင့်ဘို့ ဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့ကို ဘန်ဆင်းအပ်ကုန်ပြီ။ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုဘန်ဆင်းအံ့သောဌါမတတ်ကောင်း။သင်တို့၏မင်း၏ဦးခေါင်းကို တန်းဆာဆင်တတ်သောဆတ္တာသည်သည် ဆတ္တာပါဏိမည်၏။ထိုဆတ္တာပါဏိသည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ဖြင့်အလိုရှိသည်ရှိသော် ထိုဆတ္တာသည်ကို ဥယျာဉ်စောင့်ကိုပြုစိမ့်သောဌါဆိုလေလော့ဟုသိကြားမင်းသည်ဘုရားလောင်းအားအဆုံးအမကိုပေး၍မကြေံလင့်ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍ပိဒိ၏နှတ်ပြည်သို့လျင် သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် အိမ်သို့သွား၍ နံနက်စာစားပြီးသော်မင်းအိမ်တံခါးသို့သွား၍ ဆတ္တာပါဏိကိုလည်းထိုမင်းအိမ်တံခါးဦးလျင် မြင်၍ လက်ဦးကိုင်၍၊အဆွေဆတ္တာပါဏိ၊သင်သည် လေးပါးသောအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသလောဟုမေး၍၊ငါ၏အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို သင်အားအဘယ်သူသည် ကြားသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ သိကြားနှတ်မင်းသည်ကြား၏ဟုဆို၍၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြားသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ ဤမည်သောအကြောင်းကြောင့် ကြား၏ဟု အလုံးစုံကိုပြောဆို၏။ ထိုဆတ္တာပါဏိသည် ငါသည်လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည်မှန်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါဦးထိုဆတ္တာပါဏိကိုဘုရားလောင်းသည် လက်ဦးကိုင်၍လျင်မင်း၏ အထံသို့သွား၍၊မင်းမြတ်၊ ဤဆတ္တာပါဏိသည် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောဥယျာဉ်စောင့်ဖြင့်အလိုသည်ရှိသော် ဤဆတ္တာပါဏိကို ဥယျာဉ်စောင့်ပြုကုန်ထေ့ဟုဆို၏။ ထိုအခါဦးထိုဆတ္တာပါဏိကို မင်းသည်၊အချင်း၊သင်သည်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသလောဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်သည်ငြား။ဤခြင်းမရှိ၊ရစ်မျိုးကိုလည်းမသေဘံ၊ နှမ်းနထူးအလွန်အကျူး၊ချစ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အမျက်မထွက်သောအကျင့်ကိုလည်း ဆောံတည်၏။ ဤသို့အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏ဟုဆို၏။ထိုအခါမင်းသည်၊အို့ဆတ္တာပါဏိ၊သင်သည်အ

ဘယ်ကိုအာရုံပြု၍ ငြူးစူခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ မင်းမြတ်၊နာတော်မှ လေ့ဟုလျှောံ၍၊မိမိ၏ငြူးစူခြင်းမရှိသည်၏အကြောင်းကိုဆိုလိုရကား။

ဇာတ္ထိယာ ကာရဏာ ရာဇာဗန္ဓနာပေသိ• ပုရောဟိတံ။
သော မံ အတ္ထေ နိဝေဒေသိ၊တသ္မာ•ဟံ အနုသယျကော။ ။

ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။

ရာဇာ၊မင်းမြတ်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာမသို့• ယောဝဗာရာဏသိနဂရေ၊ဤဗာရာဏသိပြည်၌သာလျှင်။တာဒိသော၀၊သင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ရာဇာ၊မင်းသည်။ ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။ဇာတ္ထိယာ၊မိန်းမ၏။ ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ပုရောဟိတံ၊ပညာရှိပုရောဟိတ်ကို။ဗန္ဓနာပေသိ•၊နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ သော၊ထိုပုရောဟိတ်သည်။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။အတ္ထေ၊ အကျိုးစီးပွါးတို့ကို။ နိဝေဒေသိ၊ ပေါကြွားပေ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အနုသယျကော၊ ငြူးစူခြင်းမရှိ။ ။

အဗန္ဓနာ တတ္ထ ဗန္ဓိန်္ဓိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။ ဗန္ဓနာဝိတတ္ထ မုစ္စန်္တိ၊ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ။ ။ဟူသောဗန္ဓနဇာတ်၌ဆိုသောနည်းဖြင့်လျှင်တပါးသောကာလ၌ဤဆင်္ဂျိုကိုသည်မင်းဖြစ်၍ခြေရင်းနှိမ်ကုန်သော ခြေဝံကျိပ်လေးယောံကုန်သောအမတ်တို့နှင့်တကွ သျှတ်ယွင်းပြီး၍မိမိ၏နှလုံးအလိုကို မဖြည့်သောဘုရားလောင်းကိုဖျက်ဆီးလိုသောမိဘုရားသည် ချောပစ်၍ နှောင်ဖွဲ့စေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းကို နှောင်ဖွဲ့၍ဆောင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် မိဘုရား၏အဟုတ်အမှန်ဖြစ်သောအပြစ်ကိုကြား၍မိမိသည်လွတ်သည်ရှိသော်၊ မင်းသည်နှောင်ဖွဲ့ စေအပ်ကုန်သော အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သောခြေရင်းနှိမ်စွဲကုန်သောအမတ်တို့ကိုလွှတ်စေ၍၊မင်းမြတ်၊ထို ခြေဝံကျိပ်လေးယောံကုန်သောအမတ်တို့၏ဂုဏ်း၊ မိဘုရား၏ဂုဏ်းအပြစ်ကို အသျှင်မင်းမြတ်တို့သည် သည်းခံတော်မူကုန်လေ့ဟုဆုံးမ၏။ အလုံးစုံကို အောက်နှိမ်ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်အကျယ်အားဖြင့်သိအပ်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍။ ။ဇာတ္ထိယာကာရဏာရာဇာ၊ဗန္ဓနာပေသိ• ပုရောဟိတံ။သောမံအတ္ထေ နိဝေဒေသိ၊တသ္မာဟံအနုသယျကော။ ။ဟူ၍ဆို၏။ထိုအခါ၌ကား၊ထိုမင်းသည် ငါသည်တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သောမိန်းမကိုဖွန့်ပစ်၍ထိုတယောက်ထည်းသောမိန်းမကိုသာလျှင် ကို

လေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့်ထောက်ပံ့ပါသော်လည်း ရောင့်ရဲစိမ့်သောဌါ
မစွမ်းနိုင်။ ဤသို့အလိုဆန္ဒ ဖြည့်နိုင်ခဲကုန်သော ဗိန်းမတို့အား အမျက်
ထွက်ခြင်းမည်သည်ကား၊ ဝတ်သောအဝတ်သည် ညစ်နွမ်းလတ်သည်
ရှိသော်၊အဘဲ့ကြောင့် နင်ညစ်နွမ်းဘိသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည်နှင့်
တူ၏။စိုးသောထမင်းသည်မစင်၏အဖြစ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်၊အဘဲ့
ကြောင့်မစင်၏အဖြစ်သို့ နင်ရောက်ရဘိသနည်းဟု အမျက်ထွက်သည်
နှင့်တူ၏။ ယသုအခါယနေ့မှစ၍ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ကိ
လေသာကိုမှီ၍ ငါ့အား ငြူ။စူခြင်းတို့သည် မဖြစ်စေကုန် သတည်း၊ဟု
ဓိဋ္ဌာန်၏။ထိုအခါမှစ၍ငြူ။စူခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကိုရည်
၍။ တထာဟံအနုဿဝယျကော,ဟူ၍ဆို၏။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဆင်တပါကိုကို မင်းသည်၊အချင်းဆင်တပါကို၊ အာဘယ်
အာရုံကိုမြင်၍ ရစ်ပျိုးကို မသောက်သနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆင်တပါကို
သည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

မတ္တော အဟံ မဟာ-ရာဇ၊ပုတ္တ-မံသာနိ ခါဒယိံ။
တဿ သောကေနဟံ ဗုဒ္ဓေါ၊မန္ဒ-ပါနံ ဝိဝဇ္ဇယိံ။ ။

ဟူသော၌ဂါထာကိုဆို၏။ ။မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်
သည်။မတ္တော၊ရစ်သည်ဖြစ်၍။ ပုတ္တ-မံသာနိ၊သား၏အသားတို့ကို။ ခါဒ
ယိံ၊စားဘူး၏။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ထိုသေလေသော သား
အား။သောကေန၊အော်မှေစိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊နှိပ်စက်အပ်သည်
ဖြစ်၍။မန္ဒပါနံ၊သေသေးခြင်းကို။ဝိဝဇ္ဇယိံ၊ကြဉ်ရှောင်၏။ ။မင်းမြတ်၊
အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဒွိသင်မင်းကဲ့သို့သော သဘောရှိသောဗာရာဏသီ
မင်းဖြစ်၍ရစ်ပျိုးနှင့်ကင်း၍ဖြစ်အံ့သောဌါမစွမ်းနိုင်၊အမဲမရှိသောထမင်း
ကိုလည်းစားအံ့သောဌါမစွမ်းနိုင်။မြို့ဒွါဥပုသ်နေ့တို့ဒွိ သားငါး မသတ်စေ
လင့်ဟုစည်လည်စေ၏။ စားတော်ချက်သည် ပက္ခ၏တဆဲ့သုံးရက်နေ့ဒွိ
လျှင် အမဲကိုယူ၍ထား၏။မကောင်းသဖြင့်ထိုအမဲကိုထားအပ်သော်ထို
အမဲကိုခွေးတို့သည်စားကုန်၏။စားတော်ချက်သည် ဥပုသ်နေ့ဒွိ အမဲကို
မရ၍မင်းအားအထူးထူးအပြားပြား မြတ်သောအရသာရှိသော ဘော်
ဇဉ်ကိုချက်၍ ပြာသာဒ်သို့တင်၍ကပ်အံ့သောဌါ မဝံ့ရကား၊မိဘုရားသို့
ကပ်လေ၍၊ အသျှင်မိဘုရား၊ ယနေ့အကျွန်ုပ်သည်အမဲကိုမရ၊ အမဲမရှိ

သော စားတော်မည်သည်ကို ဆက်ကပ်အံ့သောဌါမဝံ့၊ အသို့ပြုပါရအံ့နည်းဟုလျှောက်၏။ အမောင်စားတော်ချက်၊ငါ၏သားကိုမင်းသည်ချစ်လေးမြတ်၏နှစ်သက်၏။ ငါ၏သားကိုမြင်၍မင်းသည် ထိုသားတော်ကိုလျှင်နမ်းတော်မူလျက်ဘက်တော်မူလျက်မိမိ၏ရိုသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းမသိ။ငါသည်သားကို တန်းဆာဆင်၍မင်း၏ပေါင်ပေါ်၌နေစေအံ့။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွနွေလျှင်ပျော်ပါးကစားစဉ်ကာလ၌သင်သည် စားတော်ထမင်းကိုတည်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုမိဘုရားသည်ဤသို့ဆို၍မိမိ၏သားကိုဆင်အပ်သောတန်းဆာကိုဆင်ယင်၍ မင်း၏ပေါင်ပေါ်၌နေစေ၏။ မင်းအားသားတော်နှင့်တကွ ကစားနွေလျှင် ရွှင်ပျော်စဉ်ကာလ၌စားတော်ချက်သည် စားတော်ကိုတည်၏။ မင်းသည်သုရာရစ်သည်ဖြစ်၍စားတော်ခွက်၌အဓဲဟင်းလျာကား အဘယ်မျှာနည်းဟုမေး၍၊မင်းမြတ်၊ ယနေ့ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ရကား၊ သားငါးမသတ်စေလင့်ဟုစည်ထည်သည့်အဖြစ်ကြောင့်အဓဲကိုမရဟုလျှောက်သည်ရှိသော်၊ ငါ့ကိုအာဓဲမည်သည်ကို ရခဲသလောဟုဆို၍ တင်ထက်၌နေသော ချစ်ဖွားသောသား၏လည်ကိုလိမ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ စားတော်ချက်၏ရှေ့သို့ပစ်လိုက်၍ လျင်စွာပြည့်စုံစေ၍ ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ စားတော်ချက်သည်ထိုမင်းအမိန့်ရှိတိုင်းပြု၏။မင်းသည် သား၏အသားဖြင့်စားတော်တည်၏။ မင်းမှကြောက်ခြင်းကြောင့် ငိုအံ့သောဌါဌင်း၊မျက်ရည်ထွက်စိမ့်သောဌါဌင်း စွမ်းနိုင်သောတယောက်သောသူမည်သည်မရှိ။ မင်းသည်စားပြီး၍ အိပ်ရာအပြင်၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၍ မိုးသောက်သောကာလ၌ နိုးလတ်၍ သုရာရစ်ခြင်း ပြေလတ်သော် ငါ၏သားတော်ကိုဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့ဟုဆို၏။ထိုကာလ၌ မိဘုရားသည်ငိုကြွေးလျက်ခြေရင်း၌ဝပ်၏။ သျှင်မ၊ အာဓဲအကြောင်းကြောင့်ငိုသနည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊ မင်းမြတ်၊ယမန်နေ့က အသျှင်မင်းမြတ်သည်သားကိုသတ်၍ သား၏အသားဖြင့် ပွဲတော်တည်လေပြီဟု လျှောက်၏။ မင်းသည်စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်မျက်ရည်ယို၍ငိုကြွေး၍။ ငါ့အားဤဆင်းရဲသည်သေသော်ခြင်းကိုအဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၏ဟု သုရာသောက်ခြင်း၌အပြစ်ကိုမြင်၍ဤနေ့မှစ၍အကြင်မျှလောက်အာရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်သေး၊ ထိုမျှထိုသော် ဤသို့သဘောရှိသောမျက်စိးခြင်းကိုပြုတတ်သောသုရာမည်သည်ကိုမသေသံ့အံ့ဟု မြေမှုန့်ကိုယူ၍ မျက်နှာကိုပွတ်၍ဓိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ

၍ရစ်မျိုးမည်သည်ကိုမသေဝံ့စဘူး။ ဤကိုရည်၍၊မတ္တောအဟံမဟာရာဇ,အစရှိသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။

ထိုအခါ၌ဆတ္တပါဏိကိုမင်းသည်၊အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ ချစ်ခြင်း မရှိသနည်းဟု မေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည် ထိုအကြောင်းကြားလိုရကား။ ။

ကိတဝါသောနာမဟံရာဇ၊ပုတ္တော ပစ္စေကဗောဓိသာ မေ။
ပတ္တံ ဘိန္ဒိတ္ဝာ စ ဒ္ဝိတော၊နိသ္သေဟော တသ္သ ကာရဏာ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အက္ခန်ပသည်။ပုဗ္ဗေ၎းဒ္ဓိ။ဗာရာဏသိယော၀၊ဗာရာဏသိပြည်၌သာလျှင်။ ကိတဝါသောနာမ၊ကိတဝါသအမည်ရှိသော။ ရာဇာ၊မင်းဖြစ်ဘူး၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။မေ၊ အက္ခန်ပ၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်၊ ပစ္စေကဗောဓိသ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏။ ပတ္တံ၊သပိတ်တော်ကို။ဘိန္ဒိတ္ဝာစ၊ခွဲ၍သာလျှင်။ဒ္ဝိတော၊ငရဲ၌တည်၏။တသ္သ၊ ထိုသား၏။ကာရဏာ၊အကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊အက္ခန်ပသည်။ နိသ္သေဟော၊ ချစ်ခြင်းမရှိ။ ။မင်းသည်ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ သားကိုစွဲ၍ဖြစ်သောစိုးရိမ်ခြင်းသည်နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ငါ့အား၌စိုးရိမ်ခြင်းသည် ချစ်သောသူကြောင့်ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းသည်အကယ်၍မဖြစ်ခြားအံ့၊စိုးရိမ်ခြင်းသည် မဖြစ်လတ္တံ့.ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ယခုအခါ၌ဤကာလမှစ၍သဝိညာဏကဓါတုငြိ၊အဝိညာဏကဓါတုငြိ၊ တရုံတရသောဝတ္ထုဒ္ဒါချစ်ခြင်းမည်သည်ကားငါ့အားမဖြစ်စေသတည်းဟုဓိဋ္ဌာန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ချစ်ခြင်းမည်သည်ကားမရှိ။ ထိုအကြောင်းကိုရည်၍၊ကိတဝါသောနာမဟံ, အစရှိသောဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

ထိုအခါ၌မင်းသည်၊ ဆတ္တပါဏိကို၊ အချင်းဆတ္တပါဏိ၊ အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသနည်းဟုမေး၏။ ထိုဆတ္တပါဏိသည်ထိုအကြောင်းကိုကြားလိုရကား။ ။

အရကော ဟုတ္ဝာ မေတ္တာစိတ္တံ၊သတ္တဝဿာနိ ဘာဝယိ။
သတ္တာကပ္ပေ ဗြဟ္မလောကော၊တာဌာ အကောဓနော အဟံ။ ။

ဟူသောဤဂါထာကိုရွတ်၏။ ။

မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။အဟံ၊အက္ခန်ပသည်။ အရကော၊အရကအမည်ရှိသောရဿေသည်။ဟုတ္ဝာ၊ဖြစ်၍။သတ္တ-ဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။

မေတ္တာစိတ်ဖြံ့၊မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို။ဘာဝယိ၊ ပွါးစေဘူး၏။ဘာဝေတွာ၊ပွါးစေသေ၊ကြောင့်။သတ္တကပ္ပေ၊ခုနစ်ပါးသေ၊သံဝဋ်ဝိဝဋ်ကပ်တို့ပတ်လုံး။ ဗြဟ္မလောကေ၊ဖြဟ္မာ့ဗြဉ်ဖြစ်၌။ဝသိ၊နေခဲ့ဘူး၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။အာကာသဓနော၊အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိ။ ။

ဤဆတ္တပါကိသည် မိမိ၏လေးပါးကုန်သော အင်္ဂါတို့ကို ဆိုအပ်ကုန်သည့်ရှိသော်၊ မင်းသည်ပင်ရိသတ်အားသတ်စိမ့်သောဌါ အမျှအရာအမှတ်ကို ပေး၏။ ထိုခဏာ၌ပင်လျှင်၊ အမတ်,ပုဏ္ဏား,သူကြွယ်,အစရှိကုန်သောသူတို့သည်ထကုန်၍ ဟယ်တံစိုးစားသော ခိုးသူဖျက်။သင်သည်တံစိုးမရ၍ပညာရှိကိုးပွင့်ပွဲ၍သေစေလို၏ဟု၊ ကာလကစ်သူကြီးကို လက်ခြေတို့ဆဋ္ဌကိုင်ကုန်၍ မင်းအိမ်မှဆွဲကုန်၍ကိုင်ဒိတိုင်းကိုင်ဒိတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သောကျော်,ဆောံပုတ်တို့ဖြင့်ဦးခေါင်းကိုခွဲကုန်၍အသက်သေခြင်းသို့ရောံစေကုန်၍ငင်ကုန်လျက် တံမြက်ခြေးအမှိုက်စုရာအရပ်၌စွန့်ကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍မင်းသည် တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကိုပြုလျက်ကံအားလျော်စွာလား၏)။ ။ဓမ္မဓေဇာတကံဒသမံ။ ၂၂၀။ဗိရဏထဏ္ဍုလဿ။ ။တသ္မာဒ္ဓါနံ။ ။

သောမဒတ္တဉ္စ,ဒဿိံဒ္ဗံ,ကုရုံ,ပဏ္ဏာနဒီဝိစ,ကမ္ဗုပံ,မဿံ,သေဋ္ဌပုစ,။
ကုန္ဒဝါဏိဇ,ဂရဟိ,ဓမ္မဓဇ,ဇိုတေဒသ။ ။

(ဂ-ကာသာဝဂ်)

၂၂၁-ကာသာဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊အနိဇ္ဈသာဝေါကာသာဝံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကာသာဝဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဓါဏာတိပါတ်,သတ်ခတ်သူ,သက်,ရက်စက်စိမ်းစား,ထိုယောဂျားသည် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍၊ထိုးသတ်အံ့သောငှါလက်နက်ကို ကိုင်၍ပြေးလာ၏။ ဘုရား လောင်းသည် ပြန်လည် တည့်၍ကြည့်လျက် ထိုယောဂျားကိုမြေ၌ပုဂ်ပုတ်၍သတ်အံ့သောငှါနှာမောင်းကိုဆန့်၍ ထိုယောဂျားသည် ဝတ်အပဲကုန်သောသက်နှံးတို့ကိုမြင်၍ ရဟန္တာတို့၏တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော သက်နှံးတော်ကို ငါသည်အလေးအမြတ်ပြု

အံ့သောဌါ သင့်၏ ဟု၊နှာ မောင်းကို တဘန် သိမ်း ဆည်း ပြန်၍၊ အို
ယောကျား၊ ဤရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန် သဘွယ်ဖြစ်သော သက်နှံး တော်
သည်သင်အားမလျော်ပတ်သည်မဟုတ်တုံလော၊ ဘဲ့ကြောင့် ထိုသက်နှံး
ကိုနှင်ဝတ်ဘိသနည်းဟုဆို၍။ ။

(၂၉၇) အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ၊ယော ဝတ္ထုံ ပရိဒဟိသတိ။
အပေတော ဒမ-သစ္စေန၊နေ သော ကာသာဝ·မရဟတိ။ ။

(၂၉၈) ယော စ ဝန္တ-ကာသာဝသ၊သိလေသု သုသမာဟိတော။
ဥပေတော ဒမ-သစ္စေန၊သ ဝေ ကာသာဝ·မရဟတိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၂၉၇-၂၉၈) အမ္ဘောပုရိသ၊ အိုယောကျား။ အနိက္ကသာဝေါ။
ကိုယ်သန္တာန်မှမထုတ်အပ်သော တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအပြည့်ရှိ
ထသော။ဒမ-သစ္စေန၊ ဇာန်ဖြင့်ကိုဆုံးမခြင်းဟုဆိုအပ်သောဒမ,နိဗ္ဗာန်ဟု
ဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာမှ။ ဝါ၊ဒုက္ခ,သမုဒယ,နိရောဓနှင့်, မဂ္ဂမည်
သာ,လေးသစ္စာမှ။ အပေတော၊ကင်းထသော။ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင်
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်သောဖန်
ရည်စွန်းသော။ဝတ္ထုံ၊သက်နှံးတော်ကို။ပရိဒဟိသတိ၊ဝတ်ရုံဘိ၏။သော
ပုဂ္ဂလော၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ရဟန္တာတို့၏တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်
သော ဖန်ရည်စွန်းသောသက်နှံးတော်ကို။ နအရဟတိ၊ ဝတ်ရုံခြင်းငှါမ
ထိုက်။ ။စ၊ဝိသေသကိုဆို၍့။ယော၊အကြင်သူမြတ်သည်။ဝန္တကာသာ
ဝေါ၊အနှံအပ်ပြီးသော တထောင့်ငါးရာကိလေသာရှိသည်၎င်း။ သိလေ
သု၊မဂ်သိလဖိုလ်သိလတို့၌။သုသမာဟိတော၊ ကောင်းစွာထောင်၍ထား
အပ်တိသကဲ့သို့မြဲစွာတည်သည်၎င်း။ဒမသစ္စေန၊ ဇာန်ဖြင့်ကိုဆုံးမခြင်းဟု
ဆိုအပ်သော ဒမ,နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သောပရမတ္ထသစ္စာနှင့်။ ဝါ၊ဒုက္ခ,သ
မုဒယ,နိရောဓနှင့် ,မဂ္ဂမည်သာ,လေးသစ္စာနှင့်။ ဥပေတော၊ပြည့်စုံသည်
၎င်း။ဆသည်၊ဖြစ်၏။ သောဇဝရွေပါပုဂ္ဂလော၊ ဤသို့သဘောရှိသောထို
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ကာသာဝံ၊ရဟန္တာတို့၏ တန်းခွန်သဘွယ်ဖြစ်
သောသက်နှံးတော်ကို။အရဟတိ၊ဝတ်ရုံခြင်းငှါထိုက်၏။ ။ကာသာဝ
ဇာတကံပဌမံ။၂၂၁။

၂၂၂-ဂုဋ္ဌနဒ္ဒိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇွန်ဒံတဒါစရိယဝတ္ထုစသော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂုဋ္ဌနဒ္ဒိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောက်ျားသည်မြေမျိုလတ်သည်ရှိသော်ဆရာ၏အဆုံးအမကို အောက်မေ့၍၊စင်စစ်ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ ဤဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသည်ငါ့အားအဆုံးအမကိုပေး၏ဟုဝိုင်းလိုရကား။ ။

(၂၉၉) ဇွန်ဒံ တဒါ.စရိယ-ဝစော၊ ပေါရာဏာ.စရိယော.ဗြဝိ၊
မာ သု တွံ အကရိ ပါပံ၊ယံ တွံ ပစ္ဆာ ကတံ တပေ။ ။
(၃၀၀) ယာနိ ကရောတိ ပုရိသော၊တာနိ အတ္တနိ ပဿတိ။
ကလ္လာဏ-ကာရိ ကလ္လာဏံ၊ပါပကာရိ စ ပါပကံ။
ယာဒိသံ ဝပတေ ဗီဇံ၊တာဒိသံ ဟာရတေ ဖလံ။ ။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၂၉၉-၃၀၀) မာဏဝ၊လုလင်။ကတံ၊ပြုအပ်သော။ယံပါပံ၊အကြင်မကောင်းမှုသည်။ပစ္ဆာ၊နောက်ဖြစ်သောအကျိုးပေးရာ ကာလ၌။တွံ၊သင့်ကိုပင်လျှင်။တပေတပေယျ၊ဟူပန်စေရာ၏။ တံတာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။တွံ၊သင်[illegible]ည်။မာအကရိ၊မပြုထေလင့်။ဇွတိ၊ဤသို့။ယံဝစနံ၊အကြင်စကားကို။ ပေါရာဏာ.စရိယော၊ ဂုဏ်ဆရာဖြစ်သောပုဏ္ဏားသူမြတ်သည်။အဗြဝိ၊ဆိုဘူးပေ၏။တံဇွန်ဒံဝစနံ၊ထိုဆရာဆိုသောဤစကားသည်။ အာစရိယ-ဝစော၊ ဆရာကောင်းလက္ခဏာဝိဇ္ဇာသောသူမြတ်၏စကားပေတည်း။ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ယာနိ၊အကြင်ကောင်းမှုမကောင်းတို့ကို။ ကရောတိ၊ပြု၏။ တေသံ၊ထိုမိမိပြုအပ်သောကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့၏။ပါကံ၊ကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးကို။ ပတိလဘန္တော၊ ရလတ်သည်ရှိသော်။ (ထည့်)။တာနိ၊ထိုကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးတို့ကို။ဝါ၊ကောင်းမှုမကောင်းမှုတို့ကို။အတ္တနိ၊မိမိ၌။ ပဿတိ၊မြင်ရ၏။ကလ္လာဏကာရိ၊ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ကလ္လာဏံ၊ကောင်းကျိုးကို။အနုဘောတိ၊ခံစားရ၏။ပါပကာရိစ၊မကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည်လည်း။ပါပကံ၊မကောင်းကျိုးကို။အနုဘော

တိ၊ခံစားရ၏။ လောကေ၊လူ.ရွာ၌။ယာဒိသံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ဗိဇံ၊မျိုးကို။ဝပတေ၊စိုက်ပျိုး၏။ တာဒိသံ၊ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသောသဘောရှိသော။ဖလံ၊အသီးကို။ဟာရတေ၊ယထာ၊ဆောင်၏သို့တည်း။ ။စူဠနန္ဒိယဇာတကံဒုတိယံ။၂၂၂။

၂၂၃-ပုဋဘတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နမေနမန္တသဘဂေဘဇန်,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ပုဋဘတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောထော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမင်း၏သည်းခံခြင်းကိုသိ၍၊အမိ၊ထိုသို့တပြီးကား၊မင်းသည်မချစ်မလေးမြတ်သောကာလမှစ၍အသျှင်တို့အား ဤအရပ်၌နေသဖြင့်အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ လောက၌မချစ်သောသူတို့နှင့်ပေါင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သင်တို့သည်ဤအရပ်၌နေသည်ရှိသော်မင်းအားလည်း မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား ပဝိဝိကိုမ ပေါင်းဘော်သည်၏အဖြစ်ကိုဆိကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်၏။လူတို့နေရာ ဉာ်ကျယ်ဇိုးဟုဆို၍။ ။

(၃၀၁) နမေ နမန္တသ ဘဂေ ဘဇန်္တံ၊ကိစ္စာ.နုကြွိဇ္ဇသ ကရေယျ ကိစ္စံ။
နာ.နတ္ထ-ကာမသ ကရေယျ အတ္ထံ၊
အ-သမ္ဘဇန်္တံ ဝိ နံ သမ္ဘဇေယျ။ ။

(၃၀၂) ပဇေ စဇန်္တံ ဝနထံ နကယိရာ၊အပေတ-စိတ္တေန နံ သမ္ဘဇေယျ။
ဒိဇော ဒုမံ ဝိဇာ-ဟလ.န္တိ ဥတ္တွာ၊
အညံ သမေက္ခေယျ မဟာ ဟိ လောကော။ ။
ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၁-၃၀၂)အမှု၊အဓိ။နမန္တသ၊မိမိသို့ညွတ်သောသူအား၊သာလျှင်၊ နမေ၊ညွတ်တုံ့ညွတ်ရာ၏။ ဘဇန်္တံ၀၊ မိမိသို့ဆည်းကပ်သောသူကိုသာလျှင်။ဘဇေ၊ဆည်းကပ်တုံ့ဆည်းကပ်ရာ၏။ကိစ္စာ.နု.ကြွိဇ္ဇသ၊မိမိကိစ္စအမှုကိုဆောင်ရွက်သောသူ၏သာလျှင်။ကိစ္စံ၊ကိစ္စကို။ကရေယျ၊ဆောင်

ရွက်ရာ၏။ အနက္ထ-ကာမဿ၊ မိမိအကျိုးစီးပွားကို အလိုမရှိသော သူ၏။ အတ္ထံ၊ အမှုကိစ္စကို။ နကရေယျ၊ မဆောင်ရွက်ရာ။ အသမ္ဘစ္ဆံ ပါ၊ အတ္ထတ ကွ မဆည်းကပ်သော သူကို လည်း။ နသမ္ဘဇေယျ၊ အတ္ထတကွ မဆည်းကပ်ရာ။ စဇဆံ့၊ မိမိကိုစွန့်သော သူကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဝနတံ၊ မိမိကိုစွန့်သော သူ၌ တပ်စွန်းခြင်းကို။ နကယိရာ၊ မပြုရာ။ အပေတ-စိတ္တော နာ၊ ချစ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသော သူနှင့်။ နသမ္ဘဇေယျ၊ မပေါင်းဘော်ရာ။ ဒ္ဝိဇော၊ ဌက်သည်။ ဒုမံ၊ သစ်ပင်ကို။ ခိဏာဖလဆ္ဆိ၊ အသီးကုန်လေပြီဟု။ ဥ တွာ၊ သိ၍။ အညံ၊ တပါးသော သစ်ပင်ကို။ သမေက္ခတိ ယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ အညံ၊ တပါးသော အရပ်ကို။ သမေက္ခေယျ၊ ရှာရာ၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ဒေသေလောကော၊ ဤလူတို့နေရာ အရပ်သည်။ မဟာ၊ ကျယ်၏။ ။ (သင်တို့သည် အလွန်ချစ်ခင်သော တယောက်သော ယောကျ်ားကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုစကားကိုကြား၍ ဗာရာဏသိမင်း သည် အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ အညီအညွတ်ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာနေကြကုန်၏)။ ။ပုဒ္ဒဘဏ္ဍဇာတကံတတိယံ။ ၂၂၃။

၂၂၄-ကုဏ္ဍလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူရာဘုရားသည်၊ ယသေတစတုရောဓမ္မာ, စသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍလဇာတ်ကို၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၀၃) ယသေ·တေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနုရိန္ဒ ယထာ တဝ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဓိတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။ ။
(၃၀၄) ယဿ စေ·တေ နာ ဝိဇ္ဇန္တိ၊ ဂုဏာ ပရမ-ဘဒ္ဒကာ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဓိတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော နာ·တိဝတ္တတိ။ ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၃-၃၀၄) ဝါနုရိန္ဒ၊ ဆင်ပြောင်အလား၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ သျှင်မျောက်မင်း။ တဝ၊ သျှင်မျောက်မင်းအား။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုသော ဝစီသစ္စာဂုဏ်း။ ဓမ္မော၊ ဤသို့ပြုသော် ဤမည်သော အကျိုးအပြစ်ပြစ်လတ္တံ့ဟု အမြေ အမြင်ဆင်ခြင်နိုင်သော ပညာဂုဏ်း။ ဓိတိ၊ သဲကြီးဦးခက်၊ တစက်မဆုတ်၊

အားထုတ်မပြတ်၊မြတ်သောလုံ့လဝင်း။စိုးဂေါ၊ကိုယ်နှင့်အသက်၊ငဲ့ကွက်မတွန့်၊ဖွန့်စားဝံ့ခြင်းဂုဏ်း။ဣတိ၊ဤသို့။စတုရော၊လေးပါးကုန်သော။ဓမ္မာ၊ကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိယထာ၊ရှိကုန်၏သို့။ ယဿ၊သင်မှတပါး အမှတ်မရှိသသူအားလည်း။ဇတေစတုရောဓမ္မာ၊ဤလေးပါးသောကျေးဇူးတရားတို့သည်။ အတ္ထိ၊ရှိကုန်ငြားအံ့။ တွံ၊အသျှင် မျောက်မင်းသည်။ မံ၊ရန်သူဖြစ်သောငါ့ကို။အတိဝတ္တာသိယထာ၊လွန်၍ဖြစ်နိုင်၏သို့။သောပိ၊ထိုသင်မှတပါး လေးပါးသော ကျေးဇူးတရားရှိသော သူသည်လည်း။ ဒိဋ္ဌံ၊ရန်သူကို။အတိဝတ္တာတိ၊ လွန်၍ဖြစ်နိုင်ပလေလိမ့်။ ။ပရမ-ဘဒ္ဒက၊ အလွန်ကောင်းခြင်းရှိသော မိကျောင်းမင်း။ ယဿစ၊ အကြင်သူအားကား။ သစ္စံ၊အမှန်ဆိုသောဝစီသစ္စာဝင်း။ ဓမ္မော၊ဤသို့ပြုသော် ဤမည်သောအကျိုးအပြစ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်နိုင်သောပညာဂုဏ်း။ဓိတိ၊သဲကြီးဦးခက်၊တစက်မဆုတ်၊အားထုတ်မပြတ်၊မြတ်သောလုံ့လဝင်း။စိုးဂေါ၊ကိုယ်နှင့်အသက်၊ငဲ့ကွက်မတွန့်၊ဖွန့်စားဝံ့ခြင်းဂုဏ်း။ဣတိ၊ဤသို့။ ဇတေဂုဏာ၊ဤရန်သူအောင်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းဖြစ်သောတရားအစုတို့သည်။နဝိဇ္ဇန္တိ၊မရှိကုန်။သော၊ထိုရန်သူအောင်မှ၊ကြောင်းလေးချမရှိလျှင်း၊ပျင်းစွာသောသူသည်။ဒိဋ္ဌံ၊ရန်သူကို။နာတိဝတ္တာတိ၊လွန်၍မဖြစ်စင်စစ်ရန်သူ့လက်သို့ရောက်၏။ ။(ဤဇာတ်၌ ဒုတိယဂါထာကား၊မျောက်မင်းကမိကျောင်းမင်းကိုပြန်၍ဆိုသောစကားဖြစ်၍၊ပရမဘဒ္ဒက,ကားမိကျောင်းမင်းကိုမျော်မင်းခေါ်သောအာလုပ်ပုဒ်တည်း။ ။ ပရမဘဒ္ဒကာတိကုန်လံ့အာလပတိ။ ။(ဋီကာ)။ ။ဂုဏာပရမဘဒ္ဒကာတိယသတေပရမဘဒ္ဒကစတ္တါရောရာသင်္ခေနဝိဏ္ဍာင်္ခေနဂုဏါနဝိဇ္ဇန္တိ၊ ဟူရကားဂုဏာ,ကားရာသဏ္ဍ)။ ။ကုန်လဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၂၄။

၂၂၅-ခန္ဓိဝဏ္ဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊အတ္ထိမေပုရိသောဒေဝ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ခန္ဓိဝဏ္ဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအမတ်သည် ထိုယောက်ျားကိုယူ၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊မင်းမြတ်၊အာက္ကန့်ပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အလုံးစုံသော ကိစ္စကိုရွက်ဆောင်သော၍ယောက်ျားသည်အိမ်ရာပြစ်မှား၏။ ထိုယောက်ျားအား အသို့ပြုအံ့သောဌါသင့်သနည်းဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၀၅) အတ္ထိ မေ ပုရိသော ဒေဝ၊သင္ဗ-ကိစ္စေသု ဝါဝဋော။
တဿ စေ·ကော ပရာဓ·တ္ထိ၊တတ္ထ တုံ ကိ·န္တိ မညသိ။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုလျှောက်၏။ ။

(၃၀၅) ဒေဝ၊မင်းမြတ်။ မေ၊အာက္ကန့်ပ်အား။ သင္ဗ-ကိစ္စေသု၊ခပ်သိမ်းသောကိစ္စတို့၌။ဝါဝဋော၊လုံ့လပြုတတ်သော။ပုရိသော၊ယောက်ျားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တဿစ၊ထိုယောက်ျားအားကား။ ဇကော၊တခုသော။အပရာဓော၊အိမ်ရာပြစ်မှားသောအပြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တတ္ထ၊ထိုအိမ်ရာပြစ်မှားသော ယောက်ျား၏ အပြစ်ကြောင့်။ ကိ·န္တိ၊အသို့ပြုအပ်၏ဟူ၍။ တုံ၊အသင်မင်းမြတ်သည်။ မညသိ၊အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်။ ။

(၃၀၆) အမ္မာကံ ပ·တ္ထိ ပုရိသော၊ဇဒိသော ဇာဒ ဝိဇ္ဇတိ။
ဒုလ္လဘော အာဂ်-သမ္မန္နော၊ခတ္တိ·ရသ္မာက ဂုစ္ဆတိ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၆) ဘောအမစ္စ၊အိုအမတ်။ အမ္မာကံဝိ၊သင့်အား၊သာလျှင်မဟုတ်ငါတို့အားလည်း။ ဇဒိသော၊ဤသို့သဘောရှိသော အိမ်ရာပြစ်မှားတတ်သောယောက်ျားသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ သော၏၊ ထိုအိမ်ရာ ပြစ်မှားတတ်သောယောက်ျားသည်လည်း။ဇာဒါနိဝိ၊ယသုအခါ၌လည်း။ဇာဓဇာဇဓေဝ၊အဝေးမဟုတ်ဤအရပ်၌ပင်။ ဝိဇ္ဇတိ၊ရှိ၏။ မယံ၊ငါတို့သည်။ရာဇာနောဝိသမာနာ၊ မင်းဖြစ်ကုန်လျက်လည်း။တဿ၊တိုသူ၏။ဗဟူ·ပကာရတ္တာ၊ကျေးဇူးများသည်၏အဖြစ်ကို။သန္ဓေ၍ယ၊ရသည်၍။အဓိဝါသေမ၊သည်းခံကုန်၏။ တုယ္ဟံပန၊မင်းလည်းမဟုတ်သော သင်အားမူကား။ အဓိဝါသနဘာဝေ၊သည်းခံခြင်းဟူသောဝန်သည်။ဇာဒေတာ၊ဖြစ်၏။ အာဂ်သမ္မန္နောသဗ္ဗဟိဂဏာကောဋ္ဌာသေဟိသမန္နာဂဂတော၊ အလုံးစုံသောကျေးဇူးအရုတို့နှင့်ပြည့်စုံသောယောက်ျားမည်သည်ကို။ ဒုလ္လဘော၊လောက၌အလွန်ရခဲ၏။တေန၊ထို့ကြောင့်။ အသ္မာကံ၊ငါတို့အား။ ဇဝရွပေသုဌာနေသု၊ဤကဲ့

သို့သောအရောတို့၌။ ခန္တီ၊သည်းခံခြင်းသည်သာလျှင်။ ရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ။(အနက်သိသာအောင် ပါဠိသေသနှင့်ယောဇနာသည်)။ ။သင်္ဂေဟိဂုဏကောဠာသေဟိသမန္နာဂတော, ဘွင့်သောကြောင့်၊ အင်္ဂါကောဠာသအနက်သိသာသည်။ပုနရပိသုဂတော,၌ကဲ့သို့၊ ရသ္မာက,၌ နိဂ္ဂဟီတလောပ၊ ရ,အာဂုံ)။ ။ခန္တိဝဏ္ဏ ဇာတကံ ပဉ္စမံ။ ၂၂၅။

၂၂၆-ကောသိယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသင်္ဂဇညူဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ကာလေနိက္ခမနာသာဓု,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကောသလမင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်၊မင်းဖြတ်၊အခါမဟုတ်သည့်၌မိမိနေရာအရပ်မှထွက်ကုန်သောသူတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲကို ခံရကုန်မြဲလျှင်တည်း။ထို့ကြောင့်အခါမဟုတ်သည့်၌မိမိ၏နေရာအရပ်မှထွက်အံ့သောဌါမသင့်ဟုဖြဲသိရကား။ ။

(၃၀၇) ကာလေ နိက္ခမနာ သာဓု၊နာ·ကာ၊လေ သာဓု နိက္ခမေဟ။
အ-ကာလေန ဟိ နိက္ခမ္မ၊ကေကံ ဝိ ဗဟု·ဇ္ဇနေန။
နှ ကိဉ္စိ အတ္ထံ ဇောတေတိ၊ဓက်-သေနာ·ဝ ကောသိယံ။ ။
(၃၀၈) ဓိရော ဝိဓိ-ဝိဓာနညူ၊ပရေသံ ဝိဝရာ·နုဂူ။
သင်္ဂဟမိတ္တေ ဝသိ ကတ္တာ၊ကောသိယော·ဝ သုဓိ သိယာ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုလျှောက်၏။ ။

(၃၀၇-၃၀၈) မဟာ-ရာဇ၊မင်းမြတ်။ကာလေ၊သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောကာလ၌။ နိက္ခမနာ၊မိမိနေရာမှထွက်ခြင်း လုပ်ကြံခြင်းဌါလုံ့လပြုခြင်းသည်။ သာဓု၊ကောင်းမြတ်၏။ အ-ကာလေ၊ အခါမဟုတ် မသင့်မလျောက်ပတ်သောကာလ၌ကား။ နိက္ခမေဟ၊ မိမိနေရာမှတပါးအရပ်သို့သွားခြင်းဌါ ထွက်ခြင်း,လုပ်ကြံခြင်းဌါ လုံ့လပြုခြင်းသည်။ နသာဓု၊အကျိုးမဲ့ဖြစ်အပြစ်ရောက်သည်ဖြစ်၍မကောင်း။ဟိ၊အပြစ်ကိုဆိုအံ့။ ကော

စိ၊တစုံတယောက်သော။ပုရိသော၊ယောကျ်ားသည်။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။ ဝသနဋ္ဌာနတော၁၊ နေရာအရပ်မှ။ အ-ကာလေန၊ မသင့်မလျော်ပတ်သောအခါ၌။ နိက္ခမ္မ၊ထွက်၍ဝင်း၊လုပ်ကြံ၍ဝင်း။ ကိဉ္စိ၊တစုံတခုသော။ အတ္ထံ၊အကျိုးစီးပွါးကို။နဇောဝေတိ၊မထွန်းပစေနိုင်။ (မိမိ၏အနည်းမျှလည်းဖြစ်သော အစီးအပွါးကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟူလို)။ အထခေါ၊စင်စစ်သော်ကား။ ဗဟုန္တုနော၀ိ၊များစွာသောရန်သူအပေါင်းသည်လည်း။ကေကံ၊အခါမဟုတ်သည်၌ ထွက်သည်လည်းဖြစ်သောလုံ့လပြုသည်လည်းဖြစ်သောတယောက်အထီးထည်းသောထိုသူကို။ပရိ၀ါရေထွာ၊၀န်းရံ၍။ မဟာ-ဝိနာသံ၊ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊ရောက်စေတတ်၏။ တတြာ၊ထိုသို့ရောက်စေရာ၌။အယံ၊ဤသည်ကား။ ဥပမာ၊ဥပမာတည်း။(ထည့်)။ ဓက်-သေနာ၊ဤကျိုးနှင့်ဤသိန်းစွန့်တို့သည်။ကောသိယံ၊ အခါမဟုတ် မလျော်ပတ်သောကာလ၌ ထွက်သည်လည်းဖြစ်သောတပါးအရပ်သို့သွားခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည်လည်းဖြစ်သော ဤခင်ပုပ် ဌက်ကို။ ဝိတုဒ္ဒန်ဏ္ဍ၀၊ ထိုးခွပ်သတ်သွဉ်းပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏သို့တည်း။ ကသ္မာ၊တို့ကြောင့်။တိရစ္ဆာနဂတော၊တိရစ္ဆာန်တို့ကို။ အာဒိ်ကတ္တာ၊အစပြု၍။ ကေနစိ၊ တစုံတယောံသောသူသည်။ အ-ကာလေ၊ အခါမဟုတ်မသင့်မလျော်ပတ်သောကာလ၌။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။၀သနဋ္ဌာနတော၊နေရာအရပ်မှ။ နနိက္ခမိတဗ္ဗံ၊ထွက်ခြင်းငှါမသင့်။နပရက္ကမိတဗ္ဗံ၊လုံ့လပြုခြင်းငှါမသင့်။ ။မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဝိဝိ-ဝိဓာနညူ၊ဂေးပညာရှိတို့သည်ထားအပ်သောထုံးပဝေဏီအစဉ်ထုံးပဝေဏီ အစီအရင်ကိုသိထသော။ပရေသံ၊သူတပါး၏။ဝိ၀ရာနုဂူ၊ လစ်ဟင်းသောအခွင့်အပေါက်ကိုသိထသော။ ဓိရော၊ သဘောအားလျော်စွာမှတ်နိုင်ဆောင်နိုင်သောပညာရှိသည်။ သဗ္ဗာဝိတ္တော၊ကုန်အောင်စုံကုန်သောမိမိ၏ ဆန္နကျင့်ဘက်ရန်သူတို့ကို။ ဝသိကတ္တာ၊မိမိအလိုသို့လိုက်သည်ကိုပြု၍။သုဒိ၊ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ တတြာ၊ထိုကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံရာ၌။ အယံ၊ဤသည်ကား။ ဥပမာ၊ ဥပမာတည်း။ ကောသိယော၊ အခါမဟုတ်သည်၌ထွက်သော၍ခင်ပုပ်ဌက်ဖိုက်မှတပါးသော အခါ ဟုတ်သည်၌သာ ထွက်သွားသော ခင်ပုပ်ဌက်လိမ်မာသည်။သုဒိ၊ချမ်းသာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်။သိယာဇ္ဈ၀၊ဖြစ်၏သို့တည်း။ ။ (အကါလေနဟိ,အစဉ်ကုန်သောလေးပုဒ်တို့တွင်၊ပဌမပုဒ်နှင့်တကွနကိုပြု

အတ္ထံဇောတေကိ,ဟူသောတတိယပုဒ်ကို။ကေကံဝိဗဟူဇ္ဈနော,ဟူသော ဒုတိယပုဒ်နှင့် တကွ၊ ဓက်သေနာဝကောသိယံ,ဟူသော စတုတ္ထပုဒ်ကို ယှဉ်စပ်၍အနက်ကိုသိအပ်၏)။ ။ကောသိယဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၂၆။

၂၂၇-ဂုထပါဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ သူရောသူရေနသင်္ဘ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဂူထပါဏဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တခုသောမစင်စားသောပိုးသည် မစင်နံ့နံသောကြောင့်လာလတ်၍ ထိုသေသေဝံကြူးတို့၏ သေသေဝံရာအရပ်၌ ပွန့်အပ်သောသူရာကိုမြင်၍ချင်ခြင်းကြောင့်သေဝံ၍ရစ်သည်ဖြစ်၍မစင်ပုံသို့တက်၏။ ထိုပိုးသည် တက်လတ်သော်မစင်ဗိုသည်အတံငယ်ညွတ်၏။ ထိုမစင်ပိုးသည်ငါ့ကို မြေကြီးသည်ပင် ခံအံ့သောငှါ မပွမ်းနိုင်ဟုကြုံးဝါး၏။ ထိုခဏာ၌လျင်အမှန်ရစ်သော ဆင်ပြောင်တစီးသည်ထိုအရပ်သို့ လာလတ်၍ မစင်နံ့၏နံ့ခြင်းကြောင့်စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍ဘဲ၏။ထိုမစင်ပိုးသည်ထိုဆင်ပြောင်ကြီးကို မြင်၍ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည်ငါမှကြောံသောကြောင့်ပြေး၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါ သင့်၏ဟုနှလုံးသွင်း၍ခေါ်လိုရကား။ ။

(၃၀၉) သူရော သူရေန သင်္ဘ၊ဝိက္ကန္တေန ပဟာရိနာ။
ဇဟိ နာဂ နိဝတ္တာသု၊ကိ.နု၊ ဘိတော ပလာယသိ။
ပဿန္တု၊ အက်-မဂဓာ၊မမ တုယ္ဟဉ္စ ဝိက္ကမံ။ ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၉) ဘောမဟာနာဂ၊အိုဆင်ကြီး။ သူရော၊ရဲကျင့်သောသူမည်သည်။ဝိက္ကန္တေန၊ ကြီးသောလုံ့လရှိထသော။ ပဟာရိနာ၊စစ်ထိုးခြင်းငှါ ပွမ်းနိုင်ထသော။သူရေန၊ရဲရင့်ထသော။မယါ၊ငါနှင့်။သဒ္ဒိ၊တကွ။သင်္ဘ၊ ဆိုင်မိကြ၍။ကိ၊ကာရဏာ၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အသင်္ကမေတွာ၊ တကြိမ်တလိမ္မစစ်မထိုးဘဲ။ဂစ္ဆသိ၊သွားဘိသနည်း။ ဇကသမ္မဟာရောဝိ၊

တကြိမ်သော စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း။ဒါတဗ္ဗော၊ပေးအပ်သည်။သိယာနုနူ။ ဖြစ်ကောင်းသည် မဟုတ်လော။ တဆ္ဍာ၊ထို့ကြောင့်။ မဟာ-နာဂ၊ဆင်ကြီး။ဇေဟိ၊လာတ္တည့်ဦး။နိဝတ္တာသု၊ပြန်ခဲ့ဦး။ဘိတော၊ငါမှကြောက်သည် ဖြစ်၍။ ပလာယသိကိန္နု၊ပြေးသလော။ မမစ၊ငါ၏ရင်း။ တုယ္ဟဉ္စ၊သင်၏ ရင်း။ ဝိက္ကမံ၊လုံ့လကို။ အဂ်-မဂမာ၊အင်္ဂါတိုင်းသား,မဂဓတိုင်းသားတို့ သည်။ပသန္နာ၊ကြည့်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

ထိုဆင်သည်နားထောင်၍ ထိုမစင်ပိုး၏စကားကိုကြား၍ ပြန်လည် ပြီးသော်၊ထိုမစင်ပိုး၏အထံသို့သွား၍ထိုမစင်ပိုးကိုခြိမ်းချောက်လိုရကား။

(၃၁၀) နာ တံ ပါဒါ ဝဓိဿာမိ၊နာဒန္တော်ဘိ နာ သောဏ္ဍိယာ။
မိဉ္ဇေနာ တံ ဝဓိဿာမိ၊ပုတိ ဟညတု ပုတိနာ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၀) ဂူထပါဏာ၊မစင်ပိုး။တံ၊သင့်ကို။ပါဒါပါဒေဟိ၊ခြေတို့ဖြင့်။ နာဝဓိဿာမိ၊ငါမသတ်အံ့။ ဒန္တော်ဘိ၊အစွယ်တို့ဖြင့်လည်း။ နာဝဓိဿာမိ၊ ငါမသတ်အံ့။သောဏ္ဍိယာ၊နှာမောင်းဖြင့်လည်း။ နာဝဓိဿာမိ၊ငါမသတ် အံ့။မိဉ္ဇေနာ၊မစင်ဖြင့်သာလျှင်။တံ၊သင့်ကို။ဝဓိဿာမိ၊သတ်လိုက်အံ့။ပုတိ၊ ပုပ်သောမစင်ပိုးသည်။ ပုတိနာ၊ ပုပ်သောမစင်ဖြင့်။ ဟညတု၊သေစေ သတည်း။ ။(ဤသို့ဆို၍ထိုမစင်ပိုး၏ထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသောမစင် တုံးကိုချလိုက်၍ ကျင်ယပ်စွန့်၍ ထိုအရပ်၌လျှင်ထိုမစင်ပိုးကို အသက် ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ကြိုးကြာသံနှင့်တူသောအသံကို ဟည်းလျက် တောသို့လျှင်ဝင်၏)။ ။ဂူထပါဏာဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၂၇။

၂၂၈-ကာမနိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ တယောဂိရိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော၌ကာမနိတဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ကာမနိတအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ဆေးဆွားပုဏ္ဏား ယောင်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် အတွင်း တော်သို့ဝင်၍ ဘဝံဇယတု,ဟု၊အောင်ဆုဆာကြိုး၍၊ လျှံပတ်စွာရပ်

ဏ်။မင်းသည်သင်သည်ငါ့ကိုဆေးကုအံ့လောဟုမေးဏ်။ မင်းမြတ်၊ ကုစံ့ဆိုသည်ရှိသော်၊ထိုသို့တပြိုးကားကုသော့ဟုဆိုဏ်။ မင်းမြတ်၊ ကောင်းပြီဟုဆို၍၊ ယခုအနာဏ်လက္ခဏာကိုဆိုကုန်လော့၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သနည်း။ခဲဘွယ်ကိုဌင်း သောက်ဘွယ်ကိုဌင်း အမှိုပြု၍ဖြစ်သလော၊ထိုသို့မဟုတ်မူကား မြင်ခြင်းကိုဌင်း ကြားခြင်းကိုဌင်း အမှိုပြု၍ဖြစ်သလောဟုဆိုသည်ရှိသော်၊အသျှင်ပုဏ္ဏား၊ ငါဏ်အနာသည် သောကကိုအမှိုပြု၍ဖြစ်ဏ်ဟုဆိုဏ်။ အသျှင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်ကိုကြား အပ်သနည်းဟုဆိုဏ်။ ကယော်သောလူလင်သည် လာလတ်၍ငါ့အားသုံးဖြည်ထောင်တံ့၌မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးအံ့ဟုဆိုဏ်။ ငါသည်ထိုလူလင်အားနေရာအရပ်ကိုဌင်း အဝတ်ရိက္ခာကိုဌင်းမပေးစမိ။ထိုလူလင်သည် ငါ့အားအမျက်ထွက်၍ တပါးသော မင်းအထံသို့သွားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့သွားလေသည်ရှိသော် ဤသို့ကြီးမွှားသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အစိုးရသည်ဏ်အဖြစ်မှ ငါယုတ်ရေရွေ့လေတည်းဟု ကြံသောငါ့အား ဤအနာသည်ဖြစ်ဏ်ဟုဆို၍၊သင်သည်ငါဏ်လောဘနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကိုမှီ၍ဖြစ်သောအနာကိုဆေးကုအံ့သောဌာနအကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့၊ ကုစားလော့ဟုထိုအနာကိုထင်ပွားပြုလိုရကား။ ။

(၃၁၁) တယော ဂိရိ အန္တရံ ကာမယာမိ၊
ပဉ္စာလာ ကုရုယော ဧကကော စ။
တဿုတ္တရိံ ဖြာဟဉ္စဏာ ကာမယာမိ၊
တိကိဿ မံ ဖြာဟဉ္စဏာ ကာမနိတံ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆိုဏ်။။ ။

(၃၁၁) ဖြာဟဉ္စဏာ၊ပုဏ္ဏား။ တယောဂိရိ၊စဏ်ထိုး၍ပယူခြင်းဌာနဲသည်းသည်ဏ်အဖြစ်ကြောင့်ဌင်း၊လှုပ်ရှားခြင်းဌာနဲသည်းသည်ဏ်အဖြစ်ကြောင့်ဌင်း တောင်သဘွယ်ဖြစ်၍ ဂိရိဟုဆိုအပ်ကုန်သောမြို့သုံးလုံးတို့ကိုဌင်း။ တေသံ၊ထိုမြို့သုံးလုံးတို့ဏ်။ အန္တရံ၊အတွင်း၌။ ပဉ္စာလာ၊ပဉ္စာလတိုင်းဌင်း။ ကုရုယော၊ ကုရုတိုင်းဌင်း။ ကေကကေစ၊ ကေကတိုင်းဌင်း။ ဇုတိ၊ ဤသို့။တိဝိဓံရဇ္ဇမ်ပိ၊တိုင်းကြီးသုံးတိုင်းကိုဌင်း(ထည့်)။ ကာမယာမိ၊ လိုချင်တောင့်တဏ်။။ဖြာဟဉ္စဏာ၊ပုဏ္ဏား၊ ဘဒ္ဒန္တဿ၊ရဟန်းပြုသော်ဤဗာရာဏသီပြည်ထက် အလွန်ဖြစ်သောပြည်ကြီးသုံးပြည်ထောင်ကိုလည်း။ ကာမယာမိ၊လိုချင်တောင့်တဏ်။ ဖြာဟဉ္စဏာ၊ပုဏ္ဏား။ ကာမနိတံ ကာမေဟိနိတံ

ဟဇာပါနံ၊ ဤဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဗျက်ဆိုးအပ်သော ဆေးသေဝံခြင်းရှိသော။ ဝါ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်သော ဆေးသေဝံခြင်းရှိသော။မံ၊ ငါ့ကို။သစေသင်္ကောသိ၊အကယ်၍ကုစားလိုင်ခြားအံ့။ တိကိစ္ဆ၊ ဆေးကုလော့။ ။

ထိုအခါဠိထိုမင်းကို သိကြေားမင်းသည်၊ မင်းမြတ်၊တွေဝေ မိုက်မဲသောသင်မင်းမြတ်ကိုသစ်မြစ်ဆေးအစရှိသည်တို့ဖြင့်မကုစားကောင်း၊ ဥာဏ်တည်းဟူသောဆေးဖြင့်သာလျှင်ကုစားအပ်ဏ်ဟုဆိုလိုး၍။ ။

(၃၁၂) ကဏ္ဍာ·ဘိဒဠ္ဍသ ကရောန္တိ ပေါ·ကေ၊
အမနုဿ-ပဝိဋ္ဌသ ကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
နှ ကာမနိတသ္မ ကရောတိ ကောစိ၊
သြက္ကန္တ-သုက္ကသ္မ ဟိ ကာ တိကိစ္ဆာ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၃၁၂) မဟာရာဇ၊မင်းမြတ်။ဇေကော၊အချို့ကုန်သော။ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိတို့သည်။ ကဏ္ဍာဘိဒဠ္ဍသ၊မည်းသောအဆင်းရှိသော ဖြွေပေါင်တို့သည် ခဲအပ်သောသူအား။ တိကိစ္ဆံ၊မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်ကုစားခြင်းကို။ကရောန္တိ၊ပြုကုန်ဏ်။ ဇေကော၊အချို့ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ပညာရှိကုန်သောဘုတ်မန္တရားတတ်ဆေးသမားတို့သည်။အမနုဿ-ပဝိဋ္ဌသ၊ဘုတ်ဘိလူးတို့သည်ပူးဝင်ခဲပ်စက်အပ်သောသူနာအား။တိကိစ္ဆံ၊ဗလိနှတ်စာပူဇော်ခြင်း,အရံအတားပြုခြင်း, ဆေးထိုးခြင်း, ဆေးတောံခြင်း, စသည်တို့ဖြင့်ကုစားခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ပြုကုန်ဏ်။။ကာမနိတသ္မ ကာမေဟိနိတသ၊ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့သည် ဗျက်ဆိုးအပ်သော ဆေးသောက်ခြင်းရှိသော။ ကာမဝသိကသ္မ၊ကာမဂုဏ်နိုင်ငံသို့ လိုက်သောသူ့အား။ပဏ္ဍိတေဟိ၊ပညာရှိတို့ကို၊အညတြ၊ထား၍။အညော၊ပညာရှိမှတပါးသော။ ကောဇိ၊တစုံတယောက်သောသူသည်။ တိကိစ္ဆံ၊ကုစားခြင်းကို။ နကရောတိ၊ မပြုနိုင်။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ဟိယသ္မာ၊အကြောင်ကြောင့်။သြက္ကန္တ-သုက္ကသ္မ၊ကုသိုလ်တရားအပိုင်းအခြားကိုလွန်၍ အကုသိုလ်တရားရှိတည်သောပုဂ္ဂိုလ်အား။မန္တော သဓဒိဟိ၊မန္တရားဆေးဝါးစသည်တို့ဖြင့်။ ကာနှမ၊အဘယ်မည်သော။ တိကိစ္ဆာ၊ ကုစားခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိအံ့နည်း။ (မန္တရားဆေးဝါးတို့ဖြင့်

ကုစားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟူလို)။ ။ဤသို့ဘုရားထောင်းသည် ဤအကြောင်းကိုပြ၍အလွန် ဤသို့ဆုံးမ၏။ မင်းမြတ်၊သင်သည် ထိုသုံးပြည်ထောင်တို့ကို အကယ်၍ရအံ့၊ဤလေးမြို့တို့၌မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်၊ တပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် လေးထည်ကုန်သော ပုဆိုးအစုံတို့ကိုဝတ်နိုင်အံ့ထော၊ လေးချကုန်သော ဆွဲဒွက်တို့၌လည်း တပြိုင်နက်ပင်စားနိုင်အံ့လော၊ထေးချကုန်သောမြတ်သော အိပ်ရာတို့၌ တပြိုင်နက်ပင်အိပ်နိုင်အံ့လော။မင်းမြတ်၊ တဏှာ့အလိုသို့လိုက်ခြင်းမည်သည်ကားမသင့်။ ထိုတဏှာမည်သည်ကား ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုတဏှာသည် ပွါးလတ်သည်ရှိသော်၊ အကြင်သူသည်ထိုတဏှာကိုပွါးစေ၏၊ ထိုတဏှာ၏တည်ရာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာထပ်ကုန်သောငရဲကြီးတို့၌ဝင်း၊ ဥဿဒငရဲ တဆဲ့ခြောက်ထပ်တို့၌ဝင်း၊ အထူးထူးအပြားပြားအားဖြင့် ပြားကုန်သောငရဲမှ ကြွင်းကုန်သော အပါယ်တို့၌ဝင်း ပစ္စက္ခတတ်၏ဟူဆို၏။ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်မင်းကို ငရဲအစရှိသောဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍တရားကိုဟော၏။မင်းသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏တရားကိုနာရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ထုံဇဏ္ဍိလျှင် အနာမရှိသည်၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ။တယောဂိရိန္တိ တယောဂိရိ၊ အယမေဝဝါပါဠေါ,ဟုဘွင့်ရကားနှစ်ထွေသင့်သည်ပင်။ဂိရိ,ရှိသောပါဠိသည်တယောနှင့်လျော်သည်။ သုဒဿနဿ၊သုဒဿနအမည်ရှိသော။ဂိရိနော၊သိကြားမင်းနေရာနတ်မြို့၏။ဇေတံဝါရံ၊ဤတံခါးသည်။ပကာသတိ၊ထင်ရှား၏။ဤပြုယဂ်၌သုဒဿနအမည်ရှိသောနတ်မြို့ကို အသုရာတို့စစ်ထိုး၍ယူခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ ထူပ်ရှားခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ သုဒဿနဂိရိ,ဟုဆိုအပ်၏သို့၊ထို့အတူဤ၌ထည်းသုံးရသောမြို့တို့ကို တယောဂိရိ,ဟုဆိုအပ်ကုန်၏။ အနွှံရံ,ဟူသောပုဒ်သည် သမ္မန်ကိုငဲ့သည်ဖြစ်၍ထိုသမ္မန်ကိုလည်း အဝေးသွား၍အခြားမရှာသင့်။ တယောဂိရိ,ဟူသောအနိုးပုဒ်ကိုယူ၍၊တေသံ,ဟူသော သမ္မန်ကိုထည့်ရာသည်။အနွှံရံ,ဟူသောပုဒ်သည်ပဋ္ဌာနပုဒ်ကိုငဲ့သည်ဖြစ်၍ပဋ္ဌါနပုဒ်ကိုထည့်သည်ရှိသော်လည်း၊ သုံးပြည်ထောင်၏ အတွင်းသားသည်လည်း တိုင်းနိုင်ငံပင်ဖြစ်ရာသောကြောင့် ရဋ္ဌံဝိ,ဟူသော ပဋ္ဌာနပုဒ်ကိုထည့်ရာသည်။ပဗ္ဗာလာကုရယောကေကကေစ,ဟူသောသရုပ်ကိုမြင်သဖြင့်၊တိဝိဓံ,ဟူသောသရုပဝဏ္ဏကိုထည့်ရာသည်။ အနွှံရံ,ဒ္ဒိနိဂ္ဂဟိတ်ကိုချေသော်

ဆန်းလျော်၏။သို့သော်လည်းအနက်မြို့ပ်သည်။ဒုတိယပါဒကားဆန်းမရ။ ပဠာဏာ,စသည်တို့၌ဗဟုဝုစ်ဖြစ်သော်လည်း၊ ရဠဝါစကဂ္ဂဠိဗဟုဝစန ဖြစ်၍။ပဠာလာ၊ပဠာလတို့ငိုးငင်း၊ကေဝုစ်ပေးသည်။ ပဠာလကုရုယော, ဟူ၍လည်းရှိ၏။ ကေကကေ,၌ ပဌမာအနက်၌ ဒုတိယာဝိဘတ် သက် သည်။ ။အယမေတ္ထအတ္ထောတိဏိနဂရာနိ၊ တေသဠအန္တရံတိဝိဓံရဠံ ဝိကာမယာမိ၊ပဠာလကုရုယောကေကကေစာတိ ဇာမာနိတေသံရဠာနံ နာမာနိ၊တေသုပဠာလာတိဥတ္တရုပဠာလာ၊ တတ္ထကပိလံနာမနဂရံ။ ကုရ ဝေါတိကုရုရဠံ၊ တတ္ထဇာနုပတ္တံနာမနဂရံ။ ကေကကေစာတိပစ္ဆတ္ထောဥပ ယောဂဝစနံ၊တေန ကေကကရဠံဒဿေတိ။ တတ္ထကေကကရာဇာနိ. ယေဝနဂရံ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ။(အသိုစာဠိ၊တိအန္တရံ,ဂိသည်။အသုဠရ။ အာဠာရာလည်းလွန်သည်၊သဒ္ဒါအနက်လည်းမမွန်။ ။နိတံဟတပါနံ,ဟု၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်သည်။ ဟတပါနန္တိနဋ္ဌပါနံ။ အထဝါဝဓနိယပါနံ,ဟု၊ ဋီကာဆင့်သည်ဖြစ်၍၊ဂင်းအားလျော်စွာအတ္ထယောဇနာသည်)။ ။ကာ မနိတဇာတကံအဋ္ဌမံ။၂၂၈။

၂၂၉-ပလာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော်သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ဂဇင်္ဂမေဠေဟိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤပလာယိတဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ပြေးသောပရိဗိဗ္ဗာန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဖြဟ္မဒတ်မင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ယူဇုံဟု များစွာသော ဗိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့်သွား၍ မြို့မှမဋီးမဝေးသော အရပ်၌တည်၍၊ ဤသို့ သောအမှတ်ဖြင့်ဆင်တို့ကိုစေကုန်လော့။ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်မြင်းတို့ ကိုစေကုန်လော့။ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်ရထားတို့ကိုစေကုန်ထော့။ဤသို့ သောအမှတ်ဖြင့် ခြေသည်တို့ကို စေကုန်လော့။ ဤသို့ပြေးကုန်၍ထက် နက်တို့ဖြင့် ထိုးပစ်ကြဲကုန်လော့။ တခဲနက်ရွာကုန်သော မိုးယံးတို့ကဲ့သို့ မြားမိုးယံးကိုရွာစေကြကုန်လော့ဟုစစ်ထိုးစီရင်လိုရကား။ ။

(၃၁၃) ဂဇ·ဂ္ဂ-မေဠေဘိ ဟယ·ဂ္ဂ-မာလိဘိ၊
ရထ္ထ·မိ-ဇာတေဘိ သရာဘိဝဿေဘိ။

ခနုဂ္ဂဟာ·ဝနုဒဉ္ဉ,ပ္ပဟာရိဘိ၊
ပရိဝါရိတာ တက္ကသိလာ သမန္တာတော။ ။
(၃၁၄) အဘိဓာဝထဗျူ·ပဓာဝထ စ၊ဝိဝိဓာ ဝိနာဒိတ·ထ္ထ ဒန္တိဘိ။
ဝတ္တာတ·ဇ္ဇတုမုလော ဃောသော ယထာ၊
ဝိဇ္ဇုလတာ ဇလဓရဿ ဂဇ္ဇတော။ ။
ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၁၃-၃၁၄)ဘောန္တော၊အိုရဲမက်တော်တို့။ဂဇဂ္ဂမေဃောဘိ၊အဂ္ဂဂဇ မေဃေဟိ၊ ကြိုးကြာသံကဲ့သို့သောအသံကိုဟည်းကုန်သောအမုန်ရစ် သောမြတ်သောဆင်တည်းဟူသောမိဃ်းတို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ဟယ·ဂ္ဂ-မာလိဘိ အာဂ္ဂဟာယမာထိဟိ၊ မြတ်သောသိန္ဓော အမျိုးဦးဖြစ်ကုန်သောမြင်းကိုစီး ကုန်လျက် ထိပ်ထက်ဝေဝေ ဖျော်ပန်းထောင်ထောင် စိုက်ပန်ကုန်သော မြင်းသည်ကျော်သူရဲတို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ သရာဘိဝဿဘိ၊တခဲနက်ရွာသော မိဃ်းကဲ့သို့မြားမိဃ်းကိုရွာစေတတ်ကုန်သော။ရထု·မိ-ဇာတော်သဖွာ တရထဉ်မိဟိ၊ပြင်းစွာဖြစ်သောလှိုင်းတံပိုးအဟုန်ရှိကုန်သော သမုဒ္ဒရာ ရေကဲ့သို့သော ရထားစီးသူရဲအပေါင်းတို့ဖြင့်ဂုဏ်း။ခနုဂ္ဂဟာ·ဝနုဒဉ္ဉ·ပ္ပ ဟာရိဘိ၊ပစ်လွှတ်ကုန်သောလေးသမား,ထိမှ၍မှလွှဲလည်၍ ပြင်းစွာ ထိုးခုတ်ကုန်သော ရတနာတို့ဖြင့်ဆန်းကြယ်သော အရိုးတပ်သောသန် လျက်ကိုင်စွဲကုန်သောခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်ဂုဏ်း။သမန္တာတော၊တက်ဝန်း ကျင်မှ။တက္ကသိလာ၊ ၍သည့်တက္ကသိုလ်မြို့ကို။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်း ဖြင့်။ ပရိဝါရိတာ၊ထက်ဝန်းကျင်ဝန်းရံအပ်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တ ထာ၊ထိုအခြင်းဖြင့်။သိဃံ၊လျင်စွာ။ကရောထ၊ပြုကြကုန်လော့။ ။ဘော န္တော၊အိုရဲမက်တော်တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ အဘိဓာဝထစ၊ ရှေးရှု လည်းပြေးကြကုန်လော့။ ဥပဓာဝထစ၊ မြို့ကိုလည်း ချဉ်းကပ်ကြကုန် လော့။ ဒန္တိဘိ၊ဆင်မြတ်ဆင်ကောင်းတို့နှင့်။သန္ဓိ၊တက္ခ။ ဝိဝိဓာ၊သေလိ တ,ဂဇ်တ,ဝါဒိတ,ဟူသော အထူးထူးအပြားပြားအားဖြင့်။ ဝိနာဒိတာ၊ အသိးသိးသော အသံရှိကုန်သည်။အတ္ထဘာဝထ၊ဖြစ်ကြလေကုန်လော့။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။တုမုလော၊သည်းစွာသော။ ဃောသောယထာ၊ မိဃ်းကြိုး သံကဲ့သို့။ဝတ္တာတု၊ဖြစ်စေလော့။ဂဇ္ဇတော၊ထစ်ကြိုးသော။ ဇလဓရဿ၊ မိဃ်း၏။မုခတော၊အဝမှ။နိဂ္ဂတာ၊ထွက်ကုန်သော။ဝိဇ္ဇုလတာ၊ လျှပ်စစ် နွယ်တို့သည်။ စရန္တိယထာ၊ ပြေးသွားကုန်ဘိ၏သို့။ ဇဝံ၊ဤအတူ။ ဝိစ

ရန္တာ၊ပြေးသွားကုန်လျက်။နဂရံ၊တက္ကသိုလ်မြို့ငယ်ကို။ ပရိဝါရေတွာ၊ ဝန်းရံကုန်၍။ရဇ္ဇံ၊ပြည်ကို။ ဂဏ္ဍာထ၊ယူကြလေကုန်လော့။ ။(ဤသို့ထိ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကြီးဝါး၍စစ်သည်ကိုစိုရင်၍မြို့တံခါး၏အနီးသို့ရောဝံ၍တံခါးမတ်ကိုမြင်၍၊ ဤသည်ကားမင်း၏နေရာ နန်းလောဟုမေး၏။ဤသည်ကား မြို့တံခါးမတ်သာတည်းဟုဆိုသည်ဂို့သော်၊ မြို့တံခါးမတ်သည်ပင်။ ဤသို့စဉ်သဘောဂို့သည်ဖြစ်၏။ မင်း၏နေရာ နန်းပြာသာဒ်သည်ကားအသို့သဘောဂို့သည်ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟုဆို၍၊ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်နှင့်တူ၏ဟုကြား၍၊ဤသို့အခြံအရံစည်းစိမ်ချမ်းသာဘုန်းကြီးသည်ရေနှင့်ပြည့်ဖုံသောမင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးအံ့သောဌာ၊မစွမ်းနိုင်ချေကုန်အံ့ဟုတံခါးမတ်ကိုမြင်၍လျင်ပြေးလေ၍ ဗာရာဏသိသို့လျင် သွားလေ၏။ ။ဂဇဋ္ဌမေဃော်တိအဋ္ဌဂဇမေဃော်ကောဋ္ဌာသံဂဇ္ဇန္တော်မတ္တဝရဝါရဏဝလာဟကော်တိအတ္ထော၊ ဤသို့စသည်ဘွင့်သော အဋ္ဌကထာဂို့ကြပ်ကြပ်ဆင်ခြင်မှ ဤဇာတ်၏အနက်ကိုပြက်ပြက်မြင်နိုင်မည်။ ဒုကဲယဂါထာပဒဋ္ဌကားဝေတာလိ။အပရဇ္ဇကားဂါထာမည်)။ ။ပလာယိတဇာတကံနှာမံ။၂၂၉။

၂၃၀--ဒုတိယပလာယိတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်မူရာသည်၊ ဝဇမပဂိုမိတံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ဤဒုတိယပလာယိတဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော ဖြေးသော ပရိဗိုဇ်ကိုဝင်းကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဤဝတ္ထုန်၌အထူးကားထိုပရိဗိုဇ်သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်၏။ထိုခဏ၌မြတ်စွာဘုရားသည်လူများဖြင့်ဖြိုရံအပ်သည်ဖြစ်၍ တန်းဆာဆင်အပ်သောတရားဟောနေရာတော်၌နေတော်မူလျက်ဆေးတန်းမြင်းသိလာအပြင်၌ ခြေသံ့သံကိုကြွေးကြော်သေးခြေသံ့ဟိုကဲ့သို့ တရားကိုဟောတော်မူ၏။ ပရိဗိုဇ်သည်အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရားမြတ်စွာ၏ဗြဟ္မာမင့်းကိုယ်နှင့်တူသောကိုယ်ခန္ဓာတော်ကိုငဉ်း၊ ထပြဉ်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိသော မျက်နှာတော်ကိုငဉ်း၊ ဆွဲပြားနှင့်တူ

သောနဗူးတော်ကိုဂုဉ်း မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော ယောကျ်ားမြတ်ကို အောင်အံ့သောဌာ အဘယ်သူတတ်နိုင်ချေအံ့နည်းဟုပြန်၍ ပရိသတ်အား တွင်းသို့မဝင်မူ၍ပြေးလေ၏။ ။လွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရားလောင်း သည်ဗာရာဏသိပြည်၌ မင်းပြု၏။ တက္ကသိုဏ်ပြည်၌ တယောက်သော ဂန္ဓာရမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထို ဂန္ဓာရမင်းသည် ဗာရာဏသိပြည်ကိုယူ အံ့ဟု၍အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ဖြင့် လာလတ်၍ မြို့ကိုဝန်းရံ၍ မြို့ တံခါး၏အနီး၌တည်လျက်မိမိ၏ ဗိုလ်ပါ စစ်သည်ကိုကြည့်၍ ဤမျှအာ တိုင်းအာရှည်ရှိသော စစ်သည်အပေါင်းကိုအောင်အံ့သောဌာ အဘယ် သူစွမ်းနိုင်လတ္တံ့နည်းဟုမိမိ၏စစ်သည်ကိုချီးမွမ်း၍။ ။

(၃၁၅) ဓဇ.မပရိမိတံ အနန္တ-ပါဂုံ၊ဒုပ္ပသဟံ-ဓကော်ဘိ သာဂရံ.ဝ။
ဂိရိမိဝ အနိလေန ဒုပ္ပသယ္ဟာ၊
ဒုပ္ပသဟော.အဟ.မန္တ် တာဒိသေန။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကို ဆို၏။ ။

(၃၁၆) ရထေသု၊ရထားတို့၌။မောရဆဒေ၊ဥဒေါင်းတောင်တို့ကို။ ဌပေထွာ၊ထား၍။ ဥဿာဝိတံ၊စိုက်ထူအပ်သော။(ထည့်)။ ဓဇံ၊အောင် လံသည်ပင်။အပရိမိတံ၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင်မျှးစွာ၏။မေ၊ငါ၏။ ဗလဝါဟနံ ဝိ၊ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းသည်လည်း။ အနန္တ-ပါဂုံ၊ဆင်ကာဒ္ဓါမျှမြင်းကာဒ္ဓါမျှ ဟူ၊ရေတွက်ခြင်း၏ အဂိုင်း အခြားကို လွန်သည်ဖြစ်၍ အဆုံးမရှိသော ကမ်းရှိ၏။ဓကော်ဘိ၊ကျိုးဘို့သည်။သာဂရံသာဂရော၊သမုဒ္ဒရာကို။ဒုပ္ပသ ဟံဒုပ္ပသဟောဇာဝ၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်၏သို့။ မေ၊ငါ၏။ အယံဗလ ကာယော၊ ဤဗိုလ်ပါအပေါင်းကို။ဒုပ္ပသဟော၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန် သောရန်သူတို့သည်နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ အနိလေန၊အရပ် လေးမျက်နှာမှလာသောလေသည်။ ဂိရိ၊တခဲနက်သောကျောက်တောင်ကို။ ဒုပ္ပသယ္ဟာဇာဝ၊တုန်လှုပ်စိမ့်သောဌာမစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့။အဟံ၊ဤသို့သော ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသောငါ့ကို။ အဇ္ဇ၊ယခု။တာဒိသေန၊ထိုသို့သ ဘောရှိသောဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်။ ဝါ၊သင်ကဲ့သို့သောဘုန်းစကားနည်း ပါးသောသူသည်။ ဒုပ္ပသဟော၊လွှမ်းမိုးခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်။ ။(ပြုပစ္စုပ္ပန် တည်သော ဘုရားလောင်းကို ရည်၍ဆိုသော စကားဖြစ်၍ နောက်အံ့ လျှော်သည်)။ ။

ထိုအခါ၌ထိုဂန္ဓာရမင်းအား ထိုဘုရားလောင်းသည်ဇာပြည့်ဝနှံးကဲ့သို့အသရေရှိသော မိမိ၏မျက်နှာကိုပြ၍၊ ဟယ်ငမိုက်၊ သင်သည် မယောင်ရမ်း မမြည်တမ်းလင့်။ ယခုအခါ၌ အမှန်ရစ်သော ဆင်ဖြောင့်သည်ကျ။တောကိုနှင်းဘိသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ၊သင်၏စစ်သည်အပေါင်းကိုဖျက်ဆီးလိုက်အံ့ဟုပြိမ်းခြောက်လို၍။ ။

(၃၁၆) မာ ဗာလိယံ ဝိလပ္ပသိ၊နဟိ.သ တာဒိသံ ဗိဒယ္ဟသေ။
နဟိ.သ လဘသေ နိသေဓကံ၊
အာသင္ဆသိ ဂဓ.ဓိဝ ဂေ-စာရိနံ ယော တံ၊
ပါဒါ နဒ္ဒ.ဓိဝ ပေါထယိသကိ။ ။

ဟူသော၌နုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၆) ဟရေဗာလ၊ ဟယ်ငမိုက်။တို့၊သင်သည်။ အတ္တာနော၊ဓိပိ၏။ဗာလိယံ၊မိုက်သည်၏အဖြစ်ကို။ မာဝိလပ္ပသိ၊ မမြည်တမ်းလင့်။ ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။တဝ၊သင်၏။ဗလကာယော၊ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည်။တာဒိသံတာဒိသော၊ထိုသို့သင်ကြိုးဝါးကြံစည်သောအတိုင်း သဘောရှိသည်။နအာသ၊မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။တို့၊သင့်ကို၊ကေဝလံ၊စင်စစ်။ဝိဒယ္ဟသေ၊ရာဂဒေါသအစရှိသောဒိုးပူသည်လောင်အပ်၏။တို့၊သင်သည်။နိသေဓကံ၊ ငါကဲ့သို့သဘောရှိသောနှိပ်စက်လွယ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ်သောသူကို။နဟိလဘသေ၊ ရှေးကမရဘူးသေးသလျှင်ကတည်း။ အာသင္ဆသိ၊ချဉ်းခဲ့လော့။ဂေကစာရိနံဂေကာစာရိ၊တစိုးထဉ်းသာ သွားလေ့ရှိသော။ ဂဇံဂဇော၊ပေါက်ကြီးပြောင်မွန်, အားခွန်ကြီးမားသော ဆင်သည်။နဒ္ဒံ၊ကျ။။တောကို။ ပါဒါပါဒေဟိ၊ခြေတို့ဖြင့်။ ပေါထတိဇ္ဇဝ၊တျင်းတျင်းကုန်အောင် ဘောင်ဘောင်နင်းချိုး၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ ယောရာဇာ၊အကြင်ဗါရာဏာသိမင်းသည်။တံ၊သင့်ကို။ပေါထယိသကိ၊ နင်းနှိပ်ဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သဘောရှိသော။နိသေဓကံ၊နှိပ်စက်လွယ်းမိုး၍ တားမြစ်တတ်သောသူကို။ နဟိလဘသေ၊ မရဘူးသေးသလျှင်ကတည်း။ ။(တာဒိသံ,ဟူသော၌စကားကိုဘုရားလောင်းဗိမိကိုယ်ကိုရည်၍ဆိုသတည်း)။ ။၌သို့ပြိမ်းခြောက်သောထိုဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ ဂန္ဓာရမင်းသည်ကြည့်မျှော်လေသည်ရှိသော်၊ ဤပြားနှင့်တူသောမြတ်သော နဗူးကိုမြင်၍ မိမိကိုဘမ်းဆဲသည်မှကြောက်

ရကားပြန်၍ပြေးလျက်မိမိမြို့သို့လျှင်သွား၏။ ။(၁၈,စသောဂါထာ။သြ
ပဏ္ဍုန္နသက။ ။မာဇာလိယံ,စသောဂါထာကားဝေတာလိ)။ ။ဒုပ္ပသ
ဟံသာဂရံဂိရိံ ဇကေစာရိနံ,တို့၌၊ပဌမာအာစရိယဒုတိယာသက်သည်။ ။
ပါဒါဠိ တတိယာအာစရိယ ပဌမာသက်သည်။ ဇာလိ,တာဒိ,တို့၌ကား
ဒိဃ)။ ။ဒုတိယပလာယိတဇာတကံဒသမံ။ ၂၃၀။ကသာဝဝတ္ထေါအာဠ
မော။ ။တသ္သ·ဒ္ဒါနံ။ ။

ကာသာဝံ,စုဠ္လနဒ္ဒိယံ,၊ပုဒုဘတ္တာဠ္ဗ,ကုတ္တိလံ,၊ခန္တိဝဏ္ဏံ,ကောသိယာဠ္ဗ,။
ဂုထပါဏံ,ကာမနိတံ၊ပလာယိတဒ္ဗယံဝိစ,။ ။

(၉-ဥပါဟနဝဂ်)

၂၃၁-ဥပါဟနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ ယထာဝိကိတာ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤဥပါဟနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
ဘုရားလောင်းသည်ဆင်မှသက်၍မင်းသို့ကပ်၍၊မြတ်သောမင်းကြီး၊
အတတ်မည်သည်ကို မိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်း အကျိုးငှါသင့်၏။
ထိုသို့မိမိကိုယ်ကိုချမ်းသာစေခြင်းအကျိုးငှါသင့်ငြားသော်လည်း အခြို
သောသူအား သင်အပ်သောအတတ်သည် မကောင်းသဖြင့် လုပ်အပ်
သောဘိနပ်ကဲ့သို့ပျက်စီးခြင်းသို့သာလျှင်ဆောင်ရွက်တတ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၁၇) ယထာ ဝိ ကိတာ ပုရိသဿ ပါဟနာ၊
သုခဿ အတ္ထာယ ဒုခံ ဥဒဗ္ဗဟေ။
ဃမ္မာဘိတတ္တာ တလသာ စ ဝိဇ္ဇိတာ၊
တဿေ· ဝ ပါဒေ ပုရိသဿ ခါဒရေ။ ။
(၃၁၈) ဇေ·မေဝ ယော ဒုက္ကုလိနော အနရိယော၊
တမ္မာကရိဇ္ဇ္ဗ သုတဗ္ဗ အာဒိယ။
တမေ·ဝ သော တတ္ထ သုတေန ခါဒတိ၊
အနရိယော ဝုစ္စတိ ဒုပါဟနူပမော။ ။
ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၁၇-၃၁၈) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သုခသဿ၊ ချမ်းသာ၏။ အတ္ထာယ၊အကျိုးငှါ။ကိတာ၊ဝယ်၍။ ပါဒေသု၊ခြေတို့၌။ ပဒီမက္ကာ၊စွပ် အပ်သော။ ဥပါဟနာ၊ မကောင်းသဖြင့်လုပ်အပ်သောဘိနပ်သည်။ ပုရိသဿ၊စီးသောယောကျ်ား၏။ ဒုခံဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲကို။ ဥဒဗ္ဗဟေဥဒဗ္ဗဟေ ယျ၊ဆောင်ရာ၏။ဃမ္မာဘိတတ္တာ၊ နွေအခါအပူသည်နှိပ်စက်အပ်သည် ၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ တလသာ၊ ခြေဘဝါးအပြင်သည်။ ဒိဋ္ဌတာဒိဋ္ဌ တတ္တာစ၊ ကျင်နာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ ကိတာ၊ဝယ်၍။ပါဒေသု၊ ခြေတို့၌။ ပဒီမက္ကာ၊ စွပ်အပ်ကုန်သော။ ဥပါဟနာ၊ ဘိနပ်တို့သည်။ တသေဝပုရိသဿ၊ ထိုစီးသောယောကျ်ား၏သာလျှင်။ ပါဒေ၊ခြေတို့ ကို။ခါဒရေခါဒန္တိယထာ၊ကိုက်ကုန်သကဲ့သို့။ ။၎ဝမေဝ၊ ထို့အတူ လျှင်။ဒုက္ကုလိနော၊ယုတ်မာသောအမျိုးရှိသော။ ယောအနရိယော၊ ဟိရိ သြတ္တပ္ပကင်းသည်ဖြစ်၍သူတော်မဟုတ် ယုတ်မာသောအကြင်သူသည်။ တမ္မာကတမ္မာကာ၊ထိုထိုအတတ်ကို သင်ပေတတ်သောဆရာမှ။ဝိဇ္ဇ၌၊ အဋ္ဌာရသဝိဇ္ဇာတို့တွင် အကြင်အမှတ်မရှိသော ဝိဇ္ဇာကိုရင်း။ သုတ၌၊ သင်ကြားအပ်သောပရိယတ်ကိုရင်း။အာဒိယအာဒိယတိ၊သင်၏။ အာဒိ ယိတွာ၊သင်ပြီး၍။ သော၊ ထိုအမျိုးယုတ်မာစွာသော မသူတော်သည်။ တတ္ထ၊ထိုဆရာ့ထံ၌။လဒ္ဓေန၊ ရအပ်သော။သုတေန၊ အကြားအမြင်သင် အပ်သောဝိဇ္ဇာဖြင့်။ တမေဝ၊ထိုဗိမိကိုယ်ကိုပင်လျှင်။ ခါဒတိ၊ကိုက်၏။ သောဒုက္ကုလိနော၊ထိုအမျိုးယုတ်မာသောသူကို။ဒုပါဟနူပမော၊ ကိုက် တတ်သောဘိနပ်နှင့်တူသော။အနရိယော၊သူမြတ်မဟုတ်ယုတ်မာသော သူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။တနည်းကား။ ။ဒုပါဟနူပမော၊ကိုက်တတ် သောဘိနပ်ဆိုးရှိသောသူနှင့်တူသော။အနရိယော၊ သူတော်မဟုတ် သူ ယုတ်မာဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။ ။(ကိ,ဟုဒိဃနှင့်လိုသည်။နာဗ္ဘိရဿော ကိယာဒိနံ,ဟု ဆိုသောကြောင့်ကိစာတ်ကား၊ ဒိဃန္တစာတ်တည်း။ဒုခံ ကားဆန်းကိုငဲ့၍သံယုဂ်ကျသည်။တံတံမနတိတိတမ္မော။ယောအာစရိ ယော၊ အကြင်ဆရာသည်။ တံတံ၊ထိုထိုအတတ်ကို။ မနုတိ၊သိတတ်၏။ ဣတိ၊ထို့ကြောင့်။ သောအာစရိယော၊ထိုဆရာသည်။တမ္မော၊ တမ္မမည် ၏၊တမ္မော,ဆိုလိုလျက်နိရုတ္တိနည်းအားဖြင့် အာကပစ္စည်းသက်၍တမ္မော ကပြီးသည်။တမ္မောကာ,ဟုဆိုရမည်ကိုဂါထာဗန္ဓသုခအထိုင်ငှါရသဖြင့်၍ တမ္မောက,နေသည်)။ ။တံတံမနတိတိတမ္မောတိဝတ္တာဇ္ဇေတမ္မောကော၊ တံ

တံ ဆိပ်အာသေဝတိပရိဝဇ္ဇော်တိတိအဇ္ဈော၁၊ အာစရိယသေတံနာမံ၊ တဆ္ဍာတမ္မာကာ၁၊ ဂါထာဗန္ဓသုခတ္ထံပနရဿဘာဝေါ။ ။(အဋ္ဌကထာ)။ ဥပါဟနဇာတကံပဌမံ။ ၂၃၁။

၂၃၂-ဝိဏာဂုဏဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇကိန္တိတောယမဇ္ဈော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝိဏာဂုဏဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သော သူငယ်မကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်သူဌေးသွီးကိုငကုန်း၏ခြေရင်း၌နေသည်ကိုဖြင့်၍ ဆိသည်ရှိသော်ချဉ်းကပ်လေ၍သူဌေးသွီးနှင့်တကွစကားပြောလို၍။ ။

(၃၁၉) ဇေကိ-စိန္တိ တော၁-ယ-မဇ္ဈော၁၊ဗာလော အ-ပရိဏာယကော၁။ နဟိ ခုဇ္ဈေန ဝါမေန၊ဘောတိ သင်္ကန္တု-မရဟာသိ။ ။

ဟူသောဌေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၁၉) အမ္မ၊ချစ်သွီး။အယံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။အဇ္ဈော၁၊အမှုကို။ ဇေကိ-စိန္တိ တော၁၊ တယောံထည်းသောသင်သည်သာလျှင်ကြံအပ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။အယံခုဇ္ဈော၁၊ ဤငကုန်းသည်။ ဗာလော၊ပညာမရှိမသိတတ်သောလူဗာလသည်။ အ-ပရိဏာယကော၁၊အကြီးအကဲမဟုတ်သည်။ဝါ၊ယူဆောင်၍ သွားတတ်သောသူတပါးမရှိသော် မိမိဘာဝ မသွားတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကိုမျှမဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဟိ၊သင့်စွ။ဘောတိ၊သျှင်မ။ တုံ၊သျှင်မသည်။ ဝါမေန၊ကွထသော။ခုဇ္ဈေန၊ငကုန်းနှင့်။သင်္ကန္တု၊ပေါင်းဘော်အံ့သောဌါ။ နအရဟာသိ၊မထိုက်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်း၏စကားထိုကြား၍သူဌေးသွီးသည်။ ။

(၃၂၀) ပုရိသသဘံ မညမာနာ၊အဟံ ခုဇ္ဈ-မကာမယိ။
သော-ယံ သံကုဋိကော သေတိ၊ဆိန္နေ-တန္တိယထာ ဝိဏာ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၀) အယျ၊အသျင်။အဟံ၊အက္ခန့်ပ်သည်။ကေံ၊တရုသော။ ဥသ
ဘံ၊နွားမင်းဥသဘကို။ဒိသွာ၊မြင်၍။ ဂုန်း၊နွားတို့၏။ ဖေဒ္ဒကဿ၊ အကြိုး
ဖြစ်သောနွားမင်း၏။ပိဒ္ဓိယံ၊ကျောက်ကုန်း၌။ကကုဓံ၊ လက္ခိုသည်။ဟော
တိ၊ရှိသည်ဖြစ်၏။ဇာမဿပိ၊ဤယောက်ျားအားလည်း။ တံ၊ထိုလက္ခိုသဉ်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဇာမိနာ၊ဤယောက်ျားသည်။ပုရိသ-ဥသဘေန၊ ယောက်ျား
ဥသဘသည်။ဘဝိတဗ္ဗံ၊ဖြစ်ရာ၏။ ဇာတိဧဝံ၊ဤသို့။အဟံ၊ အက္ခန့်ပ်သည်။
ခဏ္ဍံ၊ကုန်းကို။ပုရိသ-ဥသဘ-မညမါနာ၊ယောက်ျားဥသဘဟုထင်မှတ်
ပိ၍။ အကာမယိ၊တပ်စွန်းမိ၏။ သော၊ထိုကုန်းသည်။ ဇာဒါနိ၊ယခုအ
ခါ၌။ ဆိန္နတန္တိ၊အညှို.ပြတ်ပြီးသော။ ဝိဏာယထာ၊စောင်းကဲ့သို့။ သံ
ကုဋိကောဏကွေးလျက်။သေတိ၊အိပ်၏။ ။(ဘုရားလောင်းသည်ထိုသို့
ဌေးသို့၏ မသိမလိမ်မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အိမ်မှထွက်သည်၏အ
ဖြစ်ကိုဆို၍ထိုသူဌေးသို့ကိုရေရှိုးစေ၍တန်းဆာဆင်အပ်သောရထား
သို့တင်၍ အိမ်သို့လျှင်သွား၏)။ ။ဝိဏာဂုဏဇာတကံဒုတိယံ။ ၂၃၂ ။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ကာမံယဟိ ံဇုန္ဆဆိတေနဂန္ဆ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝိကဏ္ဏကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်
၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တပါးသော ငြိုးငွေ့သောရဟန်းကို အာ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော် မူ၏။ ။

ထမင်းကျွေးခြင်းအမှုကို ရွက်ဆောင်သောသူသည် ထိုမိကျောင်း
ကိုမြားဖူးသည်၏အဖြစ်ကိုဆို၍ထိုမိကျောင်းကိုခေါ်လျက်။ ။
(၃၂၁) ကာမံ ယဟိ ံဇုန္ဆဆိ တေန ဂန္ဆ၊ဝိဒ္ဓါဆိ မမဆ္ဆိ ဝိကဏ္ဏကေန။
ဟတောသိ ဘတ္တေန သုဝါဒိတေန၊လောလော စ မန္ဆေ အနုဗန္ဓမာနော။ ။
ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၃၂၁) ဟရေသုသုမာရ၊ဟယ်မိကျောင်း။တို့၊သင်သည်။ကာမံ၊စင်
စစ်။ယဟိ ံ၊အကြင်အရပ်သို့။ဇုန္ဆဆိ၊သွားလို၏။ တေန၊ထိုအရပ်သို့။ဂန္ဆ၊
သွားလေဦး။မမ၊ငါ၏။ အဆ္ဆိ ံနိယာမိတဋ္ဌာနေ၊ဤမှတ်အပ်သောအရာ၌။
ဝိကဏ္ဏကေန၊အရွက်မတပ်သော မြားဖြင့်။ ဝါ၊မြားသည်။ တို့၊သင့်ကို။

ဝိဒ္ဓေါ၊ ဟူးလေအပ်ပြီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ မန္ဆွေ၊ ထမင်းစားအံ့သောဌါလာကုန်သောငါးတို့ကို။ အနုဗန္ဓမာနော၊ စားအံ့သောဌါလိုက်၏။ တေနစ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ သုဝါဒိတေန၊ ကောင်းစွာတိုးမှုတ်ခြင်းရှိသော။ ဘတ္တေန၊ ထမင်းသည်။ တွံ၊ သင့်ကို။ ဟတေဝ၊ သတ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ။

ထိုမိကျောင်းသည် မိမိနေရာ အရပ်သို့ သွား၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၃၂၂) ဇံဝံဝိ လောကာမိသ·မောပတန္တော၊
ဝိဟညတိ စိတ္တ-ဝသာ·နုဝတ္တိ။
သော ဟညတိဉာတိသဃံနုမဏ္ဍော၊
မန္ဆာ·နုဂေါ သော·ဂိဝ သုသုမာရော။ ။

ဟူသော်ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၂) ဘိက္ခဝေ၊ ရေဟန်းတို့။ မန္ဆာနုဂေါ၊ ငါးသို့အစဉ် လိုက်သော။ သောသုသုမါရော၊ ထိုမိကျောင်းသည်။ ဟညတိဇာဝ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောဝံသကဲ့သို့။ ဇံဝံဝိတထာ၊ ထို့အတူ။ လောကာမိသံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးသို့။ ဩပတန္တော၊ ကျသော။ စိတ္တ-ဝသာ·နုဝတ္တိ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်၏အလိုသို့အစဉ်လိုက်သော။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဉာတိသဃံဝနုံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ကို။ မဏ္ဍော၊ အလယ်၌။ ဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။ ။(မမ ဆို့ခဲ့မမအဆို့ဖြတ်။ ဇာမသဒ္ဒါဆို့ဝိဘတ်ဖြင့်ဖြိုးသော နာမ်ပုဒ် ဖြစ်ထွက်ဆန်းကြောင့်နိဂ္ဂဟိတ်ကျသည်)။ ။ဝိကဏ္ဏကဇာတကံတတိယံ။ ၂၃၃။

၂၃၄-အသိတာဘူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ တွမေဝဒါနိမကရ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအသိတာဘူဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသော သတို့သမီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အသိတာဘူမိဘုရားသည် ထိုဖြိဟ္မဒတ်မင်းသားလာသည်ကို မြင်

၍ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ပတ္တမြားညို အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ကောင်းကင်ပြင်၌ ရပ်လျက်၊အသျှင့်သား၊ အသျှင့်သားကိုဖြို၍ငါသည်ဤစကားနှိမ်းသာကိုရပေ၏ဟု။ ။

(၃၂၃) တွ-မေဝ ဒါနိ-မ-ကရ၊ယံ ကာမော ဗျဂမာ တယိ။
သော-ယံအပ္ပဋိသန္ဓိကော၊ခရ-ဆိန္နံ-ဝ ရေဏုကံ။ ။
ဟူသောဂျေးငြိုးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၃) အယျ ပုတ္တ၊အသျှင့်သား။ဣဒါနိ၊ယာဝအခါ၌။တွ-မေဝ၊သင်သည်ပင်လျှင်။မေမမ၊ငါ၏။ဣဒံ၊ဤစကားနှိမ်းသာကို။ အကရ၊ပြုပေ၏။ဣဒါနိ၊ယာဝအခါ၌။ တယိ၊သင်၌။မေမမ၊ငါ၏။ ယံယောကာမော၊ အကြင်တပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။ဗျဂမာ၊ကင်းလေပြီ။ ခရ-ဆိန္နံ၊လွှဖြင့်ဖြတ်အပ်သော။ရေနုကံဣဝ၊ဆင်စွယ်ကဲ့သို့။ သောအယံ၊ ထိုသင်၌ တပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။အပ္ပဋိသန္ဓိကော၊တဘန်တပ်စွန်းခြင်းမရှိပြီ။ ။ဤသို့ဆိုပြီး၍ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသား၏မြင်စဉ်ပင်လျှင်ပျံ၍တပါးသေ၊အရပ်သို့သွား၏။

ထိုဗြဟ္မဒတ် မင်းသားသည် ထိုအသိတာဘူမင်းသို့၏ သွားသောကာလ၌ငိုကြွေးလျက်။ ။

(၃၂၄) အတြိ-နှံ့ အတိလောဘေန၊အတိလောဘ-မဒေန စ။
ဇံ ဟာယတ် အတ္ထမှာ၊အဟံ-ဝ အသိတာဘုယာ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၄) အဟံ၊ငါသည်။အသိတာဘူယာ၊အသိတာဘူမင်းသို့မှ။ဟာယာဓိဋ္ဌဝ၊ယုတ်၏သို့။ဇံဝတထာ၊ထို့အတူ။အတြိနှံ့အတြိနှမာနော၊ထိုထိုအာရုံ၌လိုချင်မက်မောတတ်သောသူသည်လည်း။ အတိလောဘေနစ၊ ရပြီးသောအာရုံကိုလွန်၍ အသစ်အာရုံ၌တပ်စွန်းသောလောဘကြောင့်ဎင်း။ အတိလောဘ-မဒေနစ၊ပုရိသမာနံကို ဖြစ်စေတတ်သောအလွန်သောလောဘဖြင့်ရစ်ခြင်းကြောင့်ဎင်း။ အတ္ထမှာ၊ အကျိုးစီးပွါးမှ။ ဟာယတိ၊ယုတ်၏။ "အသိတာဘူဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၃၄"

၂၃၅-ဝဏ္ဏနာခေဝတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊ သုခါဃရာဝဏ္ဏနာခ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ

၂၇၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၂၅)

ဆင်အပ်သောဤဝစ္ဆနခဇာတ်ကို၊ ဗောဝနိကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရောဇမည်သော မလ္လာမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိဗဟာရာဏသိသူဌေးသည် တနေ့သ၌ဆွမ်းဘုန်းပေးခြင်း ကိစ္စအဆုံး၌ ထိဝစ္ဆနခပရိဗိုဇ်နှင့်တကွ သာယာစွာသောပျူငှါလောကဝတ်စကားကိုပြောဟောပြီး၍။ အသျှင်ဝစ္ဆနခ၊ ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား ဆင်းရဲငြိုငြင်၏။အိမ်၌နေခြင်းသည်ချမ်းသာ၏။ အသျှင်ဝစ္ဆနခ၊ အသျှဖ်သည်လာလတ္တံ့လော့၊ နှစ်ဦးကုန်သောငါတို့သည် အညီအညွတ်ကာမဂုဏ်တို့ကိုသုံးဆောင်ခံစားကုန်လျက်နေကြကုန်အံ့၊ဤသို့ဆို၍။ ။

(၃၂၅) သုခါ ဃရာ ဝစ္ဆနခ၊သ-ဟိရညာ သ-ဘောဇနာ။

ယတ္ထ ဘုတ္တာ ဗိဗိတ္တာ စ၊သယေယျာသိ အနု-သုကော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၅) ဝစ္ဆနခ၊အသျှင်ဝစ္ဆနခ။ယတ္ထ၊ အကြင်ရတနာဂုနစ်ပါးစားဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံသောအိမ်၌။ အနု-သုကော၊ လုံ့လမပြုဘဲ။ ဘုတ္တာစ၊စား၍သာလျှင်း။ ဗိဗိတ္တာစ၊သောက်၍သာလျှင်း။သယေယျာသိ၊ နေလာလတ္တံ့လော့။ သ-ဟိရညာ၊ရွှေအစရှိသောရတနာဂုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံထသော။ သ-ဘောဇနာ၊စားဘွယ်ဘောဇဉ်တို့နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဃရာ၊အိမ်၌နေခြင်းသည်သာ။သုခါ၊ချမ်းသာ၏။ ။

ထိအခါဘုရား လောင်းသည် ထိဗဟာရာဏသိသူဌေး၏ စကားကိုကြား၍၊သူဌေးကြီး၊သင်သည်မသဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကာမဂုဏ်၌မက်မောသည်ဖြစ်၍ အိမ်၌နေရခြင်း၏ကျေးဇူးကိုဆို၏။သင့်အား အိမ်၌နေရခြင်း၏ကျေးဇူးမဲ့ကိုငါဆိုအံ့။ယခုအခါသင်နာလော့၊ဤသို့ဆို၍။ ။

(၃၂၆) ဃရာ နာ.နိဟာမာနဿ၊ဃရာ နာ.ဘဏာတော မုသာ။

ဃရာ နာ.ဒိန္နေ-ဒဏ္ဍာဿ၊ပရေသံ အနိက္ကိဇ္ဇတော။

ဇဝံ ဆိန္ဒံ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ကော ဃရံ ပဋိပဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၆) မဟာ-သေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အနိ.ဟာမာနဿ၊အစဉ်မပြတ်လယ်ယာထွန်ခြင်းနွားကျောင်းခြင်းအစရှိသောအမှုဖြင့်လုံ့လမပြုသော်သူ၏။ ဃရာ၊ဃရာဝါသသည်ကား။နှတိဋ္ဌတိ၊မတည်နိုင်။ မုသာအဘာဏတော၊လယ်ယာဥစ္စာဆွေငွေအစရှိသည်တို့၏အကျိုးငှာမုသားမဆိုသော

သူ၏ဇည်း။ ဃရာ၊ ဃရာဝါသမည်သည်ကား။ နှတ်၌တိ၊မတည်နိုင်။နှ
အာဒိန္နေ-ဒဏ္ဍာသ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကိုမယူထသော။ ပရေသံ၊သူတပါးတို့
အား။အနိုကြိုဗွတော၊နှိပ်စက်ခြင်းကိုမပြုသောသူ၏လည်း။ ဃရာ၊ဃရာ
ဝါသမည်သည်ကား။နှတ်၌တိ၊မတည်နိုင်။ဇဝံ၊ဤသို့။ ဆိန္နံ၊အပေါက်ရှိ
ထသော။ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ဖြစ်နိုင်ခဲသောသဘောရှိထသော။ဃရံ၊ အိမ်ကို။
ကော၊အဘယ်သူသည်။ပနိုပဇ္ဇတိ၊အုပ်စိုး၍နေချင်ဘိအံ့နည်း။ ။ဝဏ္ဏန
ဒဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၃ ၅။

၂၃၆-ဗကဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ဘဒ္ဒကောဝတာယံပကွိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဗကဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော
ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
ငါးအပေါင်းသည်ထိုဗျိုင်းကိုမြင်၍။ ။
(၃၂၇) ဘဒ္ဒကော ဝတာ·ယံ ပက္ခိ၊ဒိဇော ကုမုဒ-သန္နိဘော့။
ဝုပသန္တေဟိ ပက္ခေဟိ၊မန္ဒ-မန္ဒော·ဝ ဗျာယတိ။ ။
ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၃၂၇) ဘော၊ အချင်းတို့။ ကုမုဒ-သန္နိဘော၊ ကုမုဒြိုကြာပြွေအ
ဆင်းနှင့်တူထသော။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိထသော။ အယံဒိဇော၊ ဤငှက်
သည်။ ဝုပသန္တေဟိ၊ငြိမ်သက်ကုန်သော်။ပက္ခေဟိ၊အတောင်တို့ဖြင့်။မန္ဒ
မန္ဒော၀၊ ညှံ့ညှံ့ပျော်းပျော်းကဲ့သို့လျှင်။ ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ဗျာယတိ၊ဖျံင်
လျက်နေ၏။ဘဒ္ဒကော၀တာ၊ငှက်ကောင်းငှက်မြတ်ဟုငါမှတ်ထင်၏။ ။
ထိုအခါထိုဗျိုင်းကိုဘုရားလောင်းသည်ကြည့်၍။ ။
(၃၂၈) နော·သေ သိလံ ဝိစာနောထ၊အနုညာယ ပသံသထ။
အမ္မေ ဒိဇော နု ပါလေတိ၊တေန ပက္ခိ နု ဗန္ဓတိ။ ။
ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၃၂၈) ဘဝန္တော၊အချင်းတို့။တုမှေ၊သင်တို့သည်။အသေ၊ထိုဗျိုင်း
၌။ သိလံ၊သိလကို။နဝိစာနောထ၊ မဆိကြဲကုန်။ အနုညာယ၊ မဆိကုန်ဘဲ

၂၇၀ ၂-ဒုကနိပါတ်ဓာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၂၉)

လျက်။ပသံသထ၊ ချီးပွမ်းကြကုန်၏။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဒိဓောဤမျိုင်း ဌက်သည်။နပါထေတိ၊မစောင့်။ တေန၊ထိုသို့မစောင့်သောကြောင့်။အ ယံပဂ္ဂိုဤဌက်သည်။ နဖန္ဒတိ၊မတုန်မလှုပ်အလစ်ဖြုတ်၍စားအံ့သောဌါ နေ၏။ ။ဗကဓာတကံဆဋ္ဌံ။၂၃၉။

၂၃၇-သာကေတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ ကောနုခေါဘဂဝါဟေတု, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တံနိုးဆာဆင်အပ်သောဤသာကေတဇါတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာကေတအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကို အ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရဟန်းတို့သည်၊အသျှင်ဘုရား၊ဤချစ်ခြင်းမည်သည်ကားအဘယ်အ ကြောင်းကြောင့်တည်သနည်းဟုမေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၂၉) ကော နု ခေါဘဂဝါ ဟေတု၊ကေစ္ဆေ ဇာဝ ပုဂ္ဂလေ။
အတိ.ဝ ဟဒယံ နိဗ္ဗာတိ၊စိတ္တဉ္စာဝိ ပသီဒတိ။ ။

ဟူသောဤပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၂၉) ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ ဇာခလော ကေ၊ဤလောက၌။ကေစ္ဆေ၊အချို့သော။ပုဂ္ဂလေ၊ပုဂ္ဂိုလ်၌။ဒိဋ္ဌမတ္တေနေဝ၊ မြင်ကာမျှဖြင့်လျှင်။ ဟဒယံ၊နှလုံးသည်။ အတိ. ဝ၊အလွန်လျှင်။နိဗ္ဗာတိ၊ ငြိမ်းချမ်း၏။စိတ္တဉ္စာဝိ၊စိတ်သည်လည်း။ ပသီဒတိ၊ကြည်ညို၏။ ဟောတု၊ အကြောင်းကား။ကောနုခေါ၊အသို့နည်း။ ။

ထိုအခါထိုရဟန်းတို့အားမြတ်စွာဘုရားသည်ချစ်ခြင်း၏အကြောင်း ကိုပြတော်မူလို၍။ ။

(၃၃၀) ပုဗ္ဗေ ဝ သန္နိဝါသေန၊ပစ္ဆုပ္ပန္နေ-ဟိတေန ဝါ။
ဇေ.ခံ ဇာယတေ ပေမံ၊ဥပ္ပလံ ဝ ယထော.ဒကေ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၀) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဥပ္ပလံဝါ၊ ကြာသည်၎င်း။ သေသံ၊ ကြာမှကြွင်းသော။ဇလပုပ္ဖံဝါ၊ရေပန်းသည်၎င်း။ဥဒကေ၊ရေ၌။ဇာယမာ နံ၊ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ဥဒကဋ္ဌ၊ရေကို၎င်း။ကလဇဋ္ဌ၊ညွန်ကို၎င်း။ဇာမာ

နိဒ္ဒေကာရဏာနိ၊ ဤနှစ်ပါးသောအကြောင်းတို့ကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ဇာယာတိယထာ၊ ဖြစ်၏သို့။ ဝေဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ တံပေမံ၊ ထိုချစ်ခြင်းသဉ်း၊ ဇာယာမာနုံ၊ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးလွန်သေပြီးသောအတိတ်ဘဝ၌။ သန္ဓိဝါသေနဝါ၊ မိဘပေါက်ဘော်၊ တော်နီးစပ်ငြား၊ မယားနှင့်လင်၊ ချစ်ခင်ပြင်းစွာ၊ မကွာကြည်နူး၊ နေဘူးကြသဖြင့်၎င်း။ ပစ္ဆုပ္ပန္နေ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ ဤဘဝ၌၊ သုခစီးပွါး၊ များအုံအကျိုး၊ ပွဲ့ပြိုးတက်ရာ၊ ဂုဏ်မြီးကြသဖြင့်၎င်း။ ဇဝံ ဇာမေဟိ ကာရ ဏောဟိ၊ ဤနှစ်ပါး သော အကြောင်းတို့ကြောင့်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ ။(ပုဗ္ဗေဝ,ဥပ္ပလံဝ,ဒ္ဓဝါသည်သမုစ္စယတ္ထ။ ရာဇတောဝါ,စသည်တို့ကဲ့သို့တည်း။ ရဿပြု၍၊ဝ,နေသည်)။ ။သာ ကေတဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၃၇။

၂၃၈-ကေပဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဇာယိကေပဒံတာတ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်ဟန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဒဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ တယောက်သောသူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုသူဌေး၏ငယ်သောနှုမ်းသောသားသည်ရင်ခွင်၌နေ၍၊ ဘခင်၊အကျွန်ုပ်အားတရသောပုဒ်ရှိသော များသောအကျိုးကို ဖြိသောအကြောင်းကိုဆိုပါကုန်လော့ဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၁) ဇာယိ ကေ-ပဒံ တာတ၊ အနေက·ထ္ထ-ပဒသိတံ။

ကိဉ္စိ သင်္ဂါဟိကံ ဗြူသိ၊ ယေန·တ္တာ သာဓယေမသေ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၁) တာတ၊ဘခင်။ ဇာယိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ယေန၊ အကြင်များစွာသောအကြောင်းကိုဖြိသောတရသောအကြောင်းအာဘို့ဖြင့်။ အတ္ထေ၊ အကျိုးစီးပွါးတို့ကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သာဓယေမသေ၊ ပြီးစေကုန်အံ့။ အနေကတ္ထပဒသိတံ၊ များစွာသောအကြောင်းအရတို့ကိုဖြိထသော။ သင်္ဂါဟိကံ၊ များစွာသေါအကြောင်းကိုပြုတတ်သောပုဒ်ကိုသင်္ဂိုဟ်တတ်

သော။ကိန္တိုကဲ့ပဒံ၊ တစုံတရာဖြစ်သောတဆသောပုဒ်ကို။ဝါ၊တဆသော အကြောင်းအာဘို့အစုကို။ဖြူ။သိ၊ဘခင်ဟောပါလေ့။ ။

ထိုအခါထိုသူငယ်ကိုအဘသည်ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၂) ဒက္ခေယျ·က-ပဒံ တာတ၊အနေကတ္ထ-ပဒသိတံ။

တန္တု သိလေန သညုတ္တံ၊ခန္တိ ယာ ဥပပါဒိတံ။

အလံ ဒိတ္တော သုခါပေတုံ၊အဓိတ္တာနံ ဒုခါ ယ စ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၂) တာတ၊ချစ်သား။ဒက္ခေယျံ၊လာဘ်ကိုဖြစ်စေခြင်းဌ လိမ်မာသောသူ၏အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ဝိရိယဟူသော။ ဇီက-ပဒံ၊တဆသောတရားအာဘို့သည်။ အနေကတ္ထ-ပဒသိကံ၊ တပါး မကများစွာသောအကြောင်းဟူသောအာဘို့အစုကိုဖို့၏။တန္တု၊ထိုဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သောဝိရိယသည်လည်း။ သိလေန၊အာစာရသိလနှင့်။သညုတ္တံ၊ယှဉ် စပ်အပ်လတ်သည်ရှိသော်။ခန္တိ ယာ၊သည်းခံခြင်းနှင့်။ ဥပပါဒိတံ၊ပြည့်စုံ လတ်သည်ရှိသော်။ဒိတ္တော၊အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။သုခါပေတုန္တု၊ ချမ်းသာ စိမ့်သောဌါဂင်း။ အဓိတ္တာနံ၊ရန်သူတို့ကို။ ဒုခါ ယ စ၊ဆင်းရဲစိမ့်သောဌါဂင်း။အလံ၊ပွမ်းနိုင်၏။ ။ကေပဒဇာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၃၀။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊အာသိဝိသံဝိမံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင် အပ်သော၌ဟာရိတမဏ္ဍူ။ကဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊အဇာတသတ်ကို၊အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ရေဖြေသည်ဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ထိုမြုံးတံ ထိပ် ၌ဝပ်သောဘားညိုကိုမြင်၍၊အဆွေဘားညို၊၌ငါတို့၏အမူအရာကိုသင် သည်နှစ်သက်၏လောဟုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၃) အာသိဝိသံ ဝိ မံ သန္တံ၊ပဝိဋ္ဌံ ကုဓိနာမုခံ။

ဂုဗ္ဘတေ ဟာရိတာ-မာတာ၊ယံ ဝိ ခါဒန္တိ မဉ္ဆကာ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၃) သမ္မဟာရိတာမာတာ၊ဘားညိုမ၏သားဖြစ်သောအဆွေ။ကုမိနာမရုခံ၊မြို့ဝသို့။ပဝိဋ္ဌ၊ဝင်သော။အါသိဝိသံ၊အဆိပ်ထန်သောဖြွေသည်။ သန္တိမို့၊ဖြစ်ပါလျက်လည်း။မံ၊ငါ့ကို။ မဿ္ဆကာ၊ငါးအပေါင်းတို့သည်။ ယံခဒန္တိ၊အကြင်ခဲကုန်၏။ တံကြိုယံ၊ထိုသို့ငါးတို့ခဲသောအမှုအရာသည်။ တုယ္ဟံ၊သင့်အား။ဂျွတေ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏လော။ ။

ထိုအခါရေမြွေကိုဘားညိုသည်၊အချင်းရေမြွေ၊ ငါသည်နှစ်သက်၏။အဘဲကြောင့်နည်းဟူမူကား။သင်သည်သင်၏နေရာအရပ်သို့ထာကုန်သောငါးတို့ကိုစား၏။ ငါးတို့သည်လည်း မိမိ၏အရပ်သို့လာသောသင့်ကိုခဲကုန်၏။ မိမိ၏အရာဖြစ်သောအရပ်၌ မိမိကျက်စားရာမြေ၌အားမရှိသောသူမည်သည်ကားမရှိ။ထို့ကြောင့်ငါသည်နှစ်သက်၏ဟုဆို၍။ ။

(၃၃၄) ဝိလုမ္ဗတေ.ဝ ပုရိသော၊ယာဝ.သ ဥပကပ္ပတိ။
ယဒါ စ.ညေ ဝိလုမ္ဗန္တိ၊သော ဝိလုဏ္ဍော ဝိလုပ္ပတိ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုရွတ်ဆို၏။ ။

(၃၃၄) သမ္မ၊အချင်းရေမြွေ။ယာဝ၊အကြင်ရွှေလေံသော ကာလပတ်လုံး။ဝိလုပ္ပတော၊သူတပါးကိုလုယက်တတ်သော။အသ၊ထိုယောကျ်ားအား။ဣသရိယံ၊ အစိုးရသောအဖြစ်,အာဏာရှိသောအဖြစ်သည်။ဥပကပ္ပတိဣစ္ဆတိ၊ပြည့်စုံ၏။တာဝ၊ထိရွှေလေံသောကာလပတ်လုံး။သောပုရိသော၊ ဣသရိယပြည့်စုံသား ထိုယောကျ်ားသည်။ အညံ၊မိမိနှင့်လေံသား တပါးသောသူကို။ ဝိလုမ္ဗတေ.ဝ၊နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီးသည်သာတည်း။ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌ကား။ အညော၊တပါးကုန်သောသူတို့သည်။ဣသရာ၊အခွင့်သာ၍အစိုးရပြုနိုကုန်သည်။ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။ဝိလုမ္ဗန္တိ၊ နှိပ်စက်လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ သောဝိလုဏ္ဍော၊ ထိုမိမိအစိုးရသောကာလသူတပါးကို နှိပ်စက်လုယက်ဖျက်ဆီးတတ်သောသူကို။အညေဟိ၊မိမိတို့အခွင့်သာ၍အစိုးရအာဏာရှိပြုနိုသောတပါးသောသူတို့သည်။ ဝိလုပ္ပတိ၊လက်တုံ့ပြန်၍ နှိပ်စက်လုယက်ဖျက်ဆီးအပ်၏။ ။(ဟာရိတာမာတာအသာတိ,ဟု၊ဇဟုဒ္ဒိဟိသမာသ်ပြု၍။ကလျာဏဘာဝိဃော,တို့ကဲ့သို့။ ဟာရိတမာတာ, နေအပ်လျက်၊ဣတ္ထိယံဘာသိတပုမိတ္ထိပုမာဝဓေ၊ ဟူသောသုတ်သည် အနိစ္စဖြစ်၍၊ဟာရိတာမာတာ, နေသည်။ ညိုသောအမိရှိသောဘားဖြစ်၍ ဘားညိုမ၏သားအရှဲ

ဆိုသည်။ ။လုပအာဇ္ဈေဒနေ။လုမ္မတိ,ဟု၊ရုဓာ ဒိဂိဏ်းဠ်လာရကား၊လုပ ဓာတ်နောင် နိဂ္ဂဟိတ်လာ၍၊ဝိလုမ္မတေ၊ဝိလုမ္မန္တိ,ဟု၊ ရုပ်ရှိစေ။ သောဝိ လုတ္တော၊ဝိလုပ္ပတိ,ဠ်ကားကံဟောဖြစ်၍ယပစ္စဉ်းသက်ရကား၊ဝိလုပ္ပတိ, ဟု၊သဒ္ဒိသဒ္ဒေးဘော်နှင့်ရှိစေ)။ ။ဟရိတမဏ္ဍူ။ကဇာတကံနဝမံ။ ၂၃၉။

၂၄၀-မဟာဝိဂ်္ဂလဇာတ်။

နတ်နှင့်ဘက္ခသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗေဇနော အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော ဤမဟာဝိဂ်္ဂလဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတယောက်သောတံခါးစောင့်သည်မဝေးလွန်းသောအရပ် ၌တည်၍ပြင်းစွာသောထွက်သက်ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေလျက်ငို၏။ဘုရား လောင်းသည်ထိုတံခါးစောင့်ကိုမြင်၍၊ အချင်းတံခါးစောင့်၊ငါ၏အဘာ သေသည်ရှိသော်၊ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည် နှစ်သက် ရွှင်လန်းကုန် သည်ဖြစ်၍ ပွဲလမ်းသဘင်ကိုကစားကုန်၏၊ သွားလာကုန်၏။ သင်တမူ ကားငိုလျက်ဘည်း၏။ ငါ၏ခမည်းတော်ကို သင်သည် ချစ်လေးမြတ်သ လောဟူမေးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၃၅) သဗ္ဗော ဇနော ဟိံသိတော ဝိဂ်္ဂလေန၊
တသ္မိံ မတေ ပစ္စယာ ဝေဒယန္တိ။
ဝိယော နု တေ အာသိ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊
ကသ္မာ နု တွံ ရောဒသိ နွါရပါလ။ ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၅) ဘော နွါရပါလ၊အိုတံခါးစောင့်။ ဝိဂ်ဍေန၊ဝိဂ်ိလမင်းသည်။ သဗ္ဗော၊အလုံးစုံသော။ဇနော၊တိုင်းသူပြည်သူအပေါင်းကို။ဟိံသိတော၊ သွားဆဲအပ်၏။ တသ္မိံ၊ထိုဝိဂ်ိလမင်းသည်။ မတေ၊ သေသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဇနာ၊တိုင်းပြည်သူတို့သည်။ ပစ္စယာဝိတို့ ယော၊နှစ်သက်ခြင်းတို့ကို။ဝေဒယန္တိ၊ခံစားကုန်၏။ တေ၊သင်သည်တ မူကား။ အကဏ္ဍ-နေတ္တော၊မျက်နှာမရှိ၊ကြောင်သည်အတိုဖြစ်၍၊အက ဏ္ဍနေတ္တဟူဆိုအပ်သော ဝိဂ်ိလမင်းကို။ ဝိယော နု၊ချစ်အပ်သလော။တွံ၊

သင်သည်။ ကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့်။ ရောဒသိနှ၊ ရှိုက်ကြိုးငင်ကြိုးငိုဘိ သနည်း။ ။

ထိုတံခါးစောင့်သည် ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊အကျွန်ုပ်သည်သေသောဝိဂ်လမင်းကိုအောက်မေ့၍မငို။ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းအားချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပေပြီ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ဝိဂ်လမင်းသည် ပြာသာဒ်မှသက်သေသုံးတက်သော်၎င်း၊ပန်းပဲတို့၏ပေဒ္ဓတ္ထဖြင့်ရိုက်ဘိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းဒ္ဒရစ်ချက်ဒရစ်ချက် ရိုက်ခြင်းကိုပေး၏။ထိုဝိဂ်လမင်းသည်တမလွန်ဘဝသို့လား၍လည်း ငါ၏ဦးခေါင်းဒ္ဒရိုက်ခြင်းကိုပေးဘိသကဲ့သို့ငရဲစောင့်တို့၏ ဦးခေါင်းဒ္ဒရိုက်ခြင်းကိုပေးလတ္တံ့၊ ထို၎ငရဲထိန်းတို့၏ ဦးခေါင်းဒ္ဒရိုက်ခြင်းကို ပေးလတ်သည်ရှိသော်၊ ထိုဝိဂ်လမင်းကို ထို၎ငရဲထိန်းတို့သည် ဤမင်းသည်ကား ငါတို့ကိုအလွန်လျှင် ညှဉ်းဆဲ၏ဟု ဤအရပ်သို့သာလျှင် တဘန်ပို့လိုက်ကုန်၍လွှတ်လာရာ၏။ ထိုသို့လွှတ်လာသည်ရှိသော်၊ထိုဝိဂ်လမင်းသည် တဘန်လည်း အကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းဒ္ဒ ရိုက်ခြင်းကိုပေးပြန်ရာ၏။ ဤသို့ကြောက်သောကြောင့်ငို၏ဟုဤသို့သောအနက်ကိုပြလို၍။ ။

(၃၃၆) နမေ ဗိယော အာသိ အကတ္တ-နေတ္တော၊
ဘာယာမိ ပစ္စာဂမနာယ တဿ။
ဇာတော ဂတော ဟိံ သေယျ မစ္စု-ရာဇံ၊
သော ဟိံ ဆိတော အာနယေယျ ပုန ဇာဝ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၆) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊အကျွန်ုပ်သည်။ အကတ္တနေတ္တော၊ဝိဂ်လမင်းကို၊ မင်းသည်။ဗိယော၊ချစ်အပ်သည်။နအာသိ၊မဖြစ်။သော၊ထိုဝိဂ်လမင်းသည်။ဇာတော၊ဤဘဝမှ။ဂတော၊တမလွန်ဘဝသို့ရောက်သည်ရှိသော်။ မစ္စု-ရာဇံ၊သေမင်းကို။ဝါ၊ငရဲမင်းကို။ဟိံ သေယျ၊ ညှဉ်းဆဲရာ၏။ ဟိံ သိတော၊ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့်။ဟံ၊ ထိုဝိဂ်လမင်းကို။မစ္စုရာဇာ၊သေမင်းသည်။ဇာဝ၊ဤအရပ်သို့။ ပုန၊တဘန်။အာနယေယျ၊ ပို့လာပြန်ရာ၏။ တဿ၊ထိုဝိဂ်လမင်း၏။ပစ္စာဂမနာယ၊တဘန်ပြန်၍လာခြင်းမှ။ဘာယာမိ၊အကျွန်ကြောက်၏။ ။

ထိုအခါ ထိုတံခါးစောင့်ကို ဘုရားလောင်းသည် ထိုဝိဂ်လမင်းကို ထင်းအစီးတထောင်တို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်အပ်လေပြီ။ ရေအိုးတရာဖြင့်သင်း

ချိုင်းကိုသွန်းလောင်းအပ်ထေပြီ။သင်ကြိုဟ်အပ်ပြီးသောပိဂ်လမင်း၏ သင်း ချိုင်းမြေကိုလည်း ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွလေပြီ။ ပြကတော့အားဖြင့် လည်းတမလွန်ဘဝသို့သွားကုန်သောသူတို့မည်သည် တပါးသောဘဝ ၌တည်ရာ နေရာရလေကုန်၏။ တဘန်ထိုကိုယ်ဖြင့်လျှင် မလာနိုင်ကုန်။ သင်သည်မကြောက်လင့်ဟုတံခါးစောင့်ကိုနှစ်သိမ့်စေလျက်။ ။

(၃၃၇) အဆော ဝါဟ-သဟဿေသဟိ၊သိင်္ဂြော ဃဒ္ဒ-သတေဟိ သော။ ပရိက္ခတာ စ သာ ဘူမိ၊မာ ဘာယိ နာ.ဂမိဿတိ။ ။

ဟူသော၍ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၃၇) ဒေါဝါရိက၊တံခါးစောင့်။ သော၊ထိုပိဂ်လမင်းကို။ဝါဟ-သဟဿေသဟိ၊ထွည်းတထောင်တိုက်ထင်းတို့ဖြင့်။ ဒဆော၊ဖိုးတိုက်အပ်ပြီ။ ဃဒ္ဒ-သတေဟိ၊ရေအိုးတရာတို့ဖြင့်။သိင်္ဂြော၊ရေသွန်းအပ်ပြီ။သာစဘူမိ၊ ထိုသင်းချိုင်းရာမြေကိုလည်း။ ပရိက္ခတာ၊ထက်ဝန်းကျင်မှ တူးဆွအပ် ပြီ။တို့၊သင်သည်။မာဘာယိ၊မကြောက်လင့်။ ပိဂ်လော၊ပိဂ်လမင်းသည်။ နာဂမိဿတိ၊မလာလတ္တံ့။ ။ထိုအခါမှစ၍တံခါးစောင့်သည်သက်သာ ရာရ၏။ ။(ဤဩဿနဂါထာသည် တံခါးစောင့်အားဘုရားလောင်း သင်္ကာသာစေသော စကားမျှဖြစ်၍ ပဋ္ဌာနမဟုတ်သေး၊ ဂျေးပဋ္ဌာနဖြစ် သောပုဏ္ဏာဝိဿဇ္ဇနာနှစ်ဂါထာကိုစွဲ၍ဒုကနိပါတ်၌ဆိုအပ်သည်)။ ။ မဟာဝိဂ်ဏဇာတကံ ဒုသမံ။ ၂၄၀။

ဥပါဟနဝဂ္ဂေါနဝမော။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ဥပါဟနံ,ဝိဏာဂုဏံ,၊ဝိကဏ္ဏကံ,အသိတာဘူ,။
ဝဿနံ,ဗကဋ္ဌေဝ,၊သာကေတဋ္ဌ,ဇေတံပဒံ,၊ဟရိတာမာတု,ဝိဂ်လံ,။ ။

(၁၀-သိဂ်ာလဝဂ်)

၂၄၁-သဗ္ဗဒါဋ္ဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ဆိဂ်ါလောမာနထဋ္ဌေါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသဗ္ဗဒါဋ္ဌိဇာတ်ကို၊ ဝေဋ္ဌဝေန ကျောင်းတော်၌ သိ တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအတိတ်ဖြစ်သောဓမ္မဒေသနာတော်ကိုဆောင်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၃၈) သိင်္ဂါလော မာနု-ထဒ္ဓေါ စ၊ပရိဝါရေန အတ္ထိကော။
ပါပုဏိ မဟာတိ ဘူမိ၊ရာဇာသိ သဗ္ဗ-ဒါဋ္ဌိနံ။ ။

(၃၃၉) ဇဝ မေဝ မနုဿသု၊ယော ဟောတိ ပရိဝါရဝါ။
သော ဟိ တတ္ထ မဟာ ဟောတိ၊သိင်္ဂါလော ဝိယ ဒါဋ္ဌိနံ။ ။

ဟူသော်၍အဘိသမ္ဗုဒ္ဓနှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၃၈-၃၃၉) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။သိင်္ဂါလော၊မြွေခွေးသည်။မဟာတိ ဘူမိ မဟန္တံသမုဒ္ဒကို၊ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို။လဒ္ဓါ၊ရ၍။သဗ္ဗဒါဋ္ဌိနံ၊အလုံးစုံအစွယ်ရှိသောသတ္တဝါတို့၏။ ရာဇာ၊မင်းသည်။ အာသိ၊ဖြစ်ပြီ။ သောသိင်္ဂါလော၊ ထိုမြွေခွေးသည်။မာနု-ထဒ္ဓေါစ၊ အခြံအရံကိုမှီ၍ဖြစ်သောမာနုဖြင့်ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍။ ပရိဝါရေန၊ရပြီးသောအခြံအရံထက်လည်း လွန်၍ဖြစ်သောအခြံအရံဖြင့်။ အတ္ထိကော၊အလိုရှိသည်။ ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ ဝိနာသံ၊ ကိုယ်အသက်ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏိ၊ရောက်ပြီ။ ။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သိင်္ဂါလော၊ မြွေခွေးသည်။ ဒါဋ္ဌိနံ၊ အစွယ်ရှိသောသတ္တဝါတို့ထက်။ မဟာ၊မြတ်သည်။ ဟောတိဝိယ၊ ဖြစ်၏သို့။ ဇဝမေဝ၊ဤအတူလျင်။မနုဿသု၊ လူတို့တွင်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပရိဝါရဝါ၊အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောဟိ၊ထိုအခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသော သူသည်လျင်။ တတ္ထ၊ထိုလူအပေါင်းတို့၌။မဟာ၊မြတ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။အထပန္တာ၊ထိုနောက်မှ။သေ၊ထိုစည်းစိမ်ခိုင်ဖြီးကြီးမားသောသူသည်။သိင်္ဂါလောဝိယ၊မြွေခွေးကဲ့သို့။ ပမာဒံ၊စည်းစိမ်ရစ်၍မေ့လျော့ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိတွာ၊ရောက်၍။ တံပရိဝါရံ၊ထိုအခြံအရံကို။ နိဿာယ၊မှီ၍။ဝိနာသံ၊ပျက်စီးခြင်းသို့။ပါပုဏာတိ၊ရေဝံတတ်၏။ ။ (ပါပုဏိ,ဟူသော ကြိယာသည်ကံကို ငဲ့ရကား မာနုထဒ္ဓေါပရိဝါရေန အတ္ထိကော,ဟူသောရှေးဝါကျနှင့်လျော်စွာဝိနာသံ,ဟူသောကံကိုထည့်ရာသည်။ ထို.ကြောင့်အဆုံးဦး။တံပရိဝါရံနိဿာယဝိနာသံပါပုဏိ,ဟု၊ ဗုဒ္ဓမတညူအဋ္ဌကထာဆရာဘွင့်တော်မူသည်)။ ။သဗ္ဗဒါဋ္ဌိဇာတကံပဌမံ။ ၂၄၁။

၂၈၆ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၄၀)

၂၄၂-သုနခဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
ပွာဘုရားသည်၊ ဗာလော၀တာယံသုနခေါ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုနခဇာတ်ကို၊ ဇေတ၀နကျောင်းတော်၌
သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊နေရာဇရပ်၀ယ်ခွေးစားခွက်၌ ထမင်းကိုစား
သောခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တစုံတခုသော ပြဿနယ်ကိစ္စကြောင့်
တောသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊လွန်ဖြင့်ချည်၍ထားသောခွေးကိုမြင်၍။ ။

(၃၄၀) ဗာလော၀တာ.ယံ သုနခေါ၊ ယော စ ယောတ္တံ နု ခါဒတိ။
ဗန္ဓနာ စ ပမုဉ္စေယျ၊အသိတော စ ဃရံ ဝဇေ။ ။

ဟူသောဂေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၀) ယောသုနခေါ၊အကြင်ခွေးသည်။ ယောတ္တံ၊လွန်ကို။နခါ
ဒတိ၊မစား။ အယံသုနခေါ၊ဤခွေးသည်။ ဗာလော၀တာ၊မိုက်စွတကား။
ခါဒိတော၊စားအပ်သည်ရှိသော်။ဗန္ဓနာစ၊အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း။ ပမုဉ္စေ
ယျ၊လွတ်ရာ၏။ ၀ါ၊ပမုဉ္စေယျပမောစေတွာ၊ လွတ်၍။ အသိတောသုဟိ
တော၊၀ပြောသည်ဖြစ်၍။ဃရံ၌၊အိမ်သို့လည်း။ ၀ဇေ၊သွားရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ခွေးသည်။ ။

(၃၄၁) အဒ္ဓိတံ မေ မနဿိံ မေ၊အထော မေ ဟဒယေ ကတံ။
ကာလဉ္ဉု ပဋိကဒ်ါမိ၊ယာ၀ ပသုပတု·ဇ္ဇနော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၁) သာမိ၊အရှင်။တုမှေ၊အရှင်တို့သည်။ယံ၀စနံ၊အကြင်စ
ကားကို။ကထေထ၊ဆိုကြကုန်၏။ တံ၀စနံ၊ထိုစကားကို။ မေ၊ငါ၏။မန
သိ်ံ၊စိတ်၌သာလျှင်။မေ၊ငါသည်။ အဒ္ဓိတံ အဒိဋ္ဌိတံ၊ ဆောက်တည်အပ်
၏။အထောအထစပန၊ စင်စစ်သော်ကား။ တုမှာကံ၊သင်တို့၏။ ၀စနံ၊စ
ကားကို။မေ၊ငါ၏။ငါသည်။ ဟဒယေ၊နှလုံး၌။ ကတံ၌ဝိတံ၊ထားအပ်ပြီ။
ယာ၀၊အကြင်ရွေ့လောက်။ဇနော၊ဤလူအပေါင်းသည်။ ပသုပတု၊အိပ်
စေဦး။တာ၀၊ထိုရွေ့လောက်။အဟံ၊ငါသည်။ ကာဇဉ္ဉုကာလံဇေ၀၊အခါ
ကိုသာလျှင်။ပဋိကဒ်ါမိ၊ဆိုင်းငံ့လင့်၏။ ။ထိုခွေးသည်ဤသို့ဆို၍လူ
များသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊လွန်ကိုစား၍ ၀သည်

၂၄၃-ဂုတ္တိလဇာတ်။ (၃၄၂)

ဖြစ်၍ပြေးလေ၍ဒိဒိ၏အခွင့်၏အိမ်သို့လျင်သွား၏။ ။သုနခဇာတကံ ဒုတိယံ။ ၂၄၂။

၂၄၃-ဂုတ္တိလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ သတ္တာတန္တိံသုမဂုံ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဂုတ္တိလဇာတ်ကို၊ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုခဏာ၌သိကြားမင်း၏နေရာကျောက်ပျာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြ၏။သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော်၊ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားသည် တပည့်မှ ကြောက်ခြင်း ကြောင့်တော်၌ကြိုးစွာသောဆင်းရဲကိုခံရ၏။ ငါသည်ထိုဂုတ္တိလစောင်းသမား၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏ဟုကြံ၍ လျင်စွာလာလတ်၍ ဘုရားလောင်း၏ခွေမှရပ်၍၊ ဆရာ၊ဆရာသည် အဘဲကြောင့် တောသို့ဝင်သနည်းဟုမေး၏။သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟုမေးလတ်သည်ရှိသော်၊ငါသည်သိကြားဖြစ်၏ဟုဆို၏။ ထိုအခါထိုသိကြားမင်းကိုဘုရားလောင်းသည်၊ သိကြားမင်း၊ငါသည်လျင်တပည့်မှရုံးအံ့သည်မှကြောက်သောကြောင့်တောသို့ဝင်၏ဟုဆိုလို၍။ ။

(၃၄၂) သတ္တာ-တန္တိံ သုမဂုံ၊ရာမဏေယျံ အဝါစယိ။

သော မံ ရဂ်မှိ အဒ္ဒေတိ၊သရဏံ မေ ဟောဟိ ကောသိယ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၂) ကောသိယ၊ကောသိယအမွေယ်ဖြစ်သောသိကြားမင်း။ အဟံ၊ငါဂုတ္တိလစောင်းသမားသည်။ သတ္တာ-တန္တိံ၊ ညှိုးချဉ်စရာရှိထသော။သုမဂုံ၊အလွန်သာယာသောအသံရှိထသော။ ရာမဏေယျံ၊မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိထသော။ဝိဏံ၊စောင်းအတတ်ကို။အဇ္ဇနော၊ယိမိ၏။ဇာနာဒိ နိယာမေန၊သိသောအမှတ်ဖြင့်။မှုသိလံ၊တပည့်ဆိုးမှုသိလလုလင်ကို။ အဝါစယိ၊ဆရာလက်ဆုပ်,မှန်ထုပ်လျှို့ဝှက်,ထိုးကောင်းလျက်ကို,လက်ထွင်းမကျန်,အကုန်သင်ပို၏။ သော၊ ထိုတပည့်ဆိုးမှုသိလလုလင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ ရဂ်မှိ၊ပွဲသဘင်အလယ်၌။ အဒ္ဒေတိ၊ချုတ်

ချယ်ထိပါးရမ်းကားခေါ်ငင်၏။ တွံ၊သင်ဆိကြားမင်းသည်။ တာသမေ၊ ထိုငါ၏။သရဏံ၊ကိုးကွယ်ရာသည်။ဟောဟိ၊ဖြစ်ပါလေ၁့။ ။

သိကြားမင်းသည်ဂုတ္တိလ၏ စကားကိုကြား၍၊ ဆရာ၊ဆရာသည်မကြောက်လင့်၊ငါသည်ဆရာ၏ကိုးကွယ်ရာမှိုရိရာဖြစ်အံ့ဟုဆို၍။ ။

(၃၄၃) အဟံ တံ သရဏံ သမ္မ၊အဟ.မာစရိယ-ပူဇကော။

နတံ ဇယိဿတိ သိသော၊သိဿ.မာစရိယ ဇေဿတိ။ ။.

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၃) သမ္မအာစရိယ၊ကောင်းမြတ်သောဆရာ။အဟံ၊ငါသည်။ တွဝ၊ဆရာ၏။သရဏံ၊ကိုးကွယ်ရှိရိရာသည်။ ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။တံ၊ဆရာကို။တာယိဿာမိ၊မ,စအံ့။အဟံ၊ငါသည်။အာစရိယပူဇကော၊မှသိလက္ခဏာကြီးစွာမဲ့မမှ,ဆရာကို ပူဇော်တတ်သောတပည့်ကောင်းတည်း။ တံ၊သင့်ကို။သိသော၊ကျေးဇူးမဲ့ထွ,သန္ဓေဆိုးသောမှသိလတပည့်သည်။ နဇယိဿတိ၊မအောင်လတ္တံ့။အာစရိယ၊ဆရာ။တွံ၊ ဆရာသည်။သိသိ၊ ဘက်မဟုတ်ဘဲ ပွဲလယ်ဝယ်ပြိုင်အံ့ပြုသော မှသိလတပည့်ဆိုးကို။ ဇေဿတိ၊ပွဲကြီးအတွင်းအောင်ခြင်းကြီးအောင်လတ္တံ့။ ။(အဝေတိ,၌၊အာဂေးရိသောဝေဓာတ်။ ဝေ အဝါယနေ ဗန္ဓါယံသန္ဒေ။ ဗန္ဓါအဟက်ာရော၊ ဃနံဝါ၊ သာရဇ္ဇကရဏံဝါ။ သန္ဒေါရဝေါ။ ။ဝေ၊ဝေဓာတ်သည်။ အဝါယနေ၊ခေါ်ခြင်း၌ဝင်း။ ဗန္ဓါယံ၊ငါတကားဟုမာန်ပြုခြင်း၌ဝင်း။သန္ဒေစ၊အာသံ၌ဝင်း။ဝတ္တာတိ၊ဖြစ်၏။အဟက်ာရော၊ငါတကားဟုမာန်ပြုခြင်းသည်ဝင်း။ ဃနံဝါ၊ထိုခိုက်ခြင်းသည်ဝင်း။ သာရဇ္ဇကရဏံဝါ၊ချုတ်ချယ်နှိပ်စက်ခြင်းကိုပြုခြင်းသည်ဝင်း။ဗန္ဓါ၊ဗန္ဓါမည်၏။ရဝေါ၊ အာသံသည်။သန္ဒေါ၊သန္ဒမည်၏။ ။သန္ဒနိတိ)။ ။ဂုတ္တိလဇာတကံ တတိယံ။ ၂ ၄ ၃။

၂၄၄-ဝိဂတိဆ္ဆဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ဗွာဘုရားသည်။ယံပသတိတံနဇ္ဈဆ္ဆတိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝိဂတိဆ္ဆဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သေါပြေးသောပရိဗိဇ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုပရိဗိဇ်ကိုဘုရားလောင်းသည်။ အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံသောပန်းတို့ဖြင့်ထုံအပ်သောဂန္ဓာရုံကြီးရေကိုသောက်လတ္တံ့လောဟုမေးဖြို့။ ပရိဗိဇ်သည်ဝါဒဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ ဂင်္ဂါသဲသည်ကား အဘယ်နည်း၊ဂင်္ဂါရေသည်ကားအဘယ်နည်း၊ဂင်္ဂါ၏ဤမှါဘက်ကမ်းကားအဘယ်နည်း၊ ဂင်္ဂါ၏ ထိုမှာဘက်ကမ်းကား အဘယ်နည်းဟုမေးဖြို့။ ဘုရားလောင်းသည်ကား၊ထိုပရိဗိဇ်ကိုရေကိုဂင်း၊သဲကိုဂင်း၊ဤမှာဘက်ကမ်းကိုဂင်း၊ ထိုမှာဘက်ကမ်းကိုဂင်းထား၍ ဂင်္ဂါရေကိုအဘယ်မှာရလတ္တံ့နည်းဟုဆို၏။ပရိဗိဇ်သည်ဆိုဘွယ်မဲ့လျှင်း ပညာကင်းသည်ဖြစ်၍ထ၍ပြေး၏။ ထိုပရိဗိဇ် ပြေးသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် စည်းဝေးသောပရိသတ်အားတရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၄) ယံ ပဿတိ တံနဂ္ဃတိ၊ ယဉ္စ နပဿတိ တံ ကိရိ·ဃ္ဆတိ။
မညာဓိ စိရံ စရိဿတိ၊နဟိ တံ လဘ္ဆတိ ယံသဂ္ဃတိ။
(၃၄၅) ယံ လဘတိ နတေန တုဿတိ၊ယဉ္စ ပတ္ထေတိ လဒ္ဓ ဟိဋ္ဌတိ။
ဂ္ဃန္တွာ ဟိ အနန္တ-ဂေါစရာ၊ဝိဂတိစ္ဆာန နမော ကရောမသေ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၄၄-၃၄၅) ဘဝန္တော၊အချင်းတို့။ယောပရိဇ္ဇာဓကော၊အကြင်ပရိဗိဇ်သည်။ယံ၊အကြင်ရေအစရှိသည်ကို။ပဿတိ၊မြင်၏။တံ၊ထိုရေအစရှိသည်ကို။နဂ္ဃတိ၊ဂင်္ဂါဟူ၍အလိုမရှိ။ ယဉ္စ၊အကြင်ရေအစရှိသည်မှလွတ်သောဂင်္ဂါကိုလည်း။ နပဿတိ၊မမြင်။ တံ၊ ထိုရေ အစရှိသည်မှလွတ်သောဂင်္ဂါကို။ ဂ္ဃတိကိရ၊ဂင်္ဂါဟူ၍ အလိုရှိသတတ်။ အယံပရိဇ္ဇာဓကော၊ဤပရိဗိဇ်သည်။ဧဝရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဂင်္ဂံ၊ဂင်္ဂါကို။ပရိယေသန္တော၊ရှာလျက်။စိရံ၊အခါလေးမြင့်။စရိဿတိမညာဓိ၊သွားရလတ္တံ့ဟုငါထင်မိ၏။အယံပရိဇ္ဇာဓကော၊ဤပရိဗိဇ်သည်။ဥဒကာဒိဝိနိမုတ္တံ၊ရေအစရှိသည်မှလွတ်သော။ဂင်္ဂံ၊ဂင်္ဂါကို။ ပရိယေသတိယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။ ရူပါဒိဝိနိမုတ္တံ၊ ရုပ်ဝေဒနာသညာသင်္ခါရဝိညာဉ်မှ လွတ်သော။ အတ္တာနံဝိ၊ ကိုယ်ကိုလည်း။ ပရိယေသန္တော၊ရှာလျက်။သံသာရေ၊အစမထင်သံသရာ၌။စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။စရိဿတိမညာဓိ၊ ကျင်လည်ရလတ္တံ့ဟုငါထင်မိ၏။ စိရံ၊ကြာမြင့်စွာ။စရန္တော၊ ထွည့်ပတ်ကျင်လည်သော်လည်း။သသော၊ထိုပရိဗိဇ်သည်။ယံ၊အကြင်

သို့သဘောရှိသော။ဂင်္ဂါဝါ၊ဂင်္ဂါကိုဂင်း။ အတ္တာနံဝါ၊အတ္တဘောကိုဂင်း။ ဇာနာတိ၊အလိုရှိ၏။ တံ၊ထိုသို့သဘောရှိသောဂင်္ဂါကိုဂင်း အတ္တဘောကိုဂင်း။နဟိလဿတိ၊မရလတ္တံ့.သလျင်ကတည်း။ ။ယံ၊အကြင်သို့သဘောရှိသောရေအစရှိသောဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ကို။ လဘတိ၊ရ၏။တေန၊ထိုရအပ်သောရေအစရှိသောဝတ္ထုရူပါရုံအစရှိသည်ဖြင့်။ နတုသတိ၊မရောင့်ရဲ။လဒ္ဓေန၊ရအပ်သောဝတ္ထုဖြင့်။ အတုဿန္တော၊မရောင့်ရဲသောသူသည်။ ယဒ္ဓုယံယံသမ္ပတ္တိံ၊ အကြင်အကြင်စည်းစိမ်ကို။ ပတ္ထေတိ၊တောင့်တ၏။တံတံ၊ ထိုထိုတောင့်တသောစည်းစိမ်ကို။ လဒ္ဓလဒ္ဓါ၊ရ၍။ဇေတာယ၊ဤစည်းစိမ်ဖြင့်။ကိံ၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ဣတိ၊ ဤသို့။ဟိဋ္ဌတိအဝမညတိ၊ မထေမဲ့မြင် အောက်မေ့၏။ ဣဿာ၊ လူတို့တဏှာမည်သည်။အနန္တ-ဂေါစရာ၊ကမ်းအဆုံးမရှိသောအာရုံရှိသည်။ဟိယဿ၊အကြင်ကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုသို့လူတို့တဏှာမည်သည့်အဆုံးမရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဝိဂတိဿာနံ၊အလိုဣဿာတဏှာရန်မကင်းတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, သာဝကအာသျင်မြတ်တို့အား။မယံ၊ငါတို့သည်။နမောနမက္ကာရံ၊အကြိမ်ကြိမ်ဦးခိုင်းခြင်းကို။ကရောမသေ၊ပြုပါကုန်၏။ ။(ဤနှစ်ဂါထာဝေတာလိဂါထာ။ လဒ္ဓ,ကားဆန်းကြောင့်ရသော။ဟိ,ဒ္ဓိဗျ။ဝိဂတိဿာနံ,ဒ္ဓိနိဂ္ဂဟိတ်ကျေ။ဟိဋ္ဌအနာဒရေ။ဟိဋ္ဌတိ။ ဘူဝါဒိဂိဏီး ဖြစ်ရကား၊ ဟိဋ္ဌတိ,မလို)။ ။ဝိဂတိဿဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၄၄။

၂၄၅-မူလပရိယာယဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဘုရားသည်၊ ကာလေဃသတိဘူတာနိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမူလပရိယာယဇာတ်ကို၊ဥက္ကဉ္ဇတိုင်းကိုအမှီပြု၍ဖွဲ့လျှာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော တောဒ္ဓ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဟာဝတော်မူအပ်သော မူလပရိယာယသုတ္တန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါ၊ဗာရာဏသိပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ဘုရားလောင်းသည်ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောဲ

သည်ရှိသော်၊ဗေဒင်တို့၏ကမ်းတဘက်သို့ရောက်သောဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်၍ လုင်ငါးရာတို့ကိုဗေဒင်သင်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော လူတို့သည်အပြီးသို့ ရောက်သောအတတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အတတ်၌မေးစိစစ်၍၊အကြင်မျှလောက်သောအတတ်ကိုငါတို့တတ်ကုန်၏။ ဆရာသည်လည်း ထိုမျှလောက်သော အတတ်ကိုသာလျှင်တတ်၏။ အထူးမရှိပြီဟုမာန်ဖြင့်ခိုင်မာကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆရာ့အထံသို့မသွားကုန်။ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုမပြုကုန်။ထိုငါးရာကုန်သောလုင်တို့သည် တနေ့သ၌ဆရာသည်ဆီးပင်ရင်း၌နေသည်ရှိသော်၊ ဆရာကိုကွဲ့ရဲလိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆီးပင်ကိုလက်သည်းဖြင့် ခေါက်ကုန်၍ ဤသစ်ပင်သည်အနှစ်မရှိကုန်သလျှင်ကတည်းဟုဆိုကုန်၏။ဘုရားလောင်းသည်မိမိအားကဲ့ရဲသည့်အဖြစ်ကိုသိ၍၊တပည့်တို့၊သင်တို့အား ငါသည်တရားသောပြဿနာကို မေးအံ့ဟုဆို၏။တပည့်တို့သည်နှစ်သက်ခြင်းလန်းကုန်၍မေးကုန်လော့၊ ဖြေကုန်အံ့ဟုဆိုကြကုန်၏။ဆရာသည်ပြဿနာကိုမေးလိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၆) ကာလော ဃသတိ ဘူတာနိ၊သဇ္ဇာနေ.ဝ သဟ.ဇာနာ။
ယော စ ကာလ-ဃဲသော ဘူတော၊သ ဘူတ-ပစနိ ံ ပစိ။ ။
ဟူသောဂြေးငြိုးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၆) အန္တေဝါသိကာ၊ တပည့်တို့။ ကာလော၊ပူရေဘတ္တကာလ, ပစ္ဆာဘတ္တကာလစသောကာလသည်။ အတ္တနာ၊မိမိနှင့်။ သဟာ၊ တကွ။ သဇ္ဇာနေဝ၊အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ဘူတာနိ၊သတ္တဝါတို့ကို။ ဃသတိ၊စား၏။ ယောစဘူတော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်ကား။ ကာလဃသော၊ကာလကိုစား၏။သသော်ဘူတော၊ထိုသတ္တဝါသည်။ဘူတ-ပစနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်၌ကျက်စေတတ်သော တဏှာရာဂ ဟူသောမီးကို။ပစိ၊ဥာဏ်တည်းဟူသော ဒိုးဖြင့် ဖုတ်ပြုတ်လောင်စေ၏။ ကော၊အာဘယ်သတ္တဝါနည်း။ ။

ဤပြဿနာကိုကြား၍လုင်တို့တွင်တဒေယျာက်မျှလည်းသိအံ့သောဌာနမမ်းနှိုင်သောသူမည်သည်မရှိ။ ထိုအခါ ထိုလုင်တို့ကို ဘုရားလောင်းသည်၊လုင်တို့၊သင်တို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ရှိ၏ဟူသောအမှတ်ကိုမပြုကြကုန်လင့်။သင်တို့သည်အကြင်အတတ်ကဲ့ဆရာသည်သိ၏။ထိုအလုံးစုံကိုငါတို့သိကုန်၏ဟူ၍ အောက်မေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါ့ကိုဆီးပင်နှင့်

တူသည်ကိုပြုကြကုန်ဏ်။ သင်တို့ထက်တယောက်သောငါဏ်များသော အနက်ကိုသိသည်ဏ်အဖြစ်ကိုသိရကုန်အံ့၊ သွားကြလေကုန်။ ချန်စ်ရက် မြောက်သောကာလတိုင်အောင် နေ့ကိုပေးဏ်။ ဤမျသောကာဏဖြင့် ဤ ပြဿနာကိုကြဲလေကုန်ဟု ဆိုသည်ဂ်ိသေ၏၊ ထိုလုင်တို့သည် ဘုရား လောင်းကိုဂ်ိုးကုန်၍ မိမိတို့ဏ်နေရာအရပ်သို့သွားကုန်၍ ချန်စ်ရက်ပတ် လုံးကြဲကုန်သေ၏လည်း ပြဿနာဏ်၏ အဆုံးအစကို မမြင်ကုန်သလျင်က တည်း။ချန်စ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဆရာ့အထံသို့သွားကုန်၍ ဂ်ိုးကုန် လျက်နေကုန်၍၊ ကောင်းသောမျက်နှာဂ်ိကုန်သောလုင်တို့၊ပြဿနာကို မြင်ကြကုန်ဏ်လောဟုမေးသည်ဂ်ိသေ၏၊မသိမမြင်နိုင်ကုန်ဟုဆိုကြကုန် ဏ်။ထိုအခါဘုရားလောင်းသည်ထိုလုင်တို့ကိုကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ နရ-သိသာနိ၊လောမသာနိ ဗြဟာနိ စ။
ဂိဝါသု ပဒိမုဏ္ဍာနိ၊ကောစိဒေဝေ·ဏ္ဍ ကဏ္ဏဝါ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။ ။

(၃၄၇) ဗဟူနိ၊များစွာကုန်သော။ နရသိသာနိ၊လူတို့ဏ်၏ဦးခေါင်းတို့ သည်။ဒိသဿန္တိ၊ထင်ကုန်ဏ်။သဗ္ဗာနိစ၊အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။တာ နိ၊ထိုလုင်တို့ဏ်၏ဦးခေါင်းတို့သည်။လောမသာနိ၊အမွေးကိုယ်စိဂ်ိကြကုန် ဏ်။ ဗြဟာနိစ၊ကြီးလည်းကြီးကုန်ဏ်။ ဂိဝါသု၊လည်တို့ဦ၌။ ပဒိမုဏ္ဍာနိ၊စွပ် အပ်ကုန်ဏ်။ တာလဟလံဝိယ၊ထန်းသီးကဲ့သို့။ ဟတ္ထေန၊လက်ဖြင့်။နဂဟိ တာနိ၊မကိုင်မယူအပ်ကုန်။ တေသံ၊ထိုလူဦးခေါင်းတို့ဏ်။ ဇာမေဟိဓမ္မ ဟိ၊ ဤအမွေးဂ်ိကြချင်းစသော သဘောတို့ဖြင့်။ နာနာကရဏံ၊ အထူး သည်။နတ္ထိ၊မဂ်ိ။ ပန၊ထူးသည်ကိုဆိုအံ့။ ဇတ္ထ၊ဤဦးခေါင်းအများတို့တွင်။ ကောစိဒေဝ၊တစုံတခုသောဦးခေါင်းသည်သာလျင်။ ကဏ္ဏဝါ၊သိတတ် သောပညာနဂ်ိဏ်။ ။(ကဏ္ဏဝါဖြင့်ပညာနဂ်ိကိုရည်၍ဆိုသတည်း။ပက တိနဂ်ိပေါက်မှုကဂ် တစုံတယောံသော သူအာဂ်ိမဂ်ိသောသူ မည်သည် မဖြစ်။ ဤသို့လျင် ထိုလုင်တို့ကို သင်တို့အား ပကတိနဂ်ိပေါက်သာလျင် ဂ်ိဏ်။ ပညာနဂ်ိကာဂ်ိမဂ်ိဟုပြဿနာကိုဖြေလိုသတည်း။ ။ကာလော ဃသတိဘူတာနိ,စသောဂါထာဝယ် ဆရာ့အဓိပ္ပါယ်ကား။ ပုရေဘတ္တ ပစ္ဆာဘတ္တ,စသေါကာလကိုကာလဟူလိုသည်။ထိုကာလသည်သတ္တဝါ တို့ကိုစား၏ဟူလိုသည်။ သတ္တဝါတို့ဏ်၏အရေအသားစသည်တို့ကိုနုတ်၍

စားသည်မဟုတ်။ အဟုတ်သော်ကား ထိုသတ္တဝါတို့၏အသက်အဆင်း ခွန်အားတို့ကို ကုန်စေလျက် အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းကို နင်းနှိပ်လျက် အနာဂါကောင်းခြင်းကိုဖျက် ဆီးလျက် သွားတတ်သောကြောင့် သတ္တဝါတို့ကိုစား၏ဟုဆိုလိုသတည်း။ထိုသို့စားသော်လည်း၊ မျက်နှာကြိုးငယ် မရွယ်မထေဝံတစုံတယောဝံ သတ္တဝါကိုမျှမကြဉ်မရှောင် ကုန်အောင်စုံကိုစားတတ်သောကြောင့်သင့်ပါနေဝ,ဟုဆိုပြန်သတည်း။သတ္တဝါတို့ကို သာသက်သက်စားသည်မဟုတ်၊မိမိကိုလည်းစားသောကြောင့်သဟတ္တနာဆိုပြန်သတည်း။အသို့မိမိကိုစားသနည်းဟူမူ။ ပုရေဘတ္တကာလသည် ပစ္ဆာဘတ္တကာလ မရောက်မီ ကုန်လေ၏။ပစ္ဆာဘတ္တကာလသည်လည်း သာယန္နသို့မရောက်မီကုန်လေ၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် မိမိကိုလည်းစားလျက် သွားသည် ဆိုလိုသည်။ ယောစကာလဃသောဘူတော, ဟူသောပါဠိ၌၊ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကိုကာလကိုစားသောဘူတ,ဟုဆရာဆိုလိုသည်။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ အရိယမဂ်ဖြင့် နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေနေရာကာဇကိုကုန်စေလျက်စား၍တည်သောကြောင့်၊ကာလကိုစားသောဘူတ,ဆိုလိုသည်။သဘူတပစနိံပစိ,ဟူသောပါဠိ၌၊အကြင်တဏှာသည်အပါယ်လေးဘုံ,ဝန္ဒုက္ခတို့၌သတ္တဝါတို့ကိုချက်တတ်ကျက်စေတတ်၏။ထိုသရဒယဖြစ်သော တဏှာကို ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိယမဂ် တည်းဟူသောမီးဖြင့်ဖုတ်ဖြိုက်လောင်ကျွမ်းစေတတ်၍ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ဘူတပစနိံပစိ,ဟုဆိုသတည်း။ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုတပည့်ငါးရာမသိ၍ချနစ်ရက်တိုင်တိုင်ကြိုသော်လည်း ဒေသနာဆုံးကို မမြင်လျက် ချသောကာလမှ၊ဗဟုနိနရသိသာနိ, စသောဂါထာဖြင့်ဆရာသည် နိဂ္ဂဟာပြု၍မာနတန်းခွန်ကိုလည်စေသတည်း)။ ။မူလပရိယာယဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၄၅။

၂၄၆-ဗာလောဝါဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသင့်ညှုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဟတ္ထိဝါဆေတွာနဝဓိတွာစ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍ဗာလောဝါဒဇာတ်ကို၊ဝေသာလီပြည်ကိုအမှီပြု၍ရုလစ်မွန်းချွန်တပ်သောဇရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သီဟာစစ်သူကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။

၂၄၄ ၂-ဒုကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၄၈)

ထိုအခါ၊တယောက်သော သူကြွယ်သည်ရသေ့ကို ညှဉ်းဆဲအံ့ဟူ၍အိမ်တွင်းသို့ပင့်၍ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေစေ၍ ငါးအမဲဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ဆွမ်းဘုန်းပေးသော ကိစ္စအာဆုံး၌ လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၍၊ သျှင်ရသေ့၊သင်တို့ကိုသာလျှင်ရည်၍သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ဤအမဲကို ပြုအပ်၏။ ဤအကုသိုလ်သည်ငါတို့အားသာလျှင်မဖြစ်စေလင့်၊ သင်တို့အားလည်းဖြစ်စေသတည်းဟုဆို၍။ ။

(၃၄၈) ဟတ္ထိာ ဆေတ္ထာ ဝဓိတ္ထာ စ၊ဒေတိ ဒါနံ အ-သညတော။
ဇဒိသံ ဘတ္တံ ဘုဉ္ဇမာနော၊သ ပါပ·ပမုလိမ္ဗတိ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၈) တာပသ၊ သျှင်ရသေ့။ အ-သညတော။ သိလမရှိသောသူသည်။ဟတ္ထိာစ၊ခုတ်၍ငင်း။ဆေတ္ထာစ၊ဖြတ်၍ငင်း။ ဝဓိတ္ထာစ၊သတ်၍ငင်း။ ဒါနံ၊အလှူကို။ ဒေတိ၊လှူ၏။ ဇဒိသံ၊ဤသို့သဘောရှိသော။ ဘတ္တံ၊ဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနော၊စားသော။ သောသမဏော၊ထိုရဟန်းသည်။ပါပံ ပါပေန၊မကောင်းမှုဖြင့်။ဥပလိမ္ဗတိ၊လိမ်းကျံ၏။ ။ ဘုရားလောင်းသည်ထိုစကားကိုကြား၍။ ။

(၃၄၉) ပုတ္တ-ဒါရံ ဝိ စေ ဟတ္ထိာ၊ဒေတိ ဒါနံ အ-သညတော။
ဘုဉ္ဇမာနော ဝိ သ·ပ္ပညော၊နံ ပါပ·မုပလိမ္ဗတိ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၉) ဥပါသက၊ ဒါယကာ။ အ-သညတော၊ သိလမရှိ သောသူသည်။ပုတ္တ-ဒါရံဝိ၊သားမယားကိုသော်လည်း။ဟတ္ထိာ၊သတ်၍။ဒါနံ၊အလှူကို။ စေ၊ဒေတိ၊အာဂယ်၍လှူစေကာမူ။ သ·ပ္ပညော၊ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။တံ၊ထိုဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇမာနော၀ိ၊စားသော်လည်း။ ပါပံ ပါပေန၊မကောင်းမှုဖြင့်။ နဥပလိမ္ဗတိ၊ မလိမ်းကျံ။ ။ဗာလောဝါဒ ဇာတကံ ဆုံး၏။ ၂၄၆။

၂၄၇-ပါဒဥလိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်တော်ဘုရားသည်၊အဋ္ဌပါဒဥသိသဗ္ဗေ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ

ဆင်အပ်သော၍ပါဒဠိလိင်္ဂတ်ကိုဧတဝဏ်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လာဒုဒါယိမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

အမတ်တို့သည်အဆုံးအဖြတ်ကိုစိစစ်ကုန်၍ မင်းသားကိုကန်ခိုးခွင့်နေစေကုန်၍တရားကို ဆုံးဖြတ်ကုန်သည် ရှိသော်၊ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်ကုန်။ထိုအမတ်တို့သည် အရှင်မဟုတ်သောသူကို အရှင်ပြုကုန်၍၊ မင်းသား၊အသို့သဘောရှိသနည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ကုန်၏လောဟုမင်းသားကိုမေးကုန်၏။ ထိုပါဒဠိမင်းသားသည် နှုတ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရုပ်လှုပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိယောင်တကား၊ထိုမင်းသားသည်ကောင်းစွာမဆုံးဖြတ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိသည်ဖြစ်လတ္တံ့.ဟုအော်မြွေသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅၀) အဒ္ဓါ ပါဒဠိ သင္ဗေ၊ပညာယ အတိရောစတိ။
တထာ ဟိ သြဋ္ဌံ ဘဉ္ဇတိ၊ဥတ္တရိ နှုန ပသဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၀) ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ပါဒဠိ၊ ပါဒဠိမင်းသားသည်။ အဒ္ဓါ၊စင်စစ်။သင္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ကို။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ အတိရောစတိ၊လွန်၍ထွန်းပ၏။ တထာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ သြဋ္ဌံ၊နှုတ်ခမ်းကို။ ဘဉ္ဇတိ၊ ခွေလိပ်တွန့်ရုပ်လှုပ်၏။ ဥတ္တရိ၊ အလွန် ဖြစ်သောအကြောင်းကို။ပသဿတိနှုန၊မြင်ယောင်တကား။ ။

တပါးသော နှုန်ခိုလည်း အဆုံး အဖြတ်ကို စိစစ်ကုန်၍ တရားကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်ကုန်၍၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဆုံးအဖြတ်သည်အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟု မေးကုန်၏။ ထိုပါဒဠိ မင်းသားသည် တဘန်လည်းနှုတ်ခမ်းကိုခွေလိပ်တွန့်ရုပ်လှုပ်ပြန်၏။ ထိုအခါထိုပါဒဠိမင်းသား၏အလွန်မိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၃၅၁) နာ-ယံ ဓမ္မံ အ-ဓမ္မံဝါ၊အတ္ထာ-နတ္ထံ နု ဗုဇ္ဈတိ။
အညတြ သြဋ္ဌ-နိဿာဂါ၊နာ-ယံ ဇာနာတိ ကိဉ္စနံ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၁) ဘောန္တော၊အချင်းတို့။ အယံ၊၍ပါဒဠိမင်းသားသည်။ ဓမ္မံဝါ၊သင့်သောအကြောင်းကိုဌင်း။ အ-ဓမ္မံဝါ၊မသင့်သောအကြောင်း

ကိုဂုဏ်။အထွာနတ္ထံဝါ၊အကျိုးရှိသည်မရှိသည်ကိုဂုဏ်။နဗုဒ္ဓတိ၊မသိ။အာယံ၊ ဤပါဒဠုလိမင်းသားသည်။ သြဋ္ဌနိဇ္ဈောဂါ၊ နှုတ်ခမ်းကိုဆွေလိပ်တွန့်ရုပ်ထွပ်ခြင်းကို။ အညတြ၊ကြဉ်၍။ ကိဉ္စနံ၊ တဏှံတဆကို။ နဇာနာတိ၊မသိ။ ။ဒေဝမတ်တို့သည်ပါဒဠုလိမင်းသား၏မိုက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ဘုရားလောင်းကိုမင်းအဖြစ်၌ အာဘိသိက်သွန်းကုန်၏။ ။ပါဒဠုလိဇာတကံသတ္တမံ။ ၂၄၇။

၂၄၈-ကိ်သကောပမဇာတ်။

• နှုတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်,သဗ္ဗေဟိကိ်သကောဒိဋ္ဌော, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ ဤကိ်သကောပမဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ကိ်သကောပမသူတ္တန်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏သားတော်လေးယောဝံတို့သည်ရထားထိန်းကိုခေါ်၍၊အချင်းရထားထိန်း၊ငါတို့သည်ပေါက်ပင်ကိုမြင်လိုကုန်၏။ငါတို့အားပေါက်ပင်ကိုပြလော့ဟုဆိုကုန်၏။ရထားထိန်းသည် ကောင်းပြီပြုအံ့ဟုဆို၍လေးယောက်ကုန်သောမင်းသားတို့အားလည်း တပေါင်းထည်းမပြမူ၍မင်းသားကြီးကို ရှေးဦးစွာရထားခွစီးစေ၍ တောသို့ဆောင်၍ ဤသည်ကားပေါက်ပင်တည်းဟု မည်းသောကာလ၌ပေါက်ပင်ကိုပြ၏။တယောက်သောမင်းသားအား ထူသောအရွက် ရှိသောအခါ၌ပြ၏။ တယောက်သောမင်းသားအား ပွင့်သောကာလ၌ပြ၏။ တယောက်သောမင်းသားအားသီးသောကာလ၌ပြ၏။ နောက်အဘို့၌ လေးယောက်ကုန်သောညီနောင်တို့သည်လည်း တပေါင်းထည်းနေကြကုန်လျက် ပေါက်ပင်မည်သည်ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်းဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ထို့နောင်မှတယောက်သောမင်းသားသည်ဒီးလောင်ငုတ်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ နှစ်ယောဝံမြောက်ဖြစ်သောမင်းသားသည် ပြည်ညောင်ပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ သုံးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် သားတစ်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟု ဆို၏။ လေးယောက်မြောက်သောမင်းသားသည် ကုပ်ကိုပင်ကဲ့သို့ရှိ၏ဟုဆို၏။ဤသို့ထိုမင်းသားတို့သည် အချင်းချင်းစကားဖြင့်

မနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍အဘ၏အထံသို့သွားကုန်၍ ခမည်းတော်မင်း မြတ်၊ပေါက်ပင်မည်သည်ကား အဘယ်သို့သဘော ရှိသနည်းဟုမေး ကုန်၍၊ သင်တို့သည်အသို့ဆိုအပ်ကုန်သနည်းဟုဆိုသည်ရှိသော်၊ ဆို အပ်သောအမှတ်ကို မင်းအား လျှောက်ကုန်ဏ်။ မင်းသည်လေးယောက် ကုန်သောသင်တို့သည်လည်း ပေါက်ပင်ကိုဖြင်ဘူးကြကုန်ဏ်။ စင်စစ် သင်တို့သည်ပေါက်ပင်ကိုပြလတ်သည်ရှိသော်၊ရထားထိန်းကို ဤမည် သောကာလ၌ပေါက်ပင်သည် အသို့သဘောရှိသနည်း။ ဤမည်သော ကာလ၌ကားအသို့သဘောရှိသနည်းဟု ခွဲခြမ်းဝေဘန်၍မမေးအပ်။ထို့ ကြောင့်သင်တို့အားယုံမှားခြင်းသည်ဖြစ်ဏ်ဟုဆို၍။ ။

(၃၅၂) သဇ္ဇေဟိ ကိ ံသုကော ဒိဋ္ဌော၊ကိ ံ နွေ·ထ္ထ ဝိစိကိစ္ဆထ။
နှ ဟိ သဇ္ဇေသု ဌာနေသု၊သာရထိ ပရိပုစ္ဆိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၂) တာတ၊ချစ်သားတို့။သဇ္ဇေဟိ၊ ခပ်ဆိမ်းကုန်သောသင် တို့အားလည်း။ကိ ံသုကော၊ပေါက်ပင်ကို။ ဒိဋ္ဌော၊မြင်ဘူးကြ၏။ထို့ကြ၍ ပေါက်ပင်၌။ တေတ္ထမ္မေ၊ထိုသင်တို့သည်။ ကိ ံဝိစိကိစ္ဆထ၊အဘဲ့ကြောင့် ယုံမှားရှိကုန်သနည်းဟူမူကား။တုမ္ဟေဟိ၊ သင်တို့သည်။ သဇ္ဇေသု၊ခပ် ဆိမ်းကုန်သော။ဌာနေသု၊ အရပ်တို့၌။ သာရထိ၊ရထားထိန်းကို။ ဟိယ သ္မာ၊အကြောင်းကြောင့်။နပရိပုစ္ဆိတော၊မမေးအပ်။တဿ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဝိစိ ကိစ္ဆထ၊ယုံမှားရှိကြကုန်ဏ်။ ။

• မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူ၍၊ ရဟန်းတို့၊ထိုမင်း သားညီနောင် လေးယောက်တို့သည် ခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်းကိုပြုကုန်၍ မ မေးအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပေါက်ပင်၌ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်သ ကဲ့သို့၊ ထို့အတူသင်တို့သည်လည်း၊ ဤတရား၌ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေ ကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၅၃) ဇဝံ သဇ္ဇေဟိ ဉာဏောဟိ၊ယေသံ ဓမ္မာ အ-ဇာနိတာ။
တေ ဝေ ဓမ္မေသုကဝိန္တိ၊ကိ ံသုကဘို့·ဝ ဘာတရော။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၃) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ဘာတရော၊ ထေးယောက်ကုန်သော မင်းသား ညီနောင်တို့သည်။ ကိ ံသုကဘို့၊ ပေါက်ပင်၌။ ကဝိန္တိ ဇာဝ၊ယုံ

မှားကုန်သကဲ့သို့။ ၎ငံတထား၊ထို့အတူ။ ယေသံ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ခပ်သိမ်းကုန်သော။ဉာဏေဟိ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ဖြင့်။ဓမ္မာ၊ ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပစ္စက္ခန္ဓာစတုမဟာဘူတအဋ္ဌာရသဓာတုအပြားရှိသောတရားတို့ကို။အဇာနိတာ၊မသိအပ်ကုန်။ တေ၊ထိုသူတို့သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ဓမ္မေသု၊ခြောက်ပါးသောဖဿာယတနပစ္စက္ခန္ဓာစတုမဟာဘူတအဋ္ဌာရသဓာတု အပြားရှိသောတရားတို့၌။ ကင်္ခီ၊ယုံမှားကုန်၏။ ။ကိံသုကောပမာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂၄၈။

၂၄၉-သာလကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ၎ကပုတ္တကောဘဝိသတိအစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သာလကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောမထေရ်ကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

တယောက်သော အလမ္ဘာယသည် မျောက်တခုကိုသင်၍ ဆေးကိုကိုင်စေ၍ထိုမျောက်ကိုမြွေကိုကစေ၍ အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအလမ္ဘာယသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ပွဲလမ်းသဘင် ကြွေးကြော် သည်ရှိသော်၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ ဤမျောက်ကို မမေ့မလျော့ပါလင့်ဟုဆို၍ ထိုမျောက်ကိုထိုစပါးကုန်သည်လက်၌ထား၍ ပွဲသဘင်ကစား၍ ချနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ထိုစပါးကုန်သည်၏အထံသို့သွား၍မျော်သည်အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏။ မျောက်သည်အရှင်၏အသံကိုကြား၍လျင်စပါးဈေးမှလျင်မြန်စွာထွက်လာ၏။ ထိုအခါထိုမျောက်ကို အလမ္ဘာယသည် ဝါးခြမ်းဖျားဖြင့်ကျော်၌ရိုက်၍ယူပြီးလျင် ဥယျာဉ်သို့သွား၍လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ချည်၍အိပ်ပျော်လေ၏။ မျောက်သည် ထိုအလမ္ဘာယ၏အိပ်ပျော်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ပိဋကတ်၏အနှောင်အဖွဲကိုဖြေ၍သရက်ပင်သို့တက်၍ သရက်သီးမှည့်ကိုစားပြီးလျင် အစေ့တို့ကို အလမ္ဘာယ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ချ၏။ အလမ္ဘာယသည်နိုး၍ ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်မျော်ကိုမြင်၍ ချိုသာနာဘွယ်သောစကားဖြင့်တွဲညှပ်၍သရက်ပင်မှသက်စေ၍ဘမ်းဆုံဟုကြိုလျက်ထိုမျော်ကိုဖြားယောင်းလိုရကား။ ။

(၃၅၄) ကေ-ပုတ္တကော ဘရိဿသိ၊
တွဓ္ဓ နော ဟောဿသိ ဇ္ဈာဿရော ကုလေ။
သြရောဟ ဒုမသ္မာ သာလကာ၊ဟော် ဒါနိ ဃရကံ ဝဇေမသေ။ ။

ဟူသော်ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကိုဆို၏။

(၃၅၄) သာလက၊သာလက။တို့၊သင်သည်။နော်၊ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အိမ်၌။ကေပုတ္တကော၊တယောက်ထည်းသော သား သည်။ ဘရိဿသိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။မေ၊ငါ၏။ဘောဂါနံ၊စည်းစိမ်တို့ကို။ဇ္ဈာဿရော၊အစိုးရသည်။ ဟောဿသိ၊ဖြစ်ရလတ္တံ့။ဒုမသ္မာ၊သရက်ပင်မှ။သြရောဟ၊ဆင်းခဲ့လော့။ ဇ္ဈာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ ဃရကံ၊အိမ်သို့။ဝဇေမသေ၊သွားကြကုန်အံ့။ ဇော်၊ ဏာလော့။ ။

မျောက်သည်ထိုစကားကိုကြား၍။

(၃၅၅) နနု မံ သုဟဒယော·တိ မညသိ၊
ယဒ္ဓု ဟာနသိ မံ ဝဇ္ဈု-ယဉ္ဇ်ယာ။
ပက္ကမ္မ-ဝနေ ရမာမသေ၊
ဂဒ္ဓ တွံ ဃရကံ ယထာ-သုခံ။ ။

ဟူသော ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၅) ဘော အဟိတုဏ္ဍိက၊အိုအာလမ္ဗာယ်သမား။တို့၊သင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။သုဟဒယောတိမညသိ နနု၊လိမ်မာသောစိတ်ရှိ၏ဟူ၍အောံမေ့ သည်မဟုတ်တုံလော။တို့၊သင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ ဝဇ္ဈုယဉ္ဇ်ယာ၊ဝါးခြမ်း ပျားဖြင့်။ယဒ္ဓုဟာနသိ၊အကြင်ကြောင့်ရိုက်၏။တနှ၊ထို့ကြောင့်။မယံ၊ငါ တို့သည်။ ပက္ကမ္မဝနေ၊သရက်သီး မှည့်သောတောင်၌။ ရမာမသေ၊မွေ့ လျော်ကုန်အံ့။ တို့၊ သင်သည်။ ဃရကံ၊အိမ်သို့။ ယထာ-သုခံ၊ အလိုအာ တိုင်း။ဂဒ္ဓ၊သွားလေလော့။ ။သာလကဇာတကံနဝမံ။ ၂၄၉။

၂၅၀-ကဝိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ် ဖွားတော်မူသည်၊ အယံဇ္ဈာဆိုဥပသမသံယမေရတော,အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကဝိဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်

ဒွိဿိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသောအံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်ထေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်ဒွိဇြဟ္မဒတ်မင်းမင်းပြုသည်ရှိသော်ဘုရားထောသည်ကာသိကတိုင်းဝယ်ပုဏ္ဏားမျိုးဒွိဇဖြစ်၍ အရွယ်ထိုရောက်သည်ရှိသော်သားသည်ဂျေးရွာထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ သွားနိုင်သောကာလ၌ ပုဏ္ဏားမသည်သေထတ်သော် သားကိုရင်ခွင်ဖြင့်ချီ၍ဟိမဝန္တာထိုဝင်၍ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်အားဖြင့် ရဟန်းပြု၍ထိုသားငယ်ကိုလည်း ရသေ့ငယ်ပြု၍သစ်ရွက်မိုးသောသင်ခမ်းဒွေနခြင်းကိုပြု၏။ဖိုးယမ်းလအခါ အရဋ္ဌမပြဲတ်သောဖိုးယမ်းသည် ငွေလတ်သည်ရှိသော် မျောက်သည် အချမ်းနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍သွားဖြင့် သွားတို့ကိုခဲလျက် တုန်ထပ်လျက်သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာကုန်သော ထင်းတုန်းတို့ကိုဆောင်၍မီးညှိ၍ညောင်စောင်းခွေ လျောင်း၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏သားငယ်သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ခြေတို့ကိုဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ထိုမျောံသည် တပါးသောသေလေသောရသေ့၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သောလျှော်တေသက်နန်းတို့ကိုဝတ်ရုံ၍ သစ်နက်ရေကိုပခုံးတင်၍ ထမ်းပိုးကရားကိုယူ၍ရသေ့အသွင်ဖြင့် လာလတ်၍ သစ်ရွက်မိုးသော သင်ခမ်းတံခါးဒွေမီးဟူသောအကြောင်းကြောင့် အံ့ဘွယ်သရဲသောအမှုကိုပြု၍ရပ်၏။ ရသေ့ငယ်သည်လည်းမြင်၍၊ ဘခင်၊ရသေ့တယောက်သည် အချမ်းနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ တုန်ထပ်လျက်ရပ်၏။ ဤမီးဖိုသို့ထိုရသေ့ကိုခေါ်ကုန်လော့၊မီးထုံးထုတို့.ဟုအာဘကိုတောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍။ ။

(၃၅၆) အယံ ဇာတိ ဥပသမ-သံယမေ ရတော၊
သန္တိဒွတိ သိသိရ-ဘယေန အဋ္ဌိတော။
ဟန္ဒ အယံ ပဝိသတု မံ အဂါရကံ၊
ဝိနေတု သိထံ ဒရထဉ္စ ကေဝလံ။ ။

ဟူသောဂျေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၅၆) တာတ၊ဘခင်။ ဥပသမ-သံယမေ၊ ရာဂအစရှိသည်တို့ကိုငြိမ်းစေခြင်းသိဇကိုထိန်းသိမ်းခြင်းဒွေ။ရတော်၊မွေထျော်ထသော။အယံဇာတိ၊ဤရသေ့သည်။သိသိရဘယေန၊ချေးနှင့်တကွ ရွာသောဖိုးယမ်းသည်ဖြစ်စေအပ်သော ချမ်းငေးခြင်းဘေးသည်။အဋ္ဌိတော၊နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။သန္တိဒွတိ၊ရပ်၏။ဟန္ဒ၊ယခု။အယံ၊ဤရသေ့သည်။ ဇာတိမံအဂါရံ၊ဤ

ကျောင်းသို့။ပဝိသတု၊ဝင်ပါစေ။ ကဝလံ၊အလုံးစုံသော။သိတဉ္စု၊ချမ်းဖြေခြင်းကိုဂုဏ်း။ဒရထဉ္စု၊ဆင်းရဲခြင်းကိုဂုဏ်း။ဝိနေတု၊ပျောက်ပါစေ။ ။

ဘုရားလောင်းသည် သားဖြစ်ကိုကြား၍ ထ၍ကြည့်သည်ရှိသော်မျောက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍။ ။

(၃၅၇) နာ-ယံ ဇာတိ ဥပသမ-သံယမေ ရတော၊
ကဝိ အယံ ဒုမ-ဝရ-သာခ-ဂေါစရော။
သော ဒုသကော ရောသကော စာဝိ ဇမ္ဗော၊
သစေ ဝဇေ-ံ မံဝိ ဒုသေယျ-ဂါရံ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။။ ။

(၃၅၇) တာတ၊ချစ်သား။ အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဥပသမသံယမေ၊ရာဂအစရှိသည်တို့ကို ငြိမ်းစေခြင်း သိလကိုထိန်းခြင်း၌။ ရတော၊မွေ့လျော်သော။ဇာတိ၊ရသော့သည်။ နာ၊မဟုတ်။အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်။ ဒုမဝရသာခဂေါစရော၊ မြတ်သော သစ်ပင်တို့၏ အခက်၌ ကျက်စားတတ်သော။ကဝိ၊မျောက်တည်း။ သော၊ထိုမျောက်သည်။ ဒုသကောစ၊ဖျက်လည်းဖျက်ဆီးတတ်၏။ ရောသကောစာဝိ၊ချုတ်လည်းချုတ်ချယ်တတ်၏။ ဇမ္ဗောစ၊ ယုတ်လည်းယုတ်မာ၏။ ဇာမံဝိ၊ ဤကျောင်းသို့လည်း။ သစေဝဇေ၊အကယ်၍ဝင်ငြားအံ့။ အဂါရံ၊ကျောင်းကို။ ဒူသေယျ၊ဖျက်ဆီးရာ၏။ ။ဤသို့ဆို၍လျှင်ဘုရားလောင်းသည်မိုးစက်ကိုကိုင်၍ထိုမျောက်ကိုခြောက်လှိုက်၍ပြေးစေ၏။ ထိုမျောက်သည်ခုန်လွှားကာ တောသို့ဝင်၍ပြေး၏။တဘန်ထိုအရပ်သို့မလာပြီ။ ဘုရားလောင်းသည် အဘိညာဉ်တို့ကိုဂုဏ်း၊သမာပတ်တို့ကိုဂုဏ်းဖြစ်စေ၍၊ ရသေ့ငယ်အား ကသိဏ်းပရိကံကိုကြား၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည်လည်း အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၏။ထို့နှစ်ဦးသောရသေ့တို့သည်လည်းမယုတ်သောစျာန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ပြုဟွဉ့်ပြည်သို့လားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းတို့၊ ဤရဟန်းသည်ယခုအခါ၌သာလျှင် အုံဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည်မဟုတ်၊ရှေးကာလမှစ၍လည်း ဤရဟန်းသည် အုံဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည်ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကိုပြသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်သောတာပန်ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော

ရဟန်းတို့သည်သကဒါဂံဖြစ်ကုန်၏။အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အ
နာဂံဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည်ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ အ
ဘယ်သို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား။ ရဟန်းတို့၊ယခုအခါ
အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည် ထိုအခါမျောက်ဖြစ်ပြီ။
ယခုအခါရာဟုလာသည်ထိုအခါသားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
လျှင်ထိုအခါအဘရသွေဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ။ကပိ
ဇာတကံ ဒသမံ။၂၅၀။သိင်္ဂါလဝဂ္ဂေါဒသမော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

သဇ္ဇဒါဠိစ,သုနခေါ,၊ဂုတ္တိလော,ဝဂတိစ္ဆာစ,။
မှလပရိယာယံ,ဗာလောဝါဒံ,၊ပါဒဉ္ဇလိ,ကိံ သုကောပမံ,။
သာလကံ,ကဝိ,တေဒသ။ ။

အထဝဂ္ဂုဒ္ဒါနံ။ ။

ဒဋ္ဌဝဂ္ဂေါစ,သန္ထဝေါ,၊ကလျာဏဓမ္မော,သဒ္ဒိသော,။
ဂုဟကော,ဒဋ္ဌဝဂ္ဂေါစ,၊ဖိရဏ္ဍကဉ္စ,ကာသာဝေါ,။
ဥပါဟနော,သိင်္ဂါလော၏,၊ဒသဝဂ္ဂါဒုကေသိယံ။ ။

ဒုကနိပါတော်ဒုဋ္ဌကုဇာတော။ ။

၁=တိကနိပါတ်။

(၁-သကိုပ္ပဝဂ်)

နမောတဿဘဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၂၅၁--သကိပ္ပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊သကိပ္ပရာဂဒေါတေန,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သကိပ္ပဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတိုင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ ငြိုးငွေ့.သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်ပစ္စန္တရစ်ကို ငြိမ်းစေ၍ပြန်လာလတ်သော်၊ တန်းဆာဆင်သောမြို့ကိုလက်ျာရစ်လှည့်၍မင်းအိမ်သို့မသွားမီ၊ ဘုရားလောင်းကိုဖူးမျှော်ဟုဥယျာဉ်သို့သွား၍ အမှိုက်တို့ဖြင့် ပြည့်သောကျောင်းကိုမြင်၍ အာရပ်တပါးသို့ကြွသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကျောင်းတံခါးကိုဘွင့်၍ကျောင်းသို့ဝင်လတ်သော်၊ လျှောင်း၍နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ တစုံတခုသောချမ်းသာခြင်းမရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့.ဟုပုပ်သိုးသောဆွမ်းကိုစွန့်စေ၍ကျောင်းကိုသုတ်သင်စေ၍၊ အသျှင်ဘုရား၊အသျှင်ဘုရားအား အဘယ်ရောဂါဖြစ်သနည်းဟုမေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ငါ့ကိုထိုးမိ၏ဟုဆို၏။ မင်းသည်ငါ၏ရန်သူတို့သည်ကား ငါ၌စွဲမရကုန်၍ဤရသေ့အား အားနည်းခြင်းကိုပြုကုန်အံ့ဟု လာ၍ ဤရသေ့ကို ထိုးအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့.ဟုအောက်မေ့၍ကိုယ်ကိုပြန်စေ၍စူးရာအရပ်ကိုမမြင်လော်သော်၊ အသျှင်ဘုရား၊အဘယ်၌ထိုးမိသနည်းဟုမေး၏။ဘုရားလောင်းသည်မြတ်သောမင်းကြီး၊ငါ့ကိုတပါးသောသူသည်မထိုးဆပ်အပ်၊ငါသည်သာလျှင်ငါ၏နှလုံး၌ငါ၏ကိုယ်ကိုထိုး၏ဟုဆို၍ထိုင်လျက်။ ။

(၃၅၈) သကိပ္ပ-ရာဂ-ဒေါတေန၊ဝိတက္က-နိသိတေန စ။
နာလကိတေန ဘဇ္ဇိန၊ဥသုကာရာ-ကတေန စ။ ။

(၃၅၉) နံ ကဏ္ဏာယတမုဇ္ဇေန၊နာဝိ မောရူ-ပသေဝိနာ။
တေန-မှိ ဟဒယေ ဝိဒ္ဓေါ၊သဗ္ဗင်္ဂ်-ပရိဒါဟိနာ။ ။

(၃၆၀) အာဝေဓ၌ နှ ပဿာမိ၊ယတော ရဟိရ.မဿဝေ။
ယာဝ အ-ယောနိသော စိတ္တံ၊သယံ မေ ဒုက္ခမဘာဘတံ်။ ။
ဟူသော၍သုံး၀ါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၅၈-၃၆၀) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။သက်ပွရာဂစောတေ
နှ၊ကာမဝိဘက်နှင့်ယှဉ်သောရာဂဟူသော ရေဖြင့်ဆေးအပ်ထသော။ဝိ
တက္ကနိဆိတေနစ၊ကာမဝိတက်ဟူသောသွေးကျဲခဲ့ရာဂရေဖြင့်သွေး
အပ်သဉ်လဉ်းဖြစ်ထသော။ဘဒ္ဒေနှ၊ကောင်းမြတ်သောတန်းဆာဖြင့်။နာ
ထက်တေနစ၊တန်းဆာလည်းမဆင်အပ်ထသော။ဥသုကာရာကတေနစ၊
ထေးသမား၀ိသည်လည်းမပြုအပ်ထသော။ ။နကဏ္ဏာယတမေတ္တေနှ၊
ထက်ျာနားစွန်းတိုင်အောင် ငင်၍မပစ်လွှတ်အပ်ထသော။ နာဝိမောရုပ
သေဝိနှာ၊ ဥဒေါင်းမြီးအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြုအပ်သော မြားရွက်မြားလွှ
လည်းမရှိထသော။ သဗ္ဗင်္ဂပရိဒါဟိနှာ၊ ခပ်ဆိမ်းသောကိုယ်အင်္ဂါကို ပူ
ပန်စေတတ်ထသော။ တေနှ၊ထိုကိလေသာ ဟူသောမြားသည်။ ဟဒ
ယေ၊စိတ်နှလုံး၌။ဝိဒ္ဓေါ၊ရူး၀င်အပ်သည်။အဗ္ဘိ၊ဖြစ်၏။ ။ယတောဣအ
ကြင်ရူး၀င်ရာအရပ်မှ။ရဟိရံ၊သွေးသည်။ အဿဝေ၊ယိုစီးရာ၏။တံ်အာ
ဝေဓဉ္စ၊ထိုရူး၀င်ရာအရပ်၌အနာအဆာကိုလည်း။ နပဿာမိ၊မမြင်။ယာ
၀အတိဝိယဒဋ္ဌံကတွာ၊နုတ်ပစ်နိုင်ခဲအလွန်မြဲသည်ကိုပြု၍သာလျှင်။ အ
ယောနိသော၊ မသင့်သောအားဖြင့်။ စိတ္တံ၊ရာဂနှင့်ယှဉ်သော ငါ၏စိတ်
သည်။၀ဓုတိ၊ဖြေဆိပ်တက်သို့ခဏချက်ခြင်း ဖြင်းဖြင်းပါးတက်၏။မေ၊
ငါသည်၊ သယံ၊မည်သူမပြုအမှုရှာ၍ ကိုယ်တိုင်သာလျှင်။ ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲ
ကြီးစွာကို။အာဘတံ်၊ဆောင်အပ်၏။ ။(ဝေတေနာတိဇ္ဈေဝေဒနာ
တုဝေဝဒနေ၊တပစ္စယော။ ဝေတ္တန္တလောပေါ။ နိဿိတေနာတိဇ္ဈေနိပုဗ္ဗ
သာနဝါတုတေဇနေ၊တပစ္စယော၊ဝါတ္တန္တလောပေါ၊ဣကာရာဂမော)။ ။
သက်ပွဇာတကံ ပဌမံ။ ၂၅၁။

၂၅၂-တိလမုဋ္ဌိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်
စွာဘုရားသည်၊ အဇ္ဈာဝိမေတံ်သရဆိ,အစရှိသော၀ါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤတိလမုဋ္ဌိဇာတ်ကို၊ ဧဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ထိ

တင်းသိုးနေတော်မူစဉ်၊မထင်ရှားသောအမျက်ထွက်တတ်သောရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါမင်းသားသည်ဗာရာဏသိပြည်သို့ရောက်၍မိဘတို့ကိုရှိခိုး၍အတတ်ကိုပြ၏။ မင်းသားသည်အသက်ရှည်သဖြင့် ငါ့သားကိုမြင်ရပြီ။အသက်ရှင်စဉ်ငါ့သား၏မင်းအာသနေကိုကြည့်အံ့ဟု သားကိုမင်းအာဖြစ်၌ထား၏။ ထိုဖြဟ္မဒတ်မင်းသည်မင်းဒသနေကိုခံစားလျက် ဆရာပြုသောအဖြစ်ကိုအောက်မေ့၍ အမျက်ဖြစ်၍ထိုဆရာကိုသတ်အံ့ဟုခေါ်စိမ့်သောဌာဆရာ့အထံသို့လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရနှင့်တကွ တမန်စေ၏။ ဆရာသည်ငယ်စဉ်ကာလ၌ ဗာရာဏသိမင်းကို မှတ်စိမ့်သောဌာမတတ်ကောင်းဟုမသွားမူ၍၊ ထိုမင်း၏ပစ္ဆိမအာရွယ်၌ ယခုအခါထိုမင်းကိုဆိစိမ့်သောဌာ တတ်ကောင်းပြီဟုသွား၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ရပ်လျက် တက္ကသိုလ်ဆရာလာ၏ဟု ကြားလျှောက်စေ၏။ မင်းသည် နှစ်သက်ပွာပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍ မိမိအထံသို့လာသော ထိုပုဏ္ဏားကိုမြင်၍လျှင် အမျက်ကိုဖြစ်စေ၍မျက်စိတို့ကိုနီပွာပြု၍အမတ်တို့ကိုခေါ်၍၊ အိုအမတ်တို့၊ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ထည်းငါသည်ဆရာပြုသောအမှုကို အောက်မေ့မိ၏။ ယနေ့ဆရာသည်နဖူးဖြင့် သေမင်းကိုယူ၍သေအံ့ဟုလာ၏။ ယနေ့ဆရာ၏အသက်သည်မရှိဟုဆိုလို၍။ ။

(၃၆၁) အဇ္ဇာဝိ မေ တံ သရသိ၊ယံ မံ တွံ တိလ-မုဋ္ဌိယာ။
ဗာဟာယ မံ ဂဟေတွာန၊လဋ္ဌိယာ အနုတာလယိ။ ။

(၃၆၂) နနု ဇိဝိတေန ရမသိ၊ယေနာ-သိ ပြာဟ္မဏော-ဂတော။
ယံ မံ ဗာဟာ ဂဟေတွာန၊တိက္ခတ္တုံ အနုတာလယိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၁-၃၆၂) ပြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။တွံ၊သင်သည်။တိလမုဋ္ဌိယာ၊နှမ်းတဆုပ်ကြောင့်။မံ၊ငါ့ကို။ ဗာဟာယ၊မောင်းဖြင့်။ဂဟေတွာန၊ကိုင်၍။ လဋ္ဌိယာ၊ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်။မံ၊ငါ့ကို။ယံအနုတာလယိ၊ အကြင်ရိုက်ခြင်းကိုပြု၏။မေ၊ငါ့အား။တံအနုတာလနံ၊ထိုရိုက်ခြင်းကို။အဇ္ဇာဝိ၊ယနေ့တိုင်အောင်ထည်း။တွံ၊သင်သည်။သရသိ၊အောက်မေ့ဦး၊လော့။ဝါ၊သတိရ၏လော။ ။ ပြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား၊ယေန၊အကြင်ကြောင့်။တွံ၊သင်သည်။မမ၊ငါ၏။သန္တိကံ၊အထံသို့။အာဂတော၊လာသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ယံ၊အကြင်ကြောင့်။မမ၊ငါ၏။ ဗာဟာ၊မောင်းတို့ကို။ ဝါ၊မံ၊ငါ့ကို။ ဗာဟာဗာဟာယ၊မောင်းဖြင့်။

ဂဟောတွာန၊ကိုင်၍၊တိက္ခတ္တုံ၊သုံးချက်။အနုတာလယိ၊ရိုက်၏။တသ္မာ၊ထို ကြောင့်။တုံ၊သင်သည်။ ဇိဝိတေ၊အသက်၌။ နရမသိနနုနရမသိမညေ၊ မင်းမွေလျော်ပြီဟုငါမှတ်ထင်၏။ ။

ဤသို့သောဘေးဖြင့်ခြိမ်းခြောက်၍ ဆိုသောစကားကိုကြားလတ်၍ ဆရာသည်။ ။

(၃၄၃) အရိယော အနရိယံ ကုဇ္ဈန်္တံ၊ယော ဒဏ္ဍေန နိသေဓတိ။
သာသနံ တံ နတံ ဝေရံ၊ဇာတိ နံ ပဏ္ဍိတာ ဝိဒု။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၄၃) အရိယော၊ဖြူစင်ကောင်းမြတ်သောအကျင့်ရှိသော။ယော၊ အကြင်သူသည်။အနရိယံ၊ ပါဏာတိပါတစသည်အပြား ငါးပါးသော နုသိလျှပါပဓမ္မကို။ ကုဇ္ဈန်္တံ၊ပြုကျင့်လွန်ကျူးသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ဒဏ္ဍေန၊ သဲဒဏ်ရေဒဏ်တုတ်လုံကန်ဖြင့်။ နိသေဓတိ၊တားဆီး၍ ဤကဲ့သို့သောအမှု ကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်၏။ တံ၊ထိုသို့သားသွေးတပည့်တို့ကိုတား မြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။လောကေ၊ဤလူ့ရွာ၌။သာသနံ၊ဆုံးမကံမြစ်သည် မည်၏။တံ၊ထိုသို့တားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းသည်။နဝေရံ၊ရန်ပြုသည်မဟုတ်။ ဇာတိ၊ဤသို့။ နံ၊ထိုသို့သဲဒဏ်ရေဒဏ် တုတ်လုံကန်ဖြင့် တဘန် ဤကဲ့သို့ သောအမှုကိုမပြုလင့်ဟုတားမြစ်ကွပ်နှိပ်ခြင်းကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့ သည်။ ဝိဒု၊သိကုန်၏။ ။(အဇ္ဇာဝိမေတံသရဆိ၌။အဇ္ဇာဝိ၊ယနေ့တိုင် အောင်လည်း။မေ၊ငါသည်။သရဆိ၊အောက်မေ့မိ၏။ဤသို့ပေးကြသည် ကား၊ သရဆိကားတုမှယောဂဖြစ်၍မသင့်။ သည်သာမဟုတ်၊မေ,ဟူ သော ကတ္တားသည် သရဆိနှင့် ဝုတ္တလည်း မလျော်၊ အဝုတ္တလည်း မ ထော်။ယံမံဗဟာဂဟောတွာန,၌နှစ်ချက်ယောဇနာသည်ကား။ ယံမံဗဟာ ဟာ ဂဟောတွာနာတိ ယံမမဗဟာဟာ ဂဟောတွာန၊ ယံမံဗဟာဟာယဂ ဟောတွာနာတိဝိအဏ္ဍာ၊ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့် လျော်စေသည်။ အရိ ယသည်၊အာစာရအရိယ,ဒဿန အရိယ,လိင်္ဂအရိယ,ပဋိဝေဓ အရိယ, ဟူ၍လေးပါးအပြားရှိသည်။ ထိုတွင်။ လူမှုလည်း ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်မှု လည်းဖြစ်စေ၊ကောင်းမြတ်သောအကျင့်အာစာရ၌တည်သောသူသည် အါစါရအရိယမည်၏။ကြည်ညိုဘွယ်သောဇာရိယာပုထ်ကိုဆောင်တတ် သောရှုချင်ဘွယ်သောအဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်ဒဿ နအရိယမည်၏။ အဝတ်အရုံအသွင်အပြင်ကို ယူခြင်းဖြင့်ရဟန်းနှင့် တူ

သည်ဖြစ်၍ သွားထာယွာည့်ပတ်သော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်း လိုက်အရိယမဉ္ဇီ၏။ဘုရား,ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,သောတာပန်, စသောအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပဋိဝေဓအရိယမည်၏။ထိုလေးပါးတွင်ဤဒွိအာစာရအရိယကိုလိုအပ်၏)။ ။တိလမုဋ္ဌိစာတကံဒုတိယံ။၂၅၂။

၂၅၃-မဏိကဏ္ဍစာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ မမန္ဒပါနံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဏိကဏ္ဍစာတ်ကို၊အာဠဝိပြည်ကိုအမှီပြု၍အဂ္ဂါဠဝစေတိဠ်ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကုဋိကာရဆိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ညီတော် ရဿေသည်မဏိ ကဏ္ဍနဂါးမင်းကျောင်းသို့လာ၍ ရပ်စဉ် လျှင်နဂါးမင်းကို ဤသင်၏တန်းဆာဖြစ်သောပတ္တမြားကို ငါ့အားပေးလော့ဟုတောင်း၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် မထိုင်မူ၍လျှင်ပြေး၏။ ထိုနောင် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျောင်းတံခါး၌ ရပ်၍လာစဉ်လျှင်ထိုနဂါးမင်းကိုယမန်နေ့ကငါ့အားပတ္တမြားရတနာကိုသင်မပေး၊ယနေ့ပေးလော့ဟုဆို၏။ နဂါးမင်းသည်ကျောင်းသို့မဝင်မူ၍လျှင်ပြေးလေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ကား ရေ၌ရပ်၍ပေါ်စဉ်လျှင် ထိုနဂါးမင်းကို ယနေ့ပတ္တမြားကိုတောင်းသောငါ့အားသုံးရက်ရှိပြီ။ ယခုငါ့အား၊ထိုပတ္တမြားရတနာကိုပေးလော့ဟုဆို၏၊နဂါးမင်းသည်ရေ၌ရပ်၍ရဿေကိုပယ်လိုရကား။ ။

(၃၆၄) မမ.နှ-ပါနံ ဝိပုလံ ဥဠာရံ၊ဥပဓ္ဓိတိ.မဿ မဏိဿ ဟေတု။
တံ တေ နဒဿံ အတိယာစကော.ဆိ၊
နဒါဘိ တေ အဿမ.မာဂမိဿံ။ ။

(၃၆၅) သုသူယထာ သက္ခရ-ဓောတ-ပါဏိ၊
တာသေဆိ.မံ သေလံ ယာစမာနော။
တ.ဉ္စေနဒဿံ အတိယာစကော.ဆိ။
နဒါဘိ တေ အဿမ.မာဂမိဿံ။ ။
ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၄-၃၆၅) ဘောတာပသ၊အိဒိရဿေ၊ ဇာမသမဏိသ၊ဤပတ္တာမြားဏီ။ဟေတု၊အကြောင်းကြောင့်။မမ၊ငါ့အား။ဝိပုလံ၊ပြန့်ပြောသော။ ဥဠာရံ၊မြတ်သော။အန္ဓ-ပါနံ၊နှတ်ဘောဇဉ်နှတ်အပျော်သည်။ ဥပဓိတိ၊ဖြစ်ဏီ။ တံ၊ထိုပတ္တာမြားကို။တေ၊သင်အား။နဒဿံ၊မပေးအံ့။တွံ၊သင်သည်။အတိယာစကော၊ကာလပမာဏကိုလွန်၍ တောင်းမျှားသည်။ အဆဲ၊ဖြစ်ဏီ။ တေ၊သင်ဏီ။အဿမန္တရာပိ၊ကျောင်းသို့လည်း။နအာဂမိသံ၊ငါမလာအံ့။ ။ သက္ခရဓောတပါဏိ၊ကျောက်ဒွဲသွေးအပ်သောထားလက်နက်စွဲသော။ သုသု၊လုလင်ဟို့သည်။ တာသေတိယထာ၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု ဆိုထျက်မြိမ်းခြောက်သကဲ့သို့။တထာ၊ထို အဝဇ္ဇ။သေလံ၊ပတ္တာမြားကို။ ယာစမာနော၊တောင်းမျှားသော။ တွံ၊သင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ တာသေသိ၊ ကြောက်စေဏီ။တံ၊ထိုပတ္တာမြားကို။တေ၊သင်အား။ နဒဿံ၊မပေးအံ့။တွံ၊ သင်သည်။ အတိယာစကော၊ ကာလပမာဏကို လွန်၍ တောင်းမျှား သည်။အသိ၊ဖြစ်ဏီ။တေ၊သင်ဏီ။အဿမန္တရာပိ၊ကျောင်းသို့လည်း။ နအာဂမိသံ၊ငါမလာအံ့။ "ဤသို့ဆို၍ ထိုနဂါးမင်းသည် ရေခဲ့ဝပ်၍မိမိ နေရာ နဂါးဘုံသို့လျှင်သွား၍တဘန်မလာ။ ။

ထိုအခါထိုရဿသည်ရာဘွယ်ရှိထော ထိုနဂါးမင်းကို မမြင်ရခြင်း ကြောင့်လွန်စွာကြိုးလိုဏီ။အားမလ်သည်ဖြစ်ဏီ။ ဖက်ရွက်လျှော်ကဲ့သို့ ဖြေ့တောရှိသည်ဖြစ်ဏီ။ အကြောင်းပြုဝိုင်းပြုဝဲထ သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်ဏီ။ ထိုအခါနောင်တော်ရဿသည်ညီတော်ရဿ၏ အကြောင်းအရာကိုသိရအောင် ညီတော် ရဿထံသို့သွား၏။ လွန်စွာလျှင် ဖြေ့တော့ခြင်းရှိသောညီတော်ရဿကိုမြင်၍၊သျှင်ရဿ၊သင်သည်အကဲ့ကြောင့် လွန်စွာဖြေ့တော့ခြင်းဖြစ်သနည်းဟုဆို၍ ရာဘွယ်ရှိသော ထိုနဂါးမင်းကို မမြင် ရခြင်းကြောင့် လွန်စွာလျှင် ဖြေ့တော့ခြင်းဖြစ်ဏီ။ ဟူသော စကားကိုကြား၍ ဤရဿသည်နဂါးမင်းနှင့် ကင်းအ့သောဌါလည်းမ တတ်နိုင်ဟုမှတ်၍။ ။

(၃၆၆) နံ တံ ယာစေ ယသ္မာ ဝိယံ ဇိဏ္ဏော၊
ဝိဇေသော ဟောတိ အတိယာစနာယ။
နာဂေါ မဏိ် ယာစိတော ဗြာဟ္မဏေန၊
အ-ဒဿနံ ယေ၀ တဒါ-ဆုဂမာ။ ။

ဟူသော်ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၆၆) ဘောဇာပသ၊ဒိဋိရသော့။ ယသ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ယံ ဘဏ္ဍံ၊အကြင်ဥစ္စာကို။ ဝိယံ၊ချစ်အပ်၏။ ဇာတိ၊ဤသို့။ဇိဂိသေဇာနေယျ၊ သိရာ၏။တံ၊ထိုချစ်အပ်သောဥစ္စာကို။နယာစေ၊မတောင်းရာ။ အတိယာစနာယ၊ပမာဏာကိုလွန်၍ တောင်းခြင်းကြောင့်။ဒေသော အပ္ပိယော၊မချစ်မှု၍မုန်းသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ပြာဟဉ္စဏော၊ရသေ့သည်။မဏိ်၊ပတ္တြမြားကို။ယာစိတော၊တောင်းအပ်သော၊ နာဂေါ၊နဂါးမင်းသည်။ တဒါ၊ထိုတောင်းသောအခါမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။အဒဿနံယေဝ၊ ရသေ့မမြင်ရာအရပ်သို့သာလျှင်။အဂ္ဂါဂမာ၊သွားလေပြီ။ ။(နစာဝိတေ,ဒ္ဒ၊စာဝိ,ဟူသော သဗ္ဗိဏ္ဍာနဒီပါတ်ဖြင့်သက်သက်မပေးရုံသါမဟုတ်သေး၊သင်၏ကျောင်းသို့လည်းတဘန်မလာပြီဟုပေါင်းသတည်း ။အာဂတ်ဝါသမန္တိ ဇဏ္ဍောတိ အာသမော။ ။အာရှေးရှိသောသမဏဓာတ်။ သန္ဓေးဘော်ရောက်၍အာရသဖြစ်သည်။ ။ဒေသော်ဒ္ဒ၊ဒိဆိအပ္ပိတိယံ၊သန္ဓေးဘော်ရှိလျက်ဝုဒ္ဓိရောက်သည်)။ ။မဏိကဏ္ဍဇာတက်တတိယံ။၂၅၃။

၂၅၄-ကုဏ္ဍကသိန္ဓဝဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ဘုတ္တွာတိဏပရိဃာသံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍသိန္ဓဝဇာတ်ကို၊ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် နက်ဘန် သိန္ဓောမြင်းငယ်၏ ထမင်းအစာကိုစိရင်၍၊ သိန္ဓောမြင်းငယ်သည်ကိုယ်အစွမ်းကို သိသလောမသိသဖော၊ ရှေးဦးစွာ ထိုသိန္ဓောမြင်းငယ်ကိုစုံစမ်းအံ့ဟုမြင်းစားကျင်း၌ဆန်ကွဲယာဂုကိုလောင်း၍ပေး၏။ထို သိန္ဓောမြင်းငယ်သည်ထိုဘောဇဉ်ကိုငါမစား ဟုယာဂုကိုသောက်ခြင်းငှာအလိုမရှိ။ ဘုရားလောင်းသည်သိန္ဓောမြင်း အားစုံစမ်းသည်၏အစွမ်းအားဖြင့်။ ။

(၃၆၇) ဘုတ္တွာ တိဏ-ပရိဃာသံ၊ဘုတ္တွာ အာစာမ-ကုဏ္ဍကံ်။
ဇတေ.ဇ္ဈေ ဘောဇနံ အာသိ၊ကတ္တွာ ဒါနိ နု ဘုဇ္ဇသိ။
ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၆၂) အသဃပေါတကာ၊မြင်းငယ်။တို့၊သင်သည်။တိဏ-ပရိဃာသံ၊ စားငုတ်မြက်ကို။ဘုတ္တာ၊စား၍။ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံ၊ထမင်းချိုးဆန်ကွဲကို။ဘုတ္တာ၊စား၍။ ဝမ့ိတော၊ ကြိုး၏။ ငတံ၊ ဤဆန်ကွဲယာဂုဘောဇဉ်သည်။တော၊သင်၏။ ဘောဇနံ၊အစာသည်။အာသိ၊ဖြစ်၏။ ကဏ္ဌာ၊အဘဲကြောင့်။ဇူဒါနိ၊ယခု။ဇတံ၊ဤဆန်ကွဲယာဂုကို။နဘုဉ္ဇသိ၊မစားသနည်း။။

(၃၆၀) ယတ္ထ ပေါသံ နဇာနန္တိ၊ဇာတိယာ ဝိနယေန ဝါ။
ပဟုံ တတ္ထ မဟာ-ဇြဟ္မာ၊အဝိ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံ။ ။

(၃၆၉) တွဉ္စ ခေါ မံ ပဇာနာသိ၊ယာဒိသာ·ယံ ဟယု·တ္တမေဝ။
ဇာနန္တော·ဇာန·မာဂမ္မ၊နတေ ဘက္ခာမိ ကုဏ္ဍာကံ။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၀-၃၆၉) မဟာဇြဟ္မာ၊မြတ်သောကုန်သည်ကြီး။ယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ဇာတိယာဝါ၊အမျိုးအားဖြင့်ဂုဏ်း။ ဝိနယေနဝါ၊ အကျင့်အားဖြင့်ဂုဏ်း။ပဟုံ၊စွမ်းနိုင်သော။ပေါသံ၊ယောကျ်ား၏အဖြစ်ကို။ နဇာနန္တိ၊မသိကုန်။ တတ္ထ၊ထိုအစွမ်းသတ္တိမရှိရာအရပ်၌။ အာစာမ-ကုဏ္ဍာကံအဝိ၊ထမင်းချိုးဆန်ကွဲကိုလည်း။အဟံ၊ငါသည်။ဘက္ခာမိ၊စား၏။ ။တွဉ္စခေါ၊သင်သည်လည်း။ယာဒိသော၊အကြင်သို့သဘောရှိသော။အယံဟယော၊ဤမြင်းသည်။ဥတ္တမော၊မြင်းမြတ်တည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။မံ၊ငါ့ကို။ပဇာနာသိ၊သိ၏။ဇာနန္တော၊အစွမ်းကိုသိသောငါသည်။ဇာနံ၊အစွမ်းကိုသိသောသင့်ကို။အာဂမ္မ၊စွဲ၍။တေ၊သင်၏။သန္တိကာ၊အထံမှ။ကုဏ္ဍာကံ၊ဆန်ကွဲယာဂုကို။နဘက္ခာမိ၊မစားအံ့။ ။ကုဏ္ဍာကသိန္ဓဝဇာတကံစတုတ္ထံ။ ၂၅၄။

၂၅၅-သုကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ယာဝဝေသာမတ္တာမညာသိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်စာန်းဆာဆင်အပ်သော၍သုကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊များစွာစား၍အစာမကျေခြင်းကြောင့် သေလွန်သောရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၇၀) ယာ ဝသော မတ္တာ-မညာသိ၊ဘောဇနဿိ ဝိဟာဂိမော။
တာဝ အဒ္ဓါန-မာပါဒိ၊မာတရဉ္စ အပေါသယိ။ ။
(၃၇၁) ယတော စ သော ဗဟုတရံ၊ဘောဇန-မဒ္ဓါဝါဟရိ။
တတော တတ္ထေ-ဝ သံသိဒိ၊အ-မတ္ထညူ ဟိ သော အဟု။ ။
(၃၇၂) တဒ္ဓာ မတ္တညူတာ သာဓု၊ဘောဇနဿိ အ-ဂိဒ္ဓိတာ။
အ-မတ္တညူ ဟိ သိဒ္ဓိ၊မတ္တညူ စ နသိဒ္ဓရေ။ ။
ဟံသော၌သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၇၀-၃၇၂) ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ယာဝ၊အကြင်မျှလောံ။သော ဝိဟာဂိမော၊ထိုဌကာသည်။ဘောဇနဿိ၊အစာ၌။မတ္တံ၊အတိုင်းအရှည်ကို။ အညာသိ၊ သိ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ အဒ္ဓါန်၊ အသက်ရှည်သော ကာလကို။အာပါဒိ၊ရ၏။ မာတရဉ္စ၊မိဘကိုလည်း။ အပေါသယိ၊မွေးမြူရ၏။ ။ယတောစ၊အကြင်အခါ၌ကား။ သော၊ထိုဌကာသည်။ဗဟုတရံ၊ အလွန်များစွာ။ ဘောဇနံ၊ သရက်သီးအရည်ဘောဇဉ်ကို။အဒ္ဓါဝါဟရိ၊စား၏။ တတော၊ထိုအခါ၌ကား။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ၌သာလျှင်။သံသိဒိ၊နစ်၏။ ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။ သော၊ထိုဌကာသည်။ အမတ္တညူ၊အတိုင်းအရှည်ကိုမသိသည်။အဟု၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဘောဇနဿိ၊ဘောဇဉ်၌။ မတ္တညူတာ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်၏အဖြစ်သည်။သာဓု၊ကောင်း၏။ အဂိဒ္ဓိတာဝိ၊မမက်မောသည်၏အဖြစ်သည်လည်း။သာဓု၊ကောင်း၏။ဟိသစ္စံ၊ထိုစကားသည်မှန်၏။အ-မတ္တညူ၊ဘောဇဉ်၌အတိုင်းအရှည်ကို မသိကုန်သောသူတို့သည်။ သိဒ္ဓန္တိ၊နစ်ကုန်၏။ မတ္တညူစ၊အတိုင်းအရှည်ကို သိကုန်သောသူတို့သည်ကား။နသိဒ္ဓရေ၊မနစ်ကုန်။ ။သုက်ဇာတကံပဉ္စမံ။ ၂၅၅။

၂၅၆-ဇရဒပါနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗြတ်စွာဘုရားသည်၊ဇရဒပါနံခဏမာနာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဇရဒပါနဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သာဝတ္ထိပြည်၌ကုန်သည်တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၇၃) ဇရ.ဒပါနံ ခဏာမာနာ၊ဝါဏိဇာ ဥဒက.ထ္ထိကာ။
အစ္ဆရဂမံ အယသံ ဃောဟံ၊တိပုံ သိသ္မွ ဝါဏိဇာ။ ။
(၃၇၄) ဧဇတံ ဇာတရူပဉ္စ၊မဏ္ဍာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
တေ စ တေန အ-သန္တုဋ္ဌာ၊
ဘိယျော ဘိယျော ခဏိံ သု တေ။ ။
တေတဏ္ဍ အာသိဝိသော ဃောရော၊
တေဇသိ တေဇသော ဟနိ။
(၃၇၅) တဏ္ဍာ ခဏော နာ.တိခဏော၊အတိခဏံ ဟိ ပါပကံ။
ခဏေန စ ဇနံ လဒ္ဓံ၊အတိခဏေန နာသိတံ။ ။

ဟူသောဤသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၇၃-၃၇၅) ဥပါသကာ၊သိတင်းသည်တို့။ ဥဒက.ထ္ထိကာ၊ရေဖြင့်အလိုရှိကုန်၍။ဇရ.ဒပါနံ၊ရေတွင်းဟောင်းကို။ ခဏမာနာ၊တူးကုန်သော။ဝါဏိဇာ၊ကုန်သည်တို့သည်။အယသံ၊သံကိုဂျင်း။လောဟံ၊ကြေးနီကိုဂျင်း။ တိပုံ၊သလွဲစင်ကိုဂျင်း။ သိသ္မွ၊သလွဲပုပ်ကိုဂျင်း။ အစ္ဆရဂမံ၊ရကုန်၏။တေစဝါဏိဇာ၊ထိုကုန်သည်တို့သည်လည်း။ရဇတရူပ၊ငွေကိုဂျင်း။ ဇာတရူပဉ္စ၊ရွှေကိုဂျင်း။ မဏ္ဍာဒ၊ပုလဲတို့ကိုဂျင်း။ဝေဠုရိယာဒ၊ကျောက်မျက်ရွှဲတို့ကိုဂျင်း။မဏိဉ္စ၊ပတ္တမြားကိုဂျင်း။ အစ္ဆရဂမံ၊ရကုန်၏။ တေ၊ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တေန၊ထိုရအပ်သောရတနာဖြင့်။ အ-သန္တုဋ္ဌာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍။ဘိယျောဘိယျော၊လွန်စွါလွန်စွာ။ခဏိံ သု၊တူးကုန်၏။ တေ၊ထိုကုန်သည်တို့ကို။ တဏ္ဍာ၊ထိုတွင်း၌။ အာသိဝိသော၊လျှင်သောအဆိပ်ရှိသော။ဃောရော၊ပြင်းသောအဆိပ်ရှိသော။ တေဇသိ၊အဆိပ်ဟူသောတန်းခိုးကြီးသော နဂါးမင်းသည်။ တေဇသော၊ အဆိပ်ဟူသောတန်းခိုးဖြင့်။ဟနိ၊သတ်ပြီ။ တဏ္ဍာ၊ထို.ကြောင့်။ ခဏော၊ထျံပတ်ရုံသာတူးရာ၏။နာ.တိခဏော၊လွန်စွာမတူးရာ။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ အတိခဏံ၊ အလွန်တူးခြင်းသည်။ပါပကံ၊ယုတ်မာ၏။ခဏေနစ၊ထျံပတ်ရုံသာတူးသဖြင့်လည်း။ဓနံ၊ဥစ္စာကို။လဒ္ဓံ၊ရ၏။ အတိခဏေန၊အလွန်တူးသဖြင့်။ နာသိတံ၊သေကြေပျက်စီး၏။ ။ဇရဒပါနဇာတကံဆဋ္ဌံ။ ၂၅၆။

၂၅၇-ဂါမဏိစန္ဒာဘ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊နာဃံဃရာနံကုသလေါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော၌ဂါမဏိစဏ္ဍာဘာတ်ကို၊ဓမ္မတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိ
တင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ပညာတော်ကို ချီးမွမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသားသည်ထိုမျောက်ကို အောက်အထက်ကြည့်၍ ဤသတ္တဝါ
ကားလူမဟုတ်၊ဤသတ္တဝါသည်မျောက်တည်းဟုသိ၍ မျောက်တို့မည်
သည်ကား လူတို့ပြုတိုင်းပြုတိုင်းကိုဟုတ်ဆိုးတတ်ကုန်၏။ မပြုအပ်သေး
သည်ကိုကားပြုခြင်းငှာရော်၊ စိရင်ခြင်းငှာရော့ မသိကုန်ဟုကြံ၍ အမတ်
တို့အား။ ။

(၃၇၆) နာ.ယံ ဃရာနံ ကုသလော၊လောလော အယံ ဝဏိ-ဓုဝေါ၊
ကတံ ကတံ ဓေါ ဒုသေယျ၊ဇဝံ-ဓမ္မ.ပဒဲ ကုလံ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၆) ဘောန္တော်အမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ အယံ၊ ဤမျောက်သည်
ကား။ ဃရာနံ၊အိမ်တို့ကို။ ဝိစာရေတုံဝါ၊စိရင်အံ့သောငှာရော်။ ကာတုံ
ဝါ၊ပြုအံ့သောငှာရော်။ နကုသလော၊မလိမ်မာ။အယံ၊ ဤမျောက်သည်။
လောလော၊လျှပ်ပေါ်သောအလေ့ရှိ၏။ ဝဏိ-ဓုဝေါ၊မျက်နှာဓိဏ္ဍနဲ့လိပ်
သောအရေရှိ၏။ ကတံကတံဓေါ၊ ပြုတိုင်း ပြုတိုင်းကိုလျင်။ ဒုသေယျ၊
ဖျက်ဆီးရာ၏။ ဣဒံကုလံ၊ဤမျောက်မျိုးသည်။ ဇဝံ-ဓမ္မံ၊ ဤသို့ပြုတိုင်းပြု
တိုင်းကိုဖျက်ဆီးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ။

ဤသို့ဆိုသောအခါ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ အပြစ်နှံတော်ရှိ
တိုင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍၊ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍၊ ဘရက်နှစ်ရက် လွန်သ
ဖြင့်တဘန်ထိုမျောက်ကိုလျင် တန်းဆာဆင်၍ တရားစိရင်ရာအရပ်သို့
ဆောင်၍၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ဤသူသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးလက်ထက်
တော်၌ တရား စိရင်သော အမတ်တည်း။ တရား အာဆုံးအဖြတ်၌ လွဲ
ဆာပွန်းတီးသောသူတည်း။ ဤသူကို ချီးမြှောက်တော်မူ၍ တရားဆုံး
ဖြတ်သောအမှုကိုပြုစေခြင်းငှာသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသားသည်
ထိုမျောက်ကိုကြည့်၍ပညာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသောလူ၏ အမွေးကား

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၃၇၇)

ဤသို့သဘောရှိသည်မဟုတ်၊ ဤသတ္တဝါကားပညာနှင့် ယှဉ်သောစိတ် မရှိသောမျောက်တည်း၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းဌာနတော် ကောင်းသတည်းဟုဆို၍။ ။

(၃၇၇) နယိဒံ စိတ္တဝတော လောမံ၊နာ·ယံ အဿာသိကော မိဂေါ။
သိဒ္ဓံ မေ ဇနသန္ဓေန၊နာ·ယံ ကိဉ္စိ ဝိဇာနာတိ။ ။

ဟူသောဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၇) ဘောန္တော်အမစ္စာ၊အို အမတ်တို့။ ဇုဒံလောမံ၊ဤအမွေးသည် ကား။စိတ္တဝတော၊ပညာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်ရှိသောလူ၏။ နလောမံ၊အမွေး မဟုတ်။အယံ၊ဤသတ္တဝါသည်ကား။ နအဿာသိကော၊သက်သာရာရ စေခြင်းဌာတော်နိုင်သော သတ္တဝါမဟုတ်။မိဂေါ၊သားတည်း။ဇေဝံ၊ဤသို့။ မေ၊ငါ၏။ဝိတရာ၊ခမည်းတော်ဖြစ်သော။ ဇနသန္ဓေန၊ဇနသန္ဓမင်းသည်။ သိဒ္ဓံ၊ဆုံးမအပ်၏။အယံ၊ဤမျောက်သည်။ ကိဉ္စိ၊တစုံတရာသောအဆုံးအ ဖြတ်ကို။နဝိဇာနာတိ၊မသိ။ ။

ဤသို့ ဆိုသောစကားကိုထည်းကြား၍ အမတ်တို့သည်၊ အရှင်မင်း မြတ်၊အဓိန္ဒတော်ရှိတိုင်းဖြစ်လတ္တံ့.ဟုဆို၍ ထိုမျောက်ကိုပယ်၍ တဘန် တနေ့သ၌ထိုမျောက်ကိုပင်လျှင်တန်းဆာဆင်၍တရားစီရင်ရာအရပ်သို့ ဆောင်၍၊အရှင်မင်းမြတ်၊ဤယောကျ်ားသည်ခမည်းတော်မင်းကြီးလက် ထက်တော်၌ ဒိဘတို့အားလုပ်ကျွေးသောအမျိုး၌ ကြီးသောသူတို့အား အရိုအသေအမှုကိုပြုတတ်သောသူတည်း၊ဤသူအား ချီးမြှောက်တော်မူ ခြင်းဌာသင့်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏။မင်းသားသည် ထိုမျောက်ကိုကြည့်၍ မျောက်တို့မည်သည်ကားလျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိကုန်၏၊ ဤသို့သဘောရှိ သောအမှုကိုပြုခြင်းဌာမစွမ်းနိုင်ကုန်ဟုကြံ၏။ ။

(၃၇၈) နှ မာတရံ ဝါ ဝိတရံ၊ ဘာတရံ ဘဂိနိ˚ သက်။
ဘရေယျ တာဒိသော ပေါသော၊သိဒ္ဓံ ဒဿရထေန မေ။ ။

ဟူသောတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၇၈) ဘောန္တော်အမစ္စာ၊အို အမတ်တို့။တာဒိသော၊ထိုသို့သဘော ရှိသော။ပေါသော၊ယောကျ်ားသည်။သက်မာတရံဝါ၊ မိမိအမိကိုလည်း။ ဝိတရံဝါ၊မိမိအဘကိုလည်း။ဘာတရံ၊မိမိအစ်ကိုယ်ကိုလည်း။ဘဂိနိ˚ဝါ၊မိမိ နှမကိုလည်း။နဘရေယျ၊မမွေးမြူရာ။ဇေဝံ၊ဤသို့။ မေ၊ငါ၏။ ဝိတရာ၊ခမည်း တော်ဖြစ်သော။ ဒဿရထေန၊ဒဿရထမင်းကြီးသည်။ သိဒ္ဓံ၊ဆုံးမအပ်

ဇ်။ ။ဝလိယောမုခေအာသာတိဝလိမုခေါ။ ။အာသာထိမျော်ဇ်။ မုခေါမျက်နှာခ်။ဝလိယော၊တွန့်လိပ်သောအရေတို့သည်။ အထိသန်ဆို၊ဂို ကုန်ဇ်။ဇွတိတသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဝလိမုခေါ၊ဝလိမုခမည်ဇ်။ ။နယိဒံ စိတ္တဝတောလောမံ, ဟူသော၌စကားကို,သင့်မသင့်ကို ဆင်ခြင်တတ် သောပညာနှင့်ယှဉ်သောစိတ်မရှိသည်ကိုရည်၍ဆိုသည်။မိမိတို့ဇ်စိတ် ဖြင့်ကား စိတ်မရှိသော တိရစ္ဆာန်မည်သည်မရှိ။ ထိုအာဒါသမုခမင်း သားဇ် ခမည်းတော်သည် လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူကို သင်္ဂြိဟ်တတ်သောကြောင့် ဇနသန္ဓမည်ဇ်။ ဆယ်ဆူသောရထားတို့ ဖြင့် ပြုအပ်သောကိစ္စကို မိမိဇ်ရထားတခုဖြင့်သာလျှင် ပြုတတ်သော ကြောင့်ဒသရထမည်ဇ်။ ။ဝိတာဟိသစတူဟိသင်္ဂဟဝတ္ထူ။ဟိ ဇန သင်္ဂဟတောဇနသန္ဓောတိ ဝုစ္စတိ။ဒသဟိ ရထေဟိ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ အတ္တနော ဇကေနေဝရထေနကရဏတောဒသရထောတိ။ ။(အဋ္ဌ ကထာ)။ ။ဂါမဏိစန္ဒောတကံသတ္တမံ။၂၅၇။

၂၅၈-မန္ဒာတူဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သင်္ဃဉာဏ်ဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ယာဝတာစန္ဒိမသူရိယာ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌မန္ဒာတဇာတ်ကို ,ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ခြုံငုံ. သောရဟန်းတပါးကို အာ ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သင်္ဃဉာဏ်ဖြတ်စွာဘုရားသည် ၌အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍သင်္ဃဉာဏ် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။

(၃၇၉)ယာဝတာ စန္ဒိမ-သူရိယာ ပရိဟရန္တိ၊ဒိသာဘန္တိ ဝိရောစ မာနာ။
သင်္ဃေ.ဝ ဒါသာ မန္ဒာတု၊ယေ ပါဏာ ပထဝိသိတာ။ ။
(၃၈၀) နကဟာပဏာ-ဝဿနာ၊တိတ္တိ ကာမေသု ဝိဇ္ဇတိ။
အပ္ပ.သာဒါ ဒုခါ ကာမာ၊ဣတိ ဝိညာယ ပဏ္ဍိတော။ ။
(၃၈၁) အဝိဒ္ဒေသု ကာမေသု၊ရတိံ သော နာ.ဓိဂစ္ဆတိ။
တဏှာ.က္ခယ-ရတော ဟောတိ၊သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ-သာဝကော။ ။
ဤသောသုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၇၉-၃၈၁) ယာဝတာ၊အကြင်မျှလောက်သောအဝိုင်းအခြားဖြင့်။ စန္ဒိမသူရိယာ၊လ,နေ,တို့သည်။ ပဂိုဟာရဏ္ဍိ၊မြင်းမိုရ်တောင်ကိုလှည့်ပတ်သည်ကုန်၏။ဝိရောစမာနာ၊တင့်တယ်ထွန်းလင်းစေတတ်သေါဇ,နေ,တို့သည်။ ဒိသာဒိသာသူ၊အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ဘဏ္ဍိ၊ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏။ဇော်ကော၊ဤမျှအတိုင်းအဝှာသည်ရှိသောအရပ်၌။ ပထဝိသိတာ၊မြေကိုမှီကုန်သော။ယေစပါဏာ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်း။သဏ္ဌိ၊ရှိကုန်၏။ သင္ဘေဝ၊အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တေပါဏာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။မန္ဒာတု၊မန္ဒာတုမင်း၏။ ဒါသာ၊ကျွန်တို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္ဍိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ကဟာပဏဝေသန၊မောင်းလက်တီးက,ကြွယ်ကြီးကြွယ်ပြိုး,ရတနာဓိဃိးကိုရွာစေသဖြင့်လည်း။ကာမေသု၊ဝတ္ထုကာမ,ကိလေသကာမ,တို့၌။တိတ္တိ၊ရောင့်ရဲခြင်းမည်သည်။နဝိဇ္ဇတိ၊မရှိ။သောတဏ္ဍာ၊ဤတဏှာသည်။ဇဝံဒုပ္ပူရော၊ဤသို့ပြည့်စေနိုင်ခဲသော သဘောရှိ၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ အ.ပ္ပသာဒါ၊သာယာအပ်သောသုခနည်းပါးကုန်၏။ ဒုခါဗဟုဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲသာလျှင် များစွာ ကုန်၏။ ဇာတိ၊ ဤသို့။ ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေ သာဝကော၊သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားတပည့်သားတော်သည်။ဝိညာယ၊သိ၍။သော၊ထိုသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားတပည့်သားတော်သည်။ ဒိဗ္ဗေသုကာမေသုအာဝိ၊နှတ်၌ဖြစ်သောကာမဂုဏ်တို့၌မှီသော်လည်း။ရတိံ၊မွေ့လျော်ခြင်းကို။နာဓိဂစ္ဆတိ၊မရ။တဏ္ဍာက္ခယ-ရတော၊တဏှာကုန်ရာနိဗ္ဗာန်၌မွေ့လျော်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မန္ဒာတာတကံအဋ္ဌမံ။ ၂ ၅၈။ မန္ဒာတုသုတ်သမာသော။ ။မန္ဒာတာတကံ။သဗ္ဗညုမန္ဒာတသိဟာနာဒေါ။ ။ဟာသဒ္ဒနိတိ၌ရကားမန္ဒာတာတကံ,လိသ့ည်။မန္ဒာတုတာတကံ,မလို။ ၂ ၅၈။

၂၅၉-တိရိဋိဝစ္ဆဂေါတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နယိမသဝိဇ္ဇာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သောတိရိဋိဝစ္ဆဂေါတ်ကို၊ ဓမ္မတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ကောသလမင်း၏ ဒိဘုရားငါးရာလက်မှပုဆိုးငါးရာ,ကောသလမင်း၏လက်မှပုဆိုးငါးရာ အားဖြင့် ပုဆိုးတထောင်ရခြင်းဝတ္ထုကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထည်း လခွဲလွန်သဖြင့် ဗာရာဏသိသို့ရောက်၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ နက်ဘန်ဆွမ်းခံသွားလျက် မင်းအိမ်တံခါးသို့ ရောက်၏။မင်းသည်လေသွန်တံခါးမကိုဘွင့်၍ မင်းရင်ပြင်ကိုကြည့်လတ်သော် ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့်သိ၍ ပြာသာဒ်မှ ဆင်းလျက် ဂိုရိုး၍ကောင်း စွာဆောက်အပ်သော ထိုးဖြူဂိုသော ရာဇပလ္လင်၌ နေစေ၍ ပိဓိဘိုစိရင် အပ်သောအာဟာရကိုဘုန်းပေးစေ၍ ပိဓိသည်လည်းစား၍ဥယျာဉ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ဥယျာဉ်၌ ဘုရားလောင်းတို့ကျောင်းစကြံသည်၌သန့်စရာနေ့ သန့်စရာအရပ်တို့ကိုပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကိုလှူ၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကိုအပ်၍ ဂိုရိုး၍ဘဲလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်း သည်မင်းအိမ်၌သာလျှင်ဆွမ်းစား၏။ မျှားစွာသောလာဘ်ပူဇော်သကာ ဂိုး၏။ထိုဘုရားလောင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သော အမတ်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည်ရှိသော် အဘယ်မည်သော သူရဲကောင်းသည်လည်းအဘယ်မည်သောအမှုကို မပြုအံ့နည်းဟုဆို၍ အိမ်ရှေ့မင်းသို့ကပ်၍၊အရှင်မင်းမြတ်၊အကျွန်ုပ်တို့မင်းသည် တပါးသော ရဿေ့ကိုအလွန်မြတ်နိုး၏။ ထိုရဿေ့၌မင်းသည် အဘယ်မည်သောအမှု ကိုမြင်သနည်း။အရှင်မင်းတို့သည်လည်းမင်းနှင့်ပြောဆိုပါကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ မင်းအိမ်သို့ကပ်၍။ ။

(၃၈၂) နယိ.မဿ ဝိဇ္ဇာ.မယ.မတ္ထိ ကိဉ္စိ၊
နံ ဗဒ္ဓဝေါ နော ပန တေ သဟာယော။
အထ ကေန ဝဏ္ဏေန တိရိဋိဝစ္ဆော၊
တေဒဏ္ဍိကော ဘုဉ္ဇတိ အဂ္ဂ-ဝိယ္ဆံ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၈၂) မဟာ-ရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇာမဿ၊၌တိရိဋိဝစ္ဆရဿေ့ အား။ ဝိဇ္ဇာမယံ၊ အတတ်ဖြင့်ပြီးသော။ ကိဉ္စိကမ္မံ၊ တစုံတခုသောအမှု သည်။နအာဂ္ဆိ၊မရှိပါခဲ့။ တေဒဏ္ဍိကော၊ကရားတည်ထားခြင်း အကျိုးငှာ သစ်သားသုံးခွကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ့ရှိသော။ တိရိဋိဝစ္ဆော၊ တိရိဋိ ဝစ္ဆရဿေသည်။ တေ၊အသျှင်မင်းကြီး၏။ နဗဒ္ဓဝေါ၊ ပုတ္တဗဒ္ဓဝ,ဆိပ္ပ ဗဒ္ဓဝ, ဂေါတ္တဗဒ္ဓဝ, ဥာတိဗဒ္ဓဝ,တို့ထွင် တစုံတရာ စပ်ဆက်သည်းသော အ ဆွေအမျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့။ နောပနသဟာယော၊ တကွမြေမှန့်ကစား

ဘက်အဆွေခင်ပွန်းလည်းမဟုတ်ခဲ့။အထ၊ထိသို့ဖြစ်လျက်။ကေနဝဏ္ဏော၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အဂ္ဂ-ဝိဏ္ဍံ၊အရသာနှင့်ပြည့်စုံသောမင်းအားထိုက်သောထမင်းဦးကို။ဘုဥ္ဇတိ၊စားရတိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မင်းသည်မင်းသားကိုခေါ်၍၊အမောင်၊ပစ္စန္တရစ်သို့သွား၍စစ်ထိုးရာမှ ရှုံးသောငါ၏နှစ်ရက်သုံးရက်မလာသော အဖြစ်ကိုအောက်မေ့မိ၏လောဟုဆို၍ အောက်မေ့မိ၏ လျှောက်လတ်သော်၊ ထိုအခါ ငါသည် ဤရသေ့ကိုမှီ၍ အသက် ရဖို့ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုကြား၍၊အမောင်၊ငါ၏အသက်ကိုပေးသေါသူသည်ငါ၏အထံသို့ရောက်သည်ရှိသော်၊မင်းအဖြစ်ကိုပေးငြားသော်လည်းထိုရသေ့ပြုသောကျေးဇူးအားလျှော်စွာပေးခြင်းငှာမတတ်နိုင်သေးဆို၍။ ။

(၃၈၃) အာဝါသု မေ ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတသ၊
ဇကေသ ကတ္တာ ဝိဝနဿိ ဃောရေ။
ပသာရယိ ကိစ္ဆ-ဂတသ ပါဏိ၊
တေနုဒ္ဓထာရိ နုခ-သံပရေတော။ ။

(၃၈၄) ဇတေသ ကိစ္ဆေန ဇာတ-နုပတ္တော၊
ဝေသာယိနော ဝိသယာ ဇိဝ-ဃောကေ။
ထာဘာ-ရဟော တာတ တိရိနိဝစ္ဆော၊
ဒေထ-သ ဘောဂံ ယဇထဗ္ဗ ယညံ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၈၃-၃၈၄) တာတ၊ချစ်သား။ အာဝါသုအာပဒါသု၊ဘေးရန်တို့ကြောင့်။ယုဒ္ဓ-ပရာဇိတသ၊စစ်ထိုးခြင်းမှရှုံးသော။ ဇကေသ၊အဘော်မဂိတယောံထည်းသာဖြစ်သော။ကိစ္ဆ-ဂတသ၊ရောထွင်းသို့ကျ၍ပြု၊ပြင်ပင်ပန်းခြင်းသို့ရောက်သော။ မေ၊ငါ့အား။ အယံ၊၌ရသေ့သည်။ ဃောရေ၊ကြမ်းကြုတ်သော။ ဝိဝနဿိ၊ ရေမရှိသောတောကြီး၌။ ကတ္တာအနှံကမ္မံကရိတွာ၊သားကဲ့သို့ကြင်နာသနားသည်ကိုပြု၍။ ပါဏိ၊ထွေကားကိုဘွဲ့၍တွင်းသို့တက်လတ်ပြီး၍ ဆင်းရဲရောက်သောငါ့ကိုထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ခြင်းဌာဝိရိယနှင့်ယှဉ်သောလက်ကို။ ပသာရယိ၊ကောင်းစွာဖြန့်ကမ်း၏။ တေနကာရဏေန၊ထို သျှင်ရသေ့လက်ကမ်းတွယ်းခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ငါသည်။ နုခသံပရေတောဝိ၊ ဆင်းရဲနာကျဉ်းကျပ်ဝန်းကျင်မှဝန်းရံနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်း။ ထမ္မာကူပါ၊

ထိုထွင်းမှ။ဥဒ္ဒဟာရိုဉ်တို့ကြွေး၊အထက်သို့တက်နိုင်လေပြီ။ ။ဝေတဿ၊ ထိုတိရိုဋ္ဌိဝန္ဆောရသော့၏၊ သည်။ ကိစ္စေန၊ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ပေသော ကိစ္စအား၌ဘော်ကြောင့်။ဝေသာယိနော၊ယမမင်း၏။ ဝါ၊သေမင်း၏။ ဝိသယာ၊နိုင်ငံမှ။ဇာဝဇီဝလောကော၊ဤအသက်ရှည်သောလူ့ပြည်သို့။အနု ပတ္တော၊မသေမမျောက်တဘန်ရောက်လာပေ၏။တာတ၊ချစ်သား။တိရိုဋ္ဌိ ဝန္ဆော၊တိရိုဋ္ဌိဝန္ဆောရသော့သည်။ လာဘာ၊ရဟော၊ထိုသူပြုဘူးသောကျေး ဇူးကြောင့်ငါပေးလှူပူဇော်သော ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံထိုက်ပေ၏။ အ သား၊ထိုတိရိုဋ္ဌိဝန္ဆောရသော့အား။ ဘောဂံ၊ရသော့ရဟန်းတို့အသုံးအဆောင် ကို။ဒေထ၊လှူကြကုန်လော့။ ယညဉ္ဉ၊ယဇ်ကိုလည်း။ ယဇေထ၊ပူဇော်ကြ ကုန်လော့။ ။(နဗန္ဓဝေါဠိသားမယားဟူသော ပုတ္တဗန္ဓဝ၊အတတ်ပညာ သင်ကြားပေသော ဆရာ အတတ်ပညာသင်ကြားဘော်ဖြစ်သောသိပ္ပ ဗန္ဓဝ၊အန္ဓယ်တူဖြစ်သော ဂေါတ္တဗန္ဓဝ၊ အမျိုးဖြစ်သော ဉာတိဗန္ဓဝ ထေးပါးတည်း။ ။ပုတ္တဗန္ဓဝါတိပုတ္တဒါရဗန္ဓဝါ။ ။ငိုကာ။ ။သဟ ပံသုကီဠကကိုဤဠိသဟာယဆိုသည်။ ။တိဒဏ္ဍံဂဟေတွာစရဏာသိ လောဘေဒဏ္ဍိကော,ပြု။ ။တိဒဏ္ဍံ၊သစ်သားသုံးခွကို။ဂဟေတွာ၊ကိုင် စွဲ၍။ စရဏာသိလော၊ သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်တည်း။ တေဒဏ္ဍိသော၊ သစ်သားသုံးခွကိုကိုင်စွဲ၍သွားခြင်းအလေ့ရှိသည်။ ။တေဒဏ္ဍိကော တိကုဏ္ဍိကဋ္ဌပနဇ္ဇာယ တိဒဏ္ဍာကံ ဂဟေတွာ စရန္တော။ ။အဋ္ဌက ထော။ ။အာဝါသူတိအာပဒါသု,ဘွင့်ရကား၊အာဝါ,နှင့် အာပဒါ,ပရိ ယာယ်တည်း။ ။ကရိတွာ,ဟူသောပုဗ္ဗကာလကြိယာသည်ကံကိုငဲ့ရ ကား၊အနုကမ္မံထည့်သည်။ ။ယမရာဇာစဝေသာယိ၊ဟူရကား။ ဝေ သာယိ,နှင့်ယမရာဇာ,ကားပရိယာယ်တည်း။ ။တေဓါတုကေသုဝိ အာဏာပဝတ္တကတ္တာမဟန္တော၀ိသယော ဇေတဿာတိ ဝေသယိ။ဏိ။ သောဇေဝေသာယိ၊ဒုက္ခနုကတ္တာဝါ ဝိသသဒ်သဋ္ဌာန် ဂန္ဆန်တိ ဝေ သာ၊နေရယိကာ၊တေသံအဓိပတိဘာဝေနအယတိပဝတ္တတိတိဝေသာ ယိ။ဤ။ ။အာဘိဝါနဉ္ဇိကာ။ ။တေဓာတုကေသုဝိ၊ ကာမဓာတ်ရူပ ဓာတ်အရူပဓာတ်ဟုဆိုအပ်သော ဓာတ်သုံးပါးတို့ဖြစ်လည်း။ အာဏာပ ဝတ္တကတ္တာ၊အာဏာကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ဇေတဿ၊ထို ယမမင်းအား။မဟန္တော၊ကျယ်သော။ဝိသယော၊တိုင်းနိုင်ငံသည်။အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဇာတိတဇ္ဇာ၊ထို့ကြောင့်။သော၊ထိုယမမင်းသည်။ ဝေသယိ၊ဝေ

သယီမည်၏။ကီ၊ကီပစ္စည်းသက်။သေ၀ေ၀၊ထိ၀ေသယီသည်ပင်လျှင်။ ၀ေသာယီ၊၀ေသာယီမည်၏။၀ါ၊တနည်းကား။ ဒုက္ခဇနကတ္တာ၊ဆင်းရဲကိုဖြစ်စေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ယေသတ္တာ၊အကြင်သတ္တ၀ါတို့သည်။ ၀ိသသဒ်သဒ္ဒါနှံ၊ အဆိပ်နှင့် တူသော အရေပ်သို့။ ဂန္ဓဆန်၊သွားတတ်ကုန်၏။ဇာတိတဿာ၊ထိ.ကြောင့်။တေသတ္တာ၊ထိသတ္တ၀ါတို့သည်။ ၀ေသာ၊မည်ကုန်၏။နေရယိကာ၊ငရဲသူတို့ကိုရ၏။ ယောရာဇာ၊အကြင်ယမမင်းသည်။ တေသံ၀ေသာနံ၊ထိုငရဲသူတို့၏။ အဓိပတိဘာ၀ေန၊အကြီးအကဲ၏အဖြစ်ဖြင့်။ အယတိပ၀တ္တတိ၊ဖြစ်တတ်၏။ ဇာတိတဿာ၊ထို.ကြောင့်။သောရာဇာ၊ထိုယမမင်းသည်။၀ေသာယီ၊မည်၏။ဤ၊ဤပစ္စည်းသက်။ ။၎င်းအနက်)။ ။တိရိဋိ ၀စ္ဆဇာတကံ နဝမံ။၂၅၉။

၂၆၀-ဒုတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သေါသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ယဿတ္ထံဒုရမာယန္တိ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဒုတဇာတ်ကို၊ဇေတဝနံကျောင်းကြီးနှိ ထိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လော်လည်သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

အိုယောကျ်ား၊သင်သည်တမန်တည်းဟုဆို၏။ အဘယ်သူ၏တမန်နည်းဟုမေးသည်ရှိသော်၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည်တထာဂတ၏တမန်တည်း။တထာဂသည်အကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍သင်သည်သွားလော့ဟုတမန်ပြု၍စေ၏ဟုဆိုလိုရကား။ ။

(၃၀၅) ယဿ.တ္ထံ ဒုရ.မာယန္တိ,အမိတ္တ.မဝိ ယာစိတုံ။
တဿ.ဒရဿ ဟိ ဒုတော၊မာ မေကုဇ္ဈိ ရထေ.သဘ။ ။
(၃၀၆) ယဿ ဒိ၀ါ စ ရတ္တော စ၊၀သ.မာယန္တိ မာဏ၀ါ။
တဿ ဒရဿ.ဟံ ဒုတော၊မာ မေ ကုဇ္ဈိ ရ၊ထေ.သဘ။ ။
ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၀၅-၃၀၆) ရထေ.သဘ၊ရထားစီးသူရဲတို့၏ဥသဘဖြစ်သောမင်းမြတ်။ယဿဥဒရဿ၊အကြင်၀မ်းဟူသော။အတ္ထံအတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဇာမေသတ္တာ၊၍သတ္တ၀ါတို့သည်။တထာဂ၀ဘိကာ၊တထာဂ့အလိုဟိုလိုက်

ကုန်သည်။ဟု တွေ၁၊ ဖြစ်၍။အမိတွံ့အပါ၊ရန်သူကိုဏဉ်း။ယာစိတုံ၊တောင်း စားအံ့သောငှါ။ဒုရုံအပါ၊ဝေးသောအရပ်သို့လည်း။အာယန္တိ၊သွားရကုန် ၏။အဟံ၊ငါသည်။တသဉ္ဇဒရဿ၊ထိုဝမ်းဗို့။ဒုတော၁၊တမန်တည်း။မေ၊ အက္ကျနုပ်အား။မာကုရ္ဏု၊အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။ရထေသဘာ၊ ရထားစီးသူရဲတို့၏ ဥသဘဖြစ်သော မင်းမြတ်။ မာဏဝါ၊သတ္တဝါတို့ သည်။ဒိဝါစ၊နေ့၌ဌင်း။ရတ္တာစ၊ည၌ဌင်း။ယဿဉ္ဇဒရဿ၊အကြင်ဝမ်း ဗို့၏။ဝသံ၊အလိုနှင်ငံသို့။အာယန္တိ၊လိုက်ရကုန်၏။ အဟံ၊ အက္ကျနုပ်သည်။ တသဉ္ဇဒရဿ၊ထိုဝမ်းဗို့။ဒုတော၁၊တမန်တည်း။ မေ၊အက္ကျနုပ်အား။မာ ကုရ္ဏု၊အမျက်ထွက်တော်မမူပါလင့်။ ။

မင်းသည်ထိုယောက်ျား၏စကားကိုကြား၍ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည်ဝမ်း၏ တမန်ဖြစ်ကုန်၍ တဏှာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားကုန်၏။ တဏှာသည်လည်းသတ္တဝါတို့ကိုစိရင်၏။ ဤယောက်ျား သည်အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်သောစကားကိုဆို၏ ဟုထိုယောက်ျားအား နှစ်သက်၍။ ။

(၃၀၇) ဒဒါမိ တေ ဗြာဟ္မဏ ရောဟိဏီနံ။
ဂဝံ သဟာဿိ သဟ ပုဂ်ဂေန။
ဒုတော ဟိ ဒူတဿ ကထံ နဒဇ္ဇာ။
မယမ္ပိ တသ္မေ.ဝ ဘဝါမ ဒုတာ။ ။
ဟသောဤတိတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၇) ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား။တေ၊သင်အား။ ပုဂ်ဂေန၊ဥသဘနှင့်။သ ဟ၊တကွ။ရောဟိဏီနံ၊ နွဲသောအဆင်းရှိကုန်သော။ ဂဝံ၊နွားတို့၏။သ ဟာသိ၊တထောင်ကို။ ဒဒါမိ၊ငါပေး၏။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။မ ယမ္ပိ၊ငါတို့သည်လည်း။တသေ.ဝဉ္ဇဒရဿ၊ ထိုဝမ်း၏သာလျှင်။ဒူတာ၊ တမန်တို့သည်။ ဘဝါမ၊ဖြဲ့ကုန်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ဒုတော၊တမန် သည်။ဒူတဿ၊တမန်အား။ ကထံနဒဇ္ဇာ၊အဘယ်မူ၍ မပေးရာသနည်း။ ဒဒေယျ၀ေ၊ပေးရာသလျှင်ကတည်း။ ။ဤသို့ဆို၍သင်ကဲ့သို့သောဘ ရှိသောသူသည် မကြားစဘူးသောအကြောင်းကို ဆိုပေ၏ဟု နှစ်သက် သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုယောက်ျားအား များစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏။ ။(ယဿထ္ထံယဿဒးထ္ထံ,ဖြတ်၍ကိမထ္ထံ,ကဲ့သို့စတုတ္ထိအနက်၌ ပဋမာသက်သည်။ဇဋ္ဌဿအတ္ထာယ,ကဲ့သို့ယဿ,နှင့်အတ္ထ,လည်းအနက်

တျဟုသဒ္ဒနိတိဆိုရကား။ယသညဒရဿ၊ အကြင်ဝမ်းဟူသော၊ အတွံ၊ အကျိုးငှါ,ဟု၊ယေါဇနာသည်။အဓိတ္ထာမဝိ,၌အဝိကိုဒျရံ၌လည်းယှဉ်။ရထိနံဉသဘောရထေသဘော,ပြု။ရထိနံ၊ ရထားစီးသူရဲတို့ဖြ။ ဉသဘော၊ဉသဘဖြစ်သောမင်း။ ။ရထေသဘာတိရထယောဓဇေဋ္ဌောကာ။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။သရေပုဇ္ဇော။ ။ပရသရေလုဇ္ဇောပုဇ္ဇောသရောက္ခစိအာသဝက္ခံပပ္ပေါတိ၊မေနေလယောရထေသဘော၊သောဇ္ဈိ။မေနိအာလယော၊ရထိဉသဘော၊သုဇ္ဈတိဆေဒေါ။ ။သဒ္ဒနိတိ)။ ။ဒုတဇာတကံဒသမံ။ ၂၆၀။သက်ပုဝဂ္ဂေါပဋ္ဌမော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

သက်ပု,တိလမုဋ္ဌိစ,၊မဏိစ,သိန္ဓဝါ,သုကံ။
ဇရုဒပါနံ,ဂါမဏိ,၊မန္ဓာတာ,တိရိဋိ,ဒုတ,ဇ္ဈိ။ ။

(၂-ပဌမဝဂ်။)

၂၆၁-ပဌမဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဆုရားသည်၊ယထာကသာစမဿုစ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်ဘန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပဒုမဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အာနန္ဒာဗောဓိဠိပူဇော်ခြင်းကိုပြုကုန်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သဒ္ဓါဗာရာဏာသီပြည်ဝယ် ပွဲသဘင်ကြွေးကြော်လတ်သော်၊ပန်းပန်၍ပွဲသဘင် ကစားလိုကုန်သောသုံးယောက်ကုန်သောသူငွေးသားတို့သည်၊ နွားခေါင်းပြတ်သောသူအား မဟုတ်မမှန်ဖြင့်ချီးမွမ်း၍ပန်းကိုတောင်းကုန်အံ့ဟုထိုနွားခေါင်းပြတ်သောသူ၏ ပဒုမာတို့ကိုချီးစဉ်၊ရေကန်၏အနီးသို့သွား၍တင့်အပ်သောအရပ်၌တည့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ထွင်တယောက်သောသူသည်ရေကန်စောင့်ကိုခေါ်၍။ ။

(၃၈၈) ယထာ ကသာ စ မဿူ စ၊ဆိန္နံ ဆိန္နံ ဝိရူဟတိ။
ဇဝံ ရူဟတု တေ နာသာ၊ပဒုမံ ဒေဟိ ယာစိတော။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၈၈) ကသာစ၊ဆံတို့သည်ၾကင်း။မဿုစ၊မုတ်ဆိတ်တို့သည်ၾကင်း။ ဆိန္နံဆိန္နံ၊ဖြတ်တိုင်းဖြတ်တိုင်း။ ဝိရူဟတိယထာ၊ပေါက်ပြန်၏ဆို။ ဇဝံတာ

ထာ၊ထို့အတူ။ တေ၊သင်၏။ နာသာ၊နှာခေါင်းသည်။ ရူဟာတူ၊ တဘန် ပေါက်ပါစေသတည်း။ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သောသင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ပဒုမံ၊ပဒုမာကြွာကို။ဒေဟိ၊ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည်ထိုသူဌေးသားအားလျင် အမျက်ထွက်၍ကြွာ ကိုမပေး။ထိုအခါ ရေကန်စောင့်အားနှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သူ ဌေးသားသည်။ ။

(၃၈၉) ယထာ သာရဒိကံ ဗိဇံ၊ခေတ္တေ ဝုတ္တံ ဝိရူဟတိ။ ။

ဇဝံ ရူဟတူ တေ နာသာ၊ပဒုမံ ဒေဟိ ယာစိတော။ ။

ဟူသော၍နိဒါန်းကထာကိုဆို၏။ ။

(၃၈၉) ခေတ္တေ၊သန့်ရှင်းပေါင်းမြက် ညှက်စွာထွန်အပ်သောလယ် ၌။ဝုတ္တံ၊ စိုက်ပျိုးအပ်သော။ သာရဒိကံ၊ သရဒကာလ၌ယူ၍ ထားအပ် သော။ဗိဇံ၊တီးပြာလွှင့်ထွေ့သွေ့စွာလှန်း၍မါမြှန်းသောမျိုးသည်။ဝိရူဟ တိယထာ၊ပေါက်၏သို့။ ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ။ တေ၊သင်၏။ နာသာ၊နှာ ခေါင်းသည်။ရူဟာတူ၊တဘန်ပေါက်ပါစေသတည်း။ ယာစိတော၊တောင်း အပ်သောသင်သည်။မေ၊ငါ့အား။ပဒုမံ၊ကြွာကို။ဒေဟိ၊ပေးပါလော့။ ။

ထိုရေကန်စောင့်သည် ထိုသူဌေးသားအားလည်း အမျက်ထွက်၍ ကြွာကိုမပေး။ထိုအခါထိုရေကန်စောင့်အား သုံးယောက်မြောက်သော သူဌေးသားသည်။ ။

(၃၉၀) ဥဘော ဒိ ဝိလပန္တေ့၊တေ၊အဝိ ပဒ္ဓါနိ ဒဿတိ။
ဝဋ္ဋုံ ဝါ တေ နံ ဝါ ဝဋ္ဋုံ၊နတ္ထိ နာသာယ ရူဟနာ။
ဒေဟိ သဟ ပဒုမာနိ၊အဟံ ယာစာမိ ယာစိတော။ ။

ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၉၀) သမ္မ၊အဆွေ။ ဇတေဥဘောဝိ၊ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့ သည်လည်း။ပဒ္ဓါနိ၊ကြာတို့ကို။အဝိဒဿတိ၊ပေးလတ္တံ့မည်လည်းဟူ၍ကြို ၍။ဝိဇဝန္တိ၊မမှန်မကားမုသားဆိုယောင်ကုန်၏။ ကေဝလံ၊သက်သက်။ နယာစန္တိ၊မတောင်းကုန်။(ထည့်)။ တေ၊ထိုသူတို့သည်။ဝဋ္ဋုံဝါ၊သင်၏ နှာခေါင်းသည်ပေါက်ပစေဟုဆိုသည်မှလည်းဖြစ်စေကုန်။နဝါဝဋ္ဋုံ၊မ ဆိုသည်မှလည်း ဖြစ်စေကုန်။ တေသံ၊ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏။ ဝစနံ၊စ ကားသည်။ အပ္ပမာဏံ၊ပမာဏမဟုတ်။ နာသာယ၊ ပြတ်ပြီးသော နှာ ခေါင်း၏။ရူဟနာ၊ပေါက်ပြန်ခြင်းမည်သည်။နတ္ထိ၊အချင်းခပ်ဆိပ်းမရှိနိုင်

ရာ။အဟံပနၤငါမှကား။တေၤသင်္ဂီ။နာသံၤနှာခေါင်းကို။ ပဒိစ္စၤစွဲ၍။ကိဠိ၊ တစုံတခုသောစကားကိုမျှ။နဝဒါဓိၤမဆို။ ကေဝလံၤသက်သက်။ယာစာ ဓိၤတောင်း၏။သမ္မၤအဆွေ။ယာစိတောၤငါတောင်းအပ်သောသင်သည်။ အဿမေၤထိုင်!အား။ပဒုမာနိၤကြာတို့ကို။ဒေဟိၤပေးပါလော့။ ။ထိုစ ကားကိုကြား၍ကြာစောင့်သည် ဤနှစ်ယောက်သောသူတို့ကား မသာဂါဒကိုဆို၏။သင်ကားသဘောအဟုတ်အမှန်ကိုဆို၏။သင့်အား ပဒုမာ ကြာတို့သည်လျောက်ပတ်ကုန်၏ဟု ကြိုးသောပဒုမာကြာစည်းကိုယူ၍ ထိုသူဌေးသားအားပေး၍၊မိမိကြာကနဲသို့လျင်သွား၏။ ယ,မ,န,ရ,လ,။ ဤအက္ခရာတို့နှောင်းသော်ရှေးသရကျေသည်။ ။သရလောပေါယ မနရာဒိသူ။ ။အာရာမရုက္ခစေတျာနိ၊အထေဝ္ထေကသတံခတျာ။သြ ပုပ္ပါနိစပဒ္ဓါနိ၊ နိသ္မေဟာမဘိကခ်ါမိ။ နာနာရတ္တေစမာဏိကော၊ ကြိယ စိတ္တာနိဝိသတိ။ဌေသဝတ္ထု၀သာပန။ ။သဒ္ဒနီတိ။ ။ဤအဝိပဒ္ဓါနိ ဒသတိဒ္ဓိလည်းမ,နှောင်းသော်၊အစိတ်ဥ,ကျေသည်)။ ။ပဒုမဇာတ ကံ ပဌမံ။၂၆၁။

၂၆၂-မဒုပါဏိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ ပါဏိကေမဒုကာအသ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤမဒုပါဏိဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းတပါး ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအထိန်းမိန်းမသည်သွား၍၊မိခင်၊လာလော့၊ခေါင်းဒွဿန်းရှာဇော်ဟု မင်းသို့းကို နှိမ့်သောအင်းပျဉ်၌နေစေ၍၊ မိမိသည်ဖြင့်သော အင်းပျဉ်၌ နေ၍၊မင်းသို့း၏ဦးခေါင်းကိုမိမိပေါင်၌ထား၍သန်းကိုယူလျက် မင်းသို့း ဦးခေါင်းကို လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး၏။ မင်းသို့းသည် ဤအထိန်းမိန်းမ ကားမိမိလက်သည်းတို့ဖြင့်မထိုး။ ငါ့အရိုးသား၏လက်သည်းတို့ဖြင့်ထိုး ၏ဟုဆို၍၊မိခင်၊သင်သည် မင်းသားအထံသို့သွားချေသလောဟုမေး၏။ မိခင်၊ သွားချေ၏ဟု ဆိုလတ်သော်၊ မင်းသားသည်အဘယ်စကားကို ပြောဆိုသနည်းဟုမေး၏။ မိခင်၊သင်၏အဘသို့ရောက်ကြောင်းကိုမေး ၏ဟုဆိုလတ်သော်၊မင်းသို့းသည်ပညာရှိမှကားဆိုလတ္တံ့ဟု။ ။

(၃၆၁) ပါဏိ ဧစေ မဒုကာ စ·သ၊နာဂေါ စ·သ သုကာရိတော၊
အန္ဓကာရော စ ဝဿယျ၊အထ နွံနဲ့ တဒါ သိယာ။ ။

ဟူသော ဤဂါထာကိုစိကုံး၍။ မိခင်၊ဤဂါထာကိုသင်၍ မင်းသားအား လျှောက်လေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအတိန်းမိန်းမသည်ထို ဂါထာကိုသင်၍ မင်းသားအထံသို့သွား၍၊ မိခင်၊မင်းဆွေး အသို့ဆိုလိုက်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော်၊အသျှင့်သား၊တစုံတပါးသောစကားကိုမဆိုမူ၍ ဤဂါထာကိုပို့လာစေ၏ဟု ပြောဆို၍ထို ဂါထာကိုရွတ်၏။ မင်းသားသည်ထို ဂါထာ၏အနက်ကိုသိ၍၊ မိခင်၊သွားလေတော့ဟုဆို၍ထိုအတိန်းမိန်းမကို လွှတ်လိုက်၏။ ။

(၃၆၁) ဇကိသာ၊တယောက်သော။ ဗုဒ္ဓပေဠိကာယ၊အလုပ်အကျွေးမိန်းမငယ်၏။ပါဏိ၊လက်သည်။ မဒုကာ၊လောက်ကဲ့သို့နူးညံ့သည်။စေ့အသ၊အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ သုကာရိတော၊ကောင်းစွာပြုပြင်သင်အပ်ပြီးသော။ နာဂေါစ၊ဆင်သည်လည်း။ စေအသ၊အကယ်၍ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ အန္ဓကာရော စ၊သည်းစွာသော အမှိုက်မှောင်သည်လည်း။ စေ့အသ၊အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ဒေဝေါစ၊မိုးသည်လည်း။စေဝဿယျ၊အကယ်၍ရွာငြားအံ့။အထ၊ထိုသို့အကြောင်းလေးပါးစုံညီသည်ရှိသော်။ တဒါ၊ထိုသို့သဘောရှိသောကာလ၌။တေ၊သင်၏။ မနောရထသ၊နှလုံးအလို၏။ ဂမနံ၊သွားခြင်းသည်။ မတ္ထကံ၊အပြီးရောက်သည်။ နွံနဲ့၊စင်စစ်။ သိယာ၊ဖြစ်ရာ၏။ ။

မင်းသည်နှလုံးမသာ၍ ကိုင်၍သွားသော်ဎည်း မာတုဂါမကိုစောင့်ခြင်းဌါမတတ်နိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ မိန်းမတို့မည်သည်ကားစောင့်ရှောက်ခြင်းဌါမတတ်ကောင်းသောသဘောရှိ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၃၆၂) အနလာ မဒု-သမ္ဘာသာ၊ဒုပ္ပ။ရတ္တာ နဒီ-သမာ။
သိဒန္တိ နံ ဝိဒိတွာန၊အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ။
(၃၆၃) ယံ ဇတာ ဥပသေဝန္တိ၊ဆန္ဒသာ ဝါ ဓနေန ဝါ။
ဇာတဝေဒေါဝ သံဌာနံ၊ဝိပ္ပံ အနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၂-၃၆၃) ဇာတိယော၊ မိန်းမတို့မည်သည်။ မဒုသမ္ဘာသာ မဒုသမ္ဘာသာယပါ၊နူးညံ့ချိုသာသောစကားဖြင့်လည်း။ သင်္ကိုတုံ၊သင်္ကြိုဟ်ဆိမ်းဖိုက်ခြင်းဌါ။ အနလာအသက္ကုဇောယျာ၊ မတတ်ကောင်းကုန်။ တာ

နည်း။အာနလာ၊ယောက်ျားတို့နှင့်အတူနေခြင်းကိုမထိုက်ကုန်။မုဒု-သမ္ဘာသာ၊ နှလုံးခိုင်မာလျက် နူးညံ့သာယာသောစကားရှိကုန်၏။ ဒုပ္ပ။ရတ္တာ၊ အလိုကို ပြည့်စေ နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ နဒီ-သမာ၊ မပြတ် စီးသော မြစ်ကြီးနှင့်တူကုန်၏။ သိဒန္တိ၊ငရဲသို့နစ်တတ်ကုန်၏။ ဇဝံ၊ဤသို့။ ဝိဒိတ္ဝာနု၊ဆိ၍။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။ ဇတာ၊ထိုမိန်းမတို့ကို။ အာရကာ၊ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ဖြေဖြေးဖြေဟောက်သို့ ရှုံကြောက်သဖြင့် ကြဉ်ရာ၏။ ။ဇတာ၊ထိုမိန်းမတို့သည်။ ယံ၊အကြင်ယောက်ျားကို။ ဆန္ဒသာဝါ၊အလိုတူသဖြင့်၎င်း။ဓနေနဝါ၊ဥစ္စာပေးသွင်းသဖြင့်၎င်း။ ဥပသေဝန္တိ၊မှီဝဲကုန်၏။နံပုရိသံ၊ထိုယောက်ျားကို။ဒိပ်၊လျင်စွာ။အနုဒဟန္တိ၊ ဖောင်တတ်ကုန်၏။ကိမိဝ၊အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ဇာတဝေဒေါ၊ မီးသည်။သံဝ္ဍာနံ၊မိမိတည်ရာကို။အနုဒဟတိဇ္ဇ၀၊လောင်၏သို့တည်း။ ။ ဂျားအနက်လည်းမုဒုသမ္ဘာသာနောင်အာဝိကတာ,ကဲ့သို့ယ,ကျေသည်။ နအလံသက္ကုဏေယျာတိအနလာ,ပြု၊ သင်္ကိုတုံ,ကားပါဌသေသ။နေဝံနည်းဠ်ပုရိသေဟိဝါ သံနအလန္တိ အနလာ,ပြု။ ဟဒယေထဒ္ဓါဝိမုဒုသမ္ဘာသာသုန္ဒရဝါစာဇတာသန္တိ မုဒုသမ္ဘာသာ။ဇတာသံ၊ထိုမိန်းမတို့အား၊၏။ ဟဒယေ၊ နှလုံးသည်။ ထဒ္ဓါဝိ၊ ခိုင်မာသော်လည်း။ မုဒု၊ နူးညံ့သာယာသော။သမ္ဘာသာသုန္ဒရဝါစာ၊ ကောင်းသောစကားသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇာတိတာသွာ၊ထို.ကြောင့်။တာဇာတ္ထိ၊ထိုမိန်းမတို့သည်။ မုဒုသမ္ဘာသာ၊ မည်ကုန်၏။သိဒန္တိနံ,ဠ်,၊နံကားနိပါတ်မှ။ ဇာတမတ္တောဝဝေဒယတိဝိဒိတောပါကဋော်ဟောတိတိ ဇာတဝေဒေါ။ ယောအဂ္ဂိ၊ အကြင်မီးသည်။ဇာတမတ္တောဝ၊ဖြစ်ကာမျှဖြစ်၍လျှင်။ ဝေဒယတိ၊ထင်ရှားတတ်၏။ ဝိဒိတောပါကဋော၊ထင်ရှားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိတာသွာ၊ ထိုကြောင့်။ သောအဂ္ဂိ၊ထိုမီးသည်။ ဇာတဝေဒေါ၊မည်၏)။ ။မုဒုပါဏိဇာတကံ ဒုတိယံ။ ၂၆၂။

၂၆၃-ဗျဉ္ဇပလောဘနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ံ ဗွာဘုရားသည်၊ အဘိဇ္ဈာမာနဝါရိဆိတ်ံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဗျဉ္ဇပလောဘနဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌

သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာသနာတော်၌ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းကိုအ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် သစ်သီးကြွေးယေအကျိုးငှါ
သွားသည် ရှိသော်၊ သမုဒ္ဒရာကျွန်းယေ၌ နေသောတပါးသော ရဿေ
သည်ဆွမ်းခံသောအချိန်၌ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဒီးခိုးကိုမြင်၍ကျောင်း
၌သက်ဆင်း၏။ထိုအခါ ထိုရဿေကို ထိုဒတ္တိဘို့သည် ကျက်ရုံနေဦး
လေ့ဟုနေစေ၍ ဓိနုံးမအာမှအရာဖြင့်ဖြား ယောင်း၍ ဈာန်မှယုတ်စေ၍ ရ
သေ့၏မြတ်သောအကျင့်ကိုကွယ်စေ၏။ ထိုရဿေသည် အတောင်ပြတ်
သောကျီးကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ထိုဓိနုံးမကိုစွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား တနေ့
ပတ်လုံးထိုအရပ်၌လျှင်နေ၍လာလတ်သောဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ပျံသ
ဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့ဂျေးရွှေပြေး၏။ ထိုအခါ ထိုရဿေကို ထိုဘုရား လောင်း
သည်၍သူကားငါ၏ရန်သူဖြစ် လတ္တံ့ဟုသန်လျက်ကိုင်၍လိုက်၏။ ယခု
ငါသည်ရဿေ၏ကိုး ကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှါသင့်၏ဟု ကြံလျက်သမုဒ္ဒရာ
ကမ်းနားသို့ရပ်၍။ ။

(၃၆၄) အဘိဇ္ဇမာနေ ဝါရိသ္မိံ၊အယံ အာဂမ္မ ဇာတိယာ။
ဓိသီဘာဝိ·ထ္ထိယာ ဂတ္ဝါ၊သံသိဒတိ မဟာဏ္ဏဝေ။ ။
(၃၆၅) အာဝန္ဒနီ မဟာမာယာ၊ဂြိဟ္မစရိယ-ဝိကောပနာ။
သိဒန္တိ နံ ဝိဒိတ္ဝာန၊အာရကာ ပရိဝဇ္ဇယေ။ ။
(၃၆၆) ယံ ဇတော ဥပသေဝန္တိ၊ဆန္နသာ ဝါ ဓနေန ဝါ။
ဇာတဝေဒေါ·ဝ သံဌာနံ၊ဓိပ္ပံ အနုဒဟန္တိ နံ။ ။

ဟူသော၌ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၃၆၄-၃၆၆) အယံ၊၌ရဿေသည်။ဇာတိယာ၊တန်းခိုးဖြင့်၊အဘိဇ္ဇမာ
နေ၊မလွှတ်မကွားသော။ဝါရိသ္မိံ၊ရေ၌။ ဥဒကံ၊ရေကို။ အနာမသိတ္ဝာ၊မသုံး
သပ်မထိပါးစေမူ၍။ အာဂမ္မ၊လာလတ်၍။ဇာတိယာ၊ဓိနုံးမနှင့်။သဒ္ဓိံ၊တကွ။
ဓိသီဘာဝံ၊ လူအာကျင့်ကိုမှီဝဲသဖြင့် ယောနှောသော အဖြစ်သို့။ ဂတ္ဝါ၊
ရောက်၍။မဟာဏ္ဏဝေ၊သမုဒ္ဒရာ၌။သံသိဒတိ၊နစ်၏။ ။ဇာတိယာ၊ဓိနုံးမ
တို့မည်သည်။ အာဝန္ဒနီ၊ ကာမဂုဏ် ဟူသောလှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့်စိတ်ကို
မျောက်မှားအောင်ထွက်သည့်ပတ်တတ် လည်စေတတ်ကုန်၏။ မဟာမာယာ၊
များသောမာယာရှိကုန်၏။ ဂြိဟ္မစရိယဝိကောပနာ၊မြတ်သောအကျင့်ကို

ပျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ သိဒန္တိ၊ငရဲ၌နစ်တတ်ကုန်၏။ဧဝံ၊ဤသို့။ ဝိဒိတွာန၊ ဆိ၍။ဧတော၊ထိုမိန်းမတို့ကို။ပဏ္ဍိတော၊ပညာရှိသည်။အါရကာ၊ဝေးစွ၊။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ကြဉ်ရှောင်ရာ၏။ ။ဇာတဝေဒေါ၊မီးသည်။ သံဠာနံ၊မိမိ တည်ရာကို။အနုပဒဟတိဇ္ဇ၀၊လောင်သကဲ့သို့။ ဧတော၊ထိုမိန်းမတို့သည်၊ ယံ၊အကြင်ယောကျ်ားကို။ဆန္ဒသါ၀ါ၊ချစ်သဖြင့်၎င်း။ဓနနာ၀ါ၊ဥစ္စာပေး သဖြင့်၎င်း။ဥပသေ၀န္တိ၊မှီဝဲကုန်၏။နံ၊ထိုယောကျ်ားကို။ဒိပ်၊လျင်စွာ။အ နုဒဟန္တိ၊လောင်တတ်ကုန်၏။ ။စူဠပလောဘနဇာတကံတတိယံ။၂၄၃။

၂၄၄-မဟာပနာဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊ပနာဒေါနာမသောရာဇာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာပနာဒဇာတ်ကို ဂင်္ဂါနဒီဒွီ နေတော်မူစဉ်၊ ဘဒ္ဒဖိမထေရ်၏အာနုဘော်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၃၉၇) ပနာဒေါ နာမ သော ရာဇာ၊ယသ ယူပေါ သုဝဏ္ဏယော။
တိရိယံ သောဠသု·ဇေဒေါ၊ဥဒ္ဓ·မာဟု သဟာသဓာ။ ။
(၃၉၈) သဟာသကဏ္ဌော သဂဂဏ္ဌော၊ဓောလဟာရိတာမယော။
အနုစ္စံ၊တဏ္ဍ ဂန္ဒဗ္ဗာ၊ဆသဟာသာနိ သတ္တဓာ။ ။
(၃၉၉) ဧဝမေတံ တဒါ အာသိ၊ယထာ ဘာသသိ ဘဒ္ဒဖိ။
သင်္ကော အဟံ တဒါ အာသိံ၊ဝေယျာ၀စ္စကရော တဝ။ ။
ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၃၉၇-၃၉၉) ယသ၊အကြင်မင်း၏။ယူပေါ၊ပြာသာဒ်သည်။ သု ဝဏ္ဏယော၊ရွှေဖြင့်ပြီး၏။တိရိယံ၊အနံအပြန့်အား၊ဖြင့်။ သောဠသု·ဇေဒေါ သောဠသကဏ္ဌာပါတဝိဏ္ဏာရော၊တဆဲ့ခြောက်ပါးသောမြား၊ကျပမာဏ ကျယ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ဥဒ္ဓံဥဇ္ဇေခေန၊အရပ်အား၊ဖြင့်။သဟာသ ဓာသဟာသကဏ္ဌာဂမနမဏ္ဍူဥစ္စော၊ မြားကျတထောင် အတိုင်းအရှည် ဖြင့်သည်။ အဟု၊ဖြစ်၏။ သောရာဇာ၊ထိုမင်းသည်။ ပနာဒေါနာမ၊ပနာ ဒမည်သည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်၏။ ။သဟာသကဏ္ဌော၊ မြားကျတ

ထောင်မြင့်သောပြာသာဒ်သည်။ သတဂေဏ္ဍုသတဘူမိကောဘုံတရာ
ရှိ၏။ ဓဇာလု၊များသောတန်းခွန်မှန်ကင်းရှိ၏။ ဟရိတာမယောပတ္တမြား
စိမ်းတို့ဖြင့်ခြုံရံအပ်၏။ တထ္ထ၊ထိုပြာသာဒ်၌။ ဆသဟာသာနိ၊ ခြောက်
ထောင်ကုန်သော။ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ကချေသည်တို့သည်။ သတ္တဓာ၊ခုနစ်ဘို့ခုနစ်
စု။ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ သတ္တာသုဌာနေသု၊ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌။ ရညော၊
မဟာပနာဒမင်း၏။ ရတိဝသုနတ္ထာယ၊ နေ့လျှော် ပျော်ပါးခြင်း ပွါးစိမ့်
သောဌါ။အနစ္ဆုံ၊ကဘူးကုန်ပြီ။ ။ဘဒ္ဒဓိ၊ဘဒ္ဒဓိ။ယထာ၊အကြင်သို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်။ တံ်၊သင်သည်။ ဘာသထိ၊ဆို၏။ ဇဝမေဝ၊ဤသို့
သင်ဆိုကိုင်းသာလျှင်။အာထိ၊ဖြစ်ဘူးပြီ။အဟံ၊ငါသည်။တဒါ၊ထိုအခါ၌။
တဝ၊သင်၏။ ဝေယျာဝစ္စကရော၊ အမှုကြိုးငယ်ကို ရွက်ဆောင်သော်။
သက္ကော၊ထိကြားသည်။အာထိ၊ဖြစ်ဘူးပြီ။ ။(ထိုမင်းသည်အပြားအား
ဖြင့်ကြေညာကျော်စော ကောင်းချီးပေးသောအသံရှိသောကြောင့်ပနာ
ဒမည်သတည်း။ပကာရေနပဝတ္တောနာဒေါဇတဿာတိပနာဒေါ,ပြု။သု
ဝဏ္ဏာမယော, ဆိုလိုလျက်၊ ဆန်းအလိုဌါ မ,ကျသည်။ သောဋ္ဌသုဇွေ
ဓော,၌၊ဥဇွေဓ,ကားအစောက်ကိုမဟော။ဝိတ္ထာရကိုဟောသည်။ ။တိ
ရိယံသောဋ္ဌသုဇွေဓောတိ ဝိတ္ထာရတော သောဋ္ဌသ ကဏ္ဍပါတဝိတ္ထာ
ရောအဟောသိ။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။သတဂေဏ္ဍုဋ္ဌိ၊ဂေဏ္ဍု,ကားဘူမိ၏
ပရိယာယ်တည်း။ ။သတဘူမိကောအဟောသိ။ ။အဋ္ဌကထာ)။ ။
ဖဟာပနာဒဓာတက် စတုတ္ထံ။၂၆၄။

၂၆၅-ခုရပ္ဖာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်
စွာဘုရားသည်၊ ဒိသွာခုရပ္ပေ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆောင်
အပ်သော ဤခုရပ္ပဖာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင် ကြီး၌ သီတင်း သုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ လျှံသောဝိရိယရှိသောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ။

ထွည်းကုန်သည် သားသည် ကန္တာရ တဘက်၌ ငွေသည်းကိုရပေးစေ၍
တောအုပ်စောင့်အကြီးကို အထူးထူးသောမြတ်သော အရသာရှိသော
ဘောဇဉ်ကိုစားစေ၍ မိမိသည်လည်း နံနက်စာစား၍ ချမ်းသာစွာ နေ

လျက် ထိုတောအုပ်စောင့် အကြီးနှင့် တကွ စကားပြောလတ်သည်ရှိ သော်၊ အဆွေ၊ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့၏လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ ယွမ်းမိုးသောကာလ၌ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်စိတ်ထိတ်လန့်ခြင်းမျှ သည်လည်းမဖြစ်သနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၄၀၀) ဒိသွာ ခရရပ္မေ ဝနေ-ဝေဂ-နုန္နေ၊
ခဂ္ဂေ ဂဟိတေ တိဒိဏ္ဍေ တေလ-ဓောတေ။
တဏ္ဍိ ဘယဏ္ဍိ မရဏေ ဝိရူဠ္ဇေ၊
ကဏ္ဌာ နု တေ နာ-ဟု ဆန္ဒိ တတ္တံ။ ။

ဟုသောရှေးဦးစွာသော၌ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၀) သမ္မ၊အဆွေ။ဝနေဝေဂနုန္နေ၊လေး၏အဟုန်ဖြင့်လွှတ်အပ်ကုန် သော။ ခရရပ္မေ၊စဉ်းသွားတပ်သောမြားတို့ကိုဎင်း။ ဂဟိတေ၊ကိုင်စွဲအပ် ကုန်သော။ တိဒိဏ္ဍေ၊ထက်စွာကုန်သော။ တေလ-ဓောတေ၊ဆီဖြင့်သွေး အပ်ကုန်သော။ခဂ္ဂေ၊သန်လျက်တို့ကိုဎင်း။ဒိသွာ၊မြင်၍။ တဏ္ဍိ ဘယဏ္ဍိ၊ ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏေ၊သေခြင်းသည်။ ဝိရူဠ္ဇေ၊ရှေး၌ တည်လတ်သော်။ ကဿာနု၊ အဘဲ့ကြောင့်လျှင်။ တေ၊သင့်အား။ ဆန္ဒိ တတ္တံ၊ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းသည်။နာဟု၊မဖြစ်သနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍တောအုပ်စောင့်အကြီးသည်။ ။

(၄၀၁) ဒိသွာ ခရရပ္မေ ဝနေ-ဝေဂ-နုန္နေ၊
ခဂ္ဂေ ဂဟိတေ တိဒိဏ္ဍေ တေလ-ဓောတေ။
တဏ္ဍိ ဘယဏ္ဍိ မရဏေ ဝိရူဠ္ဇေ၊
ဝေဒံ အလတ္ထံ ဝိပုလံ ဥဠာရံ။ ။

(၄၀၂) သော ဝေဒ-ဇာတော အဇ္ဈာဘဝိ အဓိတ္တေ၊
ပုဇ္ဇော မေ ဇီဝိတ-မာဆိ စတ္တံ။
နု ဟိ ဇီဝိတေ အာလယံ ကုဗ္ဗမာနော၊
သူရော ကယိရာ သူရ-ကိစ္စံ ကဒါစိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၀၁-၄၀၂) သမ္မ၊အဆွေ။ ဝနေဝေဂနုန္နေ၊လေး၏အဟုန်ဖြင့် လွှတ် အပ်ကုန်သော။ခရရပ္မေ၊စဉ်းသွားတပ်သောမြားတို့ကိုဎင်း။ဂဟိတေ၊ကိုင် စွဲအပ်ကုန်သော။ တိဒိဏ္ဍေ၊ထက်စွာကုန်သော။ တေလဓောတေ၊ဆီဖြင့် သွေးအပ်ကုန်သော။ခဂ္ဂေ၊သန်လျက်တို့ကိုဎင်း။ဒိသွာ၊မြင်၍။တဏ္ဍိ ဘယ

သို့ ၊ထိုကြီးစွာသောဘေးကြောင့်။ မရဏောသေခြင်းသည်။ဝိရူဠှေးရှေး ရှုတည်လတ်သော်။ ဝိပုလံ၊ပြန့်ပြောသော။ ဥဠာရံ၊မြတ်သော။ ဝေဒံ၊နှစ် သက်ခြင်း၀မ်းမြောက်ခြင်းကို။အဟံ၊ငါသည်။အလတ္ထံ၊ရပြီ။ ။ဝေဒ-ဏာတော၊ဖြစ်သောနှစ်သက်၀မ်းမြောက်ခြင်းရှိသော။ သောအဟံ၊ထိုငါ သည်။အဓိဂ္ဂေ၊ရန်သူတို့ကို။ အဇ္ဈဘိ၊အာသက်ကိုစွန့်၍နှိပ်နင်းလွှမ်းမိုး ပြီ။မေမယာ၊ငါသည်။ ပုဇ္ဇေ၀၊သင်၏လက်မှအစကိုယူစဉ်ရှေးကာလ၌ လျှင်။ ဇီဝိတံ၊အသက်သည်။ စတ္တံ၊စွန့်အပ်သည်။ အာဆိ၊ဖြစ်ပြီ။ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ဇီဝိတေ၊အသက်၌။ အာလယံ၊တပ်ခြင်းကို။ ကုဇ္ဇမာနော၊ပြုသော။ သူရော၊သူရဲကောင်းသည်။ သူရ-ကိစ္စံ၊သူရဲကိစ္စကို။ကဒါစိ၊တရံတဆစ် ၌။နကယိရာ၊မပြုရာ။ ။(ခုရတိဆိန္နတိတိခုပ္ပေါ၊ခုရဆေဒနေ။အပ္ပေါ။အာ ထဝါခေလုတိဂန္ဆတိတိခုရော။ ။အဿ။ ။ခုရံပါတိရက္ခတိတိခုရပ္ပေါ, ပြု၍ခုရပ္ပ,ကားမြားကိုဟောသတည်း။ ။နုန္နေ၌၊နုဒပေရဏော၊ပေရ ဏံစုဏ္ဏိယကရဏံဝိသနံ။ ။ဟု,ဓာတုမာလာ၌ဆိုသော်လည်းအနေ ကထ္ထဖြစ်၍ဤ၌ဝိတ္တအနက်ကိုလိုသည်)။ ။ခုရပ္ပဏာတကံ ပဉ္စမံ။၂၆၅။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော် ဗျာဘုရားသည်၊ ယေနာသိကိသိယာပဏ္ဍာ၊, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတက္ကသိန္ဓဝဏ္ဏ၀ေတာ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်း •တော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သောသူ ကြွယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုမြင်းမသည်နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ထိုအရပ်၌လျှင် လည်း၍စိုးရိမ် လွန်ရပ်၏။ထိုအခါသားသည်အဖိအထံသို့ချဉ်းကပ်၍မေးလိုရကား။

(၄၀၃) ယေနာ·သိ ကိသိယာပဏ္ဍာ၊ယေန ဘဂ္ဂဲ နုစ္ဆတိ။ အယံ သော အာဂတော ဘဂ္ဂဲာ၊ကဿာ ဒါနိ ပလာယတိ။ ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၃) အမ္မ၊မိခင်။ ယေန၊ အကြင်သိန္ဓေါမြင်း၌ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသောအကြောင်းကြောင့်။ တွံ၊မိခင်သည်။ ကိသိယာ၊ကြိုးထိုသည်။ ပဏ္ဍာ၊ဖြေ့တော့သောကိုယ်ရှိသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။ယေန၊အကြင်သိန္ဓေါ

မြင်းဦးခေါ်တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသော အကြောင်း ကြောင့်။ ဘတ္တံ၊ အစာသည်။တုယ္ဟံ၊မိခင်အား။ နရုစ္စတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ။ သော အယံ ဘတ္တာ၊ထိုအသျှင်သိန္ဓောမြင်းသည်။ အာဂတောဝ၊ လာပြီမဟုတ်လော။ ကသ္မာ၊အဘဲ့ကြောင့်။ဒါနိ၊ယခု။ပလာယသိ၊ပြေးစေဘိသနည်း။ ။

မြင်းမသည်သားဇော်စကားကိုကြား၍။ ။

(၄၀၄) နခေါပနာ.ဒိကေနေဝ၊သန္ဓဝေါနာမ ဇာယတိ။

ယသော ဟာယတိဇာတ်ထိုနံ၊တသ္မာ တာတ ပလာယိ တံ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၃၀၄) ထာတ၊ချစ်သား။အာဒိကေနေဝ၊အစ၌ပင်လျှင်။ သန္ဓဝေါနာမ၊မေထုနဓမ္မသံယောဂအားဖြင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကား။နခေါပနဇာယတိ၊မဖြစ်သင့်ရာ။ဇာတ်ထိုနံ၊မိန်းမတို့အား။ ယသော၊ စည်းစိမ်အခြံအရံသည်။ ဟာယတိ၊ ယုတ်တတ်၏။ တဆ္ဓာ၊ထို့ကြောင့်။ တံ၊ထိုသိန္ဓောမြင်းကို။ပလာယိ၊ပြေးစေ၏။ ။ထိုမြင်းမသည်သားအား၌သို့ပြုခြင်းသည်မိန်းမတို့၏သဘောတည်းဟုပြောဆို၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၄၀၅) ယသသိနံ ကုလေ ဇာတံ၊အာဂတံ ယာ နဇာဇ္ဇတိ။

သေစတိ စိရရတ္တာယ၊ဝါတဂ္ဂ.ဗ်ဝ ဘဒ္ဒလိ။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၀၅) ယာဇာဇ္ဇတိ၊အကြင်မိန်းမသည်။ အာဂတံ၊ရောက်လာသော။ ကုလေဇာတံ၊အမျိုးကောင်းဦးဖြစ်သော။ ယသသိနံ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသောယောကျ်ားကို။နဇာဇ္ဇတိ၊အလိုမရှိအံ့။ဘဒ္ဒလိ၊ဘဒ္ဒလိမည်သောမြင်းမသည်။ ဝါတဂ်ံ၊ ဝါတဂ္ဂမည်သော သိန္ဓောမြင်းကို။ အ-လဘိတ္ထာ၊ မရမူ၍။သေစတိဇာဝ၊စိုးရိမ်ရဘိသကဲ့သို့။ သာဇာဇ္ဇတိ၊ထိုမိန်းမသည်။ စိရရတ္တာယ၊ အရှေးမြင့်၊သေစတိ၊စိုးရိမ်ရ၏။ ။ဝါတဂ္ဂသိန္ဓဝဇာတက် ဆဋ္ဌံ။ ၂၄၆။

၂၄၇-ကဏ္ဏဋ္ဌဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သိဂ်မံဂေါ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆ

အပ်သော ဤကဏ္ဍဒုဇောတ်ကို၊ ဓမ္မတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောမိန်းမကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းဆင်သည်ကုဋ္ဌိရဂေါကန်ကိုအမှီပြု၍နေကုန်သောခပ်သိမ်းသောဆင်တို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့နှင့် တကွရေကန်၏အနီးသို့သွား၍ ထိုဗုဒ္ဓနှုန်သည် သက်သောကာလ၌ဘမ်းသလော၊အစာကိုယူသောကာလ၌ ဘမ်းသလော၊တက်သော ကာလ၌ ဘမ်းသလောဟုမေး၏။ တက်သောကာလ၌ဘမ်း၏ဟုကြား၍၊ထိုသို့တပြီးကားသင်တို့သည် ကုဋ္ဌိရဂေါကန်သို့သက်၍ အလိုရှိတိုင်းအစာကိုယူ၍ရှေးဦးစွာ တက်ကြကုန်။ ငါသည်နောက်နေရစ်အံ့ဟုဆို၏။ ဆင်တို့သည်ဘုရားထောင်း ဆင်ဆိုတိုင်းပြုကြကုန်၏။ ဗုဒ္ဓနှုန်သည် နောက်မှတက်သောဘုရားလောင်းကို ညှပ်ဖြင့်ပန်းပဲတို့၏ သံချောင်းကို ညှပ်ဘိသကဲ့သို့တက်မနှစ်ခုဖြင့်ခြေဦးမြီးစွာကိုင်၏။ ဆင်မသည် ဘုရားလောင်းကိုမစွန့်မူ၍အနီးဌာနေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆွဲငင်အပ်သည် ရှိသော် ဗုဒ္ဓနှုန်ကိုဆောင်အံ့သော ဌာမတတ်နိုင်။ ဗုဒ္ဓနှုန်သည်ကား ဘုရားလောင်းကိုငင်လျက်မိမိသို့ရှေးရှုသည်ကိုပြု၏။ဘုရားလောင်းသည်သဘေးဖြင့်ကြောက်၍မိသောမြည်ခြင်းကိုမြည်၏။ ခပ်သိမ်းသောဆင်တို့သည်ဘေးမှကြောက်ကုန်ရကားကြိုးကြာသံနှင့် တူသောအသံကိုမြည်၍ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကိုစွန့်ကုန်လျက်ပြေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ဆင်မသည်လည်းကြောက်ခြင်းကို သည်းခံအံ့ သောဌာမတတ်နိုင်၍ပြေးအံ့သောဌါအားထုတ်၏။ ထိုအခါထိုဆင်မကိုဘုရားလောင်းသည်မိမိအားဗုဒ္ဓနှုန်မသည်၏အဖြစ်ကိုသိစေ၍ထိုဆင်မကိုမပြေးစိမ့်သောဌါ။ ။

(၄၀၉) သိဂီမိဂေါ အာယတ-စက္ခု၊ နေတ္တော၊
အဒ္ဒိ·တ္တစော ဝါရိ-သယော အ-လောမော။
တေနာ·ဘိဘူတော ကပဏံ ရုဒါမိ၊
မာဟော မံ ပါဏ-သမံ ဓဟေယျ။ ။

ဟူသောရှေးဦးပွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၉) ရေနုကာ၊ဆင်မ၊သိဂီမိဂေါ၊ သိဂီဣွေ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောဗုဒ္ဓနှုန်သည်။ ဝါ၊ဦးချို(ကိုစွကိုပြီးစေတတ်သောတက်မရှိသောဗုဒ္ဓနှုန်သည်။ အာယတ-စက္ခု-နေတ္တော၊ပြူးပြူးထွက်သောရှည်သောမျက်စိရှိ၏။အဒ္ဒိ·တ္တစော၊အရိုးဟူသောအရေရှိ၏။ဝါရိ-သယော၊ရေ၌နေ

ဇ်။အ-လောမော၊အမွေးမရှိ။တေန၊ထိုဣတ္ထိဇုဇုန်သည်။အဘိဘူတော၊မြိဒ္ဓာ
ညပ်လျက်နှိပ်စက်ဘမ်းယူအပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ငါသည်။ကပဏံ၊သ
နားဘွယ်သောအသံကို။ ရုဒါဓိ၊ငိုမြည်တမ်းဇ်။ ဗျသနပ္ပတ္တံ၊ပျက်စီးခြင်း
သို့ရောက်သော။ ပါဏ-သမံ၊အသက်အတူချစ်အပ်သော။မံ၊ငါ့ကို။တွံ၊
သင်သည်။မာဟေဝဓေဟေယျုဓေဟေယျာသိ၊မစွန့်ပါလင့်။ ။

ထိုအခါဘုရားလောင်းအားဆင်မသည်ပြန်လည်၍ နှစ်ဆိပ့်စေလျက်။

(၄၀၇) အယျ တံ နု ဓေဟိသောဓိ၊ကုဉ္ဇရံ သဠိ-ဟာယနံ။

ပထဗျာ စာတုရ-နွာယ၊သုဝိယော ဟောသိ မေ တုဝံ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆိုဇ်။ ။

(၄၀၇) အယျ၊အသျင်။အဟံ၊ငါသည်။သဠိဟာယနံ၊အနှစ်ခြောက်
ဆယ်ရှိသောကာလမှယုတ်ထသော။ ကုဉ္ဇရံ၊ဆင်မင်းဖြစ်သော။ တံ၊အ
သျင်ကို။ နဓေဟိသောဓိ၊မစွန့်အံ့။ စာတုရန္တာယ၊သမုဒ္ဒရာလေးစင်းအဆုံး
ရှိသော။ပထဗျာ၊မြေ၌။တုဝံ၊သင့်ကို၊သင်သည်။မေ၊ငါသည်။ သုဝိယော၊
အလွန်ချစ်အပ်သည်။ဟောသိ၊ဖြစ်ဇ်။ ။

ထိုအခါဆင်မသည်ဘုရားလောင်းကိုထောက်ပံ့၍၊အသျင်၊ယခုသင့်
ကိုဗုဒ္ဓန်နှင့်တကွအတံ့ယဲစကားပြောဆို၍ လွတ်စေအံ့ဟုဆို၍ ဗုဒ္ဓန်
ကိုတောင်းပန်လိုရကား။ ။

(၄၀၈) ယေ ကုဉ္ဇိရာ သမုဒ္ဒဿိ၊ဂင်္ဂါယ ယမုနာယစ။

တေသံ တွံ ဝါရိ-ဓော သေဌ္ဌော၊မုဉ္စ ရောဒန္တိယာ ပတိ။ ။

ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆိုဇ်။ ။

(၄၀၈) ဘဒ္ဒိဝဏ္ဏာ၊ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း အဆင်းကောင်းပေသော ဗု
ဒ္ဓန်မင်း။သမုဒ္ဒဿိ၊သမုဒ္ဒရာဇ်ဌင်း။ ဂင်္ဂါယ၊ဂင်္ဂါဇ်ဌင်း။ ယမုနာယစ၊ယ
မုနာဇ်ဌင်း။ယေကုဉ္ဇိရာ၊အကြင်ဗုဒ္ဓန်တို့သည်။သန္တိ၊ရှိကုန်ဇ်။ သဇ္ဇသံ၊
ကုန်အောင်စုံကုန်သော။တေသံ၊ထိုဗုဒ္ဓန်တို့ထက်။ ဝါရိဓော၊ရေဇ်ဖြစ်
သော။တွံ၊အသျင်သည်သာလျှင်။ ဝဏ္ဏာသမ္ပတ္တိယာစ၊အဆင်းဇ်ပြည့်စုံ
ခြင်းဖြင့်ဌင်း။ မဟန္တေနစ၊ကိုယ်ကောင်ခွန်အား ကြီးမားခြင်းဖြင့်ဌင်း။
ဇသေဋ္ဌော၊မြတ်ဇ်။ တေန၊ထိုသို့မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသောကြောင့်။
တံ၊အသျင်ဗုဒ္ဓန်မင်းကို။ ယာစာမိ၊ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပါဇ်။ ရော
ဒန္တိယာ၊ငိုသောအကျွန်ုပ်ဇ်။ပတိ ၊လင်ကို။မုဉ္စ၊လွတ်တော်မူပါ။ ။ဗုဒ္ဓန်
သည်ထိုဆင်မဇ်အသံဒွိဓိနိုးမသံဟူသောအာရုံကိုယူ၍ ဓိနိုးမသံသည်

ငင်အပ်သောရာဂနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆင်၏ခြေမှတက်မ
တို့ကိုဖြေသက်သွဲ့သို့လျော့စေလျက်၊ ဤဆင်သည်လျော့သည်ရှိသော် ဤ
မည်သောအမှုကိုပြုဇတ်ဟုရာဂနှောံ၍ ဥာဏ်မှောံရကား တစုံတခုကို
မသိ၍၊ ထိုအခါဆင်သည်ခြေကိုချိ၍ ဗုဒ္ဓန်ကျောံကုန်းပြင်၌နင်း၏။ ထို
ခဏ၌လျင်အရိုးတို့သည်ကွဲကုန်၏။ဆင်သည် ဝမ်းမြောံသောအသံကို
မြည်၏။ခပ်ဆိပ်းသောဆင်တို့သည်စည်းဝေး၍ဗုဒ္ဓန်ကိုထုတ်၍ ရေကန်
၏အပဖြစ်သောအပြင်၌ထား၍ နင်းကုန်လျက် မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေ
စေကုန်၏။ထိုဗုဒ္ဓန်၏နှစ်ခသော တက်မတို့သည်ကိုယ်မှပြတ်၍ လျော်
ပတ်သောအရပ်၌ကျကုန်၏။ထိုကုဋိရရေကန်သည် ဂင်္ဂါမြစ်နှင့်တစပ်
တည်းဖြစ်၍ဂင်္ဂါပြည့်သောကာလ၌ဂင်္ဂါရေဖြင့်ပြည့်၏။ဂင်္ဂါရေနည်း
သည်ရှိသော်ရေကန်မှရေသည်ဂင်္ဂါသို့ဝင်၏။ထိုအခါနှစ်ခသောတက်
မတို့သည်လည်းဂင်္ဂါရေ၌မျောကုန်၏။ တခုသောတက်မသည် သမုဒ္ဒ
ရာသို့ဝင်၏။တခုသောတက်မကိုဒသဘာတိကမင်းတို့သည်ရေ၌ကစား
ကုန်သော်ရကုန်၍အာလမ္ဗရမည်သောမုဒိန်းစည်ကို ပြုကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ
သို့ဝင်သော တက်မကိုကားအသုရာတို့သည်ယူကုန်၍ အာလမ္ဗရမည်
သောစည်ကိုပြုကုန်၏။ထို အသုရာတို့သည်နှောံကာလ၌ဆိကြားမင်းနှင့်
စစ်ထိုးကုန်လတ်သော်ရှုံးကုန်၍အာလမ္ဗရစည်ကိုစွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏။
ထိုအခါထိုအာလမ္ဗရစည်ကို သိကြားမင်းသည်ဒိမိအာကျိုးဌာ ယူခဲ့စေ
၏။ထိုစည်ကိုရ၍အာလမ္ဗရစည်၊ဗိုးကဲ့သို့မြည်၏၊ဟုဆိုကြကုန်၏။ ။
(သိကြသဝဏ္ဏဝဏ္ဏော ဒိဂေါ သိကြိဒိဂေါ,ပြု။ ဤ၌ဒိဂသည် အခြေလေး
ချောင်းရှိသောသားကိုသာမဟော၊အလုံးစုံအသက်ရှိသောသတ္တဝါကို
သိမ်းယူသည်၏အစွမ်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓန်ကိုပင် ဒိဂဆိုသည်။ (တနည်း)။
သိဂ်သဒ္ဒါသာအလာဇတဿအတ္ထိတိသိကြိ,ပြု၍ဦးချိုကိစ္စကို ပြီးစေတတ်
ရကား ဦးချိုနှင့်တူသော တက်မရှိသောဗုဒ္ဓန်ရ၏။ ဒွိဟိအလေဟိသိဂ်
ကိစ္စံသာဓေန္တေဟိယုတ္တတာယသိကြိတိဝိအတ္ထော။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။
စက္ခုစတံနေတ္တာဒ္ဓာတိစက္ခုနေတ္တံ။အါယတာနိစက္ခုနေတ္တာနိအသာတိ•
အာယတစက္ခုနေတ္တာ။ မျက်စိသည်ပင်မြင်တတ်သောအနက်ကြောင့်
စက္ခုမည်သည်။သတ္တဝါတို့ကိုဆောင်ထတ်သောအနက်ကြောင့်နေတ္တ
မည်သည်။အာယတာနိစက္ခုသဒ်ါတာနိနေတ္တာနိအသာဘိအာယထ
စက္ခုနေတ္တာ,ဟူ၍လည်းပြုသင့်၏။ကပကရဏာယံ။ကပတိ၊ကပဏော,

ဟုဓါတ်ကျမ်းလာရကား။သနားဘွယ်သော သူ၏ငိုကြွေးသောအသံကို ဤဒ္ဒကပဏ္ဍဆိုသည်။ကပဏံရဒါမိတိကာရညပ္ပတ္တောဟုတွာရုဒါမိပိရဝါမိစ,ဟုအဒ္ဒကဆောဘွင့်သည်ကား ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်တည်း။ကပဏံ,ကိုကပဏောဟုတွာ,အနက်ဆိုလို၍မဟုတ်။ အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ရုဒအာသုဝိမောစနေ,ဆိုသော်လည်း မျက်ရည်ထိုကာမျက်ကိုသာမယူရ၊ နှုတ်ဖြွက်၍ငိုခြင်းကိုဟောသောကြောင့် သကမ္မကဓါတ်ဖြစ်သတည်း။ ထိုကံသည်လည်းအချို့သောအရာဝယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကံဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ရောဒတိတိကိ်ရောဒတိ။မတံပုတ္တံဝါဘာတရံဝါရောဒတိ, ဟူသည်တည်း။ပထဗျာပထဝိယာ,ဖြတ်၍ယ,နှောင်းရာ ဇ္ဈ,ကျ။ဝ,ကို ဗ,ပြု၍ပထဗ္ဗာဖြိုးသတည်း)။ ။ကကဏ္ဍဇာတကံ သတ္တမံ။၂၆၇။

၂၆၈-ဒဠဲရာမဒူသကဇာတ်။

နှတ်နှင့်တကွသော လောကကိုးဇုံးမတေဝဲမှတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ပွာဘုရားသည်၊ ယောဝေသဗ္ဗသမေတာနဲ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တနိုးဆောသင်အပဲသော ဤအာရာမဒူသကဇာတ်ကို၊ဒက္ခိဏာဂိရိဇနပုဒ် ဌမထင်ရှားသောဥယျာဉ်စောင့်၏သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်တရံတခုသောပြည်ဘွယ်ကိစ္စဖြင့်ဥယျာဉ်သို့သွား၍ထိုသို့ပြုကုန်သောထိုမျော်တို့ကိုမြင်၍အဘဲ့ကြောင့်သင်တို့သည်ဤသို့ ပြုအပ်သနည်းဟုမေး၍၊မျော်ကြိုးသည်စိရင်သောကြောင့် ဤသို့ပြုအပ်၏ဟုဆိုသည်ရှိသော်၊မျော်ကြိုးအားပေးသနည်း၏၊သင်တို့အားကား အာဟယ်သို့သဘောရှိသနည်းဟူသောအနက်ကိုပြုလိုရကား။ ။

(၄၀၉) ယေဝေ သဗ္ဗ-သမေတာနံ၊အဟုဝါ သေဌ္ဌ-သမ္မတော။ တဿာ·ယံ ဇနိသိ ပညာ၊ကိမေဝ ဇ္ဈတရာ ပဇာ။ ။ ဟူသောဂေးဉီးမွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၀၉) သဗ္ဗ-သမေတာနံ၊အလုံးစုံတို့သောအမျိုးရှိသော သတ္တဝါတို့ တွင်။ယော၊အကြင်သတ္တဝါသည်။ဝေ၊စင်စစ်။ သေဌ္ဌ-သမ္မတော၊အမြတ် ဟုသမုတ်အပ်သည်။အဟုဝါ၊ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။တဿ၊ထိုအမြတ် ဟုသမုတ်အပ်သောသတ္တဝါ၏။အယံပညာ၊ဤပညာသည်။ဇနိသိ၊ဤသို့

သဘောရှိ၏။ ဣတရာ၊ အမြတ်ဟုသမုတ်အပ်သောသူမှတပါး သော။ ယာပဇော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တသော၊ ထိုအမြတ်ဟုသမုတ် အပ်သောသူမှတပါးသောသတ္တဝါ၏။ ပညာ၊ ပညာသည်။ ကိမေဝကိ ဒိသာနုဓေါ၊ အဘယ်သို့သဘောရှိရာလိမ့်နည်း။ ။

ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍မျောက်တို့သည်။ ။

(၄၁၀) ဇဝ.မေဝ တုဝံ ဗြဟ္မေ၊ အနုညာယ ဝိနိန္နသိ။
ကထံ မှလံ အ-ဒိသွာန၊ ရုက္ခံ ဇညာ ပတိဋ္ဌိတံ၊ ။

ဟူသော်ဤနတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၀) ဗြဟ္မေ၊ သူမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အနုညာယ၊ မသိမှု၍။ ဇဝ မေဝ၊ ဤသို့သာလျှင်။ အမှေ၊ ငါတို့ကို။ ဝိနိန္နသိ၊ ကဲ့ရဲ့မှား၏။ မှလံ၊ အမြစ်ကို။ အဒိသွာန၊ မမြင်မှု၍။ ပတိဋ္ဌိတံ၊ တည်သော။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်ကို။ ကထံ ဇညာ၊ အမြစ်တို့သည်ရှည်သည်ဟုအသို့သောအကြောင်းဖြင့် သိခြင်းငှာတတ် ကောင်းအံ့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၁၁) နာ.ဟံ တုမှေ ဝိနိန္နာမိ၊ ယေ စ.ညေ ဝါ နရာ ဝနေ။
ဝိသသေနာ.ဝ ဂါရယှာ၊ ယသ.ဩာ ရုက္ခ-ရောပကာ။ ။

ဟူသော်ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၁) အဟံ၊ ငါသည်။ တုမှေ၊ သင်တို့ကို။ နဝိနိန္နာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ အညေ၊ သင်တို့မှတပါးကုန်သော။ ယေဝါနရာ၊ အကြင်မျောက်တို့သည်။ ဝနေ၊ ဟောဒ္ဒါ။ ဝသန္တိ၊ နေကုန်၏။ တေစ၊ ထိုတပါးသောမျောက်တို့ကိုလည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ နဝိနိန္နာမိ၊ မကဲ့ရဲ့။ ဇေဩ၊ ဤအရာ၌။ ယသ၊ အကြင်ဝိသသေန မင်း၏။ အဩာအဩာယ၊ အကျိုးငှာ။ တုမှာဒိသာ၊ သင်တို့ကဲ့သို့သောဘော ရှိသောသူတို့သည်။ ရုက္ခ-ရောပကာ၊ သစ်ပင်ကိုပျိုးတတ်သောဥယျာဉ် သည်တို့သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပေကုန်၏။ သောတာဒိသော၊ ထိုသို့ဥယျာဉ် စောင့်မျောက်ကို ရတတ်သောသဘောရှိသော။ ဝိသသေနာဝ၊ ဝိသ သေနမင်းကိုသာလျှင်။ ဂါရယှာ၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ။အာရာမဒူသကဇာ တကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၆၈။

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၁၂)

၂၆၉-သုဇာတဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
ဗွာဘုရားသည်၊နဟိဝဏ္ဏောနသမ္ပန္နော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာ
ဆင်အပ်သော ဤသုဇာတဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌ သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊အနာထပိဏ်သူဌေးချွေးမ ဓနဉ္ဇယသူဌေး၏သွီးဝိသာ
ခါ၏ညီမဖြစ်သောသုဇာတာကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မယ်တော်အား အဆုံးအမကို ပေးလိုလျက်ပင်
လျှင်အကြောင်းဝတ္ထုမရှိဘဲဆိုဆုံးမခြင်းငှာမသင့်ဟုထိုမယ်တော်အား
ဆုံးမလို၍တရားသောဥပမာကို ကြည့်လျက်သွား၏။ ထိုအခါတနေ့သ၌
ဥယျာဉ်ဆွိမင်းသွားသည်ရှိသော်၊ မယ်တော်သည်လည်းသားနှင့်အတူ
လျှင်လိုက်၏။ ထိုအခါလမ်းအကြားဌ၌တိတိတွတ်ဌက်သည်ဖြည်၏။ ဘု
ရားလောင်း၏ပရိသတ်တို့သည်လည်း ထိုအသံကိုကြား၍ နားတို့ကိုပိတ်
၍၊အိုကြမ်းကြဲတ်သော အသံရှိသောဌက်၊ ရုန့်ရင်းသော အသံရှိသော
ဌက်၊ သင်မဖြည်လင့်ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ကရော
သည်အပေါင်းခြံရံလျက်မယ်တော်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်ဆွိလျှင်လှည့်လည်
သည်ရှိသော်၊ကောင်းစွာပွင့်သောတရားသောအင်ကြင်းပင်၌ နားလျက်
တရားသောဥဿဿသည်သာယာစွာသောအသံဖြင့် မြည်၏။လူများသည်ထို
ဥဿ၏အသံဖြင့် ရစ်သည်ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီ၍ဆိမ်းမြေသော စကား၌
သောဌက်၊ဖြေဖြစ်သောစကား၌သောဌက်၊ နူးညံ့သောစကား၌သော
ဌက်၊မြည်လော့ဟုလည်းကိုမော့၍နားထောင်၍ကြည့်လျက်ရပ်၏။ထိုအ
ခါဘုရားလောင်းသည်ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ကိုမြင်၍၊ ယခုမယ်တော်
ကိုသိစေခြင်းငှာတတ်ကောင်း၏ဟုကြံ၍။ မိခင်၊ လမ်းအကြားဌ၌ တိတိ
တွတ်ဌက်အသံကိုကြား၍ လူများအသို့ဆိုသနည်း၊ အသံကိုမပြုလင့်ဟု
နားတို့ကိုမဖိတ်လော။ ကြမ်းကြဲတ်သော စကားမည်သည်ကို တစုံတ
ယောက်သောသူသည်မနှစ်သက်ဟုဆို၍။ ။

(၄၁၂) နဟိဝဏ္ဏောနသမ္ပန္နော၊မဉ္ဇုကာဝိယ-ဒဿနာ။
ခရ-ဝါစာဝိယာဟောတိ၊အာဠိံ လောကေ ပရိဒ္ဒိစ။ ။

(၄၁၃) နနုပဿသိမံကာဠိံ၊ဒုဗ္ဗဏ္ဏံတိလကာ.ဟတံ။
ကောကိလံသဒ္ဒ-ဝါစေန၊ဗဟူနံ ပါဏိနံ ဝိယံ။ ။

(၄၁၄) တဆ္ဌာ သဒိလ- ဝါစသဿ၊မန္တာ-ဘာဏီ အ·နုဒ္ဓတော၁။
အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ဒိပေတိ၊မ ဓုရ·နွဲသဿ ဘာ သိတံ။ ။
ဟူသော၍ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၁၂-၄၁၄) အမ္မ၊ဓိခင်။ဝဏ္ဏေန၊ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်အဆင်းနှင့်။သမ္ပန္နာ၊ပြည့်စုံသည်။မဒ္ဒုကာ၊သာယာသောအသံရှိသည်။ဗိယ-ဒဿနာ၊ ချစ်ဘွယ်ကောင်းသော အဆင်းရှိသည်။ သမာနာဝိ၊ ဖြစ်စေကာမျှ။ ဇာတိုဓိ၊မိန်းမသည်။မာတာဝိ၊ဓိခင်ဖြစ်သော်လည်း။ခရ-ဝါစာ၊ဆဲရေးရေးရွတ်ခြင်းစသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ရုန့်ကြမ်းသောစကားရှိမှကား။ အထိ လောကေ၊ဤမျက်မြင်လောကဌ်ဌင်း။ ပရမ္မိစ၊ တမလွန်လောကဌ်ဌင်း။ဗိယာ၊ကြားသူမြင်သူတို့ချစ်ခင်အပ်သည်။ နဟိဟောတိ၊မဖြစ်သည်သစ်တည်း။ ။ကာဠိ၊မည်းသောအဆင်းရှိထသော။ဒုဗ္ဘဏ္ဏာ၊အဆင်းမလှထသော။တိလကာဟတံ၊မွဲမည်းစွဲထသော။သဏ္ဌာ-ဝါစေန၊ဆိပ်မွေသာယာသောအသံကြောင့်။ဇဟုနံ၊များစွာကုန်သော။ပါဏီနံ၊သတ္တဝါတို့သည်။ ဗိယံ၊ချစ်အပ်သော။ဇာမံကောကိလံ၊ ဤဥဩသံကို။ ပဿသိနူ၊ဓိခင်မြင်၏မဟုတ်လော။ ။တဿာ၊ထို့ကြောင့်၊ သဒိလ-ဝါစာ၊ဆိပ်မွေပြေပြစ်သောစကားရှိသည်။မန္တာ-ဘာဏီ၊ပညာဖြင့်ဆုံးဖြတ်၍ ဆိုတတ်သောသဘောရှိသည်။အ·နုဒ္ဓတော၊ပျံ့လွင့်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍အတိုင်းအရှည်နှင့်ယှဉ်သောစကားကိုသာဆိုတတ်သည်။အသ၊ဖြစ်ရာ၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ဝေရူပေါ၊ဤသို့သဒိလဝါစမန္တာဘာဏီအနုဒ္ဓတသဘောရှိသော။ယေပုဂ္ဂလော၊အကြင်ပုဂ္ဂိလ်သည်။ ဓမ္မဉ္ဆ၊ပါဠိကိုဌင်း။အတ္ထဉ္ဆ၊အနက်ကိုဌင်း။ တနဉ်း။ဓမ္မဉ္ဆ၊အကြောင်းကိုဌင်း။အတ္ထဉ္ဆ၊အကျိုးကိုဌင်း။ဒိပေတိ၊ပြုတတ်၏။တသ၊ထိုသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဘာသိတံ၊နှုတ်ထွက်စကားသည်။မဓုရံ၊ ပျားသကာသို့ချိုမြိန်သော အရသာရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်ဤသုံးဂါထာတို့ဖြင့်မယ်တော်အားတရားဟောခြင်းဖြင့်မယ်တော်ကိုသိစေ၏။ထိုအခါမှစ၍ မယ်တော်သည်အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ။သုဇောတဇောတကံ နဝမံ။၂၆၉။

၂၇၀-ဥလူကဇာတ်။

နှုတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗုဒ္ဓဘုရားသည်၊ သဗ္ဗေဟိကိရဉ္စာတိဟိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၁၅)

ဆာဆင်အပ်သော၍ဥလူကဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေဇေတဝ်မူစဉ်။ကျိုးခင်ပုပ်တို့၏ရေနှံဖြစ်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ ခင်ပုပ်ကို မင်းမြှောက်လိုရကား တခုသောဌက်သည် ခပ်ဆိမ်းသောဌက်တို့၏ အလိုကို ယူအံ့သောဌာ သုံးကြိမ်ကြားစေ၏။ ထိုဌက်၏နှစ်ကြိမ်ကြားခြင်းတို့ကိုသည်းခံ၍သုံးကြိမ်ကြားသေါအခါ၌၊တခုသောကျိုးသည်ထ၍အမျက်မထွက်သေးသော ၍ခင်ပုပ်၏ ရာဇဘိသေကကိုပြုသောကာလ၌ပင် ၍သို့သဘော်ရှိသော မျက်နှာကို ကြည့်ပါလော့၊အမျက်ထွက်သောခင်ပုပ်မျက်နှာသည်အသို့ သဘော်ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊၍ခင်ပုပ်သည် အမျက်ထွက်၍ ကြည့်အပ်သည်ရှိသေ် ငါတို့သည်ပုဗ္ဗာသောအိုးခင်းခွဲထည့်အပ်သော ဆားကဲ့သို့ ထိုကြည့်ရာအရပ်၌လျင် ပျက်စီးကုန်အံ့၊၍ခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုစိမ့်သောဌာ မနှစ်သက်ဟူသောအနက်ကိုပြအံ့သောဌာ။ ။

(၄၁၅) သဗ္ဗေဟိ ကိရ ဉာတိဟိ၊ကောသိယော ဇူသရော ကတော။
သစေ ဉာတိဟိ အနုညာတော၊ဘဏေယျာ.ဟံ ၎က-ဝါစိကံ။ ။

ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၅) ယာ၎သောသာဝနာ၊အကြင်ခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုကုန်အံ့ဟုသုံးကြိမ်ကြားခြင်းသည်။ဝတ္တာတိ၊ဖြစ်၏။တံသာဝနံ၊ထိုသုံးကြိမ်ကြားသောအသံကို။သုတ္ဝာ၊ကြားသိ၍။ အဟံ၊ငါသည်။ဝဒါမိ၊ဆိုချင်၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ကုန်အောင်စုံသော။ ဇူမေဟိဉာတိဟိ၊ ၍အညီအညွတ်စည်းဝေးသောအဆွေအမျိုးတို့သည်။ အယံကောသိယော၊ ၍မျက်နှာလူရုပ်၊ ခင်ဟုပ်ဌက်ငယ်ကို။ ဇူသရော၊အစိုးရသောမင်းကို။ ကတောကိရ၊ပြုအပ်သတတ်။ဉာတိဟိ၊အဆွေအမျိုးတို့သည်။ အဟံ၊ငါ့ကို၊ ငါသည်။ အနုညာတော၊အနုးအညွတ်ခွင့်လွှတ်အပ်သည်။သစေဘဝေယျုံ၊ အကယ်၍ဖြစ်ပါငြားအုံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ဇေတ္ထ၊ ၍သို့ခင်ပုပ်ကိုမင်းပြုရာ၌။ ဝတ္တာဇ္ဇံ၊ဆိုဘွယ်ဖြစ်သေါ။၎ကဝါစိကံ၊တခွန်းသောစကားကို။ဘဏေယျုံ၊ဆိုပါအံ့။

ထိုအခါထိုကျိုးကိုထိုဌက်တို့သည်ခွင့်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၁၆) ဘဏ သမ္မ အနုညာတော၊အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ကေဝလံ။
သန္တိ ဟိ ဒဟရာ ပဂ္ဂိ၊ပညဝန္တော ဇုတိ.န္ဒရာ။ ။

ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၆) သမ္မဝါယသ၊အဆွေကျိုး။ တို့၊သင့်ကို။အမှေဟိသင့်ဗျို့ဟိ၊ ကုန်အောင်စုံသော ငါတို့သည်။ အနုညာတော၊ အနှုးအညွတ်ခွင့်လွှတ် အပ်၏။ယံ၊အကြင်စကားကို။တေ၊သင်သည်။ဘကိုတဗ္ဗံ၊ ဆိုသင့်၏။တံ၊ ထိုဆိုသင့် ဆိုဘွယ်စကားကို။ဘဏ၊ လွတ်လွတ်ဆိုကာမူ။ ကေဝလံ၊ သက်သက် မူကား။ဓမ္မဉ္ဉ၊အကြောင်းကိုဂုဏ်း။အတ္ထဉ္ဉ၊စဉ်ဆက်ပဝေဏီ လာသောအနက်ကိုဂုဏ်း။ အမေဠိတွာ၊မလွတ်မူ၍။ဘဏ၊ဆိုလော့။ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ဒဟရာ၊ကိုယ်ကောင်ပင်ငယ်ကုန်သော်လည်း။ ပညဝန္တော၊ အ ရေးအရာမြော်မြင်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇုတိန္ဓရာ၊ဝင်းဝင်း တောက်သောပညာအရောင်ကိုဆောင်နိုင်ကုန်သော။ပက္ခိ၊ဌက်တို့သည်။ သန္တိ၊ရှိပေကုန်သည်ပင်။ ။

ထိုကျိုးသည်ဤသို့ဌက်အများခွင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော်။ ။

(၄၁၇) နု မေ ဂုစ္ဆတိ ဘန္ဒ•န္တေ၊ဥလူကဿာ•ဘိသေစနံ။
အ•ဏ္ဍဒ္ဒြဿ မုခံ ပဿ၊ကထံ ကုဒ္ဓေါ ကရိဿတိ။ ။

ဟူသော်ဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၇) ဥာတယော၊အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့။ ဝေါတုမှာကံ၊အ သျှင်တို့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ်စေ ချင်၏။တိက္ခတ္တုံ၊သုံးကြိမ်။သာဝနဝါစာယ၊ကြားစေသောစကားဖြင့်။ဥ လူကဿ၊မျက်နှာလူရုပ်၊ဌက်ခင်ပုပ်အား။ ယံဇေတံအဘိသေစနံ၊အကြင် အဘိဆိက်သွန်းခြင်းကို။ ကရိယတိ၊ပြုအပ်၏။ ဇေတံ၊ဤခင်ပုပ်ဌက်အား အဘိဆိက်သွန်းခြင်းသည်။ မေ၊ငါ့အား။ နုရုစ္ဆတိ၊နှစ်သက်ခြင်းကိုမဖြစ် စေ။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တဋ္ဌ-စိတ္တဿ၊မင်းဖြစ်ပေတော့ မည်ဟုနှစ်သက်သောစိတ်ရှိသော။အ•ဏ္ဍဒ္ဒြဿ၊အမျက်မထွက်သော။ဇ တဿ၊ဤခင်ပုပ်၏။မုခံ၊မျက်နှာထားကို။ပဿပဿထ၊ရှုကုန်လော့။ ကုဒ္ဓေါပန၊အမျက်ထွက်သော်ကား။အယံ၊ ဤခင်ပုပ်သည်။ မုခံ၊မျက်နှာ ကို။ကထံကရိဿတိ၊အဘယ်သို့ထားလတ္တံ့နည်း။ဇာတိ၊ဤသို့။အဟံ၊ငါ သည်။နဇာနာမိ၊မသိနှင့်။ ။

ထိုကျိုးသည် ဤသို့သောစကားကိုဆို၍ငါမနှစ်သက်ဟုဖြည်လျှက် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၏။ခင်ပုပ်သည်လည်း ထ၍ငဲ့စည်းစိမ်ကိုပျက် သောကျိုးကို ပျက်ဆီးအံ့ဟုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အချင်းချင်းရန် ငြိုးဖွဲ့ကြကုန်၏။ဌက်အပေါင်းတို့သည်ဘုရားလေါင်းဆွေဟသံကိုမင်း

ပြု၍ဘဲကြကုန်၏။ ။(သင်္ဃဟိကိုရဉ္ဇာတိဟိ,ဟူသောပါဌ်၌ မျက်မြင်ပစ္စက္ခစည်းဝေးကြသော ဆွေမျိုးတို့ကိုရည်၍ ဆိုသောကြောင့် ပစ္စန္တသဒိပဖြစ်ရကား ဇာမေဟိပင်တိုက်ရိုက် မရှိသော်လည်း ဂမျမာန်ဖြစ်၍ ထည့်ရသည်။ သမာဂတေဟိလည်းထင်း ဂမျမာန်။ကောသိယော၌လည်း အယံကား ဂမျမာန်။ဤနည်းနှင်နှင်တိုက်ရိုက်ပင်မဆိုသော်လည်း ဂမျမာန် ဖြစ်သင့်သောအရာကို ပညာရှိတို့ရှာ၍ပြုစကောင်းသည်။ သမုဒ္ဒရာရေတစက်ကိုလက်ညှိုးဖြင့်မြည်းက သမုဒ္ဒရာကုန်အောင်အရသာကို သိရသကဲ့သို့တည်း)။ ။ဥလူကဇာတကံ ဒသမံ။ ၂၇၀။ပဒုမဝဂ္ဂေါ ဒုတိယော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

ပဒုမံ,မေဒုပါဏိစ,၊ပလောဘနံ,ပနာဒကံ,။
ခရ ရပ်ံ,သိန္ဓဝဇ္ဈော,၊ကက္ကဋာ,ရာမဒူသကံ,။ဇာတံ ဥလူကဒသမံ။ ။

(၃-အရညဝဂ်)

၂၇၁-ဥဒပါနဒူသကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သင်္ဃညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အာရညိကသဃ ဇာသိနော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒပါနဒူသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ရေတွင်းကိုပျက်ဆီးသော တရသော မြေခွေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်မြေခွေးနှင့်တကွဆိုလိုရကား။ ။

(၄၁၈) အာရညိကသဃ ဇာသိနော၊စိရရတ္တံ တပသိနော။
ကိန္တာ-ကထံ ဥဒပါနံ၊ကထံ သမ္မ အဝါဟသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၈) သမ္မ၊အချင်းမြေခွေး။အာရညိကသဃ၊တောခွေနေလေ့ရှိသော။ ဇာသိနော၊သီလအစရှိသောကျေးဇူးကိုရှာထသော။ စိရရတ္တံ၊အခါလေးမြင့်။တပသိနော၊ဒိုးခြိုခြေသေါအကျင့်ရှိသေါရသေ့အပေါင်းသည်။ကိန္တာကတံ၊ ငြိုငြင်သဖြင့်ပြုအပ်သော။ ဥဒပါနံ၊ ရေတွင်းကို။ ကထံ၊အဘဲ့ကြောင့်။ဝါ၊အဘယ်အကျိုးဌာ။ တံ့၊သင်သည်။ အဝါဟသိ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်သဖြင့်ပျက်ဆီးဘိသနည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြေခွေးသည်။ ။

(၄၁၉) ဇေ ဓမ္မောသိဂ်ါလာနံ၊ယံ ဗိတ္တာ ဩဟာဒါမသေ။
ဗိတု-ဗိတာမဟံ ဓမ္မောနု တံ ဥဒ္ဓိတု·မရဟာသိ။ ။
ဟူသော်၎ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၉) သမ္မတာပသ၊အိုသျှင်ရဲသေ့။ ယံ၊ အကြောင်ရေကို။ ဗိတ္တာ၊ သောက်၍။မယံ၊ငါတို့သည်။ ဩဟာဒါမသေ၊ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ကုန်၏။ဇေ၊၎ငါသို့ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းသည်။သိဂ်ါလာနံ၊ မြေခွေးတို့၏။ ဓမ္မော၊သဘောတည်း။ ဗိတု-ဗိတာမဟံ၊ငါတို့အဘအဘိုးတို့၏။ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။တံ၊ထို့ငါတို့ပဝေဏီစဉ်ဆက်သာသောအကျင့်သဘောကို။တို့၊သင်သည်။ဥဒ္ဓိတုံ၊ စွန့်စေခြင်းငှာ။ဝါ၊ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။နအရဟာသိ၊မထိုက်။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဇေ့ထွေ၊၎ငါသို့သဘော ဓမ္မတာကိုပြုရာ၌။ တေ၊သင့်အား။ကုဒ္ဓိတုံကုဇ္ဈိနံ၊အမျက်ထွက်ခြင်းသည်။နယုတ္တံ၊မသင့်။
ထိုမြေခွေးအားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၂၀) ယေသံ ဝေါ ဇေဒိသော ဓမ္မော၊အဓမ္မော ပန ကီဒိသော။
မာ ဝေါ ဓမ္မံ အဓမ္မံ ဝါ၊အန္ဒဿသာမ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသော်၎တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၀) သမ္မဆိဂ်ါလ၊အချင်းမြေခွေး။ယေသံဝေါ၊အကြောင်သင်တို့၏။ဓမ္မော၊အကျင့်သဘောသည်။ဇေဒိသော၊၎ငါသို့ယုတ်မာညစ်ပတ်သောသဘောရှိ၏။အဓမ္မောပန၊အဓမ္မသည်တမူကား။ ကီဒိသော၊အဘယ်သို့သဘောရှိလတ္တံ့နည်း။ ဝေါ၊သင်တို့၏။ ဓမ္မံဝါ၊သဘောအကျင့်ကိုဂုဏ်း။ အဓမ္မံဝါ၊သဘောမဟုတ်ဘောအကျင့်ကိုဂုဏ်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ကုဒါစနံ၊တရံတဆစ်မျှ။မာအန္ဒဿသာမ၊မမြင်လိုကုန်။ ။၎ငါသို့ဘုရားလောင်းသည်ထိုမြေခွေးအားအဆုံးအမကိုပေး၍ တဘန်မလာလင့်ဟူဆို၏။ထိုမြေခွေးသည်ထိုအခါမှစ၍ တဘန်ပြန်၍လည်း မကြည့်။ ။(အရဉ္ဉေနဝါသဆိုလေအာရညိကော,ပြု၍၊ယေနဝါသံသဋ္ဌံသုတ်,၌ ဝါသဒ္ဒါဖြင့်ကိကပစ္စည်းသက်။ရုက္ခမူလိကော,သောသာနိကော,တို့၌ကဲ့သို့တည်း။ ကိဉ္စာဒု၌ တတိယာအနက်၌ သုဉာသက်သည်။ သဟတ္ထာဂကတံ, ၌ကဲ့သို့တည်း။ဥဒပါနံ,၌က,ကျေသည်။တနည်းဥဒ,သည်ပင် ရေဟောတည်း။ အဝါဟသိ,၌အဝရှေးရှိသောဟနဝတ်၊၎ဂိဘတ်၊သ,လာ၍၊၎,လည်းရသ၊ဓါတွန်နဲ့,လည်းကျေသည်။ဟနဓါတ်၏ဟိ သာအနက်ကိုရည်၍ဒုသေသိ၊ဂတိအနက်ကိုရည်၍၊တို့မူတွေကရှိသံဇ္ဈေအဝါဟသိပါတေသိ,

ဟု၊အဋ္ဌကထာဘွင့်သည်။ဥစ္ဆိတံ့,ဒ္ဒဥဓိဓါတ်။ဥဓိဝိသဿဂ္ဂေ။ဓါတွတ္ထေ။ထိုံ.
ကြောင့်ဝိကာဒ္ဒီ၊ဆန္နေတံ့,ဟူသော်လည်း၊အဂ္ဂမဂ္ဂဖလုစ္ဆိတေ,စသည်တို့၌ ဥဓိ
ဓါတ်ပင်တည်း။ဝိတုဝိတာမဟံ,ဒ္ဒီ၊နံဝိဘတ်ကိုအံ့ရေးသည်။ထို့ကြောင့်၊
ဝိတုဝိတာမဟန္တိ ဝိတူနစ္ဆဝိတာမဟာနစ္ဆနောဇသဓမ္မော)။ "ဥဒပါနဒ္ဒ
သကဇာတကံ ပဌမံ။၂၇၁။

၂၇၂-ဗျုဿဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ယေနမိတ္တေနသံသဂ္ဂေါ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော ဤဗျုဿဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ကောကာလိကကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
ထိုအခါဘုရားထောင်းသည်၊ အဆွေ၊ဤခြသေ့ကျားတို့ကိုမှီ၍ငါ
တို့၏ဗိမာန်တို့သည်တည်ကုန်၏။ ခြသေ့ကျားတို့သည် ပြေးသွားကုန်
သော်ဗိမာန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။ ခြသေ့ကျားတို့၏ ခြေရာကိုမ
ဖြင်ကုန်သည်ရှိသော်လူတို့သည် အလုံးစုံသောတောကိုခုတ်ဖြတ်၍ တ
ခုထည်းသောအပြင်ကိုပြု၍ လယ်တို့ကိုထွန်ကုန်လတ္တံ့။ သင်တို့သည်
ခြသေ့ ကျားတို့၏ပြေးခြင်းကိုမနှစ်သက်လင့်ဟုဆို၍။ ။

(၄၂၁) ယေန မိတ္တေန သံသဂ္ဂါ၊ယောဂ·ကွေမော ဝိဟိယျတိ။
ပုဗ္ဗေ·ဝ·ဣဘဝ·နွာသ၊ရကွေ အာဂ္ဂို·ဝ ပဏ္ဍိတော။ ။

(၄၂၂) ယေန မိတ္တေန သံသဂ္ဂါ၊ယောဂ·ကွေမော ပဝဿတိ။
ကရေယျ·တွ-သမံ ဝတ္တိ်၊သဗ္ဗ-ကိစ္စေသု ပဏ္ဍိတော။ ။

ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုရွတ်၏။ ။

(၄၂၁-၄၂၂) သမ္မ၊အဆွေ။ယေနမိတ္တေန၊အကြင်အဆွေခင်ပွန်း
နှင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ပေါင်းဘက်နီးနှောခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝါ၊
ဒုဿနသံသဂ္ဂစသောအကြောင်းကြောင့်။ ယောဂကွေမော၊ကိုယ်စိတ်
ချမ်းသာခြင်းသည်။ဝိဟိယျတိပရိဟာယတိ၊ဆုတ်ယုတ်၏။ပဏ္ဍိတော၊အ
ရေးအရာမြော်မြင်သောပညာရှိသည်။တသပါပမိတ္တသ၊ထိုယုတ်မာ.
သောအဆွေခင်ပွန်း၏၊ထိုယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းသည် ။အဏ္ဏာဘ
ဝံအာဘိဘဝိတဗ္ဗံ၊ လွှမ်းမိုးဘိစီးဖျက်ဆီးအပ်လတ္တံ့.သောဓိဓိ၏လာဘယ
သဇိဝိတကို။ယထာ၊အကြင်အခြင်းဖြင့်။ သောပါပမိတ္တော၊ထိုယုတ်မာ

သေဘာဆွေခင်ပွန်းသည်။ နှာရှာဘဝတိ၊လွမ်းမိုးဘိစိုးမဟုက်ဆိုးနိုင်။ တထာ၊ထိုမဟုက်ဆိုးနိုင်သေဘခြင်းအရာဖြင့်။ပုဇ္ဈဝ၊လက်ဦးမဆွက လျှင်။အတ္တနော၊ဖိဖိ၏။အကျိ၊မျက်စိတို့ကို။ ရက္ခတိဇ္ဈဝ၊စောင့်သက်ဝဲသို့။ ရက္ခေရက္ခေယျ၊သတိပညာသမ္မာဝါယာမဖြင့်နှလုံးမချစောင့်ရာ၏။ ။ သမ္မ၊ အဆွေ။ ယေနဖိတ္တေန၊ အကြင်အတ္ထက္ခာယီဝိယသဟာယ ဖြစ်သေဘဆွေခင်ပွန်းနှင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ပေါင်းဘက်နီးနှောခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ယောဂက္ခေမော၊ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည်။ပဝဏတိ၊ပွါးများတိုးတက်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ တဿကလျာဏမိတ္တသ၊ထိုကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်း၏။သဗ္ဗကိစ္စေသု၊ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကုန်အောင်စုံသောအမှုကိစ္စတို့၌။အတ္တသမံ၊မိဖိကိစ္စနှင့်အတူအာမိ။ ဝုတ္တိ်၊မချွတ်မယွင်း ကောင်းသောအကျင့်ကို။ ကရေယျ၊ မျက်မှောက်မျက်ကွယ်မလွဲမဘယ်ပြုရာ၏။ဟိနံပန၊ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်းကိုကား။ နကရေယျ၊မပြုပေရာ။ ။တနည်း။အတ္တသမဝုတ္တိ်အတ္တနောဝုတ္တိသမံ၊ ဖိဖို၏အသက်မွေးသောအကျင့်,အတွင်းအသုံးအဆောင်, အပအသုံးအဆောင်၌ ကျင့်သော အကျင့်နှင့်တူစွာ။ကရေယျ၊ပြုရာ၏။ ဟိနံ၊ထိုအမှုကိစ္စကိုပြုသည့်အောက်အယုတ်။ နကရေယျ၊မပြုရာ။ ။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းကို ဆိုသော်လည်း၊ ထိုမိုက်သောနတ်သည်မဆင်ခြင်မှု၍ တနေ့သ၌ကြောက်မက်ဘွယ်သောအာရုံကိုပြု၍ ခြင်္သေ့ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ လူတို့သည်ခြင်္သေ့ကျားတို့၏ခြေရာကိုမမြင်၍ ခြင်္သေ့ကျားတို့သည် တပါးသောတောသို့သွားပြီဟုဆိ၍ တောအုပ်၏ နံပါး တဘက်ကို ဖြတ်ကုန်၏။ ရက္ခစိုးနတ်သည် ဘုရားလောင်းသို့ဆည်းကပ်၏။ အဆွေ၊အကျွန်ုပ်သည် အဆွေစကားကိုမယူမှု၍ထိုခြင်္သေ့ကျားတို့ကိုပြေးစေ၏။ ယခုခြင်္သေ့ကျားတို့၏သွားသောအဖြစ်ကိုဆိ၍ လူတို့သည်တောကိုဖြတ်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ပြုရအံ့နည်းဟုဆို၍၊ ယခုထိုခြင်္သေ့ကျားတို့သည်နေသောတောသို့သွား၍ထိုခြင်္သေ့ကျားတို့ကိုပင့်ချေလော့ဟုစေသည်ရှိသော်၊ထိုတောသို့သွား၍ ခြင်္သေ့ကျားတို့၏ခွေ့ရှမ္ဘလက်အုပ်ချီ၍။ ။

(၄၂၃) ဇထ ဗျဃ္ဃါ နိဝတ္တေဒ္ဓါ၊ပစ္စုပေထ မဟာ-ဝနံ။
မာ ဝနံ ဆိန္ဒိ နိဗျဃ္ဃံ၊ဗျဃ္ဃါ မာ·ဟေသု နိဗ္ဘယာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၃) ဗျိုဿ်၊ခြသေ့နှင့်ကျား မင်းနှစ်ပါးတို့။ တုမ္မေ၊အသျှင်နှစ်ပါးတို့သည်။ထေ၊ကြွလာတော်မူကြပါကုန်။ နိဝတ္တဒွေါ၊ နေဟောင်းတောသို့ပြန်လည်တော်မူကြပါကုန်။ မဟာဝနံ၊ရှေးကနေဟောင်း,ရိပ်ကောင်းသာယာ,တောကြီးဖွာသို့။ပစ္ဆုပေထ၊တဘန်ကပ်တော်မူကြပါကုန်။ဝနံ၊ အကျွန်ုပ်တို့နေသောတောအုပ်ကို။ဇာဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ တုမှာကံ၊အသျှင်မင်းနှစ်ပါးတို့၏။ အဘာဝေန၊မရှိခြင်းကြောင့်။ နိဗျုဠိ၊ခြသေ့နှင့်ကျားမင်းနှစ်ပါးမရှိပြီဟူ၍။ မနုဿာ၊လူတို့သည်။ မာဆိန္ဒိမာဆိန္ဒိ သူ၊မခုတ်မဖြတ်ပါစေကုန်လင့်။ ဗျုဿ်၊ခြသေ့နှင့်ကျား အဲသျှင်မင်းနှစ်ပါးတို့သည်ထည်း။ နိဗ္ဗနာ၊အသျှင်တို့နေဟောင်း,ရိပ်ကောင်းခမ်းဝါ,တောသာယာမှ, ပြေးကုန်ကြ၍, နေရာဌာန, တောမှကင်းကွာ, တောနေရာမဲ့ကုန်ကြသည်။မာအဟေသုံ၊မဖြစ်ကြပါကုန်လင့်။ ။ထိုကျားခြသေ့တို့သည်ရိုးဦးနှိမ်အကြိမ်ကြိမ်ရကွစိုးနတ်တောင်းပန်အပ်သော်လည်း၊သင်သည်သွားလေ၊ငါတို့မလာကုန်ဟုပယ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ရကွစိုးနတ်သည်တယောဝံထည်းလျှင်တောအုပ်သို့ပြန်လာ၏။လူတို့သည်နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်လျှင်အလုံးစုံသောတောအုပ်ကိုဖြတ်၍လယ်ယာလုပ်၍ထွန်ကုန်၏။ ။ (ဒဿနသံသဂ္ဂ, သဝနသံသဂ္ဂ, ကာယသံသဂ္ဂ, သမ္ဘလ္လပနသံသဂ္ဂ,ပရိဘောဂသံသဂ္ဂ,ဟူ၍သံသဂ္ဂအပြားငါးပါးတည်း။ ထိုငါးပါးတို့တွင်အချင်းချင်းတွေ့ဘူးမြင်ဘူးကြသည်ကားဒဿနသံသဂ္ဂ။ အချင်းချင်းအသံကို ကြားဘူးကြသည်ကား သဝနသံသဂ္ဂ။ ကိုယ်လက်နှိုးနှောဘူးသည်ကား ကာယသံသဂ္ဂ။ အချင်းချင်း ချစ်ဘွယ်စကားဆို၍ စကား၌ည်တို့ပြောဘူးကြသည်ကားသမ္ဘလ္လပနသံသဂ္ဂ။ အတူတကွသုံးဆောင် စားသောက်နေထိုင်ဘူးကြသည်ကား ပရိဘောဂသံသဂ္ဂ။ ကာယစိတ္တသုခသည်ဤ၌ဖြယောဂကျွေမမည်၏။ ။ယောဂက္ခေမောတိကာယစိတ္တသုခံ၊ တံဟိဒကွယောဂတောခေမတ္တာဇာတဿ ယောဂက္ခေမောတိအဓိပ္ပေတံ။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ဤဒိသေသုဠာနေသုဆဋ္ဌိကတ္တုကရဏေဒဋ္ဌဗ္ဗာ။ ဝိကာမာဂရကား တဿကိုကတ္တားပေးသည်။ ဗျုဿ်၊စသိဟောစဗျုဿ်၊ဟူ၊ဇကသိက်ပြု။ဆိန္ဒိ,ကားဝစနဝိပလ္လာသတည်း။ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌ မ့နုဿာမာဆိန္ဒိ သူ,ဟူသည်။နတ္ထိဝနံဇတေသန္တိ နိဗ္ဗနာ,ပြု)။ ။ဗျုဿ်ာတကံ ဒုတိယံ။ ၂ ၇ ၂။

၂၇၃-ကဆ္ဆပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကောနဉ္ဇဒ္ဒိတဘတ္တောဝ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သောဤကဆ္ဆပဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏အမတ်ကြီး နှစ်ယောက်တို့၏ခိုက်ရန်ငြိမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတွေ့သင့် တရားသော လိပ်သည် ရေမှ ထွက်၍ ဂင်္ဂါနဒီ၌ခံတွင်းကိုဘွင့်၍နေပူခံလျက်အိပ်၏။ထိုလိပ်ကိုမြင်၍ လျှပ်ပေါသောထီးမျောံသည်လိပ်ခံတွင်း၌ အင်္ဂါဇာတ်ကိုသွင်းခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါထိုလိပ်သည်နှုံး၍မျောံ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကိုကြိုက်၌ထည့်ဘိသကဲ့သို့ ကိုက်၏မြင်းဖွာသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။ ဝေဒနာကိုသည်းခံအံ့သောငှါမတတ်နိုင်ရကား အဟယ်သူသည်လျှင် ဤဆင်းရဲမှငါ့ကိုလွတ်ပါစေအံ့နည်း၊အဘယ်သူ၏အထံသို့ ငါသွားရအံ့နည်းဟုရေသွေ့ကိုထား၍ ငါ့ကိုဤဆင်းရဲမှလွတ်စေနိုင်သေးတပါး သောသူမည်သည်မရှိ၊ငါသည်ရေသွေ့အထံသို့ သွားခြင်းငှါ ပဒံ၏ဟုသိပဉ်ကိုလက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ပွေ့သကဲ့သို့ပွေ့၍ဘုရားရှင်လောင်း၏အထံသို့သွား၏။ သူ့ရှေ့လောင်းသည်ထိုသိလျက်နှင့်တကွမျောံသည်ကိုလည်း ကယ်မည်ဟုဆိုလျက် ဤဂါထာကိုဟောကြား၏။

(၄၂၄) ဒေဝေါ ဒေဝီ ပုဉ္ဉဝါ-ဘာဂေါ

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၂၅)

(၄၂၅) အဟံ ကဝိ-ဆ္ဒို ဒုမ္မေဓော၊အနာ-မာသာနိ အာမသိ ။
တွံ မံ မောစယ ဘဒ္ဒန္တ-နွေ၊ရတ္တော ဂန္ဓော်ယျ ပဗ္ဗတံ။ ။
ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၅) ဘန္တေ၊အသျှင်ရသေ့။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ဒုမ္မေဓော၊ပညာ မရှိသော။ကဝိ၊လျှပ်ပေါ်သောစိတ်ရှိသောမျှော်သည်။ အဆို၊ဖြစ်၏။ အ ဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနာ-မာသာနိ၊ မသုံးသပ် အပ်သော အရာတို့ကို။ အာမသိ၊သုံးသပ်မိ၏။ ယောတွံ၊အကြင်အသျှင်ရသေ့သည်။ အနုကမ္ပ ကော၊သတ္တဝါအများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားကြင်နာတတ်သည် ဖြစ်၍။မံ၊အကျွန်ုပ်ကို။ဣမမှာဒုက္ခာ၊၍ဆင်းရဲကြီးစွာမှ။မောစယမောစေ ဟိ၊ လွှတ်တော်မူပါလေ၃။ တသ္မာတေ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကိုလွှတ်တော်မူပေ သောအသျှင်ရသေ့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ဖြစ် ပါစေသော။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ မုတ္တော၊၍ဆင်းရဲမှလွတ်ပါမူကား။ ပဗ္ဗတံ၊တောင်သို့။ဂန္ဆေယျ၊ဂန္ဆေယျံ၊သွားပါအံ့။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျှော်၌သနားသဖြင့်လိပ်နှင့်တကွစကား ပြောလိုရကား။ ။

(၄၂၆) ကန္တုပါ ကဿပါ ဟောန္တိ၊ကောဏ္ဍညော ဟောန္တိ မက္ကဋော။
မဠွ ကဿပ ကောဏ္ဍညံ၊ကထံ မေထုနကံ တယာ။ ။
ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၆) ကန္တုပါ၊ လိပ်တို့မည်သည်။ ကဿပါ၊ ကဿပ အနွယ် တို့သည်။ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။မက္ကဋော၊မျှော်တို့သည်ကား။ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယသ္မာ၊ အကြင် ကြောင့်။ကဿပကောဏ္ဍညာနံ၊ကဿပအနွယ်ကောဏ္ဍညအနွယ်တို့ ၏။အညမညံ၊အချင်းချင်း။ အာဝါဟ-ဝိဝါဟ-သမ္ဗန္ဓော၊ဘိုးယူခြင်း, သို့ ပေးခြင်းအားဖြင့်စပ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ အဒ္ဓါ၊မချွတ်။ လောဏေန၊ လျှပ်ပေါ်သော။ ဒုဿီလမက္ကဋေနာ၊ဒုဿီလဖြစ်သောမျှော်နှင့်။ သဒ္ဒိံ၊တ ကွ။ တယာ၊သင်နှင့်။ ဂေါတ္တသဒိသတ္တာသဝိါတသ၊အနွယ်တူသည်၏ အဖြစ်ဟုဆိုအပ်သော။မေထုနမ္မသ၊အချင်းချင်းတူမှုသော သဘော အား။အနုဆ္ဆဝိကံ၊လျော်ပတ်သော။ ဒုဿီလကမ္မသဒိ်ါတံ၊ဒုဿီလအမှု ဟုဆိုအပ်သော။ မေထုနကံဝိ၊မေထုန် အမှုကိုလည်း။ ကတံ၊ပြုအပ်၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ကဿပ၊ကဿပအနွယ်ဖြစ်သောလိပ်။ တွံ၊သင်

သည်။ ကောဏ္ဍညံ၊ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော မျောံကို။ မရွှေ၊လွှတ်လော့။ ။လိပ်သည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ အကြောင်းခွင့်ကြည်ညိုရကား မျောံ၏အင်္ဂါဇာတ်ကိုလွှတ်၏။ မျောံသည်လွှတ်ထည့်ခြင်းလျှင်ဘုရားလောင်းကိုဂိုဒိုး၍ပြေး၏။ တဘန်ထိုအရပ်ကိုပြန်လည်၍ လည်းမကြည့်။ လိပ်သည်ထည်း ဘုရားလောင်းကို ဂိုဒိုး၍ မိမိနေရာသို့ လျှင်သွားထေ၏။ ။(ဂန္ထေယျပဗ္ဗတံ,ခဋပဿေသယျထံ,ကဲ့သို့ နိဂ္ဂဟိတ်ကျေသည်)။ ။ကဏ္ဍပဇာတကံ တတိယံ။ ၂၇၃။

၂၇၄-လောလဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ကာယံဗလာကာဆိဝိနိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤလောလဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီးခွင် သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် ကျက်စားရာအရပ်မှလာ၍ ငြိုးငြူသောကျိုးကို မြင်၍ပျက်ရယ်ပြုလိုရကား။ ။

(၄၂၇) ကာ·ယံဗလာကာ ဆိဝိနိ၊စောရိ လဃ်ဗိဝိတာမဟာ။

ဩရိံ ဗလာကေ အာဂစ္ဆ၊စဏ္ဍော မေ ဝါယသော သခါ။ ။ ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၂၇) ဆိဝိနိ၊ဦးစွန်းရှိထသော။စောရိ၊ငါ့အဆွေကျိုး၏နေရာတောင်းကိုဒိုးတတ်ထသော။လဃ်ဗိဝိတာမဟာ၊ဖိုလ်းဟူသောအဘိုးရှိထသော။ အယံဗလာကာ၊ဤဗျိုင်းအောက်မသည်။ ကာ၊အဘယ်ဗျိုင်းအောက်မနည်း။ဗလာကေ၊ဗျိုင်းအော်မ။မေ၊ငါ၏။သခါ၊အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ ဝါယသော၊တောင်းရှင်ကျိုးသည်။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။အာဂတော၊တောင်းရှင်ကျိုးလာသည် ရှိသော်။ တံ၊သင့်ကို။ ဒိသွာ၊မြင်၍။ ကလာယဂ္ဂသဒ္ဒိသနာ၊ကတ်ကျေးငှိုးနှင့်တူသော။ တုဏ္ဍေန၊နှုတ်သီးဖြင့်။ကာဠေဒုတ္တာ၊ထိုးဘောက်၍။ ဇိဝိတက္ခယံ၊အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပါပေယျ၊ရောက်စေရာ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ယာဝ၊အကြင်ရွေလောက်။ဝါယသော၊ကျိုးသည်။ နအာဂစ္ဆတိ၊ မလာငဲ့။ တာဝ၊ ထိုသို့ကျိုးမလာမီ။ ပဋိဇဂ္ဂေတာ၊

ကျိုးနေသောတောင်းမှ။သြတရိတွာ၊သက်ခဲ့၍ ။သြရုံ၊၍တောအရပ်သို့။
အာဂန္တွာ၊လျှင်ပွာလာခဲ့ထော့။ ။
ထိုခိုစကားကိုကြား၍ကျိုးသည်။ ။
(၄၂၀) နာဟံ.ဗလာကာ သိဝိနိ၊အဟံ လောလ.ဘွိ ဝါယသော။
အ-ကတွာ ဝစနံ တုယ္ဟံ၊ပသဿ လူန.ဘွိ အာဂတော။ ။
ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၄၂၀) အဟံ၊ဝါသည်။သိဝိနိ၊ဦးစွန်းဂ္ဂိသော။ ဗလာကာ၊ဗျိုင်းအော်
မှသည်။နှ၊မဟုတ်။ အဟံ၊ဝါသည်။ လောလော၊ လျှပ်ပေါသော။ ဝါယ
သော၊ကျိုးသည်။ အဘွိ၊ဖြစ်၏။ တုယ္ဟံ၊သင်၏။ဝစနံ၊ဆုံးမစကားကို။အ
ကတွာ၊မလိုက်နာသောကြောင့်။ လူနော၊အမွေး အမျှင် စင်အောင်နုတ်
သည်။အဘွိ၊ဖြစ်၏။ အာဂတော၊ ကျက်စားရာ အရပ်မှလာသော။ တွံ၊
သင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။ပသဿ၊ကြည့်စမ်းပါလော့။ ။
ထိုကျိုးစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းခိုသည်။ ။
(၄၂၉) ပုန ပါ.ပဇ္ဇသိ သမ္မ၊သိလံဟိ တဝ တာဒိသံ။
နှ ဟိ မာနုသိကာ ဘောဂါ၊သုဘုဇ္ဇာ ဟောန္တိ ပက္ခိနော။ ။
ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။
(၄၂၉) သမ္မ၊အဆွေကျိုး။တွံ၊သင်သည်။ ပုနပိ၊တဘန်လည်း။ဝေရှုပ်၊
၍သို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇသိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ တော၊သင့်
အား။ဇွတ်ကေန၊၍မှဆင်းရဲဖြင့်။ သုခါ၊ချမ်းသာသည်။ နတ္ထိ၊ ရှိမည်မ
ဟုတ်သေး။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ တဝ၊သင်၏။ သိလံ၊ကိုယ်ကျင့်သိလသည်
တာဒိသံ၊ထိုသို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအား လျော်သောသဘော
ရှိ၏။မနုဿာနာမ၊လူတို့မည်သည်။မဟာပုညာ၊ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိရစ္ဆာ
နဂတာနံ၊တိရစ္ဆာန်တို့အား။တထာရူပံ၊ ထိုသို့လူတို့ဘုန်းကန်နှင့်တူသော
သဘောရှိသော။ပုညံ၊ဘုန်းကံသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ပက္ခိ
နာ၊ဌက်သည်။ မာနုသိကာ၊လူ၏အသုံး အဆောင် ဖြစ်ကုန်သော။ဘော
ဂါ၊အသုံးအဆောင်တို့သည်။သုဘုဇ္ဇာ၊လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်
သည်။နဟိဟောန္တိ၊မဖြစ်ကုန်သလျင်ကတည်း။ ။(ဗကောတုသုက္ကကာ
ကောထ။ဗလာကာဝိသကမ္ပိကာ,ဟုဗျိုင်းဖြူဟောနှစ်ပုန်၊ဗျိုင်းအောက်
ဟောနှစ်ပုန်လာရကား။ ဗလာကာ၊ဗျိုင်းအောက်ဟော။ဗလာကယောနိ
ဖြ၊နဝိဇ္ဇတိပုမောသဒါ, ဟုကျမ်းထောရကား။ ဗျိုင်းအောက်မျိုးဠိအဖို့မရှိ။

ဗျိုင်းပြုမျိုးဦးကားအဖိအမအစုံရှု၏။ မေဃသဂဇ္ဈမာနေသုဂတ္တာ ဂဏ္ဌာနီတာသဒါ, ဟုကျမ်းလာရကား။ အဖိမရှိသော်လည်း မိုးသံကြားက ကိုယ်ဝန်ကိုယူကြကုန်သတည်း။လေ်ဝုစ္ဆတိအာကာသေလေ်နတော မေဃော၊ကောင်းကင်၌ တက်တတ်လွှားတတ်သွားတတ်သောကြောင့် မိုးကိုလေ်ဝ,ဆိုသတည်း။မိုးသံဖြင့်ကိုယ်ဝန်ယူကုန်ရကား မိုးသံသံသည် ဗျိုင်းအောက်တို့၏အာဘ၊မိုးသည်အဘိုးဖြစ်ရကား။လေ်ဝိဝိတာမဟာဟူသတည်း)။ ။လောလဇောတကံ စတုတ္ထံ။၂၇၄။

၂၇၅-ရုပ်ရောဂါတ်။

နှတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ကာယံဗလာကာ ရုပ်ရော, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်အပ်သော ဤရုပ်ရောဂါတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီးဌာ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လျှပ်ပေါ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

နှစ်ခုကုန်သောဝတ္ထုတို့သည် ရှေးနှင့်တူကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဂါထာသည်ကားထူး၏။ ။

(၄၃၀) ကာ-ယံ ဗလာကာ ရုပ်ရော၊ကာက-နိဋ္ဌဘွိ-မန္တုတိ။
စဏ္ဍော ကာကော သခါ မယှံ၊ယသ စေ-တံ ကုလာဝကံ။ ။

(၄၃၁) နနု မံ သမ္မ ဇာနာသိ၊ဒိဓ သာမာက-ဘောဇန။
အ-ကတ္တာ ဝစနံ တုယှံ၊ပသ လုန-ဘွိ အာဂတော။ ။

(၄၃၂) ပုန ပါ-ပဇ္ဇသိ သမ္မ၊သိလံ ဟိ တဝ တာဒိသံ။
န ဟိ မာနုဆိကာ ဘောဂါ၊သုဘုဇ္ဇာ ဟောန္တိ ပဏ္ဍိန။ ။

(၄၃၀-၄၃၂) ရုပ်ရော၊ချစ်ခင်စဘွယ်ဖြူစင်သော အဆင်းရှိသော။အယံဗလာကာ၊ဤဗျိုင်းအောက်မသည်။ကာ၊အဘ၊သိသိသော်ဘိုသောရှိသော ဗျိုင်းအောက်မနည်း။ကာက-နိဋ္ဌဘွိ၊ကျိုးသိုက်၌။ အန္တုတိ၊နေ၏။ယသ၊အကြင်ကျိုး၏။စေတံကုလာဝကံ၊ဤအသိုက်သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။မယှံ၊ငါ၏။ သခါ၊ခင်ပွန်းဖြစ်သော။သောစ ကာကော၊ ထိုအသိုက်ရှင်ကျိုးသည်ကား။စဏ္ဍော၊ကြမ်း၏။ ။(ဘုရားထောင်းခိုဆိုသောဂါထာ)။ ။ သာမာကဘောဇန၊မြက်ဆန်လျှင်အစာရှိသော။ သမ္မဒိဓ၊အဆွခို။ထို၊

သင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။ဧနာထိန၊ထိသည်မဟုတ်လော။ တုယ္ဟံ၊သင်၏။ဝစနံ၊ဆုံးမသောစကားကို။အ-ကတ္ထာ၊မလိုက်နာသောကြောင့်။ လူနော၊အမွေးအမျှင်စင်အောင် နူတ်အပ်သည်။ အာဠိ၊ဖြစ်၏။ အာဂတော၊ကျက်စားရာအရပ်မှလာသော။တွံ၊သင်သည်။ မံ၊ငါ့ကို။ ပဿ၊ကြည့်စမ်းပါဇော့။ ။သမ္မ၊အဆွေကျိုး။တွံ၊သင်သည်။ ပုနဝိ၊တဘန်လည်း။ဇဝရုပံ၊ဤသို့သဘောရှိသောဆင်းရဲသို့။အါပန္နဆိ၊ရောက်လတ္တံ့။တေ၊သင့်အား။ ဇွန်ကေန၊ဤမျှဆင်းရဲဖြင့်။သုခါ၊ချမ်းသာသည်။နတ္ထိ၊ရှိမည်မဟုတ်သေး။ ဟိ့သစ္စံ၊မှန်၏။တဝ၊သင်၏။ သိလံ၊ကိုယ်ကျင့်သိလသည်။ တာဒိသံ၊ထိုသို့သောဆင်းရဲသို့ရောက်ခြင်းအားလျော်သော သဘောရှိ၏။ မနုဿာနဉ္ဉမ၊လူတို့မည်သည်။မဟာပုညာ၊ဘုန်းကြီးကုန်၏။ တိရစ္ဆာနဂဲတာနံ၊တိရစ္ဆာန်တို့အား။တထာရူပံ၊ထိုသို့လူတို့ဘုန်းကံနှင့်တူသော သဘောရှိသော။ပုညံ၊ဘုန်းကံသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ပက္ခိနာ၊ငှက်သည်။ မာနုသိကာ၊လူတို့၏အသုံးအဆောင်ဖြစ်ကုန်သော။ဘောဂါ၊ အသုံးအဆောင်တို့သည်။သုဘုဇ္ဇာ၊လွယ်သဖြင့်သုံးဆောင်အပ်ကုန်သည်။ နဟိဟောန္တိ၊မဖြစ်ကုန်သလျင်ကတည်း။ ။(ပဌမဂါထာကို ဘုရားလောင်းခိုဆိုအပ်၏။ ဒုတိယဂါထာကို လျှပ်ပေါ်သောကျိုးသည်ဆိုအပ်၏။တတိယဂါထာကိုလည်းဘုရားလောင်းခိုသည်ပင်ဆိုအပ်၏။ ။နိဂ္ဂောနိဇ္ဈိကုဏာဝကံ။ ။အာဘိဓာန်ဟူရကား။နိဂ္ဂ,ကုလာဝက,တို့ကား အသိုက်ဟောပရိယာယ်တည်း။ ။နိဒု,လည်းအသိုက်ဟောပရိယာယ်ပင်တည်း။ ။ထို့ကြောင့်နိဂ္ဂဆို့မစ္ဆတိနိဒုဆို့မစ္ဆတိ,ဟူ၍စ်ထွေရှိသင့်၏။ ။ဂရုဠ,ကိုလောကိကျမ်းဒွိဂရုဒ,ဟူသကဲ့သို့၊နိဂ္ဂ,ကိုနိဒု,ဟူသည်)။ ။ရုစိရဇာတတံပဌမံ။၂၇၅။

၂၇၆-ဂရုဓမ္မဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ပွားဘုရားသည်၊ တဝသဒ္ဓါဆိုဆဋ္ဌ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဂရုဓမ္မဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ဆိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဟာဆ်ာကိုသတ်သောရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ကလိင်္ဂတိုင်းသား ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် တောင်တံခါးသို့ဝင်ရောက်လာလတ်သော် လက်ကိုမြှောက်၍၊ ဇယတုဘဝံမဟာရာဇာ။မဟာရာဇာ၊မင်းမြတ်။ ဘဝံ၊အသျှင်မင်းမြတ်သည်။ ဇယတု၊ရန်အမျိုးကို၊နှိမ်ချိုးဆောလျှင်၊အောင်မြင်စေသောဟုအောင်ဆုဆက်ကုန်၏။ ထိုအခါဓနုဗ္ဗယကောရဗျမင်းသည် ဝဇိရစိန်လွှန်းဖြင့် ဆင်ကိုနှစ်စေ၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့၏အထံသို့သွား၍၊အိုပုဏ္ဏားတို့၊ သင်တို့သည် အဘယ်ကိုအလိုရှိကုန်သနည်းဟုမေးကုန်၏။ပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားထောင်း၏ ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၃၃) တဝ သဒ္ဓါစ္စ ဆိလစ္စ၊ဝိဒိတ္တွာန ဇနာဓိပ။
ဝဏ္ဏံ အဇ္ဇုန-ဝဏ္ဏောန၊ကလိင်္ဂဆ္ဍံ ဝနိမ္မသေ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၃၃) ဇနာဓိပ၊ဘုန်းဖြင့်လွှမ်းမိုး၊ပြည်လုံးစိုးသည်၊ရန်မျိုးခန္ဓာတ်၊မင်းမျှော်းထွတ်။ တဝ၊အသျှင်မင်းမြတ်၏။ သဒ္ဓါစ္စ၊ကံကံ၏ အကျိုးကိုယုံကြည်သောသဒ္ဓါတရားကိုဂုဏ်း။သိလစ္စ၊မကျိုးမပေါက်စောင့်ရှောက်အပ်သောသိလကိုဂုဏ်း။ဝိဒိတ္တွာန၊ကြားသိကုန်သောကြောင့်။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။အဇ္ဇုန-ဝဏ္ဏောန၊မျက်စဉ်းတောင်သို့၊ညှိရောင်လက်လက်၊ဘိတ်ဘိတ်ထွက်သောအဆင်းရှိသော။ နာဂေန၊ အသျှင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာဆောင်တော်ဖြင့်။ကလိင်္ဂသို့၊ကလိင်္ဂမင်းထံ၌။ ဝဏ္ဏံ၊ရွှေငွေစသောရတနာဓာပေါင်းကို။ဝနိမ္မသေ၊ထဲထွယ်၍ယူကုန်အံ့။ဣတိ၊ဤသို့အကြံပြု၍။ တဝသဒ္ဓိ ကံ၊သျှင်မင်းမြတ်ထံတော်သို့။အာဂစ္ဆာမ၊လာရောက်ပါကုန်၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားထောင်းသည်၊ သောင်းဓမ္မ။။ဒိပ်၊မထွာလိပ်ခ္ဍ၊မြရိပ်အောင်ပန်း၊ ညွှန့်လန်းသပြေ၊နေဓာမြက်နု၊ခရုလက်ယာ၊ ကိုင်စွဲကာလျှင်၊မင်္ဂလာဘိသိက်၊ အောင်နိမိတ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓိတင်ကာ၊ ငါ့ထံလာသည်၊ဆရာရှစ်ပါး၊ အိုပုဏ္ဏားတို့၊သင်တို့သည်၌ဆင်ကိုရောင်းချဉာဏ်ကိုပြုလိုကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ မစိုးရိမ်ကုန်လင့်။တန်းဆာဆင်တံဝိုင်းသောဆင်ကိုလျှင်သင်တို့အားပေးအံ့ဟုနှစ်သိမ့်စေ၍။ ။

(၄၃၄) အန္ဓ-ဘစ္ဆာစ·ဘစ္ဆာစ၊ယော·ဓဉ္ဉိဿ ဂစ္ဆတိ။
သဇ္ဇေ တေ အ·ပ္ပဋိကွိပ္ပါ၊ပုဗ္ဗာ·စရိယ-ဝစောဇ္ဈဒံ။ ။

(၄၃၅) ဒဒါမိ ဂေါ ပြာဟွဏာ နာဂ-မေတံ၊
ရာဇာ-ရဟံ ရာဇ-ဘောဂံ ယာသသိနံ။
အလင်္ကတံ ဟေမ-ဇာလာ-ဘိဆန္နံ၊
သ-သာရထိ ဂဇ္ဈထ ယေနကာမံ။ ။
ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၄-၄၃၅) ပြာဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏားတို့။အနု-ဘစ္ဆာ၊ရိက္ခာထမင်းပေး ကမ်းခြင်းဖြင့်ကြွေးမွေးအပ်ကုန်သော။ ယေသတ္တာစ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်၎င်း။အ-ဘစ္ဆာ၊ရိက္ခာထမင်းပေးကမ်းခြင်းဖြင့် မကျွေးမွေးအပ်ကုန်သော။ယေသတ္တာစ၊အကြင်သတ္တဝါတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ရှိကုန်၏။ ဇာနပဒေဝလောကေ၊၍အသက်ရှင်သောလူ.ပြည်၌။ တေသုသတ္တေသု၊ထိုနှစ်ဦးသောသတ္တဝါတို့တွင်။ ယောသတ္တော၊အကြင်အမှတ်မရှိသောအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပစ္ဆာသိသမာနော၊တစုံတရာငါအလှူခံက ရလတ္တံ့ဟု ဟောင်တအာသာရှိသည်ဖြစ်၍။ ယံပုရိသံ၊အကြင်အလှူပေးတတ်သော ယောကျွဲးကို။ဥဒ္ဓိသ၊ရည်မှတ်၍။ ဂစ္ဆတိ၊သွား၏။ တထာ၊ထိုသို့သော အခြင်းအရာအား ဖြင့်။ဥဒ္ဓိသ၊ရည်မှတ်၍။ ဂစ္ဆန္တာ၊သွားကုန်သောသူတို့သည်။ဗဟူ၊များကုန်သည်။ သစေပိဟောန္တိ၊ အကယ်၍ဖြစ်စေကုန်မူ။ တထာပိ၊ထိုသို့မျှားကုန်သော်လည်း။ တေနပုရိသေန၊ထိုအလှူပေးတတ်သောယောကျွဲးသည်။ သဇ္ဇေ၊ ကုန်အောင်စုံကုန်သော။ တေသတ္တာ၊ထိုလက်ဝါး ပွေးပွေး၊ပေးတော်မူပါ ကမ်းတော်မူပါ တောင်းလာကုန်သော သတ္တဝါ တို့ကို။ အပ္ပဋိကွိပ္ပါ၊ ဘဲကြကုန်လေ သွားကြကုန်လေ သင်တို့တတွေကိုငါမပေးနိုင်ဟုမဘယ်မလွန်အပ်ကုန်။ ဇာဒံ၊ဤသို့အလှူခံလယ်မြေရောက်လာလျက်, မနှစ်သက်သော အမျက်မာန်ဖြင့် မပယ်လွန်အပ်,မလပ်စေရ, ကုသိလ် မျိုးစိုက်ပျိုးချရမည်ဟူသောစကားသည်။ (တနည်း)။ ဇာဒံ၊ဤသို့မပယ်မလွန်၊ မျက်မာန်မသည်း၊ပစ္စည်းဝန်ပုပ်၊မသိုးပုပ်ဘဲ၊ လက်ဆုပ်ဖြေဆန့်၊ ပေးဝေဖြန့်လျက်၊ နိဗ္ဗာန်မျိုးကိုစိုက်ပျိုးချရမည်ဟူသောစကားသည်။ပုဗ္ဗာ-စရိယာ-ဝစောလက်ဦးဆရာ၊မည်ထိုက်စွာသည်၊မာတာပိတာ၊မိဖုရားဘတို့ဆုံးမစကားပေတည်း။ ။ပြာဟ္မဏာ၊ပုဏ္ဏားတို့။တသ္မာ၊ထိုသို့မိဘစကား ထင်ရှားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ရာဇာရဟံ၊မင်းအားထိုက်သော။ ရာဇဘောဂံ၊မင်းတို့အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော။ယာသသိနံ၊ဆေးသမားက၊စသည်တန်တန်၊ ဖြေရှင်းများဘိ၊ငါးရာရှိ

သော။အလကဲတံ၊ထူးထွေမျှားစွာတန်းဆာဆင်အပ်ပြီးသော။ဟေမဇာ
လာဘိဆန္နံ၊ ဣန္ဒြကွန်ရက်ဖြင့်ဖြန့်လျက်ဖုံးလွှမ်းထသော။ သ-သာရထိ၊
ဆင်ဆရာနှင့်တကွသော။ ဇတံနာဂံ၊ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ အဟံ၊ငါ
သည်။ဝေါ၊သင်တို့အား။ ဒဒါဓိ၊ပေးလှူ၏။ တဿာ၊ထိုသို့ကြည်ဖြူငါလှူ
ပြီးဖြစ်သောကြောင့်။ တုမ္ဟေ၊သင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ သ-ပရိဝါရံ၊အခြံအရံ
နှင့်တကွသော။ဣမံနာဂံ၊ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ ယေ
နကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ဂစ္ဆထ၊သွားကြလေကုန်။ ။(ဂဏိကာဥပ္ပလ
ဝဏ္ဏာစ၊ပုဏ္ဏော်ဒေါဝါရိကောတဒါ။ ရဇ္ဇုဂါဟောကစ္စာယနော၊မောဂ္ဂ
လာနောဒေါဏမာမကော။ ။သာဂိပုတ္တောတဒါသေဋ္ဌိ၊အနုရုဒ္ဓါစ
သာရထိ။ပြာဟ္မဏောကဿပေါထေရော၊ဥပရာဇာနန္ဒပဏ္ဍိတော။ ။မ
ဟာသိရာဟုလမာတာ၊မာယာဒေဝီဇနေတ္တိစ။ကုရုရာဇာဇေါဓိသတ္တော၊
ဇေဝံဓာရေထဇာတကံ။ ။ဤကားဇာတ်ပေါင်းဂါထာ)။ ။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဂဏိကာ၊ ပြည်ဖြိုတန်းဆာမ
သည်။ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ယခုအခါဥပ္ပလဝဏ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ ဒေါဝါရိကော၊ တံခါးစောင့်သည်။ ပုဏ္ဏော်၊ယခုအခါပုဏ္ဏ
ဏေရ်သည်။အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ရဇ္ဇုဂါဟော၊မြေတိုင်း
အမတ်သည်။ကစ္စာယနော၊ယခုအခါမဟာကစ္စည်းဏေရ်သည်။အဟော
သိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဒေါဏမာမကော၊ တည်သည်အမတ်သည်။
မောဂ္ဂလာနော၊ ယခုအခါမဟာမောဂ္ဂလာန်ဏေရ်သည်။ အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။သေဋ္ဌိ၊သူဌေးကြီးသည်။သာရိပုတ္တော၊ယခု'အခါ
သာရိပုတ္တရာသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။သာရထိစ၊ရ
ထားထိန်းသည်ကား။ အနုရုဒ္ဓါ၊ယခုအခါအနုရုဒ္ဓါသည်။အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ပြာဟ္မဏော၊ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်။ ကဿ
ပေါ၊ယခုအခါ၌မဟာကဿပအမည်ရှိသော။ ထေရော၊မထေရ်သည်။
အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ဥပရာဇာ၊အိမ်ရှေ့မင်းသည်။ အာနန္ဒ
ပဏ္ဍိတော၊ယခုအခါအာနန္ဒာပညာရှိသည်။အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထို
အခါ၌။မဟောသိ၊မိဘုရားကြီးသည်။ရာဟုလမာတာ၊ ယခုအခါရာဟုလ
မယ်တော် ယသောဓရာသည်။ အဟောသုံ၊ဖြစ်ပြီ။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဇ
နေတ္တိစ၊မယ်တော်သည်ကား။မာယာဒေဝီ၊ယခုအခါမာယာဒေဝီသည်။
အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဇေဝဓိသတ္တော၊ဘုရားလောင်းဖြစ်

သော။ကုရုရာဇာ၊ကုရုမင်းသည်။ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓေါ၊ယာဒုအာခါသစ္စာလေး ဆင့်ပွင့်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဟောသိ၊ဖြစ်ပြီ။ဧဝံ၊ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်။ ဇာတကံ၊ဇာတ်တော်ကို။ တုမ္ဟေ၊သင်တို့သည်။ ဓာရေထ၊မှတ်ကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ဤသို့။သမောဓာနေသိ၊ပေါင်းတော် မူဖို့။ ။ဝဏ္ဏံအဇ္ဈုနဝဏ္ဏေနဒ္ဒါ၊ထိုအခါထိုအရပ်ဒေသဒ္ဒေဝရဏ္ဏ,ဟူ၍ ဆိုသတည်း။ ဝဏ္ဏော,ဟူသော၌စကားသည်လည်းဒေသနာသီသမျှသာ တည်း။၌ဝဏ္ဏော,ဟူသေါပုဒ်ဖြင့်အလုံးစုံလည်းဖြစ်သောဟိရည္ဉ,သုဝဏ္ဏော, စသော ဓန,ဓည,ကို သင်္ဂြိုဟ် အပ်သတည်း။ တနည်း။ ကျေးဇူးကို ဤဒွိ ဝဏ္ဏော,ယူမူ။ကလိင်္ဂိဒွိ၊ကလိင်္ဂမင်းအထံ၌။ အဇ္ဈုနဝဏ္ဏေန၊အဇ္ဈုနဝဏ္ဏော ဆင်ခြေဖြင့်။တဝ၊အသျှင်မင်းကြီး၏။ ဝဏ္ဏံ၊သိလကျေးဇူးကို။ ဝနိမ္မသေ၊ ချီနှိုလိုကုန်၏,ပေး။ ကလိင်္ဂိမှ,ဟူ၍ဂင်း၊ကလိင်္ဂိဒွိ,ဟူ၍ဂင်း နှစ်ထွေပါဠိ ရှိသည်ကား သင့်သည်ချည်း။ ဝနိမ္မသေ,ဒွိ၊သေ,ကား နိပါတ် မျှသာ တည်း။ ။အန္နဘစ္စာစအဘစ္စာစ,ပုဒ်ဖြတ်၍အ,ကျသည်။ဘရိတဗ္ဗာတိ ဘတာ၊ဘတာဇဝဘစ္စာ။ဏျပစ္စည်းအနက်မရှိ။တနည်းလည်း၊တကိုဇွဲး ဘော်နှင့်တကွ၊စ,ပြု၍ဘစ္စာ,ပြီးသည်။ ။ဂရုဓမ္မဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၇၆။

၂၇၇-ရောမကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္ဗညူမြတ် စွာဘုရားသည်၊ဝဿာနိပညာသသမာဓိကာနိ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤရောမကဇာတ်ကို၊ ဝေဒူဝဝန် ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ဆုံသောဌါ လုံ လပြုခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ခိုအပေါင်းခြံရံလျက်လာ၏။ ထိုရဿေကောက် ၏ပျက်သော အမှုအရာကိုမြင်၍ ဤရဿေပျက်သည် ငှေးနှင့်မတူအမှုတ ပါးဖြင့်နေ၏။ ငါတို့၏သွေးမျိုးတို့၏အသားကိုစားလေသလော၊ထိုရဿေ ကိုခုံစမ်းအံ့ဟု လေကြွေ၌ရပ်၍ ရဿေ၏ ကိုယ်မှခိုသားနုံ့နုံ၍၊ ဤရဿေ သည်ငါတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားလို၏။ ထိုရဿေ၏အထံသို့ သွား ခြင်းငှာမသင့်ဟု ခိုအပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ဘဲသွား၏။ ရဿေသည်ထိုခိုမ လာသည်ကိုမြင်၍ ခိုတို့နှင့်တကွ သာယာသောစကားကိုဆို၍ အကျွမ်း

ဝင်သဖြင့်ကပ်လာကုန်သောခိုတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားခြင်းငှာသင့်
၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၃၆) ဝဿာနိ ပညာသ သမာဓိကာနိ၊
ဝဆိမ္မ သေလဿ ဂုဟာယ ရောမက။
အ-သက်မာနာ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊
ဟတ္ထ·တ္ထ·မာယန္တိ မမ·ဏ္ဍာဇာ ပုရေ။ ။

(၄၃၇) တေ ဒါနိ ဝက္ကင် ကိ·မတ္ထ·မုသကာ၊
ဘဇန္တိ အညံ ဂိရိ-ကန္ဒရံ ဒဇာ။
နု နုနု မညန္တိ မမံ ယထာ ပုရေ၊
စိရ·ပ္ပဝုဋ္ဌာ အထဝါ နု တေ ဇာ္ဇမေ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၆-၄၃၇) ရောမက၊သစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသောခို။ဝါ၊ကောင်း
စွာသွေးအပ်သော သန္တာအဆင်းနှင့် တူသော နိသော မျက်စိရှိသောခို
မင်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။ သမာဓိကာနိ၊ အလွန်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။
ပညာသဝဿာနိ၊ အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး။ သေလဿ၊ ဤတောင်၏။
ဂုဟာယ၊လိုဏ်၌။ဝဆိမ္မ၊နေကုန်ပြီ။ ပုရေ၊ရှေးကာလ၌။ဇေတအဏ္ဍာဇာ၊
ဤငှက်တို့သည်။ ဇကဒိဝသံဝါ၊တနေ့မျှလည်း။မယိ၊ငါ၌။အ-သက်မာနာ၊
ရှုရာခြင်းကိုမပြုကုန်မူ၍။ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ငြိမ်းသောစိတ်ရှိ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။ ဟတ္ထတ္ထံ၊လက်ဖြန့်မှိရာအရပ်သို့။ အာယန္တိ၊
လာကုန်၏။ ။ဝက္ကင်၊ကောက်သောလည်အင်္ဂါရှိသောခို။ဇုဒါနိ၊ယခု။
တေဒိဇာ၊ထိငှက်တို့သည်။ကိမတ္ထံ၊အာဘယ်အကြောင်းကို။ ပသမာနာ၊
မြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ဥသုကာဥက္ကဏ္ဍိတ္ဝပါ၊ဆန့်ကျင်သောသဘောရှိ
ကုန်သည်ဖြစ်၍။အညံ၊တပါးသော။ ဂိရိကန္ဒရံ၊တောင်ချောင်သို့။ဘဇန္တိ၊
ပျံသွားကုန်ဘိသနည်း။ပုရေ၊ရှေး၌။ဇေတပက္ခိနော၊ဤငှက်တို့သည်။မမံ၊
ငါ့ကို။ ဂရုံကတွာ၊အလေးအမြတ်ပြု၍။ မညန္တိ၊ယထာ၊အောက်မေ့ကုန်
သကဲ့သို့။တထာ၊ထို့အတူ။ ဇုဒါနိ၊ယခုအခါ၌။ နုမညန္တိ နုနု၊မအောံမေ
ကုန်ယောင်တကား။ ဇုမေ၊ဤခိုတို့သည်။ စိရပ္ပဝုဋ္ဌာ၊ ဂုဏ်မြင့်စွာကာလ
ပတ်လုံးအရပ်ဘပါး၌နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ဒိဃသသအဒ္ဓါနေ၊ဂုဏ်ပွား
သောအခွန်၏။အစ္ဆယေန၊ လွန်သောကာလ၌။အာဂတတာယ၊လာသည်
၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယံ၊ဤသျှင်ရသေ့သည်။ သောယေဝါတိ၊ ငါတို့

ဆည်းကပ်နေကြ ထိုရဿေ့ပင်တည်းဟူ၍။ နသဒ္ဒေနန္တိကိ်ု၊ မသိကြကုန်သလော။အထဝါဥဒါဟု၊ထိုသို့မဟုတ်မူ။ ဇာမေ၊ဤရိတ္ထိသည်။ယော၊အကြင်သူတို့သည်။ အမ္မေသု၊ငါတို့၌။ အဘိနိဗ္ဗုတ-စိတ္တာ၊ အလွန်ငြိမ်းသောစိတ်ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ တေ၊ထိုငါတို့၌အလွန်ငြိမ်းသောစိတ်ရှိကုန်သော ရှေးရိုးဟောင်းတို့သည်။ နဟောန္တိ၊မဟုတ်ကုန်သလော။ ဇာမေ၊ဤရိတ္ထိသည်။ အညော၊ရှေးရိုးမှတပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။အာဂန္တုကပက္ခိနော၊အာဂန္တုကဌာနတို့သည်။ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်သလော။တေနု၊ထိုသို့အာဂန္တုကဖြစ်သောကြောင့်။မံ၊ငါသို့။ နဥပသင်္ကမန္တိကိ်ု၊မကပ်ကုန်သလော။ဇာတိ၊ဤသို့။ပုန္တိ၊မေးတို့။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ တည်လျက်သာလျှင်။ ။

(၄၃၈) ဇာနာမ တံ နု မယံ သမ္မမ္ဟဋာ၊
သွေ·ဝ တွေ·ဆ္ဆေ မယ·မသာ နု အညော။
စိတ္တာဠု တေ အာဠိ ဇနေ ပဒုဋ္ဌံ၊
အာဇီဝိကာ ဇေတုံ တ·မုတ္တသာမ။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၃၈) အာဇီဝိကာ၊ အသက်မွေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းပြုသောသျှင်ရဿေ့။ မယံ၊ငါတို့သည်။တံ၊သင့်ကို။ ဇာနာမ၊သိပါကုန်၏။ မယံ၊ငါတို့သည်။ သမ္မမ္ဟဋာ၊အလွန်မှက်မဲတွေဝေသော သူတို့သည်။နဟောမ၊မဟုတ်ကုန်။ တွေဠု၊သင်ရဿေ့သည်လည်း။သွေဝသော ဇဝေ၊ထိုရှေးကငါတို့ဆည်းကပ်နေကြသင်ပင်တည်း။တေ၊ထိုရှေးကသင်သို့ဆည်းကပ်နေကြရိတ္ထိသည်လည်း။ မယံ၊ငါတို့သည်။အာသု၊ဖြစ်ကုန်၏။ အညော၊ရှေးကဆည်းကပ်နေကြ ရိမှတပါး၌သည်။ နု၊မဟုတ်ကုန်။ စ၊စင်စစ်သော်ကား။ တေ၊သင်၏။ စိတ္တံ၊စိတ်သည်။ အာဠိံ ဇနေ၊ဤရိုအပေါင်း၌။ ပဒုဋ္ဌံ၊ပြစ်မှားနှိပ်စက် ဖျက်ဆီးလို၏။ တေနု၊ထို့ကြောင့်။ တံ၊သင့်ကို။မယံ၊ငါတို့သည်။ ဥတ္တသာမ၊ကြောက်လန့်ကုန်၏။ နဥပသင်္ကမာမ၊အနီးသို့မကပ်ဝံ့ကုန်။ ။(ရောမကာတိဒုမာယဥ္ဇပုန္နာ,ဟု ဘွင့်သော. ကြောင့်၊ရောမက၊ သစ်ပင်၌ ပေါက်ဘွားသော ဂို့,ဟု ယောဇနာသည်။ သုဓောတပဝါလေနဝါသမာနဝဏ္ဏာနေတ္တာတာယ ဇောဓိသတ္တပါရာဝတံ အာလပတိ,ဟူသော ဒုတိယဝိကပ်ကိုရှု၍ ဒုတိယအနက်ကို ယောဇနာ

သည်။ဟာတ္ထတ္ထံဟာတ္ထပသာရဏောကာသံ,ဘွင့်သောကြောင့်၊ ထက်ဖြန့်မှိရာအရပ်သို့,ဟုယောဇနာသည်။သဗ္ဗေဝိပနပက္ခိနော ဥပုတနကာလေ ဂိဝံဝက္ကံကတွာ ဥပုတနတောဝက္ကင်္ဂါတိ ဝုစ္စန္တိ,ဟု အဋ္ဌကထာ ဘွင့်ရကား၊ လည်ကောံ၍ ပျံသောကြောင့် အလုံးစုံသော ဌက်ကို ဝက္ကင်,ဆိုသည်)။ ။ရောမကဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၇၇။

၂၇၈-မဟိံသရာဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်စွာဘုရားသည်၊ ကိမတ္ထံ အဘိသန္ဓာယ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တွန်းဆာဆင်အပ်သော ဤမဟိံသရာဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊လျှပ်ပေါ်သောမျောက်တရကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတနေ့သ၌ထိုသစ်ပင်၌နေသောနတ်သည်သစ်ခွကြား၌တည်၍ထိုကျွဲမင်းကိုဤမျောက်ပျက်၏မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်းကိုသည်းခံဘိ၏၊ ထိုမျောက်ပျက်ကိုပစ်လော့ဟုဆို၍ထိုအနက်ကိုပြလိုရကား။ ။

(၄၃၉) ကိမတ္ထ.မဘိသန္ဓာယ၊လဟု-စိတ္တသ ဒုဿိနော။
သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရဿ.ဝ၊ဇ္ဈံ ဒုက္ခံ တိတိက္ခသိ။
(၄၄၀) ဆိဂ်ိန နိဟနာထေ.တံ၊ပဒသာစ အဓိဋ္ဌဟ။
ဘိယျော ဗာလာ ပကုဇ္ဈေယျုံ၊နော စ.သ ပဒိသေဓကော။။

ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၃၉-၄၄၀) မဟိံသရာဇ၊ကျွဲမင်း။ သဗ္ဗ-ကာမ-ဟရဿ၊အလုံးစုံသောအလိုကိုပေးတတ်သော အရှင်သခင်၏။ဒုက္ခံ၊ဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခသိ၊သည်းခံသကဲ့သို့။ ကိမတ္ထံ၊အဘယ်အကြောင်းကို။ အဘိသန္ဓာယ၊ရည်၍။ဝါ၊စွဲ၍။ လဟု-စိတ္တသ၊ပေါ့သောစိတ်ရှိသော။ ဒုဿိနော၊အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်သောမျောက်၏။ ဇ္ဈံဒုက္ခံ၊ဤဆင်းရဲကို။တိတိက္ခသိ၊သည်းခံဘိသနည်း။ ။ငါ၊ဤမျောက်ကို။သိဂ်ိန၊ချုံဖြင့်။ နိဟနာထေ-နိဟနထ၊ထိုးကြိတ်ကော်ခတ်သတ်လိုက်ဘိလော့။ ပဒသာစ၊ထက်စွာသော ခွါရှိသော ခြေဖြင့်လည်း။ အဓိဋ္ဌဟ၊ သိသိညက်ညက် ကြေအောင်နင်းချေလိုက်ဘိလော့။ ပဒိသေဓကော၊တားမြစ်တတ်သော သူ

သည်။နောစေအသ၊အကယ်၍မရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ဗာလာ၊ပညာနည်းပါး သောသတ္တဝါတို့သည်။ ဘိယျော၊အဘာန်တလဲလဲ။ ပကုဇ္ဈော်ယျ၊်၊ညှဉ်း ဆဲကုန်ရာ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားထောင်းကျွမင်းသည်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ ငါသည်ဤမျောက်ထက်အမျိုးအနွယ်အစရှိသည်တို့ဖြင့်လွန်မြတ်သည် ဖြစ်ထျက် ဤမျောက်၏အပြစ်ကို အကယ်၍ သည်းမခံအံ့၊ အဘယ်မှာ သင့်ညှတ်သည်ထောက်ကိုရှာသောငါ၏နှလုံးအလိုသည်ပြီးခြင်းသို့ရောက်နိုင် အံ့နည်း။ ဤမျောက်သည်ကား ငါ့ကိုကဲ့သို့ တပါးသော ကျွဲကိုလည်း ထိုင်မှတ်၍မရိသေသောအကျင့်ကို ပြုလတ္တံ့.။ထိုအခါ ကြမ်းကုန်သော ကျွဲတို့သည် ဤမျောက်ကား၌သို့ပြု၏ဟုသတ်ကုန်လတ္တံ့.။ ထိုသို့တပါး သောကျွဲတို့သည်သတ်၍ ထိုမျောက်၏သေခြင်းကြောင့်ငါ့အားဆင်းရဲမှ ၎င်း၊ပါဏာတိပါတ်မှ၎င်း လွတ်ခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍။ ။

(၄၄၁) မမေ.ဝါ.ယံ မညမာနော၊အညေပေ.ဝံ ကရိဿတိ။
တေနံ တတ္ထ ဝဓိဿန္တိ၊သာ မေ မရတ္တိ ဘဝိဿတိ။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၁) ရက္ခဒေဝတော၊ရက္ခစိုးနတ်မင်း။အယံ၊၌မျောက်သည်။ မမေ ဝမမင္ဂလဝ၊ငါ့အားပြုကျင့်သကဲ့သို့။ဇဝံတထာ၊ထို့အတူ၊မညမာနော၊ ငါ ကဲ့သို့ အောက်မေ့သည်ဖြစ်၍။ အညေပိ၊ငါမှတပါးကျွဲတို့ကိုလည်း။က ရိဿတိ၊ပြုလတ္တံ့.။တေ၊ထိုငါမှတပါးသောကျွဲတို့သည်။ နံ၊ထိုမျောက် ပျက်ကို။တတ္ထ၊ထိုအရပ်၌။ဝဓိဿန္တိ၊သတ်ကုန်လတ္တံ့.။ ဇဝံသတိ၊၌သို့ ငါမှမသတ် သူတပါးသတ်သည်ရှိသော်။ သာမရတ္တိ၊ထိုဆင်းရဲမှလွတ် ခြင်း,ပါဏာတိပါတ်မှလွတ်ခြင်း,နှစ်ပါးသည်။မေဘဝိဿတိ၊ငါ့အားဖြစ် လတ္တံ့.။ ။နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်ဘုရားလောင်းသည် တပါးသော အရပ်သို့သွား၏။တပါးသောကြမ်းသောကျွဲသည်ထိုအရပ်သို့ လာ၍နေ ၏။ယျက်ချေသောမျောက်သည်၌ကျွဲကား ထိုကျွဲကောင်လျှင်တည်းဟု အမှတ်ရှိသဖြင့် ထိုကျွဲ၏ကျောက်ထက်တက်၍ ထို့အတူသာလျှင် မရှိ မဲ့သကျင့်၏။ထိုအခါထိုမျောက်ကိုထိုကျွဲသည်ခါလျက် မြေ၌ကျစေ၍ ချိုဖြင့်ရင်၌ပေါက်၍ ခြေတို့ဖြင့်နင်း၍ကြွေစေ၏။ ။(အညေပေဝံ၊သင့် သည်။အညမေဝံ,ရှိသည်ကား။ တေ ဝဓိဿန္တိ,ဟူသော နောက်ဗဟု ဝုစ်စကားနှင့်မတော်)။ ။မဟိ သရာဇာတကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၇၈။

၂၇၉-သတပဋ္ဌာန်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူဟတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်
စွာဘုရားသည်၊ယထာမာဏဝကောပန္ထေ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သတပဋ္ဌာန်ကို၊ဧတဝဒန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ပဏ္ဍုကလောဟိတက,ရဟန်း တို့ကို အာ
ကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။
သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။ ။

(၄၄၂) ယထာ မာဏဝကော ပန္ထေ၊သိဂ်ါလိ. ဝန္ဒ-ဂေါစရိ.။
အတ္ထ-ကာမံ ပဝေဒေန္တိ ံ၊အန္ဓ-တ္ထ-ကာမော.တိ မညတိ။ ။
(၄၄၃) အန္ဓ-တ္ထ-ကာမံ သတပဋ္ဌံ၊အတ္ထ-ကာမော.တိ မညတိ။
ဇေဝ.မေဝ ဇာဓေ.ကစ္စော၊ပုဂ္ဂလော ဟောတိ တာဒိသော။
ဟိတေဘိ ဝစနံ ဝုတ္တော၊ပဋိဂ္ဂဏှတိ ဝါမတော။ ။
(၄၄၄) ယော စ ခေါ နံ ပသံသန္တိ၊ဘယာ ဥက္ကံသယန္တိ ဝါ။
တ.ဉ္စိသော မညတေ မိတ္တံ၊သတပဋ္ဌံ.ဝ မာဏဝေါ။ ။
ဟူသော၍သုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၄၂-၄၄၄) ဘိက္ခဝေ၊တို့။ပန္ထေ၊ခရိုး၌။မာဏဝကော၊လုင်သည်။ဝ
န္ဒ-ဂေါစရိ.၊တော၌ကျက်စားသော။ အတ္ထ-ကာမံပဝေဒေန္တိ ံ၊မိမိအကျိုး
ကိုအလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ကြားပေတတ်သော။သိဂ်ါလိ.၊ မြေးမက်ဦး။အ
နတ္ထ-ကာမော.တိ၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိ၏ဟူ၍။ မညတိယထာ၊အော်
မေ့သကဲ့သို့။အန္ဓ-တ္ထ-ကာမံ၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိသော။ သတပဋ္ဌံ
ခေါက်ရှာဌက်ကို။ အတ္ထ-ကာမော.တိ၊ငါ၏အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိပေ
သေါအသျှင်ဟူ၍။မညတိယထာ၊အော်မေ့၏သို့။ဇေဝမေဝ၊ဤအတူလျှင်။
ဇာဓ၊ဤလူ.ရွာ၌။ ဇကစ္စော၊အချို့သော။ တာဒိသော၊ထိုလုင်ကဲ့သို့ ရှိမိုး
သောသဘောရှိသော။ပုဂ္ဂလော၊ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ဟောတိ၊ရှိ၏။တာဒိသော၊
ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟိတေဘိ၊အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိ
သောသူတို့သည်။ဝစနံ၊အကျိုးစီးပွါးကိုဆောင်တတ်သော ဆုံးမကံမြစ်
သောစကားကို။ ဝုတ္တော၊ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ ဩဝါဒံ၊အဆုံးအမကို။
အဂဏ္ဍန္တော၊မယူမူ၍။ အယံ၊ဤဩဝါဒသည်။မေ၊ငါ၏။အတ္ထာ.ဝဟော၊
အစီးအပွါးကိုဆောင်သည်။နဟောတိ၊မဖြစ်။ အယံ၊ဤဩဝါဒသည်။မေ၊

ငါ၏။အနုတ္ထာ ဝဟော၊အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုဆောင်သောသြဝါဒတည်း။ဣတိ၊ဤသို့။ဂဏ္ဍန္တော၊ယူသည်ဖြစ်၍။ဝါမတော၊အမှားအားဖြင့်။ပဒိဋ္ဌဏ္ဍတိ၊ခံယူ၏။ ။ယေစခေါ၊အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား။နံ၊ထိုမိမိအယူကိုမြဖွာယူ၍ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။အဓိကရဏံ၊အဓိကရဏ်းကို။ ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ဒြိတေဟိနာမ၊တည်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကား။တုမှာဒိသေဟိ၊ သင်တို့ကဲ့သို့ ကြွံကြွံခိုင်ခိုင် သံတိုင်ကဲ့သို့ မြဖွာတည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ဘဝိတဗ္ဗ·နိ့၊ဖြစ်သင့်လှပေ၏ဟူ၍။ ပသံသန္တိ့၊သိမ်မွေတင်ထားမြောက်စားချီးမွမ်းကုန်၏။ ဣမသဿဂါဟာသ၊ဤသင်တို့အယူကို။ ဝိသဒ္ဒပစ္စယာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ဣဒဉ္စဣဒဉ္စဘယံ၊ ဤမည်သောဤမည်သော ဘေးသည်။ ဥပပဇ္ဇိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။မာဝိသဇ္ဇယိတ္ထ၊ အယူကိုမစွန့်မလွှတ်ကြကုန်လင့်။ဇတော၊ထိုသူတို့သည်။ဗာဟုဿစ္စကုလပရိဝါရာဒိဟိ၊အကြားအမြင်များသည်၏အဖြစ်အမျိုးအခြံအရံအစရှိသည်တို့ဖြင့်။တုမှေ၊သင်တို့ကို။ သမ္မာပုဏာန္တိ၊ ပြည့်စုံစေကုန်၏။ ဣတိဧဝံ၊ဤသို့။ ဝိသဇ္ဇန ပစ္စယာ၊စွန့်လွှတ်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဘယာဘယံ၊ဘေးကို။ ဒဿတွာ၊ဖြစ်၍။ ဥက္ကံသယန္တိ့ဝါ၊မြောက်ပင့်မူလည်းမြှောင်ပင့်ကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။တေသု၊ထိုမြောက်ပင့်တတ်သောသူတို့တွင်။ ယံကိဉ္စိ၊အမှတ်မရှိတယောက်ယောက်သော။ တံ၊ထိုမြောက်တတ်ပင့်တတ်သော သူကို။ ဇကစ္စော၊အချို့သော။ သောဗာလော၊ထိုဗာလပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တာနော၊မိမိ၏။ဗာလတာယ၊ မိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အယာမေဝ၊ဤအသျှင်သည်သာလျှင်။ အတ္ထ-ကာမော၊ အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိသော။ မိတ္တံ့ မိတ္တောဇ္ဈတိ၊အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။ မညတေ၊ အောက်မေ့တတ်၏။ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။မာဏဝေါ၊လူလင်မိုက်သည်။ သတပတ္တံ့၊မိမိအကျိုးစီးပွါးမဲ့ကိုအလိုရှိသောခါက်ရာဌာက်ကို။ အတ္ထကာမော၊ ငါ၏အကျိုးစီးပွါးကိုအလိုရှိပေသော။ မိတ္တောဇ္ဈတိ၊အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဟူ၍။မညိတ္ထဇ္ဈဝ၊အောက်မေ့ဘူး၏သို့တည်း။ ပဇ္ဈိတေဝ၊ပန၊ပညာရှိသော သူမူကား။ ဇဝရူပေါ၊ဤသို့စကား နှားယောင်အော်ငြမြောက်တတ်ပင့်တတ်သောသူသည်။ အနုဝိယဘာဘာဏီ၊ချစ်ဘွယ်လိုက်၍အကြိုက်ကို ဆိုတတ်သော။မိတ္တောတိ၊ အဆွေခင်ပွန်းစစ်မဟုတ်၊ အဆွေခင်ပွန်းယုတ်,အဆွေခင်ပွန်းတုဟူ၍။ဂဟေတွာ၊ မှတ်သား၍။ ဒုရ၊

တော၀ေးအဝေးမှလျှင်။နံ၊ထိုအမှုပွါးအောင်မြောက်တတ် ပင့်တတ် ချစ်ဘွယ်လိုက်၍အကြိုက်ဆိုတတ်သောသူကို။ပ၀ေဒွေတိ၊ကြဉ်ရှောင်၏။ ။ သတပတ္တဇာတကံ နဝမံ။၂၇၉။

၂၈၀-ပုဒ္ဒုသကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ဖွာဘုရားသည်၊ အဒ္ဓါဟိနူနမိဂရာဇာ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤပုဒ္ဒုသကဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောက်သောအထုပ်ကိုဖျက်ဆီးတတ်သော သူငယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုမျောက်ကြီးကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်စောင့်သည်ချအပ်သော သစ်ရွက်ထုပ်ကိုဖျက်ဆီး၍ တပါးသောအလွန် နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုပြုလိုယောင်တကားဟုဆို၍။ ။

(၄၄၅) အဒ္ဓါ ဟိ နူန မိဂ-ရာဇာ၊ပုဒ္ဒ-ကမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
တထာ ဟိ ပုဒ္ဒံ ဒုသေတိ၊အညံ နူန ကရိဿတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၅) မိဂ-ရာဇာ၊မျောက်မင်းသည်။ အဒ္ဓါဟိ၊စင်စစ်လျှင်။ ပုဒ္ဒ-ကမ္မဿ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသောအမှု၌။ကောဝိဒေါနူန၊ လိမ်မာယောင်တကား။တထာဟိ၊ထို့ကြောင့်လျှင်။ပုဒ္ဒံ၊အထုပ်ကို။ ဒုသေတိ၊ဖျက်ဆီး၏။ အညံ၊ တပါးသောထိုပြုပြီးထက်နှစ်သက်ဘွယ်သော အထုပ်ကို။ ကရိဿတိနူန၊ပြုပေလတ္တံ့လော။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်သည်။ ။

(၄၄၆) နမေမာတာ ဝါ ပိတာဝါ၊ပုဒ္ဒကမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
ကတံ ကတံ ခေါ ဒုသေမ၊ဇံ-ဓမ္မ-မိဒံ ကုလံ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၆) အမ္မောပုရိသ၊အိုယောကျ်ား။မေ၊ငါ၏။မာတာဝါ၊အမိသည်ဂင်း။ပိတာဝါ၊အဘသည်ဂင်း။ ပုဒ္ဒ-ကမ္မဿ၊ဖက်ရွက်ထုပ်ပြုသော အမှု၌။နကောဝိဒေါ၊မလိမ်မာ။မယံ၊အမျိုးသဘောကိုမပွနှံသောငါတို့သည်၊

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၄၇)

ကတံကတံခေါ၊ပြုတိုင်းပြုတိုင်းသောသစ်ရွက်ထုပ်ကိုသာလျှင်။ ဒုသေမ၊ ဗျက်ဆိုးတတ်ကုန်၏။ ဤဒံကုလံ၊ ဤမျောက်မျိုးသည်။ဧဝံ-ဓမ္မံ၊ဤသို့ ဗျက်ဆိုးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍ဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၄၇) ယေသံ ဝေါ ဇနိသော ဓမ္မော၊အဓမ္မော ပန ကိဒိသော။
မာ ဝေါ ဓမ္မံ အဓမ္မံဝါ၊အဒ္ဒသာမ ကုဒါစနံ။ ။

ဟူသော၌တိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၄၇) ဓိဂ-ရာဇ၊ မျောက်မင်း။ ယေသံဝေါ၊ အကြင်သင်တို့၏။ ဓဒံမ္မာ၊တရားသည်။ဇနိသော၊၌သို့သဘောရှိ၏။ အဓမ္မောပန၊ တရားမဟုတ်သော အကျင့်သည်တမူကား။ ကိဒိသော၊ အဘယ်သို့သဘောရှိတုံအံ့နည်း။ဝေါ၊သင်တို့၏။ဓမ္မံဝါ၊တရားကိုငင်း။အဓမ္မံဝါ၊တရားမဟုတ်သောအကျင့်ကိုငင်း။ကုဒါစနံ၊တရံတဆစ်မျှ။ မာအဒ္ဒသာမ၊ငါတို့မမြင်ကုန်။ ။ပုဉ္ဉသကဇာတကံ ဒသမံ။၂၁၀။

အရညဝဂ္ဂါတိယော။တသ္သုဒ္ဒါနံ။ ။

ဥဒပါနဉ္စသံ, ဗျဂ္ဃံ, ၊ကဉ္ဆဂေါ, လောလဇာတကံ,။
ရုစိရံ, ဂရုဓမ္မဉ္စ, ၊ရောမကံ, မဟိံသံဒိစ,။
သတာပတ္တာ, ပုဉ္ဉဒ္ဒသံ, ၊အရညဝဂ္ဂါတိ ဝုစ္စတိ။ ။

(၄-အဋ္ဌကနိပါတ်)

၂၁၁-အဋ္ဌကနိဇာတ်။

နတ်နွင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်တော်ဘုရားသည်၊ အဋ္ဌကနိဒါနမဒုမော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအဋ္ဌကနိဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန် ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ယသော်ဓရာမထေရ်မအား သရက်အရသာပေးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းရသေ့ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေတော်မူသောအခါ၊ရသေ့အပေါင်း၏သိလတန်းခိုးအားဖြင့်သိကြား၏နေရာသည်လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည်ဆင်ခြင်လတ်သော်ထိုအကြောင်း

ကိုသိ၍ ဤရသေ့တို့အားနေရာမရစိမ့်သောဌါလုံ့လပြုအံ့၊ထို အခါ ထို
ရသေ့တို့သည် နေရာပျက်သဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စိတ်၏
တည်ကြည်ခြင်းကို မရကုန်လတ္တံ့၊ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါ့အား ချမ်း
သာခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ အကြောင်းအသို့နည်းဟု ဆင်ခြင်
ထတ်သော်၊မဏ္ဍိမယံ၏အခြားမဲ့၌မင်းမိဘုရားကြီး၏ကြက်သရေတိုက်သို့
ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍၊ သျှင်မိဘုရားကြီး၊ သင်သည် အာကယ်၍
အင်္ဂုတ္တရသရက်သီးမျည့်ကိုစားရငြားအံ့သားကိုရလတ္တံ့၊ထိုသား စကြ
ဝတေးမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟုငါဆို၏။ မင်းသည် မိဘုရားစကားကိုကြား၍
သရက်သီးမျည့်အကျိုးငှါ ဥယျာဉ်သို့စေလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါသည်သ
ရက်သီးကိုကွယ်စေအံ့၊မင်းအားဥယျာဉ်၌သရက်သီးတို့၏မရှိသောအ
ဖြစ်ကို ကြားလျှောက်လတ္တံ့။ အဘယ်သူတို့သည် စားကုန်သနည်းဟု
မေးလတ်သော်ရသေ့တို့သည် စားကုန်၏ ဟုဆိုလတ္တံ့။ ထိုစကားကို
ကြား၍ရသေ့တို့ကိုပုတ်ခတ်၍နှင်ထုတ်စေလတ္တံ့။ ဤသို့နှင်ထုတ်စေသည်
ရှိသော်ထိုရသေ့တို့သည် ဥပနိဿယရှိသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့သော
အကြောင်းကိုမြင်၍ ထိုသိကြားမင်းသည် မဏ္ဍိမယံ၏အခြားမဲ့၌ကြက်
သရေတိုက်သို့ဝင်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်မိမိ၏ သိကြားမင်းအဖြစ်
ကိုသိစေ၍ထိုမိဘုရားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၄၈) အင်္ဂုတ္တရံ နာမ ဒုမော၊ယသ ဒိဗ္ဗ·မိဒံ ဖလံ။
ဘုတ္တာ ဒေါဟဋိနီ နာရိ၊စက္ကဝတ္တိ ဝိဇာယတိ။ ။

(၄၄၉) တံ ဟိ ဘဒ္ဒေ မဟာသိ·သိ၊သာစာဝိ ပတိ နော ဝိယာ။
အာဟာရိသတိ တေ ရာဇာ၊ဣဒံ အင်္ဂုတ္တရံ ဖလံ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၄၈-၄၄၉) ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မိဘုရား။ယသ၊အကြင်သရက်ပင်၏။ဒိဗ္ဗံ၊
နတ်တို့သည်သုံးဆောင်ခြင်းငှါထိုက်သော။ ဖလံ၊အသီးသည်။ အင်္ဂုတ္တိ၊
ရှိ၏။ဣဒံဖလံ၊ဤအသီးကို။ ဘုတ္တာ၊စား၍။ ဒေါဟဋိနီ၊ စားချင်ခြင်းရှိ
သော။နာရိ၊မိန်းမသည်။စက္ကဝတ္တိ၊စကြဝတေးမင်းကို။ဇာယတိ၊ ဘွဲ့း
၏။သော၌မော၊ထိုသရက်ပင်သည်။အင်္ဂုတ္တရံ နာမ၊အင်္ဂုတ္တရမည်၏။ ။
ဘဒ္ဒေ၊သျှင်မိဘုရား။ တံ၊သင်သည်။ မဟာသိ၊ မိဘုရားကြီး သည်။ ဟိ
ယသ္မာ၊အကြင်ကြောင့်။အာသိ၊ဖြစ်၏။ သာစာဝိ၊ထိုသင့်ကိုသည်း။ ပတိ

နော၊ လင်ဖြစ်သော ဗာရာဏသိမင်းသည်။ ဝိယာ၊ ချစ်အပ်သည်။ဟိယသ္မာ၊အကြောင်ကြောင့်။အသိ၊ဖြစ်၏။တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ တေ၊သင့်ဘို့။ ရာဇာ၊မင်းသည်။ ဣဒံအဇ္ဈုပေက္ခိတုံ၊ဖလံ၊ ဤအဇ္ဈုပေက္ခိတုရသရက်သီးကို။ အာဟရိဿတိ၊ဆောင်လတ္တံ့။ ။

ရက္ခိုသ်တို့သည်နိုးကုန်၍ကျေးသားငယ်ကိုမြင်ကုန်၍ဤကျေးသားကား သရက်သီးရိုးသူတည်း ဟုညှဉ်းဆဲခြင်း အစိအရင် ကို ဆိုကုန်၏။တယောက်သောရက္ခိုသ်ကား ထိုကျေးသားကို ခံတွင်းဒွါထည့်၍မျိုအံ့ဟုဆို၏၊ တယောက်သောရက္ခိုသ်သည် ထိုကျေးသားကိုလက်တို့ဖြင့်နယ်၍ချေအံ့ဟုဆို၏။ တယောက်သော ရက္ခိုသ်သည် နှစ်ဖြာခွဲ၍မီးကျီးတို့ဒွိကင်၍စားအံ့ဟုဆို၏။ထိုကျေးသားသဉ်ထိုရက္ခိုသ်တို့၏ညှဉ်းဆဲသော အစိအရင်ကိုကြား၍ မထိတ်မလန့်လျှင် ရက္ခိုသ်တို့ကိုခေါ်၍၊အသျှင်ရက္ခိုသ်တို့၊ သင်တို့သည်အဘယ်သူ၏ လူတို့နည်းဟု မေး၏။ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏လူတို့တည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ရက္ခိုသ်တို့၊သင်တို့သည် မင်းတယောက်၏ လူဖြစ်ကုန်၏။ ငါသည်လည်းမင်း၏လူဖြစ်၏။ဗာရာဏသိမင်းသည် ငါ့ကိုအဇ္ဈုပေက္ခိရသရက်သီးအကျိုးငှါစေ၍ ငါသည်ဗာရာဏသိဒ္ဓိလျှင်မင်းအား အသက်ကိုပေး၍လာ၏။အကြင်သူသည်မိဘအရှင်တို့၏အကျိုးငှါ အသက်ကိုစွန့်၏။ ထိုသူသည် နတ်ပြည်ဒွါလျှင်အကြင်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်ငါသည်လည်း ဤတိရစ္ဆာန်အမျိုးမှစုတေ့၍နတ်ပြည်ဒွါဖြစ်အံ့ဟုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘတ္တု၊ရညော ပရက္ကန္တော၊ယံ ဌာန.မဓိဂစ္ဆတိ။
သူရော အတ္တ-ပရိစ္စာဂိ၊လဘမာနော ဘဝါ.မဟံ။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၀) ဘတ္တု၊ရညော၊ အဝတ်အစားပေး၍ မွေးမြူပေတတ် သော အမိ,အဘ,အစိုးရသောသူ,ဟုဆိုအပ်သောအရှင်သုံးပါး၏ အမှုကိစ္စ၌ ဝါ၊ အရှင်သုံးပါး၏အကျိုးငှါ။ ပရက္ကန္တော၊ မဆုတ်မနစ် လုံ့လပြုသော။ အတ္တပရိစ္စာဂိ၊ ကိုယ့်အသက်၌ ငဲ့ကွက်မခင် အရှင်သုံးပါး အကျိုးငှါ ကိုယ်ကိုစွန့်စားသော။သူရော၊ဘေးရန်တွေ့သည်း၊မငေ့ရွံမခဲ့၊ရဲရင့်သော သူသည်။ ယံဌာနံ၊ အကြင်ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ယသ, လာဘ,ဒေဝသမ္ပတ္တိ,အစရှိသောအရာကို။ အဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။ အဟံဝိ၊ငါသည်လည်း။တံဌာနံ၊ထိုယသ,လာဘ, ဒေဝသမ္ပတ္တိ,မနုဿသမ္ပတ္တိ,အစ

ရှိသော အရောဂျာနဲကို။လတာမာနော၊ရသောသူရဲသည်။ ဘဝါဒိ၊ဖြစ်အံ့။ တသ္မာ၊ထိုသို့ရဲသော် ရဲကျိုး,အာဘိုးအနှစ်ကို မြင်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဇာတ်ထွေး၊ဤသို့သင်တို့ညည်းဆဲသောအမှုကို စီရင်စိုင်းပြင်းရာ၌။မေ၊ငါ့အား။ ဟာသော၀၊ ရွှင်ခြင်းသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာသော၊ဆံခြည်ဆယ်စိတ်ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ တုမှော၊သင်တို့သည်။မံ၊ငါ့ကို။ ကိ၊အဘဲ့ကြောင့်။ တာသေထ၊ ခြောက်ကြကုန်သနည်း။ ဤသို့ထိုကျေးသားသည် ဤဂါထာဖြင့် ထိုရက္ခိုသ်တို့အား တရားဟော၏။ ထိုရက္ခိုသ်တို့သည်၊ ထိုကျေးသား၏တရားကို နာရ၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိကုန်၍ ဤကျေးသားကားတရားစောင့်၏၊ သတ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ထိုကျေးသားကိုလွှတ်ကြကုန်အံ့ဟုဆို၍၊ကျေးသား၊သင်သည် ငါတို့လက်မှလွတ်သည်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသဖြင့် သွားလေလော့ဟု ဆိုကုန်၏။အသျှင်ရက္ခိုသ်တို့၊သင်တို့သည်ငါ၏လာခြင်းကို အချည်းနှီးမပြုကြကုန်လင့်။ ငါ့အားတလုံးသော သရက်သီးကို ပေးကြကုန်လော့ဟု ကျေးသါးဆို၏။ကျေးသားငယ်၊သင့်အားတလုံးသောသရက်သီးကိုပေးခြင်းငှာငါတို့အားဝန်မတို့။ထိုသို့ဝန်မတို့ငြားသော်လည်း ဤသရက်ပင်၌သရက်သီးတို့ကိုရေတွက်၍ထားအပ်ကုန်၏။ တလုံးသောသရက်သီးကိုမျှမမြင်သည်ရှိသော် ငါတို့အားအသက်သွေးမရှိရ။ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် အမျက်ထွက်၍ တကြိမ် ကြည့်သည် ရှိသော် ပူဖွာသော အိုးခင်းခွထည့်အပ်သောနှမ်းတို့ကဲ့သို့ ကုန်လွှဏ် တထောင်တို့သည်ကွဲကြ၍ ဖရိဖရဲရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ငါတို့မပေးဝံ့ကုန်။ ရရာအရပ်ကိုကား ကြားကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ တစုံတယောက်သော သူသည်ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ငါ့အားအသိုးဖြင့် အလိုရှိသည်ဖြစ်၏။ ရရာအရပ်ကိုကြားပါကုန်လော့ဟုဆို၏။ တဂသော်ရွှေတောင်ကွန်ရက်၏ အကြားခွဲဇောတိရသအမည်ရှိသောရသေ့သည်မီးပူဇော်လျက် ကဏ္ဍနပဗ္ဗတမည်သောသစ်ပင်းခွနေ၏။ ထိုရသေ့သည် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း၏ ဆရာတည်း။ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ထိုရသေ့သို့မပြတ်လေးလုံးသောသရက်သီးတို့ကိုပို့စေ၏၊ ထိုရသေ့၏အထံသို့ သွားလေလော့ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုကျေးသားသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ထိုရသေ့အထံသို့သွား၍ ရှိခိုး၍တင့်အပ် လျောက်ပတ်ပွာနေ၏။ ထိုအခါ ကျေးသားကို ရသေ့သည် အဘယ်မှ လာသနည်းဟုမေး၏။ ဗာရာဏသိမင်း၏အထံမှ လာ၏ဟု

လျောက်၏။အဘယ်အကျိုးငှာလဿနည်းဟုမေး၏။မြတ်သောအသျှင်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏မင်းမိဘုရားအားအန္တာနရသရက်သီး၌ ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ထို့ကြောင့်အန္တာနရသရက်သီးကိုရစိမ့်သောဌါလာ၏။ ထိုရက္ခိုသ်တို့သည်ကားအကျွန်ုပ်အားသရက်သီးကိုမပေးမူ၍ အသျှင်ဘုရားတို့၏အထံသို့စေကုန်၏ဟုလျောက်၏။ထိုသို့တပြီးကားရလတ္တံ့ဟုသျှင်ရသေ့ဆို၏။ ထိုအခါထိုရသေ့အား ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ဇေးလုံးသောသရက်သီးကိုပို့စေ၏။သျှင်ရသေ့သည် ထိုသရက်သီးတို့ကိုမှန့်လုံးသောသရက်သီးတို့ကိုဘုန်းပေး၏။တလုံးသောသရက်သီးကိုကျေးသားငယ်အားစားစိမ့်သောဌာပေး၏။ထိုကျေးသားငယ်သည် ထိုသရက်သီးကိုစားဆုတ်သော် တလုံးသောသရက်သီးကိုဆိုင်းခွံထည့်၍ ယခုသွားလေလေ့ဟု ကျေးသားငယ်၏ လည်ခွံ စွပ်၍လွှတ်လိုက်၏။ ထိုကျေးသားသည်ထိုသရက်သီးကိုဆောင်၍ မိဘုရားအားပေး၏။ ထိုမိဘုရားသည် ထိုသရက်သီးကိုစား၍ချင်ခြင်းကိုငြိမ်းစေ၏။(ထိုသရက်သီးကိုစါးခြင်းဟူသောအကြောင်းကြောင့်သော်မှကား ထိုမိဘုရားအား သားရသောမည်သည်မဖြစ်၊ထိုကြောင့်ညစ်၍လှည့်စားရုံမျှသာတည်း)။ ။အန္တာနရဇာတက် ပဌမံ။၂၀၁။

၂၀၂-သေယျဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်။သေယျံသောသေယျသောဟာတိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသေယျဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ကောသလမင်း၏တယောက်သောအမတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည် တန်းဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောပြာသာဒ်၌ကောင်းစွာဆောက်အပ်သောထီးဖြူရှိသောပလ္လင်၌နေလျက် အမတ်တို့နှင့်တကွပြောဆိုလိုရကား။ ။

(၄၅၁) သေယျံ·သော သေယျသော ဟောတိ၊
ယော သေယျ·မုပသေဝတိ။
ဇေကေန သဒ္ဓိ ကတွာန၊သတံ·မဇ္ဈေ အမောစယိ ံ။ ။

(၄၅၂) တသ္မာ လောကေန သဗ္ဗေန၊သင္ဓိ ကတ္တာန ကေတော။
ပေစ္ဆ သင္ဂံ နိဂၤဏ္ဌေယ္ယ၊ဣဒံ သုဏာထ ကာသိယာ။ ။
ဟူသော၍နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) ကာသိယာ၊ ကာသိတို့ဦးသား အမတ်တို့။ သေယျံ သော၊အပြစ်မရှိမြတ်သောကုသိုလ်တရားဟုဆိုအပ်သော အကို့အစုရှိသော။ ကုသလဓမ္မနိဿိတပုဂ္ဂလော၊ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်သော။ယော၊အကြင်သူသည်။ သေယျံ၊ မြတ်သော ကုသိုလ်တရားကို။ဝါ၊ ကုသိုလ်တရား၌ မွေ့လျော်သော မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဥမသေဝတိ၊အားကြိုးပြု၍မှီဝဲလေ့လာ၏။ဝါ၊အားကြိုးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ သော၊ထိုမြတ်သောကုသိုလ်တရားကို အားကြိုးပြု၍မှီဝဲလေ့လာသော်သူသည်။ဝါ၊ထိုကုသိုလ်တရား၌မွေ့လျော်သော မြတ်သောသူကို အားကြိုးပြု၍မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည်။သေယျသော ပသံသတရော၊အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်းဌာထိုက်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ဝါ၊သေယျသော ဥတ္တရိတရော၊ဂုဏ်မြတ်သည်ထက်အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံဇေတံအတ္ထဇာတံ၊ ထိုအနက်သဘောကို။ ဇာမိနာ၊ဤဆိုလတ္တံ သောစကားဖြင့်။ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊သိအပ်၏။ အဟန္တု၊ငါသည်လည်း။ သေယျံ၊ မြတ်သော။ဝါ၊အထူးသဖြင့်ချီးမွမ်းအပ်သော။ မေတ္တာဘာဝနံ၊ မေတ္တာဘာဝနာကို။ ဥပသေဝန္တော၊ အားကြိုးပြု၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သည်ဖြစ်၍။ တာယမေတ္တာဘာဝနာယ၊ထိုမေတ္တာဘာဝနာဖြင့်။ဇေကေန၊တယောက်ထည်းသောထိုခိုးသူမင်းနှင့်။ သင္ဓိ၊မေတ္တာလန်၍ကွဲပြားမဖြစ်ချစ်သောမေတ္တာလွန်စွာပွါး၍ ဝေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတ္တာန၊ပြု၍။ သတံမစ္ဆေ၊ခုနစ်ရာသောသင်္ဃအမတ်တို့ကို။အမောစယိ၊သတ်လွှတ်သွတ်သွင်း၊ခြေချင်းစွဲတပ်၊ အကျဉ်းအကျပ်မှလွတ်စေနိုင်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့တယောက်သောခိုးသူမင်းနှင့် မေတ္တာဂဟေဝေ့စပ်ခြင်းဖြင့် သေမင်းခံတွင်းသို့ရောက်ထွဆဲဖြစ်သော သင်တို့ခုနစ်ရာကို ငါလွတ်စေနိုင်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ သဗ္ဗေန၊ကုန်အောင်စုံသော။လောကေန၊ လူအပေါင်းနှင့်။ ဇေကောဓေ၊တပေါင်းထည်းအစဉ်မပျက်အားဖြင့်။ သင္ဓိ၊ သဗ္ဗသတ္တာအဝေရာဟောန္တု၊စသည်ဖြင့် မေတ္တာဂဟေစေးကပ် ဝေ့စပ်ခြင်းကို။ ကတ္တာန၊ ပြု၍။ မေတ္တာယကောမေတ္တာဘာဝနာကို ပွါးလေ့ရှိသော သူတော်ကောင်းသည်။ပေစ္ဆ၊တမဉ္ဇနံဘဝံ၌။ သင်္ဂံ၊နတ်ပြည်သို့။နိဂၤဏ္ဌေယျ၊အမြဲချောက်

ချောက်ရောက်ရာ၏။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ မေတ္တာယ၊မေတ္တာဘာဝနာ၏။ ဥပ
စာရံ၊ဥပစာရဖြစ်သော ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံသည်။ ကာမာဝစရေ၊
ကာမာဝစရဘုံ၌။ပဒိုသဒ္ဓိံ၊ပဒိုသန္ဓေကို။ဒေတိ၊ပေး၏။အပ္ပနာ၊အပ္ပနာသို့
ရောက်သောမေတ္တာသည်။ ဖြိဟ္ဒလောကေ၊ ဖြိဟ္ဒဉ္စဘုံ၌။ ပဒိုသဒ္ဓိံ၊ပဒို
သန္ဓေကို။ဒေတိ၊ပေး၏။ ဇာဒံဝစနံ၊ ဤငါဟောသောတရားကို။ ကာသိ
ယာ၊ကာသိတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တကာတို့သည်။သူ
ဏာထ၊နာကြကုန်လင်သား။ ။ဤလို့ဘုရားလောင်းသည် လူများအား
မေတ္တာဘာဝနာ၏ကျေးဇူးကိုချီးမွမ်း၍ တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာ
ဏသီပြည်၌ထီးဖြူကိုစွန့်ပစ်၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသေ့ပြု၏။ ။
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူ၍။ ။
(၄၅၃) ဇာဒံ ဝတွာ မဟာ-ရာဇာ၊ကံ သော ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော။
ဓနံ ကဏ္ဍာ ဆွ နိကွိပ္ပ၊သံယ မံ အဇ္ဈု၊ပါ ဂမိ။ ။
ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။
(၄၅၃) ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော၊ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းပိုက်စိုးအုပ်
နိုင်ငံချုပ်တော်မူသော။ကံ သော၊ကံသအမည်ရှိသော။ မဟာရာဇာ၊ထို
မင်းမြတ်သည်။ ဇာဒံဝစနံ၊ ဤဂါထာကို။ ဝတွာ၊ ဆိုတော်မူ၍။ ဓနုပ္ပ၊
လေးကိုဂင်း။ကဏ္ဍာဆွ၊မြားကိုဂင်း။ နိကွိပ္ပ၊စွန့်ပစ်ပယ်ချ၍။သံယမံ၊ရသေ့
ရဟန်းပြုလျက်သီလထိန်းသိမ်းခြင်းကို။ အဇ္ဈုပါဂမိ၊ကပ်တော်မူ၏။ ။
ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီး၍ကား ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေ၍ မယုတ်သော
ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ဖြိဟ္ဒဉ်ပြည့်၌ဖြစ်တော်မူ၏။ ။(အနဝဇ္ဇဥတ္တာမဓမ္မသင်္ခါ
တောသေယျာအံ့သောကောဋ္ဌာသောအဿာတိသေယျံသော။အဿာ
ပုဂ္ဂလဿ၊ဤပုဂ္ဂိုလ်အား။ အနဝဇ္ဇဥတ္တာမဓမ္မသင်္ခါတော၊အပြစ်မရှိမြတ်
သောတရားဟုဆိုအပ်သော။သေယျာ၊အထူးသဖြင့်မြိုးမွမ်းအပ်သော။
ဝါ၊မြတ်သော။ အံ့သောကောဋ္ဌာသော၊ကုသိုလ်တရားအာဘိုအစုသည်။
အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဇာတိတသ္မာ၊ထို.ကြောင့်။သေါပုဂ္ဂလော၊ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။သေ
ယျံသော၊မည်၏။ ကုသိုလ်တရားကိုမှီသောပုဂ္ဂိုလ်ရသတည်း။ သေယျ
သောဟောတိ ပသံသတရောစေဝပဏီတတရောစ ဟောတိ။ အဌကထာ
ထာဘွင့်ရကား၊သေယျသော,၌၊ပသဋ္ဌာနံဝိသေသနပသဋ္ဌောတိ သေ
ယျော,ပြု၍၊သေယျောဇေဝသေယျသော,ပြု။တနည်း၊သေယျောသေါဆို
လိုလျက်အဝိဘတ္တိကနိဒ္ဒေသအားဖြင့်သေယျ,ဆိုသည်။ဝါ၊သသိလဝါ,

တို့ကဲ့သို့ဩ, ကျ၍အ, လါသည်။ ဤအလိုသော်။ သေါ၊သည်။ သေယျာ၊ သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပေး။ ၎ကေနသင်္ခိ, ၌၊၎တေန, ရှိသည်ကား မသင့်။ အဘဲ့ကြောင့်နည်း၊ တသ္မာလေါကေနသဗ္ဗေန, ဟူသောနောက်စကားကို ဖြော်၍တယောက်ထည်းသော ထိုခိုးသူမင်းနှင့်မတ္တာစေ့စပ်ခြင်းကိုပြု၍ ချနစ်ရာသော အမတ်တို့ကိုလွှတ်စေနိုင်၏။ အလုံးစုံသောလောကနှင့် မတ္တာ စေ့စပ်ခြင်းကို ပြု၍သော်ကား အာဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်း၊ ဟူသောအနက်ကို သိသာသောကြောင့် ၎ကေန, လျှော်သည်၊ ၎တေန, မလျှော်။ ၎ကေနတေနစောရရညာသင်္ခိကတ္တာန, ဟူသော အနက်ကို ဝတ္ထုမျက်မြင်အားဖြင့်သိသာသည်။ သတ်မစ္စေ, ၌လည်း၊ တုမှေသတ္တာသတေနာမစ္စေအမောစယိ, ဟု ဘွင့်သောကြောင့် သတ္တာ, ကျသည်၊ နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ ကာသိသုဇာတာ၊ ကာသိသုဝါဝသဒ္ဒါတိကာသိယာ, ပြု၍ကာသိယာ, သင့်သည်၊ ကာသယော, မသင့်။ ရာဇဂဟိကော, ကဲ့သို့ ဇာ ကပစ္စည်းသက်၍ ကကိုယ, ပြုသည်။ တနည်း။ ဗောဓိသတ္တာဇာတိယော, ကဲ့သို့ဇာယပစ္စည်းပင်သက်သည်။ ဇာဒံဝစနံသဗ္ဗေပိတုမှေကာသိရဋ္ဌဝါသိနောသုဏာထ, ဟုအဋ္ဌကထာဘွင့်သည်)။ ။သေယျာဇာတကံ ဒုတိယံ။ ၂၈၂။

၂၈၃-ဝဏ္ဍကိသုကရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓါဘုရားသည်၊ ဝရံဝရံတို့, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဝဏ္ဍကိသုကရဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဓနုဂ္ဂဟာတိသ, မည်သော မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုကျားသည် ဂြူးခြံဝက်တို့သည် ငါကြည့်သောကာလ၌ ပြေးကုန်၏။ ပြေးခဲ့သောဌာလည်းမတတ်နိုင်ကုန်။ ယနေ့ကားမပြေးမူ၍ ငါ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူဖြစ်ကုန်၏။ ငါပြုတိုင်းလျှင်အတူပြုကုန်၏။ ထိုမြေဦးခေါင်းအရပ်၌ တည်သောထိုဝက်တို့ကို စီရင်သော တရားသောဝက်သည်လည်းရှိ၏။ ယနေ့သွားသော် ငါ့အားအောင်ခြင်းသည်မထင်ဟုကြံ၏။ ကြံ၍ထိုကျားသည်ပြန်လည်၍မိမိနေရာအရပ်သို့လျှင်သွား၏။ ထိုကျားသည်ယူခဲ့သောအစာကိုစားသောတယောက်သောရဟန်းစဉ်း

၃၇၂ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၁၄)

လဲသည်ရှိ၏။ထိုရဿေ့စဉ်းလဲသည် လက်ချည်းစည်းလာသောကျားကို မြင်၍ထိုကျားနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား။ ။

(၄၁၄) ဝရံ ဝရံ တွံ နိဟနံ ပုရေ စရိ၊
အဘ္ဍိ ပဒေသေ အဘိဘူယ သူကရေ။
သော ဒါနိ ဇကော ဗျဿါ·ပဂမ္ဘ ဗျာယသိ၊
ဗလံ နု တေ ဗျဿ နု စ·ဇ္ဇ ဝိဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၄) ဗျဿ၊အထူးထူးသောသတ္တဝါတို့ကို လွန်စွာသတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သောကျားမင်း။တွံ၊သင်သည်။ပုရေ၊ရှေးကာလ၌။အဘ္ဍိ ပဒေသေ၊ဤအရပ်၌။သူကရေ၊ကုန်အောင်စုံသောဝက်တို့ကို။ အဘိဘူယ၊နှိပ်စက်၍။ ဝရံဝရံ၊ကောင်းမြတ်ကောင်းမြတ်သောဝက်ကို။ ဝါ၊ ကောင်းနိုးရာကောင်းနိုးရာသောဝက်ကို။ နိဟနံနိ'ဟနန္တော၊သတ်လျက်။ စရိ၊စားပြီ။ ဇ္ဈဒါနိ၊ယခုအခါ၌။သောတွံ၊ထိုသင်သည်။အညတရံသူကရံ၊တကောင်ကောင်သောဝက်ကို။အဂ္ဂဟေတွာ၊မယူခဲ့မူ၍။ ဇကော ဇကေကော၊အစာမပါဝဝက်ချည်းကိုယ်ထည်းသာလျှင်။ အပဂမ္ဘ၊ဘဲခွါထွက်ပြေးခဲ့၍။ဗျာယသိ၊ဥစ္ဆာတထောင် ရှုံးသောယောကျ်ားကဲ့သို့ စားရာမဲ့မှိုင်၏။ ဗျဿ၊ကျားမင်း။တေ၊သင့်အား။အဇ္ဇ၊ယနေ့။ဗလံ၊ဖွယ်းပကားသည်။ နုစဝိဇ္ဇတိနု၊အလျှင်းပင်မရှိလေသလော။ ။

ရဿေ့စဉ်းလဲဆိုသားထိုစကားကိုကြား၍ကျားသည်။ ။

(၄၁၅) ဇ္ဈမ·သုတာ ယန္တိ ဒိသော ဒိသံ ပုရေ၊
ဘယ·နွိတာ လေဏ ဂဝေသိနော ပုထူ။
တေ ဒါနိ သဂ်္ဃ ဝသန္တိ ဇကေတော၊
ယတ္ထ·ဋ္ဌိတာ ဒုပ္ပသဟ·ဇ္ဇ မေ မယာ။ ။
ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၁၅) ထိဂါထာ၌အသုတာ,ကားနိပါတ်မျှတည်း။ ။ဘန္တေ၊သျှင်ရဿေ့။ဇ္ဈမေသူကရာ၊ဤဝက်တို့သည်။ပုရေ၊ရှေး၌။မံ၊ငါ့ကို။ဒိသွာ၊မြင်၍။ဘယ·နွိတာ၊ကြောက်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။လေဏံ၊မိမိတို့ပုန်းအောင်းရာကို။ ဂဝေသိနော၊ရှာကုန်လျက်။ပုထူ၊ဝါးအစည်းပြည်သကဲ့သို့အသိုးအသိုးဖြစ်ကုန်၍။ဒိသောဒိသံတဟံတဟံဒိသံ၊ထိုထိုအရပ်သို့။အဘိမုခါ၊ရှေးရှုဖြစ်ကုန်၍။ယန္တိ ပလာယန္တိ၊ပြေးကုန်၏။ဇ္ဈဒါ

နိ၊ယသုအခါ၌။ယတ္ထ၊အကြင်အရပ်၌။ ဌိတာ၊တည်ကုန်သော။ ဣမေ၊ဤဝက်တို့ကို။ အဇ္ဇ၊ယနေ့။ မယာ၊ငါသည်။ ဒုပ္ပသဟာ၊ နှိပ်နှင်းခြင်းငှါခဲကုန်၏။ ဝါ၊အောင်နိုင်ခဲကုန်၏။ တတ္ထ၊ထိုအောင်နိုင်ခဲရာ မြေဦးခေါင်း၌။ တေသဇ္ဇေ၊ ထိုကုန်အောင် စုံသော ဝက်တို့သည်။ သင်္ဃံ၊တညီတညွတ် စည်းဝေးကုန်၍။ ဇကေတော၊ တပေါင်းတည်း။ ဝဿန္တိ၊ မလှုပ်မရှားနေကုန်၏။ ။

ထိုအခါကျားအား ရသေ့စဉ်းလဲသည်အားထုတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေလို၍မကြောက်လင့်၊ရွှေကျားသွားချေ၊သင်သည်ဟုန်း၍သွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောဝက်တို့သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြိုကွဲ၍ ပြေးကုန်လတ္တံ့ဟုဆို၏။ ကျားသည် ထိုရသေ့ စဉ်းလဲအားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော် ရဲသည်ဖြစ်၍ တဘန်သွား၍တောင်အပြင်၌ရပ်၏။ဝဏ္ဍကိသူကရမည်သောဝက်သည်တွင်းနှစ်ချက်တို့အလယ်၌နေ၏။ဝက်တို့သည်၊ အသျှင်၊ခိုးသူကြီးလာပြန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ယခုဘမ်းအံ့ဟုဆို၏။ ကျားသည်ဟုန်း၍ ဝဏ္ဍကိသူကရမည်သောဝက်၏အပေါ်သို့ပြေးလာ၏။ဝက်သည်ကျား၏မိမိအပေါ်သို့ပြေးလာသေါကာလ၌ ပြန်၍လျင်မြန်သဖြင့်ဖြောင့်စွာတူးသောတွင်းသို့ သက်၏။ကျားသည်အဟုန်ကို ချုပ်အံ့သောဌာ မတတ်နိုင်ရကား အထက်အဘိုဖြင့် သွား၍ဆောင်းကဲ့သို့မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ဘီလာတူးအပ်သောတွင်း၏အလွန်ကျဉ်းသောမျက်နှာဝန်ကျ၍၊ဖုံး၍ထားသကဲ့သို့နေ၏။ ဝက်သည်တွင်းမှတက်၍မိုးယံးကြီးကဲ့သို့သေါလျင်မြန်ခြင်းဖြင့်သွါး၍ကျား၏ပေါင်ကြားခွအစွယ်ဖြင့်မြှင်း၍အညှို့.တိုင်အောင်ခွဲ၍ကောင်းသောအသားငါးပါးကို အစွယ်ဖြင့်ထွင်း၍ ကျား၏ထိပ်ထက်ခွကိုက်ဘောက်၍သင်တို့ရန်သူကို ယူကြကုန်လော့ဟုဝှီ၍တွင်းပသို့ပစ်၏။ ဂြိုးဦးစွာလာကုန်သောဝက်တို့သည်ကျား၏အသားကိုရကုန်၏။ နောက်မှလာကုန်သောဝက်တို့သည် ကျားသားကားအသို့သဘောရှိသနည်းဟုကျားကိုစားသော ဝက်တို့၏နှတ်သီးကိုနမ်း၍သွားကုန်၏။ ဝက်တို့သည် ကျားသေကာမျှဖြင့် မနှစ်သက်ကုန်သေး။ ဝဏ္ဍကိသူကရမည်သောဝက်သည် ထိုဝက်တို့၏ မနှစ်သက်သော အမှုအရာကိုမြင်၍ သင်တို့သည်အဘဲကြောင့် မနှစ်သက်ကြကုန်သနည်းဟုဆို၏အသျှင်၊စားတတ်သောတရုသောကျားသေသဖြင့်အဘယ်ပြုအံ့နည်း။တပါးသောကျားကို စေခြင်းငှါ ဗွမ်းနှိုင်သောရ

သော့စဉ်းလဲရှိသလျှင်ကတည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အဘယ်မည်သောရသော့နည်းဟုဆို၏။ တယောက်သောသိလမရှိသောရသော့တည်းဟုဆိုကုန်၏။ကျားကိုလည်း ငါသည် သတ်အပ်ပြီ။ ထိုရသော့ကိုကားအဘယ်မှာသတ်လောက်အံ့နည်း၊လာကြကုန်၊ထိုရသော့ကိုဘမ်းကြကုန်အံ့ဟု ဝက်အပေါင်းနှင့်တကွ သွား၏။ ရသော့စဉ်းလဲ သည်လည်း ကျား ကြာမြင့်သည်ရှိသော် ဝက်တို့သည်ကျားကိုဘမ်းလေကုန်သလောဟု ခရီးဦးကြို့သွားလတ်သော်လာကုန်သောထိုဝက်တို့ကိုမြင်၍ ဒိဒိပရိက္ခရာကိုယူ၍ပြေး၏။ ဝက်တို့သည်လိုက်လတ်သော်ပရိက္ခရာကိုစွန့်၍ လျင်မြန်သဖြင့် ရေသဖန်းပင်သို့တက်၏။ဝက်တို့သည်၊သခင်၊ ယခုရသော့ပြေး၍သစ်ပင်ကိုစောက်၏ဟုဆိုကုန်၏။ အဘယ်သို့သောသစ်ပင်ကို တက်သနည်းဟုမေး၏။ ရေသဖန်းပင်ကိုတက်၏ ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုဝဏ္ဏကိသူကရသည် ဝက်မတို့သည်ရေကိုဆောင်ကြကုန်။ဝက်ငယ်တို့သည် မြေကိုတူးကြကုန်။အစွယ်ရှည်ကုန်သောဝက်တို့သည်အမြစ်ကိုဖြတ်ကြကုန်၊ ကြွင်းသောဝက်တို့သည်ခြံရံ၍စောင့်ကြကုန်ဟုစိုရင်၍ထိုဝက်တို့သည် စိုရင်တိုင်းပြုကြကုန်သော်၊မိမိသည် ရေသဖန်းပင်၏ဖြောင့်စွာသွားသောအမြစ်မကိုပုဆိန်ဖြင့်ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့၊ဝဿကာထည်းဖြင့်ဖြတ်၍ ရေသဖန်းပင်ကိုလည်းပေ၏။ ခြံရံလျက်နေကုန်သောဝက်တို့သည် ရသော့စဉ်းလဲကိုမြေသို့ကျစေ၍အလိုင်းအဝိုင်းဖြတ်၍အရိုးတိုင်အောင်စား၍ဝဏ္ဏကိသူကရမည်သောဝက်ကိုရေသဖန်းတုံးခွနေစေ၍ ရသော့စဉ်းလဲ၏ အသုံးအဆောင်ခရာသင်းဖြင့်ရေကိုဆောင်၍ဘိသိက်သွန်း၍မင်းပြုကုန်၏။ တရသောဟူသောဝက်မကိုလည်းထိုဝက်မင်း၏မိဘုရားကြိုးပြုကြကုန်၏။ ထိုကာလမှစ၍ယနေ့ထက်တိုင် မင်းတို့ကိုရေသဖန်းပျဉ်ခွနေစေ၍ ခရာသင်းသုံးခတို့ဖြင့်အဘိသိက်သွန်းကုန်သတတ်။ထိုတောအုပ်ခွနေသောနတ်သည်အံ့ဘွယ်သဲကိုမြင်၍ တရသောသစ်ခွကြားခွဝက်တို့သို့ဂျေးကြွေးနေ၍။ ။

(၄၅၆) နမ.ထ္ထု သဗ္ဗီဒန သမာဂတာနံ၊
ဒိဿွာ သယံ သခ္ခ ဝဒါမိ အန္ဓ္ဟကံ။
ဗျဿံ ပဂါ ယတ္ထ ဇိနံ သု ဒါဠ္ဟနော၊
သာမဂ္ဂိယာ ဒါဠ္ဟ-ဗလေသု မုန္ဒရေ။ ။

ဟူသော်တိတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၅၆) သမာဂတာနံ၊အညိအညွတ်စည်းဝေးကုန်သော။ဝါ၊ အစည်းအဝေးညီညွတ်ကုန်သော။သဃီဿနံ၊ဝက်အပေါင်းတို့အား။ မမ၊ငါ၏။ အယံနမောနမက္ကာရော၊ဤရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။ အက္ခုတံ၊ရှေးဦး မဖြစ်စဘူးမြဲသော။ သမ္မုံသဒိဘာဝံ၊ဝက်တို့၏ အချင်းချင်းအဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို။ သယံ၊ကိုယ်တိုင်။ ဒိသွာ၊မြင်ရ၍။အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ဟု ဆိုပေသတည်း။ယတ္ထယတြဟိနာမ၊ အကြင်ကြောင့်လျှင်။ ဝါ၊ယတ္ထယာတြဟိနာမယာဒိသာ၊အကြင်သို့သဘောရှိကုန် သော။ ဒါဠ္ဍနော၊ အစွယ်ရှိကုန် သော။ ဗဂါ၊ ဝက်တို့စဉ်လျှက်ထည်း။ဗျုဋ္ဌံ၊ ကျားကို။ ဇိနိ သု၊အောင်ပေကုန်၏။ ဒါဠ္ဍဗလေသု၊အစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိကုန်သောဝက်တို့၌။ ယာသာမဂ္ဂိ၊အကြင်ညီညွတ်သည့်အဖြစ်,တကိုယ်တစိတ်ထည်းကဲ့သို့အလိုအစ္ဆာသယတူကြသည့်အဖြစ်သည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။တေသံ၊ထိုဝက်တို့၏။ တာယသာမဂ္ဂိယာ၊ ထိုညီညွတ်သည့်အဖြစ်,တကိုယ်တစိတ်ထည်းကဲ့သို့ အလိုအစ္ဆာသယတူကြသည့်အဖြစ်ကြောင့်။တေဒါဠ္ဍဗလာ၊ ထိုအစွယ်ဟူသောအားစွမ်းပကားရှိသောဝက်တို့သည်။ပစ္စာမိတ္တံ၊ ရန်သူဖြစ်သောကျားကို။ ဂဟေတွာ၊ဘမ်း၍။ အဇ္ဈာယနေ့။ မရဏာဘယာ၊ သေဘေးမှ။ မုစ္စရေ၊လွတ်ကုန်ကြ၏။ ။(ဝရံဝရံ,ကားဝိစ္ဆာ။ ။နိဟနံ,ကားဂဆ္ဆန္တာဒိဂိဏ်းဖြစ်၍နိဟနန္တော, ဘွင့်၍ပေးသည်။ ။စရိ,ဠ္ဟ၊စရဓာတ်ကား၊ဒရ ဂတိ-ဘက္ခနေသု၊ဟုလာသောအနက်နှစ်ပါးတို့တွင်ဤဠ္ဟဘက္ခနအနက်ကိုဟောသည်။ ။အာဘိဘူယ,ဠ္ဟ၊အဘိဂှံးရှိသောဘူဓာတ်၊တွာပစ္စည်းကိုယပြု၍ပြီးသည်။ ။သူကဒရ,ဠ္ဟ၊သူ,ဟုဒိယာနှင့်လိုသည်။ ဝိဝဒရဟေ့ကော အာဘုသောဟနတိတိဗျဉ္ဇဿ်။ဝိဂှံးအာဂှံးရှိသော ဟနဓာတ်။ သံဟနညာယဝါရောလော, ဟူသောသုတ်ဖြင့် ဟနဓာတ်ကိုဃ,ပြုသည်။ ။ဇာမသုတာ,ဠ္ဟ၊ဇာမေအသုတာဖြတ်။အသုဟာ,ကားအနက်မရှိ။ ။ဒိသံဒိသံ,ဆိုအပ်လျှက်၊ ဒိသော ဒိသံ,ဟုဆိုသည်။ ။လဏ,ဠ္ဟိဂ္ဂဟိတ်ကျသည်။သမာသ်လည်း ဟုသင့်၏။ ။နတ်ကြီးဖြစ်လျှက် ဝက်တို့၏ ညီညွတ်သောသာမဂ္ဂိတရား မပျက်သည့်ကိုဂုဏ်း၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်မတွ ဓမ္မမပျက်းသည့်ကိုဂုဏ်း ဤတရားနှစ်ပါးကို ရည်၍ရှိခိုးလိုရကား။ ။နမတ္ထု၊ သဃီဿနသမာဂတာနံ,ဟုဆိုသည်။ ။တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်၍ဘိုးသော်လည်း တရားစောင့်ပေက တရားကိုခဲ့၍ ရှိခိုးကောင်းသည်ကို နတ်ကြီးပြသ

တည်း။ ။အသျင်နတ်မင်းသည် နတ်ကြီးဖြစ်လျက် အဘဲ့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဝက်ကိုဂ်ိုဒိုးရသနည်းဟု သူစောဒနာကိုပယ်လို၍၊ ဒိသွာသယံသ ချဝဒါမိ,ကိုဆိုပြန်သတည်း။ ။သဒိနောဘာဝေါသချ ံ,ဟုပြု။သဒ်္ဒိ ံဂ်ိ သည်ကားမသင့်။ ။အဘူဘပုဗ္ဗံဘူတန္တိ အဿုတံ,ပြု။အဘူတဘူတ,ဟူလိုလျက်ဘူတတရကိုချေ၍ဥိကိုလည်းရသပြု၍ နွေးဘော်ရောက်သည်။ နွေးဘော်မရောက်ဘဲအဘူတ,သာဂ်ိမူ၊မဟုတ်မမှန်ဟူသော အနက်ကို ဟောသည်။ ။သဃ်ာန,သချ,တ်ိဒ္ဓိအဂိုယသစ္စာနဒဿနံ,ကဲ့သို့နိဂ္ဂဟိတ် ကျေမှဆန်းသင့်သည်။ ။ယတြဟိနာမဇိန ံသ,ဆိုလိုလျက်ဂါထာဖြစ် ၍ယ့ထ္ထဇိန ံသ,ဆိုသည်။ ။ဒါဠ္ဍိနော,ဒ္ဓမုဒ္ဓဇဒုတိယက္ခရော၊ဌ,လိုသည်။ဒန္တ ဇစတုတ္ထက္ခရာဓ,နှင့်ဂ်ိမူ၊မသင့်။ ဒါဌ္ဍလေသု, ဟူသောအာဓာရသည် အာဓေည်နှင့်တကွကြိယာကိုင့်သောကြောင့်၊ ယာသာမဂ်ိအတ္ထိ,ဟူသော ပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။ သာမဂ်ိယာ,ဟူသောပုန်သည်သမ္မန်ကိုင့် သောကြောင့်၊တေသံ,ဟူသောသမ္မန်ကိုထည့်ရသည်။ ။မုစ္စရေ,ဟူသော ကြိယာသည်ကတ္တားနှင့်မကင်းရာသောကြောင့်၊တေဒါဌ္ဍလာ,ဟူသော ကတ္တားကိုထည့်ရသည်။ ။မုစဓာတ်သည်ဒိဝါဒိဂိုဏ်းဌ်အပါဒါန်ကို ငဲ့သည်ဖြစ်၍၊မရဏာဘာဿာ,ဟူသောအပါဒါန်ကိုထည့်ရသည်။ မုဠ္စရေ, ဟုရဓာဒိ ဂိုဏ်းဂ်ိသည်ကားမသင့်။ မုဠ္စရေ,ကားအပါဒါန်ကိုမငဲ့၊ကံကို သာငဲ့သည်။ရှေးကမလွတ်၊ယခုမှလွတ်သောကြောင့်၊အဇ္ဇ,ဟူသောပုန် ကိုထည့်ရသည်။ ရှေးကမလွတ်သည်ကား ကျားကို မဘမ်းနိုင်သော ကြောင့်။ယခုလွတ်သည်ကား ကျားကိုဘမ်းနိုင်သောကြောင့်,ဟုသိစိမ့် သောဌ၊ပစ္စာမိတ္တံဂဟေတွာ,ဟူသော ပါဌသေသကိုထည့်ရသည်။ ။ ဤနည်းကိုမှီး၍ပါဌသေသကိုထည့်ရာဌ္ဌ အကြောင်းရှာရာသည်၊ ပိလွန်သည်ဟူ၍မမှတ်ရာ)။ ။ဝဏ္ဏကီသုကရေဇာတကံ တတိယံ။၂၀၃။

၂၀၄-သိရိဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် ဗွာဘုရားသည်၊ ယံဉသုကာသန်ရန်ဆီ,အစဂ်ိသော ဂါထာပုန်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော ဤသိရိဇာတ်ကို၊ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း

သုံးနေတော်မူစဉ်၊တယောသံကြက်သရေကို ခိုးတတ်သောပုဏ္ဏားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်ပြီး၍။ ။

(၄၅၁) ယံ ဥဿုက္ကာ သခ်ိရန္တိ၊အ-လက္ခိကာ ဗဟုံ ဓနံ။
သိပ္ပဝန္တော အ-သိပ္ပါ ဝါ၊လက္ခိဝါ တာနိ ဘုဥ္ဇတိ။ ။
(၄၅၂) သဗ္ဗတ္ထ ကတ-ပုညဿ၊အတိစ္ဆ·ညော·ဝ ပါဏိနော။
ဥပဓိန္တိ ဗဟူ ဘောဂါ၊အပိ·နာ·ယတနေသု ဝိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၁-၄၅၂) သိပ္ပဝန္တောဝါ၊ဆင်,မြင်း,စိုးနှင်၊ပစ်ခင် လေး,မြား၊လှံ,ထား,ကါ,က၊လွှားရေးစသား၊လောကဗျူဟာ၊တတ်ပညာ၌၊လိမ်မါပွန်းတီး၊အပြီးတိုင်သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ အသိပ္ပါဝါ၊ပညာမဲ့လျှင်း၊ကိုယ်ဖြင့်ရင်း၍၊သူရင်းအခစားသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ အလက္ခိကာ၊ဘုန်းကံ ကြက်သရေမရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဥဿုက္ကာ၊ ဥစ္စာဆည်းပူးခြင်း၌စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်လုံ့လပြုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံဗဟုံဓနံ၊အကြင်များပွားသောဥစ္စာပစ္စည်းကို။ သခ်ိရန္တိ၊ပြုစုဆည်းပူးကုန်၏။ တာနိ၊ထိုဘုန်းကံမဲ့သောသူတို့သည် လုပ်ကြံရာဘွေ ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို။ လက္ခိဝါ၊ဘုန်းကံရှိသောသူသည်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ပုညဖလံ၊ကောင်းမှု၏အကျိုးကို။ ပရိဘုဥ္ဇန္တော၊ခံစားလျက်။ ကိဉ္စိကမ်္မံ၊တစုံတရာသောအမှုကို။ အ-ကတွာဝိ၊မပြုမူ၍လည်း။ ဘုဥ္ဇတိ၊ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းခံစားရ၏။ ။သဗ္ဗတ္ထသဗ္ဗတ္ထဇဝေါ၊ အလုံးစုံသောအရပ်၌ပင်လျှင်။ကတ-ပုညဿ၊ ရတနာသုံးပါးမိဘစသောလယ်မြေ၌ စိုက်ပျိုးပြုစုအပ်သောကောင်းမှုရှိသောဘုန်းရှင်ကံရှင်အား။ အညေ၊မိမိမှတပါးကုန်သော။ ပါဏိနော၊ဘုန်းကံမဲ့သောသတ္တ ဝါတို့ကို။ အတိစ္ဆအတိက္ကမိတွာ၊လွန်၍။ ဗဟူ၊များစွာကုန်သော။ ဘောဂါ၊သဝိညာဏက အဝိညာဏက အသုံးအဆောင်တို့သည်။ ဥပဓိန္တိ၊ဖြစ်လာကုန်၏။ အနာယတနေသု၊ဆင်ကောင်း,မြင်းကောင်း,စသောသက်ရှိ၊ဣဋ္ဌေ,ပုလဲ,ပတ္တမြား,စသောသက်မဲ့ဥစ္စာတို့၏ဖြစ်ရာမဟုတ်ကုန်သည်။သန္တေသုအဝိ၊ဖြစ်ကုန်သော်လည်း။ တတ္ထဝိ၊ထိုဥစ္စာရတနာတို့၏ ဖြစ်ရာမဟုတ်သောအခြောက်အရပ်၌ လည်း။ ဗ

ဟူ၊မျှားစွာကုန်သော။ဘောဂါ၊သက်ရှိသက်မဲ့အသုံးအဆောင်တို့သည်။
ဥပဓိနိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာကိုဟောတော်မူ၍၊သူကြွေယဲ၊
ဤသတ္တဝါတို့အားကောင်းမှုနှင့်တူသောတပါးသောတည်ရာမည်သည်
မရှိ။ ကောင်းမှုရှိကုန်သောသူတို့အားဖြစ်ရာမဟုတ်သောအရပ်၌လည်း
ရတနာတို့သည်ဖြစ်ကုန်သလျင်ကတည်းဟုမိန့်တော်မူ၍၊ ဤကောင်းမှု
မည်သည်ကားလူနတ်တို့အား အလိုးရုံသော ဥစ္စာရွှေအိုးတည်း။နတ်လူ
တို့သည် အကြင်အကြင်ဆုကိုတောင့်တကုန်၏။ အလိုးရုံသောထိုထိုဆု
ကိုကောင်းမှုဖြင့်လျင်ရ၏ဟု ဤသို့စသည်ဖြင့်တရားဟောတော်မူ၏။ ။

ယသအခါ၌အနာထပိဏ်သူဌေး၏ကြက်သရေတည်ရာရတနာတို့ကို
ဖြတော်မူအံ့သောဌါ။ ။

(၄၅၉) ကုက္ကုဠေဒှော မဏာယော ဒဏ္ဍော၊ထိယော စ ပုညလက္ခဏာ။
ဥပဓိနိ အ-ပါပဿ၊ကတ-ပုညဿ ဇန္တုနော။ ။

ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၅၉) အပါပဿ၊ယုတ်မာသောမကောင်းမှုကိုမပြုသည်ဖြစ်၍ အ
ညစ်မနှောသဘောဖြူထသော။ကတ-ပုညဿ၊ ပြုအပ်သောကောင်းမှုရှိ
ထသော။ဇန္တုနော၊အနာထပိဏ်သူဌေးအား။ကုက္ကုဠေဒှော၊ကြက်ဖြူသည်
ဂုဏ်း။ မဏာယောမကို၊ပတ္တာမြားသည်ဂုဏ်း။ ဒဏ္ဍော၊သက်စောင့်တောင်
ဂွေးသည်ဂုဏ်း။ ပုညလက္ခဏာ၊ပုညလက္ခဏာဒေဝိအမည်ရှိသော။ ထိ
ယောထိစ၊မိန်းမရတနာသည်ဂုဏ်း။ ဥပဓိနိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ။ယေဥဿု
က္ကာတိဝိပါဒ္မော,ဟုအဋ္ဌကထာလာ၏။ယေပုဂ္ဂိသာဓနသံဟရဏောဥဿု
က္ကာ,စသည်ဖြင့်ကတ္တားနိဒ္ဒေသ်ဥ။ လက္ခိဏတဿအတ္ထိတိ လက္ခဝါ,ပြု။ အ
တိစ္ဆညော၀,နှိအတိစ္ဆ အညေ ၆၀,ပုန်ဖြတ်။ယင်း၆၀,ကိုသဗ္ဗတ္ထ,ဟူသော
ရှေးပုန်နှိယ်ဥ၍။ သဗ္ဗတ္ထော၀,ဟူသောအနက်ကိုမှတ်။အတိစ္ဆ,အတိ,ရှေး
ဇာ,ခါတ်၊တွာ,ပစ္ဆညီးကိုရိစ္ဆ,ပြု၍အတိစ္ဆ,ပြီးသဉ်။ အပိနာယတနေသုပိ,နှိ
အပိအနာယတနေသုပိ,ဖြတ်၍အပိ,ကါးသမ္ဘာ၀နာအနက်၊ ပိ,ကားသဗ္ဗိ
ဏ္ဍာန,အနက်။ ထိ အပိ,ဖြင့်ဥစ္စာရတနာတို့ဖြစ်ဘူးရာမဟုတ်သော်လည်း
ဖြစ်ကုန်သေး၏၊ဖြစ်ဘူးရာနှိဖြစ်သည်ကား ဆိုဘွယ်မရှိဟုသမ္ဘာ၀နာပြု
သတည်း။ ပိ,ဖြင့်ကားရှေးဖြစ်ဘူးရာနှိလည်းဖြစ်၏၊ မဖြစ်ဘူးရာ အခြေခံ
အရပ်နှိလည်း ဖြစ်၏ဟုပေါင်းသတည်း။ ဤအရာနှိ ဒုဋ္ဌဂါမဏိအာဘယ

မင်းကြီး၏ဝတ္ထုကိုဆိုအပ်၏။ပတ္တမြားတုံးတခုဖြစ်၍မဏိ,ဆိုလိုလျက်၊ ဝုစ်ကိုမငဲ့ဂါထာသို့ လိုက်လျော၍ မဏာယော,ဆိုသည်။ ထိုယောစ,၌ လည်းနည်းတူ။ ။ဣတ္ထိ သိမန္တိ နိ နာရိ၊ထိ ဝဂ္ဂ ဝနိတာ.ဂ်နာ။ပမဒါ သုန္ဒ ရိ ကန္တာ၊ရေမဏိ ဒယိတာ.ဗလာ။မာတုဂါမော စ မဟိလာ၊လဏာ ဘိရု ကာဝိနိ။ ။ဟုအဘိဓါန်လာရကား၏,သည်မိန်းမဟောပရိယာယ်။ ။ သိရိဓာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၀၄။

၂၀၅-မဏိလံသဓောတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်၏ ဗွာဘုရားသည်၊ဒရိယာသတ္တဝဿာနိ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌မဏိလံသဓောတ်ကို၊ဧတဝဓနကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊သုန္ဒရီ၏အစည်းအဝေးကိုအကြောင်းပြု၍ဟော တော်မူ၏။ ။

ဝက်တို့သည်ပတ္တမြားညစ်နွမ်းအောင်ပြုကြကုန်အုံဟုကြံ၍မနီးမဝေး သောအရပ်ဝယ်တခုသောရေကန်သို့သွား၍ညွှန်၌လူး၍လာလတ်၍ ထို ထိုပတ္တမြားကိုပွတ်ကုန်၏။ပတ္တမြားသည်ဝက်တို့၏အမွေးတို့ဖြင့် ပွတ် အပ်သည်ရှိသော်အတိုင်းထက်အလွန်ကြည်၏။ဝက်တို့သည်အကြောင်း ကိုမမြင်နိုင်ကုန်၍ပတ္တမြား၏ညစ်နွမ်းခြင်းကိုပြုတတ်သောအကြောင်း ကိုရသော့ကိုမေးကုန်အုံဟုဘုရားလောင်းသို့ဆည်းကပ်၍ လျောက်ပတ် ဗွာတည်ကုန်၍။ ။

(၄၆၀) ဒရိယာ သတ္တ-ဝဿာနိ၊တိ˙သ-မတ္တာ ဝသာမသေ။
ဟညာမ မဏိနော အာဘံ၊ဇုတိ နော မန္တုနံ အဟု။ ။

(၄၆၁) ယာဝတာ မဏိ လံသာမ၊ဘိယျော ဝေါဒါယတေ မဏိ။
ဇုဒ္ဓဒန္တ ဒါနိ ပုန္တာမ၊ကိ˙ ကိန္တံ ဇုဝ မညသိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆိုကုန်၏။ ။

(၄၆၀-၄၆၁) ဘောတာပသ၊အိုသျှင်ရသေ့။ဒရိယာ၊ပတ္တမြားဂူ၌ သတ္တဝဿာနိ၊ ရှုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ တိ˙သ-မတ္တာ၊ သုံးဆယ်အတိုင်းအ ဂွကျည့်ဂိုကုန်သော။မယံ၊ငါတို့သည်။ဝသာမသေ၊နေပါကုန်၏။ မဏိနော၊ ပတ္တမြား၏။အာဘံ၊အရောင်ကို။ ဟညာမ၊ဖျက်ဆီးကုန်အုံ။ ဇုတိ၊ဤသို့။

နော၊အက္ခန်ပ်တို့၏။ မန္တွနံ၊တိုင်ပင်ခြင်းသည်။အဟု၊ဖြစ်၏။ ။ယာဝ တာ၊အကြင်မျှလောက်သောဥစ္စာနှင့်ဖြင့်။မယံ၊ငါတို့သည်။ မဏိ်၊ပတ္တမြားကို။ဃံသာမ၊ပွတ်ကုန်၏။မဏိ၊ပတ္တမြားသည်။ဘိယျော၊ရှေးထက်လွန်စွာ။ဝေဒါဟိယတော၊အရောင်ထွက်၏။ဣဒါနိ၊ယခု။တံ၊သျှင်ရသေ့ကို။ဣဒံ၊ဤအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆာမ၊မေးပါကုန်၏။ ဣဓဣဓမတ္ထိ်အထွေ၊ဤအရာ၌။ တို့၊အသျှင်ရသေ့သည်။ မမ၊အက္ခန်ပ်၏။ ကိစ္စံ၊မေးအပ်သောကိစ္စကို။ ကိ်မည်ထိ၊အသို့အောက်မေ့တော်မူသနည်း။ ။

ထိုအခါ။ထိုဝက်တို့အားကြားလိုရကားဘုရားလောင်းသည်။ ။

(၄၆၂) အယံ မဏိ ဝေဠုရိယော၊အ-ကာစော ဝိပုလော သုဘောဘာ။
နာ.သသ သက္ကာ ဆိရိ် ဟန္တုံ၊အပက္ကမထ သူကရာ။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၂)သူကရာ၊ဝက်တို့၊**အယံမဏိ၊၌ပတ္တမြားသည်။ဝေဠုရိယော၊** ကြောက်မြက်ရွှဲဘည်း။ အ-ကာစော၊မကြမ်း။ ဝါ၊စဉ့်ကျောက်မဟုတ်။ ဝိပုလော၊ပြန့်ပြောသောအရောင်ရှိ၏။ အသု၊ထိုပတ္တမြား၏။ သိရိ်၊အရောင်ကို။ဟန္တုံ၊ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ။နသက္ကာ၊မတတ်ကောင်း။ တသ္မာ၊ထိုသို့မတတ်ကောင်းသောကြောင့်။တုမှေ၊သင်ဝက်တို့သည်။ အပက္ကမထ၊ ဤပတ္တမြားဂူကိုစွန့်၍အရပ်တပါးဘဲသွားကြကုန်လော့။ ။(ဤဠဒရိသဒ္ဒါသည်ခြောက်ကိုမဟော၊ပတ္တမြားဂူကို ဟောသည်။ အကာစောကိုနှစ်နက်ပေးသည်မှာ။အကာစောတိအကက္ကသော။ ။အဋ္ဌကထာ။ ။အကာစောတိကာစမယောနဘဝတိ။ ။ဋီကာ။ ။ကျမ်းနှစ်ပါးသို့လိုက်သည်။သိရိ,ဟုရှေးရသေ၊နောက်ဒီဃ။ ဤဠကားအံဝိဘတ်သက်၍သိရိ်, ရှိသည်။သိရိန္တိ်ပဘံ၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်ရကား ဤဠ အရောင်အဆင်းကို ဟောသည်)။ ။မဏိဃံသဇာတကံ ပဉ္စမံ။၂၀၅။

၂၀၆-သာလူကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်တော်ဘုရားသည်၊ မာသာလူကဿဝီဟာယိ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌သာလူကဇာတ်ကို၊ ဧတဝဂ်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ မဟာလောဟိတန္ဓားသည်၊ ညိုထွေးစူဠလောဟိတ၊ သင်သည်သာလုကဝက်၏ယာဂုထမင်းကိုမတောင့်တလင့်။ ထိုသတ္ဌိသဒိုးကိုထိမ်းမြားသောနေ့၌ သာလုကကို လက်သုတ်ဟင်းလျာပြုလို၍ အာသားပွါးများစိမ့်သောဌာ ထိုသူတို့သည်မွေးကုန်၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့်သာလုကကိုညောင်စောင်းအောက်မှထုတ်၍ သတ်၍အဝိုင်းအဝိုင်းဖြတ်၍အညှပ်သည်တို့၏အစာလုပ်သည်ကိုမြင်ရကုန်အံ့ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၃) မာ သာလုကဿ ဝိဟာယိ၊ အာတုရ·နွာနိ ဘုဉ္ဇတိ။
အပ္ပေါ·သုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ဧတေ ဒီဃာ·ယု-လက္ခဏံ။ ။

(၄၆၄) ဣဒါနိ သော ဇုဓာ·ဂတ္တော၊အတိထိ ယုတ္တ-သေဝကော။
အထ ဒက္ခတိ သာလုကံ၊သယန္တံ မုသလု·တ္တရံ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၃-၄၆၄) တာတ၊ညိုထွေးစူဠလောဟိတ။တွံ၊သင်သည်။ သာလုကဿ၊သာလုကဝက်၏။ သုကရဘက္ခံ၊ဝက်စာထမင်းကို။ မာဝိဟာယိ၊မတောင့်တလင့်။ဟိသစ္စံ၊မှန်၏။ အယံ၊ဤသာလုကသည်။အာတုရနွာနိ၊သေအံ့သောအစာတို့ကို။ဘုဉ္ဇတိ၊စား၏။တွံ၊သင်သည်။အပ္ပေါသုက္ကော၊ကြွေင့်ကြမဲ့ဖြစ်၍။ဘုသံ၊ဤမွဲကို။ခါဒ၊စိတ်ချချစားလော့။ဧတေ၊ဤအစာသည်။ဒီဃာယုလက္ခဏံ၊အသက်ရှည်သောအဖြစ်၏ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ ။ဣဒါနိ၊ယခုအခါ၌။သော၊ထိုထိမ်းမြားသောယောကျ်ားသည်။ဇုဓာ၊ဤအိမ်သို့။ယုတ္တ-သေဝကော၊များစွာသောပရိသတ်ဟူသောဖိုဝဲဆည်းကပ်သောအခြံအရံနှင့်ယှဉ်လတ်၍။အတိထိ၊ အညှပ်သည်သဉ်း ဟုတွာ၊ဖြစ်၍။အာဂတ္တာ၊လာလတ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ဖြစ်လတ္တံ့။ အထ၊ထိုအခါ၌။မုသလုတ္တရံ၊ သံခွေးတပ်သောကျည်ပွေ့နှင့်တူသော။ ဝါ၊စပါးထောင်းမောင်းချောက်နှင့်တူသောအထက်နှုတ်ခမ်းရှိသော။ သာလုကံ၊သာလုကကို။ သယန္တံ၊သေခြင်းဌာနစင်းစင်းအိပ်သည်ကို။ ဒက္ခတိ၊မြင်ရလတ္တံ့။ ။ထိုသို့သောနေ့မှနှစ်ရက်လွန်လတ်၍ ထိမ်းမြားခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော်သာလုကကိုသတ်၍လက်သုတ်ဟင်းလျာပြုကုန်၏။ ထိုနွားနှစ်ရုတို့သည် သာလုကဓ၏ ထိုပျက်စီးခြင်းကိုမြင်၍ ငါတို့၏မွဲပဲ့သောအစာ [illegible] သာလျှင်ကောင်းမြတ်၏ဟုကြံကုန်၏။ ။

သဗ္ဗညုဘုရား [illegible] ဤဘုရားသည်ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ထိုအနာဂတ်ကိုပြအံ့သောငှာ။

(၄၆၅) ဝိကန်္ဒံ သူကရံ ဒိသွာ၊သယန်္ဒံ မုသလု·တ္တရံ။
ဇရဂ္ဂဝါ ဝိစိန္တေသုံ၊ဝရ·မ္ဟာကံ ဘုသာ·ဒိဝ။ ။
ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၆၅) မုသလုတ္တရံ၊ သံဒွေးတပ်သောစပါးထောင်း မောင်းချောက်နှင့်တူသောအထက်နှုတ်ခမ်းရှိသော။ သူကရံ၊သာလူကအမည် ရှိသော ဝက်ကို။ဝိကန်္ဒံ၊ ငိုမြည်တမ်းလျက်။ သယန်္ဒံ၊သေခြင်းဌာနစင်းစင်းအိပ်သည်ကို။ ဒိသွာ၊မြင်၍။ ဇရဂ္ဂဝါ၊ နွားအိုနှစ်ကောင် ညီနောင်တို့သည်။ အမ္ဘာကံ၊ငါတို့၏။ ဘုသာဓိဝ,ဘုသံဇဝ၊ အစာဖြစ်သော ဖွဲသည်သာလျှင်။ဝရံ၊သေဘေးကင်းသဖြင့်မြတ်၏ဟူ၍။ဝိစိန္တေသုံ၊ကြံကုန်၏။ ။(ဘုသာဓိဝ၊ဘုသံဇဝဟုဖြတ်။ နိဂ္ဂဟိတ်ကိုမ,ရေး။ ဇကိုဇ္ဈဝိပရိတ်ပြု။ အ,ကို အာ,ရေ၍ဘုသာဓိဝ,ပြီးသတည်း)။ ။သာလူကဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၀၆။

၂၀၇-ဃာဘဂရဟဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊နာနုမ္မတ္တော,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၍လာဘဂရဟဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ အတူနေ တပည့်ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါ၊အကျင့်အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသော တယောက်သောလူလင်သည်တနေ့သ၌ဆရာသို့ကပ်၍၊ သတ္တဝါတို့အား အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လာဘ်ဖြစ်သနည်းဟု၊ လာဘ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သောအကျင့်ကိုမေး၏။ဆရာသည်၊ အမောင်၊ ဤသတ္တဝါတို့အား လေးပါးကုန်သောအကြောင်းတို့ဖြင့်လာဘ်သည်ဖြစ်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၆၆) နာ·နုမ္မတ္တော နာ·ဝိသုဏော၊နာ·နဒ္ဒော နာ·ကုတ္ထုဟာလော။
မုဉ္ဇေသု လဘတေ လာဘံ၊ဇေသော တေ အနုသာသနီ။ ။
ဟူသော၍ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၆) တာတ၊အမောင်လုလင်။ နာနုမ္မတ္တော၊ သည်းခြေပျက်၍မရှုးသော်လည်း ရှုးသောသူ၏ အမှုအရာကိုကျင့်သော။ နာဝိသုဏော၊ဗိရိုးဘလာအားဖြင့်ချောပစ်ကုန်းတိုက်တတ်သော အမျိုးမဟုတ်သော်လည်း

ဘောက်ထွင်း၍ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော အကျင့်ကိုကျင့်သော။ နာန
ဒေါ၊မိရိုးဘလာအားဖြင့်သဘင်သည်မဟုတ်သော်လည်းဘောက်ထွင်း
၍ သဘင်သည့်အမှုအရာကိုကျင့်သော။ နာကုတ္ဆုဟာလော၊မိရိုးဘလာ
အားဖြင့် ဖရိုဖရဲ ပြောဆိုတတ်သော သူမဟုတ်သော်လည်း ဘောက်
ထွင်း၍ဖရိုဖရဲပြောဆိုသောအမှုအရာကိုကျင့်သော။ သတ္တော၊သတ္တဝါ
သည်။မှုဋ္ဌေသု၊ဓိုက်မဲတွေဝေသောသူတို့ဦ၌။လောဘံ၊လောဘ်ကို။လောဘတေ၊
ရ၏။ဇသော၊ဤသည်ကား။တော၊သင့်အား။ ဒိန္နာ၊ ပေးအပ်သော။ အနုသာ
သနီ၊အဆုံးအမတည်း။ ။

တပည့်သည်ဆရာ၏စကားကိုကြား၍လာဘ်ကိုကဲ့ရဲ့လိုရကား။ ။

(၄၆၇) ဓိရ·ထ္ထု တံ ယသ-လာဘံ၊ဓန-လာဘဉ္စ ဗြာဟ္မဏာ။
ယာ ဝုတ္တိ ဝိနိပါတေန၊အဓမ္မ-စရိဏောနဝါ။ ။

(၄၆၈) အဝိ စေ ပတ္တာ·မာဒါယ၊အနု·ဂါရော ပရိဗ္ဗဇေ။
ဇသော·ဝ ဇိဝိကာ သေယျော၊ယာ စာ·ဓမ္မေန ဇသနာ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၆၇-၄၆၈) ဗြာဟ္မဏာ၊ဆရာပုဏ္ဏား။ဝိနိပါတေနဝါ၊ကိုယ်ကိုပျက်
ဆီးသဖြင့်ဂုဏ်း။ အဓမ္မ-စရိဏောနဝါ၊မညီမညွတ် တရားမဟုတ်သည့်ကို
ကျင့်သဖြင့်ဂုဏ်း။ ယာဝုတ္တိ၊ အကြင်အသက်မွေးသော အကျင့်သည်
အထို၊ဂို၏။တဉ္စဇိဝိတဝုတ္တိ၊ထိုကိုယ်ကိုပျက်ဆီးလျက်မတရားကျင့်၍အ
သက်မွေးခြင်းကိုဂုဏ်း။တါယဝုတ္တိ၊ယါ၊ထိုမတရားသောဇိဝိတဝုတ္တိဖြင့်။
ယသ-လာဘဉ္စ၊ကျော်စောခြွေရံကို ရခြင်းသည်ဂုဏ်း။ဓန-လာဘဉ္စ၊ဥစ္စာ
စည်းစိမ်ကိုရခြင်းသည်ဂုဏ်း။ဓိရတ္ထုနိန္ဒာဝိ၊ငါကဲ့ရဲ့၏။ ။သပ္ပုရိသော၊
သူတော်ကောင်းသည်။ပတ္တံ၊သပိတ်ကို။အာဒါယ၊ယူ၍။အနု·ဂါရော၊နေ
ရာအိမ်မရှိသည်။ဟုတ္စာ၊ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေ၊စေအဝိ၊ အကယ်၍သစ်တပင်
အောံ၊ဝါးတပင်ရင်း ခိုမှီခြင်းဖြင့်ဆင်းရဲစွာ ဂျာစားကျင့်နေရသည်ဖြစ်
စေကာမူ။ ကာယဒုစ္စရိတာဒိ-ဝသေန၊ကာယဒုစရိုက်စသည်တို့၏အပ်ငံး
ဖြင့်။အဓမ္မ-စရိယံ၊မတရားသောအကျင့်ကို။ နစရေယျ၊မကျင့်ရာ။ ကိ·
ကာရဏာ၊အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ အဓမ္မေန၊ တရားမဟုတ်သော
အကျင့်ဖြင့်။ ယာစဇသနာ၊ အကြင်အသက်မွေးခြင်းဌာဂျာမှီးခြင်းသည်
ကား။ အထ္ထိ၊ဂို၏။ တတော၊ထိုမတရားသဖြင့်အသက်မွေးခြင်းဌာဂျာမှီး
ခြင်းထက်။ ဇသာဝဇိဝိကာ၊ဤသစ်တပင်ရင်း၊ဝါးတပင်အောံရောက်ရာ

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿိ။ (၄၆၉)

ဖြစ်ပဲထျက်သဝိတ်လက်စွဲ၍ အမျိုးအဖိမ်၌ဆွမ်းပန်းခံလျက်အသက်မွေးခြင်း သည်သာလျှင်။ သေယျော၊အဆအရာအဆအထောင်အား ဖြင့်မြတ်စွာ၏။ ။ဤသို့လုလင်သည်ရဟန်းအဖြစ်၏ကျေးဇူးကိုဆို၍တောထွက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တရားသဖြင့်ဆွမ်းကိုရှာလျက် အဘိညာဉ်သမာပတ် တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ဗြည်သို့လားဖို့။ ။လသာဘရဟ ဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၈၇။

၂၈၈-မဆ္ဆုဒ္ဒါနဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ် စွာဘုရားသည်၊အယ္ယနိမဆ္ဆာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင် အပ်သော၌မဆ္ဆုဒ္ဒါနဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းတော်၌သိတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ်၊တယောက်သောစဉ်းလဲသောကုန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ဘုရားလောင်းသည်ထိုသဖြာထုပ်ကိုမြင်၍မိမိ၏တံဆိပ်ကိုမြင်၍မိမိ ၏ဥစ္စာအဖြစ်ကိုထို၍ယခု၌တံငါတို့သည် ဤငါးကိုသူတပါးတို့အား သဖြာတထောင့်ခုနစ်ပဲတို့ဖြင့်ပေးကုန်၏၊ ငါတို့အထံသို့ရောက်၍ကား သဖြာတထောင်သည်ငါတို့၏ဥစ္စာဖြစ်သောကြောင့် ခုနစ်ပဲတို့ကိုသာလျှင် ယူ၍ပေးကုန်၏။ဤအကြောင်းကိုမသိသောတရုတ်တယောက်သောသူကို ယုံစေခြင်းငှာမတတ်ကောင်းဟုကြံ၍။ ။

(၄၆၉) အယ္ယနိ မဆ္ဆာ အဓိကံ သဟာသိ၊
နံ သော အတ္ထိ ယော ဇာမံ သဒ္ဒဟေယျ။
မယ္ဟစ္ဆ အသဒ္ဓေ သတ္တ မာသာ၊
အဟာပိ တံ မဆ္ဆုဒ္ဒါနံ ကိဏေယျံ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၆၉) အညေဟိ၊တပါးသောသူတို့သည်။ပုဏ္ဏိတာ၊သင့်ငါးအဘယ် မျှ အဘိုးထိုက်သနည်းဟုမေးအပ်ကုန်သော။ ကေဝနာ၊တံငါတို့သည်။ မဆ္ဆာ၊ငါးတို့သည်။အဓိကံသဟာသိ၊ ခုနစ်ပဲအလွန်နှင့်တကွ တထောင် သောသဖြာတို့ကို။အယ္ယနိ၊ထိုက်ကုန်၏။ ဇာတိ၊ဤသို့။ဝဒေယျ၊ဆိုကုန်၏။ ယော၊အကြင်သူသည်။ဇာမံကာရဏံ၊ဤအကြောင်းကို။ပစ္စက္ခတော၊မျက်

မှော်အားဖြင့်။အဇာနန္တော၊မထိမူ၍။မမ၊ငါ၏။ ဝစနေန၊စကားဖြင့်။ သဒ္ဒ ဟေယျ၊ဤငါးတို့သည့်ဤမျှသောအဘိုးကို ထိုက်ကောင်းပေ၏ဟု, ယုံကြည်ရာ၏။သော၊ထိုယုံကြည်သေါသူသည်။နတ္ထိ၊မရှိ။တသ္မာယေဝ၊ထို သို့ငါးတကောင်သည်ပင်လျှင်တထောင်နှင့်ချနစ်ပဲထိုက်၏ဟုမယုံကြည် သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင်။အညေဟိ၊ငါမှတပါးသောသူတို့သည်။ နဂဟိတာ၊မဝယ်မယူအပ်ကုန်။မယ္ဘဂ္ဂမယ္ဘံပန၊ငါ့အား၊ကား။ ဇာဝ၊ဤငါး အပေါင်း၌။သတ္တာမာသာ၊ချနစ်ပဲသောအဘိုးတို့သည်။အာသု၊ဖြစ်ကုန်၏။ ဇာတိ၊ဤသို့။ကေဝနာ၊တံငါတို့သည်။ဝဒန္တိ၊ဆိုကုန်၏။ အဟမ္ပိ၊ငါသည်လည်း။တံမဆ္ဆုန္ဒါနံ၊ကြိမ်နှယ်ဖြင့် ထိုးလှိုပေါင်းစည်းအပ်သော ထိငါး အပေါင်းကို။ကိဏေယျံကိဏေ၊ဝယ်ပြီ။ ။

ဤသို့ဆို၍အဘယ်ကိုမှီ၍လျှင်ငါသည်ထိုအသပြာတို့ကို ရအပ်ကုန် သနည်းဟုကြို၏။ထိခဏာန္တိမြစ်စောင့်နတ်သည်ကောင်းကင်၌ထင်သော အဆင်းဖြင့်ရပ်လျက်၊ငါကား၀ဂ်ါစောင့်နတ်တည်း။ သင်သည်ငါးတို့ အား အကြွင်းဖြစ်သောထမင်းတို့ကိုပေး၍ ငါ့အား ဒါနအတို့ကိုဝေ၏။ ထို့ကြောင့်ငါသည်သင်၏ဥစ္စာကိုစောင့်၏ဟုပြလိုရကား။ ။

(၄၇၀) မဆ္ဆာနံ ဘောဇနံ ဒတ္တွာ၊မမ ဒက္ခိဏာ.မာဒိသိ။
တံ ဒက္ခိဏံ သရန္တိ့ယာ၊ကတံ အပစိတိ် တယာ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၀) မဆ္ဆာနံ၊ငါးတို့အား။ဘောဇနံ၊ထမင်းကို။ဒတ္တွာ၊ပေးလှူ၍။မမ၊ ငါ့အား။ဒက္ခိဏံ၊အလှူအဘို့ကို။ အာဒိသိ၊သင်ပေးဝေ၏။ တယာ၊သင် သည်။ကတံ၊ပြုအပ်သော။ဒက္ခိဏံ၊အလှူအဘို့ကိုပေးဝေခြင်းဟုဆိုအပ် သော။တံအပစိတိ်၊ထိငါ့အား၌ဖော်ခြင်းကို။ သရန္တိ့ယာ၊အောက်မေ့ သောငါသည်။တဝ၊သင်၏။ဣဒံဓနံ၊ဤဥစ္စာကို။ရက္ခိတံ၊စောင့်အပ်၏။ ။

ဤစကားကိုဆို၍ ထိနတ်သည် ဘုရားလောင်းအား ညီသည်ပြုအပ် သော စဉ်းလဲသောအမှုအလုံးစုံကိုဆို၍၊ ဤသူသည် ယခုနှလုံးခြောက် ဖာပ်သဖြင့်အိပ်၏။ပြစ်မှားသောစိတ်ရှိသောသူအား စိုးပွါးမည်သည်မ ရှိ။ငါသည်ကားသင်၏ ဥစ္စာသည်မဟုက်စီးစေလင့်ဟု ဥစ္စာကိုဆောင်ခဲ့ ၍သင့်အားပေး၏။ ဤဥစ္စာကို ညီဒိုးသူအားမပေးမူ၍ သင်သာလျှင် ယူ ထော့ဟုဆို၍။ ။

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၇၁)

(၄၇၁) ပဒုဋ္ဌ-စိတ္တာသ နု ဖါတိ ဟောတိ၊
နု စာဝိ တံ ဒေဝတာ ပူဇယန္တိ။
ယော ဘာတရံ ပေတ္တိကံ သာပတေယျံ၊
အဝဉ္စယိ ဒုက္ကဋ-ကမ္မကာရိ။ ။
ဟူသော်၎င်္ဂါတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၁) ဒုက္ကဋ-ကမ္မကာရိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော။ ယော၊အ-
ကြင်သူသည်။ပေတ္တိကံ၊အဘမ္ပလာသော အမွေဥစ္စာဖြစ်သော။ သာပ
တေယျံ၊ဥစ္စာနှစ်ကို။ အ-ဒါတု-ကာမော၊မပေးလိုသည်ဖြစ်၍။ (ထည့်)။
ဘာတရံ၊ အစ်ကိုယ်ကို။အဝဉ္စယိ၊လှည့်စား၏။ ပဒုဋ္ဌ-စိတ္တာသ၊လောဘ,
မါယာ,မိစ္ဆာဝိတက်,ဖျက်ဆီးအပ်သောစိတ်ရှိသော။ဧဝရူပသ၊၎င်းကဲ့သို့
သောပုဂ္ဂိုလ်အား။(ထည့်)။ဖါတိ၊မျက်မြင်လောက၌ဘဝတမလွန်လော
က၌ပွါးစီးခြင်းမည်သည်။ နဟောတိ၊မဖြစ်။ တံပုဂ္ဂလံ၊ထိုသို့ညစ်ပတ်
လှည့်စားတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ဒေဝတာပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ နစဟ္ဏ
ယန္တိ၊ထိုသူ၏ ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် မပူဇော်ကုန်သည်
သာတည်း။ ။၎င်းသို့နတ်သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်မှားသော ခိုးသူအား
အသပြာကိုပေးစေခြင်းငှာအလိုမရှိ၍ဆို၏။ဘုရားလောင်းသည်ကား၎င်
သို့ပြုအံ့သောဌာနတစ်ကောင်းဟု ညွှန်အားလည်း ငါးရာသောအသပြာ
တို့ကိုပို့စေသလျှင်ကတည်း။ ။(အဟမ္ပိ,၌၊ဝိသဒ္ဒါဖြင့်တံငါတို့ဇာတ်
ငါ့အားခုနစ်ပဲသာအဘိုးဆိုကုန်၏။ ငါဇာတ်ဝယ်၏ဟုပေါင်းသတည်း။
မန္ဆုဒ္ဒါနန္တိ မန္ဆဝဂ်၊ အဋ္ဌကထာဘွင့်ရကား၊ ကြွပ်နွယ်တို့ဖြင့် ဗဟက်၌
ထိုးလျှို၍အပေါင်းအစုပြုအပ်သောငါးအပေါင်းကို မန္ဆုဒ္ဒါန,ဆိုသည်။
ဥပုဇ္ဇဒေဝတာ။ ဒေဟိလနေ။ဒါယတိ။ ဒါနံ။ဥဒ္ဒံဒါနံဥဒ္ဒါနံ။ ဥဒ္ဒံ၊အထက်၌
ဒါနံ၊စောင့်တတ်သည်တည်း။ ဥဒါနံ၊အထက်၌စောင့်တတ်သည်။ မန္ဆာနံ
ဥဒ္ဒါနံမန္ဆုဒ္ဒါနံ,ပြု။ဖရိဖရဲတဖြင်တကွဖမ်းကြတပေါင်းထည်းယူလွယ်စိမ့်
သောဌာ ကြွပ်နွယ်တို့ဖြင့် ထိုးလျှို့ဘွဲ့ထိ အပ်သော ငါးအပေါင်းရသ
တည်း)။ ။မန္ဆုဒ္ဒါနဇာတ်ကံ အဋ္ဌမံ။ ၂၀၈။

၂၀၉-နာနာဆန္ဒဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်

စွာဘုရားသည်၊နာနာဆန္ဒာမဟာရာဇာ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤနာနာဆန္ဒာဝတ်ကို၊ ဧတေတဝဒန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊အာသျင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ဆုရှစ်ပါးရေခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

မင်းသည်၊ပုဏ္ဏား၊သင့်အား ငါကြည်ညိုပြီ၏၊ဆုကိုယူလော့ဟုဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး၊သါးမယားတို့နှင့်တိုင်ပင်၍ယူပါအံ့ဟုဆို၏။သွားချေတိုင်ပင်၍လာလော့ဟုမင်းဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည်သွား၍ပုဏ္ဏေးမ,သား,ချွေးမ,ကျွန်မတို့ကိုခေါ်၍မင်းသည်ငါ့အားဆုကိုပေး၏။အဘယ်ဆုကိုယူအံ့နည်းဟုမေး၏။ပုဏ္ဏေးမသည် ငါ့ဘို့နွားမတရာကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ဆတ္တမာဇာဝမည်သောသားသည် ငါ့ဘို့ကုမုဒြာကြာအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသောသိန္နောဖြင်းလေးစီးတို့ဖြင့်ကအပ်သော ရထားကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ချွေးမသည် ပတ္တမြားနားဆောင်းကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသောတန်းဆာကိုဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ ပုဏ္ဏာမည်သောကျွန်မသည်ငါ့ဘို့ဆုံ,ကျည်ပွေ့,မန်း,ဒိုး,တို့ကိုဆောင်ခဲ့လော့ဟုဆို၏။ပုဏ္ဏားသည်မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် သားမယားကိုမေးခဲ့ပြီလောဟုဆို၏။မြတ်သောမင်းကြီး၊မေးခဲ့ပါပြီ။ ထိုသူတို့သည် အထူးထူးသောအလိုရှိကုန်၏ဟုဆို၍။ ။

(၄၇၂) နာနာ-ဆန္ဒာ မဟာ-ရာဇာ၊ဧကော-ဂါရေ ဝသာမသေ။
အဟံ ဂါမ-ဝရံ ဇာ္ဇေ၊ပြာဟွကိီ စ ဂဝံ သတံ။ ။

(၄၇၃) ပုတ္တော စ အာဇညေ-ရထံ၊ကညာ စ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ။
ယာ စေ-သာ ပုဏ္ဏိကာ ဇဋ္ဌိ၊ဥဒုက္ခလံ-ဘိကခိတိ။ ။

ဟူသော၌နှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၇၂-၄၇၃) မဟာ-ရာဇာ၊မြတ်သောမင်းကြီး။နာနာ-ဆန္ဒာ၊အထူးထူးသောအလိုရှိကုန်သော။ မယံ၊အကျွန်ုပ်တို့သည်။ဧကော-ဂါရေ၊တအိမ်ထည်း၌။ဝသာမသေ၊နေကုန်၏။အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ဂါမဝရံ၊ရွာမြတ်ကို။ဇာ္ဇေ၊အလိုရှိ၏။ပြာဟွကိီစ၊ပုဏ္ဏေးမသည်ကား။ဂဝံသတံ၊နွားမတရာကို။အဘိကခိတိ၊အလိုရှိ၏။ ။ပုတ္တော စ၊သားသည်ကား။အာဇညရထံ၊အာဇာနည်မြင်းကသောရထားကို။အဘိကခိတိ၊အလိုရှိ၏။ကညာ စ၊ချွေးမသည်ကား။မဏိ-ကုဏ္ဍလံ၊ပတ္တမြားနားဆောင်းကို။ အဘိကခိတိ၊အလိုရှိ၏။ အမ္မာကံ၊အကျွန်ုပ်တို့၏။ဃရေ၊အိမ်၌။ပုဏ္ဏိကာ၊ပုဏ္ဏာအ

မည်ရှိသော။ယာသေသာဒါသိ၊အကြောင်ကျွန်မသည့်။အထွေ၊ရှိ၏။ သာစ၊ထိုကျွန်မသည်ကား။ ဇဋ္ဌိ၊ဗိမိယုတ်သောကျွန်မဖြစ်၍။ ဥဒုက္ခလံ၊ဆုံကျည်ပွေ့.ကို။အာဘိကင်္ခိတိ၊အလိုရှိ၏။ ။

မင်းသည်ခပ်ဆိပ်းသောသူတို့အား အလိုရှိတိုင်းကို ပေးကြကုန်ဟု စေလိုရကား။ ။

(၄၇၄) ဗြာဟ္မဏာသ ဂါမ-ဝရံ၊ဗြာဟ္မဏိယာ ဂဝံ သတံ။
ပုတ္တာသ အာဇညေ-ရထံ၊ကညာယ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ။
ယ.ဓ္မေ.တံ ပုဏ္ဏာ်ိကံ ဇဋ္ဌိ၊ပဒိုပါဒေထ.ဒုက္ခလံ။ ။

ဟူသော၌တတိယ ဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၇၄)ဗြာဟ္မဏာသ၊ပုဏ္ဏားအား။ဂါမဝရံ၊ရွာမြတ်ကို။ဗြာဟ္မဏိယာ၊ပုဏ္ဏေးမအား။ဂဝံသတံ၊နွားမတရာကို။ပုတ္တာသ၊သားအား။ အာဇညရထံ၊အာဇာနည်မြင်းကသော ရထားကို။ ကညာယ၊ရွေးမအား။ မဏိ-ကုဏ္ဍလံ၊ပတ္တမြားနားဆောင်းကို။ ယံဇေတံဒါသိ၊အကြောင်ကျွန်မကို။ ဇဋ္ဌိ၊ထိုအိမ်တွင်အယုတ်ဆုံးဖြတ်သော။ပုဏ္ဏာ်ိကံ၊ပုဏ္ဏာဟူ၍။ဝဒတိ၊ပုဏ္ဏား ဆို၏။ တသာစ၊ထိုပုဏ္ဏာမည်သော ကျွန်မအားလည်း။ ဥဒုက္ခလံ၊ဆုံကျည်ပွေ့.ကစသည်တသွန်ကျွန်အသုံးအဆောင်ကို။ ပဒိုပါဒေထ၊အလိုရှိတိုင်းမဆိုင်းမနှေးပြည့်စုံအောင် ပေးကြကုန်လော့။ ။နာနာဆန္ဒာတကံ နဝမံ။၂၈၉။

၂၉၀-သိလဝိမံသဇာတ်။

နတ်နွင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတက်သောသဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ သိလံကိုရေဝကလျာဏ်, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်း၊ဆာဆင်အပ်သော၌သိလဝိမံသဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ သိလကိုစုံစမ်းသောတယောက်သောပုဏ္ဏား •ကို့အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ။

ထိုအခါပုရောဟိတ်ကိုမင်းသည်အဘဲ့ကြောင့်၌သို့သဘောရှိသော•အမှုကိုပြုသနည်းဟုမေး၏။ပုရောဟိတ်သည်မိမိ၏သိလကိုစမ်းလိုသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ပြု၏ဟုဆိုလို၍။ ။

(၄၁၅) သိလံ ကိရေ.ဝ ကလ္မာဏံ၊သိလံ လောကေ အနု.တ္တရံ။
ပဿ ဃောရေ-ဝိသော နာဂေါ၊သိလဝါ.တိ နု ဟညတိ။ ။
(၄၁၆) သော.ဟံ သိလံ သမာဒိသိံ၊လောကေ အနုမတံ သိဝံ။
အရိယ-ဝုတ္တိ-သမာစာရော၊ယေန ဝုစ္စတိ သိလဝါ။ ။
(၄၁၇) ဉာတိနဉ္စ ဝိယော ဟောတိ၊မိတ္တေသု စ ဝိရောစ တိ။
ကာယဿ ဘေဒါ သုဂတိ'၊ဥပပဇ္ဇတိ သိလဝါ။ ။

• ဟူသော၍သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏၊ ။

(၄၁၅-၄၁၇) လောကေ၊လူ.ရွာ၌။သိလံဇော၊သိလသည်သာလျှင်။က လ္မာဏံ၊တင့်တယ်ကောင်းမြတ်၏။သိလံ၊သိလသည်သာလျှင်။အနု.တ္တရံ၊ မိမိထက်အလွန်အကဲမရှိမြတ်လတ္တံ့၏။ ဇော်၊၍သို့။ပဏ္ဍိတာ၊ဘုရားအစ ရှိသောပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ ကိရ၊ဆိုကုန်သတတ်။ ပဿ၊ရှုပါလော့။ **ဃောရ-ဝိသော၊ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိသော**။နာဂေါ၊ဖွဖ်ကို။ဝါ၊ဖွဖ်သည်။ သိလဝါ.တိ၊သိလရှိ၏၏ဟူ၍။ နဟညတိ၊မိမိကိုလည်းသူတပါးမညှဉ်းဆဲ အပ်၊သူတပါးကိုလည်းမိမိမညှဉ်းဆဲတတ်။ယေန၊အကြောင်သိလကြောင့်။ သိလဝါ၊သိလရှိသောသူကို။ အရိယ-ဝုတ္တိ-သမာစာရော၊ဘုရားစသော အရိယာတို့၏၏ အကျင့်ကိုကျင့်ပေသသူဟူ၍။ဝုစ္စတိ၊ချီးမွမ်းအပ်၏။လော ကေ၊လူ.ရွာ၌။သိဝံ၊မရှိဘေးဘျမ်းငြိမ်းချမ်းသောအကျင့်ဟူ၍။အနုမတံ၊ ပညာရှိတို့သည်ဝန်ခံအပ်သော။ တံသိလံ၊ထိုသိလကို။သောအဟံ၊ထို ငါသည်။သမာဒိသိံသမာဒိယိသာမိ၊ဆောက်တည်အံ့။ ။သိလဝါ၊ သိလရှိသောသူသည်။ ဉာတိနဉ္စ၊အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ ဝိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ မိတ္တေသု၊အဆွေခင်ပွန်းတို့၏၏အလယ် ၌လည်း။ ဝိရောစတိ၊ရဲရဲညီးညီး၊တောက်ထိန်မီးသို့၊အံ့ချီးမဝ၊တောက်ပ ထွန်းလင်း၏။ကာယဿ၊ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ပျက်သည်မှ။ပရံ၊နောက် ၌။ သုဂတိ'၊သုဂတိသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ကပ်ရောက်၏။ ။သိလဝိမံသဇာတကံ ဒသမံ။ ၂၉၀။အဿနရဝဂ္ဂေါ စတုတ္ထော။ ။တဿုဒ္ဒါနံ။ ။

အဿနရံ၊သေနကဉ္စ၊ဝဓကီ၊သိရိဇာတကံ၊
မဏိသူကရ၊သာလူကံ၊ဇာဘဂရဟ၊မဿုဒ္ဒါနံ၊
နာနာဆန္ဒံ၊သိလဝိမံသကံ၊အဿနရဝဂ္ဂေါတိဝုစ္စတိ။ ။

(၁-ကုန္တာဝဂ်)

၂၉၁-သုရာဃဋဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊သဗ္ဗကာမဒဒံကုန္တာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤသုရာဃဋဇာတ်ကို၊ ဇေတဝနကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တူကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍။ ။

(၄၇၈) သဗ္ဗ-ကာမ-ဒဒံ ကုန္တာ၊ကုဋုံ လဒ္ဓါန ဂတ္တကော။
ယာဝ နံ အနုပါလေတိ၊တာဝ သော သုခ·မေဓတိ။ ။

(၄၇၉) ယဒါမတ္တော စ ဒိတ္တော စ၊ပမာဒါ ကုန္တာ·မဇ္ဈေ ဒါ။
တဒါ နဂ္ဂါ စ ပေါဋ္ဌော စ၊ပန္ထာ ဗာလော ဝိဟာညတိ။ ။

(၄၈၀) ၎ဝ·မေဝ ဓနံ လဒ္ဓါ၊ပမတ္တော ပရိဘုဉ္ဇတိ။
ပန္ထာ တပတိ ဒုမ္မေဓော၊ကုဋုံ ဘိတ္တွာ·ဝ ဂတ္တကော။ ။

ဟူသော၌သုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။

(၄၇၈-၄၈၀) ဂတ္တကော၊သေသောက်ကြွးသည်။သဗ္ဗကာမဒဒံ၊အလုံးစုံသောဝတ္ထုကာမကိုပေးခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော။ ကုဋုံ၊သပိတ်ကဲ့သို့အနားမတို့ လည်အထွတ်ရှိသော။ကုန္တာ၊အိုးကို။ လဒ္ဓါန၊ရ၍။ ယာဝ၊အကြင်မျှလောံသောကာလပတ်လုံး။ နံ၊ထိုအလုံးစုံသောဝတ္ထုကာမကိုပေးတတ်သောအိုးကို။ အနုပါလေတိ၊ မကွဲမပျောက်စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ သော၊ထိုသေသောက်ကြွးသည်။ သုခံ၊ချမ်းသာကို။ဧဓတိ၊ရ၏။ ။ယဒါ၊အကြင်အခါ၌။ သော၊ထိုသေသောက်ကြွးသည်။ မတ္တော၊သေရစ်မူးသည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ဒိတ္တော၊ဂန္တိတော၊ဟော့ရမ်းကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည်ဖြစ်၍၎င်း။ပမာဒါ၊မေ့လျော့သဖြင့်။ ကုန္တာ၊အိုးကို။ အန္တိဒါ၊ကောင်းကင်သို့မြှောက်၍ခံလျက်လက်မှချော်ကျ၍ခွဲသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။နဂ္ဂါစ၊အဝတ်အချည်းနှီးဖြစ်၍၎င်း။ပေါဋ္ဌော၊ရုံခါပုဆိုးနွမ်းကို ဝတ်၍၎င်း။ သောဗာလော၊ထိုမိုက်စွာသော သေသောက်ကြွးသည်။ ပန္ထာ၊နောက်၌။ဝိဟညတိ၊ပင်ပန်းဆင်းရဲရာ၏။ ။ဂတ္တကော၊သေသေဝံကြွးသည်။ ကုဋုံ၊အိုးကို။ဘိတ္တွာ၊ခွဲ၍။ပန္ထာ၊နောက်၌။ တပတိ၎ဝ၊စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏သို့။

ဝေမေဝ၊ဤအတူလျှင်။ ယောဒမွေဓော၊အကြင်သူဗိုက်သည်။ ဝနံ၊ဥစ္စာ
ကို၊လဒ္ဓါ၊ရ၍။ ပမတ္တော၊သော်စားမေ့လျော့သည်ဖြစ်၍။ ပရိဘုဥ္ဇတိ၊သုံး
စား၏။ သောဒမွေဓော၊ထိုသူဗိုက်သည်။ ပစ္ဆာ၊နောက်၌။တပတိ၊ဖိုးရိပ်
ပူပန်ရ၏။ ။သုရာယဒုဇာတကံ ပဌမံ။၂၉၁။

၂၉၂-သုပတ္တဇာတ်။

နှုတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်
ဘွဂ္ဂဘုရားသည်၊ဗာရာဏသျှမ်မဟာရာဇ, အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း
ဆာဆင်အပ်သော၌သုပတ္တဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သိတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဗိမ္မာဒေဝီထေရိမအား အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်
သည်ပေးအပ်သော ငါးကြင်းသားအရသာ၊ အသစ်ဖြစ်သောထောပတ်
နှင့်ရောသောသလေးဆွမ်းကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါစဗိသည်သည်ကျိုးစစ်သူကြီးကို မင်း၏အထံသို့ ဆောင်၏။
ထိုစစ်သူကြီးကျိုးကိုမင်းသည်၊ ကျိုး၊သင်သည် ငါ့ကိုလည်းမရက်၊ စဗိ
သည်၏နှာခေါင်းကိုလည်းဖြတ်၏။ ထမင်းခွက်တို့ကိုလည်းခွဲ၏။ မိမိအ
သက်ကိုမစောင့်၊အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကို ပြုသနည်း
ဟုမေး၏။ ကျိုးသည်၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ကျိုးမင်းသည်
ဗာရာဏသိပြည်ကိုမှီ၍နေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျိုးမင်း၏စစ်သူကြီး
တည်း။ ထိုကျိုးမင်း၏ သုဖဿာမည်သော မိဘုရားသည် သင်မင်းကြီး
တို့၏စားတော်ကိုစားလို၏။ ကျိုးမင်းသည်ကျိုးမိဘုရား၏ချင်ခြင်းကိုအ
ကျွန်ုပ်အား ကြား၏။အကျွန်ုပ်သည်ကျိုးမင့်းအထံ၌လျှင်အသက်ကိုပွန်း၍
လာ၏။ယခုအကျွန်ုပ်သည်ကျိုးမင်းသို့စားဘွယ်ကိုပို့စေအပ်ပြီ။အကျွန်ုပ်
၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။ ဤအကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်
သည်ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကိုပြု၏ဟုပြောလိုရကား။ ။

(၄၀၁) ဗာရာဏသျှံ မဟာရာဇ၊ကာက-ရာဇာ နိဝါသကော။
အဆိတိယာ သဟသေဟိ၊သုပတ္တော ပရိဝါရိတော။ ။
(၄၀၂) တသ ဒေါဟဋ္ဌိနီ ဘရိယာ၊သုဖဿာ ဘက္ခိတု.ပဿုတိ။
ရညော မဟာနသေ ပက္ကံ၊ပစ္ဆုံ ရာဇ-ဘောဇနံ။ ။

(၄၈၃) တေသာ·ဟံ ပဟိတော ဒုတော၊ ရညော စ·မှိ ဇာ့ဓာ·ဂတော။
ဘတ္တာ့ အပစိတိ် ကုဗ္ဗိ၊နှာသာယ·မကရံ ဝဏ်း။ ။
ဟူသော၍်သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။
(၄၈၁-၄၈၃)မဟာရာဇာ၊မြတ်သောမင်းကြီး။ဗာရာဏသျှံ၊ ဗာရာဏသိ
ယံ၊ဗာရာဏသိပြည်၌။သုပတ္တာ၊သုပတ္တအမည်ရှိသော။ကာက-ရာဇာ၊
ကျိုးမင်းသည်။ အဆိတိယာ သဟဿေဟိ၊ ရှစ်သောင်းသော ကျိုးတို့
သည်။ပရိဝါရိတော၊ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍။ နိဝါသကော၊ အမြဲနေ၏။ ။
တ္ထသ၊ထိုသုပတ္တာအမည်ရှိသောကျိုးမင်း၏။သုဖဿာ၊သုဖဿာအမည်
ရှိသော။ ဘရိယာ၊မိဘုရားသည်။ ဒေါဟဠိနီ၊ဖြစ်သောချင်ခြင်းရှိ၍။ ရ
ညော၊အရှင်မင်း၏။မဟာနသေ၊ ပွဲတော်အိမ်၌။ ပက္ကံ၊အထူးထူးအပြား
ပြားသော ဇီယာကရဝေး အမွေးအကြွင်တို့ဖြင့် ကောင်း မွန်စွာ ချက်
အပ်သော။ပစ္စယံ၊ အသီးသီးအကိုးမျှားစွာထိုက်သောဌက်ဆိုက်ငါးအ
မဲစသော အဆော်အဦအထူးရှိသော။ ရာဇ-ဘောဇနံ၊ မင်းထိုက်ဘော
ဇဉ်ကို။ ဘက္ခိတုံ၊ပွဲတော်တည်ခြင်းငှာ။ဇာ့ဏ္ဍတိ၊အလိုရှိ၏။ ။အဟံ၊အ
ကျွန်ုပ်သည်။တေသံ၊ထိုရှစ်သောင်းခြံရံ စံနေတော်မူသော ကျိုးမင်းမိဘု
ရားတို့၏။ ဒုတော၊တမန်တည်း။ ရညော၏ ငါတို့အရှင် သခင်ကျိုးမင်း
သည်လည်း။ ပဟိတော၊မိဘုရားဘို့စေလွှတ်အစာဆောင်စိမ့်သော ဌာ
နေအပ်သည်ဖြစ်၍။ဇာ့ဓ၊၍အရပ်သို့။အာဂတော၊လာသည်။အမှိ၊ဖြစ်၏။
သွာဟံသောအဟံ၊ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ဇဝံ၊၍သို့။ အာဏာတ္တော၊စေတော်
မူအပ်သည်ဖြစ်၍။ဘတ္တာ့၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်သခင်ကျိုးမင်းအား။ အပ
စိတိ်၊ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းကို။ ကုဗ္ဗိကရောမိ၊ပြုပေအံ့။ မဟာ-ရာဇ၊မြတ်
သော မင်းကြီး။ ဇာ့မိနာကာရဏေန၊ အရှင်ကျေးဇူး ထိမ်မြုံး မမှုပူဇော်
လိုသော၍်အကြောင်းကြောင့်။ တုမှေစ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို။ဇီဝိတဉ္စ၊
အကျွန်ုပ် အသက်ကိုငဲး။ အဂ္ဂဟေတွာ၊မရေတွက်မူ၍။ ဘတ္တာဘာဇနံ၊
ပွဲတော်အုပ်ကို။ ပါတေတုံ၊ ချစိမ့်သောဌာ။ ဘတ္တာဟာရကသ၊ပွဲတော်
ဆောင်သောသူ၏။ နာသာယံ၊နှာသိး၌။ မုခတုဏ္ဍကေန၊ သံညှပ်နှင့်တူ
သောနှုတ်သီးဖြင့်။ဝဏ်း၊စုတ်ပြတ်သောအနာ-ကို။အကရံ၊ပြုပြီ။ မယာ၊အာ-
ကျွန်ုပ်သည်။ ရညော၊အကျွန်ုပ်တို့အရှင်သခင်ကျိုးမင်းအား။ အပစိတိ်၊
အသက်ဖြင့်ပူဇော်သောအမှုကို။ ကတာ၊ပြုအပ်ပြီ။ဇာ့ဒါနိ၊ယခု။ တုမှေ၊
အသျှင်မင်းကြီးတို့သည်။ယံ၊အကြောင်းဒဏ်ကို။ဇာ့ဏ္ဍထ၊အလိုရှိကုန်၏။တံ

ဒဏ္ဍံ၊ထိဒဏ်ာကို။ကရောထ၊အလိုရှိရာပြုကာမှု။ ။မင်းသည်ထိုကျိုးစစ်သူကြီး၏စကားကိုကြား၍ လူဖြစ်ကုန်သောငါတို့သည် ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကိုပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အားချစ်စိမ့်သောဌာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ရွာအစရှိသည်တို့ကို ပေးကုန်လျက်လည်း ငါတို့အား အသက်ကိုပေးသောသူကိုမရကုန်။ ဤသတ္တဝါကားကျိုးဖြစ်လျက် မိမိအသက်ကိုကျိုးမင်းအားပွန့်၏။အလွန်လျင်သူတော်ကောင်း၏ သာယာစွာသော အသံရှိ၏။တရားဟောတတ်၏ဟုဂုဏ်ကျေးဇူးခွဲကြည်ညိုး၍ထိုကျိုးစစ်သူကြီးကိုထီးဖြူဖြင့်ပူဇော်၏။ ကျိုးစစ်သူကြီးသည် မိမိရသောထီးဖြူဖြင့် မင်းကိုလျင်ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်း၏ကျေးဇူးတို့ကိုဆို၏ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကိုခေါ်စေ၍တရားနာ၍နှစ်ခုကုန်သောကျိုးတို့အားလည်းမိမိစားသောနည်းဖြင့်ထမင်းအစာကိုမပြတ်ပေး၏။ကြွင်းသော ကျိုးတို့အားနေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆန်တအမှတ်ချက်ထမင်းကို ပေး၏။ မိမိသည်လည်းဘုရားလောင်းအဆုံးမ၌တည်၍ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေး၍ပစ္စုသိတို့ကိုစောင့်၏။သုပတ္တကျိုးမင်း၏အဆုံးအမသည်ကား အနှစ်ချရာတည်၏။ ။(ဗာရာဏသျှံ၊ဗာရာဏသိယံဖြတ်၍။ယ,နှောင်းရာသရကျေ၍ ဗာရာဏသျှံ,ပြီးသည်။ ။မစ္ဆမံသဝိကတိသု ပစ္စေကမေတ္တမဟဿနိပစ္ဆိံ။ ။ထွေဘောဇနေ၊၌။ မစ္ဆမံသဝိကတိသု၊ငါးအမဲအထူးတို့တွင်။ပစ္စေကံ၊အသီးသီး။မဟဿံ၊အဘိုးများစွါထိုက်သေါ်ဌက်သိုက်ငါးအမဲအဆေံအဒ်ိသည်။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ ဇုတိတသ္မာ၊ကြောင့်။တံဘောဇနံ၊ သည်။ပစ္စဿံ၊ မည်၏။ ။ကုမိ္ဓ,ကိုကရောမိ,ဘွင့်သောကြောင့်၊ကရဓာတ်၊မိဝိဘတ်သက်၍။ကွစိဓာတုသုတ်ဖြင့်ပြီးသတည်း)။ ။သုပတ္တဇာတကံ ဒုတိယံ။၂၉၂။

၂၉၃-ကာယနိဿိတာဒိ။

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဖုဋ္ဌဿမေ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော၌ကာယနိဿိတာဒိကိုဟောကြားတော်မူ၏။ ။

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၀၄)

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤရောဂါမှထမြောက်လတ်သော်ရဟန်းပြု အံ့ဟုကြံ၍တစုံတရာလျှင်ဖြစ်သော သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဆေးကို ရ၍ရောဂါကင်း၍ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ရသော်ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်သမာ ပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်နေလျက်ဤမျှလောက်သောကာလ ပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော ဈာန်ချမ်းသာမည်သည်ကိုမရစဘူးဟုဥ ဒါန်းကျူးလိုရကား။ ။

(၄၀၄) ဗုဒ္ဓသာ မေ အာညာတရေန ဗျာဓိနာ၊
ရောဂေန ဗာဠှံ ဒုခိတာသာ ရုပ္ပတော၁။
ပရိသုသာတိ ခိပ္ပ.မိဒံ ကဒ္ဓေဝရံ၊
ပုပ္ဖံ ယထာ ပံသုနိ အာတပေ ကတံ။ ။

(၄၀၅) အဓည်ံ ဓည-သခိါတံ၊အသုဒ်ံ သုဒ-သမ္မတံ၊
နာနာ-ကုဏပ-ပရိပူရံ၊ဓည-ရူပံ အ-ပသဿတော၁။ ။

(၄၀၆)ဓိရ.ထ္ထုမံ အာတုရံ ပူတိ-ကာယံ၊ ဓေဂုဏ္ဍိယံ အသုစိ ဗျာဓိ-ဓမ္မံ။
ယတ္ထ.ပ္ပမတ္တာ အဓိမုဆ္ဆိတာ ပဇာ၊
ဟာပေန္တိ မဂ္ဂံ သုဂတူ.ပပတ္တိယာ။ ။

ဟူသော၍သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၀၄-၄၀၆)အညာတရေန၊ကိုးဆဲ့ရစ်ပါးသောရောဂါတို့တွင်တပါး ပါးဖြစ်ထသော။ဗျာဓိနာ၊နှိပ်စက်တတ်ထသော။ရောဂေန၊ပဏ္ဍုရောဂါ သည်။ဗုဒ္ဓသာ၊တွေ့ထိအပ်သည်ဖြစ်၍။ရုပ္ပတော ဃဋိယမာနသဿဒိဋ္ဌိယ မာနသ၊နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဗာဠှံ၊အသည်းအသန်ပြင်းပြ စွာ။ဒုက္ခိတသာ၊သည်းမခံသာသောဆင်းရဲသို့ရောက်သော။မေ၊ငါ၏။ကု ဒ်ကဒ္ဓေဝရံ၊ဤကိုယ်ကောင်သည်။အာတပေ၊ပူသော။ ပံသုနိ၊သဲအပြင်၌။ ကတံ၊ပစ်ချအပ်သော။ပုပ္ဖံ၊သိမ်းမွေသောပန်းသည်။ ပရိသုသေယျထ ထာ၊သွေ.ခြောက်၏သို့။ဧဝံတထာ၊ထို့အတူ။ခိပ္ပံ၊လျင်စွာ။ ပရိသုသ၁၊ ခြံတတ်၏။ ။နာနာကုဏပပရိပူရံ၊ခေါင်းပါးခွံမွေး၊သစ်ထဲဆွေးသို့၊ ညစ်ကြေးလိမ်းကျံ၊ ဆံ,အမွေး, ခြေသည်း လက်သည်း,သွား,အရေ,အ သား,အကြော,အရိုး, ခြင်ဆီ,အညှိ.,နှလုံး,အသည်း, အမွေး,အဖျဉ်း,အ ဆုတ်,အူမ,အူသိမ်,အစာသစ်,အစာဟောင်း,ဦးနှောက်,သည်းခြေ,သလိပ်, ပြည်,သွေး,ချွေး,အဆီခဲ,မျက်ရည်,ဆီကြည်,တံတွေး,နှပ်,အစေး,ကျင် ငယ်, သုံးဆဲ့ရစ်ပါး အထူးထူးအပြားပြားသော အပုပ်အနှံကိုထက်ဝန်း

ကျင်ပြည့်လျှံသော၍ကိုယ်ကောင်သည်။အပသဿတော၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အ
နတ္တအသုဘလက္ခဏာကိုဝိပဿနာဖြင့်မရှုသောဗာလပုထုဇဉ်အား။ အ
ဇည်၊စက်ဆုပ် ရွံရှာအမနာပဖြစ်လျက်။ဇညသဒ်ါတံ၊အပ္ပဋိကူလမနာပ
ဟုခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ အ-သုစိ၊ မစင်မကြယ် ရွံရှာဘွယ်ဖြစ်
လျက်။သုစိသမ္မတံ၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နှစ်သက်ဘွယ်ဟု သမုတ်အပ်
၏။ဇညရူပံမနာပံသာဇုရူပံ ပရိဇောက္ခသဘာဝံ၊ နှလုံးကို ပွါးစေတတ်
ကောင်းမြတ်သောသဘောရှိသည် စင်ကြယ်သောသဘောရှိသည်။ဝါ၊
နှလုံးနှစ်သက်စိုက်စက်ခေါ်အပ်သောသဘောရှိသည်။ ဟုတ္တွာ၊ဖြစ်၍။ဥ
ပဋ္ဌာတိ၊ထင်၏။အက္ခိမှာ၊မျက်စိမှ။ အင်္ဂါဂူထကော၊မျက်ချေးသည်။သဝ
တိ၊ ယိုစီး၏။ နာသာယ၊နှာခေါင်းမှ။ သိဃာဏိကာ၊ နှပ်သည်။ သဝတိ၊
ယိုစီး၏။ ဇိဘ္ဂါအာဒိနာ၊ ဤသို့အစရှိသော။ နယေန၊နည်းဖြင့်။ ပကာသိ
တော၊ပြအပ်သော။ အဿ၊တလံမျှလောက်သော အစောက်ရှိသော၍
ကိုယ်၏။သဘာဝေါ၊အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တအသုဘသဘောသည်။ဗာလာနံ၊
ဝိပဿနာပညာကင်းသောပုထုဇဉ်ဗာလတို့အား။ နဥပဋ္ဌာတိ၊ဟုတ်မှန်
တိုင်းမထင်။ ။ယတ္ထ၊အကြင်မစင်မကြယ်ရွံဘွယ်စက်ဆုပ်အကောင်
ပုပ်၌။ပဇာ၊အန္ဓဗာလပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည်။ ပမတ္တာ၊မေ့လျော့ရစ်မျိုး
ကုန်သည်ဖြစ်၍။အဓိမုစ္ဆိတာ၊ကိလေသာဟူသော တွေဝေ မိန်းမော
ခြင်းဖြင့်အလွန်မိန်းမောတွေဝေကုန်သည်ဖြစ်၍။ လဂ္ဂါ၊ရာဂဖြင့်ကပ်ငြို
ကုန်သဉ်ဖြစ်၍။ အပါယမဂ္ဂံ၊အပါယ်လမ်းကြောင်းဖြစ်သောဒုစရိုက်ကို။
ပူရေတွာ၊ပြည့်စေကုန်၍။(ထည့်)။ သုဂတူပပတ္တိယာ၊လူ့ပြည်နတ်ရပ်
ကောင်းမြတ်သောဂတိဒွိဖြစ်ခြင်း၏။ မဂ္ဂံ၊အကြောင် ဖြစ်သောကုသိုလ်
သုစရိုက်ကို။ ဟာပေန္တိ၊ဆုတ်ယုတ်စေကုန်၏။ အာတုရံ၊အမြဲကျင်နာ
သောသဘောရှိထသော။ ဇေဂုစ္ဆိယံ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် ရှိထသော။
အ-သုစိ၊မစင်ကြယ်သောသဘော ရှိထသော။ ဗျာဓိဓမ္မံ၊ အမြဲအနာနှိပ်
စက်ခြင်းသဘောရှိထသော။တံဇာမံပူတိကာယံ၊ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော်သ
ဘောရှိသော ဤခန္ဓာအကောင်ပုပ်ကို။ မိဂဇ္ဈ၊ထွိထွိပြုလျက် ငါစက်
ဆုပ်၏။ ။(ဒုဝိဘဿ,ဒ္ဓ၊ကသံယုဂ်ကျသည်။အသုစိ,ဒ္ဓဆန်းအထိုဌ်ဌ်
နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။မနာပံသာဇုရူပံ ပရိဇောက္ခသဘာဝံကားဇညရူပံ၏
ပရိယာယ်အဘွင့်တည်း။ ပူတိ,ဒ္ဓဥဒိဓဃ။ အသုစိ ဒ္ဓဆန်းအထိုဌ်ဌ် သဒ္ဒေး
ဘော်လာသည်၊ နိဂ္ဂဟိတ်လည်း ကျသည်။ အနက်ပေးသော ကာလ

၃၉၆ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၄၈၇)

အသုစိ,ဟု နိဂ္ဂဟိတ်ကိုဘော်ရသည်။ ဤနည်းနှင့်နှင့်ဆန်းကြောင်းကျသဖြင့်အနက်ပေးရာကာလဘော်ရသည့်ချည်းမှတ်)။ ။ကာယနိဗ္ဗိန္ဒဇါတကံ တတိယံ။ ၂၉၃။

၂၉၄-ဇမ္ဗုခါဒကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတော်သော သဗ္ဗညုဖြတ်ထွာအာရုံးသည်၊ ကောယံဗိန္ဓုသ္သရောဝဂ္ဂု,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်ထန်းဆာဆင်အပ်သော၌ဇမ္ဗုခါဒကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ဒေဝဒတ်,ကောကာလိက,တို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုတောအုပ်၌တရသောကျိုးသည် သပြေခက်၌နားလျက်သပြေသီးမှည့်တို့ကိုစား၏။ ထိအခါတရသောမြွေခွေးသည် လာလတ်၍အထက်သို့ကြည့်လတ်သော်ကျိုးကိုမြင်၍ငါသည် ဤကျိုးအားမဟုတ်မမှန်သောကျေးဇူးကိုဆိုသော် သပြေသီးတို့ကိုစားရရာ၏ဟု ထိုကျိုး၏ ကျေးဇူးတို့ကိုဆိုလိုရကား။ ။

(၄၈၇) ကော.ယံ ဗိန္ဓုသ္သရော ဝဂ္ဂု၊သရဝန်္တာနံ.မုတ္တာမော။

အစ္ဆုတော ဇမ္ဗု-သာခါယ၊မောရ.ဆ္ဆာပေါ.ဝ ကူဇတိ။ ။

ဟူသော၌ပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၇) အယံ၊ဤဌကာသည်။ဗိန္ဓုသ္သရော၊လုံးသောအသံရှိ၏။ဝဂ္ဂုမရုရသရော၊ပျားသကာသို့ချို့သာယာသောအသံရှိ၏။ သရဝန်္တာနံ၊အသံနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ဌက်တို့ထက်။ ဥတ္တာမော၊ မြတ်၏။ ဇမ္ဗုသာခါယ၊သပြေခက်၌။အစ္ဆုတော၊လျှောကျမဲ့တဲမြစ်ထွာနေလျက်။ မောရဆ္ဆာပေါဝ၊ဥဒေါင်းငယ်ကဲ့သို့။ကူဇတိ၊သာယာသောအသံဖြင့်တွန်၏။ကော၊အဘယ်မည်သောဌက်နည်း။ ။

ထိအခါထိကျိုးသည်မြွေခွေးကိုချီးမွမ်းတုံ့ချီးမွမ်းလိုရကား။ ။

(၄၈၈) ကုလ-ပုတ္တော ပဇာနာတိ။ကုလ-ပုတ္တံ ပသံသိတုံ။

ဗျဃ်း-ဆ္ဆာပ-သရိရ-ဝဏ္ဏော၊ဘုဇ္ဇ သမ္မ ဒဒါဒိ တေ။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၈) ကုလပုတ္တော၊အမျိုးကောင်းသားတည်း။ ကုလပုတ္တံ၊အ

မျိုးကောင်းသားတဦးကို။ပသံဆိတုံ၊ ထိုက်လျောက်သောဂုဏ်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းငှာ။ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့် သိ၏။ ဗျည္ဇနဆွဲပသရိရဝဏ္ဏာ၊ ကျားသူငယ်နှင့်တူသော ကိုယ်သဏ္ဌာန်ရှိသော။ သမ္မ၊အဆွေမြေခွေး။ ယာဝဒတ္ထံ၊အလိုရှိကိုင်း။ ဇမ္မု-ပက္ကာနိ၊ သပြေသီးမှည့်တို့ကို။ဘုဥ္ဇ၊စားကာမူ။အဟံ၊ငါသည်။တေ၊သင့်အား။ ဒဒါမိ။ မဆိုင်းမနှေး၊လိုတိုင်းပေးအံ့။ ။ဤသို့ဆို၍သပြေခက်ကိုလှုပ်၍ သပြေသီးတို့ကိုကြွေစေ၏။ ။

ထိုအခါသပြေပင်၌နေသောနတ်သည်မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆို၍သပြေသီးတို့ကိုစားကုန်သောထိုမြေခွေးကျိုးတို့ကိုမြင်၍။ ။

(၄၈၉) စိရသံ ဝတ ပသာမိ၊မုသာ-ဝါဒိ သမာဂတော။
ဝန္တာ·ဒံ ကုဏပါ·ဒဉ္စု၊အညမညံ-ပသံသကော။ ။

ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၈၉) ဝန္တာဒံ၊သူတပါးတို့၏အနှံဘတ်ကို စားတတ်သော ကျိုးကိုင်း။ကုဏပါဒဉ္စု၊အကောင်ပုပ်ကိုစားတတ်သောမြေခွေးကိုဂုဏ်း။ အညမညံ၊အချင်းချင်း။ပသံသကော၊မဟုတ်မမှန်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီးမွမ်းကြကုန်ထသော။မုသာဝါဒိ၊မမှန်မကန် မုသားဆိုလေ့ရှိကုန်ထသော။ သမာဂတော၊ဆိုင်မိကြကုန်သော မြေခွေးနှင့် ကျိုးအချည်းနှီး သတ္တဝါတို့ကို။ပရသံ၊ကြာမြင့်မှ။ဝတ၊စင်စစ်။ပသာမ၊မသေ၍ ဤမျက်စိဖြင့်ငါတို့မြင်ရပေကုန်၏။ ။ဤဂါထာကိုဆို၍ ထိုနတ်သားသည် ကြောက်မက်ဘွယ်သောအဆင်းကိုပြု၍ထိုမြေခွေးကျိုးတို့ကိုသပြေပင်မှပြေးစေ၏။ ။
(ဝန္တံအဒတိဘက္ခတိတိဝန္တာဒေါ။ ကျိုးရ၏။ကုဏပံ အဒတိ ဘက္ခတိတိ ကုဏပါဒေါ။မြေခွေးရ၏)။ ။ဇမ္မုခါဒကဇာတကံ စတုတ္ထံ။ ၂၉၄။

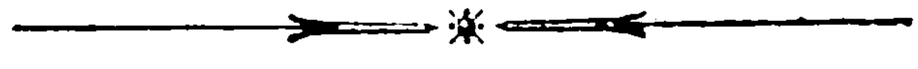

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမဟော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ပွာဘုရားသည်၊ဥသဘသေဝတေခန္ဓာ, အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤအန္ဓဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ ထိုဒေဝဒတ်,ကောကာလိက,တို့ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရွာ၌သေသော နွားအိုကိုငင်ထုတ်၍ ရွာတံခါးကြက်ဆူ

တောခွီစွန့်ပစ်ကုန်၏။ တခုသောမြွေခွေးသည်လာလာတ်၍ ထိုနွားအိုဖ၏ အသားကိုစား၏။တခုသောကျီးသည်လာလတ်၍ကြက်ဆူပင်ခွီနှားလတ် သော်၊ ထိုမြွေခွေးအားမဟုတ်မမှန်သော ကျေးဇူးကိုဆိုသော် အမဲကို စားရရာ၏ဟုကြံ၍။ ။

(၄၉၀) ဥသဘသေ.ဝ တေ ခန္ဓော၊သိဟသေ.ဝ ဝိဇ်္ဈိတံ။
ပဉ်-ရာဇ နမော တဿ.ထ္ထု၊အဝိ ကိဉ္စိ လဘာမသေ။ ။

ဟူသောပဌမဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၀) ပဉ်-ရာဇ၊သားမင်း။တော၊သားမင်း၏။ ခန္ဓော၊ ပခုံးသည်။ဥသဘသ၊နွားမင်းဥသဘ၏။ ခန္ဓောဇ္ဈ၀၊ပခုံးနှင့်တူ၏။ တော၊သားမင်း၏။ ဝိဇ်္ဈိတံ၊ ကိုယ်၏ တင့်တယ်စမွာယ်ခြင်းသည်။သိဟသ၊ ခြင်္သေ့၏။ ဝိဇ်္ဈိတံဇ္ဈ၀၊တင့်တယ်စမွါယ်ခြင်းနှင့်တူ၏။တော၊အသျှင်သားမင်းအါး။ နမော၊အာကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်။အတ္ထု၊ဖြစ်စေသတည်း။မယံ၊အာကျွန်ုပ် တို့သည်။ကိဉ္စိ၊တစုံတရာသောစားဝတ်ယ်ကို။အဝိလဘာမသေ၊ ရပါကုန် မည်လည်းမသိ။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မြွေခွေးသည်။ ။

(၄၉၁) ကုလ-ပုတ္တော ပဇာနာတိ၊ကုလ-ပုတ္တံ ပသံသိတုံ။
မယှရ-ဂိဝ-သက်ာသ၊ဇ္ဈာတော ပရိယာဟိ ဝါယသ။ ။

ဟူသောဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၁) ကုလ-ပုတ္တော၊အမျိုးကောင်းသားတဦးသည်။ကုလပုတ္တံ၊ အမျိုးကောင်းသားတဦးကို။ ပသံသိတုံ၊ ထိုက်လျောက်သောဂုဏ်ဖြင့်ချီးမွမ်းခြင်းငှာ။ ပဇာနာတိ၊ အပြားအားဖြင့်သိ၏။မယှရ-ဂိဝ-သက်ာသ၊ဥဒေါင်း၏လည်နှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ ဝါယသ၊အဆွကျီး။ဇရေဏ္ဍာတော၊ကြက်ဆူပင်မှ။သြတရိတွာ၊သက်၍။တုံ၊အဆွကျီးသည်။ ဇ္ဈာတော၊ ဤအရပ်သို့။ပရိယာဟိ၊လာခဲ့လတ္တံ့။မံသံ၊အသားကို။ခါဒ၊စားပါတုသည်း။ ။

ထိုကျီးမြွေခွေးတို့၏အမူအရာကိုမြင်၍ရဟန္တာရှင်ဘုရားနှတ်သည်။ ။

(၄၉၂) ဓိဂါနံ ဆိဂ်ါလော အန္တော၊ပက္ခီနံ ပန ဝါယသော။
ဇရေဏ္ဍာ အန္တော ရုက္ခာနံ၊တယော အန္တာ သမာဂတာ။ ။

ဟူသောဤတတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၂) ဓိဂါနံ၊သားတို့တွင်။အန္တော၊ အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ ဆိဂ်ါလော၊မြွေခွေးငှင်း။ပန၊ထိုမှတပါး။ ပက္ခီနံ၊ဋ္ဌက်တို့တွင်။အန္တော၊အယုတ်

ဆုံးဖြစ်သော။ပါယသော၊ကျိုးငှင်း။ ရာဇ္ဇာနုံ၊သစ်ပင်တို့တွင်။အန္တော၊ အ
ယုတ်ဆုံးဖြစ်သော။ ရေထွော၊ကြွက်ဆူပင်ငှင်း။ ဣမေတယောအန္တာ၊ဤ
အယုတ်ဆုံးသုံးပါးတို့သည်။ သမာဂတာ၊ သိကြားညှိုလည်း၊ ဆုံမိခဲ့ပြီ၊
အခါကြိုက်၍၊ဤဒွိဆုံမိကြကုန်၏။ ။အန္တဇာတကံ ပဉ္စမံ။၂၉၅။

နတ်နှင့်ဝဇ္ဇသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဖြစ်တော်
မူဘုရားသည်၊ကောနာယံ,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်
အပ်သော ဤသမုဒ္ဒဇာတ်ဂိုဏ်၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ်၊ဥပနန္ဒမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်
ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်ဖြစ်၏။ထိုအခါ တခု
သောသမုဒ္ဒရာ၌နေသောကျိုးသည်သမုဒ္ဒရာ၏အထက်အတိုင်းသွားလတ်
သည်ရှိသော်၊သမုဒ္ဒရာ၌ရေကို အတိုင်းအရှည်အားဖြင့် သေဝဲကြကုန်၊
စောင့်ရှောက်သဖြင့်သောက်ကြကုန်ဟု၊ ငါးအပေါင်းဌက်အပေါင်းတို့
ကိုမြစ်လျက်သွား၏။ထိုကျိုးကိုမြင်၍သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၉၃) ကောနာ·ယံ လောဏာ-တောယသ္မိံ၊သမန္တာ ပရိဓာဝတိ။
မဿ္ဆော မကရော စ ဝါရေတိ၊ဥဒ္ဓိသုစ ပိဟာညတိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးဗွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၃) ယော၊ အကြင်ဌက်သည်။ လောဏာ-တောသ္မိံ၊ဆားငံရေ
ပြည့်သောသမုဒ္ဒရာ၌။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိဓာဝတိ၊ပြေး၏။
မဿ္ဆော၊ငါးတို့ကိုလည်း။မကရော၊မကာရ်းတို့ကိုလည်း။ ဝါရေတိ၊မြစ်၏။ ဥဒ္ဓိသု
စ၊သို့ငှင်းတံငါးတို့၌၌လည်း။ပိဟာညာဘိ၊ပင်ပန်း၏။အယံ၊ဤဌက်သည်။ကော
နု၊အဘယ်ဌက်နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမုဒ္ဒရာအဓိပ်ာ်၌နေသောကျိုးသည်။ ။

(၄၉၄) အန္တ-ပါယိ သကုဏော၊ အတိဇ္ဇော·တိ ဒိသာ သုတော။
သမုဒ္ဒံ ပါတု·မိစ္ဆာဘိ၊သာဂရံ သရိတမ္ဟတိ ။ ။

ဟူသော်ဤဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၄) အန္တ-ပါယိ၊ ကပ်ံးအဆုံးမရှိသော သမုဒ္ဒရာ

ရေကိုငါ့ချည်းသာလျှင်သေဘံခြင်းဌာအလိုရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် အနန္တ
ပါယိအမည်ရှိသော။သကူဏော၊ ဌက်တည်း။ အတိတ္တောတိ၊ အလိုမ
ပြည့်နိုင်သောတဏှာရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် မရောင့်ရဲနိုင်သော ဌက်ဟူ
၍လည်း။ ဒိသာသု၊အရေပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ သုတော။ ကျော်စောထင်
ရှားဏ်။အဟံ၊ငါသည်။သာဂရံ၊ကောင်းမြတ်သော ရတနာတို့ဏ်တည်ရာ
ဖြစ်၍သာဂရဟုဆိုအပ်သော။ဝါ၊သာဂရမင်းသားသည်တူးအပ်သည့်
အဖြစ်ကြောင့်သာဂရဟုဆိုအပ်သော။သရိတမွတိ ံ၊မြစ်တကာတို့ဏ်၏ အ
ကြီးအမှူးဖြစ်သော။ သမုဒ္ဒ ံ၊ ဤကုန်အောင်ရုံသော သမုဒ္ဒရာကို။ ပါတုံ၊
ငါချည်းသောက်ခြင်းဌာ။ဣဿ္ဆာမိ၊အလိုရှိဏ်။။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည်။ ။

(၄၉၅) သော အယံ ဟာယတိ စေဝ၊ပူရတေ စ မဟောဒဓိ။
နဒ၊သ နဒယတိ ဝိဝန္တော၊အ-ပေယျော ကိရ သာဂရော။ ။

ဟူသော၌တတိယဂါထာကိုဆိုဏ်။။ ။

(၄၉၅) သောအယံမဟောဒဓိ၊ထိသမုဒ္ဒရာသည်။ ဟာယတိစေဝ၊
အဟျားကျသောကာလယုတ်လည်းယုတ်ဏ်။ပူရတေစ၊အဟျားတက်သော
ကာလပြည့်လည်းပြည့်ဏ်။နံသမုဒ္ဒ ံ၊ထိသမုဒ္ဒရာကို။သကလလောကော
ဝိ၊အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည်လည်း။ဝိဝန္တော၊ သေဘံစေကာမှု။ ဣ
တော၊၌သမုဒ္ဒရာမှ။ ဇွေကံနာမ၊ ၌မှသောရေကို။ ပီတံ၊သောက်အပ်
လေပြီ။ဣတိ၊၌သို့။အဿ၊ထိသမုဒ္ဒရာဏ်။ ပရိယန္တော၊ အဆုံး အဝိုင်း အ
ခြားသည်၊နနာယတိနပညာယတိ၊မထင်။ဇသောသာဂရော၊ ၌သမုဒ္ဒရာ
မည်သည်။ အ-ပေယျောကိရ၊ တစုံ တယောက်သောသူသည် ရေကို
ကုန်စေ၍ သောက်ခြင်းငါမတတ်ကောင်းသတတ်။ ။၌စကားကိုဆို
၍ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကိုပြ၍ သမုဒ္ဒရာဏ်၏ အနိုးနေကျိုးကို
ပြေးစေဏ်။ ။(သရိတာနံပတိသရိတမွတိ။ သုဇမွတိ,ကဲ့သို့ နိဂ္ဂဟိတ်
လာ၍ပြီးသည်။ ။နာယတိ,ဟူသောကြိယာသည်ကတ္တားနှင့် မကင်းရာ
သောကြောင့်၊ပရိယန္တော,ထည့်ရသည်။ နာယတိ,သည်လည်းဥာဓာတ်
ဖြင့်ပြီးသည်။ယပစ္စည်းကားကတ္တားကံနှစ်ချက်သင့်သည်။ ။ဝိဝန္တော,
ဟူသောကြိယာဏ်၏ကတ္တားကိုလည်း၊သကလလောကော,ထည့်ရသည်။
သစေဝိနံသကလောဝိဝန္တော, ဆိုလိုလျက် ပါဌသေသကိုငဲ့၍ ဝိဝန္တော,

ဆိုသည်။ကေနစိ ဥဒကံခေပေတ္တာ ပါတုံ အသက္ကုဏေယျော အပေယျော)။ ။သမုဒ္ဒဇာတကံ ဆဋ္ဌံ။ ၂၉၆။

၂၉၇-ကာမဝိလာပဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြစ်စွာဘုရားသည်၊ ဥစ္စေသကုဏခေုမာန,အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော၊ဤကာမဝိလာပဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုယောကျ်ားကိုကားအသက်ရှည်စဉ်လျင်တံကျင်၌လျှိုကုန်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုတံကျင်၌နေလျက်ကောင်းကင်ဖြင့်ထာသောတာရာသောကျိုးကိုမြင်၍ ပြင်းထန်စွာသောဝေဒနာကိုလည်းမရေတွက်မူ၍ချစ်စွာသောမယားသို့သတင်းစကားကိုပို့စိမ့်သောဌါနေခါလျက်။ ။

(၄၉၆) ဥစ္စေ သကုဏ ခေုမာန၊ပတ္တယာန ဝိဟင်္ဂမ။
ဝဇ္ဇာသိ ခေါ တွံ ဝါမူရုံ၊စိရံ ခေါ သာ သရိဿတိ။ ။
(၄၉၇) ဇာဒံ ခေါ သာ နု ဇာနာတိ၊အဆိ သတ္တိဗ္ဗ ဩဒိတံ။
သာ စဏ္ဍိကာဟတိ ကောဓံ၊တံ မေ တပတိ နော ဇာဒံ။ ။
(၄၉၈) ဧသော ဥပ္ပထ-သန္နာဟော၊နိက္ခန္တု-သိသိသကော.ဟိတံ။
ကာဆိကဗ္ဗ မုဒုံ ဝတ္ထုံ၊တပ္ပေတု ဓနိကာ ဝိယာ။ ။

ဟူသော၍သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။ ။

(၄၉၆-၄၉၈) ပတ္တယာန၊အတောင်တည်းဟူသောယာဉ်ရှိထသော။ ဝါ၊အတောင်ပြု၍သွားတတ်ထသော။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားတတ်ထသော။ဥစ္စေ၊မြင့်သောကောင်းကင်ခရီး၌။ခေုမာန၊ အတောင်တသွားသွား ပျံသွားသော။သကုဏ၊အိုကျီး။တွံ၊သင်သည်။ဝါမူရုံ၊ဣဋ္ဌဂန္ဓာရုံကဲ့သို့ချောမွေ့သောပေါင်ရှိသောငါ့မယားကို။မမ၊ငါ၏။သူဇော၊တံကျင်၌။နိဆိန္နဘာဝံ၊ခံနေရသည့်အဖြစ်ကို။ခေါ၊စင်စစ်။ဝဇ္ဇာသိ၊ ပြောပါလော။သာ၊ထိုငါ့မယားသည်။ဇာမံပဝတ္တိ၊ဤသို့ခံရသော အဖြစ်သနစ်ကို။ အဇာနမာနာ၊မဆိသည်ဖြစ်၍။မမ၊ငါ၏။အာဂမနံ၊ လာခြင်းကို။စိရံ၊ကြာမြင့်၏ဟူ၍။သရိဿတိ၊အောက်မေ့လတ္တံ့။တနည်းကား။ သွားလေသော

ထိုငါ့ထင်၏မထာခြင်းသည်ကြာလှလေပြီဟူ၍တန္ဆေးနွေးကြီးရာလတ္တံ့ ။ ။ သာ၊ထိုငါ့မယားသည်။ဩဇနှံတံ၊လျှုိခြင်းငှါထောင်အပ်သော။အသိဿ သနံလျက်နှင့်တူသည်လည်းဖြစ်သော။ သတ္တိဿ၊လုံမသွားနှင့် တူသည် လည်းဖြစ်သော။ဣဒံသူလံ၊ဤတံကျင်ကို။ ခေါ၊စင်စစ်။ နဇာနာတိ၊မသိ ရာ။စတ္တာဝီ၊ကြမ်းတမ်းသောသဘောရှိသော။ သာ၊ထို ငါ့မယား သည်။ အတိစိရာယတိတိ၊ ငါ့လင်အလွန်ကြာမြင့်စွာ၏ဟူ၍။ မယံ၊ ငါ့အား။ ကောဓံ၊အမျက်ကို။ ကာဟတိကရိဿတိ၊ပြုလတ္တံ့။ တံကုဏ္ဍိနံ၊ တိုငါ့မ ယားဖြစ်အမျက်ထွက်ခြင်းသည်။မေမမံ၊ငါ့ကို။တပတိ၊ပူပန်စေ၏။ဣဒံသူ လံ၊ဤတံကျင်သည်။မံ၊ငါ့ကို။နောတပတိ၊မပူပန်စေ။ ။ဥပ္ပလသန္နိဘော၊ ကြာနှင့်တူသောတန်းဆာချပ်ကိုဂုဏ်း။ နိက္ခန္တ၊ငါးသုဝဏ်အတိုင်းအ ရှည် ရှိသောဆွေဖြင့် ပြုအပ်သော လက်စွပ်ကိုဂုဏ်း။ ကာသိကံ၊ကာသိတိုင်းဒေ သ ဖြစ်သော။မဒုံ၊အလွန်နူးညံ့သော။ ဝတ္ထဉ္စ၊ပုဆိုးစုံကိုဂုဏ်း။ ဧတ္တကံ၊ဤမျ သောဥစ္စာကို။ဥဿီသကေ၊ဦးခေါင်းရင်းခွ။ ဩဟိတံ၊ထားအပ်၏။ ဧတံ သဗ္ဗံ၊ဤအလုံးစုံကို။ ဂဟေတွာ၊ယူ၍။ ဓနိကာ၊ဥစ္စာဖြင့်အလိုရှိသော။ဧ သာဝိယာ၊ထိုငါ၏မယားသည်။တပ္ပေတု၊ရောင့်ရဲစေသတည်း။ ။(ဒေ့မာ နဲ့,ဒွိဒ္ဓိဝိဟာယသဂတိယံဂမနတ္ထေ၀။ဒေ့တိ။ ဒုယတိ၊ ဥစ္စေသကုဏာဒေ့ မာနဲ့,ဟု၊သဒ္ဒနိတိဏာရကား။ ဒွိဓာတ်။ဒေ့မာနာတိ တတ္ထတတ္ထဒုယမာန ဂန္ထမာနဲ့,ဟု၊အဋ္ဌကထာလည်းဘွင့်၏။သကုဏ,ဒေ့မါနဲ့,ပတ္တယါနဲ့,ဝိဟင် မ,တို့ကားအာလုပ်ချည်းတည်း။ပတ္တံယာနံဇေတသာတိ ပတ္တယာနော။ ဝိ ဟေဌာကာသေဂန္ထတိတိဝိဟင်မော၊ နိဂ္ဂဟိတ်လာသည်။ဝဇ္ဇာသိ,ဒွိဝ ဒဓာတ်ဒွိကမ္မကဓာတ်ဖြစ်၍ ဝါမ္ဟုရံ,ကားအပဋ္ဌာနကံ။ မမသ္သုလေနိသိန္နံ ဘာဝံ,ဟူသောပဋ္ဌာနကံကိုထည့်ရသည်။ ဝါမ္ဟုရန္တိကဒလိက္ခန္ဓသမာနဉ် ရံ။(အဋ္ဌကထာ)။ဝါမံကလျာဏဉ်ဂုဇေတိသာတိဝါမ္ဟုရ၊ဤကားသဒ္ဒါနက် တည်း။ကဒလိက္ခန္ဓသမာနဉ်ရံ,ဟူသည်မှာ အမြင်အားဖြင့်နားတန်းဆာ ဆင်သတည်း။ ဗဒ္ဓ ဝါမဥ္ဇုကလျာဏံ,ဟုပရိယာယ်လာသည်။ဒွိဒ္ဓိပန်ဒ္ဒ နေသု။ဒေ့တိ၊ဥဇ္ဇေတိ,ဟု၊သဒ္ဒနိတိလာရကား။သြဒ္ဓိတံ၊ ဥဂ္ဂေးဂိုသောဒွိ ဓာတ်။ဧသောကိုဝိယာဒွိယ္ဘဉ်။ဥပ္ပလသန္နိဘောဟောကိုသာကြည့်၍ဧသမပြင် သင့်။ဥပ္ပလောစသန္နိဘောဟောစဥပ္ပလသန္နိဘောဟော၊ ဥပ္ပလသဒိသောကလော ယော သန္နိဘဟကောစာတိအတ္ထော၊ အဋ္ဌကထာဘွင့် ရကား၊ ဝမ္မဝိန ယော,ကဲ့သို့သမာဟာရဒွန်ဒွိအ၍ပုလ္လိင်ဖြစ်သတည်း။ သမာဟာရဒွန္ဒေ

ဖိဟိကတ္ထစိပုလ္လိင်္ဂမိဆ္ဆန္နိ၊ဟုသဒ္ဒဝိဒူတို့ဆိုကုန်၏။ ။ကာမဝိလာပဇာတကံ သတ္တမံ။ ၂၉၇။

၂၉၀-ဥဒုမ္ဘရဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်ဖွာဘုရားသည်၊ ဥဒုမ္ဘရာစိမေပဏ္ဏာ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်းဆာဆင်အပ်သော ဤဥဒုမ္ဘရဇာတ်ကို၊ဇေတဝနကျောင်းကြီးဌိသိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်၊ မထင်ရှားသောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ။

ထိုအခါတရားသောနိုသော မျက်နှာရှိသော မျောက်ငယ်သည် တရားသောမိုးမဖွဲတ်သော ကျောက်ဂူ၌နေလတ်သော်၊တနေ့သ၌တောင်ဝံခါးမိုးဖွဲတ်ရောအရပ်၌ချမ်းသာသဖြင့်နေ၏။ ထိုအရပ်၌တရားသောမည်းသေါမျက်နှာရှိသောမျောက်ကြီးသည်မိုးဖွဲတ်၍အချမ်းနှိပ်စက်လျက်လှည့်လည်လတ်သော်၊ထိုသို့နေသောထိုမျောက်ငယ်ကိုမြင်၍ ထိုမျောံကိုထုတ်၍ထိုအရပ်၌ငါနေအံ့ဟုကြံ၍ ဝမ်းကိုတွဲလျားကျစေ၍ဝသောအခြင်းအရာကိုပြ၍ထိုမျောက်ငယ်၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

(၄၉၉) ဥဒုမ္ဘရာ စိ.မေ ပဏ္ဏာ၊နိဂ္ရောဓာ စ ကဝိတနာ။
ဇေဟိ နိက္ခမ ဘုဥ္ဇဿု၊ကိ' ဇိဃစ္ဆာယ မိယျသိ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၄၉၉) ချဒ္ဒကမဏ္ဍဉ့၊အိုမျောက်ငယ်။ဣမေဥဒုမ္ဘရာစ၊ဤရေသဖန်းပင်တို့သည်၎င်း။ဣမေနိဂ္ရောဓာစ၊ဤပညောင်ပင်တို့သည်၎င်း။ ဣမေကာဝိတနာစ၊ဤညောင်ကြတ်ပင်တို့သည်၎င်း။ပဏ္ဏာ၊မှည့်ကုန်၏။ ဇေဟိ၊လာလော့။ နိက္ခမ၊ထွက်လော့။ ဘုဥ္ဇဿု၊စားလှည့်လော့။ ဇိဃစ္ဆာယ၊ ငတ်မွတ်သဖြင့်။ကိ'မိယျသိ၊အဘဲ့ကြောင့်သေလိုဘိသနည်း။ ။

ထိုမျောက်ငယ်သည်လည်း ထိုမျောက်ကြီး၏စကားကိုကြား၍ယုံကြည်၍အသိးတို့ကို စားလိုရကားထွက်၍ ထိုထိုအရပ်သို့လှည့်လည်၍ တစုံတရားသောသစ်သီးကိုမရ၍ တဘန်ပြန်၍ကျောက်ဂူ၏အတွင်းသို့ဝင်၍နေသောမျောက်ကြီးကိုမြင်၍ထိုမျောက်ကြီးကို ငါလှည့်စားအံ့ဟုထိုမျောက်ကြီး၏ရှေ့၌ရပ်၍။ ။

၄၀၄ ၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿျ။ (၅၀၀)

(၅၀၀) ၎ံ သော သုဟိတော ဟောတိ၊ယော ဝုစ္စ.မပစာယံတိ။
ယထာ.ဟ.မဇ္ဈ သုဟိတော၊ဒုမ-ပဏ္ဏာနိ.မာသိတော။ ။
ဟူသော၍ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၀) အဟံ၊ငါသည်။အဇ္ဈ၊ယနေ့။ဒုမ-ပဏ္ဏာနိ၊ရေသဖန်းသီးအစ
ရှိသောသစ်သီးမျည့်တို့ကို။ အသိတော၊စားရ၏။ သုဟိတောယထာ ဒါ
တောယထာ၊ဝသကဲ့သို့။ ၎ံတထာ၊ထို့အတူ။ယော၊ အကြင်သူသည်။
ဝုစ္စံ၊သက်ကြီးရွယ်ရင့်ကို။ အပစာယတိ၊ ရိုသေကျေးရေ ပူဇော်၏။
မေ့ယော၊ထို သူသည်။ အသိတော၊စားသောက်ရသည်ဖြစ်၍။သုဟိတော၊
ဝသည်။ပေါတိ၊ဖြစ်၏။ ။
ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်ကြီးသည်။ ။

(၅၀၁) ယံ ဝနေဇော ဝနေဇဿ၊ဝဇ္ဈယျ ကဝိနော ကဝိ။
ဒဟရော ကဝိ သဇ္ဈယျ၊နု ဟိ ဇိဏ္ဏော ဇရာ-ကဝိ။ ။
ဟူသော၍တတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၁) ဝနေဇော၊ တောရွက်ဖြစ်သော၊ ကဝိ၊ မျောက်သည်။ ဝနေ
ဇဿ၊ တောရွက်ဖြစ်သော။ ကဝိနော၊မျောက်အား။ ယံဝဇ္ဈယျ၊ဝဇ္ဈနံက
ရေယျ၊ အကြင်လှည့်ပတ်ခြင်းကိုပြုရာ၏။ တံ၊ထိုသို့လှည့်ပတ်ခြင်းကို။
တုမှာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့သောဘာရှိသော။ ဒဟရောကဝိ၊မျောက်ငယ်
သည်။သဇ္ဈယျ၊ယုံကြည်ရာ၏။မာဒိသော၊ငါကဲ့သို့သော၊ဇိဏ္ဏော၊ အရိုး
ရင့်ပြီးသော။ ဇရာ-ကဝိ၊ မျောက်အိုသည်။ နုဟိသဇ္ဈယျ၊ အလျှင်းပင်မ
ယုံရာ။ သတက္ခတ္တုံဝိ၊အကြိမ်တရာလည်း။ ဘဏန္တသဿ၊ဆိုသော။တုမှာ
ဒိသဿ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူ၏။ ဝဇ္ဈနံ၊လှည့်ပတ်ခြင်းကို။ နသဒ္ဒဟိဿ
တိ၊မယုံကြည်လတ္တံ့။ ။ဥဒုမ္ဗရဇာတကံ အဋ္ဌမံ။၂၉၈။

၂၉၉-ကောမာရပုတ္တဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဖြတ်
ပွာဘုရားသည်၊ပုရေတုဝံ,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်
သော၍ကောမာရပုတ္တဇာတ်ကို၊ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သိတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ်၊ကစားလွှဲရိုက်နှက်သောရဟန်းတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ဟော
တော်မူ၏။ ။

ထိုအခါထိုရသေ့တို့သည်ချဉ်ဆားမှိဝဲပြီး၍ ထိုအရပ်သို့လာကုန်၏။ မျောံသည်ရှေးဦးကဲ့သို့ထိုရဟန်းတို့အားကစားခြင်းကိုမပြု၊ ထိုအခါထိုမျောံကိုရသေ့တို့သည်၊သင်သည်ရှေးဦးငါတို့အားကစားခြင်းကိုပြု၏။ယခုကားကစားခြင်းကိုမပြု၊အဘယ်ကြောင့်မပြုသနည်းဟုမေးလိုရကား။ ။

(၅၀၂) ပုရေတုံ သိလဝတံ သကာသေ၊
သြက္ကန်ကံ ကီဠသိ အဿမမှိ။
ကရောဟိ ရေ မက္ကဋိယာနိ မက္ကဒု၊
နံ တံ မယံ သိလ-ဝတံ ရမာမ။ ။

ဟူသောရှေးဦးစွာသောဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၂) ရေမက္ကဒု၊အချင်းမျောက်။ တုံ၊သင်သည်။ပုရေပုရေဝ၊ ရှေးဦးကဲ့သို့။ သိလဝတံ၊ကစားလေ့ရှိကုန်သော ငါတို့၏။ သကာသေ၊အထံ၌။ သြက္ကန်ကံ၊ သမင်ကဲ့သို့ခုန်လွှားခြင်းကို။ ကီဠသိ၊ကစားလေ့။ အဿမမှိ၊ကျောင်းသင်္ခံး၌။ မက္ကဋိယာနိ၊ မျောက်၏မျက်နှာဘောက်ပြုန်ခြင်းတို့ကို။ကရောဟိ၊ပြုလေ့။ ပုဇ္ဇေ၊ရှေးဦး။တဝ၊သင်၏။ ယံသိလ-ဝတံ၊ အကြင်ကစားသောအလေ့,အကျင့်သည်။အဇ္ဇိ၊ရှိ၏။တံ သိလဝတံ၊ထိုကစားသောအလေ့,ကစားသော အကျင့်ကို။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ဇတရဟိ၊ယခု။ နရမာမ၊ မနွေမလျော်မပျော်ပါး မကြည့်စားရကုန်။တွံပိ၊သင်သည်လည်း။ နော၊ငါတို့ကို။နရမာပေသိ၊ မနွေလျော်မပျော်ပါးစေ။ကိ နူခေါကာရဏာ၊အကြောင်းအသို့နည်း။ ။

ထိုစကားကိုကြား၍မျောက်သည်။ ။

(၅၀၃) သုဏောဟိ မယ္ဟံ ပရမံ ဝိသဒ္ဒိ၊
ကောမာရပုတ္တာသ ဇဟ္ဟံ·သုတာသ။
မာ·ဒါနိ မံ မညိသိ တုဝံ ယထာ ပုရေ၊
စျာနာ·နုယုတ္တော ဝိဟရာမိ အာဝုသော။ ။

ဟူသော၌ဒုတိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၅၀၃) အာဝုသော၊ငါ့ရှင်။မယ္ဟံ၊ငါသည်။ဝုတ္တံ၊ဆိုအပ်သော။ဇဟ္ဟံ သုတာသ၊ များသောကသိဏ်း ပရိကံစျာန် သမာပတ် အကြားအမြင်ရှိသော။ ကောမာရပုတ္တာသ၊ ကောမာရပုတ္တာသျှင်ရသေ့၏။ ပရမံ၊မြတ်သော။ဝိသဒ္ဒိ၊အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။အနုသါသနိ၊အဆုံးအမကို။ တုဝံ၊သင်သည်။ သုဏောဟိ၊နာလေ့။ ဇာဒါနိ၊ယခု။မံ၊ငါ့ကို။ တုဝံ၊သင်

၃-တိကနိပါတ်ဇာတ်ပါဠိတော်နိဿ။ (၁၀၄)

သည်။ပုရေယထာ၊ရှေးဦးကဲ့သို့။မာမညသိ၊မအော်မေ့လင့်။မေ၊ငါသည်။ အာစရိယော၊ဆရာကောင်းကို။ လဒ္ဓါ၊ရအပ်ပြီ။ ဇာဒါနိ၊ယခု။ အဟံ၊ငါ သည်။ဗျာနာ·နှယ်ထွာ၊ဗျာန်ကိုအားထုတ်လုံ့လပြု၍။ဝိဟရာမိ၊နေ၏။ ။ ထိုစကားကိုကြား၍ရသော့သည်။ ။

(၁၀၄) သစေပိ သေလသို့ ဝပေယျ ဗိဇံ၊
ဒေဝေါ စ ဝဿေန ဟိ တံ ဝိရူဠှေ။
သုတာ ဟိ တေ သာ ပရမာ ဝိသုဒ္ဓိ၊
အာရာ တုဝံ မဂ္ဂဇ ဗျာန-ဘူမိယာ။ ။

ဟူသော၌တိယဂါထာကိုဆို၏။ ။

(၁၀၄) မဂ္ဂဇ၊မျောက်။သေလသို့၊ကျောက်ဗျာဒ်။ဗိဇံ၊ငါးပါးအပြား ရှိသောမျိုးစေ့ကို။ သစေဝိဝပေယျ၊အကယ်၍စိုက်ပျိုးငြားအံ့။ဒေဝေါစ၊ မိုးသည်လည်း။ သစေဝိဝဿေယျ၊အကယ်၍ရွာငြားအံ့။တံ၊ထိုမျိုးစေ့ သည်။နဟိဝိရူဠှေ၊မပေါက်ရာသလျင်ကတည်း။ တေ၊သင်သည်။ပရမာ၊ မြတ်သော။ ဝိသုဒ္ဓိ၊အထူးသဖြင့်စင်ကြယ်သော။ သာပဋိပတ္တိ၊ထိုဗျာန် အကျင့်ကို။သုတာဟိသုတာဇေဝ၊ကြားရရုံသာတည်း။ တုဝံ၊သင်သည်။ ဗျာနဘူမိယာ၊ဗျာန်အရာမှ။အာရာ၊အဝေးကြီးဖြစ်၏။ ။ကောမာရပုတ္တ ဇာတကံ နဝမံ။၂၉၉။

၁၀၀-ဝကဇာတ်။

နတ်နှင့်တကွသောလောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သောသဗ္ဗညုဗြတ် ဖွာဘုရားသည်၊ပရပါဏာရောစံဇဝန္တော,အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်း ဆာဆင်အပ်သော၌ဝကဇာတ်ကို၊ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ အခင်းအနှီးအဟောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ။

သဗ္ဗညုဗြတ်ဖွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍။ ။

(၁၀၁) ပရ-ပါဏ-ရောစံ ဇဝန္တော၊မံသ-လောဟိတ-ဘောဇနော။
ဝကော ဝတံ သမာဒါယ၊ဥပပဇ္ဇိ ဥပေါသထံ။ ။

(၁၀၆) တသ္မ သက္ကော ဝတ·ညာသိ၊အဇ-ရူပေနှ·ပါဂမိ။
ဗိတ-တပေါ အရှပတ္တော၊ဘဒ္ဒိ လောဟိတ-ပေါ တပံ။ ။

(၅၀၇) ဇေ၀.မေ၀ ဇာ့ဓေ.ကစ္စော၊သမာဒါနမ္မိ ဒုဇ္ဇလာ။
လဟုံ ကရောန္တို အတ္တာနံ၊၀ကော.၀ အဓ-ကာရဏာ။ ။
ဟူသော၍သုံးဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ။
(၅၀၅-၅၀၇) ပရပါဏရောစံ၊ တပါးသော သတ္တ၀ါ အသားကို
ကြိုက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ဇိ၀ွန္တော၊အသက်မွေးသော။မံသလောဟိတ
ဘောဇနော၊အသားအသွေးလျှင် အစာရှိသော။ ၀ကောဒိ၀ိကော၊သစ်
သည်။၀တံ၊ထိလအာကျင့်ကို။ သမာဒါယ၊ဆောက်တည်၍။ဥပေါသထံ၊
ဥပုသ်သုံးခြင်းသို့။ဥပပဇ္ဇိဥပဂတော၊ကပ်၏။ ။တာသာ၊ထိုသစ်၏၊၀တံ၊
အားနည်းသော အကျင့်ကို။ သင်္ကော၊သိကြားသည်။ အညာသိ၊သိ၏။
ဥတ္တာ၊သိပြီး၍။အဓ-ရုပေန၊ဆိတ်သဏ္ဌာန်ဖြင့်။ဥပါဂမိ၊ကပ်၏။၀ိ၀ာတ
ပေါ၊ကင်းသောဥပုသ်ရှိသည်။ ဟုတ္တာ၊ဖြစ်၍။ တံ၊ထိဆိတ်ကို။ခါဒိတုံ၊
စားခြင်းငှာ။အဇ္ဈုပဂ္ဂော၊ရှေး၌ပြေးတဲ့လာ၏။လောဟိတ-ပေါ၊သတ္တ၀ါ
အသွေးကိုသောက်တတ်သောသစ်သည်။တပံ၊မိမိဆောက်တည်သော
ဥပုသ်အကျင့်ကို။ဘဋ္ဌိယထာ၊ပျက်ဆီး၏သို့။ ။၎၀မေ၀၊ဤအတူလျှင်။
ဇာ၏၊ဤသာသနာတော်၌။ ကေစ္စော၊အချို့သောသူတို့သည်။ သမာဒါနမ္မိ၊
ဆောက်တည်အပ်သော ၀တ်အကျင့်၌။ ဒုဇ္ဇလာ၊ အားနည်းကုန်သည်
ဖြစ်၍။အဓကာရဏာ၊ဆိတ်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။၀ကော၀၊သစ်
ကဲ့သို့။အတ္တာနံ၊မိမိကိုယ်ကို။လဟုံ၊လူပေါ့ကို။ကရောန္တို၊ပြုကုန်၏။ ။(ပ
ရပါဏရောစံဟု၊ရုစဓာတ်နှင့်သင့်သည်။၀ကောတိဒိ၀ိကော,ဒိကာဟူရ
ကား၊ဒန္တောဌဇ ၀,နှင့်သင့်သည်။ ဩဋ္ဌဇ ဗ,နှင့်မသင့်။ဗဒကော၊ဗျိုင်းဟူ၍
အနက်ဆိုကြသည်ကား ဗျိုင်းသည် ဆိတ်ကိုမစားနိုင်သောကြောင့် အ
လွန်မသင့်။ ၀ကဇာဟကံ,ဂ်ိုရမည်။ ဗကဇာတကံ,မလို။ကောကောတု
စ၀ကော ဘ၀ေ။(အဘိဓာန်)။ဒွယံကောကေ။ အယံကုက္ကုရပ္ပမာဏော
ကပိလောဟဂဏကော။ကုက၀ကအာဒါနေ။ ၎င်းဒိကာ။ ။၀ကဇာ
တကံ ဒသမံ၊၃၀၀။ ။ကုမ္ဘ၀ဏ္ဏေါ ပဗ္ဗမော။ ။တာသု·ဒ္ဒါနံ။ ။
သုရောစဒ္ဒံ,သုပဿဒ္ဓ,၊ကာယဒိဋ္ဌိန္ဒမေ၀စ,။ဇမ္ဗုခါဒကဂဏ,အန္ဓဒ္ဒ,၊
သမုဒ္ဒကာကဂဏေ၀စ,။ကာမဝိလာပ,ဒုမ္မဂ်ံ,၊
ကောမာရပုတ္တ,၀ကဒ္ဒ,။ကုမ္ဘ၀ဏ္ဏေါတိဂုဒ္ဓတိ။ ။
တိကနိပါတံ ဒုတိယံ။၅၀။

အလိမ္မာ စာမှာရှိသည်

လူငကာင်း လူတော် ဖြစ်အောင်

လူ့သဘာဝ စရိုက်ဆိုးများကို ပယ်ရှားပြီး
စရိုက်ကောင်းများကို ဖော်ဆောင်မည့်

သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ

ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များကို ဖတ်ပါ

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန၌ ရိုက်နှိပ်ပြီးသော
အဘိဓမ္မာ မြန်မာဘာသာကျမ်းများ

၁။	ပရမတ္ထသံခိပ်နှင့်အဖြေ	လယ်တီဆရာတော်ကြီး
၂။	ပရမတ္ထသံခိပ်ဋီကာ ဒု	လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးဖောင်ကြီး
၃။	ပရမတ္ထသင်္ဂဟဘေဒနီ ဒု	မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး
၄။	သင်္ခေပ်ပြဿင်္ကြိဟ်	ဒေါဝိဇ္ဇေသီ၊ ဘီအေ၊ ဓမ္မာစရိယ
၅။	သင်္ခေပ်ပြဓမ္မပဒ	။
၆။	ဋီကာကျော် မြန်မာပြန် တ	
၇။	အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟပါဠိနိဿယ	ဗားကထူဆရာတော်
၈။	အဘိဓမ္မာဝတာရအဋ္ဌကထာ နိဿယဆစ်	
		စလင်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်
၉။	အဘိဓမ္မာဝတာရဋီကာ နိဿယသစ် ပ၊ဒု	တောင်ပေါက်ဆရာတော်
၁၀။	ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာစေတသိက်များအဖွင့် ဆတွဲ (၃)	

တိပိဋကပါဠိ-မြန်မာ အဘိဓာန် ၁၁-တွဲ ထုတ်ပြီး
မဟာဗုဒ္ဓဝင် ၆-တွဲ (၈-အုပ်) ထုတ်ပြီး